

TẦN MINH

Người dịch: Tuệ Tâm

Series Bác sĩ pháp y Tần Minh

秦明
清道夫

KẺ DỌN RÁC

Khi gậy đầu nhọn nhọn lên hình tượng cũng chẳng gì đó

* Chất không phải kết thúc mà là một hình thức khởi đầu khác.
* không hề bị và hội đồng quản đang phơi bày một sự tàn sát của "Kẻ dọn rác"

VH NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

Lời Tựa

- Vụ Án Thứ 1 - Bóng Máu Sau Cửa Sổ (1)
Vụ Án Thứ 1 - Bóng Máu Sau Cửa Sổ (2)
Vụ Án Thứ 1 - Bóng Máu Sau Cửa Sổ (3)
Vụ Án Thứ 1 - Bóng Máu Sau Cửa Sổ (4)
Vụ Án Thứ 2 - Tiếng Súng Lúc Nửa Đêm (1)
Vụ Án Thứ 2 - Tiếng Súng Lúc Nửa Đêm (2)
Vụ Án Thứ 2 - Tiếng Súng Lúc Nửa Đêm (3)
Vụ Án Thứ 2 - Tiếng Súng Lúc Nửa Đêm (4)
Vụ Án Thứ 3 - Người Khổng Lồ Màu Xanh (1)
Vụ Án Thứ 3 - Người Khổng Lồ Màu Xanh (2)
Vụ Án Thứ 3 - Người Khổng Lồ Màu Xanh (3)
Vụ Án Thứ 3 - Người Khổng Lồ Màu Xanh (4)
Vụ Án Thứ 4 - Xác Chết Không Có Mặt (1)
Vụ Án Thứ 4 - Xác Chết Không Có Mặt (2)
Vụ Án Thứ 4 - Xác Chết Không Có Mặt (3)
Vụ Án Thứ 4 - Xác Chết Không Có Mặt (4)
Vụ Án Thứ 5 - Vụ Thảm Sát Trong Núi Sâu (1)
Vụ Án Thứ 5 - Vụ Thảm Sát Trong Núi Sâu (2)
Vụ Án Thứ 5 - Vụ Thảm Sát Trong Núi Sâu (3)
Vụ Án Thứ 5 - Vụ Thảm Sát Trong Núi Sâu (4)
Vụ Án Thứ 6 - Hồn Hoa Dưới Ánh Trăng (1)
Vụ Án Thứ 6 - Hồn Hoa Dưới Ánh Trăng (2)
Vụ Án Thứ 6 - Hồn Hoa Dưới Ánh Trăng (3)
Vụ Án Thứ 6 - Hồn Hoa Dưới Ánh Trăng (4)
Vụ Án Thứ 6 - Hồn Hoa Dưới Ánh Trăng (5)
Vụ Án Thứ 7 - Bóng Ác Quỷ Dưới Mộ Cổ (1)
Vụ Án Thứ 7 - Bóng Ác Quỷ Dưới Mộ Cổ (2)
Vụ Án Thứ 7 - Bóng Ác Quỷ Dưới Mộ Cổ (3)
Vụ Án Thứ 7 - Bóng Ác Quỷ Dưới Mộ Cổ (4)
Vụ Án Thứ 8 - Quán Trọ Địa Ngục (1)
Vụ Án Thứ 8 - Quán Trọ Địa Ngục (2)
Vụ Án Thứ 8 - Quán Trọ Địa Ngục (3)
Vụ Án Thứ 8 - Quán Trọ Địa Ngục (4)
Vụ Án Thứ 9 - Chết Không Nhắm Mắt (1)
Vụ Án Thứ 9 - Chết Không Nhắm Mắt (2)
Vụ Án Thứ 9 - Chết Không Nhắm Mắt (3)
Vụ Án Thứ 9 - Chết Không Nhắm Mắt (4)
Vụ Án Thứ 10 - Vong Hồn Phía Đuôi Xe (1)
Vụ Án Thứ 10 - Vong Hồn Phía Đuôi Xe (2)
Vụ Án Thứ 10 - Vong Hồn Phía Đuôi Xe (3)
Vụ Án Thứ 10 - Vong Hồn Phía Đuôi Xe (4)
Vụ Án Thứ 10 - Vong Hồn Phía Đuôi Xe (5)

Vụ Án Thứ 11 - Kiếp Phong Trần (1)

Vụ Án Thứ 11 - Kiếp Phong Trần (2)

Vụ Án Thứ 11 - Kiếp Phong Trần (3)

Vụ Án Thứ 11 - Kiếp Phong Trần (4)

Vĩ Thanh. Cuộc Chiến Lúc Bình Minh (1)

Vĩ Thanh. Cuộc Chiến Lúc Bình Minh (2)

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Lời Tựa

"Đôi tay phép thuật chỉ dùng để gột rửa hàm oan, mang theo tâm Phật, chỉ mong thiên hạ thái bình."

Từ tháng 2 năm 2012 đến tháng 10 năm 2013, hoàn toàn ngoài dự tính, tôi đã viết xong ba cuốn Lời của xác chết, Chứng cứ không lời và Ngón tay thứ mười một (tên tạm dịch). Quá trình sáng tác và xuất bản đều không dễ dàng gì, bao nỗi vất vả, khó khăn chỉ một mình mình biết, một mình mình hay. Nhưng bất kể thế nào tôi cũng khâm phục nghị lực của mình.

Tôi vốn là người không có ý chí, từ nhỏ đến lớn đều chưa bao giờ hoàn thành việc gì đáng phải dùng đến ba chữ "có nghị lực", ngoại trừ viết văn.

Trước khi xuất bản tác phẩm Lời của xác chết, tôi đã nhận được cuốn sách kèm chữ ký của anh Lôi Mễ, anh ấy viết cho tôi thế này: "Hãy trở thành một nhà văn có thể viết thật lâu!". Bên cạnh câu nói khiến tôi ghi lòng tạc dạ này, thì những lời động viên cổ vũ của anh chính là động lực thúc đẩy tôi hoàn thành một việc cần "có nghị lực", và nguồn động viên lớn hơn tất cả chính là sự mong đợi của đông đảo độc giả.

Công việc của tôi rất bận rộn nên ít có thời gian lên QQ hoặc Wechat trao đổi với độc giả, chỉ những kỳ nghỉ phép hoặc thời gian rỗi, tôi mới đảo qua Weibo một lát mà thôi. Dần dần kiểm tra Weibo trở thành thói quen của tôi, cũng là phương thức duy nhất mà tôi thường xuyên sử dụng để giao lưu với độc giả. Hàng ngày lên Weibo thấy những lời giục giã và động viên của độc giả, cuộc sống vốn bình lặng của tôi trở nên ấm áp hơn bao giờ hết.

Tri Thù nói, "mỗi nhà văn đều có thời khắc cạn kiệt cảm hứng". Sau khi viết xong ba tập trong bộ truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh, tôi hồ như gặp phải vấn đề đau đầu này. Tuy những câu chuyện tôi viết đều bắt nguồn từ những vụ án có thật, nhưng để các tình tiết suy đoán không lặp đi lặp lại, để độc giả không cảm thấy khô khan, nhàm chán thì đó là một thử thách rất khó.

Bởi vậy, mấy hôm trước tôi còn đang nghi ngờ rốt cuộc bộ truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh này có thể kéo dài được bao lâu?

Tôi từng nảy ý định viết một bộ truyện khác, thậm chí đã thực hiện một vài công tác chuẩn bị. Ví dụ, khẩn khoản xin bố tôi, một cảnh sát lão luyện có nhiều kinh nghiệm phong phú, sắp xếp lại những kinh nghiệm làm việc của ông, sau đó tôi sẽ thêm mắm thêm muối cho văn vẻ hơn, tôi tin rằng mình hoàn toàn có thể sáng tác ra một bộ truyện gồm những câu chuyện hình sự vô cùng đặc sắc. Mặc dù đã chuẩn bị cho bộ truyện mới, nhưng bộ truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh đã mang đến cho tôi quá nhiều điều nên tôi không nỡ buông tay.

Giấc mơ đêm qua khiến tôi đột nhiên kiên định chọn viết tiếp tập 4 của bộ truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh. Tôi mơ thấy một vụ án mà mình từng giải quyết, vụ án này chính là sợi chỉ đỏ xuyên suốt tập 4, tôi cho rằng vô cùng thích hợp, bởi vậy tôi đã sử dụng chi tiết của vụ án này Kẻ dọn rác để đặt tên cho tập tiểu thuyết. Đồng thời tôi nhớ đến lời Lôi Mễ động viên tôi tiếp tục trung thành với phong cách sáng tác của mình, nhớ lại tâm nguyện của độc giả mong muốn tôi tiếp tục viết bộ truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh, và nhớ lại cả lời mình từng nói với mọi người: "Dẫu chỉ còn một độc giả, tôi cũng sẽ tiếp tục viết đến cùng."

Vì giấc mơ đó, cũng vì lời hứa của mình nên mới có "Lời tựa" này.

Vì nguồn tư liệu sáng tác đã cạn kiệt, mà tôi lại không muốn bịa đặt lung tung khiến các chi tiết bị trùng lặp nên có lẽ tôi viết tập tiểu thuyết này tương

đổi chậm. Nhưng từ hôm nay, tôi sẽ biến cuốn tiểu thuyết này trở thành cuốn sổ tay ghi chép quá trình phá án, mang hết nỗi vất vả của bác sĩ pháp y và những cống hiến xuất sắc của anh em trong đội thể hiện trong cuốn tiểu thuyết này ra mắt độc giả.

Chỉ cần kiên trì, chắc chắn sẽ có ngày cuốn tiểu thuyết này được hoàn thành, thậm chí tập 5, tập 6, tập 7... của bộ truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh cũng sẽ được hoàn thành.

Tôi sẽ cố gắng! Hãy tin tôi! Tiếp tục cổ vũ và ủng hộ tôi nhé!

Chú ý: Những tình tiết cụ thể trong mỗi vụ án của cuốn tiểu thuyết Kẻ dọn rác đều là hư cấu, tên người cũng như tên địa danh đã được thay đổi. Nếu tương đồng thì hoàn toàn là trùng hợp ngẫu nhiên, tuyệt đối không tự liên tưởng đến các sự kiện có thật. Cái "thực" mà tôi đề cập đến chính là kiến thức chuyên ngành pháp y, thái độ nghiêm túc cần mẫn của các bác sĩ pháp y, là các tình tiết suy đoán, suy luận nhằm tìm ra đáp án, là sự thông minh, mưu trí và lòng nhân ái của các bác sĩ pháp y.

Không biết bộ truyện Bác sĩ pháp y Tần Minh ngày mai sẽ ra sao, nhưng ngày mai nhất định sẽ có nó.

Tần Minh

Ngày 16 tháng 11 năm 2013

Lời người up: Do quyển 1, 2, 3 là nhóm An Lạc Group dịch, sang quyển 4 thì Tuệ Tâm là người dịch nên cách dùng từ sẽ khác so với quyển 1, 2, 3 nhé.

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Bóng Máu Sau Cửa Sổ (1)

Cũng giống như thường ngày, đèn phòng ngủ nhà tổng giám đốc Miêu luôn bật sáng tôn lên màu trắng mờ ảo như sương khói của rèm cửa sổ. Nhưng trên tấm rèm trắng như tuyết đó thấp thoáng ẩn hiện cái bóng lấm tấm thành một vệt kẻ xiên, nó bất động, không hề thay đổi hình dạng.

"Xem ra vụ án này không đơn giản đâu!" Tôi ngồi xồm bên cạnh thi thể, neho mắt nhìn mặt đất.

"Tôi cũng cho là vậy! Thi Vũ, phiền cô giúp tôi chụp mấy dấu giày kia lại!" Lâm Đào nói, "Những vết giày này rất kỳ quái, tôi đoán chắc hẳn đã cố tình tạo hiện trường giả để ngụy trang thôi! Tên này quả là giỏi xóa dấu vết đấy!"

"Anh chắc chắn cô gái 'Hồ lô nhỏ' gì gì đấy đã bị tống vào tù chưa đấy?" Đại Bảo giơ tay lau mồ hôi trán hỏi, "Chắc chắn không mọc ra thêm kẻ nào đó đại loại như 'Chum nhỏ', 'Vò nhỏ' mạo nhận là bác sĩ pháp y trả thù anh để báo thù cho 'Hồ lô nhỏ' đấy chứ?"

Sau chuyên án 63, toàn tỉnh yên ắng hơn rất nhiều, tần suất gây án giảm xuống đáng kể, các vụ án mạng hóc búa cần tổ chúng tôi phải ra tay khám nghiệm cũng ít hẳn đi. Nhưng dẫu số vụ án mạng đã giảm, chúng tôi không hề cảm thấy nhàn nhã chút nào. Ngoại trừ công tác khám nghiệm, giám định thường ngày, thầy còn sắp xếp cho chúng tôi hai đề tài.

Đạo này hình như tâm trạng của thầy đặc biệt tốt nên nguồn tư duy tuôn ra như suối, vừa xuất thủ liền nộp thành công hai đề tài nghiên cứu trọng điểm cấp tỉnh. Vì gấn mác "trọng điểm" nên áp lực đè lên vai chúng tôi cũng không nhỏ. Các thành viên trong nhóm nghĩ nát óc để vạch kế hoạch cho đề tài và chạy như sắp gãy chân đi thu thập số liệu. Điều duy nhất an ủi mọi người là trong những ngày yên ắng suốt gần nửa năm nay, hình hài của thành quả nghiên cứu đã thấp thoáng hiện ra, cảm giác hân diện chẳng thua kém khi phá xong một vụ án.

Đại Bảo càng phấn khích, gặp ai cũng nói: "Các cậu cứ nói phòng thực chiến chúng tôi giàu kinh nghiệm, nghèo nghiên cứu, nhưng giờ thì khác rồi nhé! Phòng chúng tôi cũng có người viết đề tài nghiên cứu rồi đấy!"

Thậm chí, trong một lần đi công tác thu thập số liệu cho đề tài, chứng mộng du lúc nửa đêm của Đại Bảo lại tái phát.

Nửa đêm hôm đó, tôi đang chăm chú đọc sách thì đột nhiên Đại Bảo vùng dậy, cậu ta mở phòng khách sạn và đi ra ngoài. Không giống lần trước, lần này tôi đã có kinh nghiệm, biết gã này lại mộng du. Thế là tôi gấp sách và đuổi theo. Tôi lẳng lặng lao đến kéo cậu ta về phòng. Đại Bảo vừa cố đi tiếp vừa kêu la: "Đừng kéo! Đừng kéo nữa! Tôi phải đến phòng thí nghiệm làm thí nghiệm."

Cậu ta nói câu này có nhịp điệu đến mức khiến tôi suýt hòa ca thành bài hát: "Đến phòng thí nghiệm làm thí nghiệm, làm mãi làm mãi thành ra nghiệm..."

Sáng hôm sau, tôi kể lại cho Đại Bảo biết chuyện cậu ta mộng du, cậu ta vẫn khẳng khái phủ nhận.

Tôi nói: "Không thừa nhận thì thôi. Dầu sao lần này cũng chưa kinh khủng bằng lần trước. Lần trước cậu tìm đến phòng giải phẫu trong lúc mộng

du. Nếu lúc đó cậu mà coi tôi là thi thể, thì tôi đã ăn mấy nhát dao còn gì!"

"Chưa chắc lần này đã an toàn hơn lần trước, vì nếu tối qua tôi coi anh là chuột bạch thì anh thảm rồi." Đại Bảo nói, "Có điều tôi vẫn chưa thấy con chuột bạch nào lại béo mồm như anh."

Một tiếng trước, thầy triệu tập các thành viên của tổ khám nghiệm tử thi đến phòng họp.

Vừa bước vào phòng của thầy, mắt tôi liền sáng lên.

Không biết một cô gái tóc ngắn ngồi cạnh bàn làm việc của thầy từ lúc nào. Cô gái đó chỉ ngoài hai mươi là cùng, trên cổ đeo chiếc máy ảnh DSLR (máy ảnh phản xạ ống kính đơn kỹ thuật số). Cô gái đang chăm chú xem tập tài liệu đặt trên bàn, một lọn tóc vương khỏi vành tai xõa ra phía trước che khuất tầm nhìn. Cô gái khẽ nhú mào, thuận tay vén lọn tóc lên, gài ra sau tai. Bất kỳ ai nhìn thấy khoảnh khắc ấy, trong đầu đều lóe lên tám chữ "răng đều hạt bắp, cặp mắt bồ câu." Lâm Đào đứng cạnh cũng không kìm được hít nhẹ một hơi. Ngay cả tôi và Đại Bảo đều là "hoa đã có chủ" mà còn ngẩn ngơ ngấm nhìn.

"Hèm hèm! Để tôi giới thiệu cho mọi người làm quen với nhau nhé!" Thầy hơi lúng túng đứng dậy nói với cô gái, "Đây là Tần Minh, trưởng khoa Pháp y, đồng thời là tổ trưởng tổ khám nghiệm."

Cô gái khẽ nghiêng người, lịch sự gật đầu, nhưng nét mặt vẫn bình thản như nước.

"Còn đây là Lâm Đào, trưởng khoa Giám định dấu vết."

Lâm Đào còn đang ngẩn người, nghe nhắc đến tên mình còn chưa phản xạ kịp, im lặng mấy giây mới thốt lên "À vâng!" đáp lời thầy.

"Đây là Lý Đại Bảo, thuộc khoa Pháp y." Thầy lần lượt giới thiệu từng người chúng tôi cho cô gái, rồi quay sang giới thiệu cô gái cho chúng tôi, "Còn đây là Trần Thi Vũ, đồng nghiệp mới của các cậu đấy!"

"Hả?!"

Tôi và Đại Bảo đồng thanh kêu lên.

"Đồng nghiệp mới? Khoa Pháp y sao?" Tôi là người đầu tiên sức tỉnh, "Thầy, chúng con cần đến hiện trường, nên tốt nhất là đồng nghiệp nam thì hơn!" Nói thật, trong lĩnh vực công tác mà mình đang đảm nhiệm, tôi quả thực hơi có xu hướng kỳ thị giới tính. Tôi biết rất nhiều cô gái thích ngành pháp y, tình chúng tôi cũng tuyển dụng khá nhiều nữ pháp y, nhưng trên thực tế số người có thể kiên trì đến cuối cùng quả không nhiều. Đương nhiên có rất nhiều nguyên nhân, có thể vì hiện trường quá thảm khốc, máu me; cũng có thể vì tử thi rửa nát bốc mùi hôi thối; hoặc có thể vì áp lực tâm lý quá lớn;... Nói tóm lại, các nữ pháp y có thể kiên trì với công việc này tại hiện trường khám nghiệm tử thi quả thực vô cùng ít ỏi. Dẫu bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của phụ nữ đến đâu chăng nữa cũng không thể khiến tôi thay đổi cách nhìn nhận này.

Tôi vừa dứt lời chứa đầy vẻ nghi ngờ thì thấy cô gái quay ngoắt về phía mình, đầu mày hơi dựng lên, không nói gì, chỉ nhìn tôi chăm chăm.

"Anh nói gì... gì... thế?" Lâm Đào lập tức dàn hòa, nhưng rõ ràng cậu ta cũng suy nghĩ giống tôi nên lắp bắp, "Anh nhìn máy ảnh đeo trên cổ cô ấy mà xem, Nikon D3X tử tế đấy, đây không phải loại máy ảnh mà người mới học có thể sử dụng được đâu, hình như cô ấy tốt nghiệp chuyên ngành Giám định dấu vết thì phải nhỉ? Thầy ơi, thầy định tìm trợ lý cho con ạ?"

Ba chúng tôi thì thầm bàn bạc với nhau, ngành nghề của chúng tôi đã đương nhiên được thừa nhận là ngành nghề dành cho phái mạnh, thường

xuyên phải đi công tác. Nếu cấp trên đồng ý với yêu cầu tuyển dụng thêm nhân sự cho tổ chúng tôi, thì chúng tôi kiên quyết cần một đồng nghiệp nam, tuyệt đối không thể là nữ. Bởi vì nếu người mới đến là một cô gái không nhanh nhẹn, hoạt bát, lại còn theo chúng tôi làm việc tại nhà xác suốt mấy ngày liền, thậm chí phải dầm sương dãi nắng thì sẽ gây ra vô số phiền hà, bất tiện cho công việc của chúng tôi. Nhưng giờ tình hình bày ra trước mắt là gã Lâm Đào này rõ ràng đang trọng sắc khinh bạn, tôi huých mạnh cùi chỏ vào hông cậu ta.

"Cô ấy không thuộc chuyên ngành Pháp y, cũng không thuộc chuyên ngành Giám định dấu vết." Thầy nói. "Cô ấy là sinh viên năm thứ tư khoa Trinh sát thuộc Đại học Cảnh sát nhân dân. Năm nay, Sở Cảnh sát tuyển dụng rất nhiều nhân tài, cô ấy đã ký hợp đồng với Sở Cảnh sát sau khi tốt nghiệp sẽ về đội chúng ta tiếp tục đảm nhiệm công tác điều tra trinh sát. Bây giờ khoa Trinh sát đang bước vào giai đoạn thực tập nên cô ấy tận dụng thời gian đến tổ chúng ta xin thực tập trước."

"Thế thì được!" Tôi thở phào nhẹ nhõm, quay sang Trần Thi Vũ nhìn cô với ánh mắt khiêu chiến, rồi hỏi, "Kỳ thực tập của cô kéo dài bao lâu?"

"Đương nhiên là khá dài! Lãnh đạo nghiên cứu cả rồi!" Thầy đỡ lời hộ cô gái. "Sau khi đồng chí Thi Vũ kết thúc giai đoạn thực tập, cô ấy có thể tiếp tục làm việc tại tổ khám nghiệm hiện trường chúng ta."

"Không được!" Tôi kiên quyết phản đối, "Chúng con cần một đồng nghiệp nam, công việc của chúng con đòi hỏi các thành viên phải chịu đựng được gian khổ, chứ không phải đến đây chơi, mà chúng con đã đủ vất vả lắm rồi, không muốn tốn thì giờ và công sức chăm sóc một cô gái nữa đâu."

Cuối cùng Trần Thi Vũ cũng chịu quay người lại, cô đứng đối diện trực tiếp với tôi. Thấy cô bước lại gần, tôi vô thức lùi về sau một bước. Tôi biết những người tốt nghiệp khoa Trinh sát trường Cảnh sát ra kể cả là nữ mà

động thủ thì cũng không phải chuyện chơi.

"Chúng ta từng quen nhau sao? Anh làm việc trong phòng Kỹ thuật hình sự, nói phải có căn cứ, thế mà khi định tội cho người khác lại vô căn cứ vậy sao?" Trần Thi Vũ nhìn tôi chăm chăm, nói gằn từng chữ.

Tôi không đỡ nổi chiêu, chỉ biết nói cứng: "Đây là tổng kết kinh nghiệm của tôi. Thầy ơi, mong thầy suy nghĩ kỹ lại ạ!"

"Khụ khụ! Tôi lại cảm thấy..." Lâm Đào nói, "... Suy nghĩ của thầy rất chu đáo. Tổ khám nghiệm chúng ta cần một đồng nghiệp chuyên đi cơ sở để phá án, nhưng trinh sát ở địa phương lại không đủ mạnh, liên lạc cũng chưa được thông suốt. Nếu có một đồng nghiệp rành rẽ nghiệp vụ trinh sát gia nhập tổ chúng ta, thì chúng ta có thể giải quyết hiệu quả vấn đề này. Mà tôi thấy đồng chí Thi Vũ là người rất đam mê chụp ảnh, phải không? Thế thì vừa khéo có thể giúp chúng ta đảm nhiệm việc chụp ảnh hình sự. Tôi không cần kiêm nhiệm công việc này nữa sẽ rảnh tay làm tốt công tác khám nghiệm hiện trường hơn."

Vẻ mặt Trần Thi Vũ có vẻ hòa hoãn hơn, quay sang Lâm Đào gật đầu thân thiện.

"Đây là quyết định của tổ chức, cậu có ý kiến khác cũng không sao, nhưng phải giữ mồm giữ miệng." Thầy nói thẳng, chuyển giọng từ bàn bạc sang ra lệnh, "Các cậu đến phòng Tài vụ xin thêm chiếc bàn, sau này cô ấy sẽ ngồi làm việc cùng một phòng với các cậu."

Thầy đứng dậy bỏ ra ngoài, để mặc mấy người chúng tôi ở lại. Tôi giận đến chết sống.

Đại Bảo thấy tình thế phát triển đến hồi không thể cứu vãn, chẳng ngờ cậu ta lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ, kéo tay tôi bảo: "Việc này... Tần

Minh, anh cũng đừng cứng nhắc quá, dẫu sao Trần Long Vũ cũng từ khoa Trinh sát của trường Cảnh sát ra, anh cứ coi cô ấy là bảo kê được rồi!"

Trần Thi Vũ lập tức nghiêm giọng chỉnh lại: "Đồng chí, thứ nhất tôi không phải bảo kê, nguyện vọng của tôi là trở thành trinh sát viên có kiến thức, có tư tưởng. Thứ hai, tên tôi là Trần Thi Vũ, Trần Thi Vũ, đồng chí đã nhớ chưa? Đừng gọi tôi là Trần Long Vũ!"

Không khí trong phòng chưa bao giờ gượng gạo và căng thẳng như lúc này. Đại Bảo định dàn hòa nhưng đành thất bại. Trần Thi Vũ vẫn nhìn tôi chăm chăm với khí thế không chịu lùi bước. Tôi cũng chẳng ngại trừng mắt nhìn lại cô ấy. Lâm Đào đang định nói gì đó thì điện thoại bàn lâu lắm chưa reo giờ chợt reo vang.

Đại Bảo đứng phắt dậy, cướp lấy ông nghe: "A lô! Xin hỏi mấy cỗ?"

Mấy cỗ là có bao nhiêu cỗ thi thể ấy :v

Người ở đầu dây bên kia ngỡ ngác không hiểu, lúng túng hỏi: "Anh nói gì thế? Tôi hỏi đây có phải tổ khám nghiệm không?"

"Đúng rồi! Thế mấy cỗ tất cả?"

"Mấy cỗ gì? Xe ư? Tôi đếm đã... chắc vài cỗ." Xem ra ở trung tâm chỉ huy mới tuyển một cậu lính mới, cậu ta trình bày máy móc theo công thức. "À! Là thế này, Đồn Cảnh sát thành phố Long Phiên vừa mới thông báo. Lúc bảy giờ sáng nay, có một cô gái đi xe đạp điện phát hiện một người đàn ông ăn mày nằm ngủ ở ven đường khi cô đi qua khu cầu cạn phía đông đoạn Hoàng Khẩu. Từ xa, cô ấy thấy hình như cạnh người đàn ông có vết máu, lúc đến gần mới phát hiện người đàn ông đó đã tử vong, gần đó có rất nhiều vết máu nên đã báo cảnh sát. Pháp y thành phố bước đầu khám nghiệm hiện trường và nhận thấy vụ án này khá hóc búa nên yêu cầu Sở Cảnh sát tỉnh tiếp ứng."

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó và bàn tay cầm ống nghe nổi đầy gân xanh của Đại Bảo, tôi biết cậu ta ghét cay ghét đắng cách nói chuyện rườm rà của tay lính mới.

"Đừng bóp vụn điện thoại nhé! Bây giờ các sếp khó duyệt chi mua cái mới lắm!" Vẻ mặt của Đại Bảo khiến tôi bật cười.

"Có án mạng! Chúng ta mau xuất phát thôi!" Đại Bảo đập điện thoại rất mạnh.

"Có án mạng mà cậu hưng phấn thế sao?" Tôi nói. "Một mạng người đã ra đi đấy!"

"Ai bảo là hưng phấn?" Đại Bảo nhướn mày đặc ý. "Tôi làm thế vì lo cho sức khỏe của mình thôi!"

"Sức khỏe?" Tôi không hiểu Đại Bảo muốn nói gì.

Cậu ta lập tức giơ hai ngón tay, bày ra như thể đã "cột móc" Đại Bảo, đáp: "Khám nghiệm hiện trường, coi thường bệnh trĩ!"

"Khụ khụ!" Lâm Đào nghiêm mặt nói. "Giờ tổ chúng ta có đồng nghiệp nữ rồi, các cậu nói năng nghiêm túc chút đi!"

Sau khi thu dọn xong hòm chứa các dụng cụ giám định, chúng tôi gọi Hàn Lượng đến lái xe đưa chúng tôi đến Hoàng Khẩu gấp.

"Sau này đến hiện trường, chúng ta phải nghiêm túc hơn đấy!" Tôi ngồi trong xe rung lắc quay sang nói với Đại Bảo. "Không lẽ ai đó chụp được ảnh cậu đang cười hớn hở tại hiện trường, rồi họ tung ảnh lên mạng thì cậu lãnh đủ."

"Cả ngày đối mặt với xác chết, đâu thể lúc nào cũng phô vẻ mặt thương

tiếc, buồn rầu ra được?" Trần Thi Vũ đang ngồi trên ghế phụ lái, mắt nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ, giọng trầm trầm. "Tung thì tung, những người thấu tình đạt lý đều có thể hiểu và đứng về phía chúng ta."

Phần lớn bác sĩ pháp y đều trải qua một quá trình tâm lý thế này: Từ dẫn vật trước sự ra đi của một con người đến bình thản chấp nhận kết cục cuối cùng. Cảm giác bình thản đó không phải là sự lãnh đạm về mặt tình cảm mà là sự điềm nhiên trước vòng tròn sinh tử. Nhìn thấu được sinh tử bất thường mới có thể nhẹ nhàng lâm trận, mới có thể điều chỉnh các cảm quan của mình ở trạng thái tốt nhất, mới có thể tập trung tinh thần cao độ phá giải các vụ án mạng. Có người phẫn nộ khi thấy bác sĩ pháp y cười tại hiện trường vụ án mạng, họ chỉ trích các bác sĩ pháp y không tôn trọng người đã khuất. Thực ra trên đời này, làm gì có ngành nghề nào lại hiểu cách tôn trọng người đã khuất hơn ngành pháp y? Có điều đạo lý đó được một cô nữ sinh đại học nói ra làm tôi thấy hơi ngạc nhiên. Ấn tượng về Trần Thi Vũ đột nhiên trở nên tốt hơn trước rất nhiều. Tôi lén nhìn cô ấy và thầm đánh giá, càng ngày tôi lại càng tò mò về cô gái này hơn.

Xe vẫn lắc lư tiến về phía trước, hôm nay Lâm Đào tích cực hơn hẳn thường ngày, suốt dọc đường cậu ta chỉ mãi kể lể với Đại Bảo về những vụ án từng qua tay cậu ta trước đây, vừa nói chuyện vừa bất giác liếc mắt về phía ghế phụ lái. Nhưng gương chiếu hậu chỉ phản chiếu hình ảnh Trần Thi Vũ đôi mắt thờ ơ nhìn xuống mặt đường và gần như không phản ứng gì. Tôi cười thầm trong bụng, không biết một người đã quen được nhiều người ngưỡng mộ như Lâm Đào gặp phải đối thủ đáng gờm này sẽ có tâm trạng thế nào?

Cuối cùng xe cũng đỗ lại ven đường, người dân vây quanh khu vực hiện trường đông nghịt. Chúng tôi vất vả lắm mới chen được vào hiện trường trung tâm được căng dây cảnh báo. Hiện trường nằm dưới chân cầu cạn, một chiếc chăn cũ rách trải trên mặt đất ngay cạnh ụ xi măng sừng sững, bên trên

tấm chăn là thi thể đàn ông mình trần nằm sõng soài.

"Khi người ta phát hiện thấy tử thi này thì trên người anh ta còn đắp một tấm chăn cũ, phủ trùm lên cả mặt. Vì nạn nhân chảy máu quá nhiều nên vỏ chăn cũng thấm đẫm máu, nhờ thế mới được người đi đường phát hiện." Một cảnh sát dân sự kể tóm tắt lại tình hình.

Trưởng khoa Pháp y của khoa Pháp y thành phố Long Phiên họ Hồ, thấy chúng tôi đi vào khu phong tỏa, anh tháo găng tay ra, bước đến gần tiếp đón: "Lâu quá không gặp nhỉ! Nhớ các anh quá nên mời các anh đến đây một chuyến đấy! Nào chúng ta cùng ra kia xem xét vụ án này nhé!"

Đại Bảo vẫn nhớ lời tôi căn dặn trên xe, cậu ta vội nhắc nhở: "Đừng cười! Trong đám đông ngoài kia, kiểu gì cũng có người mang máy ảnh."

"Người chết là ai vậy?" Tôi hỏi, "Vừa mới sang xuân, nhiệt độ thấp thế này mà anh ta để mình trần ngủ vậy sao?"

"Chúng tôi đã điều tra ra lai lịch của người này." Trưởng khoa Hồ nói, "Nạn nhân ngoài ba mươi tuổi, là một người lang thang sống ở khu vực quanh đây, đầu óc hơi có vấn đề. Anh ta đã ở đây hơn mười năm nên mọi người đều quen mặt, thường gọi anh ta là Tứ "đần". Suốt ngày anh ta chỉ ngây ngây dại dại, thấy cô gái lạ nào đi ngang qua là ngoác miệng cười với người ta, nhưng chỉ thế thôi, không làm gì thái quá cả."

"Anh ta kiếm sống bằng cách nào?" Tôi hỏi, "Ăn xin à?"

"Anh ta không chủ động đi ăn xin." Trưởng khoa Hồ đáp, "Đôi lúc người ta qua đường thấy tội nghiệp thì ném cho anh ta một vài đồng. Anh ta có tiền là ra cửa hàng gần đây mua màn thầu ăn. Không có tiền thì anh ta bới thùng rác lục tìm thức ăn đồ đi. Thịnh thoảng cư dân sống quanh đây còn cho anh ta ít cơm thừa canh cặn. Mùa đông, anh ta ngủ trong khe giữa các tòa nhà, mùa

hè thì ngủ dưới chân cầu cạn. Trung tâm dành cho người lang thang cơ nhỡ không thể nhốt nổi anh ta, hàng ngày ngoài lúc ngủ ra, phần lớn thời gian anh ta đều đi lang thang khắp nơi."

"Ai lại nỡ xuống tay với loại người này nhỉ?" Đại Bảo vò đầu, "Thứ nhất là không có tiền, thứ hai là chẳng đắc tội với ai. Anh bảo liệu có phải các bang phái ăn mày cướp địa bàn của nhau nên mới giết người để thể hiện uy phong không?"

"Tôi thấy cậu đọc tiểu thuyết kiếm hiệp nhiều quá rồi đấy! Tôi cho rằng có khả năng hung thủ là bệnh nhân tâm thần." Tôi đưa ra phán đoán.

"Hả?" Trưởng khoa Hồ thốt lên, "Anh Tần Minh nói có lý đó! Ở Long Phiên không có cái bang, cũng không tồn tại các vấn đề như tranh chấp địa bàn. Trước đây chúng tôi từng thụ lý các vụ án người lang thang bị giết hại, sau khi phá án thì phát hiện ra đa phần đều là do các bệnh nhân tâm thần gây án. À, đúng rồi, thế cô gái này là ai vậy?"

"Ồ! Người mới!" Tôi nhìn Trần Thi Vũ, cô ấy khẽ gật đầu chào trưởng khoa Hồ. Cô gái này cũng gan dạ thật, lần đầu nhìn thấy xác chết tại hiện trường gây án mà sắc mặt gần như không hề thay đổi.

Trưởng khoa Hồ đưa cho chúng tôi bộ trang thiết bị bảo hộ cần thiết khi khám nghiệm tử thi, chờ chúng tôi đeo xong, anh liền dẫn chúng tôi đến gần ụ cầu, chỉ về phía trước bảo: "Các anh xem kìa!"

Trong khi chúng tôi thay trang phục thì chiếc chăn bông phủ lên người tử thi đã được cảnh sát dân sự cho vào trong túi đựng tang vật. Vì muốn tránh đám đông chụp ảnh nên cảnh sát dựng một túp lều bạt đơn giản vây xung quanh Tử "đền". Tôi thấy nửa người trên để trần của anh ta cùng phần cổ và trước ngực đều nhuộm đầy vết máu, tuy nhiên phần vết thương ở cổ của anh ta vẫn lộ ra rất rõ ràng. Cạnh anh ta có một chiếc áo gi-lê bằng bông cũ rách,

có lẽ đó là vật che thân duy nhất mà bất kể xuân hạ thu đông anh ta đều mặc.

Trên trụ cầu gần xác chết có vết máu lấm tẩm phun thành hình quạt, điểm giữa của vết máu hình quạt nằm ở cổ nạn nhân, có thể thấy nạn nhân chết trong tư thế ngồi và có khả năng là bị người ta cắt cổ, sau đó nằm ngã ngửa ra đất và tử vong luôn.

Nhưng điểm nổi bật nhất là bên cạnh vết máu bắn tung tóe hình quạt đó có ba chữ rất lớn được viết bằng máu: KÈ DỌN RÁC (1).

(1) Nguyên gốc tiếng Hán là 清道夫 - "Thanh đạo phu".

"'Kè dọn rác' ư?" Đại Bảo đẩy gọng kính lên nói, "Thế là ý gì? 'Kè dọn rác' là ai? Liên quan đến nhân viên môi trường không nhỉ?"

"Ừm, tôi biết một loại cá tên là cá dọn bể, loại cá này chuyên môn ăn phân của các loại cá khác." Hàn Lượng đứng cạnh nói chen vào. "Nhiều người thường thả loại cá này vào bể cá để khỏi phải phiền hà dọn rửa bể cá. Trước đây tôi cũng nuôi một con, dễ nuôi lắm. Có điều... thỉnh thoảng chúng ăn cả trứng của các loài khác, điều này thì chẳng thú vị chút nào!"

Hàn Lượng là lái xe chuyên nghiệp của tổ khám nghiệm, vì muốn thực hiện ước mơ mặc đồng phục của ngành cảnh sát nên cậu ta đã từ bỏ cơ hội quản lý cơ ngơi hàng chục triệu tệ. Trong mắt rất nhiều người, cậu ta là cậu công tử nhà giàu nông cuồng. Tuy trình độ học vấn của cậu ta không cao nhưng lại đi nhiều hiểu rộng, bởi vậy tổ khám nghiệm chúng tôi thường mời cậu ta cùng tham gia vào công tác điều tra, thực tế cho thấy cậu ta cũng giúp được chúng tôi không ít. Đại Bảo thường trêu Hàn Lượng là cuốn từ điển sống. Lần này quả nhiên cậu ta lại tỏ ra mình thực sự hữu ích.

Trần Thi Vũ đang đắm chiêu quan sát hiện trường lúc này cũng phải quay đầu nhìn Hàn Lượng, ánh mắt tỏa ra tia sáng lấp lánh.

"Tôi hiểu rồi!" Tôi cũng lần ra manh mối, "Đây là một hành vi giống như ký tên vậy. Có khả năng hung thủ coi mình là 'Kẻ dọn rác'. Hẳn cảm thấy Tứ "đần" là rác rưởi của xã hội. Hẳn giết Tứ "đần" là bởi hẳn muốn dọn sạch rác rưởi cho thế giới này."

"Ừm, có lý đấy!" Lâm Đào ngồi xồm cạnh ụ cầu, vừa cầm kính lúp tìm kiếm dấu vết vừa nói.

"Gã này mắc bệnh tâm thần chắc?" Đại Bảo lẩm bẩm, "Rảnh rồi quá hay sao mà mò đi giết người bị thiếu năng trí tuệ? Những người thiếu năng sống trong thế giới của chính mình, thực ra họ cũng rất khổ sở, hơn nữa họ cũng đâu làm việc gì xấu xa?"

"Bởi vậy tôi mới nói các anh phân tích rất có lý." Trưởng khoa Hồ nói, "Tên hung thủ này có lẽ cũng mắc vấn đề về tâm thần. Thông thường một kẻ ra tay giết người tàn tật đều có vấn đề về thần kinh."

"Quả thực các vụ án mạng người tâm thần giết người tâm thần cũng không phải là ít." Tôi nói, "Nhưng hành vi để lại chữ ký tại hiện trường thì thực sự rất hiếm gặp."

"Mà các dấu vết tại hiện trường cũng không ủng hộ luận cứ hung thủ là kẻ không có năng lực trách nhiệm hình sự." Lâm Đào chỉ vào dòng chữ viết bằng máu trên ụ cầu và nói, "Ba chữ này viết đều tăm tắp, khẳng định được viết bằng vật có đầu mềm. Ban đầu tôi còn nghi ngờ hung thủ viết bằng ngón tay, nhưng sau đó quan sát kỹ mới thấy mặt xi măng láng ụ cầu trơn bóng, vậy mà tôi không hề nhìn thấy đường vân của vải hay dấu vân tay."

"Hay hẳn viết bằng thứ gì đó tương tự như bút lông?" Đại Bảo chau đầu lại xem.

"Không phải!" Lâm Đào nói, "Bút lông cũng phải có đường vân của sợi

lông chứ!"

"Vậy hử dùng thứ gì để viết vậy?" Tôi hỏi.

Lâm Đào trầm ngâm một lát rồi đáp: "Hử dùng ngón tay đã được đeo găng tay cao su."

"Găng tay cao su sao?" Tôi ngạc nhiên cúi đầu nhìn găng tay cao su đang đeo trên tay mình.

Đại Bảo vội vàng chấm ngón tay vào vũng máu ngay cạnh, rồi viết lên ụ cầu, cậu ta nói: "Ồi chà! Đúng thế thật này!"

Lâm Đào nói: "Một kẻ giỏi che đậy dấu vết như vậy có thể là bệnh nhân tâm thần được không?"

Trần Thi Vũ lắc đầu.

"Người nào có khả năng đeo găng tay cao su khi gây án nhỉ?" Tôi ngẫm ngợi.

Lâm Đào nói: "Còn nữa, tại hiện trường còn có rất nhiều vết máu bắn tung tóe, vết máu nhỏ giọt rải rác và vũng máu, nói tóm lại khu vực xung quanh thi thể nạn nhân gần như đều nhuộm máu. Nhưng tôi lại không hề nhìn thấy dấu chân máu mang họa tiết của đế giày tại hiện trường."

"Không có dấu chân sao?" Đại Bảo thốt lên, "Lẽ nào hử là ma quỷ lơ lửng giữa không trung?"

Đại Bảo vừa dứt lời, Lâm Đào liền rùng mình gạt đi: "Đừng nói linh tinh! Nghe sợ chết đi được!"

Trần Thi Vũ nhìn Lâm Đào với ánh mắt coi thường.

"Thế đây là gì?" Tôi chỉ vào vết tích giống như vết chân trên mặt đất, rồi hỏi Lâm Đào.

Lâm Đào đáp: "Đây là đường nét của dấu chân không có họa tiết đế giày, khi ai đó đeo bọc giày bước vào hiện trường, giẫm vào vết máu, rồi lại giẫm lên mặt đất thì sẽ để lại dấu chân như vậy."

"Ý cậu nói đây là dấu chân của cảnh sát dân sự để lại sau khi đeo bọc giày bước vào hiện trường sao?"

"Đúng vậy!" Lâm Đào dừng lại giây lát rồi nói tiếp, "Có điều nếu hung thủ cũng đeo bọc giày thì hãn cũng sẽ để lại dấu vết y hệt như vậy."

Trần Thi Vũ đột nhiên ngồi xổm xuống, lấy tay miết lên vết máu trên mặt đất cạnh thi thể nạn nhân, đoạn nói: "Chắc chắn hung thủ đã đeo bọc giày đi vào hiện trường!"

"Hả?" Đại Bảo kêu lên kinh ngạc, "Lông Vũ, sao cô biết hay vậy?"

Trần Thi Vũ đáp: "Các anh xem, những dấu chân tương tự như vậy ở bên cạnh có lẽ là do các anh cảnh sát dân sự để lại, vì thời gian cách đây chưa lâu nên vết máu vẫn chưa khô hẳn. Nhưng mấy dấu chân này thì đã hoàn toàn khô hẳn, điều đó chứng tỏ dấu chân đã in dấu trên mặt đất một thời gian khá lâu. Còn một điều nữa, tôi là Trần Thi Vũ, không phải Lông Vũ, xin vui lòng gọi đúng tên cho. Cảm ơn!"

Một sinh viên có thể đưa ra phán đoán như vậy quả thực khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác. Tôi gật đầu tán thưởng, thể hiện ủng hộ suy đoán khi này của cô ấy.

"Đeo găng tay cao su, đi bọc giày vào hiện trường gây án." Đại Bảo nói, "Hơn nữa kẻ bị hãn giết hại lại là người thiếu năng trí tuệ, nghe giống phim Mỹ quá nhỉ, hình như tên phim là "Dexter" (2) thì phải."

(2) Dexter: Loạt phim truyền hình Mỹ, kể về Dexter Morgan, một nhân viên phân tích máu làm việc ở Sở Cảnh sát Miami và cũng là một kẻ giết người hàng loạt chuyên đi săn lùng bọn tội phạm lách qua được kẽ hở của hệ thống pháp luật.

"Chẳng lẽ là một fan cuồng phim Mỹ bắt chước nhân vật trong phim đi giết người?" Nhận được sự thừa nhận của tôi, Trần Thi Vũ cũng nói nhiều hơn.

Tôi lắc đầu đáp: "Người ta đi giết kẻ xấu, còn kẻ thủ ác mà chúng ta gặp lại đi sát hại một người tàn tật."

"Hay hẳn muốn khiêu chiến với cảnh sát?" Lâm Đào vừa liếc mắt nhìn Trần Thi Vũ vừa hỏi.

Tôi vẫn lắc đầu: "Tôi cảm thấy ba chữ mà hung thủ để lại không có mùi vị khiêu chiến."

"Liệu có phải người trong ngành chúng ta không nhỉ?" Trưởng khoa Hồ xen lời, "Bọc giày, găng tay cao su, các trang thiết bị khá đầy đủ đấy chứ!"

Đại Bảo vô thức đưa mắt nhìn các bác sĩ pháp y đứng xung quanh một lượt.

Còn tôi chỉ im lặng.

"Động cơ gây án không rõ ràng." Lâm Đào nói, "Vậy thì chúng ta khám nghiệm tử thi xem sao. Tôi vừa gọi điện cho anh Ngô, trưởng khoa Giám định chữ viết kiểm tra giúp hình thái mấy chữ viết mà hung thủ để lại xem có tìm thấy điểm đột phá nào không."

Thi thể của Tứ "đần" nằm trên bàn giải phẫu, vì xác bị dịch chuyển nên vết thương trên cổ không ngừng trào máu ra ngoài. Đai quần luồn một sợi

dây vải, có vẻ dùng để thắt quần cho chặt. Từ vết gấp của dây đai có thể thấy thường ngày Tứ "đần" đều buộc thắt nút hai đầu lại để cố định quần. Nhưng khi anh ta chết thì dây vải lại trong tình trạng được cởi nút.

"Dây đai quần của anh ta bị cởi ra." Đại Bảo nói, "Hay anh ta muốn đi vệ sinh nhỉ?"

Tôi lắc đầu: "Chưa chắc! Nói không chừng anh ta luôn cởi dây đai quần mỗi khi đi ngủ."

Ngoại trừ vết cắt sâu ở cổ ra thì toàn thân anh ta không hề có bất kỳ vết thương nào khác. Anh ta bị một nhát dao chí mạng dẫn đến tử vong.

"Anh có cảm thấy lưỡi dao này rất mỏng không?" Đại Bảo ấn hai bên bờ vết thương, rồi quay sang hỏi tôi.

Tôi không đáp mà tiếp tục thực hiện các thủ pháp giải phẫu theo quy tắc, đầu tiên mở phần da cổ của nạn nhân, sau đó từ từ tách các bó cơ cổ ra.

"Các cậu xem này!" Tôi nói, "Đây là vị trí vết cắt, cũng chính là vị trí động mạch cổ của người chết. Hung thủ đã cắt đứt động mạch này chỉ bằng một nhát dao, dẫn đến các bó cơ ở cổ và động tĩnh mạch cổ bị đứt lìa cùng lúc, máu chảy xối xả từ vết thương, bắn ra ngoài. Anh ta tử vong do mất nhiều máu."

"Chỉ cần một dao là cắt đứt được động mạch cổ, tuy đường dao không dài nhưng rất chuẩn." Đại Bảo nói, "Hung thủ ra tay một lần đã lấy được mạng sống của nạn nhân."

"Thông thường, vết cửa cổ chỉ xuất hiện trong hai tình huống: Thứ nhất là nạn nhân tự sát, thứ hai là hung thủ sợ nạn nhân chưa chết hẳn nên bồi thêm nhát nữa ở cổ cho chắc chắn." Tôi tiếp tục công việc đang làm dở, "Có điều trong vụ án này có lẽ nạn nhân bị sát hại. Xung quanh vết thương không có

vết cắt thử. Đại bộ phận những người tự sát thường có vài vết cắt nông ở một đầu của vết thương, gọi là vết cắt thử. Những vết cắt này phản ánh tâm lý của người định tự tử."

"Liệu có phải vì nạn nhân bị thiếu năng trí tuệ nên anh ta không có tâm lý thăm dò trước?" Trần Thi Vũ hỏi.

Tôi lắc đầu đáp: "Chính vì anh ta bị thiếu năng nên càng không thể dễ dàng tìm được vị trí chính xác như thế này, vả lại còn không hề do dự một dao đoạt mệnh. Điều quan trọng hơn là chúng ta không tìm thấy hung khí tại hiện trường, điều đó cho thấy có người đã mang nó đi."

"Chính xác! Như vậy vụ này không thể là vụ tự sát." Đại Bảo đột nhiên mở to mắt, "Hơn nữa mọi người có phát hiện lưỡi dao gây án rất mỏng không? Còn chưa đến nửa mi-li-mét cơ đấy!"

"Đúng vậy! Miệng vết thương rất sâu, nhưng độ rách lại không lớn, điều đó chứng tỏ nhát dao đó rất nhanh, con dao vừa nhỏ lại vừa mỏng." Trưởng khoa Hồ nói, "Hung thủ dùng một loại hung khí không tiện cho việc giết người để đi giết người. Kỳ lạ thật đấy!"

Tôi "hừ" một tiếng, nói: "Xem ra hung thủ vô cùng tự tin với khả năng mình có thể sử dụng con dao đó giết người thành công. Bởi vì hãn hiệu rất rõ kết cấu cơ thể người."

"Đeo găng tay, bọc giày." Tôi nghĩ rồi nói tiếp, "Điểm then chốt là hãn có thể tìm chính xác vị trí giải phẫu để hạ một dao chí mạng. Các cậu bảo liệu hãn có phải một tên đồ tể xóa dấu vết rất giỏi không nhỉ?"

"Anh nói rất có lý!" Đại Bảo nhe răng cười, "Khả năng hung thủ là đồ tể rất cao, những tay giết lợn thường xuyên phải cắt cổ lợn mà."

Tôi nhíu mày nói: "Chúng ta không đủ căn cứ nên tạm thời chưa thể đưa

ra kết luận đó. Nhưng còn một vấn đề nữa, hung thủ làm cách nào để lạng lẽ tiếp cận nạn nhân, rồi nhân lúc nạn nhân không phòng bị mà thuận lợi tìm thấy vị trí giải phẫu cần tấn công?"

Đại Bảo phụ họa: "Cổ là vị trí khó xuống tay nhất. Anh bảo, tôi lại gần sờ cổ anh, anh có cho tôi sờ không?"

"Vả lại lúc đó Tứ "đần" vẫn chưa ngủ." Tôi nói, "Căn cứ vào vị trí vết máu bắn trên mặt đất có thể thấy khi ấy Tứ "đần" đang ngồi. Nếu có người tiếp cận mình, chắc chắn anh ta sẽ biết. Thấy một người đeo găng tay, bọc giày, cầm dao bước đến gần thì dù đần đến đâu chẳng nữa cũng phải phản kháng lại chứ!"

"Nhưng trên thi thể anh ta không hề lưu lại dấu vết kháng cự hay bị trói." Trưởng khoa Hồ đang giải phẫu các khớp chân tay của nạn nhân bổ sung thêm.

Quá trình giải phẫu diễn ra rất thuận lợi, nhưng chúng tôi lại không phát hiện ra bất kỳ manh mối có giá trị nào thông qua việc giải phẫu. Vẫn như lúc đầu, chúng tôi không hề biết động cơ gây án của hung thủ là gì, không biết hung thủ tiếp cận nạn nhân bằng cách nào để lạng lẽ vung một dao lấy mạng nạn nhân. Có điều sau chuyện này tôi khá ngạc nhiên trước thái độ điềm tĩnh của Trần Thi Vũ. Cô gái đó lặng lẽ quan sát hết quá trình giải phẫu, đồng thời không hề sao nhãng công việc chụp ảnh tử thi trên bàn giải phẫu. Tôi còn nhớ lần đầu đối mặt với màn giải phẫu ngập tràn mùi máu tanh nồng, tôi đã phải vô cùng cố gắng khống chế nỗi sợ đang trào dâng trong lòng, vậy mà một cô gái không học chuyên ngành pháp y như Trần Thi Vũ lại chẳng hề biếng sức. Cô ấy thực sự vô cảm trong phương diện này ư? Hay cô ấy đang cố gắng kiềm chế nỗi sợ?

Buổi chiều, chúng tôi quay lại hiện trường gây án kiểm tra kỹ lưỡng hơn nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

"Hung thủ không hề để lại cho chúng ta bất kỳ vật chứng hay manh mối nào." Tôi lê tấm thân mệt nhoài, ủ rũ nói.

"Chẳng biết bên giám định chữ viết có manh mối gì không?" Đại Bảo hỏi.

"Nếu có manh mối thì họ đã thông tin cho chúng ta ngay rồi." Tôi nhìn xung quanh thấy ráng chiều đã bắt đầu buông xuống, "Hôm nay làm việc đến đây thôi! Chúng ta chưa tìm ra manh mối của vụ án, rất ít khi chúng ta rơi vào tình trạng này."

Tôi vừa dứt lời thì chuông điện thoại di động của trưởng khoa Hồ reo vang. Sau khi nhấn nút nghe, sắc mặt trưởng khoa Hồ bỗng trở nên nghiêm trọng, anh tắt máy, quay sang tôi nói: "Ở Đông Thành lại xảy ra một vụ án mạng, đúng là đổ dầu vào lửa. Các anh có muốn theo chúng tôi đến hiện trường không?"

"Tất nhiên là đi chứ!" Trần Thi Vũ cướp lời tôi, đáp lại trưởng khoa Hồ.

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Bóng Máu Sau Cửa Sổ (2)

Trên đường đến Đông Thành, Trần Thi Vũ nhận được điện thoại của thầy, chắc thầy hỏi tình hình liên quan đến vụ án, đồng thời cũng hỏi cảm xúc của Trần Thi Vũ khi lần đầu tiên chứng kiến cảnh giải phẫu. Nhưng Trần Thi Vũ lại đáp nhát gừng như thể cô không mấy để ý đến sự quan tâm của thầy, khi trả lời về cảm xúc của mình, cô càng nói đơn giản, ngắn gọn hơn. Nhưng tôi thì lại hơi để bụng, chẳng ngờ thầy gọi cho cô ấy mà không gọi cho tôi. Lẽ nào thầy muốn thăm dò chúng tôi? Xem đám người ban đầu ra sức phản đối cô ấy gia nhập tổ khám nghiệm, giờ có bắt nạt cô ấy không? Thầy quả là tận tâm với cô ấy!

Đến Đông Thành, đường sá trở nên hẹp dần, nhà cửa san sát như nêm, nom chẳng có vẻ gì giống một thành phố trực thuộc tỉnh cả. Trên con đường nhỏ trong khu dân cư có vài chiếc xe cảnh sát đang đỗ ở đó, mấy chục cảnh sát chia thành các tổ lần lượt khai người dân xung quanh.

"Tôi cảm thấy nhà ông tổng giám đốc Miêu ở phía đối diện đó có gì không ổn lắm." Một phụ nữ trung niên tựa vào tường nói với viên cảnh sát dân sự đang lấy lời khai. Bà ta mặc bộ quần áo ngủ, nom vẻ mặt như vẫn chưa hoàn hồn.

"Cô Trương đừng sợ! Chắc chắn chúng tôi sẽ phá được vụ án này!" Viên cảnh sát dân sự trấn an.

"Bà ấy run thung thục ra kìa!" Đại Bảo thì thầm với tôi, "Chắc chắn sợ đến nổi hồn bay phách lạc mất rồi!"

Đêm đầu xuân không nóng cũng không lạnh. Có án mạng mới xảy ra, chúng tôi cố gắng rũ hết mệt mỏi, tập trung vào cuộc chiến mới. Chúng tôi vây quanh bà Trương, nghe bà ta tường thuật lại quá trình đi báo án.

Nửa tiếng trước, nhà bà Trương vừa ăn cơm xong, bà thoải mái nằm trên ghế sofa xem ti vi. Lúc đó bà vô thức liếc sang cửa sổ tầng hai ở ban công nhà đối diện, bà thấy hình như có điều gì đó bất thường.

Đây là khu vực ngoại ô vẫn chưa phát triển hoàn toàn, chỉ có vài ngôi nhà hai tầng của dân tập trung lại thành một cụm. Nhưng vì người ta sắp xây ga tàu cao tốc gần đây nên nơi này mới đột nhiên trở thành khu tắc đất tắc vàng, nhờ thế mà người dân bỗng chốc giàu xổi. Sau khi nhận được tiền đền bù, họ đua nhau trang hoàng cho ngôi nhà cũ của mình trông thật sang trọng và tinh tế, rồi xây một vài căn nhà mái bằng tạm thời trong vườn. Nhìn từ xa, dãy nhà liên kề dày đặc đến nỗi không phân biệt được nhà nào vào nhà nào.

Người ở thành phố đều biết, dải đất này ngoại hồ tàng long. Một vài người có tầm nhìn xa chẳng rõ thăm dò được thông tin sẽ quy hoạch và phát triển tàu cao tốc ở đâu mà vài năm trước đã mua hết các căn hộ quanh đây, rồi ngồi đợi đất lên giá khi phá dỡ hồng kiếm món tiền lớn.

Bà Trương là dân gốc nên ít nhiều quen thuộc tình hình của từng hộ ở đây, đặc biệt là nhà của tổng giám đốc Miêu phía đối diện. Thông thường cách ban công vẫn có thể nhìn rõ động tĩnh nhà đối diện, vì vậy bà Trương hiểu tình hình của gia đình bốn người này rõ như lòng bàn tay. Thỉnh thoảng, đèn ngủ trong phòng ngủ nhà tổng giám đốc Miêu phản chiếu bóng hai vợ chồng âu yếm, quấn quýt nhau, bà Trương lại ngưỡng mộ chỉ cho chồng mình xem. Nhà đó lúc nào cũng nói cười vui vẻ và yêu thương nhau, rõ ràng là hình mẫu lý tưởng cho xã hội hài hòa. Nhưng bà Trương phát hiện tối nay lại hơi khác thường.

Cũng giống như thường ngày, đèn phòng ngủ nhà tổng giám đốc Miêu

luôn bật sáng tôn lên màu trắng mờ ảo như sương khói của rèm cửa sổ. Nhưng trên tấm rèm trắng như tuyết đó thấp thoáng ẩn hiện cái bóng lấm tấm thành một vết kẻ xiên, nó bất động, không hề thay đổi hình dạng. Bà Trương sinh nghi, vội vàng đến gần ban công, vừa nhìn bà liền phát hiện thì ra những vết lấm tấm đó là vết máu đỏ thẫm.

Trong lúc kinh sợ, bà Trương vội kéo chồng mình vòng qua cửa nhà tổng giám đốc Miêu xem sao. Vừa mới đẩy cánh cửa khép hờ, hai cổ thi thể nằm sõng soài và một vũng máu lớn ở phòng khách đã đập vào mắt họ. Bà Trương sợ hãi ngồi phệt xuống đất, há miệng mà không thốt ra được câu nào. Chồng bà lập cập rút điện thoại hốt hoảng gọi cảnh sát.

"Một gia đình đang yên đang lành sao bỗng nhiên chết hết cả vậy? Tên sát nhân giết ai không giết sao lại giết họ? Trong thời đại chúng ta, gia đình họ xứng đáng được gọi là gia đình kiểu mẫu." Bà Trương buồn rầu kể tiếp, "Người ta đều nói mẹ chồng nàng dâu thường khó sống với nhau nhưng mẹ chồng nhà này còn thương yêu con dâu hơn cả mẹ đẻ. Ngày nào họ cũng khoác tay nhau đi trên đường, vừa chuyện trò vừa cười đùa vui vẻ. Lần nào gặp Lợi Lệ, cô ấy cũng bảo mình có phước mới gặp được người mẹ chồng thương yêu mình. Thích thế không biết! Bao nhiêu người ngưỡng mộ cô ấy, thế mà giờ cả nhà đều không còn. Đúng rồi, đồng chí cảnh sát, gia đình họ còn ai sống sót không?"

Viên cảnh sát đưa mắt nhìn xuống lắc đầu, rồi hỏi tiếp: "Cô và chồng cô có vào hiện trường không?"

Đây là câu hỏi bắt buộc đối với mỗi người đến báo án, có tác dụng xem xét và phân biệt vết tích trên hiện trường.

"Không!" Bà Trương đáp.

"Giờ mọi người có thể vào rồi." Lâm Đào mặc trang phục khám nghiệm

bước ra khỏi hiện trường, "Đường vào thông rồi đấy, khi đi vào đừng giẫm lên khu vực kẻ phấn trắng là được."

"Mấy cỡ?" Đại Bảo luôn hỏi câu ấy.

Lâm Đào đáp: "Khá thảm! Năm cỡ!"

"Có vết tích nào làm vật chứng được không?" Tôi hỏi.

Lâm Đào gật đầu nói: "Có vết giày vấy máu nhưng không điển hình lắm. Mặc dù không thể dùng làm vật chứng để tiến hành kiểm tra loại trừ, nhưng hoàn toàn có thể dùng làm chứng cứ để xác định hung thủ."

"Đó cũng là phát hiện quan trọng." Tôi thấy yên tâm hơn một chút. "Cậu nhìn nhận thế nào về tính chất vụ án này?"

"Chưa thể xác định chính xác!" Lâm Đào nói. "Có điều đồ đạc tại hiện trường bị lục lọi nên không loại trừ khả năng đây là vụ giết người cướp của."

"Được rồi!" Tôi vừa mặc đồng phục khám nghiệm vừa gọi Đại Bảo và Trần Thi Vũ ngồi một bên đang chăm chú nghe cảnh sát dân sự tường thuật lại tình hình lúc trước, rồi chúng tôi cũng tiến vào hiện trường.

Hiện trường là một ngôi nhà nhỏ hai tầng chỉ có một cửa ra vào duy nhất, tầng một là phòng khách và phòng ăn, tầng hai là phòng ngủ và nhà vệ sinh. Phía ngoài ngôi nhà có dãy nhà cấp bốn dùng làm nhà bếp và chái nhà. Căn nhà chính được trang hoàng rất tinh tế, phù hợp với phong cách của một vị lãnh đạo doanh nghiệp thuộc tầng lớp trung lưu. Nghe bà Trương luôn miệng gọi chủ nhà là tổng giám đốc Miêu thì xem ra chủ nhân ngôi nhà này hẳn phải làm đến chức tổng giám đốc của một công ty nào đó.

Hai tử thi nữ nằm ngửa ở phòng khách, quần áo chỉnh tề, khuôn mặt đầm máu đến nỗi không thể nhìn rõ ngũ quan được nữa. Căn cứ vào tình hình đã

biết có thể xác định hai thi thể này là của bà Vương Tú Lê - mẹ đẻ của hộ chủ Miêu Chính và Tề Truyền Chi - giúp việc của gia đình. Thi thể của Miêu Chính cùng vợ anh ta và đứa con trai bảy tuổi đều ở trong phòng ngủ ở tầng hai.

Miêu Chính gục ngã ngay trước cửa phòng ngủ, vợ anh ta là Du Lợi Lê và cậu con trai Miêu Miêu nằm nghiêng hai bên mép giường.

Sau khi xem vị trí đại khái của các tử thi, tôi và Đại Bảo quay trở xuống hiện trường dưới tầng một và bắt đầu tiến hành khám nghiệm bước đầu cho từng tử thi. Tuy đối mặt với hiện trường đầy máu me với năm cỗ tử thi nhưng Trần Thi Vũ vẫn không để lộ vẻ sợ sệt, cô lẳng lặng nâng ống kính máy chụp ảnh lên liên tục bấm "Tách! Tách!".

"Người giúp việc nằm ở vị trí gần cửa nhất, vết thương ở đỉnh đầu." Tôi thận trọng vạch tóc của bà giúp việc ra, chỉ thấy gần miệng vết thương đều sưng máu, "Bờ vết thương không rõ ràng, không giống như bị vật sắc tấn công."

"Vết thương của Vương Tú Lê cũng ở phần đầu, chủ yếu nằm ở gáy." Đại Bảo tiếp lời, "Phần lớn đều bị nhuộm máu, cũng không phân biệt được hình thái vết thương."

Đã không thể nhận diện được hình thái vết thương tại hiện trường thì chúng tôi cũng không tiếp tục xem xét thi thể thêm nữa để tránh phá hỏng trạng thái nguyên dạng của thi thể. Khi nào vận chuyển thi thể đến phòng giải phẫu, chúng tôi còn nhiều thời gian để quan sát và nghiên cứu cẩn thận.

Tôi đến gần thi thể của Vương Tú Lê, thấy hình như nền đá hoa cạnh chân bà ấy có vài vết tích gì đó. Tôi cầm đèn giám định, quan sát nhờ ánh sáng hắt lên. Tôi thấy phía trên nền đá hoa có một vết giống như bị kéo lê. Phần đuôi của vết đó có họa tiết để dép, họa tiết này đồng nhất với họa tiết của chiếc

dép lê mà người chết đang mang. Đây là vết xước hình thành do kéo lê.

"Hình thù của vết xước này rất thú vị." Tôi ngồi xổm xuống nhìn, rồi nói, "Có một vết dài và vài vết ngắn, hình dạng bên trong của vết xước này nom giống như họa tiết mặt dưới của dép lê. Lâm Đào, cậu thấy thế nào?"

Lâm Đào lim dim mắt nói: "Tôi thấy người chết trượt ngã khi bị thương, sau đó gót chân lê xuống đất hình thành nên vết thương này."

"Đồng ý!" Tôi nói, "Vết thương của người chết tập trung ở phần gáy, khi sờ vào tôi cảm giác vết thương rất dày đặc. Mật độ vết thương dày đặc chứng tỏ nạn nhân bị tấn công ở cùng một vị trí tương đối cố định. Bởi vậy chắc chắn không phải bà ấy bị tấn công khi đang đứng, bởi vì khi đứng, cơ thể sẽ dịch chuyển tự do, không thể cố định được. Có thể bà ấy bị đánh khi đang bò trên nền nhà, như vậy có thể giải thích dấu vết kéo lê kia. Khi bị tấn công, hai chân nạn nhân chà trên sàn nhà và hình thành vết xước thế này."

"Phân tích đó có ý nghĩa gì?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Đương nhiên là phải có ý nghĩa. Điều đó chứng tỏ sau khi giết người xong, hung thủ lật xác nạn nhân lại." Tôi thấy Trần Thi Vũ khiêm tốn và ham học nên đáp lại bằng giọng thân mật, "Khi chúng ta phát hiện thi thể nằm nghiêng trên sàn nhà, điều này hoàn toàn không phù hợp với phân tích của chúng ta khi này là bà ấy đang bò trên sàn nhà thì bị tấn công đến chết."

"Vì sao hung thủ phải lật thi thể lại?" Trần Thi Vũ lại hỏi tiếp.

Tôi lắc đầu đáp: "Phần đầu thi thể toàn vết máu nên tôi không dám đưa ra bất kỳ kết luận gì, đợi khám nghiệm tử thi xong mới biết được." Nói xong tôi đi một vòng men theo mấy chục vết chân dính máu tại hiện trường. Vết chân xuất hiện rất dày đặc, phương hướng không đồng nhất, nhưng có thể nhận ra chỉ có một loại họa tiết đế giày."

"Một họa tiết để giày thì không thể xác định chỉ có một hung thủ phải không?" Tôi nói, "Liệu có hai hoặc hơn hai hung thủ mua cùng một loại giày đi gây án chẳng?"

Lâm Đào lắc đầu nói: "Chỉ có một hung thủ! Tôi đã xem những dấu giày này, chúng có một đặc trưng hoàn toàn đồng nhất, đó là đế giày đều bị mài mòn. Hung thủ không thể ngẫu trang hoặc tạo ra đặc trưng này. Hơn nữa, hiện trường có nhiều máu thế này, nếu có hai người thì khẳng định kẻ còn lại cũng phải để lại dấu chân."

Tôi gật đầu thừa nhận.

Nhìn kỹ lại tôi thấy vết máu bắt nguồn từ vũng máu trên đầu người giúp việc kéo dài đến cạnh phần đầu của thi thể bà Vương Tú Lê, sau đó tạo thành một vũng hướng lên phía cầu thang.

"Mọi người xem, bước chân của tên này rất dài rộng." Lâm Đào giẫm một chân cạnh vết máu, chân còn lại cố gắng bước thật dài về phía trước, "Tôi xoay chân rộng như vậy mới hoàn thành được một bước chân bình thường của hẳn."

"Chẳng lẽ kẻ tấn công là người khổng lồ sao?" Đại Bảo đẩy gọng kính trên sống mũi.

"Điều này chứng tỏ hai vấn đề." Lâm Đào liếc nhìn Đại Bảo rồi đáp, "Thứ nhất, hung thủ giết bà Vương Tú Lê xong, hẳn chạy lên cầu thang. Thứ hai, có lẽ hẳn rất cao."

"Chắc hẳn rất cao." Tôi nói thêm vào, "Tôi có căn cứ để khẳng định điều đó."

"Hả?" Đại Bảo cướp lời hỏi, "Căn cứ gì vậy?"

Tôi không trả lời câu hỏi của Đại Bảo, vẫy tay gọi mọi người lên tầng hai lần nữa.

Vết máu trên tầng hai hỗn loạn hơn dưới tầng một, nhưng vẫn có thể phân biệt được. Đó là những vết máu hình thành do cùng một loại đế giày giẫm lên máu. Những dấu chân máu này bắt đầu trở nên chông chéo và bị phá hỏng từ cửa phòng ngủ ở tầng hai, điều đó chứng tỏ hung thủ, điều đó chứng tỏ hung thủ và người bị hại từng xảy ra quá trình vật lộn tại đó. Nhưng cuộc vật lộn kết thúc khi người đàn ông tay không tắc sắt là Miêu Chính ngã xuống sàn.

Xem hình thái dấu chân có thể thấy sau khi hung thủ giết chết Miêu Chính, hấn vào thẳng trong phòng ngủ, ép hai mẹ con Du Lợi Lệ vào góc tường, rồi lần lượt giết hại. Trong quá trình đẩy hai mẹ con nạn nhân lùi về sau, hai mẹ con họ đều có động tác ngồi xuống. Sau khi bị thương ở đầu, vết máu men theo đầu, cổ chảy xuống đùi, rồi xuống bắp chân của họ. Hường vết máu chảy cho thấy khi đó hai mẹ con đã bị tấn công khi họ đang ngồi, và lại cả hai mẹ con họ đều không có bất kỳ dấu hiệu phản kháng nào.

Đặc biệt trên mặt của Du Lợi Lệ, ngoại trừ vết máu chảy khắp mặt ra thì thấp thoáng còn nhìn thấy vệt nước mắt.

Nhờ sàn nhà bóng loáng, sạch sẽ và dày đặc dấu chân máu nên chúng tôi sẽ dễ dàng tái hiện lại hiện trường gây án. Chúng tôi có thể men theo hướng dấu chân máu để phán đoán tuyến đường hung thủ di chuyển sau khi hấn thực hiện xong hành vi giết người, từ đó phán đoán ra mục đích và ý nghĩa của hành vi giết người này.

Lâm Đào lần theo dấu chân trên sàn nhà, nói: "Sau khi giết người xong, hấn bắt đầu lục lợi đồ đạc trong phòng."

Tủ quần áo trong phòng ngủ của chủ nhà và tủ quần áo ở một phòng ngủ khác đều bị lục tung, hơn nữa còn lục lợi một cách hung bạo, hầu như tất cả

đồ đạc trong tủ đều bị hung thủ lôi hết ra, rồi vứt lả tả xuống đất. Trên cánh tủ còn in dấu găng tay cao su nhuộm máu, điều đó chứng tỏ hung thủ đã đi găng tay khi xâm nhập hiện trường. Mọi vật dụng trong tủ quần áo đều vấy máu, từ đó cho thấy hung thủ lập tức tiến hành lục lọi tủ quần áo ngay sau khi hãm giết người xong.

Sau khi rời khỏi phòng ngủ chính, dấu chân bắt đầu di chuyển về hướng phòng ngủ phụ, hung thủ cũng lục tung đồ đạc trong tủ quần áo giống lần trước. Ra khỏi phòng ngủ phụ, hung thủ liền bước vào phòng vệ sinh, sau đó chúng tôi không tìm thấy dấu chân bước ra nữa.

"Từ hiện tượng dấu chân có thể cho thấy hung thủ vào phòng vệ sinh để rửa sạch vết máu trên cơ thể." Lâm Đào nói, "Hơn nữa hãn còn rửa rất sạch sẽ."

"Tất nhiên rồi! Khi hung thủ thực hiện tội ác, có thể trời còn chưa tối hãn, mà hung thủ không thể nghênh ngang điếu phở với thân thể dính đầy máu như thế." Đại Bảo có thể lý giải động tác này của hung thủ.

"Hung thủ chỉ lục lọi tủ quần áo của gia đình nạn nhân thôi sao?" Tôi kéo cánh hộc tủ ở đầu giường ra, mọi vật dụng trong đồ vẫn rất gọn gàng.

"Đúng vậy!" Đại Bảo đáp, "Cả kệ ti vi, bàn trang điểm đều không hề có dấu vết bị lục lọi."

"Chính xác là thế!" Lâm Đào gật đầu tán thành, sau đó lại ra sức lắc đầu, "Không, không, không! Không chỉ có hai tủ quần áo bị lục lọi, mà tủ lạnh ở tầng một cũng bị lục lọi."

"Lục tủ lạnh sao?" Tôi kinh ngạc hỏi.

Lâm Đào nói: "Khi xuống tầng một, các anh không để ý sao? Ở góc phòng ăn có một chiếc tủ lạnh, trong đó có một ít sủi cỏ, bánh bao, thịt đông

lạnh, tất cả đều bị mang ra ngoài, điều đó chứng tỏ chắc chắn mọi thứ trong tủ lạnh từng bị lục lọi."

Khi xem xét tầng một, vì quá chú ý đến các dấu chân trên sàn nhà nên tôi không chú ý đến chiếc tủ lạnh ở góc bếp, càng không để ý mọi thứ trong tủ lạnh đều bị mang ra ngoài.

"Động tác này thú vị đấy!" Tôi cúi đầu trầm ngâm.

"Mà xung quanh tủ lạnh không hề có dấu chân máu." Lâm Đào nói, "Có lẽ hung thủ rửa tay trong phòng vệ sinh xong mới xuống tầng một và lục lọi tủ lạnh."

"Xem ra trong vụ án này, công tác giám định của phòng giám định dấu vết các cậu thuận lợi đây!" Tôi nói, "Chỉ ít chúng ta đã hoàn thành quá trình tái hiện hiện trường. Bây giờ đã bảy, tám giờ tối rồi, đợi đồng chí trong nhà tang lễ đến vận chuyển xác đi là xong. Chúng ta đến chỗ tổ chuyên án nghe phân tích tình hình rồi đi khám nghiệm tử thi sau."

Đồn cảnh sát thành phố Long Phiên trưng dụng một ngôi nhà dựng tạm của người dân ở gần hiện trường làm bộ chỉ huy tạm thời của ban chuyên án. Trong bộ chỉ huy, ngoại trừ tổ trưởng tổ chuyên án và vài đồng chí trinh sát đang nghiên cứu các biện pháp trinh sát ra thì mọi người đều bị điều đi điều tra và lấy lời khai hết cả.

Đồng chí tổ trưởng tổ trinh sát biết chúng tôi đến là vì muốn biết tình hình điều tra trước đó, thế là cậu ta liền trình bày luôn: "Nạn nhân Miêu Chính ba mươi tám tuổi, tốt nghiệp một trường Đại học danh tiếng, là quản lý phòng Kỹ thuật của Công ty Khoa học Công nghệ Quốc Lâm, anh ta thuộc tầng quản lý nòng cốt của công ty. Khi này thông qua mạng Internet nội bộ của ngành, chúng tôi tìm hiểu được mấy ngày trước Miêu Chính bị Đội Cảnh sát kinh tế của Sở Cảnh sát điều tra vì mắc mớ đến tội danh cố tình tiết lộ bí mật

doanh nghiệp, nhưng vì chưa có chứng cứ rõ ràng nên cảnh sát vẫn chưa thể phát lệnh bắt anh ta."

"Tiết lộ bí mật doanh nghiệp ư?" Tôi sờ cằm.

"Đúng vậy!" Tổ trưởng tổ trinh sát nói, "Có người tố cáo anh ta bí mật bán tin tình báo thương mại của công ty, bởi vậy mới tiến hành điều tra theo quy định. Mẹ của Miêu Chính là bà Vương Tú Lê, năm nay sáu mươi sáu tuổi, vốn là cục phó Cục Dân chính chính quyền thành phố, đã nghỉ hưu được hơn chục năm nay, là người hiền hòa lương thiện. Quần chúng phản ánh quan hệ giữa bà và cô con dâu tên là Du Lợi Lệ rất tốt đẹp, chẳng khác nào mẹ đẻ và con gái. Du Lợi Lệ năm nay ba mươi một tuổi, mở shop thời trang bán hàng qua mạng, ngoại trừ lúc ra ngoài nhập hàng, cô ta chỉ ra ngoài khi dạo phố cùng mẹ chồng, những thời gian còn lại đều ở nhà. Trong nhà còn có một người giúp việc mới thuê được một tháng, bà ấy năm mươi hai tuổi. Thành viên cuối cùng là đứa bé trai mới bảy tuổi. Còn tình hình bên các anh thế nào?"

Lâm Đào nói: "Điều kiện hiện trường rất tốt, chúng tôi không chỉ lấy được vật chứng mà còn dựng lại được hiện trường. Có lẽ hung thủ gõ cửa vào nhà, vì trên cánh cửa không có dấu vết nạy khóa méo móp, cũng không có vết tích phá hoại, cửa sổ cũng nguyên lành. Sau khi vào phòng, hung thủ tấn công người giúp việc và bà Vương Tú Lê trước. Có khả năng vì hai người đó kêu cứu làm kinh động đến ba người còn lại đang ở trên tầng hai, nên hung thủ vội chạy vọt từ tầng một lên tầng hai, lập tức tấn công Miêu Chính ngay tại cửa phòng ngủ, hai người xảy ra cuộc vật lộn ngắn, nhưng vì hung thủ có thể lực tốt cộng thêm có vũ khí nên chiếm ưu thế hơn hẳn, Miêu Chính nhanh chóng bị đánh bại và giết hại. Sau đó hung thủ ép hai mẹ con Du Lợi Lệ vào góc tường, cùng lúc đoạt mạng hai người. Sau khi giết người xong, hung thủ lục lọi tủ quần áo ở cả hai phòng ngủ chính phụ, rồi vào phòng vệ sinh rửa sạch vết máu, cuối cùng trở xuống tầng một lục lọi tủ lạnh và rời khỏi hiện

trường."

"Hắn ta giết người để cướp của sao?" Tổ trưởng tổ trinh sát hỏi.

Tôi lắc đầu: "Vị trí hung thủ lục lợi tương đối kỳ lạ, tủ quần áo, tủ lạnh, đó không phải là nơi người ta thường cất giấu tiền bạc, của cải. Một vụ cướp của thông thường chắc chắn phải lựa chọn lục tìm hộc tủ đầu giường hoặc bàn trang điểm trước tiên. Nhưng hung thủ lại không hề lục lợi hai nơi đó."

"Ý anh là hung thủ lục lợi chỉ để ngụy tạo hiện trường và làm lệch hướng điều tra của cảnh sát thôi sao?" Tổ trưởng trinh sát hỏi.

Tôi đáp: "Không loại trừ khả năng đó!"

"Được rồi!" Tổ trưởng tổ trinh sát nói, "Chúng tôi cũng cảm thấy thời gian hung thủ dừng lại tại hiện trường quá ngắn ngủi, không giống như những vụ án cướp của khác, mà giống như vụ án báo thù. Chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra các mối quan hệ xã hội của Miêu Chính và đặc biệt với người đã tố cáo anh ta."

"Ừm!" Tôi gật đầu, "Chúng tôi cũng phải đi khám nghiệm tử thi đây!"

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Bóng Máu Sau Cửa Sổ (3)

Nếu lần lượt khám nghiệm năm cổ thi thể thì chí ít phải mất mười tiếng đồng hồ, mà lúc này đã hơn tám giờ tối, chẳng lẽ chúng tôi phải làm một mạch đến sáng sớm ngày mai?

May mà trung tâm giải phẫu mới thành lập của tỉnh có hai phòng giải phẫu, mỗi phòng lại có hai đến ba bàn giải phẫu. Cửa phòng giải phẫu nằm đối diện nhau. Thiết kế như vậy cho phép cùng lúc triển khai nhiều bàn giải phẫu, từ đó nâng cao được hiệu suất làm việc. Hơn nữa, khi giải phẫu các tổ pháp y chỉ cần đi ra khỏi cửa là có thể trao đổi với các đồng nghiệp ở phòng giải phẫu khác.

Tôi và Đại Bảo bước vào phòng giải phẫu số 1 tiến hành giải phẫu hai cổ tử thi ở tầng một hiện trường, Trần Thi Vũ phụ trách chụp ảnh. Còn trưởng khoa Hồ và bác sĩ pháp y Hàn vào phòng giải phẫu số 2, họ triển khai công việc song song với chúng tôi, hai người phụ trách giải phẫu ba cổ thi thể ở tầng hai, Lâm Đào chịu trách nhiệm chụp ảnh.

Vết thương chí mạng của Vương Tú Lê và Tề Truyền Chi đều nằm ở phần đầu.

Tôi và Đại Bảo cạo tróc đầu cho hai thi thể đang nằm trên bàn giải phẫu, các vết thương bắt đầu lộ ra. Miệng vết thương đã rách toác, bờ nhám nhở. Nhìn vào đó, chúng tôi có thể thấy các cầu nối tổ chức vẫn chưa đứt lìa hẳn, rất nhiều vết thương đan xen ngang dọc, tuy nhiên vẫn nhận ra mép của các vết thương có những vết bầm tím, tụ máu.

"Hai nạn nhân đều chết bởi bị vật tày đánh vào hộp sọ." Tôi vừa sờ lên sọ nạn nhân vừa nói, "Tôi cảm giác hộp sọ của hai nạn nhân này đều bị vỡ vụn nghiêm trọng."

"Chúng ta khám nghiệm tử thi của Vương Tú Lê trước nhé!" Đại Bảo thấy nhân viên chụp ảnh đã cố định diện mạo ban đầu của thi thể, liền theo cách cũ tiến hành khám nghiệm tử thi, thu thập vật chứng.

Tôi cắt một đoạn gạch, thấm nước và bắt đầu làm sạch các vết máu dính trên mặt của Vương Tú Lê. Vết máu đã khô tạo thành từng cục dính chặt vào da.

Dung mạo của Vương Tú Lê dần dần hiện ra trước mắt. Sau khi được lau rửa sạch sẽ, vết thương trên vầng trán đầy nếp nhăn của bà liền hiện ra.

"Hả?" Đại Bảo ngồi xổm nhìn các vết thương chi chít sau gáy Vương Tú Lê, cậu ta ngạc nhiên thốt lên, "Các vết thương đều nằm ở phần gáy, sao trước trán lại có một vết nữa nhỉ? Chẳng lẽ hung thủ đánh vào gáy nạn nhân mạnh tay quá khiến phần trán đệm dưới đất bị tổn thương sao?"

Tôi lắc đầu phủ nhận: "Không phải! Vết thương gây ra do đệm trên nền gạch chỉ bầm tím, chứ không thể giập nát như thế này được, xung quanh vết thương còn có các khoảng bầm giập, điều đó chứng tỏ đây là vết thương được hình thành do chạm phải hung khí có diện tích tiếp xúc nhỏ."

Đại Bảo gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Tôi liền nói tiếp: "Hơn nữa, đây là vết thương xuất hiện sau khi nạn nhân đã chết. Việc phán đoán thương tích xuất hiện trước khi nạn nhân chết hay sau khi nạn nhân chết là một trong những kỹ năng cơ bản nhất của bác sĩ pháp y. Đôi khi việc phát hiện thời điểm xuất hiện vết thương có tác dụng then chốt đối với công tác điều tra. Phương pháp chủ yếu giúp bác sĩ pháp y

phán đoán được thương tích xảy ra trước khi chết hay sau khi chết chính là quan sát xem vết thương đó có phản ứng sống hay không. Phản ứng sống chính là những phản ứng chỉ có ở cơ thể còn sống, ví dụ như xuất huyết, xung huyết, nghẽn mạch, nhai nuốt, phù nề, bầm tím,... Phản ứng sống của vết thương chủ yếu biểu hiện ở việc vết thương có bầm máu hay không và bờ vết thương có co rút hay không. Tất cả các thương tích, dù nặng hay nhẹ, xảy ra ở một cơ thể sống đều có bầm máu và có sự co kéo mô dẫn đến bờ vết thương co rút và há miệng. Hơn nữa, miệng vết thương thường có màu đỏ và không bị mất máu ngay cả khi rửa, sờ dĩ miệng vết thương có màu đỏ là bởi sự xuất hiện của hồng cầu trong tổ chức đệm. Còn những thương tích xuất hiện sau khi chết, miệng vết thương có màu vàng gần giống với màu da, bờ vết thương không hề co rút, thậm chí gần như khép kín bởi các sợi chun dưới da đã mất tính đàn hồi."

Tôi lẩm lời như vậy chẳng qua vì có ý truyền thụ kiến thức cho cô lính mới đang đứng bên cạnh. Trần Thi Vũ rất thông minh, thoáng qua đã hiểu ý tôi nên cô vừa chụp ảnh vừa lắng tai nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu ra vẻ hiểu. Chúng tôi đều cố gắng xóa bỏ cảm giác xa lạ vì mới quen.

Vết thương trên trán của Vương Tú Lê có màu vàng sáp nển, bờ vết thương chỉ hơi hé, rõ ràng đây là loại tổn thương sau khi chết rất điển hình.

"Chết rồi mà vẫn bị giáng một cú vào trán sao?" Đại Bảo hỏi.

Tôi sờ miệng vết thương nói: "Không những bị giáng một cú, mà cú này còn không hề nhẹ, phần xương dưới da bị gãy nghiêm trọng. Xem ra, sờ dĩ hung thủ lật thi thể Vương Tú Lê lại là vì muốn giáng cú này." Trước đây, khi đi giám định hiện trường, chúng tôi từng phán đoán sau khi hung thủ giết người, hắn đã lật tử thi lại.

"Tại sao hắn lại làm vậy?" Đại Bảo ngơ ngác không hiểu.

Tôi mỉm cười: "Vội gì! Chút nữa phân tích sau!"

Tách da đầu của Vương Tú Lê ra, chúng tôi nhìn thấy xương gáy của bà gần như vỡ nát hoàn toàn, mô não lộ ra qua khe xương.

Với tình trạng này, chúng tôi không thể dùng cửa điện để cắt hộp sọ mà phải dùng cửa tay, sau đó lấy phần hộp sọ lồi lõm xuống.

Mô não trong hộp sọ bị giập, không còn hình dạng vốn có. Màng não cứng bị mảnh xương sọ sắc nhọn do đập gãy đâm vào thủng lỗ chỗ. Vì phải chịu lực tấn công rất mạnh nên chỗ nào trong hộp sọ cũng xuất huyết và tụ máu.

"Thảm quá!" Đại Bảo nhú mày thở dài.

Tôi gật đầu: Ủm! Gã giết người này chắc chắn rất khỏe, hơn nữa hung khí mà hắn sử dụng hẳn phải là vật tày bằng kim loại vừa cứng lại vừa nặng."

"Tuổi cao thế này mà còn không được yên ổn về trời, hầy!" Đại Bảo lại bắt đầu bài ca chiêm nghiệm cuộc đời của cậu ta.

Thế theo phương thức phẫu thuật thông thường, chúng tôi tiếp tục mở lồng ngực, vùng bụng và phần lưng của nạn nhân, nhưng không phát hiện thêm được điều gì bất thường. Căn cứ vào thức ăn còn sót lại trong dạ dày nạn nhân, tôi phán đoán có lẽ bà ấy chết sau khi dùng bữa tối không lâu.

"Tôi thấy thời gian tử vong của các nạn nhân trong vụ án này tương đối dễ đoán chính xác." Tôi nhận xét, "Chúng ta tới hiện trường lúc bảy giờ tối, khi đó cô Trương đã phát hiện thi thể nạn nhân được nửa tiếng, mà nạn nhân lại vừa dùng xong bữa tối, thông thường người ta vẫn dùng bữa vào quãng thời gian từ năm giờ đến sáu giờ, điều đó chứng tỏ nạn nhân chết vào khoảng năm giờ đến sáu rưỡi tối. Kết hợp với khi chúng ta đến hiện trường, thi thể vẫn chưa co cứng và chưa có vết hoen tử thi, từ đó có thể khẳng định nạn nhân

chết tầm sáu giờ tối. Hung thủ quả là kẻ liều mạng, lúc bấy giờ mới chấp choạng mà dám xông vào nhà giết người."

"Tôi cho rằng đó lại là thời điểm dễ dàng khiến chủ nhà mở cửa cho người lạ vào nhất." Trần Thi Vũ nói.

"Có lý!" Tôi gật gù. Tư duy và chuyên ngành kỹ thuật của sinh viên ngành trinh sát có khác, đôi khi nó thực sự phát huy được ưu thế bổ sung.

"Điều đó cũng có nghĩa là nếu cô Trương đến sớm hơn nửa tiếng thì có lẽ hung thủ vẫn đang có mặt trong nhà, chưa biết chừng còn nhìn thấy bóng lưng của hắc ta qua cửa sổ ấy chứ!" Đại Bảo vừa nhìn trần nhà vừa hoang tưởng.

Tôi nói: "Quá trình giết người diễn ra rất mau lẹ, nếu quả thực có thể nhìn thấy hung thủ thì hoàn toàn chỉ là tình cờ mà thôi."

Giải phẫu xong, tôi quan sát lại da đầu của nạn nhân.

"Đã xác định được công cụ gây án chưa?" Tôi hỏi.

Đại Bảo đáp: "Chắc chắn là vật tày bằng sắt."

Tôi chỉ vết thương với hình dạng vòng cung trên da đầu nạn nhân, bảo: "Cậu còn nhớ không? Những vết xương gãy phía dưới vết thương này đều hình tròn. Vật tày bằng sắt có điểm tiếp xúc hình tròn thì chắc là những công cụ giống như búa đinh mà thôi."

"Cầm búa đinh đi giết người ư? Hắc ta nghĩ mình là Lý Nguyên Bá chắc?" Đại Bảo thốt lên.

Sau khi khám nghiệm thi thể của Vương Tú Lê, chúng tôi tiếp tục tiến hành khám nghiệm thi thể của Tề Truyền Chi.

Tình trạng của Tề Truyền Chi cũng giống như Vương Tú Lê. Bà cũng bị vật tày đánh vào đầu dẫn đến tử vong. Mức độ tổn thương hộp sọ vô cùng nghiêm trọng, xương sọ bị đập vụn trên vùng diện tích khá lớn, mô não cũng bị giập. Điểm khác biệt với Vương Tú Lê là các thương tích tập trung chủ yếu trên đỉnh đầu, mật độ các vết thương khá dày đặc.

"Thủ đoạn gây án y hệt nhau!" Đại Bảo nhận xét.

Tôi im lặng cầm kính lúp nhìn miệng vết thương trên đỉnh đầu Tề Truyền Chi.

"Có phát hiện gì không?" Đại Bảo ghé đầu vào nhìn cùng.

Tôi mỉm cười bảo: "Trước ngực nạn nhân có mấy chỗ bị trầy xước nhẹ, rất nông, nếu không quan sát tỉ mỉ sẽ không phát hiện ra. Nhưng mấy vết xước này còn mới lắm."

"Mấy vết xước này nói lên điều gì?" Đại Bảo hỏi.

"Khi này tôi nói hung thủ có thân hình rất cao, các cậu còn nhớ không?" Tôi hỏi.

Đại Bảo nói: "Nhớ! Tôi quên chưa hỏi sao lúc đó anh lại nói vậy?"

Tôi đáp: "Vết thương của hai mẹ con nạn nhân trên tầng hai cũng ở đỉnh đầu, nhưng những vết thương đó không nói lên điều gì, bởi thông qua vết máu chúng ta phán đoán họ đều bị giết khi đang ngồi. Mà đã ngồi thì đương nhiên hung thủ sẽ đánh vào đỉnh đầu của họ. Nhưng Tề Truyền Chi không giống vậy. Căn cứ vào vị trí tử vong, có lẽ bà ấy là người ra mở cửa. Bà ấy không chỉ mở cửa mà còn mời hung thủ vào phòng khách, sau đó mới bị tấn công. Đương nhiên, trong quá trình này, bà ấy không thể ngồi xuống được, mà hung thủ cũng không cho bà ấy cơ hội ngồi xuống. Có điều các cậu có để ý Tề Truyền Chi cao những một mét sáu mươi lăm không? Thân hình bà ấy

khá cao to, trờ phi hung thủ cao hơn bà ấy nhiều, bằng không hẳn ta không thể nện búa vào đầu bà ấy được."

"Ý anh là hung thủ không hề khống chế Tề Truyền Chi mà trực tiếp ra tay với bà ấy luôn sao?" Đại Bảo chất vấn, "Nhưng vết thương trên đỉnh đầu Tề Truyền Chi cũng rất dày, điều đó chứng tỏ bà ấy phải đứng yên một chỗ. Tại sao bà ấy lại chịu đứng yên cho hung thủ tấn công nhỉ?"

Tôi trả lời: "Mấy vết trầy da trên ngực bà ấy đã nói lên tất cả. Từ vết thương có thể thấy, những vết trầy xước này gây ra do móng tay cào phải. Ta có thể hình dung thế này, sau khi hung thủ vào nhà, hẳn ta đột nhiên tóm lấy cổ áo bà ấy, rồi lấy búa đập liên tiếp vào đầu. Vì hung thủ rất khỏe nên bà giúp việc không thể phản kháng, hung thủ tóm lấy cổ áo của bà buộc bà phải đứng yên một chỗ và giã búa, vì thế vết thương mới dày đặc như vậy."

"Có lý!" Trần Thi Vũ tán đồng.

Tôi tiếp lời: "Đương nhiên, những vết trầy xước này còn nói lên nhiều điều khác, đợi lát nữa về tổ chuyên án, ta sẽ bàn tiếp."

Giải phẫu xong, chúng tôi đi sang phòng giải phẫu số 2, thấy công việc của trưởng khoa Hồ cũng đã đi đến hồi kết."

*

"Chúng tôi mới giải phẫu xong hai tử thi mà các anh đã giải phẫu gần xong ba tử thi rồi cơ à?" Tôi ngạc nhiên hỏi, "Hiệu suất làm việc đáng nể thật đấy!"

"Giải phẫu tử thi trẻ con nhanh mà!" Lâm Đào nói, "Trông thăm lắm, nhìn mà tội nghiệp thằng bé! Lẽ ra tôi không nên vào nhóm anh Hồ. Nhóm các anh có gái xinh nên định bỏ rơi tôi à?"

Pháp y tỉnh đều đến hiện trường các vụ án mạng hiểm hóc, còn pháp y thành phố trực thuộc tỉnh phải phụ trách lượng lớn các vụ án bình thường và khám nghiệm giải phẫu những thi thể chết bất thường, bởi thế số vụ giải phẫu của các bác sĩ pháp y thành phố lớn hơn các bác sĩ pháp y tỉnh rất nhiều. Do vậy nếu luận về tay nghề giải phẫu thì bác sĩ pháp y thành phố thành thạo hơn nhiều, hưởng hồ trường khoa Hồ và bác sĩ Hàn đều đã hành nghề mười mấy, hai mươi năm, nên tốc độ giải phẫu nghiệm nhiên nhanh hơn chúng tôi.

"Tình hình bên đó thế nào?" Tôi cảm thấy Lâm Đào đang muốn tán tỉnh Trần Thi Vũ nên cố tình lãng sang chủ đề khác.

Trưởng khoa Hồ đáp: "Về cơ bản, thương tích của ba thi thể đều giống nhau, họ bị vật tày bằng kim loại đánh vào hộp sọ dẫn đến tử vong. Các vết thương ở phần đầu của Miêu Chính hơi lộn xộn, có thể thấy anh ta bị đánh trong lúc đang vận động. Vết thương của người phụ nữ và đứa trẻ tập trung hơn, có lẽ tình hình của họ trùng khớp với phân tích ban đầu của chúng ta, ba người họ đều bị đánh trong khi đang ngồi ở góc tường và hoàn toàn không có cơ hội phản kháng."

"Chỉ bấy nhiêu thôi à?" Tôi hỏi dồn.

"Còn nữa, dạ dày của họ đầy thức ăn, chắc mới dùng bữa tối." Trưởng khoa Hồ ngoái đầu nhìn thi thể trên bàn giải phẫu một lát, rồi nói tiếp: "Ồ! Quên mất một chi tiết, trên trán người phụ nữ có một vết thương sau khi chết."

"Hả?" Tôi thấy có hứng thú với lời tường thuật của trưởng khoa Hồ, "Có phải cô ta chết trong quá trình bị đánh, nhưng hung thủ vẫn liên tiếp ra tay, dẫn đến vết thương sau khi chết kia không?"

Trưởng khoa Hồ lắc đầu: "Phần đầu của cô ta bị thương nặng, nhưng muốn tử vong phải mất ít nhất vài phút, bởi vậy vết thương này không phải

được tạo ra do hung thủ, đánh liên tục, và lại vết thương này hoàn toàn cô lập, có thể hình dung sau khi hung thủ hạ gục cô ta, hắn ta đi lục lọi tài sản, rồi lại trở về bên người phụ nữ này, lật người cô ta nằm ngửa và đánh thẳng vào trán. Lúc đó, người phụ nữ đã chết hằn, bởi vậy vết thương này mới để lại dấu vết của phản ứng không sự sống."

"Tuyệt!" Tôi reo lên đầy phấn khích, "Về tổ chuyên án thôi. Tôi tin rằng chúng ta có thể phá được vụ án này."

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 1 - Bóng Máu Sau Cửa Sổ (4)

Thoáng một cái sáu tiếng đã trôi qua, giờ là hai rưỡi sáng.

Nhiều người vẫn cho rằng thời điểm hai rưỡi sáng là điểm thời gian kỳ dị, rất nhiều chuyện quái đản thường diễn ra vào thời gian này. Tôi lại thường viết sách vào lúc hai rưỡi sáng, vì khi đó cảm hứng mới bùng phát, có điều tôi chưa chứng kiến chuyện kỳ quái nào bao giờ. Nhưng lúc này tôi có một dự cảm, rất có khả năng thời khắc hai rưỡi sáng sẽ là bước chuyển ngoặt then chốt của vụ án.

Tổ chuyên án vẫn rối như tơ vò.

Chúng tôi bước vào phòng của tổ chuyên án, Lâm Đào ân cần hỏi Trần Thi Vũ: "Sốc không?"

Trần Thi Vũ nhè nhẹ lắc đầu.

Đồng chí tổ trưởng tổ trinh sát thấy chúng tôi bước vào liền hấp tấp nói: "Sau mấy tiếng điều tra, chúng tôi vẫn chưa phát hiện ra đối tượng nào có thù oán với Miêu Chính, người tố cáo anh ta gửi thư nặc danh nên cũng không tìm thấy. Căn cứ vào tình hình điều tra đến thời điểm này thì dấu vết giết người để trả thù không rõ ràng lắm."

"Vậy sao?" Đầu tôi liên tục nghĩ ra các con đường tắt để phá án, còn về vấn đề tính chất vụ án thì tôi lại chẳng mấy khi bận tâm, bởi vậy khi vừa bước vào cửa phòng của tổ chuyên án, nghe đồng chí trinh sát nói câu đó, tôi nhất thời chưa biết nên tiếp lời như thế nào.

May mà cậu trưởng tổ trinh sát vẫn tiếp tục nói: "Nhưng qua điều tra, chúng tôi nghe được một vài tin đồn, họ nói là gần đây có một công ty khác đang dự định ra một sản phẩm cao cấp tương tự với sản phẩm của Công ty Khoa học Công nghệ Quốc Lâm. Sau đó lại có tin đồn rằng bí mật kỹ thuật của sản phẩm này bị Miêu Chính lấy cắp và mang bán ra ngoài."

"Tất cả chỉ là tin đồn thôi sao?" Tôi hỏi.

Tổ trưởng tổ trinh sát gật đầu: "Nếu có căn cứ thì người ta đã không phải thì thào rỉ tai nhau như thế. Có người nói kỹ thuật của sản phẩm cao cấp đó đáng giá hai triệu nhân dân tệ (khoảng 6 tỷ VNĐ) cơ đấy!"

"Những hai triệu tệ cơ à?" Tôi tròn mắt ngạc nhiên, trong đầu nhanh chóng tính toán xem mình phải làm bao nhiêu năm nữa mới có thể kiếm được chừng ấy tiền, sau đó tôi ngộ ra tốt hơn là mình không nên tính.

Tôi nói: "Thế này vậy, để chúng tôi thông tin cho anh biết tình hình khám nghiệm tử thi, rồi tôi sẽ nói cho anh biết cách nhìn của mình về vụ án này."

Tôi và trưởng khoa Hồ lần lượt thay mặt hai tổ pháp y tham gia khám nghiệm trình bày chi tiết tình trạng thương tích của từng thi thể, sau đó tôi nói: "Tôi cảm thấy tính chất của vụ án này hết sức rõ ràng, đó là giết người cướp của. Sở dĩ hãn chỉ lục lợi tử quần áo và tử lạnh là vì có khả năng hung thủ cho rằng trong nhà gia chủ cất giữ nhiều cọc tiền mặt lớn. Mục tiêu của hãn chính là các cọc tiền đó. Thông thường người ta ít khi cất tiền mặt ở hộc tủ đầu giường hay bàn trang điểm, mà thường cất trong tử quần áo. Còn về hành vi lục lợi tử lạnh, tôi cho rằng vì khu vực chúng ta ở, đặc biệt vào thời tiết đầu xuân mưa nhiều độ ẩm cao như hiện nay thì nhiều người không dám cất tiền ở ngân hàng thường sẽ để trong tử lạnh để chống ẩm mốc."

"Tôi đồng ý với quan điểm này." Trưởng phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên tên Triệu Kỳ Quốc gật đầu nói, "Nếu quả thực Miêu Chính bán bí mật

của công ty để đổi lấy hai triệu tệ tiền mặt, hoặc có người cho rằng anh ta có một triệu tệ tiền mặt, mà số tiền mặt này là tiền bẩn, nếu cất trong ngân hàng thì dễ dàng bị phát hiện. Vậy thì nơi có khả năng cất giấu nhất chính là trong nhà Miêu Chính hoặc cũng có thể hung thủ cho rằng anh ta chỉ có thể cất món tiền này ở nhà."

"Thế thì không hay rồi!" Tổ trưởng tổ trình sát cau mày, "Vì các vụ án giết người cướp của thường khó phá giải hơn các vụ án giết người để báo thù."

"Không khó lắm đâu! Đợi tôi nói xong đã!" Tôi nói, "Bởi tôi cảm thấy phạm vi khoanh vùng đối tượng của vụ án này không lớn lắm. Thứ nhất là vì kẻ giết người tin chắc trong nhà có khoản tiền mặt rất lớn. Thứ hai, có lẽ hẳn quen biết Vương Tú Lê và Du Lợi Lệ."

"Hả?" Trưởng phòng Triệu và tổ trưởng tổ trình sát đều rướn người về phía tôi phần khích nghe phân tích tiếp.

Tôi nói: "Giới pháp y chúng tôi thường nói một thuật ngữ chuyên ngành gọi là "hành vi gia cố". Hành vi gia cố dùng để chỉ sau khi hung thủ giết người xong, sợ nạn nhân còn chưa chết hẳn, sẽ tiến hành thêm một vài hành vi giết người tiếp theo để đảm bảo nạn nhân phải chết. Thông thường những kẻ thực hiện hành vi này đều quen biết với nạn nhân. Sau khi tấn công nạn nhân, sợ nạn nhân chưa chết và hồi phục trí nhớ sẽ lập tức đi báo cảnh sát và thế là mình khó thoát khỏi lưới pháp luật. Trên thi thể của hai nạn nhân Vương Tú Lê và Du Lợi Lệ trong vụ án này, chúng tôi đều phát hiện hành vi gia cố đó."

"Anh trình bày cụ thể hơn xem!" Trưởng phòng Triệu càng nghe càng tỏ ra hào hứng.

Tôi ung dung uống một ngụm nước, bắt đầu bật máy chiếu, vừa cho máy

phát ảnh người chết, vừa nói: "Trên trán nạn nhân Vương Tú Lê và nạn nhân Du Lợi Lê đều có vết thương hình thành sau tử vong, vết thương đó rất cô lập. Từ góc độ dựng lại hiện trường có thể thấy hung thủ lần lượt sát hại Tề Truyền Chi, Vương Tú Lê, Miêu Chính, Du Lợi Lê và Miêu Miêu, sau đó hấn tiến hành lục lợi hiện trường. Không tìm được vật cần tìm, hấn vào phòng vệ sinh gột rửa sạch sẽ vết máu bám trên người, sau đó quay trở lại cạnh thi thể của Du Lợi Lê và Vương Tú Lê thực hiện hành vi gia cố. Điều đáng nói là hung thủ còn đặc biệt lật người Vương Tú Lê lại, thứ nhất là để xem vẻ mặt của bà ấy hoặc thăm dò hơi thở của bà ấy, hai là để giáng thêm một nhát búa nữa vào trán bà ấy."

"Rất thú vị!" Trưởng phòng Triệu nói, "Thế nghĩa là hung thủ quen biết gia đình nạn nhân ư?"

"Không phải vậy!" Tôi nói, "Nếu thời điểm này mà tôi nói hung thủ quen biết cả gia đình nạn nhân thì chẳng giúp ích cho đội trinh sát được bao nhiêu. Bởi vì người mà gia đình họ quen quá nhiều, phải mất rất nhiều thời gian để điều tra và loại trừ."

"Còn manh mối hay hơn sao?" Trưởng phòng Triệu hỏi.

Tôi đáp: "Có! Khi này tôi vừa nói đấy, trong số năm người chết, hung thủ chỉ quen hai nạn nhân là Vương Tú Lê và Du Lợi Lê."

"Hả? Vì sao?" Trưởng phòng Triệu hỏi dồn.

"Thông thường khi hung thủ thực hiện hành vi gia cố, hấn thường chỉ ra tay với nạn nhân quen biết mình." Tôi nói, "Nhưng hung thủ không hề thực hiện hành vi gia cố với ba nạn nhân còn lại. Hơn nữa hấn chọn gia cố với một nạn nhân ở tầng một và một nạn nhân ở tầng hai. Vì sao hấn lại thực hiện hành vi này một cách có chọn lọc như vậy? Hành vi này chỉ có thể chứng tỏ hấn ta tin chắc rằng chỉ riêng Vương Tú Lê và Du Lợi Lê quen biết hấn. Còn

những nạn nhân khác hoàn toàn không nhận ra hân."

"Có lý!" Tổ trưởng tổ trình sát tán đồng, "Có được manh mối này, chúng tôi sẽ tiến hành điều tra loại trừ dễ hơn nhiều. Mẹ chồng và nàng dâu lại cùng quen biết một người, đối tượng này hân không nhiều."

"Tôi vẫn chưa nói xong." Tôi từ tốn tiếp lời, "Căn cứ vào phân tích tình trạng vết thương trên cơ thể tử thi và phán đoán về khoảng cách bước chân từ dấu chân máu để lại trên hiện trường, thì ý kiến của tổ pháp y chúng tôi và nhân viên giám định dấu vết, cậu Lâm Đào đây vô cùng đồng nhất. Có lẽ hung thủ là một người đàn ông cao lớn, cường tráng, chiều cao ít nhất phải 1m85. Ở các tỉnh miền Nam giống như tỉnh chúng ta, đàn ông có chiều cao như vậy khá hiếm, có lẽ đặc điểm nhận dạng này đủ cho các cậu điều tra loại trừ đối tượng gây án rồi chứ?"

"Không chỉ đủ để loại trừ mà còn đủ để phân biệt." Lâm Đào nói, "Dấu chân máu trên hiện trường phản ánh chỉ có một hung thủ, hơn nữa đôi giày hân mang có rất nhiều đặc trưng rất tiện cho việc so sánh, đối chiếu. Chỉ cần tìm thấy hung thủ và lật đế giày của hân lên, tôi có thể tiến hành giám định dấu vết một cách dễ dàng."

"Liệu hung thủ có vứt giày sau khi gây án không?" Tổ trưởng tổ trình sát nghi ngại.

Lâm Đào nói: "Nếu hung thủ đã có hành vi gột rửa giày, thêm vào đó giày thường rất dễ rửa sạch, nên tôi cho rằng hân hoàn toàn không cần thiết phải vứt giày đi."

Cuộc họp càng trở nên sôi nổi.

Tổ trưởng tổ trình sát như nhớ ra điều gì, cậu ta nói: "Du Lợi Lệ có một người bạn thân, anh ta rất cao. Tên người này là Lưu Phong Á, cao 1m85."

Khi điều tra những người bạn của Du Lợi Lệ, tôi đã gặp anh ta. Có điều người này từng có quan hệ tình cảm với Du Lợi Lệ trong quá khứ, giờ vẫn còn vẫn vương, họ vẫn lén lút liên lạc với nhau. Bởi vậy Du Lợi Lệ không thể giới thiệu người này cho mẹ chồng của mình biết được. Nếu cô ta giới thiệu thì quả là không hợp lẽ thường."

Một viên trinh sát khác ngồi ở góc tường đột nhiên đỏ mặt phẫn khích hỏi: "Đợi... đợi... đợi một chút, anh ta tên là gì nhỉ?"

"Lưu Phong Á!" Tổ trưởng tổ trinh sát đáp.

"Chính là anh ta!" Viên trinh sát ngồi trong góc phòng cố gắng kiểm soát tật nói lắp, "Tôi là nhóm trưởng nhóm phụ trách điều tra các mối quan hệ của Vương Tú Lê lúc còn sống. Chúng tôi đã điều tra ra một người tên là Lưu Phong Á. Vương Tú Lê nghỉ hưu đã mười mấy năm, trong suốt quá trình này bà ấy chưa bao giờ nhờ vả cơ quan cũ điều gì, nhưng nửa năm trước, bà ấy trở lại cơ quan và nói rằng muốn giới thiệu một lái xe cho cơ quan. Cục trưởng đương nhiệm tất nhiên không nỡ làm cựu lãnh đạo cũ mất mặt nên đã đồng ý tuyển dụng người đó. Người đàn ông được bà Vương Tú Lê giới thiệu tên là Lưu Phong Á."

"Hả?" Đại Bảo bật kêu lên, "Gì cơ? Bà Vương Tú Lê lại tìm việc giúp đỡ của cô con dâu sao? Bà ấy muốn giúp con dâu cấm sừng con trai mình sao? Liệu bà ấy có thật là mẹ đẻ của Miêu Chính không nhỉ?"

"Giờ không phải lúc thảo luận vấn đề bà ấy có phải mẹ đẻ của Miêu Chính hay không." Trần Thi Vũ xen ngang, "Điều kiện của người này đều trùng khớp với các đặc điểm nhận diện của hung thủ, bất luận thế nào, tính đến thời điểm hiện tại hẳn chính là đối tượng nghi vấn trọng điểm."

"Vậy chúng ta có bắt hắn luôn không?" Tổ trưởng tổ trinh sát sôi sục muốn hành động ngay.

Trưởng phòng Triệu lại hơi do dự vì nếu bắt nhầm người thì phiền phức to.

Tôi nói: "Khi này còn một câu tôi vẫn chưa nói xong, căn cứ vào suy đoán thời gian tử vong, hung thủ vào nhà hành hung các nạn nhân vào lúc khoảng sáu giờ tối. Đây không phải là quãng thời gian thích hợp để xâm nhập vào khu dân cư đông đúc và giết người, nhưng đồng thời đây cũng là quãng thời gian dễ khiến người ta mở cửa cho người không quen biết nhất. Tôi nói người không quen biết là chỉ người mà đại bộ phận thành viên trong gia đình đó không quen biết. Mà Lưu Phong Á hội tụ đầy đủ các điều kiện tương tự. Anh ta chỉ quen thân Du Lợi Lệ, còn với bà Vương Tú Lê thì mới gặp mấy lần. Gõ cửa vào thời gian đó, anh ta có thể dễ dàng được vào nhà nạn nhân. Ngoài ra, sau khi hung thủ vào nhà, hắn lập tức túm lấy cổ áo của người giúp việc và bắt đầu tấn công bà ấy. Lúc đó tuy bà giúp việc không phản kháng mạnh mẽ, nhưng vẫn còn đủ sức để túm lấy người trước mặt. Bởi vậy tôi phân tích, nếu hung thủ thuận tay phải, thì chắc chắn tay trái của hắn có một vài vết cào xước. Trong vòng ba ngày, vết cào có thể sẽ biến mất, nhưng bây giờ thì chắc chắn vẫn còn."

"Tôi hiểu ý anh rồi!" Trưởng phòng Triệu nhìn tôi, rồi cười nói, "Anh muốn truyền niềm tin cho tôi, đồng thời cung cấp cho trinh sát viên thêm một biện pháp để nhận diện hung thủ."

"Tôi chỉ nói là có khả năng thôi!" Tôi nói, "Nếu người giúp việc quá sợ hãi đến nỗi quên phản kháng hoặc nếu da của hung thủ quá dày thì chưa chắc đã lưu lại vết cào trên tay."

"Dẫu sao..." Trưởng phòng Triệu nói, "Ta cứ đánh cược một phen. Mau đi bắt hung thủ!"

Chừng một tiếng sau, tổ trưởng tổ trinh sát hớn hờ mang một đôi giày chạy vào phòng của tổ chuyên án.

"Mẹ kiếp! Tay trái của Lưu Phong Á đầy những vết xước, để xem hắn giải thích thế nào." Viên trinh sát phấn khích nói, "Đây là đôi giày mà hắn đang đi ở chân, trưởng khoa Lâm có muốn xem một lát không?"

Lâm Đào cầm đôi giày đưa xuống dưới kính lúp quan sát một lát, rồi nói: "Chính hắn!"

Lâm Đào đã nhớ như in các dấu vết mài mòn đặc trưng của đôi giày này, nên khi đối chiếu với vật thực, cậu ta thấy dễ như trở bàn tay.

Tuy Miêu Chính giữ chức vụ quan trọng trong một doanh nghiệp có tiếng của tỉnh, nhưng anh ta vẫn không hài lòng với những gì mình đang có, anh ta tìm trăm phương ngàn kế để thu được những lợi ích bất chính. Vì muốn chiếm đoạt khoản lợi nhuận khổng lồ, anh ta đã trở thành gián điệp doanh nghiệp.

Miêu Chính và một công ty khác đã đạt được thỏa thuận rằng anh ta sẽ bán bí mật kỹ thuật của doanh nghiệp với giá một triệu tệ. Nhưng sau khi cầm một triệu tệ này về nhà chưa được bao lâu thì anh ta bị công an kinh tế điều tra. Vì Miêu Chính hành sự rất kín kẽ nên công an kinh tế không thu hoạch được chứng cứ có giá trị sau quá trình điều tra, có điều như thế cũng đủ làm gia đình họ Miêu bấn loạn như kiến bò chảo lửa.

Lưu Phong Á là mối tình thơ của Du Lợi Lệ. Hắn là bạn thanh mai trúc mã với bà chủ trẻ nhà họ Miêu, nghe nói trước đây hai người đã vượt qua ranh giới tình bạn để trở thành người yêu của nhau, họ duy trì mối quan hệ này suốt một thời gian dài. Từ hồi còn học tiểu học, Lưu Phong Á đã học hành không đến nơi đến chốn, sang đến cấp trung học thì nghỉ học đổ vốn làm ăn, nhưng hắn làm vụ nào thất bại vụ ấy, cuối cùng đành sống nhờ nghề lái taxi, thậm chí đôi lúc còn chẳng đủ no bụng. Từ một người tràn đầy hùng tâm tráng trí, Lưu Phong Á bị thực tế nghiệt ngã hạ gục xây xẩm mặt mày, ngày nào hắn cũng than vãn thở dài, trách móc mình sinh ra không gặp thời

chẳng khác nào hổ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt.

Lưu Phong Á thích sự dịu dàng, ân cần của Du Lợi Lệ, Du Lợi Lệ cũng thích dáng vẻ cao to, mạnh mẽ của Lưu Phong Á. Nhưng Du Lợi Lệ là người rất tinh táo, cô ta biết trong xã hội ganh đua kinh tế như ngày nay, ngoại hình cao to hùng dũng thực chẳng đáng một xu. Tuy cô ta đã cưới người đàn ông có điều kiện như Miêu Chính, nhưng cô ta và Lưu Đông Á vẫn giữ mối quan hệ "dầu lửa ngó ý, còn vương tơ lòng". Du Lợi Lệ thường xuyên tiếp viện cho Lưu Phong Á, nhưng làm vậy cũng không phải kể lâu dài, cô ta muốn tìm cho Lưu Phong Á một công việc. Đương nhiên cô ta không ngốc nghếch đến mức đi nhờ vả chồng tìm việc giúp tình nhân.

Đột nhiên Du Lợi Lệ nhớ đến mẹ chồng của mình là bà Vương Tú Lê. Bà Vương Tú Lê vô cùng yêu thương Du Lợi Lệ, thậm chí còn đối đãi với cô ta chẳng khác nào con gái ruột, hơn nữa còn vô cùng tin tưởng cô ta. Vương Tú Lê cho rằng một cô gái ngoan ngoãn chẳng bao giờ bước chân ra khỏi cửa như Du Lợi Lệ thì tuyệt đối không thể có chuyện ngoại tình ở bên ngoài. Bởi vậy khi Du Lợi Lệ nói với bà rằng có một người anh họ xa đang đói nghèo khốn đốn và muốn giúp anh họ một tay, bà Vương Tú Lê liền hào hiệp gánh vác nhiệm vụ này. Là cựu cục trưởng Cục Dân chính của khu, Vương Tú Lê không cần tốn công sức đã giới thiệu cho "anh họ xa" của con dâu vào làm trong đội xe của Cục Dân chính và để hẳn trở thành lái xe của Cục.

Vì nghĩ đây chỉ là chuyện nhỏ nên bà Vương Tú Lê cũng không để tâm đến, cũng chưa bao giờ kể với Miêu Chính. Thấm thoát đã một năm rưỡi trôi qua. Tin thiên hạ đồn cũng không phải là giả, Miêu Chính quả thực là gián điệp doanh nghiệp, quả thực đã bán bí mật của công ty, cũng quả thực cầm một triệu tệ về nhà. Thời gian đó, sau khi Miêu Chính bị điều tra, Du Lợi Lệ cũng hoang mang không biết tìm ai giúp đỡ, thế là cô ta tìm gặp Lưu Phong Á. Trong một quán cà phê, Lưu Phong Á lắng lắng ngồi nghe hết những lời tâm sự của Du Lợi Lệ, rồi nhẹ nhàng an ủi cô ta. Có điều lúc ấy Lưu Phong Á

không hề nghĩ cách giúp Miêu Chính mà trong đầu chỉ lớn vồn suy nghĩ: "Chắc chắn Miêu Chính sẽ không gửi một triệu tệ đó vào ngân hàng, nhiều tiền như vậy nhất định anh ta chỉ có thể cất giấu trong nhà mình. Một triệu tệ đấy! Giấc mơ thành công của mình!"

Vì một triệu tệ mà ân nhân cũ, người tình xưa đều chẳng đáng một xu. Chỉ tiếc rằng Du Lợi Lệ lại không hề nhắc đến nơi cất giấu một triệu tệ. Bất kể có tìm thấy một triệu tệ hay không, Lưu Phong Á quyết định phải mạo hiểm một phen. Hắn mang búa sắt điềm nhiên bước vào nhà Du Lợi Lệ, tàn nhẫn giết hại năm mạng người.

Giết người hăng máu đến đỏ mắt, nên dầu thấy Du Lợi Lệ chảy dài nước mắt bị đẩy lùi vào góc tường, dầu thấy Du Lợi Lệ ôm con trai quỳ xuống cầu xin hãn bỏ qua cho mình và đứa trẻ, Lưu Phong Á vẫn không dừng tay tàn sát. Trong đầu hãn lúc đó chỉ có ba chữ: Một triệu tệ.

Vừa giết người xong, hãn liền hối hận vì đã giết người quá gấp gáp, chưa kịp ép Du Lợi Lệ khai ra tiền giấu ở đâu. Thế là hãn điên cuồng lục lọi tủ quần áo nhưng không thu hoạch được gì, quá phẫn uất, hãn giáng thêm một búa vào trán Du Lợi Lệ. Lúc đi xuống tầng một, hãn nhìn thấy tủ lạnh, thế là hãn liền lục tìm nhưng vẫn không thấy một triệu tệ khiến hãn mất ngủ suốt mấy đêm.

"Người chết vì tiền, chim chết vì mồi!" Đại Bảo thở dài, "Còn nữa, từ giờ không nên dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai!"

"Có điều rốt cuộc một triệu tệ đó được giấu ở đâu nhỉ?" Lâm Đào nghệt mặt hỏi.

Tôi đập nhẹ vào đầu cậu ta, nói: "Đó không phải điều cậu cần quan tâm, tốt hơn hết cậu hãy nói cho tôi biết khoa Giám định chữ viết có tìm ra manh mối gì từ ba chữ 'Kẻ dọn rác' mà hung thủ để lại không?"

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Tiếng Súng Lúc Nửa Đêm (1)

Tuy thầy tắt điện thoại, nhưng tôi không hề cho rằng những lời mình nói khi này là vô nghĩa. Thực ra bản thân cơ thể con người vô cùng kỳ lạ. Đôi khi vết thương trông có vẻ rất nhẹ nhưng nó lại đủ sức lấy mạng con người, lại có những lúc vết thương nhìn có vẻ rất nặng nhưng người bệnh lại vẫn có thể sống sót. Khi tôi thực tập ở quê nhà từng gặp một trường hợp như thế.

Mặc dù Lâm Đào chưa có bạn gái, nhưng tôi luôn cho rằng cậu ta là kẻ có mới nới cũ, mấy hôm trước còn mê mẩn ảnh của Tô My, hôm nay đã bắt đầu chủ động "bóc quýt" cho Trần Thi Vũ. Đương nhiên, sở thích ấy cũng áp dụng luôn trong công việc, gặp vụ án mới, cậu ta lập tức quên vụ án cũ. Tôi thì hoàn toàn trái ngược với cậu ta, tuy chúng tôi phá giải được vụ huyết án giết nhiều người, nhưng vụ án quái lạ không có chút manh mối nào liên quan đến 'Kẻ dọn rác' kia vẫn đeo đẳng trong đầu tôi, khiến từ đáy lòng dấy lên một cảm giác không lành.

"Tiêu rồi! Xém chút tôi quên mất vụ đó." Lâm Đào nói xong, liền cười chữa ngượng, rồi lục điện thoại bấm gọi cho ai đó.

"Đợi chút!" Tôi kéo Lâm Đào lại, "Cậu không xem giờ là mấy giờ hay sao mà còn gọi điện thoại cho người ta?"

"Cá một bữa sáng nhé! Tôi cực là anh cả Ngô này dậy rồi." Lâm Đào không chịu ngừng động tác bấm điện thoại, "Anh tin không? Không tin à?"

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Lâm Đào chỉ "Ừm... À..." đáp lời, rồi tắt máy.

"Đi nào! Chúng ta đến Sở Cảnh sát." Lâm Đào nheo mắt nói, "Trên đường anh đãi tôi bữa sáng đấy nhé! Vì anh thua cược!"

"Chưa đến bảy giờ mà anh Ngô đã đến văn phòng rồi ư?" Tôi ngạc nhiên. Trong ấn tượng của tôi phòng Giám định chữ viết là phòng nhàn rỗi nhất trong cả Sở Cảnh sát, chẳng ngờ mới sáng sớm tinh mơ thế này, người ta đã đi làm rồi, đúng là chẳng ai học được chữ ngờ.

Ngô Kháng năm nay bốn mươi lăm tuổi, là trưởng khoa Giám định chữ viết, tuy chức hàm không cao nhưng lại vang danh khắp cả nước. Anh ấy nói mình chỉ hợp làm chuyên môn, không hợp làm lãnh đạo, thế là ngày nào anh cũng trốn trong phòng thí nghiệm mài mê nghiên cứu đồng văn kiện tài liệu. Thành quả mà anh đạt được từ các đề tài nghiên cứu trong lĩnh vực giám định chữ viết còn nhiều hơn bất kỳ giáo sư nào thuộc khoa Giám định chữ viết ở các Học viện Cảnh sát.

Nghiên cứu học thuật thường chia ra làm hai loại, những người theo nghề nghiên cứu học thuật mang tính lý luận thường đem lại cho người ta cảm giác cứng nhắc và bài bản, còn những người nghiên cứu học thuật mang tính thực tiễn thì thông thường đều rất đơn thuần. Ngô Kháng là một "Lão Ngoan Đồng (1)" chính hiệu.

(1) Lão Ngoan Đồng: Là biệt hiệu của Chu Bá Thông, một nhân vật trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của Kim Dung, ý nói người có tính tình ngây thơ, hay đùa giỡn như trẻ con.

Tuy bốn mươi lăm tuổi chưa thể coi là già, nhưng đã ở tuổi trung niên mà Ngô Kháng hể rảnh lại gọi điện rủ chúng tôi chơi trò World of Warcraft (Thế Giới Warcraft) hoặc Leagues of Legends (Liên Minh Huyền Thoại), hành

động đó có lẽ chỉ dùng cụm từ "tâm tính trẻ con" mới đủ sức hình dung mà thôi.

Vì anh thường chơi với hội thanh niên hơn hai mươi hoặc hơn ba mươi tuổi như chúng tôi nên các anh em trong tổ mới tôn trọng gọi anh là "anh cả Ngô". Bất kể xét về mặt học thuật hay xét về mặt nhân phẩm, anh ấy đều xứng đáng là anh cả của chúng tôi.

"Chuyện này thì các anh chưa hiểu rồi." Hàn Lượng vừa nheo mắt lái xe vừa nói, "Trên Weibo thường nói thế này: Bạn tự nhiên tỉnh dậy lúc mấy giờ vào sáng sớm, sẽ nói cho bạn biết bạn thuộc thế hệ mấy X, ví dụ mặc dù tối hôm trước tôi cố gắng ngủ sớm đến đâu thì sáng hôm sau cũng phải tám giờ hơn tôi mới tỉnh tự nhiên mà không cần ai hay công cụ nào báo thức. Điều đó nói lên tôi thuộc thế hệ 8X, lớp người già như anh Ngô dậy lúc hơn sáu giờ sáng là phải rồi."

"Vớ vẩn! Anh Ngô vẫn còn thanh niên lắm, ngoại hình và nội tâm đều tương đương chúng ta." Tôi biết Hàn Lượng lắm lời nên cắt ngang, "Bữa sáng này đổi thành cậu đãi đấy nhé, nếu không tôi sẽ đi mách anh Ngô. Còn nữa, tôi cảm thấy nếu giờ mà chạm vào gối, đảm bảo tôi sẽ ngủ đến tận chiều, cậu bảo tôi thuộc thế hệ mấy X?"

"Quy luật này không hợp với những người ngủ ngày cày đêm như anh." Hàn Lượng cười đáp.

"Tôi là bị bắt buộc trở thành cú đêm đấy nhé!" Tôi ngáp dài, "Ai không muốn đúng giờ trở về nhà ôm vợ ngủ chứ hả?"

Tôi huênh hoang kéo dài chữ "vợ" làm Lâm Đào quay lại nhìn khinh bỉ, sau đó cậu ta liếc trộm Trần Thi Vũ đang lơ đãng ngồi ở hàng ghế sau.

Trong phòng thí nghiệm bày đủ loại dụng cụ dùng để kiểm tra mẫu chữ

với các công dụng khác nhau: máy quét phân tích cao tần, máy phân tích thời gian viết chữ, máy kiểm tra con dấu,... Đường nhiên vật nổi bật nhất vẫn là màn hình tinh thể lỏng độ nét cao 45 inch để trên bàn ngay giữa phòng thí nghiệm. Lúc nghỉ trưa, chúng tôi từng nối PS2 chơi bóng đá trên màn hình cỡ đại này, sau đó bị thầy bắt ngay tại trận, từ đó mới không dám "sử dụng của công vào việc tư" nữa.

Lúc này trên màn hình hiển thị cảnh tượng luôn luẩn quẩn trong đầu tôi - ba chữ viết bằng máu 'Kẻ dọn rác'.

"Đến rồi à?" Anh Ngô ngồi vắt chéo chân, chỉ vào màn hình nói, "Bức ảnh này chụp không tốt lắm, hơi rung."

Tôi nhìn Lâm Đào bằng ánh mắt khinh bỉ.

Trần Thi Vũ nói xen vào: "Trong máy tôi có hình chụp cảnh này." Nói xong liền cắm dây kết nối máy ảnh của mình vào máy tính của anh Ngô.

Mắt anh Ngô bừng sáng: "Có thể chứ! Đúng là trình độ chuyên nghiệp! Bức này thì rõ rồi!"

"Thế anh có nhìn ra manh mối gì không?" Tôi sốt ruột hỏi.

Anh Ngô cầm hộp sữa đậu nành đặt trên bàn rít một hơi, chậm rãi nói: "Ba chữ này viết hơi ngoáy, nhưng nét chữ lại rất uyển chuyển. Điều đó cho thấy người viết chữ không thể là người có trình độ văn hóa thấp."

"Đợi chút! Anh dùng từ 'uyển chuyển' ở đây là ý gì?" Tôi mở to mắt ngạc nhiên, "Chẳng lẽ anh có thể phán đoán được giới tính của người viết chữ sao?"

Anh Ngô lắc đầu: "Tôi không đánh giá cao việc phán đoán giới tính thông qua nét chữ. Tuy cũng có đề tài về phương diện này, nhưng đó đều là đề tài

nghiên cứu chữ viết trên giấy, vì khi hạ bút trên giấy cũng chẳng khác nào đóng dấu. Nhưng lấy chữ viết trên tường để phán đoán giới tính thì phần đa đều không chuẩn. Trong vụ án này, tôi chỉ có thể kết luận hung thủ có trình độ văn hóa nhất định. Điều tôi muốn nhắc nhở các cậu là đáng điệu viết chữ cho thấy khi viết ba chữ này, hung thủ rất ung dung."

"Ung dung ư?" Tôi nhú mày, "Điều đó chứng tỏ tố chất tâm lý của hắn rất vững, giết người mà không hề hoảng loạn sao?"

"Ừ! Cậu nói đúng một phần rồi đấy!" Anh Ngô nói, "Còn phần nữa, hung thủ không khom lưng, không ngồi xổm cũng không kiễng chân để viết."

"Hả?" Mắt tôi sáng bừng lên, "Suy đoán này hay quá, như thế ta có thể phán đoán chiều cao của hung thủ."

Tôi lấy điện thoại ra, giơ bút lục khám nghiệm tử thi và bút lục kiểm tra hiện trường sau mỗi lần khám nghiệm tử thi kết thúc.

"Thông thường khi một người viết chữ ở tư thế đứng, vị trí của chữ thường nằm ngang tầm giữa mũi và miệng của người viết." Anh Ngô bổ sung, "Ba chữ viết bằng máu kia cách mặt đất bao nhiêu?"

"Một mét rưỡi."

"Vậy phải cộng thêm hai mươi centimet nữa! Đó chính là chiều cao của hung thủ." Anh Ngô nói.

Đại Bảo vân vê chòm râu ở cằm, nói: "Một mét bảy mươi, đó hẳn là một phụ nữ khá cao đấy!"

"Phụ nữ?" Tôi quay sang nhìn Đại Bảo, "Sao cậu biết là phụ nữ?"

Đại Bảo lắc đầu không nói.

Lâm Đào nhăn mày: "Với chiều cao như thế mà là nam giới thì hơi thấp, nhưng nếu là nữ giới thì lại hơi cao. Bởi vậy, việc suy đoán chiều cao hung thủ trong tình trạng vẫn chưa phát hiện ra bất kỳ kẻ nào khả nghi như bây giờ thì chẳng có mấy tác dụng."

"Những phương diện khác thì sao?" Tôi hỏi, "Anh có suy đoán gì về các phương diện khác không?"

Anh Ngô nói: "Vì dùng máu viết lên tường thì phần các nét giao nhau sẽ thường in chồng lên nhau, không giống như viết trên giấy còn có độ hằn xuống của mặt giấy, bởi vậy khó lòng phán đoán được thói quen viết chữ từ thứ tự đặt bút. Tuy nhiên vẫn có thể phát hiện ra một vài quy luật từ thói quen viết nét chữ."

"Anh nói vậy là ý gì?" Tôi khấp khởi mừng thầm.

Anh Ngô cười lớn vỗ vai tôi: "Chẳng ý gì cả! Tôi nghĩ nếu các cậu mang tập tài liệu mà hung thủ viết đến đây, nói không chừng sẽ có giá trị so sánh."

Nếu thông báo tin này vào hậu kỳ công tác điều tra thì hẳn là một tin rất tốt, vì giám định chữ viết có thể coi là chứng cứ trực tiếp trước tòa án. Nhưng biết tin này trong giai đoạn đầu điều tra thì chẳng có gì hay ho cả. Giờ chúng tôi giống như con mèo mù lang thang trên phố, không biết phải gom góp bao nhiêu may mắn mới có thể vớ được khúc cá rán thiêu. Thời điểm hiện tại, hướng điều tra đang mông lung thế này càng chẳng thể bàn đến việc xác định kẻ tình nghi là ai. Vả lại từ giọng điệu của anh Ngô có thể ngầm hiểu dấu có bút tích của hung thủ thì cũng chưa chắc đã so sánh và xác định được rằng chúng đồng nhất.

"Điều tôi quan tâm bây giờ không phải chứng cứ." Tôi nói, "Chỉ cần có thể cung cấp phương hướng điều tra là tốt lắm rồi."

Anh Ngô lắc đầu: "Chữ người này rất ngoáy, tôi không phát hiện ra đặc trưng nổi bật nào có thể dùng để loại trừ đối tượng một cách trực tiếp. Đương nhiên khi viết chữ mỗi người đều có đặc trưng riêng, chỉ có điều hiện giờ những thông tin mà tôi nắm được quá ít ỏi, chỉ có ba chữ. Mỗi ba chữ! Các cậu coi tôi là thánh à?"

"Nhân vật đẳng cấp thần thánh thì phải làm được những việc thuộc đẳng cấp thần thánh tí chứ!" Lâm Đào cười.

Anh Ngô nói: "Nếu lại xảy ra một vụ thuộc chuỗi án liên hoàn này, rồi cầm ba chữ kia đến đây, nói không chừng tôi sẽ phát hiện ra điều gì đó."

"Lạy anh luôn!" Tôi suýt quỵ xuống vái sống anh Ngô, "Anh độc mồm vừa thôi! A di đà Phật!"

"Làm gì có chuyện nói đâu trúng đó thế được!" Anh Ngô nói giọng phớt đời, "Nếu tôi nói hai câu mà xảy ra án mạng thật thì tôi mới thực sự xứng danh nhân vật đẳng cấp thần thánh như các cậu vừa tôn vinh đấy!"

"Ôi thôi! Anh cả đừng nói nữa!" Lâm Đào nghiêm giọng nói, "Chuyện này cũng khó lý giải lắm, ví dụ như mỗi lần trưởng khoa Tần Minh nhà chúng ta mà nói nhàn thể, rồi thể, thoải mái thể, chán thể thì y như rằng có án mạng xảy ra. Cái này người ta gọi là độc mồm độc miệng."

"Không đùa với các cậu nữa! Các cậu đang đùa với lửa đấy!" Tôi trừng mắt nhìn họ, rồi nói tiếp, "Năm người chúng ta thức trọn một đêm chưa được ngủ để phá án, giờ díp hết cả mắt, chúng ta nên về ngủ một lát trước đã!"

"Ha ha ha! Nếu tôi còn tiếp tục độc mồm độc miệng thì chẳng phải các cậu khỏi ngủ luôn còn gì?" Anh Ngô cười sung sướng.

"Tinh tang! Tinh tang!"

Tiếng chuông điện thoại của tôi reo lên khiến nụ cười trên môi mọi người lập tức tắt ngúm.

"Không phải chứ?" Anh Ngô trợn mắt kinh ngạc.

"Ồn không?" Thầy luôn nói ngắn gọn như thế, nhưng tôi nghe ra ẩn sau hai chữ đơn giản ấy là lần nữa chúng tôi trúng "chương thối mồm" của anh Ngô.

"Dạ... Ồn!" Tôi đáp với giọng không chắc.

Dù lực lượng cảnh sát thiếu hụt trầm trọng thì khoa Pháp y, khoa Giám định dấu vết vẫn phải miễn cưỡng chia thành hai đội để đề phòng trường hợp lỡ cùng lúc xảy ra hai vụ án thì vẫn còn phương án đối phó. Nếu giờ mà tôi bỏ về nhà ngủ thì tổ pháp y còn lại gồm bác sĩ Tiêu và bác sĩ Phương buộc phải lập tức chạy đến hiện trường. Chỉ trong ba giây ngắn ngủi sau khi nhận được cú điện thoại của thầy, trong đầu tôi âm thầm diễn ra cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Cuối cùng, sức hấp dẫn của việc phá án đã đè bẹp sức hấp dẫn của chiếc giường, thế là tôi liền gật đầu đồng ý.

Thầy nói: "Ở Trình Thành vừa xảy ra một vụ nổ súng, các cậu lập tức xuất phát ngay bây giờ, trong vòng hai tiếng phải tới được hiện trường."

"Vụ nổ súng sao?" Tôi hỏi, "Vậy có người chết không ạ?"

"Nói nhảm!" Thầy tắt điện thoại.

Tuy thầy tắt điện thoại, nhưng tôi không hề cho rằng những lời mình nói khi này là vô nghĩa. Thực ra bản thân cơ thể con người vô cùng kỳ lạ. Đôi khi vết thương trông có vẻ rất nhẹ nhưng nó lại đủ sức lấy mạng con người, lại có những lúc vết thương nhìn có vẻ rất nặng nhưng người bệnh lại vẫn có thể sống sót. Khi tôi thực tập ở quê nhà từng gặp một trường hợp như thế.

Hôm đó, tôi đang trực ban trong phòng Chẩn đoán pháp y, bố tôi là đội phó đội Điều tra hình sự của khu vực, ông gọi điện thoại cho tôi nói Viện Kiểm sát đang xử lý một vụ án, đó là vụ nổ súng, ông đã liên hệ với người ta bảo cho tôi xuống đó kiến tập.

Nhận được điện thoại của bố xong, tôi bật nhảy thật cao và sung sướng, tôi chưa từng nhìn thấy vết thương do súng bắn, ngay cả các thầy giáo ở Học viện Pháp y chúng tôi cũng rất hiếm khi gặp. Đương nhiên điều này có lợi cho việc kiểm soát súng ống của quốc gia một cách hữu hiệu. Khi đó tôi chẳng nghĩ gì, vội vàng bắt xe đến Bệnh viện Nhân dân của thành phố. Hồi ấy, cước phí khởi điểm của xe taxi là ba tệ, khoảng cách giữa phòng hội chẩn pháp y và bệnh viện vừa vặn nằm trong mức giá mở cửa đó. Lúc xuống xe, tôi hào phóng rút ra tờ năm tệ đưa cho tài xế mà bảo: "Chú cứ cầm lấy, không cần trả lại tiền thừa đâu! Đừng ngại!"

Vốn nghĩ rằng đồng chí phòng Pháp y của Viện Kiểm sát sẽ dẫn tôi đến thẳng nhà xác, nào ngờ họ lại dẫn tôi vào phòng bệnh. Trong hành lang của phòng bệnh có một người đang đứng tựa tường, đầu cuốn băng trắng xóa, luôn miệng lải nhải với bác sĩ: "Nói cho bác sĩ biết nhé! Ông đây bị súng bắn đấy, các người mà không giúp ông gấp viên đạn trong đầu ra thì ông liều mạng với các người!"

Anh ta nói câu đó nghe như thể đang hát đồng dao, tôi nghe kỹ lại thấy tâm trạng mình rất phức tạp. Nếu nói theo ngôn ngữ hiện đại thời bây giờ thì phản ứng của tôi khi đó là "ngớ người".

Sau khi xem phim chụp X-quang, tôi mới biết người này bị đạn nảy sát thương. Vì viên đạn bắn trúng tạng đá mất lực xoay chuyển nên cũng mất "hiệu ứng cộng hưởng hốc sau khi bị đạn bắn", nhờ đó lực sát thương của viên đạn cũng giảm đi hàng mấy trăm lần. Viên đạn này bật từ tạng đá vắng trúng đầu người này. Tuy viên đạn đã bắn nát phần da và xương sọ của anh ta, vào hần trong hộp sọ nhưng viên đạn đã suy yếu đi rất nhiều và không còn

chút lực sát thương nào nữa. Sau khi viên đạn mất lực sát thương chui vào trong đầu anh ta và dừng lại tại mô não, nó không làm tổn thương trung khu, cũng không làm vỡ mạch máu. Bởi vậy người bị trúng đạn không hề xảy ra hiện tượng xuất huyết não, cũng không xảy ra bất kỳ triệu chứng nào về hệ thống thần kinh, nhờ thế anh ta vẫn có thể đứng đó quát mắng bác sĩ.

Là bác sĩ pháp y, tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm xử lý những vết thương kiểu này, căn cứ vào tiêu chuẩn chẩn đoán tình trạng vết thương lúc bấy giờ, căn cứ vào tình trạng hộp sọ bị tổn thương dạng mở, tôi đánh giá thương tích của anh ta vào loại nặng. Sau đó tôi cũng rất quan tâm đến tình hình chữa trị của anh ta, chẳng ngờ các bác sĩ chỉ cần nhẹ nhàng gấp viên đạn ra từ lỗ hổng trên hộp sọ của anh ta, mà không cần phải cưa hộp sọ.

Vì trải qua kinh nghiệm này nên tôi mới hỏi thầy câu đó.

Tuy Đại Bảo và Lâm Đào không hiểu dụng ý câu nói của tôi lắm nên cảm thấy buồn cười nhưng thời hạn thầy quy định vô cùng gấp gáp nên thậm chí chúng tôi còn không có thời gian mà trách móc anh Ngô, càng không có thời gian cười chọc tôi. Tất cả chạy xuống chỗ đỗ xe ở dưới tầng.

Hàn Lượng vẫn chưa đến, chúng tôi sốt ruột chờ đợi. Thế mà Lâm Đào vẫn nhàn nhã ngồi chỉnh sửa lại tóc mình và quay sang hỏi Trần Thi Vũ: "Buồn ngủ không?"

Trần Thi Vũ vẫn không đoái hoài đến cậu ta, điều đó làm tôi rất bất ngờ. Cô gái trước mặt liệu có phải phụ nữ không mà lại thờ ơ với Lâm Đào thế nhỉ?

Chúng tôi nóng lòng chờ đợi hai mươi phút mới thấy một chiếc Audi phóng như bay đến đội xe, Hàn Lượng tới rồi.

"Cậu làm sao thế? Không biết công việc này gọi một tiếng là phải đến

ngay à?" Tôi hơi bực mình.

Hàn Lượng ầm ức: "Lúc ở trên tầng các anh bảo tôi về nhà nghỉ ngơi còn gì? Ai mà biết lại có vụ án mới. Hay các anh đi chùa khấn vái xem có đỡ hơn không? Chỉ trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ mà xảy ra những ba vụ án."

"Vừa mới sáng sớm cậu đã chạy đi tán gái rồi à?" Đại Bảo tỏ vẻ hiểu biết, "Lại thay bạn gái mới à?"

Hàn Lượng nhún vai: "Tôi chỉ đưa một em mới quen đi làm thôi mà! Dẫu sao tối qua trong lúc các anh khám nghiệm tử thi, tôi đã ngủ một giấc ngon lành rồi!"

"Thời điểm này mà đàn bà còn có sức hấp dẫn hơn cả giấc ngủ cơ à?" Tuy biết Hàn Lượng là cậu ấm con nhà giàu có thiên tình sử dài dặc, nhưng tôi vẫn không thể hiểu nổi hành vi của cậu ta.

Xe rung lắc khiến chúng tôi nhanh chóng đi vào giấc mộng, dường như tôi mơ thấy người bị trúng đạn đang giậm chân giậm cẳng trách cứ chúng tôi đến muộn.

Xe thoát khỏi đường cao tốc và chạy vào vùng giảm tốc, chúng tôi lần lượt tỉnh giấc, nhìn thấy hai chữ "Trình Thành" ở trạm thu phí đường bộ. Thì ra chúng tôi đã đến rồi.

Sau hai tiếng ngủ gà gật trên xe, tôi thấy tinh thần tỉnh táo hơn nhiều, mặc kệ thân thể đau ê ẩm, chúng tôi lao thẳng đến hiện trường bắt đầu hành trình phá giải vụ án mới.

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Tiếng Súng Lúc Nửa Đêm (2)

Xe cảnh sát của chúng tôi đi theo xe cảnh sát địa phương hướng về phía tây ngoại ô thành phố. Một lát sau đã đến thôn. Đây là một miền quê khá trù phú và rộng lớn.

Hiện trường nằm ven đường cái cắt ngang thôn, phía ngoài vòng dây cảnh báo đã có rất nhiều người dân đứng vây quanh.

Tôi dụi mắt cho đỡ mỏi, vươn vai, rồi xách hòm dụng cụ khám nghiệm bước xuống xe.

Đây là đường chính dẫn vào trong thôn nên con đường đất đỏ này khá rộng rãi. Vì hiện trường ở ngoài trời nên để bảo quản vật chứng và các dấu vết xung quanh, cảnh sát dân sự đến trước đó đã dựng chướng ngại vật và căng dây cảnh báo cách hiện trường trung tâm hơn một trăm mét. Ba chúng tôi đeo thẻ điều tra, vượt qua khu vực phong tỏa hướng về phía hiện trường trung tâm.

Lần này vết thương do súng bắn đã lấy đi mạng người!

Một người đàn ông tầm ba, bốn mươi tuổi nằm dưới gốc cây ven đường, quanh thi thể có rất nhiều vết máu lớn. Từ hiện trường trung tâm hướng về phía bắc chừng mười mét có thể thấy dấu chân máu thành hàng, hướng bước chân cho thấy kẻ đó tiến vào hiện trường trung tâm.

Là kỹ thuật viên giám định dấu vết nên Lâm Đào rất hứng thú với dấu chân. Trong khi chúng tôi vẫn đang quan sát xung quanh hiện trường thì Lâm

Đào đã chạy đến bên cạnh dấu chân, ghé sát mặt xuống xem xét. Nhìn một lúc, cậu ta lại bước đến cạnh thi thể, thấy đế giày của thi thể, cậu ta nói: "Ô, dấu chân thành hàng này là của chính bản thân nạn nhân."

"Không có dấu chân của người khác sao?" Tôi hỏi.

Lâm Đào lắc đầu: "Không! Từ đặc trưng của dấu chân cho thấy chỉ có một đôi giày, chính là đôi giày mà người chết đang đi."

"Vậy xem gần đây có dấu chân của những người khác không?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Làm thế không có ý nghĩa gì hết! Cô đừng quên đây là đường cái, trên đường đương nhiên phải có rất nhiều dấu chân với đủ mọi kích cỡ, hình dạng. Ai dám khẳng định dấu chân nào là dấu chân do hung thủ để lại?" Lâm Đào thất vọng.

Tôi lần theo dấu chân máu bước đến điểm khởi đầu của dấu chân và quan sát trên mặt đất. Trên mặt đất có một vết bùn đất cọ sát còn mới, cạnh đó có một vùng máu lớn. Điểm khởi đầu của dấu chân máu chính là từ đây. Tôi chỉ vũng máu nói: "Có lẽ nạn nhân bị thương ở đây, sau đó bước dần đến hiện trường trung tâm, ngã xuống và tử vong."

"Bị bắn mà còn đi được dài thế sao?" Trần Thi Vũ hỏi.

Đại Bảo cướp lời: "Lông Vũ, tại cô chưa hiểu đấy thôi. Đầu tiên, chúng ta không biết vị trí vết thương chí mạng của nạn nhân nằm ở đâu và vết thương chí mạng đó có nghiêm trọng hay không. Tiếp đó, chỉ xét riêng khả năng hành vi sau khi dính vết thương chí mạng thì mỗi cá nhân đã có sự khác biệt rất lớn. Thông thường khi bị một nhát dao đâm vào tim, đa số trường hợp tim sẽ ngừng đập, rồi tử vong ngay sau đó, nhưng cũng có người sau khi bị dao đâm vào tim sẽ chạy điên cuồng một trăm mét rồi mới ngã vật xuống đất và

tử vong. Từ dấu vết để lại có thể thấy nạn nhân bị thương ở đây, nhưng vẫn tiếp tục đi được ngoài chục mét mới chết là chuyện rất bình thường."

Trần Thi Vũ gật đầu, nhưng ngay sau đó lại nhăn mày nói: "Tên tôi là Trần Thi Vũ, ok? Tên hay thế mà bị anh gọi chẳng ra làm sao cả!"

Cạnh tử thi có một khẩu súng, trên thân súng dính vài vết máu. Đây là khẩu súng săn tự chế, ống đạn đơn. Vì muốn đảm bảo có thể bắn đạn từ cự ly xa mà không thay đổi đường đạn nên nòng súng được thiết kế rất dài, phải đến tám mươi centimet, cộng cả thân súng và báng súng thì khẩu súng này dài chừng một mét hai mươi.

Nhà nước quản lý súng ống vô cùng nghiêm ngặt, không chỉ quản lý nghiêm ngặt với việc thực thi sản xuất súng ống mà còn quản lý nghiêm ngặt cả với các loại súng tự chế, nếu phát hiện sẽ lập tức bị tịch thu, không những thế còn xử phạt nghiêm khắc với những người tàng trữ súng ống. Nhưng có lẽ do vấn đề tồn đọng của lịch sử nên súng tự chế ở Trình Thành vẫn còn khá nhiều. Tuy bộ phận cảnh sát an ninh thường xuyên tổ chức các chuyến ra quân quy mô lớn để thu hồi súng ống và xử lý đương sự, nhưng tình trạng chế tạo và buôn bán súng ống phạm pháp vẫn cứ tồn tại, đặc biệt đối với những trường hợp chế tạo và cất giữ súng ống tại nhà lại càng không có biện pháp gì từ bỏ tận gốc. Dẫu có người báo án thì khi cảnh sát dân sự đến kiểm tra vẫn rất khó khăn mới tìm ra được nơi giấu súng ở địa bàn nông thôn người thưa đất rộng này.

Tuy thấy súng ống ở Trình Thành không phải việc gì kỳ quái nhưng cảnh sát địa phương vẫn vô cùng căng thẳng, bởi họ không quản lý súng ống chặt chẽ gây hậu quả chết người, chắc chắn trường đồn cảnh sát là người phải chịu trách nhiệm về việc này.

"Đây đâu phải địa điểm thuận tiện để giết người nhỉ?" Tôi đứng thẳng người, thắc mắc, "Xung quanh hiện trường rất trống trải, không có vật che

chắn. Tuy hộ gia đình gần đây nhất cũng cách hơn hai trăm mét, nhưng chỉ cần ai đó đứng ở cửa là có thể nhìn rõ mọi thứ xảy ra tại đây. Trong ấn tượng của tôi, những kẻ dùng súng bắn người thông thường đều lên kế hoạch từ trước, nhưng lên kế hoạch giết người ở đây thì không hợp lý chút nào."

Đại Bảo nghe tôi nói vậy cũng đứng thẳng người nhìn bốn phía xung quanh.

"Tình hình chúng tôi điều tra được là thế này..." Đồn trưởng cảnh sát Lưu châu đầu lại chủ động trình bày, "Nạn nhân tên là Hồ Kỳ, ba mươi bảy tuổi, sống ở thôn Hồ Gia, nông dân, đạo đức không tốt lắm, có tiền án về tội trộm cắp. Hơn nữa tật xấu lớn nhất của người này là yêu rượu hơn cả mạng sống. Mà hề uống rượu là đánh vợ, đánh mẹ già, ra ngoài động tay động chân với các bé gái, thường xuyên tranh chấp cãi cọ với người khác. Nói chung mọi người trong thôn rất ghét anh ta, nghe đến tên anh ta là đã cau mày khó chịu. Chắc anh ta bị coi là ác bá mất, người dân trong vùng đều nói loại cặn bã như anh ta chết đi là phúc đức cho xã hội."

Tôi hiểu hàm ý trong câu nói của đồn trưởng, anh ta muốn kể lể các tật xấu của nạn nhân lúc còn sống hòng giảm nhẹ trách nhiệm của mình. Nhưng tôi tin rằng cho dù nghĩ vậy anh ta cũng không dám bịa đặt tình tiết, có lẽ lúc còn sống nạn nhân quả thật đầy rẫy chiến tích bất hảo.

"Còn nữa..." Đồn trưởng bổ sung, "Chúng tôi từng nhìn thấy khẩu súng này rồi, cũng đối chiếu rồi, nó là súng tự chế của anh ta. Tháng trước không biết anh ta lấy đâu ra một ống thép, thế là anh ta bắt đầu chế tạo súng ngay tại nhà, đại khái là hai tuần trước thì làm xong. Chuyện này, mẹ của anh ta là Triệu Tú Liên và vợ của anh ta là Trương Việt có thể làm chứng. Chúng tôi cũng đã lục soát trong hầm chứa nhà anh ta, tìm thấy vật liệu còn thừa dùng để chế tạo súng, cùng mấy viên đạn tự chế."

"Hiện tại cảnh sát bước đầu nhận định nạn nhân Hồ Kỳ nửa đêm mang

súng ra khỏi nhà không cần thận làm súng cướp cò bắn trúng người mình dẫn đến mất máu quá nhiều và tử vong." Bác sĩ pháp y ở Trình Thành họ Dương lên tiếng, "Chúng tôi vẫn chưa tiến hành khám nghiệm nên cũng chưa thể khẳng định quan điểm của họ."

Súng của mình lấy đi chính tính mạng của mình, đây là cái cớ tốt nhất để đồn trưởng làm giảm nhẹ trách nhiệm khi bị truy cứu.

"Các anh sờ vào khẩu súng đó rồi à?" Lâm Đào nghe họ nói đã nhận diện khẩu súng tại hiện trường rồi liền vội hỏi.

Tôi cũng lo lắng hết như Lâm Đào, chỉ sợ tên đồn trưởng cuống lên muốn thoát khỏi trách nhiệm đã phá hoại dấu vết trên khẩu súng.

"Không! Không!" Đồn trưởng xua tay, "Chúng tôi dẫn nhân chứng đến hiện trường để nhận diện. Chúng tôi cũng có ý thức bảo quản vật chứng chứ!"

"Vậy phần vật liệu thừa giờ ở đâu?" Lâm Đào cau mày, "Tôi muốn tiến hành đối chiếu chính thể phân tách."

Kỹ thuật đối chiếu chính thể phân tách là một trong những ngón võ hữu dụng của chuyên ngành giám định dấu vết. Phương pháp cụ thể như sau: Thông qua việc đối chiếu dưới kính hiển vi, nhân viên giám định sẽ tiến hành kiểm tra, giám định lắp ráp lại, quan sát các đặc trưng nhỏ ở miệng các vết lắp ráp phần đầu bị vỡ hoặc gãy của hai vật thể, sau đó phán đoán xem hai vật thể đó có phải cùng một vật không hay chúng là hai vật thể riêng rẽ.

"Để tôi cho người đi lấy." Đồn trưởng nói xong liền gọi điện thoại cho nhân viên kỹ thuật hình sự của đồn.

"Ai báo án vậy?" Tôi hỏi.

Đồn trưởng hướng mắt về đám người ở phía xa, rồi chỉ một thanh niên trẻ,

hét to gọi cậu ta: "Hồ Lê Miêu, cậu lại đây kể cho lãnh đạo trên tỉnh biết tất cả những gì cậu phát hiện và quá trình đi báo cảnh sát."

Nghe thấy cụm từ "lãnh đạo trên tỉnh", đám đông đột nhiên nhao nhao như chợ vỡ, mọi người thi nhau bàn luận, có thể họ cho rằng tất cả lãnh đạo trên tỉnh đều được cử xuống điều tra vụ án này, điều đó chứng tỏ vụ án này nhất định phải là vụ án lớn chứ hoàn toàn không đơn giản giống suy nghĩ ban đầu của họ.

Tôi ngại ngừng gãi đầu, trừng mắt nhìn đồn trưởng, lòng thầm mắng sao anh to mồm thế? Đám đông vây quanh chắc không biết rằng trong Sở Cảnh sát, phòng Pháp y thực ra chỉ là đơn vị cơ sở. Ngoại trừ những vụ án đơn giản, thông thường thì chỉ khi Đội Cảnh sát không đủ nhân lực, chúng tôi mới được nhúng tay vào. Còn lại chúng tôi chỉ việc đi giám định hiện trường và giải quyết các vấn đề ở cơ sở, giúp các đơn vị pháp y cơ sở thêm tay thêm chân, thêm con dao mà thôi.

Hồ Lê Miêu theo chân một cảnh sát dân sự băng qua khu vực phong tỏa tiến về phía chúng tôi. Trông cậu ta mắt la mày lém, dọc đường đi luôn ngoác trước dòm sau.

"Cậu nói đi! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Tôi đứng trước mặt Hồ Lê Miêu, che tầm nhìn của cậu ta, không cho cậu ta nhìn thấy thi thể người chết, đồng thời tháo găng tay dính máu trên tay mình ra.

Hồ Lê Miêu rụt đầu nói: "Chuyện là thế này ạ... Tối qua tôi đánh mạt chược ở nhà anh tôi, lúc hơn mười giờ đêm đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng "Pằng!" giống như nhà ai nổ pháo. À không, còn giòn hơn cả tiếng pháo. Bốn người chúng tôi lập tức chạy ra ngoài xem, nhưng chẳng thấy ánh pháo gì cả."

"Đợi chút! Nhà anh cậu ở đâu?" Tôi hỏi.

Hồ Lê Miêu và đồn trưởng cùng chỉ về phía đông của hiện trường rồi đáp: "Nhà anh tôi nằm ở phía đông cách đây ba trăm mét."

"Men theo con đường này phải không?"

Hồ Lê Miêu gật đầu.

"Vậy các cậu nhìn thấy gì không?"

"Khi đó trăng rất sáng, chúng tôi nhìn thấy một bóng người đi về hướng tây." Hồ Lê Miêu nói, "Xem bóng lưng rất giống anh ta." Nói xong Hồ Lê Miêu chỉ tay về phía thi thể của Hồ Kỳ nằm trên mặt đất.

Tôi ngoảnh đầu nhìn đồn trưởng để xác thực xem cậu ta khai đúng không.

Đồn trưởng gật đầu: "Chúng tôi đã lấy khẩu cung rồi, mấy người chơi mạt chược đều xác nhận chuyện này là thật."

"Cậu chắc chỉ thấy một bóng người chứ?" Tôi hỏi.

Hồ Lê Miêu kiên định gật đầu.

"Căn cứ vào manh mối này, về cơ bản chúng tôi xác định nạn nhân tử vong vì súng tự chế của mình bị cướp cò." Đồn trưởng nói.

Tôi xua tay: "Đừng vội đưa ra kết luận! Nhà Hồ Kỳ ở đâu?"

Đồn trưởng chỉ tay về phía tây đáp: "Nằm ở phía tây cách đây một trăm mét, qua khu vực phong tỏa, rẽ trái, rồi rẽ phải là đến."

Tôi nhìn theo hướng tay chỉ của đồn trưởng và thấy vòng hết ngã nọ đến ngã kia thì tầm nhìn bị nhà vệ sinh công cộng chắn mất.

Sau khi nghe thấy tiếng súng, khoảng bao lâu thì các cậu đi ra ngoài?"

Trần Thi Vũ hỏi. Câu cô ấy hỏi cũng là câu mà tôi đang muốn hỏi.

Hồ Lê Miêu cúi đầu nghĩ một lát rồi đáp: "Chúng tôi ở vườn sau, chỉ cần mở cửa, đi qua vườn, mở cổng là ra đến ngoài rồi. Nên tôi đoán chỉ tầm hai mươi giây là cùng."

Tôi "Ồ!" lên một tiếng bảo: "Các cậu cứ kể tiếp đi! Khi này cậu nói cậu nhìn thấy một bóng người."

"À vâng!" Hồ Lê Miêu hăng giọng, "Chúng tôi thấy Hồ Kỳ loạng choạng đi về phía tây, cũng chính là phía nhà của anh ta. Vì nghĩ thường ngày Hồ Kỳ luôn thích uống rượu, mà cứ uống nhiều là dáng đi lại xiêu vẹo, nghiêng ngả như thế nên chúng tôi không để ý, tất cả quay vào chơi tiếp ván mạt chược đang dở. Lát sau thì trời sáng, tôi thẳng hơn ba ngàn tệ, hề hề!"

Nói xong cậu ta liền phát giác mình lơ lờ nên liếc nhìn đồn trưởng, thấy đồn trưởng không có ý truy cứu việc nhóm cậu ta đánh bạc, nên mới mạnh dạn nói tiếp: "Sáng sớm tinh mơ, tôi từ nhà anh trai đi theo hướng tây, cứ đi tiếp con đường này đến đầu bên kia chính là nhà tôi. Chẳng ngờ khi đi ngang qua qua đây thì nhìn thấy anh ta nằm trên đất, bên cạnh có vũng máu to làm tôi sợ hết hồn."

Đồn trưởng liếc mắt ra hiệu cho Hồ Lê Miêu, cậu ta liền vội nói tiếp: "Loại căn bã như anh ta chết là tốt nhất."

Tôi phản cảm xua tay nói: "Nghĩa tử là nghĩa tận, đừng độc ác như thế, dẫu anh ta đã làm đủ điều bại hoại đạo đức nhưng chí ít anh ta vẫn có quyền được sống."

"Thế các anh cần hỏi tiếp nữa không?" Hồ Lê Miêu hỏi.

"Nhà anh trai cậu chỉ cách hiện trường ba trăm mét, nửa đêm thanh vắng như vậy mà các cậu không nghe thấy tiếng kêu la, vật lộn hay cầu cứu gì sao?"

Bởi tôi thấy không phải anh ta tử vong tại chỗ mà còn đi hơn chục bước nữa mới chết." Đại Bảo hỏi.

Đúng là câu hỏi này vô cùng quan trọng.

Hồ Lê Miêu lắc đầu: "Chắc chắn chúng tôi không nghe thấy gì hết cả!"

"Súng của anh ta cướp cò, thêm vào đó lại uống quá nhiều rượu nên chưa chắc anh ta đã kêu la." Đồn trưởng giải thích.

Tôi thấy đồn trưởng nói cũng có lý nên không thêm vào câu gì, chỉ lẳng lẳng đeo găng tay tiến hành khám nghiệm bước đầu ở phía ngoài tử thi.

Nạn nhân mặc áo phông dài tay và quần thể thao, ống quần phải gần như thấm đẫm máu trong khi áo lại không dính vết máu nào. Đại Bảo vươn tay sờ quần của nạn nhân nhưng bị tôi ngăn lại: "Đừng chạm vào! Cậu nhìn kìa, trên ống quần có dấu vết của họng súng."

Dấu vết họng súng là đặc trưng của kiểu bắn cự ly gí sát. Kiểu bắn cự ly gí sát là một dạng thể hiện khoảng cách giữa họng súng và mục tiêu.

Ai có hứng thú với khí tài quân sự đều biết rằng súng ống chủ yếu được chia thành hai loại, đó là súng có nòng xẻ rãnh xoắn và súng nòng trơn.

Súng có nòng xẻ rãnh xoắn là loại súng mà nòng súng được xẻ rãnh theo đường xoắn ốc, như vậy khi bắn đi, đạn sẽ bay ra theo đường xoắn ốc, nhờ đó giúp gia tăng cự ly bắn đi xa của đường đạn, không những vậy còn tăng độ chính xác và lực sát thương. Nếu loại súng ống này bắn gí sát thì trên da sẽ để lại dấu vết họng súng, nếu cự ly bắn dưới một mét (bắn ở cự ly gần), do đầu đạn xóay vào da thịt với tốc độ cao nên trên da sẽ lưu lại vết bầm giập, vết trầy xước, vết bong vảy các chấm thuốc nổ li ti và vết ám khói cùng vết thuốc nổ trầm lắng quanh bờ vết thương. Còn nếu cự ly ngắm bắn ngoài một mét (bắn ở cự ly xa) thì trên da sẽ để lại lỗ đạn kèm theo vòng trầy xước và vòng

vết bắn quanh vết thương mà hoàn toàn không nhìn thấy vết bóng và vết ám khói.

Nhưng súng có nòng xẻ rãnh đòi hỏi công nghệ chế tác khá cao, bởi vậy trong các loại súng tự chế, người dân chủ yếu chọn loại súng nòng trơn. Súng nòng trơn còn gọi là súng bắn đạn ghém. Loại súng này chỉ dùng được những loại đạn với đường kính tuân theo một quy cách nhất định, trong viên đạn đồ đầy thuốc nổ và các viên đạn nhỏ. Khi bóp cò, những viên đạn nhỏ bắn ra theo hình chớp, bởi vậy phán đoán cự ly bắn của loại súng nòng trơn này chủ yếu phải căn cứ vào diện tích của đạn phân bố trên bề mặt da, nếu chỉ có một lỗ thủng lớn, điều đó chứng tỏ cự ly bắn tương đối gần, nếu vết đạn găm vào cơ thể là một dải lỗ nhỏ thì cự ly bắn lại khá xa. Cự ly bắn của loại gần thì lực sát thương mới lớn. Đương nhiên, giống như súng có nòng xẻ rãnh xoắn, súng nòng trơn cũng sẽ để lại dấu vết của hòng súng trên da khi bắn giết sát.

"Dấu vết của hòng súng này có điểm gì đó khá kỳ quái, Lâm Đào, cậu nhớ chụp ảnh đấy!" Đại Bảo liếc sang tôi, "Thông thường bắn giết chỉ xảy ra trong hai trường hợp là súng cướp cò hoặc tự sát, bởi vậy rất có thể súng anh ta bị cướp cò giống như lời đồn trường nói."

Lâm Đào đứng bên cạnh cầm gói vật liệu mà cảnh sát dân sự lấy được trong nhà của nạn nhân, đối chiếu với khẩu súng được bảo quản trong túi nilon đựng vật chứng mà cảnh sát thấy ở hiện trường, cậu ta nhận định hai vật này có cùng chất liệu, điều đó cũng có nghĩa là khẩu súng này đúng là súng tự chế của nạn nhân.

Lâm Đào bước đến và nói cho chúng tôi biết kết quả đối chiếu, nhưng kết quả này dựa trên phán đoán về vật liệu lấy trên công cụ. Nếu muốn xác định chắc chắn theo phương pháp chính thể phân tách thì phải thực hiện thí nghiệm trong phòng thí nghiệm chuyên ngành có liên quan.

Lâm Đào chụp ảnh xong, liền quan sát dấu vết hòng súng trên da nạn

nhân và họng súng lấy được từ hiện trường. Dưới góc nhìn chuyên môn của chuyên gia giám định dấu vết, cậu ta hơi mỉm cười: "Có điều, từ dấu vết họng súng trên vết thương có thể thấy khẩu súng gây sát thương chính là khẩu súng mà ta tìm thấy tại hiện trường."

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Tiếng Súng Lúc Nửa Đêm (3)

Quả thực không cần nhân viên chuyên nghiệp cũng có thể phán đoán điều đó. Vì là súng tự chế nên đầu họng súng trông rất thô sơ, hẹp thành hình bầu dục, mà dấu vết họng súng trên quần nạn nhân cũng xuất hiện hình bầu dục, đường kính vết họng súng trên quần và đường kính họng khẩu súng tại hiện trường hoàn toàn đồng nhất.

Sau khi xem xét kỹ dấu vết họng súng, tôi và Đại Bảo hợp lực nhẹ nhàng cởi bỏ quần nạn nhân, rồi cho vào túi nilon đựng vật chứng bảo quản cẩn thận. Vừa tháo ống quần ra khỏi chân, chúng tôi liền nhìn thấy một vết thương đen ngòm hình bầu dục trên đầu gối, bờ vết thương cháy đen, đó là vết bỏng do thuốc súng. Thi thể xảy ra vài thay đổi nhỏ, máu tươi từ hố đen ngòm của vết thương bắt đầu chảy ra.

"Bắn trúng chân rồi!" Tôi nói, rồi chau mày suy nghĩ.

"Ồ! Tôi biết trong pháp y học có một nguyên lý gọi là "hiệu ứng cộng hưởng hốc" sau khi bị đạn bắn." Trần Thi Vũ nói, "Nhưng vẫn không thể ngờ hiệu ứng này lại gây ra hậu quả ghê gớm như vậy, bắn trúng chân thôi mà mất mạng."

Đại Bảo được dịp khoe khoang kiến thức: "Cô biết cơ chế hình thành "hiệu ứng cộng hưởng hốc" không? "Hiệu ứng cộng hưởng hốc" chỉ xảy ra khi viên đạn xoáy sâu vào các mô trong cơ thể. Duy loại súng nòng xẻ rãnh xoắn mới có thể tạo ra hiệu ứng như vậy. Nhưng khẩu súng tự chế này là súng nòng trơn, vậy nó xoáy kiểu gì? Tạo ra hốc kiểu gì?"

Đại Bảo nói không sai, "hiệu ứng cộng hưởng hốc" là cơ chế chủ yếu gây ra lực sát thương của viên đạn, nhưng hiệu ứng này chỉ xảy ra với súng có nòng xẻ rãnh xoắn, đây cũng là nguyên nhân súng nòng xẻ rãnh xoắn có lực sát thương lớn hơn súng nòng trơn. Áp dụng kỹ thuật chụp phim tốc độ bằng tia X có thể quan sát thấy mô hình bị đạn bắn trúng sẽ hình thành một hốc rỗng sau khi đầu đạn đi qua mô. Cái hốc này xuất hiện nhanh mà biến mất cũng nhanh, bởi vì khi đầu đạn đi xuyên qua cơ thể, nó không chỉ khiến các mô mềm bị tách ra, mà quan trọng hơn là động năng xoáy tròn của đầu đạn đã giải phóng cho các mô ở xung quanh, khiến các mô mềm lấy đầu đạn làm trung tâm dịch chuyển vị trí ra bốn phía theo hình tỏa tia, từ đó hình thành hốc thịt lớn gấp nhiều lần so với thể tích của đầu đạn. Vào khoảnh khắc bị đạn bắn trúng, tuy hốc chỉ duy trì trong thời gian ngắn ngủi nhưng có thể khiến các mô mềm xung quanh bờ vết thương lan rộng, rách giập và vỡ mạch máu. Các mô sẽ bị giập nát vì phải di chuyển với biên độ vượt quá mức đàn hồi của nó, dẫn đến thay đổi giống như phát nổ và để lại vết thương mang tính phức hợp rất nghiêm trọng và phức tạp trên cơ thể. Sau khi trải qua quá trình thay đổi khuếch tán, thu nhỏ, rồi lại khuếch tán, thu nhỏ lặp đi lặp lại nhiều lần, cái hốc dần dần biến mất, cuối cùng để lại vết thương với thể tích nhỏ hơn nhiều so với thể tích hốc, đây chính là đường vết thương do súng bắn để lại trên da thịt mà bác sĩ pháp y nhìn thấy.

Cơ chế chủ yếu mà súng nòng trơn tạo ra vết thương chính là lực sát thương của đầu đạn. Đầu đạn làm vỡ mạch máu dẫn đến mất máu quá nhiều và tử vong. Đầu đạn làm vỡ các cơ quan, khiến các cơ quan trong cơ thể mất máu, kiệt sức dần rồi chết. Khi gí sát nòng của súng nòng trơn vào mục tiêu, thì các viên đạn nhỏ vẫn đang trong giai đoạn tập trung dày đặc nên vết thương được tạo ra có hình một đường thẳng, đường vết thương đó được hình thành do tác dụng cùng lúc của các viên đạn nhỏ.

"Để tôi giải thích cho cô hiểu." Đại Bảo nói với Trần Thi Vũ, "Thực ra một phát súng không thể gây ra lực sát thương lớn lắm, nhìn chân của nạn

nhân không hề biến dạng là biết vùng đùi của anh ta không bị gãy. Sở dĩ chảy nhiều máu như vậy là bởi má đùi trong của anh ta có một động mạch rất lớn, rất quan trọng - động mạch đùi. Nếu các viên đạn nhỏ bắn vào má trong của đùi, làm vỡ động mạch thì rất nguy hiểm. Loại động mạch to như thế này không thể nào tự đông máu được, nếu không được cầm máu kịp thời thì máu sẽ tuôn ra như suối chảy, chẳng bao lâu sau nạn nhân sẽ rơi vào trạng thái hôn mê và ngất xỉu. Nếu còn không được cấp cứu ngay lập tức, nạn nhân nhất định sẽ tử vong. Nạn nhân của vụ án này đã chết như vậy đấy!"

"Chất cồn trong cơ thể quá nhiều, mạch máu phình to, tuần hoàn máu tăng tốc cũng có thể đẩy nhanh quá trình tử vong." Bác sĩ pháp y Dương đứng bên cạnh bổ sung.

Trong khi họ đang bàn luận thì tôi lấy cây kim thăm dò đầu tròn trong hòm đựng dụng cụ khám nghiệm ra.

Tác dụng chủ yếu của kim thăm dò là thăm dò, đo độ dài và hướng đi của vết thương. Vết thương chí mạng của nạn nhân là một đường dài rất rõ ràng, vết thương này làm đứt động mạch đùi. Nhưng hướng của vết thương thì không thể phát hiện bằng mắt thường được mà phải dùng một cây kim thăm dò rất nhỏ.

Tôi thận trọng cắm đầu kim vào vết thương, sau đó tiến hành dò tìm theo các hướng, chẳng bao lâu sau tôi đã tìm ra đường đi của nó. Vết thương xuất phát từ gối, chạy ngược lên trên, cuối cùng dừng lại trên má đùi cách bộ phận sinh dục chừng 5 centimet. Tôi cắm kim vào đùi của nạn nhân men theo đường vết thương, chỉ chừa phần cán kim ở bên ngoài, rồi gọi Trần Thi Vũ đến chụp ảnh.

Như vậy, thông qua ảnh là có thể nhìn rõ hướng đi của vết thương.

"Mọi người có nhìn ra vấn đề gì không?" Tôi hỏi Đại Bảo và Lâm Đào.

Hai người họ lơ mơ chưa hiểu.

Tôi liền quay sang nói với đồn trưởng: "Phiền anh liên lạc với đồng chí làm việc ở nhà xác mang thi thể này đến phòng giải phẫu để chúng tôi giải phẫu ngay bây giờ."

Thông qua điều tra, khám nghiệm tử thi đã xác định được nạn nhân tử vong do súng cướp cò, đây là cái chết ngoài ý muốn và xếp vào hạng mục các vụ án tử vong do nguyên nhân bất thường. Có điều muốn giải phẫu tử thi thì phải được sự đồng ý của người nhà nạn nhân, trừ trường hợp xác định rõ ràng đây là án mạng, các cơ quan công an mới được phép cưỡng chế giải phẫu tử thi.

"Nhưng gia đình nạn nhân không đồng ý giải phẫu đâu!" Đồn trưởng khó xử.

"Thì cứ việc viết một thông báo yêu cầu cưỡng chế giải phẫu." Tôi nói, "Vì đây là một vụ án mạng."

"Án mạng ư?" Đồn trưởng bật thốt lên với vẻ vô cùng bất ngờ, tóc trên đầu anh ta cơ hồ dựng đứng cả lên.

Tôi mỉm cười nói: "Các anh xem, hướng vết thương đi từ dưới ngược lên trên. Các anh lại quan sát kỹ khẩu súng này, nó dài những một mét hai mươi, thêm vào đó được bắn ở cự ly gần sát. Bây giờ chúng ta tái hiện hiện trường gây án một chút nhé!"

Nói xong, tôi cầm khẩu súng đựng trong túi nilon trong suốt, lấy khẩu súng gí vào đầu gối của nạn nhân và nói: "Đạn đi ngược lên trên, vậy thì báng súng phải ở phía dưới đầu gối. Các cậu thử nói xem, như vậy làm sao mà cướp cò được?"

Nếu là cướp cò thì với khẩu súng dài thế này nạn nhân phải bị bắn vào

phần trên eo hoặc đường đạn phải đi xuống phía dưới mới đúng. Nếu bắn trúng gối mà đường đạn lại đi ngược lên trên, thì cách đặt súng như vậy là rất vô lý, và lại nạn nhân cũng không thể với tới cò súng. Dẫu nạn nhân ngồi xuống và gí súng vào đầu gối, thì vị trí của cò súng còn vượt qua cả ngón chân anh ta, dù anh ta rướn tốt đến đâu, cũng không thể với tới cò súng."

Tôi nói xong, mọi người tại hiện trường đều đồng thanh kêu lên: "Có lý!"

"Bởi vậy chỉ còn khả năng có người khác cầm khẩu súng của anh ta, gí vào đầu gối và bắn một phát." Tôi nói, "Hiện giờ chúng ta cần tiến hành giải phẫu tử thi."

Trong phòng giải phẫu tử thi của Viện Pháp y thành phố Trình Thành, Trần Thi Vũ vẫn im lặng đứng bên cạnh. Đây là hiện trường thứ ba và là vụ giải phẫu tử thi thứ bảy mà cô ấy chứng kiến trong vòng chỉ vón vẹn hai ngày. Đào tạo kiểu này chẳng khác nào "nhồi vẹt", bây giờ cô ấy không chỉ hoàn toàn thích ứng với công việc khám nghiệm tử thi, mà còn có thể nói rõ ràng vị trí giải phẫu của thi thể, điều đó khiến chúng tôi không khỏi thán phục về khả năng thích ứng, khả năng tiếp thu quá nhanh của cô ấy. Tôi cũng cố gắng tiến hành các thao tác một cách quy phạm nhất để cho cô đồng nghiệp nữ như trang giấy trắng này có được nhận thức quy phạm về công tác pháp y.

Chúng tôi tiến hành khám nghiệm bên ngoài của thi thể một cách toàn diện. Ngoại trừ vết thương ở đầu gối trái nạn nhân, chúng tôi còn tìm thấy một vết tụ máu khá lớn ở sau gáy anh ta, bề mặt xung quanh vết tụ máu còn có vài vết trầy xước nông. Da đầu không có vết thương, chỉ tụ máu và trầy xước. Dưới con mắt của bác sĩ pháp y thì đây là vết thương được tạo thành do vật tày có bề mặt thô ráp, diện tích bề mặt khá rộng và cũng tương đối nặng. Có khả năng anh ta ngã ngửa trên mặt đất, cũng có khả năng bị vật gì đó đánh vào.

"Các cậu xem này! Quả nhiên anh ta còn có những vết ngoại thương

khác." Tôi hứng khởi nói.

Đại Bảo cầm dao phẫu thuật, chuẩn bị cạo tóc của nạn nhân, thì tôi nói: "Đợi chút đã!"

Chúng tôi lật xác nạn nhân lại, để lộ phần gáy, sau đó nhẹ nhàng rẽ tóc ra, tôi nhanh chóng tìm thấy một vài vụn nhỏ màu vàng gạch.

Tôi lấy kẹp gấp những vụn nhỏ đó bỏ vào túi nilon, nói: "Công cụ sát thương đã lộ diện, đó là gạch."

Đại Bảo tán thưởng gật đầu: "Mở hộp sọ xem sao, để đề phòng anh ta bị ngã ngựa đập đầu vào gạch sau khi trúng đạn."

Nếu nạn nhân ngã sẽ tạo nên các vết thương đối trọng (1) ở trong hộp sọ, còn vết thương do bị đánh trực tiếp vào gáy sẽ không đối trọng.

(1) Vết thương đối trọng: vết thương gây ra do hiện tượng phần đầu đang trong trạng thái vận động với tốc độ cao thì đột nhiên bị giảm tốc, dẫn đến tình trạng phần da đầu, xương sọ, mô não bị chấn thương và xuất huyết, đồng thời mô não ở vị trí đối diện cũng bị chấn thương xuất huyết do đập vào vách sọ theo lực quán tính, nhưng phần da đầu ở vị trí tương ứng lại không hề bị trầy xước hay tổn thương.

Mở hộp sọ của nạn nhân, quả nhiên gáy của anh ta có một vết thương nhỏ, trong khi ở phần trán đối diện với gáy không hề phát hiện vết thương tương tự như vậy.

"Không có vết thương đối trọng! Chắc chắn anh ta bị kẻ nào đó đập gạch vào gáy, mà vết thương này có phản ứng sống, điều đó chứng tỏ anh ta bị đánh trước khi bị bắn." Tôi nói, "Vết thương nhỏ như thế này không đủ khiến anh ta tử vong, thậm chí còn không đủ để hôn mê, nhưng lại cung cấp cho chúng ta một phương hướng, phương hướng tìm kiếm vật chứng có thể tồn

tại."

Mở hộp sọ xong, Đại Bảo và bác sĩ Dương tiến hành giải phẫu toàn diện theo quy tắc thông thường, khám nghiệm giải phẫu có hệ thống. Khi Đại Bảo hạ dao, có thể vì lao lực quá nên cậu ta lỡ tay dùng dao phẫu thuật cửa phải khoang não của nạn nhân.

"Ôi trời! Cẩn thận chứ!" Bác sĩ Dương kêu lên, "Quá trình khám nghiệm tử thi được quay lại đây, đừng để người nhà nạn nhân nhìn thấy. Nếu buộc phải nói vết thương này do hung thủ tạo ra là xong đời."

Đại Bảo lấy tay quệt quệt vết thương nhỏ do cậu ta cầm dao vào, nói: "Không sao! Vết cầm này vừa nhỏ lại vừa mỏng, không ai nhận ra đâu mà sợ. Hơn nữa lại không có phản ứng sống, trước khi khám nghiệm chúng ta cũng chụp ảnh tử thi rồi. Không ảnh hưởng gì cả!"

Tôi cười nói: "Anh Dương, bây giờ anh bị báo chí làm cho thần hồn nát tính thế cơ à? Trong quá trình khám nghiệm tử thi, bác sĩ pháp y không cần thận lỡ tay gây ra vết thương cho thi thể là chuyện rất thường tình, không có gì đáng phải làm lớn chuyện cả."

Bác sĩ Dương cười ngượng ngịu, tiếp tục tiến hành giải phẫu theo hệ thống cùng Đại Bảo. Ngoại trừ khi mở dạ dày của nạn nhân, mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi ra thì không có hiện tượng gì khác thường.

Trong lúc họ đang tiến hành giải phẫu thì tôi nắm lấy hai tay của nạn nhân, quan sát tỉ mỉ nhưng không nói gì.

Khám nghiệm tử thi xong, tôi rủ mọi người đi ăn mì bò ở một quán gần hiện trường trong thôn. Ngoại trừ mục đích giải quyết cơn đói ra, tôi rủ mọi người đi ăn còn có mục đích khác. Trên đường đi ngang qua hiện trường, tôi thấy vành đai phong tỏa đã được tháo dỡ, chỉ để lại những vết máu hình

thành từng dải trên mặt đường. Tôi bảo Hàn Lượng dừng lại, rồi xuống xe đi vòng quanh hiện trường một lượt. Lát sau, tôi nhặt một viên gạch cho vào túi nilon đựng vật chứng và lên xe.

"Lâm Đào, lát nữa cậu xem hộ tôi viên gạch này." Tôi nói, "Nó là hung khí đấy!"

Đại Bảo hiểu kỳ hướng đầu ra ngoài cửa sổ xe nhìn ngó loanh quanh, nói: "Anh xem, ven đường có bao nhiêu gạch đá thế này, sao anh dám chắc viên gạch anh vừa nhặt là hung khí?"

Tôi cười lớn: "Vì trên viên gạch đó dính vết máu và tóc."

Thức đêm cộng nổi mệt nhọc do cuộc hành trình này mang lại đột ngột ập đến, sau khi ăn trưa xong, chúng tôi vội vàng tìm một nhà trọ ngủ li bì và chờ đợi các kết quả khám nghiệm khác ở phòng thí nghiệm ra lò.

Bốn giờ chiều, chúng tôi cùng tới tổ chuyên án báo cáo công việc, đồng thời cùng nghe kết quả khám nghiệm kỹ thuật hình sự chuyên nghiệp.

"Nạn nhân bị đạn hoa cải bắn vào đùi, dẫn đến vỡ động mạch đùi. Vì không được cấp cứu kịp thời nên mất máu quá nhiều và tử vong." Tôi nói, "Ngoài ra, phần gáy nạn nhân có vết thương do bị vật tày đánh vào, hung thủ gây ra vết thương này cho nạn nhân trước khi hấn nổ súng. Đây là một vụ án mạng!"

"Thế thì hơi lạ đấy!" Viên cảnh sát điều tra nói, "Thông qua điều tra, chúng tôi được biết tối qua nạn nhân và mấy người bạn uống rượu đến tận hơn chín giờ tối, có người lái xe máy chở anh ta đến gần hiện trường thì anh ta xuống xe. Khoảng chín rưỡi tối, nạn nhân trở về nhà đòi vợ đưa thêm tiền, vợ anh ta không cho nên anh ta đập vợ mấy cú, sau đó cố tình giật lấy mấy trăm tệ và rời khỏi nhà. Khoảng hai mươi phút sau, nạn nhân lại trở về nhà

trong tình trạng say ngất ngưỡng, luôn miệng lải nhải mắng chửi, anh ta xuống tầng hầm lấy súng và rời khỏi nhà. Sau mười phút thì xảy ra chuyện."

"Ồ thế à? Trách gì trong túi quần anh ta có bốn trăm sáu mươi sáu tệ. Có điều như anh kể thì chẳng phải anh ta muốn đi đánh nhau với ai đó sao? Thế thì có gì kỳ quái chứ?" Đại Bảo nói, "Chắc chắn anh ta cãi nhau với ai đó, sau đó diễn tiến thành đánh nhau, kết quả đánh không lại người ta nên bị người ta bắn chết thôi mà."

Viên cảnh sát điều tra lắc đầu nói: "Thông thường khi người ta uống nhiều rượu thì rất thích gây sự, đó là sự thật. Lần nào họ cũng mang theo gậy gộc, dao búa, hò hét đòi đánh đòi chém, nhưng hễ thấy đối thủ thực sự thì lại mềm nhũn cả người. Vả lại gần đó có người đánh mặt chược, không thể có chuyện họ không nghe thấy âm thanh cãi chửi, ầu ẩu."

"Các anh xem có phải thế này không." Tôi nói, "Sau khi uống rất nhiều rượu, nạn nhân muốn đi đánh mặt chược với họ, nên về nhà lấy thêm tiền. Khi đánh mặt chược thì xảy ra tranh chấp, nạn nhân trở về nhà lấy súng, rồi trở lại chiếu bạc. Lúc đang trên đường đến thì bị tấn công. Vì chính những người trong đám đánh mặt chược kia ra tay tấn công nên bọn họ đương nhiên phải nói họ không hề nghe thấy bất kỳ âm thanh gì."

Phòng chuyên án im phăng phắc, mọi người đều nghĩ đến khả năng này.

Một lát sau, tổ trưởng tổ chuyên án nói: "Khả năng này là lớn nhất. Các cậu mau đi bắt người! Những tổ chuyên môn khác tiếp tục báo cáo tình hình."

Một viên cảnh sát vâng lệnh lập tức ra ngoài.

Người phụ trách phòng Hóa nghiệm hắng giọng nói: "Tôi xin báo cáo tình hình lý hóa nghiệm. Xét nghiệm máu của nạn nhân cho thấy nồng độ cồn trong 100ml máu cao đến 280mg, trong khi chỉ cần đạt 80mg đã có thể coi là

say. Chỉ số này tiệm cận đến lượng gây chết người. Điều đó chứng tỏ nạn nhân uống say nghiêm trọng. Trong tình trạng nồng độ rượu cao như thế, khả năng kiểm soát và khả năng điều chỉnh hành vi của anh ta rất kém. Nếu thực sự phải đánh nhau thì anh ta gần như không có năng lực phản kháng."

"Say rượu nghiêm trọng cũng là một trong những nhân tố làm gia tăng tốc độ mất máu gây tử vong." Đại Bảo bổ sung thêm.

"Ngoài ra..." Người phụ trách phòng Hóa nghiệm nói tiếp, chúng tôi lấy được một vài hạt vi lượng trên tóc nạn nhân, chất này hoàn toàn đồng nhất với viên gạch mà các anh lấy được từ hiện trường."

"Đáng tiếc là..." Lâm Đào nói về tiếc nuối, "Bề mặt của viên gạch quá thô ráp nên không lưu lại vết hằn của ngón tay cũng như dấu vân tay, nghĩa là chúng ta không thu hoạch được chứng cứ và các điều kiện manh mối."

"Việc giám định súng thế nào rồi?" Tôi hỏi.

Lâm Đào nói: "Tôi đã tiến hành đối chiếu chỉnh thể phân tách, vật liệu còn dư ở nhà nạn nhân và khẩu súng được xác định là một chỉnh thể, điều đó có nghĩa khẩu súng này chính xác là khẩu súng của nạn nhân. Ngoài ra, tôi đã tiến hành giám định bề mặt súng, vì bề mặt súng không được trôn nhẵn nên không phát hiện thấy dấu vân tay có giá trị giám định và đối chiếu."

Đây đúng là một tin xấu! Đã là mưu sát thì rất có khả năng kẻ bắn súng sẽ để lại dấu vân tay trên thân súng, chỉ đáng tiếc lại không có điều kiện đó. Tôi hỏi tiếp: "Thế đã tiến hành giám định đạn trong súng chưa?"

Đối với các vụ án liên quan đến súng ống thì đây là thử nghiệm bắt buộc, thử nghiệm này phải tiến hành trong phòng thử nghiệm. Đặt súng lên báng súng, lấy dây kích hoạt cho súng nổ và bắn vào mục tiêu. Tiến hành thử nghiệm bắn đạn có thể hiểu được tính năng của khẩu súng, từ đó tiến hành

đối chiếu, xác định mức độ sát thương của khẩu súng, đây cũng là căn cứ giúp tòa án đưa ra phán quyết.

"Trong súng không có đạn. Tôi sẽ yêu cầu đồn trưởng đến nhà nạn nhân tìm kiếm." Lâm Đào nói.

Đồn trưởng tiếp lời: "Người nhà nạn nhân đang rất kích động, ban đầu họ không chịu phối hợp, sau đó tôi phải làm công tác tư tưởng rất vất vả, họ mới cho phép lục khám nhà kho và tìm thấy mấy viên đạn đã đúc xong.Ồ, nó đây này!"

Nói xong, anh ta móc mấy viên đạn tự chế trong túi ra.

"Vậy tôi sẽ đem đi làm thí nghiệm ngay bây giờ." Lâm Đào nói.

"Đợi đến sáng mai cũng chưa muộn." Tôi nói, "Một mặt cần xem kết quả thẩm vấn bốn người đánh mạt chược kia thế nào đã, mặt khác cậu phải mau chóng cùng tôi đi kiểm tra lại viên gạch kia."

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 2 - Tiếng Súng Lúc Nửa Đêm (4)

Vừa bước vào phòng họp của tổ chuyên án, chúng tôi đã nghe tiếng ồn ã phát ra từ Sở Cảnh sát. Nghe kỹ thì thấy có người đang kêu oan. Không cần nghĩ cũng biết bốn người đánh mặt chược đã bị tóm cổ về đồn.

Chúng tôi lên thẳng phòng của đội hình sự, bước vào phòng vật chứng. Bác sĩ Dương đang gấp viên gạch trong túi nilon đựng vật chứng ra.

Mặt không dính máu và hai cạnh của viên gạch đã bị hun đen, đó là do Lâm Đào hun đen để hiện dấu vân tay khi giám định. Ở mặt bị hun đen thấp thoáng ẩn hiện mấy dấu vân tay.

Dấu tay rất nhỏ, tuy không thể nhìn thấy vân tay nhưng vẫn có thể nhìn thấy các vết đốt ngón tay, ở mặt cạnh của viên gạch có vết khá nhỏ, có lẽ là dấu ngón tay cái, song chưa đến nửa đốt, cạnh còn lại có ba dấu vân tay, lần lượt là ngón cái, ngón giữa và ngón đeo nhẫn, mỗi ngón tay chỉ lưu lại nửa đốt là cùng.

"Lạ thật! Cậu đã suy nghĩ về vấn đề này chưa?" Tôi quay sang hỏi Lâm Đào, "Thông thường khi chúng ta cầm gạch thì phải lưu lại một đốt rưỡi đến hai đốt ngón tay trên viên gạch, nhưng dấu vết ngón tay này mảnh quá, mà chỉ lưu lại nửa đốt. Dùng đầu ngón tay mà cầm gạch chẳng phải bất tiện lắm sao?"

Lâm Đào chau mày không nói.

Tôi cũng chau mày không nói.

Ngẫm nghĩ một lát, tôi bảo: "Đã không nhìn ra được dấu vân tay thì cứ kệ nó đi. Máy gã chơi mạt chược kia đặt cược khá nhiều tiền, chắc sẽ bị xử phạt hành chính. Bắt họ vào đây chỉ là mượn cớ, cứ đợi kết quả thẩm vấn xem sao. Chúng ta về ngủ thôi!"

Lâm Đào nói: "Anh cứ về ngủ trước đi! Tôi ở lại làm nốt thí nghiệm về mấy viên đạn rồi ngủ sau."

"Được!"

Trở về nhà khách, từng màn của vụ án cứ lơ mờ hiện ra trước mắt tôi, trực giác mách bảo vụ án này sắp được phá giải rồi. Hơn nữa động cơ gây án thể hiện rất rõ ràng, có lẽ chỉ vì bốc đồng hoặc thù hận mà thôi, bởi vậy phạm vi đối tượng cũng không rộng lắm. Vụ án 'Kẻ dọn rác' kia vẫn khó nhằn hơn. Liệu kẻ nào đã gây ra chuyện đó? Giết người vô tội lại còn xóa dấu vết rất chuyên nghiệp. Mà muốn xóa dấu vết, sao lại còn viết chữ lên tường lưu lại manh mối cho cảnh sát?

Nỗi mệt mỏi mấy ngày đổ ụp xuống, tôi nghĩ mãi nghĩ mãi rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, thậm chí khi nào Lâm Đào về, tôi hoàn toàn không hay biết gì.

Tám giờ sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy, cầm điện thoại đặt trên mặt tủ ở đầu giường xem thời gian. Con số hiện ra trên màn hình khiến tôi bỗng dưng nhớ đến câu chuyện cười mà Hàn Lượng kể. Người thuộc thể hệ bao nhiêu X thì buổi sáng sẽ tự nhiên tỉnh dậy vào lúc bấy nhiêu giờ. Xem ra luận điểm đó không tồi, có lẽ vì nó đã trải qua kiểm nghiệm thực tế.

Tôi lay Lâm Đào đang ngủ trên chiếc giường khác, cậu ta lười nhác mở mắt quay lại.

"Ừm... mấy giờ rồi heo?" Lâm Đào hỏi.

"Cậu là heo thì có!" Tôi chú ý đến sự thay đổi trong cách xưng hô của cậu ta.

"Tôi qua tìm về phòng gọi anh dậy, nhưng lay kiểu gì anh vẫn ngáy khò khò. Thế chẳng phải heo thì là gì?" Lâm Đào cười cười trêu chọc.

"Tôi qua phát hiện thấy gì mới không?" Tôi chuyển chủ đề.

"Chẳng có gì cả!" Lâm Đào chán chường, "Đó chỉ là mấy viên đạn tự chế rất phổ thông."

Nhìn vẻ mặt ngập tràn thất vọng của tôi, cậu ta ngừng một lát rồi nói tiếp: "Có điều kỹ thuật chế tạo súng của anh ta còn non tay lắm, khẩu súng đó chưa hoàn thiện."

"Cậu nói vậy là ý gì?" Tôi khắp khởi dậy lên hy vọng.

"Giữa hộp đạn và nòng súng có một khe hở." Lâm Đào nói, "Sau khi bắn, rất nhiều thuốc súng sẽ rơi ra từ khe hở này. Lúc tôi bắn thử, nhìn báng súng dính toàn vụn thuốc súng."

"Quá tuyệt!" Tôi ngồi bật dậy, "Thế mà cậu bảo không phát hiện ra được gì hả? Đây là phát hiện lớn, phát hiện rất quan trọng đấy!"

Lâm Đào ngơ ngác không hiểu gì.

"Lúc trong phòng khám nghiệm tử thi, tôi nhìn kỹ và thấy tay của nạn nhân không hề có hạt thuốc súng bám vào." Tôi nói.

"Ôi giỏi!" Lâm Đào thất vọng ra mặt, "Chẳng phải ngay từ đầu chúng ta đã phán đoán không phải nạn nhân chết do súng cướp cò rồi còn gì?"

"Đúng thế!" Tôi nói tiếp, "Nhưng chắc chắn trên tay hung thủ phải dính bụi thuốc súng! Đây chính là manh mối, mà cũng là chứng cứ đấy!"

"Tôi cũng đã nghĩ đến vấn đề này." Lâm Đào nói, "Nhưng rốt cuộc vụ án xảy ra từ tối hôm kia, dầu trên tay hung thủ có dính bụi thuốc súng thì bây giờ chắc cũng đã rửa sạch rồi còn đâu?"

"Thế mới nói cậu không phải dân chuyên nghiệp! Ha ha!" Tôi cười hoan hỉ, "Khi bắn, thông thường thuốc súng cũng bay ra theo và dính vào tay của người bắn. Nhưng trường hợp này chỉ hay xảy ra trong các vụ án mạng sử dụng súng ngắn, còn trong các vụ án mạng sử dụng súng thường thì thuốc súng rất khó dính vào tay của xạ thủ, bởi vậy tôi mới bảo cậu tiến hành thí nghiệm đạn trong súng, chẳng ngờ khẩu súng này lại bị lỗi kỹ thuật khiến thuốc súng rơi ra."

"Anh đi thẳng vào vấn đề xem nào!" Điều Lâm Đào quan tâm là bột thuốc súng liệu có bị rửa trôi hay không.

Tôi nói: "Thuốc súng bay ra khỏi súng là nhờ lực phát nổ. Khi đó thuốc súng bỏng giãy. Lớp sừng trong lòng bàn tay luôn có các khe rất nhỏ, những lỗ này đủ rộng để bột thuốc súng "trốn" vào. Rửa tay chỉ có thể làm các vụn thuốc nổ dính trên bề mặt da trôi đi, chứ không thể hoàn toàn rửa sạch những hạt bụi thuốc súng "giấu mình" trong các khe của lớp sừng. Chúng ta chỉ cần lấy kính lúp soi da, rồi dùng thiết bị bám dính là được. Đây vừa là manh mối lại vừa là chứng cứ!"

"Tôi nghĩ cũng không quan trọng nữa." Lâm Đào nói, "Không chừng hội Hồ Lê Miêu đã khai ra rồi cũng nên."

"Không! Không phải họ làm đâu." Tôi khẳng định chắc như chém đinh chặt sắt.

Đến tổ chuyên án, nhìn các cảnh sát ủ rũ với vẻ mặt mệt mỏi là biết suy đoán của tôi đã chính xác.

"Tuy hỏi thêm được một vài tình tiết, nhưng tất cả đều không mấy giá trị." Viên cảnh sát thấy tôi và Đại Bảo đi vào liền trình bày.

"Vậy sao? Anh nói cho tôi biết đã hỏi thêm được những tình tiết gì?" Tôi nói.

"Ban đầu khẩu cung của nhóm Hồ Lê Miêu rất đồng nhất, giống hệt như lúc mới báo cảnh sát." Viên cảnh sát nói, "Nhưng sau khi chúng tôi tiến hành điều tra loại trừ thì đêm đó cả thôn chỉ có một mình nhà anh trai của Hồ Lê Miêu tổ chức đánh bạc, Hồ Kỳ về nhà lấy tiền rồi ra khỏi cửa, chắc chắn là đi đến nhà họ đánh bạc. Dùng chiêu lần trước, chúng tôi đã tiến hành thẩm tra sâu hơn. Kết quả cho thấy khẩu cung của bọn họ rất giống nhau: Hồ Kỳ đi ngang qua cổng nhà họ lúc hơn chín giờ tối, vào cửa thấy họ đang đánh mạt chược thì bỏ đi. Khoảng hơn hai mươi phút sau, Hồ Kỳ trở lại nhà họ, yêu cầu Hồ Lê Miêu nhường vị trí cho anh ta đánh. Mấy người họ đều biết Hồ Kỳ thắng thì chạy làng mà thua thì ì ra không trả tiền nên đều không muốn cho anh ta đánh cùng. Anh ta liền móc mấy trăm tệ ra, nói rằng lần này nhất định sẽ không chầy bửa bùng nợ nữa. Song họ vẫn không đồng ý. Hồ Kỳ tức giận phùng phùng chạy đi. Họ sợ cái chết của Hồ Kỳ dính líu đến mình nên mới bảo nhau khai cùng một khuôn."

"Sau đó thì sao?" Tôi hỏi.

"Lát sau họ nghe thấy tiếng súng nổ." Viên cảnh sát nói, "Họ ra ngoài cửa thấy Hồ Kỳ ở đằng xa đang đi loạng choạng nên cũng không để ý nhiều. Mấy người họ đều khai như vậy."

"Xem ra họ không nói dối." Lâm Đào từ ngoài bước vào. Trước đó tôi đã bảo cậu ta đi xem tay của nhóm người Hồ Lê Miêu trong phòng thẩm vấn, nhưng tay họ đều không có dấu vết của thuốc súng.

"Đã vậy thì tôi nảy ra một luồng suy nghĩ mới." Tôi day huyệt thái dương

như thế làm thế trí tuệ sẽ cung cấp thêm sức mạnh cho mình.

"Anh nói xem nào!" Một đêm mất ngủ khiến viên cảnh sát nói với giọng vô cùng uể oải.

Tôi nói: "Đầu tiên, tôi cho rằng hung thủ là nữ."

"Là phụ nữ sao?" Khóe môi viên cảnh sát nhếch lên thành nụ cười không tin tưởng, "Anh căn cứ vào đâu mà phán đoán thế?"

"Thứ nhất, tôi căn cứ vào viên gạch tang chứng để lại hiện trường." Tôi vừa bật máy chiếu vừa nói, "Hai cạnh của viên gạch chỉ có dấu của đầu ngón tay mà không có dấu của các đốt ngón tay. Dùng đầu ngón tay để cầm gạch ư rất khó, nên chẳng ai cầm như vậy bao giờ... ngoại trừ tay của người đó rất nhỏ, đành phải cầm như vậy."

Tôi ngừng một lát, rồi nói tiếp: "Kích thước tiêu chuẩn của một viên gạch có độ rộng là hai mươi centimet. Tay của người đàn ông bình thường đều có thể áp bụng ngón tay vào hai thành viên gạch khi cầm nó lên, nhưng tay của phụ nữ nhỏ và ngắn hơn nên chỉ đủ với đầu ngón tay lên hai thành."

Có người đồng ý, có người nghi ngờ suy đoán của tôi.

Tôi nói tiếp: "Thứ hai, khi dùng viên gạch đánh thẳng vào đầu thì sẽ gây ra vết thương tương đối nghiêm trọng, nhưng ở đây, người chết chỉ bị xây xước nhẹ ở phần da đầu và tụ máu dưới da, hộp sọ không hề bị nứt vỡ, màng cứng cũng không xuất huyết, vết thương ở mô não cũng rất nhẹ. Điều này chứng tỏ lực từ tay của hung thủ rất yếu. Tổng hợp hai điểm nói trên, tôi kết luận rất có thể hung thủ là nữ."

"Tại sao một phụ nữ lại muốn giết anh ta?" Tổ trưởng tổ điều tra hỏi, "Khi điều tra, các anh có phát hiện thấy anh ta nảy sinh quan hệ trai gái bất chính nào không?"

Tôi nói: "Đây chính là vấn đề thứ hai. Có lẽ hung thủ và nạn nhân quen nhau, hơn nữa quan hệ của họ rất gần gũi. Chúng ta có thể tạm thời tái hiện lại hiện trường thế này: Nạn nhân bị hung thủ đập gạch vào gáy, sau đó ngã xuống đất. Khẩu súng anh ta đang cầm trên tay rơi ngay cạnh. Hung thủ liền nhặt súng lên, bắn vào đùi anh ta một phát."

"Nạn nhân bị bắn trong tư thế nằm sao?" Đại Bảo xen lời.

"Đương nhiên cũng có khả năng là ở tư thế ngồi." Tôi nói, "Đường đạn và xương đùi gần như song song nhau, hướng đạn đi từ dưới xuyên ngược lên trên. Khẩu súng dài như thế, trừ phi hai chân của nạn nhân duỗi thẳng, bằng không sẽ không thể hình thành vết thương kiểu này được."

"Có lý!" Đại Bảo gật gù, "Nhưng nạn nhân và hung thủ không có mối quan hệ nam nữ bất chính, mà anh lại nói họ có mối quan hệ gần gũi là sao?"

Tôi nói tiếp: "Trong suốt quá trình này, mấy người đánh bạc bị loại khỏi danh sách kẻ tình nghi kia đã nói họ không hề nghe thấy động tĩnh gì lúc xảy ra vụ án, điều đó chứng tỏ nạn nhân không hề sợ hung thủ, anh ta còn cho rằng hung thủ không dám bắn mình, anh ta không cần phải kháng cự, cũng không cần hét lên kêu cứu. Sau khi bị bắn, vì quá sợ hãi, cộng thêm mất máu quá nhiều và tác dụng của rượu đối với cơ thể nên anh ta không có cách nào hét lên kêu cứu."

Tôi thấy mọi người đang vội vã ghi chép lại những phân tích của tôi nên dừng lại uống một ngụm trà cho họ có thời gian ghi chép cẩn thận hơn, sau đó mới nói tiếp: "Vấn đề thứ ba, tôi nhận ra nơi ở của hung thủ có lẽ ở trong ngõ cách hiện trường khoảng một trăm mét quặt về phía tây. Tổng hợp môi trường xung quanh của hiện trường sẽ thấy nếu hung thủ chạy về phía đông thì buộc phải đi qua nhà của anh trai Hồ Lê Miêu, mà nếu muốn chạy xa hiện trường tầm ba trăm mét, chí ít phải mất hơn một phút. Vậy thì những người đánh bạc chỉ cần hai mươi giây là chạy được ra ngoài cửa xem động tĩnh chắc

chắn sẽ nhìn thấy hung thủ. Nếu hung thủ chạy về phía tây, chỉ cần hai mươi giây là có thể chạy xa ngoài một trăm mét, nếu chạy ngang con ngõ đó và tiếp tục về hướng tây thì hung thủ sẽ bị những người sống ở phía đông cách đó mấy trăm mét nhìn thấy. Bởi vậy, trong vòng hai mươi giây ít ỏi đó, nếu hung thủ ngoặt vào trong ngõ thì có thể hoàn toàn tránh khỏi con mắt của mọi người. Tôi đã quan sát hiện trường, con ngõ đó được nhà vệ sinh công cộng che chắn nên nhóm người đánh mạt chược không nhìn thấy mọi việc diễn ra bên trong."

"Trong ngõ đó có bảy tám hộ gia đình sinh sống cơ đấy!" Viên cảnh sát nói, "Bao gồm cả nhà nạn nhân."

Tôi cười nói: "Vấn đề thứ tư, mọi người có từng nghĩ vì sao hung thủ lại đánh nạn nhân không? Tôi nói là đánh chứ không phải là giết. Khi đó nạn nhân nằm trên đất, vì tác dụng của rượu nên gần như không phản kháng gì. Nếu hung thủ muốn giết người thì đánh vào bất cứ chỗ nào cũng có thể giết chết nạn nhân, vậy tại sao hung thủ lại chọn cách khó có thể khiến nạn nhân chết nhất, đó là bắn vào đùi? Đương nhiên việc bắn vỡ động mạch đùi là kết quả mà chính hung thủ cũng không ngờ tới. Kết hợp với điều tra của cảnh sát, sau khi nạn nhân uống nhiều rượu đã lấy chân đạp vợ mình, rồi chạy khắp thôn sinh sự. Vậy người căm hận cái chân đó của anh ta nhất, ghét việc anh ta chạy khắp thôn kiếm chuyện nhất và cũng vì việc này mà cảm thấy mất mặt nhất chắc chắn chính là vợ của anh ta."

"Trước khi anh ta bị sát hại còn đạp vợ một cái đấy!" Đại Bảo nhắc lại cho mọi người nhớ.

"Bởi vậy tôi cho rằng đây là vụ án mạng gây ra do một phút nóng giận mà thôi." Tôi kết luận.

"Anh nói cũng có lý." Tổ trưởng tổ trinh sát gật đầu, "Có điều chúng tôi không có chứng cứ, cũng không biết làm cách nào xác định cô Trương Việt,

vợ nạn nhân chính là hung thủ, mà không có chứng cứ thì không thể định tội được cô ta trước pháp luật."

"Có cách đây!" Tôi nheo mắt cười, rồi lấy chiếc kính lúp từ trong cặp ra.

Đây là chiếc kính lúp viền bọc kim loại, cán bằng gỗ đỏ, chế tạo rất tinh xảo. Nó là món quà sinh nhật mà cậu bạn thân Bao Bao tặng tôi. Xem ra giờ là lúc nó phát huy được công dụng của mình rồi!

Tôi nói: "Khẩu súng do nạn nhân tự chế có một khiếm khuyết, đó là hộp đạn không kín hoàn toàn, thuốc súng sẽ rơi ra từ chỗ cò súng, dính vào tay của người bóp cò. Vì lúc đó thuốc súng đang rất nóng nên nó sẽ dính chặt vào tay của người cầm súng và rất khó rửa sạch. Chỉ cần các anh lấy kính lúp này soi vào tay của Trương Việt xem có tàn dư thuốc súng không là được."

"Được!" Niềm vui bất ngờ khiến tổ chuyên án tăng thêm niềm tin gấp bội, họ vội mang theo kính lúp của tôi rời khỏi đồn cảnh sát.

Có lẽ vì hoảng sợ và dấn vấp nên khi cảnh sát đến nhà nạn nhân lần thứ hai, thì vợ nạn nhân là Trương Việt đã ngoan ngoãn đưa hai tay vào còng số tám. Thậm chí cảnh sát còn không có cơ hội sử dụng chiếc kính lúp mà tôi đưa cho. Vậy là vụ án được phá giải.

Trên đường áp giải Trương Việt về đồn cảnh sát, nhân viên kỹ thuật hình sự đã sử dụng dụng cụ bám dính lấy thuốc súng tàn dư trên tay cô ta để dùng làm bằng chứng khi đưa ra tòa án xử tội.

Người đàn bà phong sương khắc khổ đã khóc và thành thật thừa nhận toàn bộ tội lỗi của mình sau khi vào phòng thẩm vấn.

Năm mười tám tuổi, Trương Việt được gả vào thôn Hồ Gia, trở thành vợ của Hồ Kỳ. Về ngoài xinh xắn hơn người của Trương Việt khiến Hồ Kỳ vô cùng yêu thương cô, nhưng sau đám cưới một thời gian, bản chất Hồ Kỳ dần

dần lộ rõ. Ăn sang, uống rượu, chơi gái, đánh bạc, trộm cắp... không thiếu khoản nào, đã thế lại hay gây gỗ, sinh sự với hàng xóm và người thân. Ngay cả khi Hồ Kỳ đi trên đường, cô cũng cảm thấy người dân trong thôn chỉ chỉ trỏ trỏ khiến cô rất xấu hổ. Điều khiến cô không thể chịu nổi nhất chính là thói vũ phu sau khi uống rượu của Hồ Kỳ. Cô bị Hồ Kỳ đánh đập như cơm bữa. Cô đã nghĩ đến ly hôn, nhưng Hồ Kỳ liên tục giở ba trò, thứ nhất là khóc, thứ hai là gào, thứ ba là treo cổ, nhiều lần như vậy khiến cô mềm lòng. Trong lúc tuyệt vọng, cô từng nghĩ đến việc tự sát, nhưng cô không nỡ bỏ đứa con trai mới học tiểu học ở lại một mình. Con trai cô rất ngoan ngoãn, mặc dù bản thân và mẹ thường xuyên bị bố đánh, nhưng cậu bé luôn nhịn đau để an ủi mẹ.

May mà mẹ chồng cô rất tốt, luôn đứng về phía Trương Việt. Nhưng hai người phụ nữ yếu đuối và một đứa trẻ thì làm sao đấu lại được một người đàn ông khỏe mạnh, cao lớn.

Trước đêm xảy ra án mạng, Hồ Kỳ lại uống rượu say và đánh cô, sau đó xách súng ra khỏi nhà. Lần này khác với những lần trước ở chỗ: vật anh ta mang theo là súng! Trước đây anh ta đều tỏ vẻ anh hùng, nhưng cũng chỉ chửi bới cho sướng miệng, chưa bao giờ dám đánh nhau với người ta, nhưng lần này anh ta có súng, hơn nữa lại uống nhiều như thế, ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện gì?

Trương Việt càng nghĩ càng sợ, liền đuổi theo sau. Cô định gọi để ngăn Hồ Kỳ lại nhưng Hồ Kỳ căn bản không chịu xuống nước, ngược lại còn lên nòng sẵn sàng và tiến thẳng về phía trước. Trương Việt nhặt một viên gạch ở ven đường định đánh ngất Hồ Kỳ. Đáng tiếc sức cô quá yếu nên chỉ làm Hồ Kỳ ngã ra đất. Anh ta trừng mắt tức giận, định bò dậy đánh cô. Cô vội vàng nhặt khẩu súng lên, nhắm thẳng vào Hồ Kỳ. Hồ Kỳ nhếch miệng cười nói: "Bắn đi! Cô dám giết chồng à? Nổ súng đi!"

Bao nhiêu cảm xúc hỗn độn ập đến, trong lúc bối rối, Trương Việt đã

bóp cò. Tuy bốc đồng nhưng đàn bà luôn yêu đuối, bởi vậy cô nhích xuống phía dưới và bắn vào đùi anh ta. Cô nghĩ phải bắn để dạy cho anh ta một bài học, ít nhất trong thời gian ngắn không dám gây họa hại người khác nữa, coi như thế là tích đức cho hàng xóm láng giềng. Và lại lự sát thương của súng không lớn lắm, chỉ cần lập tức cõng anh ta đi cấp cứu là xong.

Nào ngờ cùng lúc tiếng súng vang lên thì máu phun ra dữ dội, máu phun ồ ạt đến mức không thể nào cầm lại được. Cảnh tượng ấy khiến Trương Việt sợ hãi tột độ, cô quay người bỏ chạy. Chạy về đến nhà, cô liền kể hết mọi chuyện cho mẹ chồng nghe. Mẹ chồng vội cùng cô trở lại hiện trường, nhưng lúc đó Hồ Kỳ đã tắt thở.

Đó là con trai mình nên bà đau đớn như đứt từng khúc ruột, nhưng Triệu Tú Liên cũng hiểu rõ nếu để lại nghiệt chủng này thì chỉ sợ sau này bà còn phải nhận những hậu quả không thể nào lường trước được.

"Chúng ta cứ coi như súng bị cướp cò và nó tự bắn chết nó. Sau này con không phải con dâu của mẹ nữa mà con là con gái của mẹ." Triệu Tú Liên thở dài.

Trương Việt quỳ xuống đất khóc nức nở: "Mẹ..."

*

"Tôi bảo này, liệu chúng ta có cần điều tra rõ chân tướng sự thật không? Có nên coi đây là vụ súng cướp cò khiến nạn nhân tử vong mà kết thúc vụ án không?" Khóe mắt Trần Thi Vũ hoeen đỏ, cô khẽ lên tiếng.

Tôi biết đây là quá trình tâm lý mà bất kỳ một cảnh sát hình sự nào đều phải trải qua. Tôi lắc đầu, đáp lại bằng giọng an ủi: "Tình người là tình người, pháp luật là pháp luật, pháp luật không thể dung nạp tình cảm, chân tướng sự thật cũng không thể dung nạp tình cảm."

"Anh có cần tàn nhẫn thế không?" Đại Bảo cũng phụ họa theo Trần Thi Vũ, "Cô ấy đáng thương quá! Hơn nữa đứa nhỏ vừa mất cha lại vừa mất mẹ, nó biết phải làm sao?"

Tôi biết không phải mình tàn nhẫn, bởi vì khi ấy tim tôi cũng nhói đau, nó nhói đau vì lòng trắc ẩn đối với người đàn bà tội nghiệp. Nó khiến tôi hoài nghi ý nghĩa công việc của mình.

Nhưng cuối cùng, tôi vẫn răn rỏi nói: "Chúng ta phân tích đây là vụ đánh người gây thương tích dẫn đến tử vong, chứ không phải vụ cố ý giết người. Điều này nhất định phải viết rõ trong báo cáo phân tích hiện trường. Việc chúng ta có thể giúp cô ấy chỉ chừng ấy mà thôi!"

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Người Khổng Lồ Màu Xanh (1)

Hàng năm, các bác sĩ pháp y mỗi thành phố tìm thấy hàng chục xác chết trôi sông, trôi trên biển hoặc những xác chết vô danh bên vệ đường...

Nửa tháng sau đó là chuỗi ngày bình yên, êm ả. Thời tiết bắt đầu nóng dần lên.

Trong thời gian này, năm người chúng tôi vô thức không ai nhắc đến vụ án vừa xảy ra, hình ảnh đôi mắt ngấn lệ của Trương Việt khiến chúng tôi mũi lòng, thậm chí còn thấy day dứt. Điều tra rõ chân tướng sự thật là chức trách của chúng tôi, mà chân tướng ấy lại khiến một con người tội nghiệp rơi vào hoàn cảnh tù tội. Nhưng day dứt vậy thôi, trong sâu thẳm nội tâm, chúng tôi đều hiểu rõ tất cả những việc chúng tôi làm vì chân tướng sự thật không có gì là sai cả. Giống như khái niệm "nghĩ can không có chứng cứ" trong pháp luật, thoạt nghe thì có vẻ pháp luật đang bảo vệ phần tử phạm tội, nhưng thực ra là đang bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mỗi công dân. Tuy nói là nói vậy, nhưng rốt cuộc trái tim của bác sĩ pháp y cũng làm từ máu thịt, muốn vượt qua nỗi buồn này cũng cần một quá trình.

Có lẽ cùng trải qua nỗi bi thương nên khiến chúng tôi càng có cơ để cố gắng tạo ra bầu không khí vui vẻ cho cả nhóm. Mỗi khi tan làm, chúng tôi lại gọi Linh Đan, chị Bảo và những cô bạn gái liên tục thay đổi của Hàn Lượng đến tụ tập cho vui. Điều khác trước đây là bây giờ chúng tôi có thêm một ký giả tham gia cùng. Mỗi khoảnh khắc vui chơi thả ga của chúng tôi đều được

ống kính của "nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp" Trần Thi Vũ ghi lại. Từng ngày trôi qua, chúng tôi cũng dần quen với sự có mặt của Trần Thi Vũ. Mặc dù những ngày này chúng tôi không phải đi công tác, nhưng công việc hành chính dày đặc khiến chúng tôi không thể thờ ơ, có điều giữa bộn bề công việc, chúng tôi vẫn tìm ra những khoảng trống để kể chuyện cười trêu chọc nhau, thành ra quãng thời gian này phòng giám định, khám nghiệm của chúng tôi tràn ngập tiếng cười. Ngay cả Trần Thi Vũ vốn ít lời nay cũng tham gia kể chuyện cười với chúng tôi.

Nói thật, nếu không nhờ để Linh Đan ôm bụng bầu phải chịu cô đơn, quả thực chúng tôi thích những ngày tháng phải đi công tác hơn. Vì khi ra ngoài để phá án, chúng tôi chỉ cần tập trung tinh thần vào các vụ án, trong khi ở sở, chúng tôi phải làm rất nhiều việc vặt vãnh khiến tôi thường cảm thấy rằng mình ít nhất phải có ba đầu sáu tay mới đủ dùng.

Hôm ấy, Lâm Đào đang ở văn phòng giở cuốn sách Bệnh tâm thần trong pháp y.

"Pháp y các anh mà cũng phải nghiên cứu về bệnh thần kinh sao?" Trần Thi Vũ thấy lạ liền hỏi.

"Lông Vũ à! Cái này thì phải để tôi phổ cập kiến thức cho cô mới được, tránh để mai sau ra ngoài cô lại làm mất mặt anh em chúng tôi." Đại Bảo nói, "Giám định bệnh tâm thần cũng là bộ môn khoa học thuộc về phân ngành giám định pháp y."

"Có phải anh muốn nói đến vấn đề năng lực trách nhiệm hình sự hoàn toàn, năng lực trách nhiệm hình sự hạn chế và không có năng lực trách nhiệm hình sự không?" Trần Thi Vũ hỏi tiếp, lần này cô không chỉnh Đại Bảo vì tội gọi sai tên mình nữa, có lẽ cô đã quen rồi.

Đại Bảo gật đầu.

Lâm Đào nói: "Trước đây tôi xem một bộ phim trên rạp, tên là Dạ xoa, nội dung phim đề cập đến vấn đề nhiều chuyên gia giám định làm giả giấy tờ, giúp một số kẻ có tiền phạm tội trở thành người không có năng lực trách nhiệm hình sự, cuối cùng thoát khỏi trách nhiệm truy cứu hình sự. Một cảnh sát không thể chấp nhận được việc đó nên chuyên lợi dụng thời gian về đêm đi quật chết những kẻ xấu xa đó, xem mà đã vô cùng! Các cậu làm giám định cũng chớ cả gan làm giả, kéo lại bị người ta quật chết đấy!"

Đại Bảo "Hừ!" một tiếng, rồi nói: "Lâm Đào nói đúng đấy! Tôi thấy kẻ đáng bị giết nhất chính là những kẻ làm giám định giả, chúng còn xấu xa hơn cả bọn tội phạm. Có điều bộ phận pháp y trong cơ quan công an chúng ta không phụ trách giám định tâm thần, thể loại giám định quan trọng này cần tổ giám định do các chuyên gia đủ tư cách trong các bệnh viện tập hợp lại để đảm bảo yếu tố chân thực, khách quan trong quá trình giám định."

Trần Thi Vũ hỏi: "Trong các vụ án mà các anh từng tham gia, các vụ án mà hung thủ là bệnh nhân mắc bệnh thần kinh có nhiều không?"

Đại Bảo ngẫm một lát rồi đáp: "Ừm... Cũng không ít đâu, hơn nữa những vụ án đó rất khó phá giải, khó tìm chứng cứ, càng không trông mong gì có khẩu cung. Anh Tần Minh còn nhớ không? Trước đây chúng ta từng thụ lý vụ án một người bị thiếu năng trí tuệ sát hại một cặp vợ chồng, chính nhờ những vết thương thừa trên cơ thể nạn nhân và thông qua phân tích hành vi, chúng ta đã phán đoán hung thủ là kẻ không hoàn thiện về mặt tâm thần."

"Đợi chút!" Tôi vừa viết báo cáo vừa xen lời, "Tôi phải đính chính một chút cách hiểu sai của cô Thi Vũ."

"Cô luôn miệng nói bệnh thần kinh, thực ra ý cô muốn biểu đạt là bệnh tâm thần." Tôi vừa viết vừa nói. Đối với tôi, viết báo cáo là công việc không cần sử dụng đầu óc nhất, chỉ cần làm theo một mô típ cố định, một chức danh cố định, một nội dung cố định, không cần phải suy nghĩ, cầm bút là viết thôi.

"Trong y học, bệnh thần kinh và bệnh tâm thần là hai khái niệm khác nhau. Bệnh tâm thần chỉ những chứng bệnh gây trở ngại nghiêm trọng về tâm lý, trong đó nhận thức, tình cảm, ý chí, hành vi, động tác của bệnh nhân xuất hiện triệu chứng bất thường một cách lâu dài và rõ rệt, họ không thể học tập, lao động và sinh sống một cách bình thường, người bình thường khó mà lý giải được các hành vi và động tác của họ. Dưới sự chi phối của tâm lý mang bệnh, những người bị tâm thần có thể thực hiện những hành vi nguy hiểm như tấn công, đả thương người khác. Còn bệnh thần kinh chỉ loại bệnh cấp tính do hệ thống thần kinh gây ra. Tuy đôi lúc hai loại bệnh này có thể cùng tồn tại song song, nhưng thực chất chúng là hai khái niệm khác nhau."

"Ồ!" Trần Thi Vũ như hiểu ra, "Bệnh nhân tâm thần do bệnh viện tâm thần quản lý, có thể làm giám định tâm thần. Còn bệnh thần kinh thì sao? Bệnh thần kinh do ai quản lý và có thể thực hiện giám định hay không?"

"Nếu bệnh thần kinh do ngoại thương gây ra thì sẽ do chúng ta tiến hành giám định mức độ thương tích trên cơ thể người theo pháp y học." Tôi nói, "Còn vấn đề chữa trị thì do các bác sĩ khoa thần kinh của các bệnh viện chịu trách nhiệm."

"Giải tán! Giải tán! Mấy người đang nói linh tinh gì thế?" Đại Bảo đột nhiên trở mặt, "Không lôi thôi với mấy người nữa!"

Chúng tôi ngơ ngác không hiểu gì.

"Sao thế?" Tôi chợt nghĩ ra, chị Bảo hình như là bác sĩ khoa thần kinh, nên nói, "Cậu nghe nhầm không đấy? Chúng tôi đâu có nói bác sĩ khoa thần kinh không tốt hả? Chúng tôi đang phổ cập kiến thức cho Thi Vũ rằng bệnh nhân thần kinh do bác sĩ thần kinh quản lý. Có sai đâu nào?"

Đại Bảo trợn mắt nhìn chúng tôi trong giây lát, rồi ngay sau đó liền cúi đầu xuống, vâng vâng gấu áo nói: "Hừ! Ừ đấy! Vợ tôi quản lý tôi thì cũng đâu có

gì sai?"

Khi chúng tôi đang phá lên cười vui vẻ thì có tiếng chuông điện thoại reo.

"Dạo này nhàn rồi quá à?" Giọng của thầy vang lên từ bên kia đầu dây, "Cười gì mà giòn thế? Có chuyện gì thú vị sao?"

Chắc chắn khi tôi nghe điện thoại, Lâm Đào vẫn chưa nhận được cười. Tôi lườm Lâm Đào, cậu ta liền thè lưỡi ra vẻ sợ.

"Có nhiệm vụ mới hả thầy?" Tôi vội lãng sang đề tài khác.

"Ở thành phố Phong Linh có một công xưởng, dòng sông trước cổng công xưởng đó có một xác chết trôi, hiện giờ các bác sĩ pháp y địa phương không dám xác định tính chất của vụ án, nên mời các cậu xuống đó một chuyến xem sao." Thầy nói.

Hàng năm, các bác sĩ pháp y mỗi thành phố tìm thấy hàng chục xác chết trôi sông, trôi trên biển hoặc những xác chết vô danh bên vệ đường. Để nói ngắn gọn, chúng tôi thường dùng cụm từ "xác chết trôi" để biểu thị ba loại xác chết đó.

"Xác chết trôi à?" Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, vầng dương đỏ ối như chảo lửa, rồi day mũi quay sang Lâm Đào và Đại Bảo.

Đại Bảo vội vàng đứng dậy, mở tủ, tìm ba chiếc mặt nạ phòng độc.

"Vụ án này không gấp lắm." Thầy nói, "Vụ án được phát hiện từ sáng hôm qua. Chiều qua các bác sĩ pháp y địa phương đã tiến hành khám nghiệm, hôm nay ý kiến thảo luận của họ lại không đồng nhất nên muốn mời chúng ta giúp một tay. Các cậu chỉ cần đến đó trước giờ ăn trưa là được."

Tôi nâng cánh tay lên nhìn đồng hồ, lòng thầm nghĩ: "Thế này mà thầy

bảo không cần đi gấp sao? Bây giờ đã hơn chín giờ sáng, thành phố Phong Lĩnh lại cách đây những hơn hai trăm cây số. Chúng tôi phải đến đó trước giờ ăn trưa mà còn chưa đủ gấp gấp ư?"

Tôi không dám phản nài, tổ năm người lập tức xách hòm dụng cụ khám nghiệm và lên xe xuất phát.

Thành phố Phong Lĩnh là một trong những thành phố nhỏ ở ven bờ sông Trường Giang. Tuy nằm ở vị trí giao nhau giữa ba tỉnh nhưng nhân khẩu nơi đây khá ít, cuộc sống dư dả, giàu có, bởi vậy thành phố này rất hiếm khi xảy ra án mạng. Từ ngày đi làm đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi phải đến Phong Lĩnh tác nghiệp.

Sau khi xe ra khỏi đường cao tốc thì bắt đầu xuyên ngang qua thành phố. Suốt dọc đường, chúng tôi vừa thưởng thức phong cảnh non nước hữu tình của thành phố nhỏ, lòng vừa thầm nghĩ không biết lần này sẽ ra sao? Thi thể phân hủy đến mức nào? Chỉ riêng Trần Thi Vũ là vẫn còn tâm trạng chụp ảnh phong cảnh bên ngoài qua lớp của kính xe ô tô.

Thi thể bị phân hủy sẽ dẫn đến việc các điều kiện suy đoán biến mất, đồng thời cũng mất đi rất nhiều chứng cứ, điều này không chỉ gây khó khăn cho công tác pháp y mà còn ảnh hưởng tới các suy đoán của bác sĩ pháp y. Đương nhiên, đây cũng là lần đầu tiên Trần Thi Vũ tiếp xúc với thi thể đã bị phân hủy, tôi khá tò mò muốn biết lần này cô ấy có "qua cửa" hay không.

Xe cảnh sát địa phương đi trước dẫn đường, những huyên náo, phồn hoa dần dần biến mất sau ô cửa kính, xe bắt đầu vào địa phận của khu kinh tế mở ở ngoại ô thành phố. Nhân khẩu ở thành phố vốn đã thưa thớt, đến đây lại càng thưa thớt hơn. Xe cảnh sát nhấp nháy đèn hiệu, chỉ một lát sau đã đến trước cổng một công xưởng.

"Đây là xí nghiệp chủ lực của thành phố chúng tôi, nhân công trên một

ngàn người." Đội trưởng Đội Cảnh sát hình sự của thành phố mang họ Triệu, anh ta vừa nhảy xuống xe vừa nói, "Trong xí nghiệp có khu sinh hoạt cho công nhân, những ngày đi làm, công nhân đều ở công xưởng, chỉ cuối tuần mới ai về nhà này."

Tôi nhìn quanh một vòng rồi nói: "Giao thông ở đây thuận tiện không?"

Đội trưởng Triệu lắc đầu: "Nếu ai không có phương tiện giao thông riêng thì cần đi bộ năm trăm mét đến trạm xe buýt, họ có thể bắt xe buýt xuống thành phố. Đa phần công nhân trong công xưởng đều có xe riêng, ai không có xe riêng thì nhà máy sẽ điều xe đưa họ về vào cuối tuần và đón họ trở lại nhà máy vào đầu tuần sau."

"Hiện trường ở ngay đây sao?" Tôi thấy trước cổng công xưởng có một dòng sông nhỏ chảy hiền hòa, nước trong đến tận đáy. Con sông nhỏ này giống như hào nước bảo vệ thành phố, nó bao quanh cả khu nhà xưởng, chỉ có chỗ mấy cổng vào lớn là bắc cầu khá rộng cho mọi người ra vào. Xe chúng tôi dừng bên cầu, nhìn xuống lòng chảo sông, tôi thấy một vài chiếc áo phao thuật dùng một lần màu xanh da trời và mấy đôi găng tay cao su rất ngứa mắt.

Tôi nhăn mày lắc đầu, thầm nghĩ bây giờ tình đang rất coi trọng việc xử lý rác thải y tế, vậy mà các bác sĩ ở đây lại không quán triệt tinh thần này một chút nào. Áo phao thuật và găng tay cao su đều là những chất rất khó phân hủy sau nhiều năm, vứt bừa bãi như vậy sẽ khiến môi trường bị ô nhiễm, đồng thời còn làm ảnh hưởng đến hình ảnh của thành phố. Bởi vậy Sở Cảnh sát luôn yêu cầu các cảnh sát phải thu dọn các vật dụng bỏ đi, cho vào thùng rác và gom đi xử lý sau khi đã tiến hành kiểm tra hiện trường xong xuôi.

Đội trưởng Triệu gật đầu, kể tiếp: "Bình thường trong cổng không có ai, đến tận thứ hai vừa rồi, khi công nhân bắt đầu đi làm thì mới phát hiện có vật lạ ở dưới cầu, bảo vệ nhà máy liền xuống xem tá hỏa nhận ra đó là một xác

chết, họ lập tức gọi điện báo cảnh sát."

"Thời gian gây án chính là cuối tuần sao?" Đại Bảo hỏi.

Tôi lắc đầu: "Không phải! Nghe nói tử thi đã phân hủy mức độ cao, chắc chắn tử vong hai, ba ngày trước rồi. Sau khi tử thi phân huỷ, nó mới từ từ nổi lên mặt nước, mà dòng nước của con sông này là dòng nước chảy, chỉ có điều xác chết trôi đến chân cầu thì mắc vào ụ cầu nên mới bị giữ lại và được người ta phát hiện. Tôi cho rằng địa điểm vứt xác chắc chắn không phải ở đây."

Đội trưởng Triệu gật đầu nói: "Đúng vậy, chúng tôi đã xem tất cả các cuộn băng trong máy camera gắn trước mấy cổng lớn, nhưng không phát hiện được gì."

Chúng tôi đi qua cây cầu rộng, men theo tường bao quanh của nhà máy. Trần Thi Vũ nói: "Tôi thấy cứ cách mấy trăm mét là lại gắn một ống kính camera ở trên bờ tường."

Đội trưởng Triệu nói: "Đúng vậy, thực ra người ngoài nhìn vào thì cho rằng camera quan sát gần khu vực công xưởng dày đặc như rừng, nên đây hẳn không thể là nơi vứt xác lý tưởng, nhưng bảo vệ nhà máy đều biết thực ra những camera này chỉ giám sát được khu vực đầu tường, nó không thể giám sát được tình hình diễn ra ở phía bờ đối diện. Điều đó có nghĩa là nếu đứng ở bờ phía đối diện mà vứt xác xuống thì chưa chắc đã bị ống kính camera ghi lại."

"Anh đang nghi ngờ những người thuộc bộ phận bảo vệ sao?" Trần Thi Vũ hỏi.

Đội trưởng Triệu không đáp.

Tôi tiếp lời: "Trong công xưởng lắp camera thì không nói làm gì, nhưng khu vực xung quanh công xưởng đều là nơi thoáng đãng, muốn tìm nơi nào

chôn xác cũng không phải chuyện gì khó khăn, vì sao hung thủ lại chọn cách vứt xác xuống sông? Tuy camera chỉ giám sát được khu vực trên đầu tường nhưng phải cúi người lom khom tìm góc chết của camera mà vứt xác xuống dòng sông gần đó là một hành động rất mạo hiểm. Dẫu là người vô cùng thông thạo các vị trí giám sát của camera như bảo vệ nhà máy thì theo lẽ thường họ cũng sẽ không dám liều lĩnh làm vậy."

Đội trưởng Triệu cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, anh ta nói: "Hay chúng ta cứ đi ăn cơm trước đã, đừng để ấn tượng ban đầu làm ảnh hưởng phán đoán. Bởi vì trong số các bác sĩ pháp y của thành phố có người nhận định đây chẳng qua là vụ tự sát hoặc tai nạn ngoài ý muốn mà thôi."

Đại Bảo vỗ đầu bồm bộp đáp: "Đúng đấy! Chúng ta đến đây chỉ giúp họ định hướng tính chất vụ án, vội gì đâu mà phải sốt sắng thế?"

Bác sĩ pháp y cũng là người, nhìn thấy xác chết rữa nát, sự kích thích về thị giác và khứu giác cùng ập đến một lúc, nếu bảo không thấy khó chịu, đảm bảo là nói dối. Còn nhớ nhiều bác sĩ pháp y còn nói, nếu tôi bị viêm mũi thì sẽ không ngửi thấy mùi tử thi thối rữa nữa, thực ra không phải vậy, viêm mũi thường song hành cùng viêm họng, mà triệu chứng của viêm họng là buồn nôn và nôn khan. Những bác sĩ pháp y bị viêm họng khi vào hiện trường có thi thể phân hủy, họ thường phải cố gắng át chế cảm giác muốn nôn khan, nhưng đó hẳn không phải điều dễ dàng. Tôi cũng vậy, là bác sĩ pháp y mà nôn khan ở hiện trường là vô cùng mất mặt, hơn nữa còn khiến lãnh đạo hoài nghi về khả năng làm việc của mình. Bởi vậy, những sinh viên chuyên ngành điều tra như Trần Thi Vũ lần đầu tiếp xúc với xác chết phân hủy, dẫu cô ấy có nôn mửa thật, tôi cũng hoàn toàn thông cảm.

Vừa nhảy xuống khỏi xe và bước vào cửa phòng giải phẫu của nhà xác thành phố Phong Linh, tôi đã ngửi thấy mùi đáng ghét nhưng quen thuộc. Phòng giải phẫu luôn được lắp đặt hệ thống thông gió rất hoàn thiện và hiện đại, vậy mà tử thi này vẫn dội ngược gió bốc mùi hôi thối khắp nơi, không

cần nghĩ cũng biết mức độ phân hủy phải nghiêm trọng đến độ nào.

Trong phòng thay quần áo, tôi nhìn qua lớp cửa kính thấy một túi đựng tử thi phồng to đặt trên bàn phẫu thuật. Chúng tôi đều ngầm hiểu không phải bởi nạn nhân quá to béo khiến túi phồng như vậy, mà vì xác chết đã hóa thành "người khổng lồ". Sở dĩ gọi là "người khổng lồ" là vì sau khi tử thi bị phân hủy ở mức độ cao, các vi sinh vật kỵ khí liên tục diễn ra các hoạt động trao đổi chất dẫn đến tích tụ các khí như hidro sunfit, cacbon dioxit và metan trong xác chết, gây phình bụng và dần dần lan khắp cơ thể khiến xác chết trở nên phình to giống như người khổng lồ. Nếu côn trùng tiếp cận xác chết sẽ khiến các mô tế bào bị phân hủy làm cho diện mạo ban đầu của nạn nhân hoàn toàn biến mất.

Rất nhiều người xem xong ảnh "người khổng lồ" trên mạng liền không chịu nổi sự xung kích quá mãnh liệt của thị giác, lũ lượt than thở làm bác sĩ pháp y không dễ dàng chút nào. Thực ra nếu chỉ chịu sự xung kích của thị giác thì cũng chẳng có gì, điều đáng nói hơn là sự xung kích của khứu giác và xúc giác. Mùi thối thì khỏi cần bàn thêm, còn xúc giác truyền đến khi khám nghiệm cho tử thi thật khiến người ta không thể nào quên nổi. Vì toàn thân của tử thi trương phình rất trơn, chỉ cần hơi mạnh tay một chút là phần biểu bì sẽ bị trượt ra, bởi vậy muốn chụp được chân tay của thi thể trong khi bác sĩ pháp y đang đeo găng tay cao su thực sự rất chật vật, càng chưa bàn đến việc lột người tử thi lại.

Nhưng để tìm ra chân tướng sự thật, trả lại lẽ công bằng cho nạn nhân, dẫu phải chịu đựng khổ sở như thế, tôi vẫn thấy rất đáng.

Chúng tôi nhanh chóng mặc trang phục khám nghiệm, bước vào phòng giải phẫu. Trưởng khoa Pháp y của Phòng Cảnh sát thành phố Phong Linh là trưởng khoa Chu, ông chậm rãi mở túi đựng tử thi ra, một xác chết khổng lồ màu xanh đen hiện ra trước mắt chúng tôi. Cùng với đó là mùi thối xộc vào mũi đến lộng óc.

Tôi quay sang nhìn Trần Thi Vũ, hiển nhiên cô ấy cũng không chịu nổi nên chun mũi lại, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này mà cô ấy không nôn mửa cũng đủ khiến tôi thấy kinh nhiên (kinh ngạc + ngạc nhiên) lắm rồi.

Nhờ sự hỗ trợ của các thiết bị tiên tiến, nên bác sĩ pháp y đã có thể chào tạm biệt với thời đại "mũi khuyển". Trước đây chúng tôi chỉ biết đeo khẩu trang để ngăn mùi tử khí, bây giờ điều kiện tốt hơn trước nhiều, các bác sĩ pháp y đều được phát mặt nạ phòng độc để phòng tránh độc khí thải ra từ thi thể xâm nhập vào cơ thể các bác sĩ. Than hoạt tính trong mặt nạ phòng độc quả thực có thể hút độc khí, nhưng khả năng ngăn cản mùi hôi thối thì chẳng khá hơn khẩu trang là bao. Lúc này, mùi xác thối đã xuyên qua mặt nạ phòng độc, chui vào trong mũi tôi. Tôi nhú mày, đeo cái nón này vào, ngay cả thói quen day mũi cũng đành phải bỏ.

Lưỡi nạn nhân thè hẳn ra ngoài, mắt mở trừng trừng như thể đang nhìn chúng tôi.

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Người Khổng Lồ Màu Xanh (2)

"Trời ơi!" Vừa nhìn thấy diện mạo của thi thể, Trần Thi Vũ cuối cùng cũng không nhịn được nữa bật kêu lên thất thanh.

Quả thực cỗ thi thể này trương phình to đến mức hiếm thấy.

"Người khổng lồ màu xanh chính là đây." Đại Bảo nói.

Tiến trình phân hủy khiến lưỡi của thi thể đã chuyển sang màu xanh đen và thò hẳn ra ngoài. Vì khí tích tụ trong cơ thể phình ra nên da mặt trở nên rất căng, mí mắt tạo thành một đường thẳng, con ngươi lồi hẳn ra khỏi tròng mắt như thể chực rơi ra bất cứ lúc nào. Khi tiến hành khám nghiệm sơ bộ, quần áo của nạn nhân đã bị cắt ra. Bác sĩ Lưu thuộc Đội Pháp y Phòng Công an thành phố Phong Linh đang thao tác lắp ghép lại bộ quần áo đặt trên bàn giải phẫu về hình dạng cũ ở góc phòng.

Nạn nhân là đàn ông, không đoán được độ tuổi. Phần bụng và ngực đều u lên lùm lùm, toàn thân chuyển màu xanh đen, mạng lưới tĩnh mạch đen pha đỏ rất phức tạp và chằng chéo. Tóc trên đầu đã rụng hết, da lòng bàn tay và lòng bàn chân đều nhăn nhúm, biến dạng, chỉ cần túm nhẹ là cả lớp biểu bì hoàn chỉnh liền lột ra.

"Vẫn chưa giải phẫu thi thể sao?" Tôi thấy phần ngoài của thi thể còn nguyên vẹn, không có đường chỉ khâu nên hỏi.

Trưởng phòng Chu gật đầu đáp: "Chúng tôi vẫn chưa thống nhất được quan điểm về các vết thương trên mặt và trên đầu của nạn nhân, nên tạm thời

quyết định chưa giải phẫu vội, đợi các anh đến rồi cùng bàn bạc tìm cách xử lý."

"Lai lịch của thi thể này thế nào?" Tôi hỏi tiếp.

"Đã cho xét nghiệm ADN, chắc sẽ có kết quả ngay bây giờ." Trưởng phòng Chu nói, "Có điều vì chưa giải phẫu nên không cách nào tiến hành khắc họa đặc trưng của thi thể. Chúng tôi chưa thể xác định anh ta có phải người địa phương hay người ở các hộ sống xung quanh hiện trường không. Công tác điều tra nhân khẩu bị mất tích vẫn đang được tiến hành."

"Các anh đã lấy dấu vân tay chưa?" Lâm Đào đeo mặt nạ phòng độc nên giọng nói vọng ra nghe ơ ơ.

Thông thường, những thi thể đã trải qua khám nghiệm tử thi bước đầu thì dấu vân tay đều có màu đen, bởi vì bác sĩ pháp y phải ấn dấu vân tay của tử thi vào mực theo quy phạm thông thường. Nghĩa là họ phải bôi mực in lên đầu và bụng ngón tay của tử thi, sau đó ấn lên thẻ vân tay. Dấu vân tay lấy được dùng để tìm lai lịch của tử thi, đồng thời đó cũng là một trong những căn cứ để loại bỏ các dấu vân tay tại hiện trường. Đối với những thi thể đã phân hủy ở mức độ cao và không phải án mạng, thì cảnh sát không yêu cầu nghiêm ngặt lắm về phương diện này.

Trưởng phòng Chu lắc đầu nói: "Da ngón tay của người chết bị ngâm nước trong thời gian quá dài và đã phân hủy nên chúng tôi không thể tiến hành lấy dấu vân tay."

"Ai bảo không thể lấy được dấu vân tay?" Đại Bảo thận trọng cầm lấy tay của người chết, nhìn một lát rồi nói, "Lấy dễ như trở bàn tay."

Nói xong, Đại Bảo dùng dao phẫu thuật rạch một vòng trên đầu ngón tay cái phải của người chết, sau đó tháo cả mảng da hoàn chỉnh trên ngón tay cái

ra như thế người ta tháo găng tay vậy. Tiếp theo, cậu ta tỉ mỉ cho ngón tay mình vào trong lớp da vừa được bóc ra và nói: "Mau mang thẻ dập dấu vân tay đến đây!"

Cứ như thế, Đại Bảo lần lượt lấy được lớp da từ mười đầu ngón tay của nạn nhân, đeo vào tay mình, hoàn thành việc lấy dấu vân tay của người chết. Trần Thi Vũ tròn mắt đứng nhìn.

Phương pháp lấy dấu vân tay này không phải phương pháp chính quy, nhưng lại là phương pháp mà chúng tôi thường xuyên sử dụng. Thành phố Phong Linh là một thành phố nhỏ yên bình và hiền hòa, nên rất ít khi xảy ra án mạng, án mạng có xác chết bị phân hủy lại càng hiếm hơn. Bởi vậy các bác sĩ pháp y của địa phương chưa học được cách lấy dấu vân tay rùng rợn này.

Đương nhiên không phải phương pháp này phát huy hiệu quả trong mọi trường hợp. Nếu tử thi chưa phân hủy đến mức độ có thể bóc tách lớp da một cách dễ dàng hoặc độ phân hủy nghiêm trọng đến mức da tay đã rách mìn thì đều không thể tiến hành phương pháp lấy dấu vân tay theo kiểu này. Bởi vậy Đại Bảo lấy dấu vân của mười ngón tay thành công cũng một phần là nhờ may mắn.

"Các anh còn những bất đồng gì?" Tôi không quan tâm lắm đến quá trình Đại Bảo lấy dấu vân tay, mà chuyên tâm xem các vết thương đan xen nhau trên khuôn mặt người chết. Bởi nói cho cùng, lấy được dấu vân tay không phải vấn đề then chốt xác định tính chất của vụ án.

Xương sọ nạn nhân không bị sụt lún, ấn ngón tay vào cũng không phát ra tiếng xương cọ xát vào nhau rõ rệt lắm, điều đó cho thấy người chết không bị gãy xương nghiêm trọng. Nhưng trên khuôn mặt đã chuyển màu xanh đen, tôi thấy mấy vết nứt da mà bờ vết nứt lại khá nham nhở và giao nhau. Bởi vì thi thể đã phân hủy mức độ cao nên vùng xung quanh vết thương không còn rõ

nét mà tròn và cùn, căn bản không thể phán đoán được công cụ sát thương, càng không thể phán đoán được phản ứng sống của vết thương.

"Không thể phán đoán được phản ứng sống." Trưởng phòng Chu nói, "Ngoài vết thương trên mặt ra, thì toàn thân người chết không hề có thêm vết thương nào khác. Chúng tôi cũng đã tiến hành khám nghiệm độc tố rồi, nhưng không có dấu hiệu bị trúng độc. Bởi vậy bây giờ chúng tôi chưa thể xác định nạn nhân chết đuối hay bị đánh chết rồi ném xác xuống sông. Thi thể đã phân hủy đến mức độ này, chúng tôi lo rằng dù giải phẫu cũng khó lòng xác định được, bởi thế, chúng tôi mới chờ các anh đến xử lý."

"Đúng là không thể nhìn ra phản ứng sống." Tôi nín thở, giở sát kính lúp vào vết thương và nói.

Trưởng phòng Chu trình bày tiếp: "Dòng sông chảy quanh nhà máy này chảy thông với sông Phong Hà, con sông cái của thành phố Phong Lĩnh, dưới sông có rất nhiều cá. Bởi vậy, có người cho rằng vết thương trên mặt nạn nhân là do cá cắn, chỉ vậy mới khiến cho khuôn mặt nạn nhân có nhiều vết thương đến thế trong khi xương sọ không hề bị nứt vỡ. Nhưng cũng có bác sĩ cho rằng cá không phải dã thú, không thể gây ra nhiều vết thương lớn như vậy."

Tất cả bác sĩ pháp y đều biết rằng thi thể ở ngoài trời có khả năng bị dã thú gặm nhấm, cắn xé, nhưng đúng là không phải bác sĩ pháp y nào cũng biết thực ra loài cá rìa môi cũng có thể gây ra vết thương trên thi thể đang phân hủy.

Tôi từng kiểm tra một hiện trường thế này, sau khi bác sĩ vớt thi thể dưới sông lên thì phát hiện ở giữa trán anh ta có một miếng da bị mất, mà phía dưới miếng da bị mất đó lại thấy một vết rạn nứt trên hộp sọ.

Những người từng học y đều biết, phần đỉnh xương sọ của con người có

một đường nối khớp sọ chạy dọc và một đường nối khớp sọ chạy ngang, lần lượt gọi là đường khớp vành (còn gọi là đường khớp trán đỉnh) và đường khớp dọc giữa (còn gọi là đường khớp lưỡng đỉnh). Ngoài ra ở sau gáy còn có một đường nối khớp sọ hình chữ V ngược, gọi là khớp lamda (còn gọi là khớp đỉnh chẩm). Ngoài trừ những loại khớp này ra, hộp sọ là một chỉnh thể hoàn chỉnh, trơn nhẵn, không có vết nứt. Nếu phần đầu đã bình thường thì sẽ không có khớp nối khác ba loại khớp nối vừa nêu trên, nếu phát hiện có vết nứt thì đó chắc chắn là đường gãy xương. Từ đó các bác sĩ pháp y sẽ suy đoán đây là vụ án mạng, hung thủ dùng vật tày đánh vào đầu nạn nhân dẫn đến vỡ xương sọ, tổn thương não và tử vong. Khi thông báo với người nhà nạn nhân về việc phải tiến hành giải phẫu tử thi, người nhà một mực phản đối, bởi vì người nhà đều hiểu rõ nạn nhân mắc chứng trầm cảm, nhiều lần tự sát nhưng không thành công, lần này trước khi bỏ nhà ra đi, nạn nhân đã viết di thư để lại nói mình muốn nhảy xuống sông tự vẫn.

Bác sĩ pháp y cảm thấy hành vi phản đối giải phẫu tử thi của người nhà nạn nhân có điều uẩn khúc, thế là yêu cầu bộ phận cảnh sát hình sự điều tra người nhà nạn nhân, đồng thời được sự đồng ý của giám đốc Phòng Cảnh sát, các bác sĩ pháp y tiến hành cưỡng chế giải phẫu. Sau khi giải phẫu, các bác sĩ không biết nên kết luận thể nào đã đề nghị Sở Cảnh sát tỉnh giúp đỡ.

Khi chúng tôi đến hiện trường thì thi thể đang được khám nghiệm lần thứ hai, tôi phát hiện vết nứt trên xương sọ ngay phía dưới lớp da bị mất ở trán nạn nhân là vết nứt gãy gấp, rõ ràng không phải vết gãy xương mà là khớp xương. Điều này liên quan đến một kiến thức không phổ biến lắm. Thực ra cứ sáu trăm người lại có một người có nhân trung biến dị bẩm sinh, chính giữa xương trán có một khớp xương không hoàn toàn liền hẳn, gọi là "hở thóp trước bẩm sinh". Khi khám nghiệm pháp y, thỉnh thoảng tôi phát hiện một vài người bị hở thóp trước, nhưng chỉ cần xương sọ không bị tổn thương, thì các bác sĩ pháp y sẽ không chú ý đến phần khớp xương dị thường ở trán này.

Sau đó, vụ án được nhận định là nạn nhân tự sát. Vì sau khi tử thi phân hủy, phần trán bị cá rủa dẫn đến việc mất lớp da trán, vừa vặn làm lộ khớp xương bị biến dị bẩm sinh này ra, chính khớp xương đó đã khiến các bác sĩ pháp y hiểu lầm.

"Đúng là không giống bị cá rủa." Tôi cau mày nói.

"Chắc chắn không phải vết thương do vật sắc nhọn gây ra, vì bờ vết thương khá nham nhở." Trưởng phòng Chu nói, "Nhưng nếu do vật tày tấn công thì không thể hình thành nhiều vết thương như thế, chắc chắn nạn nhân phải bị tấn công nhiều lần, vậy sao hộp sọ phía dưới da lại không bị vỡ?"

"Chúng ta giải phẫu thôi!" Tôi nói, "Tôi và trưởng phòng Chu khám nghiệm phần đầu, Đại Bảo và bác sĩ Lưu khám nghiệm phần ngực bụng."

Tôi còn chưa nói xong thì con dao trong tay Đại Bảo đã hạ xuống một đường. Khi khoang bụng được phanh ra thì một tiếng "Phụt!" dài vang lên, cái bụng trương phình lập tức biến mất. Tôi vội vàng nín thở, xua tay ra hiệu cho mọi người tạm thời rời khỏi phòng giải phẫu, chẳng ngờ tốc độ của Lâm Đào còn thần tốc hơn tôi, cậu ta vội vàng lôi Trần Thi Vũ nấp sau cửa sổ cách ly của phòng thay quần áo.

Bước vào phòng thay quần áo, tôi trách: "Đại Bảo, làm ơn thông báo một tiếng trước khi cậu hạ dao được không?"

Đại Bảo cười hì hì: "Chẳng lẽ tôi lại hô 'Chuẩn bị... Rạch!' hay sao?"

"Trong cơ thể tử thi đó tích tụ lượng khí lớn, một khi tử thi có lỗ hổng thì các khí độc sẽ nhanh chóng tràn ra ngoài từ vết vỡ. Thứ nhất, mùi khí tỏa ra khi đó không thể chịu nổi. Thứ hai, khí độc đột nhiên cùng lúc thải ra nhiều như vậy không có lợi cho sức khỏe. Thứ ba, chuyện này cùng nguyên lý với việc phát nổ, khí sẽ mang dịch lỏng phân hủy trong cơ thể bắn văng ra

ngoài." Tôi giải thích, "Đại Bảo, cậu không cần giặt quần áo của mình phải không?"

Mấy người chúng tôi nấp sau cánh cửa kính cách ly của phòng thay quần áo nhìn cổ thi thể dần dần thu nhỏ lại. Trưởng phòng Chu mở quạt thông gió cỡ lớn nhất. Năm phút sau, chúng tôi mới lục đục trở về bàn giải phẫu bắt đầu công việc.

Mô mềm của thi thể trở nên lỏng lẻo và mềm nhũn vì quá trình phân hủy, nơi nào dao phẫu thuật hạ xuống, nơi đó lập tức chia thành hai, phía dưới da là các mô màu xanh đen. Tôi cầm dao phẫu thuật men theo xương hàm của nạn nhân hướng lên trên rạch lớp da bên ngoài, sau đó chậm chậm tách vị trí xương mũi. Trưởng phòng Chu cũng dùng phương pháp giống tôi tiến hành giải phẫu phần mặt bên kia của tử thi.

"Màu xanh của các mô dưới lớp da mặt nạn nhân rõ ràng sẫm hơn bình thường, chứng tỏ chỗ này từng bị tụ máu." Tôi nói, "Máu từ mạch máu thấm vào các mô mềm, điều đó nói lên mạch máu chỗ này đã bị nứt vỡ."

"Ý anh nói là nạn nhân bị thương khi còn sống sao?" Trưởng phòng Chu hỏi.

Tôi gật đầu đáp: "Tuy chứng cứ chưa đầy đủ, nhưng dựa vào kinh nghiệm, tôi cảm giác chỗ này hơi khác thường."

Trong khi nói, chúng tôi đã lật được hết phần da của tử thi lên, lộ phần xương sọ ra ngoài. Phần hộp sọ vẫn nối liền với thân thể chứ chưa đứt hẳn, trông rất đáng sợ.

Tôi lần theo xương mũi của tử thi và sờ tỉ mỉ, rồi nói: "A! Xương mũi bị gãy."

Tách các mô mềm xung quanh xương mũi một cách cẩn thận, tôi thấy

phần xương giập đã lộ ra. Xương mũi là phần xương dễ bị gãy giập nhất trong kết cấu xương mặt. Vì phần mũi nhô lên hằn khuôn mặt và lại vô cùng mỏng, bởi vậy khi phần mặt bị tổn thương thì nơi dễ bị gãy nhất chính là xương mũi.

Tôi lấy kẹp cầm máu gấp phần vụn xương gãy ra, quan sát dưới kính hiển vi, rồi nói: "Đầu mẫu xương gãy bị thấm máu!"

Do tác động của quá trình phân hủy nên máu dần biến thành dịch thể phân hủy khiến chúng tôi khó lòng phán đoán thi thể có xuất huyết hay không. Nhưng trước khi thi thể phân hủy, máu đã thấm vào đầu mẫu xương và được lưu giữ trong xương sống mũi. Thông qua điểm này có thể khẳng định nạn nhân đã bị gãy xương mũi trước khi tử vong.

"Da mặt trầy xước nặng, xương sống mũi gãy vụn, nhưng xương sọ lại không gãy, điều này chứng tỏ lực ra đòn của hung thủ yếu hay chứng tỏ vật gây án quá nhẹ?" Trưởng phòng Chu nói.

"Hiển nhiên là vì vật gây án quá nhẹ." Tôi nói, "Nếu vật gây án đủ nặng mà lực ra đòn của hung thủ lại nhẹ đến mức chỉ làm gãy được xương mũi của nạn nhân, vậy thì cũng không thể gây ra nhiều trầy xước thế này trên da mặt nạn nhân được. Chỉ khi vật gây án nhẹ, thì bất kể hung thủ dùng lực đánh thế nào cũng chỉ đủ làm tổn thương phần biểu bì và gãy giập xương mũi, chứ không tạo thành tổn thương đối với xương sọ vốn rất rắn chắc."

"Vật gây án nhẹ..." Trưởng phòng Chu ngẫm ngợi.

Tôi nói: "Xung quanh miệng vết rách trên da mặt của nạn nhân rất trơn tru và bất quy tắc, điều đó nói lên hung khí không có cạnh sắc nhọn, có lẽ là vật dụng trơn và tròn. Vì nó khá nhẹ nên chắc chắn không thể làm bằng kim loại. Ngoài ra, sở dĩ có thể hình thành vết rách bất quy tắc là bởi bề mặt tiếp xúc của hung khí chắc chắn không phải mặt phẳng hoặc hình vòm, mà có lẽ là vật

gì đó có bề mặt gồ ghề với các đường vân dọc lồi hằn lên, tròn và trơn."

Lâm Đào đảo mắt nhìn quanh, lăm băm hỏi: "Có thể là vật gì được nhỉ?"

"Không biết!" Tôi lắc đầu, "Nhưng chí ít nó không phải vũ khí bén sắc có khả năng giết người. Vì sao hung thủ lại chọn hung khí như vậy mang đi giết người? Thế chẳng phải tự chuốc lấy phiền phức cho bản thân sao?"

"Chúng ta còn chưa thể xác định vết thương trên mặt có phải vết thương chí mạng hay không." Trưởng phòng Chu nói, "Chúng ta tiếp tục mở hộp sọ xem sao!"

Trong tiếng cửa máy mở hộp sọ kêu ầm ầm, Đại Bảo đột nhiên la lớn: "Xương móng của nạn nhân bị gãy rồi!"

Xương sụn giáp trong là phần xương mềm hình vuông ở phía trước cổ, trông giống con bướm, phía trước có lớp da và cơ, phía sau giáp khí quản. Tuyến giáp có hai thùy là thùy phải và thùy trái, mỗi thùy áp vào mặt trước bên của sụn giáp và phần trên khí quản, phần nối hai thùy lại với nhau gọi là eo tuyến giáp. Xương móng là loại xương hình móng ngựa nằm trên đường giữa mặt trước cổ ở giữa cằm và sụn giáp. Tuy da cổ của thi thể đã phân hủy, không thể nhìn rõ vết thương trên da, nhưng từ tình trạng xương sụn gãy có thể phán đoán cổ nạn nhân bị tấn công thô bạo trước khi chết. Không những thế hai bên xương móng đều gãy, chứng tỏ hành vi bạo lực này là bóp cổ. Đường nhiên thắt cổ cũng có thể hình thành nên kiểu gãy xương này, nhưng nếu là thắt cổ thì phải để lại vết hõm sâu của vật dùng thắt cổ, nhưng ở đây lại không thấy.

"Bóp cổ sao?" Tôi ngừng cửa lăm băm, rồi quay sang hỏi Đại Bảo, "Thi thể có hiện tượng ngạt thở không?"

Đại Bảo lắc đầu: "Con người đã lồi hằn ra nên có thể nhìn rất rõ nó không

có chấm xuất huyết. Khi này tôi vừa tiến hành khám nghiệm khoang ngực bụng, nhưng cũng không thấy triệu chứng xuất huyết hay tụ huyết ở các cơ quan nội tạng chủ yếu trên cơ thể người chết."

"Có động tác bóp siết, nhưng lại không có triệu chứng ngạt thở cơ học." Trưởng phòng Chu thắc mắc, "Hiện tượng này nói lên điều gì nhỉ?"

"Hà hà!" Tôi cười, tiếp tục công việc, nói, "Điều đó chứng tỏ động tác bóp siết cổ nạn nhân chỉ là động tác mang tính khống chế. Rất đơn giản, hung thủ dùng cánh tay siết chặt cổ nạn nhân để nạn nhân không thể cự quậy được nữa mà thôi."

Cuối cùng nắp hộp sọ cũng mở ra để lộ màng cứng não màu hồng phấn.

Sau khi cơ thể sống chết đi, các tế bào mô liên mất cơ năng sống, do tác động của enzyme nên xảy ra hiện tượng các mô bị tan rã, hơn nữa là tự tan rã. Mô não là loại mô tan rã đầu tiên và cũng là loại mô dễ tan rã nhất, bởi vậy sau khi tôi cắt màng cứng của não ra thì một mảnh mô não liền chảy ra giống như bột loãng.

"Mau! Chụp ảnh đi! Ghi hình đi!" Tôi vừa lấy nắp hộp sọ hứng mô não chảy ra và giục già Lâm Đào.

"Mọi người có thể thấy màu của mô não trước trán thẫm hơn nhiều so với màu của mô não ở những bộ phận khác." Tôi nói, "Thông thường, sau khi mô não rửa ra, nó sẽ có màu hồng nhạt, nhưng mô não trước trán lại có màu nâu nhạt, điều đó cho thấy bộ phận này bị xuất huyết nghiêm trọng."

"Đúng là án mạng thật rồi!" Đại Bảo dùng một tay lấy kẹp kẹp chặt mô ở dạ dày, tay còn lại dùng thìa vét thức ăn còn sót lại trong dạ dày nạn nhân, cậu ta nói, "Trong dạ dày của người chết không có dịch lỏng gây ngạt."

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Người Khổng Lồ Màu Xanh (3)

Không phát hiện thấy triệu chứng ngạt thở rõ rệt, trong dạ dày cũng không có dịch lỏng gây ngạt, bởi vậy dấu cơ quan nội tạng trong cơ thể đều đã phân hủy nhưng vẫn có thể phán đoán nguyên nhân tử vong của nạn nhân không phải do ngạt nước. Điều đó cũng có nghĩa là chắc chắn anh ta bị vớt xuống sông sau khi đã chết. Kết hợp với các vết thương chằng chịt ở phần mặt và mô não xuất huyết, chúng tôi phán đoán nạn nhân bị vật tày đánh liên tiếp vào mặt, dẫn đến mô não bị tổn thương, xuất huyết và tử vong.

"Không thể tưởng tượng nổi!" Tôi nhỏ giọng, "Thông thường, những bệnh nhân tử vong do chấn thương sọ não đều là những chấn thương rất nặng ở hộp sọ, kèm theo gãy xương. Vậy mà hộp sọ của nạn nhân này không hề bị vỡ hay gãy. Khi này chúng ta suy đoán hung khí là vật tương đối nhẹ. Vậy thì chỉ còn một cách giải thích: Hung thủ cầm một vật nhẹ và không thuận tay, ra sức đánh thật mạnh và liên tiếp vào mặt của nạn nhân. Hẳn phải đánh rất nhiều phát, có thể là chục, cũng có thể lên đến trăm phát."

"Hành vi đó nói lên điều gì?" Lâm Đào hỏi.

Tôi lắc đầu.

Đại Bảo nói: "Oán nặng thù sâu ư? Hay hẳn có âm mưu gây án từ trước?"

"Không thể có chuyện đó!" Trưởng phòng Chu nói, "Làm gì có ai vạch kế hoạch giết người trước mà lại mang theo hung khí nhẹ không thuận tay?"

"Đúng vậy!" Tôi nghĩ thật lâu rồi mới nói. "Hung khí vừa nhẹ lại vừa

vòng lên tron nhắ có thể là vật gì đượ nhỉ? Hung khí đó đượ hung thủ chuẩn bị từ trước hay là vật tùy thân của hung thủ?"

"Dẫu là vụ án giết người do cơn giận bộc phát và hung thủ dùng vật tùy thân để ra tay thì hẳn cũng không nên tấn công vào mặt của nạn nhân mới phải chứ?" Trưởng phòng Chu nói, "Đánh vào mặt bao nhiêu lần như thế mới đánh chết đượ nạn nhân, thật là phí sức! Nhặt đại một viên gạch ven đường đập vào đầu nạn nhân có phải nhanh gọn hơn không?"

"Đúng thế! Không hợp lý chút nào!" Tôi đồng tình, "Chúng ta vẫn chưa có manh mối gì. Giờ phải tìm ra đặc trưng trên cơ thể nạn nhân, sau đó tìm ra lai lịch của anh ta, mới bàn tiếp đượ."

"Ừm! Rất cuộc đây là vụ án vứt xác có khuynh hướng do người quen biết gây án." Trưởng phòng Chu nói, "Trước tiên phải xác định đượ lai lịch của nạn nhân, nói không chừng xác định đượ lai lịch sẽ dễ dàng phá án hơn."

"Đại Bảo, cậu tiến hành xét nghiệm sàng lọc thức ăn trong dạ dày nạn nhân, xem anh ta ăn gì trước khi chết." Tôi nói, "Còn việc của chúng ta là phải phán đoán độ tuổi và đo chiều cao của nạn nhân."

Công tác xét nghiệm sàng lọc thức ăn trong dạ dày là phần việc rất quan trọng. Vì sau khi thức ăn vào dạ dày và bị tiêu hóa thì nó sẽ biến thành một dịch lỏng giống như sữa. Dịch sữa dung hòa vào nhau khiến các bác sĩ pháp y không thể phán đoán hình thái của thức ăn. Bác sĩ pháp y thường đựng thức ăn trong dạ dày vào một màng lọc, rồi xối dưới nước sạch. Thức ăn dạng lỏng sẽ bị nước xối đi, chỉ để lại một số chất cellulose khó tiêu hóa, từ đó phán đoán thức ăn trong bữa ăn cuối cùng của nạn nhân. Có điều công việc này rất gian khổ, thức ăn lây nhầy trong dạ dày người chết cùng mùi vị khó ngửi xộc lên mũi kích thích khứu giác của các bác sĩ pháp y ghê gớm. Đặc biệt khi ăn cơm, bỗng nhớ lại mùi vị của thức ăn trong dạ dày người chết thì thực sự chẳng còn nuốt nổi nữa.

Vì vùng sinh dục của nạn nhân đã phân hủy hoàn toàn nên chúng tôi dễ dàng cưa phần liên hợp xương mu ra, đặt vào nồi nấu cho đến khi toàn bộ phần mô mềm bám trên xương trút hết xuống để lộ mặt đặc trưng của mảnh xương.

Khi quan sát đặc trưng của liên hợp xương mu, chúng tôi xác định người chết tầm năm mươi tuổi. Cùng lúc ấy, tôi thấy Đại Bảo một tay cầm sàng lọc, một tay cầm thìa, ngăn người nhìn bồn nước trước mặt.

"Sao thế? Đã tìm ra anh ta ăn gì chưa?" Tôi hỏi.

Đại Bảo quay đầu lại, vẻ mặt hoang mang: "Chưa! Tôi chẳng... chẳng lọc được gì cả."

Thì ra thức ăn trong dạ dày nạn nhân bị nước xối sạch, Đại Bảo lọc suốt gần hai tiếng mà không lọc được bất kỳ vật gì có thể mang ra làm chứng cứ suy đoán.

"Có gì kỳ lạ đâu!" Tôi nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của Đại Bảo cười nói, "Điều đó chứng tỏ nạn nhân chỉ ăn tinh bột, ví dụ như mỳ thần, mì tôm, chứ không ăn rau quả hay thịt cá."

"Có vẻ cuộc sống của anh ta vất vả quá nhỉ!" Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu: "Điều đó nói cho chúng ta biết mức sống của nạn nhân ở mức thấp."

Nói xong, tôi chợt nhớ ra điều gì liền hỏi: "Quần áo của nạn nhân đã chấp vá xong chưa?"

Bộ quần áo mà bác sĩ Lưu xếp lại chỉnh tề được đặt trên bàn trong phòng giải phẫu. Những phần bị cắt rách giờ đã phục hồi nguyên dạng. Tôi bước đến trước bàn, nhìn một hồi rồi nói: "Nạn nhân mặc áo phông in hình quảng

cáo khá cũ và quần vải cũng rất cũ. Quần sịp làm bằng vải buồm màu xanh nước biển. Căn cứ vào đây có thể phán đoán nạn nhân rất nghèo."

Nói xong, tôi lộn túi quần của nạn nhân ra: "Trong túi còn hơn bốn mươi tệ, hơn nữa chắc chắn chưa bị ai lục túi."

"Đúng vậy! Hung thủ liên tục đánh nhiều phát vào mặt của nạn nhân tạo ra các vết rách xuất huyết ở mặt, như thế chắc chắn tay của hung thủ phải dính máu. Lúc đó mà hắn lục túi quần của nạn nhân thì chắc chắn mặt trong của túi quần sẽ lưu lại vết máu." Đại Bảo nhận xét.

Tôi nói: "Nạn nhân là một người đàn ông trung niên nghèo khổ, không có dấu vết bị cướp của, điều đó cho thấy đây đơn thuần là vụ giết người. Có khả năng là vì thù hận, nhưng tôi nghiêng về khả năng giết người do bộc phát tức giận hơn."

"Tại hung khí dùng không thuận tay sao?" Trưởng phòng Chu hỏi.

Tôi gật đầu đáp: "Vì sao lại sử dụng hung khí nhẹ? Vì sao lại đánh vào mặt? Vì sao không vứt xác ở nơi đồng không mông quạnh mà lại vứt xác xuống dòng sông nhỏ ngay trước công xưởng gần nhiều camera? Đó đều là những vấn đề mà nhất thời tôi chưa nghĩ ra được. Bây giờ đành phải gửi gắm hy vọng vào tổ điều tra, mong rằng họ sẽ nhanh chóng lần ra lai lịch của nạn nhân dựa vào điều kiện sống, đặc trưng hình thái cơ thể mà chúng ta cung cấp."

"Tôi cảm thấy khả năng tìm ra lai lịch nạn nhân là rất lớn." Trưởng phòng Chu nói, "Gần công xưởng có lác đác mấy hộ dân cư, nhưng gần đây họ được đền bù đất phá dỡ nên rất giàu. Ở khu vực này chỉ có vài người nhặt phế liệu là điều kiện sống còn cơ cực. Họ đều sống ở những căn phòng cũ rách nát. Nếu người chết là dân nhặt phế liệu thì chắc chắn cảnh sát sẽ tìm ra lai lịch nhanh thôi."

Tôi gật đầu, lòng tràn đầy hy vọng.

Khi chúng tôi nói chuyện thì Lâm Đào ra khỏi phòng giải phẫu, tháo mặt nạ phòng độc nghe điện thoại. Một lát sau, cậu ta quay lại nói: "Thành phố Vân Thái vừa xảy ra một vụ án mạng, giờ đang tiến hành khám nghiệm và điều tra bước đầu nhưng chưa có kết quả, cảnh sát địa phương đề nghị Sở Cảnh sát tiếp ứng."

Tôi nhìn bàn giải phẫu trước mặt: "Chẳng phải chúng ta cũng đang bận túi bụi đây sao? Tổ pháp y của Tiêu Bính có rảnh không?"

Lâm Đào lắc đầu: "Tổ của bác sĩ Tiêu đi Dương Cung rồi, họ phải điều tra xác thực một vài chuyện theo đơn kiến nghị."

Tôi nói: "Nhưng chúng ta có phân thân được đâu? Cũng không thể bỏ mặc vụ án ở Phong Lĩnh này đúng không?"

Lâm Đào nói: "Vụ án xảy ra ở thành phố Vân Thái là một người lang thang bị sát hại."

Tôi thở dài: "Dạo này sao quái quỷ thế nhỉ? Người bị hại đều là những người yếu thế. Cậu xem, vụ án 'Kẻ dọn rác', hung thủ giết hại một người thiếu năng trí tuệ, giờ lại đến vụ này, rất có khả năng nạn nhân là người nhật phế liệt. Nghe cậu kể thì vụ án ở thành phố Vân Thái cũng có xu hướng tương tự như vậy."

"Khụ khụ!" Lâm Đào lim dim mắt nói, "Vụ án ở Phong Lĩnh rõ ràng không liên quan nhiều lắm đến vụ 'Kẻ dọn rác', nhưng vụ án ở Vân Thái thì chắc chắn liên quan rất mật thiết đến vụ 'Kẻ dọn rác' đấy!"

"Hả?" Tôi lập tức lên tinh thần, "Liên quan thế nào?"

"Vì trong vụ án ở Vân Thái, hung thủ cũng viết ba chữ 'Kẻ dọn rác' bằng

máu nạn nhân lên tường." Lâm Đào chỉ nói vắn tắt nhưng cũng đủ khiến tôi nhảy dựng lên.

Một vụ án vừa xảy ra cách đây nửa tháng còn chưa phá được, ngay một chút manh mối cũng không có khiến cảnh sát mất ăn mất ngủ. Thế mà bây giờ hung thủ lại cả gan gây thêm một vụ án nữa. Tuy nhiên, song song với việc tạo thêm áp lực cho chúng tôi, vụ án ở Vân Thái cũng mang đến tia sáng cho việc phá án 'Kẻ dọn rác'. Bởi chắc chắn hung thủ phải để lại những dấu vết mới, đồng nghĩa với việc cung cấp thêm manh mối cho phía cảnh sát.

"Thu dọn đồ đạc, chúng ta lập tức khởi hành đến Vân Thái!" Tôi giục.

Thành phố Vân Thái cách thành phố Phong Linh không xa lắm, chỉ chừng hơn sáu mươi kilomet.

"Chẳng phải khi nãy anh vừa nói chúng ta không thể phân thân, cũng không thể bỏ mặc vụ án ở Phong Linh sao?" Lâm Đào trêu chọc.

Tôi tháo găng tay phẫu thuật, quay sang nhìn trưởng phòng Chu, ngại ngùng nói: "Vụ án này cần thời gian để tìm ra lai lịch của nạn nhân. Trong lúc chờ đợi, chúng tôi muốn đến Vân Thái một chuyến, phải quán triệt tinh thần toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ, phải không anh?"

Trưởng phòng Chu nghe tôi đùa liền bật cười: "Vậy các cậu mau đi đi! Công việc hậu kỳ cứ để anh em chúng tôi lo."

Mùi xác thối ám vào người rất dai dẳng, nhất là mùa hè khi nó bốc hơi theo mồ hôi, tuy chúng tôi không ngửi thấy mùi trên cơ thể chính mình, nhưng người ngoài lại ngửi thấy rất rõ mùi hôi thối bốc ra từ người chúng tôi. Hàn Lượng không vào phòng giải phẫu, chúng tôi không muốn làm cậu ta ngất vì mùi tử thi nên cả bốn người trong tổ giải phẫu đều vội vàng về khách sạn tắm rửa thay quần áo, đựng quần áo bẩn vào trong túi nilon, buộc kín lại,

rồi mới lên xe xuất phát.

Trong suốt quá trình giải phẫu, Trần Thi Vũ chỉ nôn khan hai lần. Biểu hiện của cô ấy khiến tôi thay đổi hẳn quan điểm kỳ thị giới tính trước đây, tôi cảm thấy hơi áy náy và tự trách.

Xe cảnh sát kéo còi inh ỏi, chẳng mấy chốc đã đến thành phố Vân Thái.

Tôi khá thông thạo nơi này, sau khi hỏi địa chỉ cụ thể của hiện trường vụ án, tôi chỉ đường cho Hàn Lượng lái xe thẳng đến góc của khu chợ khá hoang vắng ở thành phố Vân Thái.

Tôi biết khu chợ bán buôn này, ban ngày người qua kẻ lại đông đúc, tấp nập là thế, nhưng màn đêm vừa buông xuống lại vắng như chùa Bà Đanh. Ngoại trừ công nhân vệ sinh đến đây thu gom và quét dọn rác lúc bảy, tám giờ tối, thì hầu như chỉ từ năm giờ chiều là không thấy bóng người nữa rồi. Đương nhiên tôi không tính đến những người lang thang không nhà không cửa.

Tôi men theo những gian hàng, tưởng tượng khi trời sâm sẫm tối, các cửa hàng cửa hiệu đều đóng cửa, thì phía dưới các lán đúng là nơi trú mưa tránh gió rất an toàn.

Trưởng Công an thành phố Vân Thái họ Hoàng, vừa thấy chúng tôi, anh liền vội vàng bước đến, kéo tay tôi hỏi: "Này cậu Minh, nghe nói đây là chuỗi án mạng xuyên thành phố à?"

Tôi bất lực gật đầu, tôi biết trong một năm trở lại đây thì gần nửa năm trưởng phòng Hoàng khổ sở bởi vụ án Vân Thái, vụ án khiến anh ăn không ngon, ngủ không yên, ngay sau đó anh lại phải thụ lý "chuyên án 63" và luôn cảm thấy day dứt khôn nguôi vì vụ này. Bây giờ hề nghe thấy chuỗi án lớn là anh lại thấy ngán.

"Vụ án trước là vụ án ở thành phố Long Phiên phải không?" Trưởng phòng Hoàng khẩn thiết hỏi.

Tôi gật đầu: "Anh đừng lo lắng quá, dần dần mọi chuyện sẽ sáng tỏ cả thôi. Đúng là vụ án thứ nhất xảy ra ở tỉnh thành, mà có thể quy vụ án này thuộc chuỗi huyết án kỳ bí kia không, căn cứ rất đơn giản, ba chữ kia đã nói lên tất cả."

Tôi giờ điện thoại chụp dòng chữ trên tường lại, rồi gửi qua Wechat cho anh Ngô.

"Anh cả, giúp em so sánh xem ba chữ này có giống ba chữ lần trước không? Có phải do cùng một người viết không?"

"Sao thế? Lại có án mạng mới à?"

"Ừm!"

"Đợi chút nhé!"

Tôi quay sang nói với trưởng phòng Hoàng: "Ban đầu chúng tôi cũng không nghĩ đến trường hợp đây là chuỗi án liên hoàn xuyên thành phố, không những vậy khoảng cách giữa hai nơi gây án lại cách xa nhau như thế."

"Hầy! Cậu xem, năm ngoái Long Phiên vừa xảy ra một chuỗi huyết án, năm nay lại thêm vụ nữa." Trưởng phòng Hoàng lắc đầu nói, "Tôi thấy có khi trưởng phòng Hồ nhà các cậu phải lên núi Cửu Hoa mà thắp hương đi!"

"Năm kia ở chỗ các anh cũng xảy ra vụ huyết án, năm nay lại bị vụ này của Long Phiên cuốn vào chuỗi huyết án. Tôi thấy anh cũng cần đi thắp hương đấy!" Đại Bảo đứng bên cạnh tếu táo.

"Chú ý giữ gìn hình ảnh!" Tôi đưa mắt nhìn quanh đám đông ở xung

quanh, rồi nghiêm mặt cảnh báo Đại Bảo.

"Thi thể được một chủ cửa hàng phát hiện ra." Trưởng phòng Hoàng đeo lại găng tay, dẫn chúng tôi vào trong lán trước cửa một cửa hàng, rồi nói, "Sáu giờ sáng, chủ cửa hàng vừa mở cửa thì thấy có một người nằm dưới lán trước. Hôm nay thời tiết âm u nên trời khá tối, vì quanh khu vực này thường có người lang thang lai vãng nên ông ta không để ý, ông ta vòng qua chỗ người đó nằm và ra mở cửa. Nhưng ông ta ngửi thấy mùi máu tanh nên ghé lại gần người đó xem, thấy xung quanh người đó toàn là máu, ông ta sợ quá liền hét to."

"Sau đó mọi người xung quanh cửa hàng đều chạy cả đến, giẫm nát tằm hiện trường phải không?" Lâm Đào cau mày nhìn những dấu chân máu hỗn loạn trên mặt đất.

"Đúng vậy!" Trưởng phòng Hoàng nói, "Trên hiện trường có rất nhiều dấu chân máu khác nhau, có lẽ đều là người xung quanh đây giẫm lên máu rồi lại giẫm lên mặt đất, bởi vậy việc giám định dấu chân không còn giá trị nữa. Hầy! Xem phim điều tra hình sự bao nhiêu như thế mà dân ta vẫn không nuôi dưỡng được ý thức bảo quản hiện trường."

Ở một góc tường có một tấm chăn bị lật ra, rõ ràng đó là nơi nạn nhân ngủ. Vách tường phía trên tấm chăn có mấy vệt máu phun tứ tung, trên mặt đất có vũng máu lớn, chiếc chăn cũng ướt sũng máu.

"Thi thể đã được chuyển đi rồi." Trưởng phòng Hoàng nói, "Chúng tôi phát hiện ba chữ 'Kẻ dọn rác' viết trên tường, liền cảm thấy vụ án này rất đặc biệt nên lập tức báo với Sở Cảnh sát. Lúc đó mới hay nửa tháng trước các cậu vừa xử lý một vụ án tương tự như thế, hung thủ cũng để lại ba chữ 'Kẻ dọn rác'. Điều quan trọng hơn là các cậu chưa phá giải được vụ án đó."

"Hầy!" Tôi thở dài, "Nếu phá được vụ đó rồi thì đâu thể xảy ra vụ này

được. Trong vụ án đó, động tác của hung thủ rất đơn giản, nhưng lại cực kỳ hiệu quả và tàn độc, chỉ một nhát dao là lấy mạng nạn nhân. Vì hung thủ đeo găng tay và bọc giày nên không có bất kỳ vật chứng nào lưu lại hiện trường cả."

"Trong vụ án này, hung thủ cũng đeo găng tay cao su đấy!" Đại Bảo ngồi xổm trước ba chữ viết bằng máu ở trên tường, nói vọng ra.

Căn cứ vào vụ án Tứ "đần" bị sát hại, chúng tôi quy nạp đặc điểm đặc trưng của hung thủ là đeo găng tay cao su viết ba chữ bằng máu lên tường, bởi vậy sau khi quan sát kỹ lưỡng, Đại Bảo liền đoán hung thủ của vụ án mạng này cũng đeo găng tay cao su.

"Hả? Sao cậu nhìn ra hung thủ đeo găng tay cao su?" Trưởng phòng Hoàng châu đầu lại nhìn.

Đại Bảo chỉ tay vào ba chữ viết trên tường, chậm rãi giảng giải cho trưởng phòng Hoàng hiểu, anh liên tục gật đầu tán đồng.

Tôi tháo găng tay, móc điện thoại di động trong túi ra, anh Ngô đã trả lời tin nhắn của tôi qua Wechat.

"Sau khi đối chiếu, tôi xác định chữ viết lần này và chữ viết lần trước có cùng một thói quen viết chữ, nên có lẽ là do một người viết."

"Có thể kết hợp với chữ viết để lại hiện trường của hai vụ án để tìm ra thói quen viết chữ mang tính đặc trưng của hung thủ không?"

Thói quen viết chữ mang tính đặc trưng là thói quen viết khác nhau của mỗi người, có người thích viết liền các nét trong một chữ, có người thích viết ngược nét, cũng có người thường viết sai chính tả. Nói tóm lại chỉ cần tìm ra thói quen viết chữ mang tính đặc trưng là có thể so sánh với nét chữ của nghi phạm, từ đó nhận diện hung thủ.

"Có chút cảm giác lạ, nhưng chưa chắc chắn. Để tôi xem lại đã, khi nào các cậu về bàn chi tiết sau."

Ý của anh Ngô là dường như việc giám định chữ viết có bước đột phá mới. Nhưng điều đó không làm chúng tôi thấy hưng phấn, vì tuy giám định nét chữ là căn cứ để phân biệt nghi phạm, nhưng nó lại không thể làm chứng cứ để loại trừ phạm vi đối tượng. Nếu chúng tôi không thể thu nhỏ phạm vi điều tra thì không thể kiểm tra nét chữ từng người trong một tỉnh có số dân lên đến bảy mươi triệu người này.

Tuy hiện trường dày đặc các dấu chân máu hỗn loạn, nhưng Lâm Đào vẫn kiên trì không từ bỏ công việc kiểm tra hiện trường. Cậu ta ngồi xổm, tỉ mỉ quan sát từng dấu chân một, dường như cậu ta muốn tìm ra dấu chân khác biệt với những dấu chân còn lại. Người phụ trách giám định dấu vết ở thành phố Vân Thái là một nữ nhân viên tên là Trương Yên, cô ấy ngồi xuống cạnh Lâm Đào và chụp từng dấu chân theo tay Lâm Đào chỉ. Trông cô lúng túng như cô bé mới lớn. Không biết vì bị ảnh hưởng bởi vẻ ngoài đẹp trai của Lâm Đào hay bởi mùi tử thi vẫn chưa bay hết trên người chúng tôi. Lúc ấy chúng tôi nghĩ vậy.

Vì tử thi đã được mang đi, hiện trường trung tâm cũng đã kiểm tra kỹ càng nên nhất thời tôi không biết mình còn ở lại đây làm gì. Tôi vào lán ngó nghiêng trái phải.

Đột nhiên tôi thấy ở một góc chằm tại hiện trường trung tâm trong góc tường có một chiếc mũ bảo hộ lao động. Tôi vội vàng đến gần, cầm chiếc mũ lật đi lật lại xem xét.

Trưởng phòng Hoàng thấy tôi có hứng thú với chiếc mũ bảo hộ lao động, anh liền đến bên giới thiệu: "Nạn nhân là một người lang thang, năm mươi tuổi, dân địa phương, tâm thần lúc bình thường lúc phát bệnh, người dân xung quanh đều gọi ông ta là Lý "hói". Vì ông ta bị hói đầu nên lúc còn sống

ông ta thường đội mũ bảo hộ lao động mỗi khi ra ngoài. Tôi đoán lúc ngủ ông ta để nó ở bên cạnh. Cô Trương Yên, giám định viên của chúng tôi đã xem qua chiếc mũ đó rồi, trên đỉnh mũ có vết máu bắn li ti, điều đó cho thấy lúc hung thủ ra tay sát hại thì chiếc mũ ở ngay cạnh nạn nhân. Trên chiếc mũ không có dấu vân tay mới, cũng không có các vật chứng dấu vết có giá trị cho điều tra."

"Vậy à?" Tôi gật đầu, vẻ mặt tràn đầy phấn khích, "Cho dù nó không có ý nghĩa đối với việc phá án thì tôi vẫn rất sung sướng."

"Vì sao?" Trần Thi Vũ lơ ngơ không hiểu.

"Bí mật! Ha ha!" Tôi vòng vo, cố tình tỏ ra thần bí, rồi nói, "Chí ít ông Lý 'hói' này không chết vô nghĩa, chết rồi, cũng coi như là đã làm một việc tốt."

"Mau lại đây mà xem!" Lâm Đào đột nhiên kêu lên, cậu ta kêu lớn đến nỗi làm Trương Yên đang ngăn người ngồi bên cạnh phải giật mình.

Tôi không đoái hoài đến thắc mắc của Trần Thi Vũ, vội vàng chạy đến chỗ Lâm Đào hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Tiên sư nó! Tên hung thủ này cũng đi bọc giày." Lâm Đào nói.

Lâm Đào chỉ khuôn hình dấu máu in trên mặt đất, tôi thấy dấu vết đó đã ngả sang màu đen, rõ ràng nó khô hơn hẳn những dấu chân máu khác, mà phần giữa của khuôn hình này không hề có họa tiết hoa văn, đây chính là dấu vết của vết bọc giày mà cảnh sát vẫn thường sử dụng khi tiến hành kiểm tra hiện trường.

"Dấu vết này... không phải do chúng tôi để lại lúc kiểm tra hiện trường chứ?" Trương Yên hỏi, "Trong hiện trường các vụ án mạng, chúng tôi thường xuyên nhìn thấy dấu vết như thế này, đó đều là dấu vết của các bác sĩ pháp y và các chuyên gia giám định dấu vết để lại khi họ kiểm tra hiện trường."

"Không phải!" Lâm Đào nói, "Xung quanh dấu vết này có rất nhiều dấu chân máu, đều do những người xung quanh để lại. Chúng ta so sánh sẽ thấy, màu sắc của dấu vết này thậm chí hơn hẳn những dấu chân máu xung quanh, sở dĩ như vậy là bởi nó khô sớm hơn, điều đó chứng tỏ rất có thể dấu vết đó do hung thủ để lại."

"Anh suy luận giỏi thật đấy!" Trương Yên nhướn đôi mày, "Mỗi nhiều đó thôi mà suy ra nhiều tình tiết thế!"

"Bình thường thôi mà!" Tôi thản nhiên nói, "Hai vụ án này đều do một người làm, anh Ngô đã xác nhận điều đó. Mà đã do một người gây ra thì đương nhiên thủ đoạn gây án phải giống nhau, găng tay cao su giống nhau, bọc giày giống nhau, nét chữ giống nhau."

Trưởng phòng Hoàng ngạc nhiên không thốt nên lời, tôi biết trong lòng anh nhất định có nhiều điều lo lắng. Cùng lúc đó, Đại Bảo không ngừng hít mũi người người, thậm chí cậu ta còn giết sát tấm chăn nhuộm máu của nạn nhân vào mũi mà người.

"Chẳng còn gì để xem nữa, chúng ta đến nhà xác thôi!" Vẫn không phát hiện thấy manh mối có giá trị nào tại hiện trường, tôi ủ rũ, chán nản, dù trong lòng vẫn âm thầm hy vọng có thể phát hiện được gì đó khi trực tiếp giải phẫu thi thể nạn nhân.

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 3 - Người Khổng Lò Màu Xanh (4)

Công tác khám nghiệm bề mặt tử thi được tiến hành một cách từ tốn, trưởng phòng Hoàng lo lắng ra mặt. Ông Lý hỏi đúng là bị hói trên đỉnh đầu, nhưng vì đội mũ bảo hộ lao động suốt thời gian dài nên da trên đỉnh đầu rất trắng, khác hẳn với những bộ phận khác của cơ thể thường xuyên phơi ra dưới nắng mặt trời. Da toàn thân của nạn nhân đen thui, vì mất máu đột ngột với số lượng lớn đã tạo thành các vết hoen tử thi rất nhạt, thậm chí những vết hoen tử thi gần như không tồn tại trên nền da đen cháy.

Trên người thi thể mặc chiếc sơ mi cũ rách, tay áo xắn lên, cúc ngực mở phanh toàn bộ, để lộ vòm ngực thừa thốt vài sợi lông. Phía dưới mặc chiếc quần thụng bạc màu, lại còn dính vài vết bùn.

"Thường ngày ông ta luôn có thói quen mở phanh cúc ngực như thế này sao?" Trần Thi Vũ hỏi.

Trưởng phòng Hoàng lắc đầu: "Khi điều tra, chúng tôi không nhận được phản ánh gì về điều này, mọi người chẳng mấy ấn tượng về cách ăn mặc của ông ta. Vì thường ngày ông ta luôn luôn đội mũ bảo hộ lao động giống như công nhân vừa từ công trường về, nên sự tập trung của mọi người đều dồn vào chiếc mũ bảo hộ lao động."

Cúc áo trước ngực mở phanh khiến da trên toàn bộ khoang ngực và khoang bụng đều dính máu. Máu đông kết thành các mảng máu đóng vảy. Khi tiến hành chụp cả chính thể, chúng tôi đã nhìn sơ qua bề mặt da của thi thể.

"Sao lại thế này nhỉ? Chảy bao nhiêu máu như thế mà sao không nhìn thấy vết thương?" Đại Bảo thắc mắc.

Đúng là chúng tôi không nhìn thấy vết ngoại thương rõ rệt ở bề mặt da.

"Vội gì!" Tôi thấy công tác chụp ảnh đã hoàn thành liền tìm một chiếc khăn mặt ướt, chậm rãi làm sạch các vết máu dính trên thi thể.

Sau khi toàn bộ các vết máu đông vảy được lau sạch sẽ, phần da ngực của thi thể dần dần trở nên rõ ràng. Có thể thấy thường ngày nạn nhân không có thói quen phanh cúc ngực, bởi vì phần da ngực khác hoàn toàn với phần da ở cánh tay.

"Lẽ nào chỉ khi ngủ ông ta mới phanh cúc ra ư?" Tôi tự lẩm bẩm.

"Ô! Quả nhiên ở đây có một vết thương." Đại Bảo kêu lên, "Nhưng nó rất nhỏ."

Đúng thế thật, ở vị trí giữa xương sườn thứ ba và xương sườn thứ tư có một vết đâm cửa rất nhỏ. Sở dĩ gọi là vết đâm cửa là bởi sau khi đâm vật nhọn vào nạn nhân, hung thủ đã thực hiện thêm động tác cửa mạnh lúc rút dao ra. Với vết thương như vậy, bác sĩ pháp y khó lòng phán đoán chính xác độ rộng của lưỡi hung khí.

Miệng vết thương này khá hẹp, cho dù có động tác cửa nhưng vẫn có thể nhận ra độ rộng của lưỡi hung khí rất hẹp.

Mọi người đều cúi đầu suy nghĩ, tôi cầm dao phẫu thuật lạnh lẽo rạch lớp da ở lồng ngực của người chết, tách các múi cơ ra, cắt sụn sườn mềm, sau đó lấy xương ức và phần sụn sườn vừa cắt ra ngoài, màng tim màu vàng và trung thất liền hiện ra, ngay cạnh đó là hai lá phổi đen ngòm.

"Lúc còn sống, ông ta có thường xuyên hút thuốc không?" Trần Thi Vũ

hỏi.

Trưởng phòng Hoàng lắc đầu.

Tôi nói: "Rất khó phán đoán một người hút thuốc hay không thông qua việc nhìn màu sắc của tạng phổi. Về phương diện này, mức độ ô nhiễm không khí còn ảnh hưởng đến phổi ghê gớm hơn là hút thuốc nhiều."

Trong lúc nói câu này, chúng tôi đã thấy rõ tim của thi thể. Trên tâm thất trái có một vết rách rất nhỏ, vị trí đối xứng với màng tim có vết nứt rách lớn hơn vết trên tim rất nhiều vì nó bị đâm cửa. Bởi vậy máu từ miệng vết thương nhỏ này bắn tó ra, không hề bị sự cản trở của màng tim. Máu tràn một lượng lớn vào màng tim gây hiện tượng chèn ép tim.

"Miệng vết thương đi xuyên qua vách tâm thất, xuyên qua vách ngăn liên thất, nhưng vẫn chưa xuyên hết cả tạng tim." Tôi nói, "Con dao này không ngắn đâu."

"Mà anh nhìn xem này!" Đại Bảo lật da ngực của nạn nhân, nói, "Từ miệng vết thương trên da có thể thấy hung khí này rất mảnh, rất giống với hung khí của vụ án trước."

Trong vụ án Tứ "đần" bị sát hại, hung thủ dùng cách cửa cổ để giết nạn nhân, còn vụ này thì đâm vào tim, tuy vết thương của hai nạn nhân ở hai vụ án khác nhau nhưng dường như hung thủ đều cùng sử dụng một loại hung khí.

"Tuy hung khí không quá dài nhưng đủ để đâm vào tận tim, thì chỉ ít nó cũng phải dài cỡ bảy, tám centimet." Tôi nói.

Đại Bảo gật gù: "Mà sau khi vết thương ở ngực khép miệng lại như cũ, ta vẫn có thể nhìn thấy ở góc vết thương có hiện tượng như thể bị xé rách."

Tôi hơi run, vội vàng lấy miếng gạc lau sạch khu vực xung quanh miệng vết thương, phần khích nói: "Chính xác! Đúng là nó bị rách."

"Rách thì sao?" Lâm Đào đứng cạnh tò mò hỏi.

Trưởng phòng Hoàng đáp thay tôi: "Nếu vết thương do vật sắc gây ra thì góc vết thương phải sắc nét, nghĩa là nó bị cắt ra chứ không phải bị xé ra. Nếu vết thương giống như vết thương này, bờ vết thương trơn nhẵn, nhưng góc vết thương lại có hiện tượng như bị xé rách thì chỉ có thể nói hung khí đó có mặt trước là lưỡi, mặt sau không có lưỡi."

Trưởng phòng Hoàng vừa nói xong, chúng tôi bất giác mà cùng nhìn vào con dao phẫu thuật mà mình đang cầm trong tay.

Đoạn trước của dao phẫu thuật là lưỡi dao sắc, còn đoạn sau là cán dao, không có lưỡi. Dao phẫu thuật rất mỏng nhưng vô cùng sắc. Thông thường dao phẫu thuật dài hơn dao gọt hoa quả một chút, độ rộng của lưỡi dao cũng rất hẹp.

Mọi đặc điểm nhận dạng đều cho thấy hung khí mà hung thủ sử dụng chính là dao phẫu thuật.

"Dao phẫu thuật là dụng cụ cứu người chứ không phải hung khí giết người." Trưởng phòng Hoàng nói, "Nếu không tìm được vị trí chính xác thì hung thủ không thể một dao hạ sát nạn nhân được!"

"Nhưng dao phẫu thuật giống như một loại biểu tượng." Tôi trầm ngâm nói.

"Đeo găng tay phẫu thuật của bác sĩ pháp y, đi bọc giày của bác sĩ pháp y, dùng dao phẫu thuật của bác sĩ pháp y." Lâm Đào nói, "Hung thủ muốn nói gì với chúng ta đây?"

"Lại còn ba chữ 'Kẻ dọn rác' kia nữa chứ!" Đại Bảo bổ sung.

Đại Bảo nói câu đó khiến chúng tôi giật mình bừng tỉnh khỏi suy tư, tôi nói: "Mau sắp xếp rõ ràng công việc ở đây, nhanh chóng đến Phong Lĩnh xem vụ án bên đó thế nào, rồi chúng ta phải trở về tìm anh Ngô gấp thảo luận về việc giám định nét chữ."

Trong phòng họp của tổ chuyên án, đầu tiên trưởng phòng Hoàng đọc lệnh của Sở Cảnh sát, nội dung là căn cứ vào các yếu tố như thủ đoạn gây án, đối tượng bị sát hại... Sở Cảnh sát quyết định gộp hai vụ án này thành một để điều tra. Chỉ huy trưởng của chuyên án do đội trưởng Đội Cảnh sát hình sự của Sở Cảnh sát làm đội trưởng, chỉ huy phó là hai trưởng phòng Cảnh sát hình sự của hai thành phố nơi xảy ra án mạng. Những vụ án này được đặt tên là "Chuyên án Kẻ dọn rác".

Tôi phân tích nhanh: "Vụ án này và vụ án ở Long Phiên có thể gộp thành một, găng tay cao su, bọc giày được hung thủ sử dụng làm vật yểm trợ, hung thủ dùng dao phẫu thuật để sát hại nạn nhân. Trên người hai nạn nhân đều không có vết thương do giằng co kháng cự, nạn nhân bị sát hại đã man trong tình trạng không hề phòng bị. Điều đó chứng tỏ hung thủ dễ dàng khiến nạn nhân lơ lửng cảnh giác, nhưng bản lĩnh của hung thủ là dùng đòn tấn công tâm lý để lừa gạt chứ không hề dùng thuốc mê hay bạo lực. Vì cả hai nạn nhân đều không có hiện tượng trúng độc, phần đầu cũng không bị tấn công. Còn một vấn đề nữa tôi vẫn chưa nghĩ thông suốt, nếu tìm vị trí chính xác trong điều kiện tối lửa tắt đèn như thế thì buộc phải dùng tay sờ, sờ thấy vị trí giữa xương sườn thứ ba và thứ tư mới hạ dao, bởi vậy nếu nạn nhân bị sát hại khi đang ngủ say sẽ không giải thích hợp lý được điều này. Đặc biệt là cú ngược của ông Lý "hói" mở phanh ra, rất có khả năng hung thủ làm vậy để tiện bề hạ dao. Nhưng nếu khi ấy nạn nhân còn thức thì vì sao họ lại không hề đề phòng hung thủ như vậy?"

"Một người tiếp cận mình trong khi kẻ ấy đeo găng tay, đi bọc giày mà

sao nạn nhân lại không hề đề phòng nhỉ?" Trưởng phòng Hoàng thắc mắc.

Tôi nói: "Chúng ta không biết rốt cuộc hãn dùng thủ đoạn gì, mà chỉ có thể suy đoán. Khi đó điều kiện ánh sáng không được lý tưởng cho lắm, người bị hại không nhìn rõ người trước mặt. Mục đích thách thức giới cảnh sát của hung thủ rất rõ rệt, có thể hãn muốn khoe khoang chiến tích, cũng có thể hãn là kẻ bệnh hoạn. Nhưng hãn sử dụng dao phẫu thuật, một vật mang tính biểu trưng như vậy làm hung khí giết người, điều đó chứng tỏ rất có khả năng hung thủ là bác sĩ hoặc cảnh sát."

"Kết hợp hai yếu tố đó lại thì kẻ đó là bác sĩ pháp y còn gì?" Trần Thi Vũ nói.

Tôi không tiếp lời, chỉ bảo: "Vì vụ án xảy ra ở hai thành phố khác nhau, nên bước tiếp theo cần phải điều tra loại trừ các ghi chép về đăng ký thường trú, tạm trú ở thành phố Vân Thái trong mấy ngày nay, xem có ai là bác sĩ hoặc cảnh sát đăng ký lưu trú không?"

"Lượng công việc này quá lớn." Trưởng phòng Hoàng nói, "Nội trong vòng mấy ngày nay đã có mấy chục ngàn người đăng ký lưu trú, nếu kiểm tra nghề nghiệp của từng người trong hệ thống đăng nhập hộ tịch thì có vẻ không được thực tế cho lắm. Mà trong thông tin hộ tịch hiện tại, những người đăng ký lưu trú cũng chưa chắc đã khai thật nghề nghiệp thực sự của họ."

"Thì cũng phải cố dăm ăn xôi thôi chứ biết làm thế nào?" Tôi thở dài, "Hung thủ không để lại bất kỳ manh mối mang tính đột phá nào cho chúng ta, nạn nhân lại đều là những người lang thang hầu như chẳng liên quan gì đến hung thủ. Thông thường, họ không có mâu thuẫn gì to tát với bất kỳ ai, mà chắc chắn hung thủ giết họ cũng không phải vì cướp của. Bởi vậy tôi cũng không biết bắt đầu điều tra bước tiếp theo từ đâu."

"Xin lỗi, tôi cắt ngang một chút!" Đại Bảo chậm rãi nói, "Khi này anh nói

khả năng hung thủ là bác sĩ, nhưng có khi nên đặt nghi vấn hung thủ là y tá hoặc hộ lý thì đúng hơn. Vì tôi cảm thấy hung thủ có thể là nữ giới."

"Phụ nữ sao?" Tôi hơi ngạc nhiên, "Xuống dao tàn nhẫn chuẩn xác, hơn nữa lực cánh tay lại rất lớn. Lúc khám nghiệm tử thi, tôi tách phần cơ bao quanh xương sườn và màng xương thì thấy vết ép của cán dao phẫu thuật lên xương sườn thứ ba, điều đó chứng tỏ hung thủ sử dụng lực rất lớn, nếu không sẽ không thể hình thành dấu vết đó."

"Nhưng tôi lại ngửi thấy mùi thơm của nước hoa ở hiện trường." Đại Bảo nói.

"Nước hoa ư? Mọi người có ngửi thấy không?" Tôi quay sang Trương Yên và những cậu cảnh sát điều tra đầu tiên có mặt ở hiện trường.

Mọi người đều lắc đầu.

Tôi chỉ tay về phía Trương Yên và Trần Thi Vũ bảo: "Hay mùi nước hoa tỏa ra từ người hai cô này?"

Hai cô gái đồng thanh: "Tôi không dùng nước hoa."

Tôi cười: "Vấn đề này không ảnh hưởng đến bước điều tra tiếp theo. Bước tiếp theo ngoại trừ điều tra loại trừ trên máy camera và tiếp tục tìm kiếm những đối tượng khả nghi ra, thì chúng ta phải nỗ lực tìm những người thuê phòng trọ tại thành phố Vân Thái. Tôi biết làm vậy chẳng khác nào mò kim đáy biển, nhưng trong tình trạng chẳng nắm được manh mối nào trong tay, thì cho dù biển rộng hơn nữa, ta vẫn phải mò kim thôi."

Trên đường ngồi xe trở về thành phố Phong Lĩnh, màn đêm buông xuống ngoài ô cửa kính, bốn chúng tôi gật gù buồn ngủ.

Đột nhiên Trần Thi Vũ chợt bừng tỉnh khỏi giấc mơ, chọc ngón tay vào

người tôi, hỏi: "Đúng rồi! Chẳng phải hôm nay anh đặc biệt có hứng thú với chiếc mũ bảo hộ lao động sao? Khi nãy ngồi trong phòng của tổ chuyên án, sao anh không nhắc gì đến chuyện chiếc mũ đó vậy?"

Tôi nói: "Chiếc mũ đó chẳng liên quan gì đến chuyên án 'Kẻ dọn rác' thì tôi nhắc đến làm gì?"

"Hứ!" Trần Thi Vũ bĩu môi nói, "Thấy anh tỏ vẻ như bắt được vàng làm tôi cứ ngỡ anh phát hiện ra chuyện gì quan trọng lắm cơ!"

Tôi nhắm mắt cười không đáp lời.

Một đêm yên lặng. Sáng hôm sau, chúng tôi vội đến phòng họp của tổ chuyên án, hẹn đúng tám giờ rưỡi gặp mặt các thành viên của tổ chuyên án. Mới mười mấy tiếng mà cảnh sát đã tìm ra lai lịch của người chết rồi.

"Nạn nhân là một người nhật phế liệu sống cách đây hơn một cây số." Điều tra viên nói, "Các đặc điểm nhận dạng của ông ta hoàn toàn trùng khớp với những gì các anh mô tả. Chúng tôi đang tiến hành xét nghiệm ADN để xác thực. Chúng tôi cũng đã đến nhà ông ta, quả nhiên mấy ngày nay ông ta chưa về nhà, bởi vậy về cơ bản có thể suy đoán nạn nhân tử vong mấy hôm trước chính là ông ta. Sau khi lục soát và điều tra, chúng tôi thấy trong nhà nạn nhân chỉ có vài đồ đạc cũ nát, không có vật gì đáng ngờ, mọi thứ đều rất bình thường. Bởi vậy chắc chắn hung thủ không giết nạn nhân tại nhà của nạn nhân hoặc khu vực quanh đó."

"Quả nhiên là người nhật phế liệu." Tôi lẩm bẩm, rồi ngẩng đầu hỏi, "Khi còn sống, ông ta có xảy ra mâu thuẫn với ai không? Chẳng lẽ đây là vụ giết người do cơn tức giận bộc phát thật sao?"

"Ông ta không hề nảy sinh mâu thuẫn với bất kỳ ai." Viên cảnh sát điều tra đáp, "Các mối quan hệ xã hội của nạn nhân vô cùng đơn giản, ngoại trừ

giao tiếp với những người ở trạm thu mua phế liệu ra thì ông ta không qua lại với bất kỳ ai, ngay cả những người nhặt phế liệu sống cạnh cũng không biết ông ta. Ông chủ trạm thu mua phế liệu nói gần đây không thấy ông ta đến bán phế liệu. Chúng tôi hỏi cặn kẽ hơn, ông chủ kia mới cung cấp các thông tin về lai lịch của nạn nhân. Đồng thời chúng tôi cũng điều tra những người ở trạm thu mua phế liệu, nhưng không phát hiện thấy điểm nào đáng ngờ."

"Nhà máy này có bao nhiêu công nhân?" Tôi hỏi.

"Hơn ba ngàn công nhân." Viên cảnh sát trả lời.

"Thế có bao nhiêu người đội mũ bảo hộ lao động đi làm?" Tôi hỏi.

Trần Thi Vũ lập tức quay sang nhìn tôi với ánh mắt như thể vừa bừng tỉnh ngộ. Trong khi đó viên cảnh sát điều tra vẫn ngơ ngác chưa hiểu vì sao tôi đột nhiên hỏi vậy, cậu ta mở sổ ghi chép ra, ấp úng nói: "Việc này... việc này... tôi vẫn chưa hỏi."

"Sao cậu lại hỏi vậy?" Trưởng phòng Chu lúc nào nói chuyện cũng nho nhã, nhẹ nhàng khác hẳn với cách nói chuyện bỗ bã, thô lỗ của đa số thành viên trong tổ chuyên án.

Tôi cười đáp: "Khi khám nghiệm tử thi, chúng tôi phát hiện hung khí là vật tày có bề mặt trơn nhẵn, có chỗ thẳng có chỗ lại vòng lên, làm bằng chất liệu nhẹ, tiện mang theo bên người. Tôi ngẫm nghĩ rất lâu mà không nghĩ ra vật đó rốt cuộc là vật gì, mãi cho đến khi đến hiện trường của vụ giết người ở thành phố Vân Thái và nhìn thấy vật đó."

Tôi đưa những bức ảnh chụp chiếc mũ bảo hộ lao động ở thành phố Vân Thái lên máy chiếu và nói: "Mũ bảo hộ lao động vừa vặn phù hợp với mọi đặc điểm của hung khí."

Viên cảnh sát điều tra chen ngang: "Ô, tôi nhớ ra rồi! Ở công xưởng này

không bộ phận nào bắt buộc phải đội mũ bảo hộ lao động cả."

"Những bộ phận ở xung quanh công trường xây dựng thì sao?" Đáp án này khiến tôi bất ngờ, mọi suy đoán của tôi bỗng chốc trở nên vô nghĩa. Viên cảnh sát điều tra lắc đầu.

Đại Bảo nói: "Không nhất thiết phải là mũ bảo hộ lao động. Cũng có thể đó là mũ bảo hiểm xe máy."

"Đúng thế!" Câu nói của Đại Bảo đã cứu vãn suy đoán của tôi, tôi nói, "Lúc trước tôi quên mất, những vết thương trên mặt nạn nhân được tạo thành bởi một vật có cạnh sắc. Nếu vậy thì đúng là mũ bảo hiểm xe máy còn phù hợp với đặc điểm của hung khí hơn cả mũ bảo hộ lao động. Bởi vì rất có thể trên mũ bảo hiểm xe máy có lớp kính chắn, khi đẩy lớp kính chắn lên thì sẽ tạo thành một đường cạnh sắc trên mặt phẳng trơn nhẵn của mũ bảo hiểm."

"Ý anh ám chỉ hung thủ là người đi xe gắn máy sao?" Trưởng phòng Chu xác nhận lại.

Tôi kiên định gật đầu.

Viên cảnh sát điều tra nói: "Nhưng ở đây đầy rẫy người đi xe máy, trong công xưởng cũng có rất nhiều công nhân viên chức đi xe máy, ngay cả những người nhật phế liệu quanh đây cũng thường dùng xe máy làm phương tiện đi lại."

"Đó chính là điều tôi muốn nói." Tôi gật đầu, "Vụ án này có năm điểm khác biệt với những vụ án mạng thường gặp khác, chính điều đó khiến nó trở nên ly kỳ và đặc biệt. Thứ nhất là địa điểm gây án. Với các vụ án mạng thông thường, địa điểm gây án có thể lộ liễu nhưng địa điểm vứt xác phải là nơi kín đáo, còn ở vụ án này, địa điểm giết người thì chúng ta chưa biết, nhưng địa điểm vứt xác lại vô cùng lộ liễu, đây không phải hiện tượng bình thường."

Trước đây chúng ta từng nghi ngờ nhân viên bảo vệ của nhà máy, nhưng nhân viên bảo vệ hoàn toàn không cần thiết phải khom người tránh tầm quan sát của camera mà vút xác, vì làm như thế quá mạo hiểm. Thứ hai là hung khí gây án. Ở các vụ án mạng thông thường, hung thủ thường sử dụng các loại hung khí dễ gây chấn thương cho người khác, trong khi ở vụ án này, hung thủ lại sử dụng hung khí rất khó làm nạn nhân tử vong. Nếu địa điểm gây án ở trong phòng thì có thể sử dụng các công cụ như dao, búa, còn nếu địa điểm gây án ở ngoài trời thì anh thấy đấy, xung quanh công trường là đồng không mông quạnh, tìm đâu chẳng thấy gạch đá, vì sao hung thủ không nhặt bừa một viên mà đánh, lại cứ nhất thiết phải dùng một công cụ không thuận tay và đánh vô số phát vào mặt nạn nhân? Vì sao hung thủ lại phí sức như thế để sát hại một người?"

Tôi ngừng giây lát, nhấp ngụm nước, sắp xếp lại luồng tư duy, rồi nói tiếp: "Thứ ba là thủ đoạn. Ở các vụ giết người thông thường, hung thủ thường áp dụng phương thức tốc chiến tốc thắng, nhưng hung thủ của vụ án này lại không tiếc thời gian và sức lực để giết một người. Đây là ví dụ điển hình về gây án quá độ. Gây án quá độ là rõ ràng chỉ cần tốn một phần sức lực để giết người, nhưng hung thủ lại bỏ ra mười phần sức lực. Thứ tư là đối tượng sát hại. Chúng ta đều biết người nhật phế liệu là nhóm người thuộc tầng đáy xã hội, họ rất yếu thế, họ gần như không có mâu thuẫn hoặc khúc mắc gì với người khác, sát hại một người đi nhật phế liệu, bản thân việc này đã rất không bình thường. Trong chuyên án 'Kẻ dọn rác' mà chúng ta đang xử lý, tôi cho rằng hung thủ là một người thần kinh không bình thường hoặc có thể là người có nhân cách chưa kiện toàn. Thứ năm là vị trí sát thương. Chúng ta đều biết rằng nếu muốn dùng vũ lực để khiến một người tử vong thì phải tấn công vào những vị trí yếu huyệt của người đó. Nhưng trong vụ án này nạn nhân lại bị tấn công vào mặt, hể ai có chút kiến thức về y học thì đều biết tấn công vào mặt rất khó gây ra tử vong. Đó cũng là một điểm kỳ lạ."

"Anh nói nhiều vậy rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì?" Trưởng phòng Triệu

hỏi.

Tôi liếc nhìn Lâm Đào, nói: "Cậu đoán xem nào!"

Lâm Đào gật đầu nói: "Chứng cứ rất đầy đủ. Sáng hôm qua chúng tôi vừa thảo luận về một vài đặc điểm của những bệnh nhân tâm thần giết người. Tôi cảm thấy những đặc điểm đó rất phù hợp với vụ án này. Tất cả các yếu tố như thủ đoạn gây án, hung khí gây án, địa điểm vứt xác, đối tượng sát hại, vị trí sát thương đều không phù hợp với logic tư duy của người bình thường. Nếu đã không thể giải thích bằng tư duy của người bình thường thì chúng ta đành phải giải thích bằng tư duy của bệnh nhân tâm thần."

"Bệnh nhân tâm thần sao?" Trưởng phòng Triệu lẩm bẩm.

Tôi nói: "Đã là bệnh nhân tâm thần thì đương nhiên không thể là công nhân nhà máy. Hơn nữa đối tượng bị sát hại là người nhật phế liệu, tôi luôn cảm thấy rất có khả năng động cơ gây án phải liên quan đến phế liệu. Khi này, các cậu nói một số người phế liệu thường đi xe gắn máy, bởi vậy tôi cảm thấy các cậu nên đặt trọng điểm vào những người nhật phế liệu mà đi xe gắn máy, hơn nữa người đó có dấu hiệu mắc bệnh tâm thần."

"Nhưng người mắc bệnh tâm thần cũng có thể lái xe gắn máy sao? Không những biết lái xe mà còn biết đội mũ bảo hiểm khi lái xe nữa chứ?" Viên cảnh sát điều tra không lý giải được.

Tôi nói: "Đầu tiên, người mắc bệnh tâm thần mà tôi nói có thể không giống với những bệnh nhân hoàn toàn mất khả năng tư duy như các anh đang tưởng tượng, có khả năng người đó mắc chứng tâm thần phân liệt gián đoạn, cũng có khả năng đó là người mắc bệnh rối loạn lưỡng cực hưng - trầm cảm, loại bệnh mà lúc bình thường biểu hiện của bệnh không rõ ràng lắm, chỉ khi bị kích thích thì bệnh mới phát tác mà thôi. Hơn nữa tâm thần và lái xe máy, đội mũ bảo hiểm là hai việc không hề xung đột với nhau, ví dụ như vụ án mà

chúng tôi đang xử lý ở Vân Thái, tâm thần của nạn nhân không được bình thường cho lắm, nhưng hàng ngày ông ta vẫn thường xuyên đội mũ bảo hộ lao động trên đầu."

"Điều đó có nghĩa là không thể lấy đối tượng bệnh nhân tâm thần làm căn cứ điều tra loại trừ sao?" Viên cảnh sát điều tra hỏi.

Tôi gật đầu: "Đúng vậy! Nhưng có thể coi đó là điều kiện tham khảo, nói không chừng có người cảm thấy ai đó không bình thường thì đó chính là manh mối. Tôi cho rằng những người đi nhặt phế liệu mà lại đi xe gắn máy chắc không nhiều đâu, phải không?"

Đại Bảo nói: "Cho phép tôi cắt ngang một chút, có lẽ hung thủ là người cao to, bởi vì anh ta chỉ cần một tay là có thể bóp cổ khống chế nạn nhân, đồng thời đánh nạn nhân mấy chục phát vào mặt, điều đó chứng tỏ hung thủ có thể lực rất tốt."

"Đúng vậy!" Tôi cảm kích nhìn Đại Bảo. Suy đoán bổ sung của cậu ta có ý nghĩa vô cùng quan trọng, đặc trưng về thể hình là căn cứ để loại trừ đối tượng tình nghi đơn giản nhất và trực tiếp nhất.

Để gia tăng hiệu quả làm việc, tổ khám nghiệm chúng tôi cũng tham gia vào tổ điều tra, chúng tôi tiến hành điều tra từng người nhặt phế liệu ở xung quanh khu vực công xưởng. Chúng tôi làm việc từ sáng đến lúc chạng vạng thì phát hiện một người nhặt phế liệu khá đặc biệt.

Người đó có biệt hiệu là Mạnh "đại ca", nghe nói hắn có sức khỏe phi thường. Một tải phế liệu cần hai người khênh thì hắn chỉ cần một tay là đủ nhấc bổng lên. Thường ngày Mạnh "đại ca" rất thích giúp đỡ người khác, nhưng tính tình nóng nảy và bốc đồng. Tuy không ai dám khẳng định hắn mắc chứng trầm cảm nhưng bấy nhiêu thông tin cũng đủ để chúng tôi xếp hắn vào danh sách kẻ tình nghi mức độ cao.

Buổi tối, Mạnh "đại ca" thường đến trạm thu mua phế liệu để bán thành quả một ngày của mình. Nhân lúc hẩn vào trạm thu mua, chúng tôi lặng lẽ lấy mũ bảo hiểm treo lưng lẳng trên gương chiếu hậu.

Trong một góc phía ngoài trạm thu phí, chúng tôi dùng đèn chiếu giám định chiếu vào từng góc chết của chiếc mũ, quả nhiên ở đường viền của mũ có những vết lấm chấm màu đỏ. Đại Bảo vội vã lấy dung dịch Tetramethylbenzidine để tiến hành kiểm nghiệm có phải vết máu không. Kết quả dương tính dần dần hiện ra. Chợt chúng tôi nghe thấy một tiếng hét phẫn nộ.

"Ai ăn trộm mũ của tôi rồi?"

Thì ra Mạnh "đại ca" ra khỏi trạm thu mua phát hiện thấy chiếc mũ của mình biến mất nên đã tri hô.

Hai cảnh sát điều tra đi từ chỗ góc chúng tôi đang đứng đến chỗ hẩn, giao thừa cảnh sát. Chẳng ngờ Mạnh "đại ca" đột nhiên phát điên, nhảy bổ vào hai viên cảnh sát. Ba người vật nhau túi bụi, nhưng hai viên cảnh sát không có cách nào vật ngã Mạnh "đại ca" xuống đất. Biến cố xảy ra bất ngờ khiến các nhân viên trong trạm thu mua không biết phải làm sao cho phải.

Trần Thi Vũ bất thành linh chui ra khỏi chỗ chúng tôi, lao đến chỗ Mạnh "đại ca" nhanh như một tia chớp, cô tung một cú đá, Mạnh "đại ca" liền ôm lấy hạ thể ngã vật ra đất. Cuối cùng hai viên cảnh sát cũng có thể còng tay hẩn lại.

Trần Thi Vũ tung chiêu này vừa nhanh, vừa chuẩn lại rất độc khiến tôi, Đại Bảo và Lâm Đào vẫn đang nấp trong góc tường cũng phải tròn mắt ngạc nhiên.

"Cái cô Long Vũ này mai sau ai mà dám lấy làm vợ chẳng biết?" Đại Bảo

ngoác miệng nói.

"Sao không dám lấy? Trông oách hết sảy!" Lâm Đào tấm tắc khen.

Tôi cười trêu: "Tôi biết rồi nhé, thì ra Lâm Đào thích tuýp phụ nữ mạnh mẽ giống như Thi Vũ. Thế nào? Cuối cùng cậu đã tìm ra mục tiêu thay thế Tô My trong trái tim rồi à?"

Mặt Lâm Đào ửng đỏ.

Mạnh "đại ca" bị dẫn về phòng thẩm vấn, hẳn đã qua giai đoạn phấn khích quá độ, giờ hẳn ngồi ủ rũ, đầu ngoẹo sang một bên ở trong phòng thẩm vấn. Đối diện với chứng cứ rành rành, Mạnh "đại ca" tự biết dẫu có ngoan cố phủ nhận cũng chẳng ích gì, thế là chẳng mất bao nhiêu thời gian cảnh sát đã khiến hắn khai hết tội lỗi của mình.

May mà Mạnh "đại ca" chưa phải dạng thần kinh phân liệt nên vẫn nhớ hết quá trình hắn giết người.

Mạnh "đại ca" không quen biết nạn nhân, nguyên nhân giết người chẳng qua vì một ít phế liệu. Mạnh "đại ca" là người có sức khỏe phi phàm, rất nhiều công xưởng muốn tuyển dụng hắn, nhưng hắn đều từ chối, nói theo cách của hắn thì hắn có cảm tình đặc biệt với công việc nhặt phế liệu. Hắn cho rằng nhặt phế liệu là một công việc nghiêm túc, hơn thế nữa đó chính là sự nghiệp của hắn. Bởi vậy Mạnh "đại ca" làm việc rất chăm chỉ. Thường ngày hắn đều bắt đầu công việc từ sáng sớm và đến tận tối mịt mới về nhà, hắn mang phế liệu về nhà, chọn ra những loại phế liệu mà mình thích, chất đống ở căn phòng nhỏ ngay cửa nhà hắn. Thế mà mấy hôm trước, khi hắn đi nhặt phế liệu trở về chợt thấy ai đó lục lọi trong căn phòng nhỏ ngay trước cửa nhà hắn. Không cần nghĩ cũng biết kẻ này lại muốn "tiện tay dặt bò" rồi đây!

Trong khoảnh khắc đó, bệnh của hắn liền tái phát, hắn vớ chiếc mũ bảo hiểm nhằm thẳng đối phương mà tấn công tới tấp. Đối phương sợ hãi ngã ngồi xuống đất. Mạnh "đại ca" thuận đà lao đến bóp cổ kẻ đó, rồi dùng mũ bảo hiểm đánh lấy đánh để vào mặt ông ta. Một lát sau mũi ông ta chảy máu lênh láng, rồi lăn ra ngất xỉu. Đương nhiên lúc đó đang tức điên người nên Mạnh "đại ca" không thể kiểm soát được lý trí của mình nữa, hắn tiếp tục đánh đối phương cho đến khi ông ta hoàn toàn tắt thở.

Mặc dù đối phương đã chết nhưng cơn phát bệnh của Mạnh "đại ca" vẫn chưa thuyên giảm, hắn biết thi thể ngâm lâu ngày trong nước sẽ biến dạng trương phình nên vội vác thi thể đi bộ hai cây số đến một dòng sông nhỏ bên vệ đường, rồi ném mạnh thi thể xuống nước.

Tôi ngồi trong phòng thẩm vấn nghe hung thủ khai chân tướng sự thật. Nghe xong, tôi nhanh chóng gấp cuốn sổ ghi chép lại, nói với tổ khám nghiệm: "Đi thôi! Chúng ta trở về thành phố tìm anh Ngô. Tôi không tin tên 'Kẻ dọn rác' này có thể trốn được mãi."

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Xác Chết Không Có Mặt (1)

"Chúng ta không sợ chuyện này ảnh hưởng xấu đến xã hội tới mức nào, dù sao án mạng cũng xảy ra rồi. Điều chúng ta cần làm là phải nhanh chóng phá án, như vậy chuyện xấu mới có cơ hội chuyển biến thành chuyện tốt." Nói đến đây, tôi chợt nghĩ đến một điều nên liền hỏi luôn, "Hiện trường có dấu máu không?"

"Nói đi! Anh định đền bù cho chúng tôi thế nào?" Tôi vớt tập tài liệu vụ án lên bàn làm việc của anh Ngô, giả bộ tức giận.

"Đền bù gì cơ? Sao phải đền bù cho các cậu?" Anh Ngô cười hỉ hả.

"Anh già cả đâm lú lẫn rồi à? Tự mình nói mà giờ lại quên sao?" Tôi nói, "Tôi bảo anh thôi mồm anh còn chối. Lần trước anh bảo có án mạng, thế là có án mạng luôn, lần trước anh còn nói "Nếu vụ án này xảy ra lần nữa thành chuỗi án liên hoàn thì rất có khả năng tôi sẽ phát hiện ba chữ đó có ý nghĩa gì". Anh xem, giờ thì nó đến thật rồi đấy, nó thành chuỗi án liên hoàn rồi đấy! Miệng của anh quả là phun vàng nhả ngọc, thiêng không tưởng tượng nổi. Cố lắm thì tôi cũng chỉ làm quạ được thôi, còn anh ấy à, chắc sắp thành Tinh Vệ (1) được rồi đấy!"

(1) Tinh Vệ: tên một giống chim nhỏ mỏ đỏ chân trắng có hình dáng giống con quạ thường sinh sống ở các vùng duyên hải Viễn Đông. Ở đây nhân vật Tân Minh muốn ám chỉ nhân vật anh Ngô là mồm quạ, chuyên nói điều xui rủi.

Quan hệ giữa anh Ngô và chúng tôi rất tốt, nên dẫu đùa hơi quá trớn anh cũng không giận.

"Tinh Vệ ư?" Anh Ngô cười khề khà, "Cậu muốn nói đến loài chim lấp bẽ chứ gì? Thế thì cậu mới hiểu một nửa thôi! Tinh Vệ không phải là quạ, mà đó là cô con gái út của thần Mặt Trời, sau nàng hóa thành một loài chim nhỏ mỏ trắng, chân đỏ, đầu hoa mơ, thường sinh sống ở núi Phất Cừ. Sở dĩ gọi nó là chim Tinh Vệ là bởi vì tiếng kêu của nó giống như tiếng kêu da diết của nàng Tinh Vệ."

Đối với các nghiên cứu cổ xưa như thiên văn địa lý, chắc chắn tôi không đấu lại anh, thế là tôi trợn mắt cãi cùn: "Vâng, đúng quá còn gì! Thê thiết thế còn gì! Trong vài ngày xảy ra bao nhiêu vụ án mạng."

"Tôi nói cho các cậu biết, tôi cảm thấy nguyên nhân chủ yếu khiến năm nay các cậu không ngơi tay với hàng loạt chuỗi án mạng là bởi vì cặp câu đối của các cậu đấy!" Anh Ngô nghiêng răng nói.

Để nâng cao tinh thần văn hóa văn nghệ của Đội Cảnh sát dân phòng, vào dịp Tết năm nay Sở Cảnh sát đã tổ chức cuộc thi viết câu đối, yêu cầu các phòng phải sáng tác một cặp câu đối xuân dựa trên đặc điểm công việc thực tế của từng đơn vị.

Câu đối xuân mà tổ khám nghiệm chúng tôi viết thế này:

Vế trên: Ánh dao bóng cửa dật thành vạn mắt lưới trời

Vế dưới: Phan ngực mổ bụng gột rửa ngàn nỗi hàm oan

Hoành phi: Tay quỷ tâm Phật

Chúng tôi nhờ một cựu bác sĩ pháp y đã nghỉ hưu thích thư pháp viết nên câu đối xuân đó bằng lối viết mang đầy ngạo khí bá vương. Khi dán câu đối

lên tường, tổ chúng tôi được các tổ khác hết lời khen ngợi, bởi vậy chúng tôi nghiêm nhiên coi như tổ mình đã giành được giải nhất, giải thưởng là một chai dầu gội đầu.

Thành tích này đâu phải dễ dàng mà có được! Tuy hàng năm chúng tôi đều bận đến nỗi vắt chân lên cổ mà chạy, nhưng không biết vì sao kết quả thi sát hạch luôn không bằng các phòng ban khác trong đơn vị. Bởi vậy giải thưởng duy nhất mà chúng tôi đạt được - câu đối xuân - được chúng tôi coi như bảo bối, chúng tôi treo nó trên tường suốt hơn hai tháng, mãi đến khi sắp hè mới gỡ xuống.

"Vạn nỗi hăm oan đấy! Ha ha! Cứ cho mỗi năm các cậu giám định được hai, ba mươi vụ án tại hiện trường." Anh Ngô nói, "Thì phải hơn trăm năm sau mới có thể rửa sạch được vạn nỗi oan đấy! Cậu nghĩ mình là Tôn Ngộ Không sao? Chắc ông trời sợ các cậu không hoàn thành được chỉ tiêu đã đề ra nên mới tăng tăng giao nhiệm vụ cho các cậu đấy!"

Tôi tức đến nỗi nhất thời không thốt nên lời.

Lâm Đào cười nói: "Được rồi, hai anh già rồi mà còn không gương mẫu. Thôi! Không nói chuyện nhăng cuội nữa, chúng ta bàn việc chính nhé!"

Lời nói của Lâm Đào khiến chúng tôi lập tức thôi đùa.

"Đúng rồi! Anh nhận ra đặc trưng viết chữ khác thường gì thông qua mấy chữ viết bằng máu đó không?" Tôi giờ ảnh chụp ra đặt trước mặt anh Ngô.

Anh Ngô nói: "Lâm Đào đã gửi ảnh cho tôi rồi và tôi cũng đã đối chiếu kỹ càng. Từ thói quen viết chữ và đặc trưng rất tinh vi về kiểu chữ thì tôi xác định chắc chắn hung thủ của cả hai vụ án là cùng một người không còn nghi ngờ gì nữa."

"Chúng tôi cũng biết là một người gây án rồi!" Tôi nói, "Từ các phương

diện như thủ đoạn gây án, đối tượng sát hại... Hung thủ đều thực hiện giống nhau như đúc."

Anh Ngô nói: "Thì đây là hai vụ án xảy ra ở hai thành phố khác nhau, nên chí ít có thể coi đó là chứng cứ xác định cả hai vụ án này đều do một cá nhân gây ra, chứ không phải một tổ chức hay tập thể gây ra. Chí ít bây giờ chúng ta đã tìm hiểu được quỹ đạo và đường đi nước bước của hung thủ."

Tôi gật đầu công nhận lập luận của anh Ngô.

Anh Ngô nói tiếp: "Còn về đặc trưng đặc biệt đúng là không dễ tìm đâu. Thứ nhất, cả hai vụ án đều chỉ có ba chữ ngăn ngừa thế kia. Thứ hai, vật liệu sử dụng để viết lên lại là vách tường, điều đó khiến mất đi rất nhiều điều kiện giám định. Bởi vậy ban đầu tôi chỉ tiến hành giám định trên tinh thần còn nước còn tát, chẳng ngờ không xem thì không biết, xem rồi đúng là tìm thấy điều đáng mừng đấy!"

"Hả? Điều đáng mừng gì vậy?" Tôi và Lâm Đào đồng thanh hỏi.

Anh Ngô cho hiển thị hai bức ảnh lên màn hình máy vi tính cùng một lúc, rồi nói: "Các cậu có dò ra manh mối gì không? Đừng lãng phí thời gian vào việc tìm hiểu thói quen viết chữ, bởi rốt cuộc đó không thể tính là đặc trưng gì đặc biệt. Tôi gợi ý một chút nhé! Các cậu xem liệu có chữ nào bị viết nhầm không?"

"Tất cả chỉ vồn vện ba chữ, hơn nữa chẳng phải anh cũng từng nói hung thủ là người có trình độ văn hóa nhất định sao? Làm gì có chuyện còn viết sai?" Tôi thắc mắc.

"Trình độ văn hóa và tỷ suất viết sai chữ không nhất định phải tỷ lệ thuận với nhau." Anh Ngô thông thả nói, "Rất nhiều người có trình độ học vấn uyên bác nhưng vẫn có thói quen viết sai chính tả, nếu không thì sao còn hình

thành nên Thông giả tự (2)? Mà một số chữ sai do người viết nối liền các nét vào nhau khiến người đọc không dễ phát hiện ra.

(2) Thông giả tự: một phép dùng chữ trong tiếng Hán cổ. Dùng những chữ có âm đọc giống hoặc gần giống để thay cho một chữ khác.

Tôi và Lâm Đào nhìn bức ảnh thật kỹ nhưng vẫn không phát hiện thấy gì.

Anh Ngô mỉm cười bảo: "Nhìn ba chữ 'Thanh đạo phu (3)' này! Chữ 'thanh' viết nhắc nét nên từng chữ viết khá cẩn thận, gãy gọn, còn chữ 'phu' thì các nét chữ khá đơn giản nên cũng không có vấn đề gì, duy chỉ có chữ 'đạo' này..."

(3) Ba chữ 'Kẻ dọn rác' nguyên gốc tiếng Hán là 清道夫 (Thanh đạo phu). Lý giải của nhân vật anh Ngô là lý giải dành cho chữ Hán. Chữ "đạo" 道 bao gồm bộ quai xước 辵 và chữ "thủ" 首. Chữ "thủ" 首 bao gồm bộ thảo đầu 艹 và chữ "tự" 白. Hung thủ viết sai nên đã gạch ba gạch trong chữ "tự" thay vì gạch hai gạch.

"Trong cả hai vụ án, hung thủ đều không viết chữ 'đạo' một cách rõ ràng." Lâm Đào nhận xét.

"Không rõ ràng không thể coi là đặc trưng được!" Anh Ngô nói, "Các cậu thấy không rõ ràng chứ gì? Vậy để tôi phóng to lên cho các cậu xem." Nói xong anh Ngô liền phóng to chữ "đạo" chiếm trọn cả màn hình.

"Khi chúng ta viết chữ đó thì thường viết 'bộ thảo đầu' ở bên trên, kế tiếp đó là chữ 'tự' ở bên dưới, trong khung của chữ 'tự' chỉ có hai gạch ngang, nhưng hung thủ lại quen tay viết thành ba gạch, thế là thành chữ sai. Có thể hẳn biết rõ chữ đó chỉ có hai gạch, nhưng khi viết thì lại quen thói viết sai nên mới tạo ra sai lệch như vậy." Anh Ngô giảng giải.

Tôi và Lâm Đào nhú mào, không rời mắt khỏi màn hình. Dòng chữ máu

trên màn hình được phóng to, độ phân giải lại kém nên trông mờ mờ, thêm vào đó hung thủ lại viết quá ngoáy và chữ nhiều nét, nên nom càng mờ hơn. Nhưng đúng là tôi nhìn thấy có ba gạch ngang màu đỏ bên trong khung có chữ "tự".

"Anh chắc chắn không đấy?" Tôi cầm bức ảnh xoay ngang xoay dọc.

Anh Ngô chăm điều thuốc, rít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nói: "Không chắc chắn lắm, nhưng tại cả hai hiện trường đều phát hiện thấy cùng một đặc trưng, tuy chưa rõ nét lắm nhưng cũng rất đáng ngờ."

"Đặc điểm đó có được tính là đặc trưng đặc biệt không?" Trần Thi Vũ xen ngang.

Anh Ngô đáp: "Chữ viết sai có hằng hà sa số, nhưng nếu viết sai cùng một chữ giống nhau thì không có nhiều người đâu. Bởi vậy tôi cảm thấy nó không có giá trị điều tra loại trừ nhưng chí ít nó có giá trị kiểm định, phân biệt."

Ý nghĩa của việc điều tra loại trừ là có thể lợi dụng đặc trưng này để tiến hành rà soát tất cả những kẻ khả nghi. Vì nếu muốn lấy bút tích chân thực của tất cả những đối tượng khả nghi thì phải lục tìm chữ viết tay trước kia của anh ta. Trong thời đại phổ cập máy tính như hiện nay thì lượng công việc đó vô cùng khổng lồ, bởi vậy cách làm này không khả thi. Thông thường các đặc trưng có giá trị điều tra loại trừ là độ tuổi, chiều cao, giới tính, đặc trưng diện mạo... Vì những yếu tố này dễ đối chiếu tiến hành trực tiếp trong quá trình thẩm vấn, bởi vậy chúng thường được sử dụng làm căn cứ loại trừ. Còn việc kiểm định phân biệt chỉ áp dụng với những nghi phạm trọng điểm mà cảnh sát nghi ngờ, giá trị kiểm định phân biệt cho phép tiến hành phân biệt trọng điểm với một đối tượng đặc thù.

"Nếu nó có giá trị kiểm định phân biệt thật thì cũng tốt lắm rồi. Chúng ta có thể yêu cầu các cảnh sát điều tra tìm nhiều người có điều kiện phù hợp đến

phòng thăm vấn và bí mật lấy bút tích của họ." Trần Thi Vũ góp ý kiến.

"Có điều tôi cứ nói tình huống xấu trước." Anh Ngô nói, "Tôi tìm đặc trưng này trên tinh thần còn nước còn tát, chứ rốt cuộc có chuẩn xác hay không thì khó nói lắm. Các cậu cũng thấy rồi đấy, trong hai vụ án này, chữ 'đạo' đều viết không rõ nét. Đừng để đến lúc cần sử dụng làm căn cứ kiểm định, phân biệt mới phát hiện đặc trưng này chẳng qua là hai lần viết trùng hợp ngẫu nhiên của hung thủ. Tới khi ấy, tôi không gánh vác nổi trách nhiệm đâu đấy."

"Anh nói cũng phải." Tôi nói, "Rốt cuộc đó là thói quen viết sai chữ hay chẳng qua là sự sai lệch của thị giác khi hung thủ viết liền các nét vào nhau thì thật khó nói. Chúng tôi sẽ xử lý thận trọng."

"Chí ít thì từ phần giám định chữ viết này, chúng ta đại khái phỏng đoán được chiều cao của hung thủ rồi còn gì." Anh Ngô tự tin, "Hần cao tầm một mét bảy mươi, các cậu có thể lấy đây làm điều kiện điều tra loại trừ."

"Quá nhiều người cao tầm một mét bảy." Tôi lắc đầu.

Đại Bảo nói: "Còn giới tính thì sao? Anh Ngô, anh có phán đoán được giới tính của hung thủ không?"

Xem ra Đại Bảo vẫn chắc chắn với mùi nước hoa mà cậu ta ngửi thấy ở hiện trường lần trước. Khi đó chúng tôi vẫn còn bàn cãi về vấn đề giới tính của hung thủ.

"Đầu tiên, hiện giờ chúng ta vẫn chưa có căn cứ đầy đủ để xác định giới tính của hung thủ." Tôi cắt ngang lời Đại Bảo, "Tiếp đến, tôi nhìn vết thương ở xương sườn và cảm thấy lực tay của nữ giới không thể mạnh đến mức như vậy được."

Anh Ngô day mũi, cau mày nói: "Lần trước chúng ta đã bàn về vấn đề này

rồi, việc phán đoán giới tính thông qua rên chữ không hề có căn cứ khoa học. Nhưng tôi cảm thấy nét chữ của kẻ này rất thanh tú nên cũng không loại trừ trường hợp là do phụ nữ viết."

"Đẩy đẩy! Anh thấy chưa?" Đại Bảo được đà lên giọng, "Anh Ngô ủng hộ tôi đấy!"

"Anh Ngô chỉ nói không loại trừ thôi, ok? 'Không loại trừ' và 'khẳng định chính xác' là hai khái niệm khác nhau." Tôi nói.

"Chẳng phải nguyên nhân không thể xác định chính xác là vì văn bản mẫu quá ít ỏi đấy sao?" Anh Ngô nói, "Nếu các cậu có thể khiến hung thủ viết thêm mấy tổ từ thì tôi cho rằng đặc trưng sẽ lộ ra rõ ràng hơn, hơn nữa như thế cũng có lợi cho phán đoán của chúng ta."

"Anh cả!" Tôi thực muốn chống hông vái sòng anh, "Làm ơn khép cái mồm Tinh Vệ lại cho tôi nhờ!"

Lần này, mồm quạ của anh Ngô không lập tức hiển linh, chúng tôi trải qua công việc hành chính vô vị trong suốt một tuần chẵn. Cũng như lần trước, phòng chúng tôi lại tụ tập hai lần.

Đương nhiên chúng tôi cũng không thể bỏ bê các vụ án mạng. Trong tuần đó, chúng tôi thường xuyên gọi điện thoại hỏi thăm Phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên và Phòng Cảnh sát thành phố Vân Thái về tình hình điều tra "chuyên án Kẻ dọn rác".

Sau một tuần điều tra, các cảnh sát đều bỏ ra rất nhiều công sức nhưng gần như chẳng thu được kết quả gì. Tổ điều tra bắt đầu rà soát từ những người lang thang vì họ nghĩ đến nhân tố gây án là những người lang thang tranh giành địa bàn, rồi họ lại nghĩ đến nhân tố bệnh nhân tâm thần gây án, thậm chí hai thành phố trên còn huy động lực lượng cảnh sát rất hùng hậu để

kiểm tra từng đối tượng, họ tiến hành nghiên cứu, phán đoán tất cả các camera xung quanh hiện trường nhưng tuyệt nhiên không tìm ra manh mối nào. Vụ án không chỉ đơn thuần là sa vào tình thế bế tắc mà là hoàn toàn mất phương hướng. Niềm tin của các cảnh sát điều tra bị dập tắt thô bạo, họ không biết phải điều tra thế nào mới phải.

Đương nhiên mấy ngày vất nát óc cũng chẳng thể giúp chúng tôi có được bước đột phá về phương diện chuyên ngành kỹ thuật hình sự. Hai vụ án này trở thành hai vụ án bỏ ngõ, mặc dù Sở Cảnh sát tỉnh đã treo biển báo động và liên tục thúc giục tiến độ của chuỗi án liên hoàn, nhưng đơn vị cơ sở trực tiếp thực hiện mệnh lệnh là chúng tôi thì vẫn loay hoay như gà mắc tóc.

Tôi cũng nhắc anh Ngô không quên lưu ý xem trong quá trình giám định chữ viết hàng ngày có phát hiện thấy từ "đạo" không và so sánh với từ "đạo" mà hung thủ viết. Thứ nhất là xem tỷ lệ người viết sai chữ này cao hay không, thứ hai là muốn mò kim đáy bể và ôm cây đợi thỏ xem hung thủ có liên quan đến các vụ án khác mà "dâng" bút tích lên cho chúng tôi kiểm định không. Tất nhiên cách này hoàn toàn là trông chờ vào sự trùng hợp ngẫu nhiên một cách cực đoan để phá án, tuy nhiên hai vụ án đã bế tắc đến nước này thì chỉ còn biết trông mong vào sự tình cờ đó thôi.

Sáng thứ hai, tôi đi làm khá sớm, giở lại album ảnh ăn chơi tụ tập của phòng mà Trần Thi Vũ chụp và lưu lại trong máy tính. Càng xem lại càng thấy thú vị, bụng Linh Đan đã lùm lùm, Đại Bảo và chị Bảo vòng tay uống rượu giao bôi, các cô bạn gái mới của Hàn Lượng liên tục được thay đổi... Đột nhiên chuông điện thoại reo vang, số máy hiển thị trên màn hình điện thoại giúp tôi biết người gọi đến là thầy. Tôi nhăn mày biết lại có việc làm rồi.

"Giờ là bảy giờ năm mươi chín phút." Thầy nghiêm giọng, "Tôi gọi đến xem các cậu có đi làm muộn hay không."

Tôi thâm nhủ trong bụng thì ra thầy cũng thích soi học trò, may mà hôm nay tôi lại đến sớm.

Dường như thầy đọc được suy nghĩ của tôi nên nói tiếp: "Đương nhiên tôi gọi điện đến không chỉ đơn thuần để kiểm tra việc chuyên cần của các cậu mà còn muốn làm phiền các cậu một chút. Khi này tôi vừa nhận được thông báo của trung tâm chỉ huy, ở huyện Khánh Hoa vừa xảy ra một vụ án mạng, hai người tử vong, điều tra bước đầu cho thấy đây là vụ án cố tình sát hại, Phòng Cảnh sát cần chúng ta đến chỉ đạo và trợ giúp, các cậu chuẩn bị xuất phát đi!"

"Không phiền! Không phiền mà thầy!" Tôi rồi rít đáp lại với giọng hơi kích động. Từ sau vụ thảm án một lúc sát hại năm người ở nhà Miêu Chính thì đã lâu chúng tôi không gặp vụ nào bị sát hại từ hai người trở lên. Tôi mơ hồ cảm nhận vụ án này có gì đó liên quan đến chuỗi huyết án "Kẻ dọn rác".

Tôi buông điện thoại xuống cũng là lúc Đại Bảo, Lâm Đào và Trần Thi Vũ bước vào phòng.

Tôi liếc ba người họ, rồi thùng thảng cất giọng rất gian: "Thầy vừa gọi điện đến kiểm tra chuyên cần."

Lâm Đào ngó lơ, quay người vào phòng vệ sinh vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối bời của cậu ta. Trần Thi Vũ cảnh giác kiểm tra lại máy vì tính đã bị tôi bật lên. Chỉ duy Đại Bảo hoảng hốt hỏi: "Á? Thật không? Thầy... thầy có hỏi tôi không?"

Nhìn bộ dạng lo lắng và giọng nói lắp bắp của cậu ta, tôi phá lên cười: "Đi thôi! Huyện Khánh Hoa vừa xảy ra án mạng."

Đại Bảo lập tức hỏi theo thói quen: "Mấy cỡ?"

Tôi giơ hai ngón tay, rồi xách hòm dụng cụ nhanh chân bước xuống tầng.

Huyện Khánh Hoa trực thuộc thành phố Thanh Hương, nằm ở phía bắc của tỉnh, đó là nơi giao nhau giữa ba tỉnh.

So với các huyện thành vùng biên khác, trị an ở huyện Khánh Hoa khá yên ổn. Tôi làm việc gần ấy năm mà mới đến đây trợ giúp phá án hai, ba lần. Nhưng trong ấn tượng của tôi, huyện thành này không có án thì thôi, mà hễ xảy ra án lại toàn án động trời. Tuy số lượng án mạng không nhiều nhưng tần suất phá được án lại không cao, đặc biệt còn xuất hiện những vụ án mạng vô cùng nan giải. Nghĩ đến đây tôi không khỏi thầm lo lắng.

Trưởng phòng Cảnh sát hình sự huyện Khánh Hoa mồ hôi nhễ nhại đứng đợi chúng tôi ở lối ra đường cao tốc. Anh là một cảnh sát lão thành, tuy chưa đến năm mươi tuổi nhưng đã có ba mươi năm kinh nghiệm làm cảnh sát hình sự, hơn nữa anh lại quả cảm, tác phong uy nghi lắm liệt nên được các đồng nghiệp trong tỉnh rất kính trọng.

"Ô? Anh Triệu đích thân đến đón chúng tôi sao?" Tôi xuống xe hàn huyên.

Trưởng phòng Triệu dường như vẫn chưa dứt cơn bức mình, anh chửi thề: "Con bà nó! Đúng là xui tận mạng! Không biết thằng cha phóng viên nào vừa khéo đi ngang qua hiện trường, lén chui vào khu vực phong tỏa, nhòm vào cửa sổ phía sau hiện trường, rồi chụp một bức ảnh tung lên mạng. Bây giờ cả Sở Cảnh sát và Phòng Cảnh sát đều đang xả cơn giận lên đầu tôi."

"Bị chụp trộm à?" Tôi cười hì hì, "Chuyện nhỏ ấy mà! Suốt ngày chúng tôi bị chụp trộm đầy thôi! Chỉ cần họ không gắn thêm cái tiêu đề ngậm máu phun người là được. Lần trước có một vụ án được giới truyền thông rất quan tâm, khi các bác sĩ pháp y chúng tôi vào phòng bệnh tiến hành khám nghiệm tình trạng vết thương cho người bị thương thì bị một phóng viên chụp ảnh trộm. Việc này lẽ ra hết sức bình thường đúng không? Ngày nào bác sĩ pháp y chẳng làm những công việc như vậy? Thế mà vị phóng viên đó lại thông

minh hơn những bác sĩ pháp y luôn nghĩ đơn giản như chúng ta nhiều, anh ta đã đặt một tiêu đề rất kêu cho bức ảnh đó, rồi còn viết cái gì mà cảnh sát canh phòng nghiêm ngặt ngoài phòng bệnh 24/24 giờ không cho nạn nhân được phép trao đổi thông tin với người ngoài. Đúng là bịa đặt trắng trợn! Một vụ án đơn giản thế mà lại bị xào xáo thành vụ án ẩn chứa âm mưu đen tối khổng lồ phía sau, ha ha!"

"Hả? Lại còn chuyện đó nữa sao?" Trưởng phòng Triệu lập tức thấy tâm lý cân bằng trở lại, anh nói, "Có điều hiện trường lần này rất máu me, tình trạng tử vong của người chết rất thảm. Bởi vậy bức ảnh kia vừa được tải lên mạng là lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người, gây ảnh hưởng cực kỳ không tốt đối với xã hội."

"Chúng ta không sợ chuyện này ảnh hưởng xấu đến xã hội tới mức nào, dù sao án mạng cũng xảy ra rồi. Điều chúng ta cần làm là phải nhanh chóng phá án, như vậy chuyện xấu mới có cơ hội chuyển biến thành chuyện tốt." Nói đến đây, tôi chợt nghĩ đến một điều nên liền hỏi luôn, "Hiện trường có đầm máu không?"

Trưởng phòng Triệu gật đầu, vẻ mặt không giấu được nét bi thương: "Hầy! Hai ông bà già! Mất hết cả mặt."

"Hả?" Đại Bảo kinh ngạc kêu lên, "Không... không còn mặt sao?"

Trưởng phòng Triệu lắc đầu thờ dãi không đáp, anh quay người chui vào trong xe dẫn chúng tôi đến hiện trường vụ án. Chiếc xe lao đi vun vút.

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Xác Chết Không Có Mặt (2)

Xe men theo đường quốc lộ của thôn chạy về hướng đông, sau khi đến huyện thành, tầm nhìn trở nên khoáng đạt rất nhiều, trước mặt chúng tôi là một bình nguyên rộng lớn. Đường như thôn xóm ở đây sống không tập trung, các hộ thường xây nhà ở hai bên đường, phía sau nhà chính là "căn cứ địa" của nhà mình.

Mặc chiếc xe rung lắc, tôi giở tập hồ sơ mà trưởng phòng Triệu đưa cho lúc trước và đọc lý lịch của hai người bị hại. Thi thể nam tên là Trịnh Khánh Hoa, là người huyện Khánh Hoa chính gốc, năm nay đã tám mươi một tuổi. Theo tình hình điều tra, sức khỏe của ông cụ rất tốt, tất cả công việc đồng áng trong nhà đều do mình ông gánh vác. Thi thể nữ là cụ bà Trịnh Kim Thị, vợ của ông cụ Trịnh Khánh Hoa, năm nay bảy mươi chín tuổi, bà là người huyện khác, hơn năm mươi năm trước được gả đến Trịnh gia. Cụ bà cũng rất khỏe mạnh, nhiều tuổi vậy rồi mà gần như chưa hề phải đi bệnh viện.

"Nếu không bị sát hại thì có lẽ hai cụ phải sống đến trăm tuổi." Đại Bảo nói.

"Sống chết có số, phú quý nhờ trời mà!" Tôi thở dài.

Chẳng bao lâu sau, chúng tôi đã đến được địa điểm cần đến. Xe của trưởng phòng Triệu dẫn đầu đoàn xe chạy bon bon trên đường cái dẫn vào thôn. Khi đến trước cổng một hộ gia đình, xe của ông chột dừng lại. Đây là bãi đỗ xe thuê tạm thời của đoàn cảnh sát, mấy chiếc xe đỗ ngổn ngang ở đó. Phía bên kia đường đối diện với hộ gia đình này là một ngôi nhà được căng

dây cảnh báo, có lẽ đó chính là hiện trường.

Có thể vì trước đó hiện trường xảy ra sơ sót mất mát gì đó nên việc phòng vệ ở ngoại vi hiện trường được tăng cường rõ rệt, mỗi góc của khu vực phong tỏa đều có hai nhân viên mặc cảnh phục đứng gác, có thể đó là cảnh sát dân sự hoặc cũng có thể là cảnh sát nghĩa vụ vai đeo cấp hiệu học viên.

Trưởng phòng Triệu đứng bên vệ đường chỉ tay vào ngôi nhà phía trong hiện trường bảo: "Hôm nay là thứ hai, cứ đến thứ hai hàng tuần là anh Trịnh Nhân Phúc, con trai của hai cụ ấy lại đến thăm, đại khái giống như kiểu vẫn an thời xưa đó! Sáng sớm nay, Trịnh Nhân Phúc đến thăm bố mẹ thì phát hiện cổng mở toang hoang, sau khi bước vào hiện trường, anh ta phát hiện hai cụ đều đã gặp nạn, thế là vội vàng gọi điện báo cảnh sát. Bác sĩ pháp y chỗ chúng tôi cũng vừa làm khám nghiệm đơn giản ở bề ngoài, xác định hai cụ ấy gặp nạn từ tối qua."

Ngôi nhà hiện trường nằm ở phía bắc con đường, địa thế thấp hơn mặt đường một chút, cổng cách vệ đường chừng hơn chục mét. Mặt đất phía trước cửa là mặt phẳng trải đá, có lẽ trước đây dùng làm sân nhà. Đứng ở vệ đường ngó vào trong có thể thấy kết cấu chính thể của căn nhà. Đây là dạng nhà vườn một cổng một vườn, từ cổng đi vào sẽ thấy bên trái là chuồng lợn và chuồng gà, chính giữa là phòng khách tương đối rộng rãi, phía phải là một chái nhà nhỏ, nghe cảnh sát điều tra giới thiệu đó là gian phòng vừa dùng làm phòng ngủ lại vừa dùng làm nhà bếp, ngay cửa kê một bộ bếp, trong phòng còn có giường.

"Hai cụ là người thế nào?" Trần Thi Vũ hỏi cảnh sát điều tra. Tôi biết hiểu nhiều về tình hình điều tra tiền kỳ sẽ giúp ích cho việc điều tra phát hiện và phân tích hiện trường.

"Ừm!" Cậu cảnh sát điều tra nhíu mày ra chiều suy nghĩ, rồi đáp: "Câu hỏi của cô hơi khó trả lời. Nếu tổng hợp các điều tra của chúng tôi thì họ là người

bình thường."

"Câu này có nghĩa gì?"

"Thông thường khi điều tra tính cách hoặc hành xử của một người thì đại đa số đều cho ra kết quả là người bình thường." Cậu cảnh sát giải thích, "Nghĩa là có người sẽ đánh giá tốt, có người sẽ đánh giá không tốt. Rất ít người được đám đông khen nức nở là người tốt toàn diện hoặc phản ánh là người xấu toàn phần. Con người mà lại! Sống ở trên đời luôn có người gần gũi với mình hơn, cũng luôn có người xa cách mình hơn."

"Cậu nói có lý!" Tôi cảm thán, "Trách gì có người nói, tuy điều tra và kỹ thuật hình sự thuộc cùng một bộ môn, nhưng nội dung nghiên cứu lại khá khác biệt. Chuyên ngành của chúng tôi thuộc khoa học tự nhiên, còn chuyên ngành điều tra của các cậu lại thuộc khoa học xã hội."

Cậu cảnh sát điều tra nói tiếp: "Ý kiến duy nhất tương đối thống nhất là tình cảm hai vợ chồng ông lão rất mặn nồng. Bao nhiêu năm lấy nhau mà chưa ai nhìn thấy hai ông bà cãi nhau. Về điểm này, họ là tấm gương của mọi người dân trong thôn."

"Điều đó có nghĩa là không có chuyện họ bị sát hại do thù hận về tình phải không?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Bằng ấy tuổi rồi ai còn nghĩ đến chuyện giết nhau vì tình nữa!" Lâm Đào nói, "Đương nhiên vấn đề cô đưa ra cũng rất hay."

Đại Bảo nói: "Ô! Cũng chưa hẳn đâu nhé! Vụ án lần trước tôi xử lý..."

"Vậy họ có quan hệ mâu thuẫn nào rõ rệt không?" Tôi cố tình xen ngang để lái câu chuyện của Đại Bảo sang hướng khác, "Đã xác định tính chất vụ án chưa?"

"Chỉ e mời các anh đến đây chủ yếu là để giải quyết vấn đề tính chất vụ án." Trưởng phòng Triệu cắt lời, "Chúng tôi khẳng định chắc chắn không có quan hệ mâu thuẫn rõ rệt, nhưng có mâu thuẫn kín đáo hay tiềm tàng nào không thì khó nói. Đến thời điểm hiện tại, chúng tôi vẫn chưa lần ra manh mối nào, cũng chưa xác định được phương hướng điều tra."

Những vụ án giết người do các mâu thuẫn tiềm ẩn không hề hiếm gặp. Có khả năng chỉ vì vấn đề khác biệt tính cách hoặc vì những chuyện vặt vãnh cũng có thể dẫn đến xung đột và giết người, cũng có thể vì một bí mật không thể công khai, những mâu thuẫn giấu trong lòng hung thủ và người bị hại, hoặc cũng có thể vì những mâu thuẫn vừa mới phát sinh cũng có khả năng gây ra án mạng. Nói cách khác, án mạng xảy ra trong tình trạng giữa hai bên tồn tại mâu thuẫn mà người ngoài không hề hay biết.

Tôi gật đầu, vẫy tay gọi Lâm Đào và Đại Bảo men theo con đường trái đá đi xuống về phía cửa của căn nhà tại hiện trường.

Mấy cậu nhân viên kỹ thuật hình sự đang quét dấu vân tay trên cánh cửa.

"Có phát hiện thấy gì không?" Lâm Đào hỏi.

Cậu nhân viên kỹ thuật hình sự lắc đầu: "Loại cửa này là loại cửa hai cánh đối nhau kiểu cũ, bên trong có then cài. Nhưng then cửa lại là then gỗ với các mặt thô ráp, mặt cắt không tốt lắm nên nhiều khả năng dấu vân tay không còn lưu giữ trên then cửa."

"Nhưng mặt cửa được đánh ráp nhẵn cũng không lưu dấu vân tay sao?" Lâm Đào thắc mắc.

Cậu kỹ thuật viên thở dài: "Cũng không có! Không chỉ không thấy dấu vân tay mà ngay cả vết máu cũng hoàn toàn không có!"

Lúc này, tôi đã ra ngoài vườn, đi một vòng qua các phòng. Vì sợ bị phóng

viên chụp ảnh trộm lần nữa nên cảnh sát đã chuyển thi thể đi chỗ khác, nhưng tôi vẫn nhìn thấy vết máu lớn đến hải hùng ở trong chái nhà được sử dụng làm phòng ngủ kiêm phòng bếp.

"Tại hiện trường có nhiều vết máu lớn, có thể suy đoán nạn nhân tử vong do mất máu quá nhiều." Tôi suy đoán, "Như vậy trên cơ thể và trên tay hung thủ chắc chắn phải dính rất nhiều máu. Nếu hắn muốn mở cửa rời đi thì có thể hắn không để lại dấu vân tay trên then cửa, nhưng chắc chắn phải để lại dấu máu trên cánh cửa, thế mà thực tế lại không có, điều đó chứng tỏ khi ấy cửa đang mở và hắn không cần thiết phải mở cửa."

"Ý anh là hung thủ quen biết nạn nhân, nhả gõ cửa vào phòng và khi ấy cửa không đóng sao?" Lâm Đào vỡ ra.

Tôi nói: "Điều đó cũng khó nói lắm, nhưng chắc chắn hắn không phải nạy cửa xâm nhập vào trong, bởi vì trên then cửa không hề có dấu vết nạy bẩy. Như thế hoặc là hắn gõ cửa vào nhà hoặc là hắn lén vào nhà. Muốn biết hắn vào bằng cách nào thì phải xem thời gian gây án là lúc nào và lúc đó nạn nhân đã cửa đóng then cài đi ngủ hay chưa."

"Hiện trường trung tâm là phòng ngủ kiêm phòng bếp." Giọng trưởng phòng Triệu sau lớp khẩu trang nghe khào khào, "Cổng vườn và cửa chái bếp liền kề nhau, chỉ cần bước vào cổng, rẽ phải là vào ngay hiện trường trung tâm."

Nói xong, trưởng phòng Triệu kéo tôi vào hiện trường trung tâm. Anh chỉ chiếc bàn vuông khá nhỏ ở ngay cửa hiện trường trung tâm và nói: "Thi thể của bà cụ nằm trên chiếc bàn vuông này. Các cậu có thể thấy xung quanh bàn có rất nhiều vết máu bắn ra theo hình tỏa tia."

Sau đó anh quay sang bệ bếp đối diện với chiếc bàn vuông, nói tiếp: "Thi thể cụ ông nằm phủ phục ở đồng cùi cạnh bệ bếp, trên bệ bếp cũng có nhiều

vết máu lớn hình tỏa tia. Ngoài ra khắp hiện trường trung tâm đều có các vết máu hình phun tia, kéo lê, nhỏ giọt hoặc quăng quật, có thể suy đoán người bị hại và hung thủ từng trải qua quá trình vật lộn, giằng co."

Tôi nhìn chiếc bàn nhỏ hình vuông ở cửa, rồi lại nhìn ra cổng, vách tường bao quanh vườn phía ngoài hiện trường trung tâm, rồi nói: "Không đúng! Bà cụ bị sát hại ở ngay cửa hiện trường trung tâm. Nhìn vết máu tại hiện trường có thể thấy rất nhiều máu phun ra ồ ạt. Máu đã phun thì không thể chỉ phun vào trong phòng mà còn phải phun ra cả ngoài phòng nữa mới phải, nhưng đằng này phía ngoài phòng hoàn toàn không có vết máu, tại sao vậy? Vị trí cửa giống như lằn ranh giới, thế mà trong phòng rất nhiều máu, ngoài phòng lại không một vết máu trong khi cửa phòng đang mở, điều này quá vô lý!"

Trưởng phòng Triệu nhíu mày, sờ cằm, nói: "Có lý! Trước đây chúng tôi không phát hiện ra vấn đề đó. Thế này vậy, tôi sẽ cắt cử người điều tra, có điều theo anh nên điều tra vấn đề này như thế nào?"

Tôi cười đáp: "Rất đơn giản, chắc chắn phải có vật ngăn cản ở giữa thì máu mới không bị bắn ra phía ngoài cửa. Đương nhiên, nếu vật chắn chính là người hung thủ thì không thể ngăn cản vết máu một cách hoàn toàn như thế được, bởi vậy tôi cảm thấy liệu có phải là vật gì đó tương tự như rèm cửa không?"

Trưởng phòng Triệu gật đầu, quay người rời đi.

Trên chiếc bàn nhỏ hình vuông ở hiện trường trung tâm có một vết máu rất lớn. Tôi mở hòm dụng cụ khám nghiệm lấy một chiếc panh cầm máu, rồi nhúng vào vết máu bối tìm. Chẳng bao lâu sau, tôi tìm được một ít tóc và vài mảnh xương vụn từ vũng máu. Rõ ràng đây là tóc và mảnh xương sọ của người chết, tôi dần dần hiểu ra vì sao trưởng phòng Triệu lại nói hai cụ già này lại không có mặt.

Lâm Đào nhìn ngó tìm kiếm quanh công tắc điện phía trên chiếc bàn vuông, rồi nói: "Trên công tắc không có dấu tay máu. Nút công tắc bị bắn máu tứ tung nên không thể lấy nổi dấu vân tay qua mồ hôi."

Tôi ngẩng đầu nhìn bóng đèn tiết kiệm điện treo trên chính giữa nóc nhà, bảo: "Đèn vẫn bật, điều đó chứng tỏ hai vấn đề, thứ nhất, thời gian hung thủ gây án là khi trời còn tối, thứ hai, khả năng nạn nhân là người bật điện tương đối lớn. Nếu sau khi gây án, hung thủ không tắt điện thì tất nhiên trên công tắc điện cũng không thể có dấu vân tay của hung thủ."

"Thi thể của cụ bà Trịnh Kim Thị nằm ngửa trên bàn, eo nằm sát viền ngoài bàn." Thế theo yêu cầu của chúng tôi, một nhân viên kỹ thuật hình sự thông thạo tình hình hiện trường miêu tả lại trạng thái lúc mới kiểm tra hiện trường, "Điều đó có nghĩa là nửa thân trên của nạn nhân bị ấn trên bàn đến mức bị tổn thương, còn thi thể của Trịnh Khánh Hoa thì cuộn người nằm nghiêng ở bệ bếp."

"Ý câu là bà cụ bị tấn công trong trạng thái cố định, còn cụ ông tử vong sau khi vật lộn với hung thủ, đúng không?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy!" Nhân viên kỹ thuật hình sự gật đầu, "Ý tôi chính là thế."

"Hiện trường có bị đảo lộn không?" Trần Thi Vũ hỏi.

"Không! Cả hiện trường không hề bị xáo trộn chút nào!" Nhân viên kỹ thuật hình sự đáp.

"Có thể loại trừ khả năng giết người cướp của không?" Tôi hỏi.

Nhân viên kỹ thuật hình sự đáp: "Có vẻ chưa chắc chắn loại trừ khả năng này. Hình như phía tổ chuyên án có manh mối gì đó, đợi họ khám nghiệm tử thi xong, chúng ta qua đó hỏi họ. Nghe nói họ cho rằng nếu hung thủ là người rất quen thuộc với nạn nhân thì kẻ đó sẽ biết đồ vật có giá trị được cất giữ ở

đâu và như thế hẳn có thể đến thẳng đó lấy mà không cần phải lục tung mọi thứ, gây xáo trộn hiện trường. Các anh cũng nhìn thấy rồi đấy, hai ông bà này nghèo rất mỏng tờ, ngoài bốn vách tường ra thì gần như chẳng có tài sản gì có giá trị."

"Ô?" Tôi phát hiện tuy vết máu ở hiện trường trung tâm rất hỗn loạn nhưng căn cứ vào vị trí và vết máu của người chết có thể phán đoán sau khi hung thủ ẩn cụ bà xuống bàn và sát hại thì hẳn tiếp tục vật lộn trong thời gian ngắn với cụ ông ở trong phòng, vì sức lực đôi bên quá chênh lệch nên ông cụ bị trọng thương và tử vong. Như vậy chúng tôi đã hoàn thành việc tái hiện lại hiện trường, nhưng cho dù hoàn thành công tác tái hiện hiện trường thì cũng không giúp gì nhiều cho việc phân tích quá trình gây án và khắc họa chân dung nghi phạm.

"Bây giờ mọi người đều xác định lối ra vào của hung thủ là qua cổng lớn phải không?" Tôi hỏi cậu nhân viên kỹ thuật hình sự.

Cậu nhân viên kỹ thuật hình sự gật đầu vẻ chắc chắn như chém đinh chặt sắt: "Điều này hoàn toàn có thể khẳng định là đúng. Tường bao quanh vườn cao hơn hai mét, nếu có người trèo tường vào nhà thì chúng tôi có thể tìm thấy dấu vết trèo qua tường một cách dễ dàng. Trước đó, khi chúng tôi mới vào hiện trường, việc đầu tiên là tiến hành kiểm tra bốn vách tường quanh nhà, cửa sổ bốn phía đều có song sắt, không ai có thể chui vào được, bờ tường cũng nguyên vẹn, không hề phát hiện bất kỳ dấu vết giẫm đạp hay leo trèo."

"Nếu quả thật có ai đó trèo tường mà khiến chúng ta không thể phát hiện được thì chỉ có thể xảy ra ba khả năng. Thứ nhất là thời gian điều tra và thời gian gây án cách nhau quá xa nên dấu vết biến mất, thứ hai là trời mưa to gột sạch mọi dấu vết, thứ ba là vách tường quá thấp, hung thủ có thể nhảy qua. Cả ba tình huống trên đều không phù hợp với vụ án này, bởi vậy có thể khẳng định chắc chắn hung thủ vào nhà bằng lối cửa chính." Lâm Đào phổ cập cho

tôi kiến thức giám định dấu vết chuyên nghiệp.

"Hơn nữa theo như chúng tôi điều tra thì..." một cậu cảnh sát điều tra đứng cạnh nói chêm vào, "tinh thần cảnh giác của hai cụ già này rất cao. Mười năm trước họ từng bị trộm đột nhập vào nhà một lần và lấy mất hơn một trăm tệ. Từ đó trở đi, hai cụ luôn đề phòng mọi người, họ còn bỏ tiền đôn bờ tường cao lên, bởi vậy cá nhân tôi nghiêng về khuynh hướng hung thủ là người quen."

"Người quen à?" Tôi trầm ngâm, "Được rồi! Để tôi ra ngoài đi loanh quanh một vòng xem sao."

Tôi bước ra khỏi hiện trường trung tâm, quá bộ đến cửa phòng khách ở phía bắc khu vườn. Trong phòng khách rất ngăn nắp, gọn gàng, không hề có dấu hiệu bị xáo trộn, lục lọi. Vì phòng khách không giống có người từng vào đây nên cảnh sát điều tra hiện trường mới không coi nơi này là trọng điểm, bởi vậy hòm dụng cụ giám định và các thiết bị kiểm tra đều chồng thành đống ở giữa phòng khách.

Tôi vòng qua đám đồ dùng gia đình ở bốn phía phòng khách và đi ra ngoài, đột nhiên tôi phát hiện thấy điểm khác thường. Nhìn bề ngoài thì công cụ trong phòng khách đều được sắp xếp rất gọn gàng, đồ dùng trong tủ được bày biện ngăn nắp, không hề có biểu hiện gì khác thường. Ở góc đông nam của phòng khách dựng một vài loại nông cụ như xẻng, cào sắt, chổi... Giờ đang là tháng 4, vẫn đang trong thời điểm nông nhàn nên các công cụ chỉ nằm đắp bụi ở đó, nền nhà nơi dựng nông cụ cũng ngập đầy bụi. Nhưng có một khoảng nhỏ giữa đám bụi đó lại rất sạch sẽ, không cần nghĩ cũng biết đó vốn là nơi đặt vật dụng gì đó.

Tôi thận trọng nhắc từng công cụ ra một, mỗi khi nhắc một công cụ lên đều thấy vị trí mặt sàn nơi đặt công cụ là một khoảng sạch sẽ không một hạt bụi, chỉ duy vị trí dựng chổi cọ là vẫn thấy bụi xuất hiện trên sàn nhà.

Tôi vội vàng gọi Lâm Đào đến, chỉ cho cậu ta xem điều tôi vừa mới phát hiện.

"Điều này chứng tỏ có người đã cầm vào cây chổi." Lâm Đào nói, "Có điều tôi không giám định thấy dấu vân tay mới trên cán chổi."

"Sao có chuyện đó được? Có người cầm vào cán chổi mà lại không lưu dấu vân tay sao? Lẽ nào kẻ đó đeo găng tay?" Trần Thi Vũ hỏi.

Lâm Đào cười đáp: "Dấu vân tay cũng giống như ADN vậy, một khi vật bị ai đó chạm vào thì rất có khả năng trên vật đó sẽ in dấu vân tay của người cầm nó, nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả những vật bị chạm vào đều nhất định sẽ lưu lại dấu vân tay. Những dấu vân tay không lưu lại trên vật hoặc những dấu vân tay lưu lại nhưng không thể giám định được chiếm tỷ lệ khá lớn, mà nhân tố gây ra tình trạng đó cũng vô cùng nhiều."

"Ô, vậy à?" Trần Thi Vũ nhìn cây chổi, mũi chổi rất bẩn, lại còn bám nhiều vật thể không xác định và còn có dấu vết bị cháy, duy dấu máu là tuyệt nhiên không thấy."

"Cán chổi và đầu chổi đều không có vết máu, điều đó chứng tỏ nó không liên quan lắm đến vụ án này." Tôi vừa nói vừa ngẩng đầu suy nghĩ. Đột nhiên một tia sáng màu trắng lọt vào mắt, tôi bật kêu lên, "Lông Vũ, mau gọi cậu nhiên viên kỹ thuật hình sự lại đây giúp tôi!"

Vì Đại Bảo toàn quên tên của Trần Thi Vũ nên giờ đây cô ấy nghiễm nhiên có thêm biệt hiệu là Lông Vũ. Trần Thi Vũ nghe tôi bảo liền quay người vào trong nhà gọi nhân viên kỹ thuật hình sự.

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Xác Chết Không Có Mặt (3)

"Các cậu bật đèn trong phòng khách phải không?" Tôi chỉ chiếc bóng điện đang tỏa ra những tia sáng yếu ớt trên trần nhà và hỏi.

Cậu nhân viên kỹ thuật hình sự lắc đầu: "Không! Chúng tôi không hề động đến bóng điện. Khi chúng tôi đến hiện trường thì trời đã sáng rõ, không cần thiết phải bật điện. Có điều chúng tôi cũng không chú ý đến bóng điện lại được bật sáng."

"Thế cậu phóng viên lén vào hiện trường chụp trộm ảnh có khả năng bật điện không?" Tôi lại hỏi.

Cậu nhân viên kỹ thuật hình sự đáp: "Không thể xảy ra khả năng đó! Anh ta đứng ngoài cửa sổ chụp trộm thôi, chứ chưa hề vào trong hiện trường."

"Vậy còn người báo cảnh sát về vụ án này thì sao?" Tôi hỏi tiếp, "Người báo cảnh sát đã vào đến phòng khách chưa?"

"Chưa." Nhân viên kỹ thuật hình sự đáp, "Người báo án chỉ cần đứng ở cổng vườn là có thể nhìn thấy thi thể của cụ Trịnh Kim Thị nằm trên chiếc bàn vuông ngay ở cửa hiện trường trung tâm, nên không cần thiết phải vào tận trong phòng khách."

Cậu nhân viên kỹ thuật hình sự lấy dấu vân tay trên công tắc điện nói thêm: "Tôi đã kiểm tra dấu vân tay ở đây rồi, nó đồng nhất với dấu vân tay mà tôi thu thập được trên người nạn nhân, có lẽ chính cụ ông đã bật điện phòng khách."

"VẬY Ạ?" Tôi thoáng thất vọng, "Xem ra khi hung thủ vào hiện trường thì nạn nhân vẫn chưa ngủ. Nói không chừng họ còn tán gẫu một hồi ở phòng khách. Nhưng vì sao hung thủ không giết người luôn ở phòng khách mà phải đợi vào phòng ngủ mới xuống tay sát hại? Nếu hung thủ và nạn nhân cùng rời khỏi phòng khách, thì vì sao trước khi đi nạn nhân không tắt điện phòng khách luôn?"

"Điều này cũng khó nói." Đại Bảo giải thích, "Không chừng chủ nhà ngủ quên không tắt điện thì sao? Cũng có thể họ có thói quen ngủ mà không tắt điện phòng khách, hoặc hung thủ vào nhà trong khi nạn nhân vẫn chưa ngủ... Tôi cảm thấy việc này không có bao nhiêu tác dụng đối với việc phân tích vụ án này."

Tôi gật đầu: "Hiện trường ở đây không còn gì đáng xem nữa. Bây giờ đành phải lấy mẫu máu ở nhiều chỗ mang đi xét nghiệm xem sao, hy vọng hung thủ tự làm mình bị thương và chảy máu ở hiện trường, còn chúng ta vừa khéo lấy được máu của hắn. Được thế thì tốt quá!"

Tôi biết công việc này chẳng khác nào mò kim đáy bể, bởi vậy cũng không dám ôm hy vọng nhiều, chỉ làm lấy lệ mà thôi.

"ĐÚNG RỒI! Bên ngoài phòng có một hiện trường liên quan, trưởng khoa Tàn có muốn đến xem không?" Bác sĩ pháp y huyện Khánh Hoa họ Hậu lên tiếng.

"Thật sao? Có hiện trường liên quan sao?" Mắt tôi bừng sáng, lập tức nổi gót bác sĩ pháp y Hậu bước ra ngoài vườn. Men theo con đường nhỏ cạnh tường bao quanh, tôi vòng ra ngoài bức tường phía bắc của ngôi nhà. Vì vị trí này bị ngôi nhà chắn tầm mắt nên đứng từ đường cái ở phía nam ngôi nhà nhìn vào thì sẽ không nhìn thấy.

Chân tường có một đồng tro.

"Gì thế này?" Tôi ngồi xổm xuống, lấy kìm cầm máu bôi tung đồng tro.

Bác sĩ pháp y Hậu nói: "Sau khi đến hiện trường, chúng tôi lập tức lục soát ngoại vi hiện trường, thứ đầu tiên chúng tôi tìm thấy chính là đồng tro này. Chúng tôi đều cảm thấy khả nghi nên đã gọi cảnh sát điều tra đến tìm hiểu, đồng thời tiến hành sàng lọc cả đồng tro. Cảnh sát điều tra hai điểm. Thứ nhất, vị trí này là nơi hai ông bà cụ chất rơm, vì hai cụ vẫn nấu cơm bằng bếp củi nên cần dùng đến rơm. Vườn nhà hơi nhỏ, không có nơi chất rơm, trong khi ở đây có mái hiên che nắng che mưa, nên hai cụ mới dùng làm nơi chất rơm, chỗ này quanh năm đều có rơm. Điểm thứ hai, bảy rưỡi tối qua, một hộ gia đình cách nhà hai cụ tầm mấy trăm mét về phía bắc còn nhìn thấy ở chỗ này hắt ra ánh lửa."

"Chắc chắn lúc đó là bảy rưỡi không?" Tôi hỏi.

"Chắc chắn!" Bác sĩ Hậu khẳng định, "Vì khi ấy họ vừa xem xong chương trình thời sự."

"Chắc sau khi giết người, hắn muốn đốt nhà thiêu xác, hủy chứng cứ đây mà!" Đại Bảo phỏng đoán, "Ở rất nhiều vụ án, hung thủ đột nhập vào nhà nạn nhân ăn trộm rồi giết người, sau đó phóng hỏa hủy tang chứng."

"Đúng thế!" Lâm Đào tán đồng, "Lúc bảy rưỡi chắc hai cụ vẫn chưa ngủ nhỉ?"

"Tôi vừa hỏi rồi, bên điều tra cho biết hai cụ sinh hoạt rất điều độ." Trần Thi Vũ nói, "Lúc đó hai cụ đều đang làm mấy việc vặt trong nhà, điều đó vừa vặn có thể giải thích vì sao đèn trong phòng khách vẫn thấp sáng."

"Không phải vậy!" Tôi nói, "Mọi người không nhớ sao? Thi thể cụ ông nằm cạnh bệ bếp, bên cạnh bệ bếp chất rất nhiều rơm. Nếu hung thủ muốn đốt thi thể nhằm tiêu hủy tang chứng thì vì sao hắn không châm lửa ở trong

bếp, mà lại chạy ra ngoài nhà, muốn dùng đồng rơm bé xíu kia để phóng hỏa đốt nhà thì chẳng khác nào kê gối mớ giữa ban ngày. Như thế thì gã này cũng đầu đất quá!"

"Đúng thế!" Bác sĩ Hậu đồng tình, "Ban đầu chúng tôi cho rằng hẩn đốt lửa để phi tang thi thể, nhưng sau đó nghĩ lại thì hẩn chỉ cần châm mỗi lửa ở bất cứ chỗ nào trong phòng bếp là lửa đều dễ dàng bén cháy, làm thế còn dễ dàng hơn đốt ở ngoài nhà nhiều!"

"Liệu có khả năng hẩn muốn đốt thứ gì không?" Tôi hỏi, "Ví dụ như hung khí hoặc quần áo dính máu chẳng hạn?"

"Chúng tôi cũng suy nghĩ mãi về điều này." Bác sĩ Hậu nói, "Nhưng đốt bất kỳ thứ gì, bao gồm quần áo thì đều có vật kim loại ví dụ như cúc quần, cúc áo, như thế thì khi sàng tro, chúng tôi phải tìm ra chứ! Nhưng đằng này lại không sàng thấy bất kỳ vật gì. Bởi vậy chúng tôi cảm giác, hung thủ làm vậy chỉ đơn thuần vì muốn đốt đồng rơm đó mà thôi."

"Hẩn làm vậy nhằm mục đích gì?" Tôi im lặng suy nghĩ.

Bác sĩ Hậu nói tiếp: "Cũng có khả năng đồng rơm không liên quan đến việc nạn nhân bị sát hại, hoặc cũng có thể trí tuệ của hung thủ có vấn đề."

"Chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa!" Đại Bảo nói, "Bây giờ chúng ta đến nhà xác thôi! Mọi người cứ lên xe trước, tôi đi vệ sinh một chút, chẳng hiểu bữa sáng ăn gì mà giờ đau bụng thế!"

Nhìn Đại Bảo ôm bụng chạy vào cầu tiêu, tôi mỉm mỉm cười: "Đúng là già gạo thì ốm, già cốm thì khỏe!"

*

Khi chúng tôi đến nơi thì các bác sĩ pháp y đưa thi thể đến nhà xác đã làm

xong công tác chuẩn bị. Thi thể của bà cụ Trịnh Kim Thị được đặt trên bàn giải phẫu, còn thi thể của ông cụ Trịnh Khánh Hoa vẫn đang nằm trên xe đẩy đỡ ngay cạnh bàn giải phẫu.

Tôi đưa mắt nhìn thi thể, tim như bị ai bóp mạnh.

Tôi thường nói bác sĩ pháp y phải nếm trải thử thách về tâm lý còn nhiều hơn cả bác sĩ thông thường. Tuy cùng đối diện với cái chết, nhưng cái chết mà chúng tôi phải đối diện đáng sợ hơn nhiều. Có cái chết thảm thương, có cái chết thi thể đã thối rữa, có cái chết mà nạn nhân đang ở độ tuổi mơn mớn xuân xanh. Dẫu đã quen nhìn các phương thức chết tàn nhẫn nhất, nhưng khi chứng kiến cái chết của hai cụ già ở trước mặt, tôi vẫn thấy đau lòng, nhưng khi chứng kiến cái chết của hai cụ già ở trước mặt, tôi vẫn thấy đau lòng, bởi đúng như lời trưởng phòng Triệu nói, hai cụ đều không còn mặt.

Thi thể nằm trên bàn giải phẫu vấy máu từ phần cổ trở lên. Làn da nhăn nhoe phía trước vành tai cho thấy nạn nhân là người ở tuổi thất thập cổ lai hy. Nhưng bắt đầu từ hai bên xương gò má cho đến phần trung tâm của gương mặt thì dung mạo đã bị hủy hoại hoàn toàn. Thậm chí tôi còn có thể nhìn thấy một vài mô não màu trắng sữa khảm vào giữa các vách sọ. Tôi nhanh nhẹn mặc quần áo phẫu thuật, đeo găng tay bước đến bên cạnh thi thể, kéo da mặt bốn phía trên mặt lại với nhau, cố gắng phục hồi dung mạo như cũ. Hiển nhiên việc tôi làm chỉ hoài công vô ích. Giữa các mô trên phần mặt giập nát, tôi thậm chí còn không phân biệt được các bộ phận. Thoáng nhìn qua thì đây quả là một thi thể không hề có mặt.

"Gã phóng viên đó đúng là thất đức." Đại Bảo tức giận, "Trông thế này mà nỡ lòng tung lên mạng."

"Hung khí nào có thể gây ra vết thương như thế này nhỉ?" Câu hỏi của Lâm Đào khiến tôi giật mình thoát ra khỏi mớ tư duy rối rắm.

Tôi dùng kim cầm máu gấp các mảnh da xung quanh bộ phận bị khuyết thiếu trên mặt và lấp ghép dần lại với nhau, rồi nói: "Từ những đường vết thương trên phần da mặt bị khuyết thiếu có thể dễ dàng nhận ra loại hung khí sát thương. Đó là dụng cụ có thể dùng để chém, lưỡi rất sắc. Hơn nữa độ dài của lưỡi tương đương với chiều dài của khuôn mặt nạn nhân, bởi vậy, rất có thể hung khí chỉ là con dao thái rau bình thường mà thôi!"

"Dao thái rau có thể chém người thành bộ dạng này sao?" Lâm Đào hỏi.

Tôi gật đầu: "Vết thương này được hình thành không phải do một nhát chém mà do mười nhát chém trở lên. Nạn nhân nằm ở vị trí cố định, bị chém đi chém lại nhiều lần vào mặt, nhiều vết thương tụ vào một chỗ khiến mô mềm như da bị nát vụn, từ đó mới biến thành hình dạng vết thương này."

Có lẽ Lâm Đào nhớ đến vụ án mới xảy ra ở thành phố Phong Linh nên nói: "Chém nhiều nhát thế kia... Lẽ nào hung thủ lại là bệnh nhân tâm thần sao?"

Tôi quan sát thi thể từ đầu đến chân, rồi nói: "Trong vụ án này, việc xác định thương tích và hung khí gây án không khó, nhưng việc có phải hung thủ là bệnh nhân tâm thần hay không thì rất khó đoán. Điều khiến tôi để ý nhất là quần áo của nạn nhân."

Bà Trịnh Kim Thị mặc quần áo đông xuân, chân xỏ tạm vào đôi giày vải, gót chân giẫm lên cổ giày, khoác thêm áo jacket kiểu cũ, vị trí dưới nách của áo còn đơm thêm một cái cúc, những nút cúc khác đều không cài.

"Từ quần áo của nạn nhân, chúng ta có thể thấy đây là quần áo ngủ." Tôi nhận xét, "Có lẽ vì nghe thấy động tĩnh gì đó, nên bà cụ chỉ khoác tạm chiếc áo khoác ngoài, xỏ chân vào giày vải và ra cửa luôn."

"Đúng vậy!" Đại Bảo tán đồng, "Quần áo của bà cụ đúng là phản ánh tình

hình đó."

"Thế còn quần áo ông lão thì sao?" Lâm Đào hỏi.

Tôi và Đại Bảo bước đến cạnh xe đẩy xác, kéo túi đựng tử thi ra, để lộ thi thể của ông Trịnh Khánh Hoa.

Đập vào mắt tôi là gương mặt đầy máu của nạn nhân Trịnh Khánh Hoa. Khác với bà cụ Trịnh Kim Thị, gương mặt của cụ ông Trịnh Khánh Hoa không hề nát vụn, có điều cũng chẳng thể phân biệt được dung mạo nữa. Ngoại trừ lượng máu lớn bám vào mặt thì khoang mắt ông cụ bầm tím và sưng to, sống mũi và hàm trên bị gãy gập khiến khuôn mặt biến dạng hoàn toàn, trông méo mó, xấu xí.

Chúng tôi kiểm tra trang phục của Trịnh Khánh Hoa. Ông cụ mặc chiếc quần ngoài bằng vải, bên trong mặc quần đông xuân, hai ống chân của quần đông xuân được xắn cao đến đầu gối, nhưng chỉ khi cởi quần vải bên ngoài thì mới phát hiện ống quần bên trong vẫn xắn cao. Dây đai buộc quần không thắt, khóa quần cũng không kéo lên, chỉ cài cúc quần mà thôi. Ông cụ để chân trần, không đi giày. Nghe nhân viên kỹ thuật hình sự phản ánh đôi giày của nạn nhân nằm ở ngay gần vị trí nạn nhân tử vong. Trên người nạn nhân còn mặc chiếc áo đông xuân, bên ngoài khoác thêm chiếc áo vải không cài cúc.

"Ông cụ cũng mặc quần áo ngủ, nghe thấy động tĩnh nên trở dậy." Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu: "Nói chính xác hơn là ông cụ đang rửa chân, sau đó mặc thêm chiếc áo ngoài và quần ngoài."

Mọi người nhìn ống quần đông xuân của ông cụ vẫn đang xắn đến tận gối và đều đồng tình với nhận định của tôi.

Phòng giải phẫu đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ, mọi người đều đang tập trung suy nghĩ cả quá trình diễn ra tại hiện trường.

Sau giây lát im lặng, tôi nói: "Chúng ta tiến hành khám nghiệm thi thể theo thông lệ thôi!"

Mọi người lại im lặng bắt đầu công việc giải phẫu, có lẽ vì cái chết của hai cụ quá thê thảm khiến chúng tôi chấn động tâm can, cũng có thể vì mọi người cũng giống như tôi đều cảm thấy trong quá trình xảy ra vụ án này có một vài điểm không thể giải thích được. Bởi vậy ngoại trừ âm thanh lách cách của dụng cụ y tế, thì cả căn phòng đều không vang lên âm thanh nào khác.

Công việc giải phẫu diễn ra trong suốt năm tiếng đồng hồ.

Hai nạn nhân đều tử vong vì chấn thương nghiêm trọng ở sọ não. Bà Trịnh Kim Thị bị chém nhiều nhất ở phần mặt bởi vật sắc khiến phần mặt đứt lìa, mô não nát vụn dẫn đến tử vong. Tuy phần đầu và vai của nạn nhân Trịnh Khánh Hoa chỉ có một vài vết chém, nhưng một vài vết chém đó cũng đủ dẫn đến cái chết, nguyên nhân tử vong của ông cụ là phần mặt trái liên tục bị vật tày đánh vào khiến hộp sọ vỡ nát.

Trên cơ thể hai nạn nhân đều không có các vết thương gây ra do bị trời hay kháng cự, điều đó cho thấy sức lực của nạn nhân và hung thủ chênh lệch rất lớn. Lúc trước chúng tôi nhìn vết máu trên hiện trường và cho rằng ở đây từng xảy ra quá trình vật lộn, giằng co giữa nạn nhân và hung thủ, nhưng xem ra chúng tôi đã nhận định sai, kết quả khám nghiệm đã phủ định điều đó, thực ra chỉ có ông Trịnh Khánh Hoa trốn chạy ở trong phòng, còn hung thủ đuổi theo sau và chém tới tấp mà thôi. Trên người bà Trịnh Kim Thị không còn vết thương nào khác, có lẽ bà bị chém gục trên chiếc bàn vuông, sau đó hung thủ chém liên tiếp vào mặt khiến bà nhanh chóng tử vong ngay sau đó.

Cuối cùng, chúng tôi mở dạ dày của nạn nhân.

"Hình thái thức ăn trong dạ dày không còn nhìn rõ nữa, có lẽ đã tiêu hóa được hơn hai tiếng rồi." Đại Bảo nhận xét, "Hay là chúng ta mở ruột của nạn nhân xem thức ăn bên trong?"

Thông thường, khi giải phẫu, chúng tôi không cần mở phanh phần đại tràng để khám nghiệm. Đặc biệt đối với hai thi thể này, công việc giải phẫu của chúng tôi đã kéo dài trong suốt hơn năm tiếng. Lúc này chúng tôi đã sức cùng lực kiệt.

Tôi gật đầu đồng ý với đề nghị của Đại Bảo: "Xác định thời gian tử vong chính xác hơn một chút cũng tốt. Vả lại hai cụ già sinh hoạt rất điều độ, tối nào cũng ăn cơm lúc sáu giờ, xác định được thời gian bữa ăn cuối cùng thì hoàn toàn có thể phán đoán được thời gian tử vong thông qua thức ăn còn lưu lại trong dạ dày, đó mới là cách chính xác nhất."

Căn cứ vào khoảng cách chuyển dịch của thức ăn trong dạ dày, chúng tôi phán đoán nạn nhân tử vong sau khi ăn bữa tối tầm hai tiếng rưỡi.

"Tám rưỡi tối mới tử vong sao?" Tôi thắc mắc.

"Không đúng!" Bác sĩ Hậu nói, "Bảy rưỡi nhóm lửa, sao mãi đến tám rưỡi nạn nhân mới tử vong được? Chẳng phải đầu tiên cần giết nạn nhân sau đó hung thủ mới phóng hỏa ư? Lễ nào đốt lửa đó thực sự không hề liên quan đến cái chết của nạn nhân?"

"Còn nữa, còn nữa... Tôi luôn nghĩ đến một vấn đề." Đại Bảo nói, "Vì sao hung thủ dùng vật sắc để giết bà cụ mà lại dùng vật tày để giết ông lão? Đã có vật sắc trong tay sao phải tốn hơi sức đi dùng vật tày? Ngoài ra, vật tày đó có thể là vật gì được nhỉ?"

"Chúng tôi có thể đoán được hung khí mà hung thủ sử dụng." Bác sĩ Hậu

nói, "Tôi nhớ ngay cạnh vị trí thi thể ông Trịnh Khánh Hoa ngã xuống có một thùng nước, trong thùng nước có một hòn đá khá lớn, ngay từ đầu chúng tôi đã cho rằng rất có khả năng hòn đá chính là loại hung khí thứ hai."

"Đầu tôi giờ rồi như mớ bòng bong." Tôi nhìn sắc trời càng lúc càng sẫm màu liền nói, "Hay là chúng ta về ăn cơm trước, sau đó đến tổ chuyên án nghỉ tiếp?"

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 4 - Xác Chết Không Có Mặt (4)

"Căn cứ vào phân tích của tổ pháp y, hiện tại chúng ta bước đầu xác định loại trừ khả năng trộm đột nhập vào nhà giết người cướp của, vì khi đó thời gian quá muộn." Trưởng phòng Triệu nói, "Nếu là trộm đột nhập vào nhà thì hung thủ buộc phải vào nhà trước thời gian nạn nhân đóng cửa đi ngủ theo thói quen. Qua điều tra, chúng tôi cho rằng thời gian đó là lúc năm rưỡi chiều. Như vậy hẳn không cần thiết phải đợi đến lúc hơn tám giờ mới ra tay."

Chúng tôi vừa lết tấm thân rệu rã đến tổ chuyên án và trình bày với trưởng phòng Triệu về nguyên nhân tử vong, hung khí sát thương, thời gian nạn nhân tử vong và phương thức hung thủ sát hại nạn nhân.

Lúc này tôi đang ngồi trong phòng của tổ chuyên án, đầu óc mơ hồ. Tôi biết nhiều lúc cho dù tư duy mình không còn minh mẫn nhưng khi nói chuyện với người khác, tư duy sẽ rõ ràng hơn ít nhiều. Tôi biết áp lực dồn dập ập đến từ cộng đồng mạng không cho phép chúng tôi có thời gian để chỉnh lý lại tư duy của mình, chúng tôi cần phải xác định phương hướng và phạm vi điều tra một cách nhanh nhất.

"Vậy giờ mọi người nghĩ thế nào?" Trưởng phòng Triệu chủ trì cuộc họp.

Bác sĩ Hậu phát biểu đầu tiên: "Tôi cảm thấy đây là vụ giết người vì thù hận, hung thủ là người quen của nạn nhân. Nửa đêm hung thủ gõ cửa vào nhà nạn nhân, thấy người là chém, sát hại hai ông bà già xong thì hẳn lập tức rời khỏi hiện trường."

"Vậy đóng tro trước cửa thì sao?" Một cảnh sát điều tra thắc mắc, "Thời

gian chúng tôi điều tra được không khớp với phán đoán về mặt thời gian của bên pháp y các anh. Làm gì có chuyện châm lửa đốt rơm trước rồi mới giết người sau? Liệu có phải bên pháp y các anh phán đoán sai sót không?"

"Công tác kỹ thuật hình sự và công tác điều tra tương hỗ lẫn nhau." Tôi cắt lời, "Dẫu cho chứng cứ điều tra rất chắc chắn, nhưng chúng tôi cũng phải kiên định với những gì mình nhìn thấy thông qua các chỉ số giám định. Nếu chúng tôi bị bó buộc bởi kết quả điều tra thì chắc chắn sẽ dẫn đến những phán đoán kỹ thuật hình sự sai lầm."

Mọi người đều im phăng phắc.

Trần Thi Vũ nói: "Có thể đồng tro đó hoàn toàn không liên quan đến vụ án. Nhưng đèn điện trong phòng khách vẫn bật, nếu là giết người vì thù hận thì chỉ cần đột nhập vào hiện trường trung tâm là được rồi, đâu cần thiết phải vào tận phòng khách, cũng là góc trong cùng ngôi nhà để bật đèn điện?"

"Đúng vậy! Tôi cũng công nhận không thể giải thích điểm này một cách thông suốt." Trưởng phòng Triệu nói, "Đèn điện trong phòng khách là một điểm nghi vấn. Nếu vậy thì phải phân tích thế nào? Hung thủ và nạn nhân quen biết nhau, hung thủ biết tiền bạc của nhà nạn nhân để ở đâu, bởi vậy sau khi gõ cửa vào nhà, hấn xuống tay sát hại luôn, sau đó đeo găng tay vào phòng khách, lấy tiền cất giấu ở góc nào đó trong nhà nạn nhân?"

"Nếu là vậy thì chắc chắn hung thủ phải tìm tài sản ở một vị trí đặc biệt." Tôi nói, "Vì hiện trường không có dấu vết lục lọi, xáo trộn, nhìn thế nào cũng không thấy giống hiện trường của vụ án ăn trộm."

"Nếu phân tích của tôi không sai thì hung thủ chỉ có thể là anh con trai thứ hai của nạn nhân." Trưởng phòng Triệu kiên định với phán đoán của mình, "Trên đời này thiếu gì trường hợp vừa ăn cắp vừa la làng. Cậu con trai thứ hai của nạn nhân rất đáng ngờ, cậu còn nhớ chi tiết chiếc rèm cửa không?"

Lúc trước, thông qua việc kiểm tra phía ngoài cửa của hiện trường trung tâm không có vết máu, chúng tôi phán đoán có lẽ gian phòng ở hiện trường trung tâm có rèm cửa, xem ra trưởng phòng Triệu phát hiện thấy điều gì rồi.

Trưởng phòng Triệu nói tiếp: "Chúng tôi tìm mọi cách khác nhau để thăm dò tình hình của cậu con trai thứ hai, nhưng không thu được kết quả gì. Sau đó chúng tôi tìm thấy rèm cửa trong chuồng lợn tại hiện trường trung tâm. Có lẽ chiếc rèm cửa này được treo trên khung cửa của hiện trường. Rèm cửa bị vứt tùy tiện trong chuồng lợn, nó được làm bằng nhựa dẻo, trên đó có dấu vân tay của cậu con trai thứ hai."

"Dấu vân tay máu ư?" Lâm Đào hỏi.

Trưởng phòng Triệu lắc đầu: "Dấu vân tay mồ hôi."

"Dấu vân tay mồ hôi rất thông thường mà!" Lâm Đào nói, "Vì anh ta là người phát hiện đầu tiên, là người báo án với cảnh sát, nên chắc chắn anh ta phải vén rèm cửa lên, đi vào nhà rồi mới nhìn thấy thi thể chứ!"

"Anh ta giật rèm cửa xuống, vứt vào chuồng lợn nhằm mục đích gì?" Trưởng phòng Triệu hỏi vặn lại.

Đại Bảo đáp: "Không chừng sau khi anh ta nhìn thấy thi thể thì hoảng loạn quá giật luôn rèm cửa xuống, vứt vào chuồng lợn thì sao?"

"Tôi cũng cảm thấy đây không giống vụ án mà hung thủ là người thân trong gia đình." Tôi nói, "Thông thường khi người trong gia đình gây án, thì sau khi gây án xong họ sẽ có hành vi dẫn vật, day dứt rất rõ rệt, ví dụ như đắp chăn lên người nạn nhân, dùng khăn phủ lên mặt... Đó chính là hành vi thể hiện cảm giác dẫn vật. Nhưng vụ án này rõ ràng không giống, hung thủ không chỉ không có hành vi dẫn vật mà ngược lại còn phản ánh rõ tâm lý thù hận với nạn nhân. Cả hai nạn nhân đều bị hủy hoại cơ thể một cách nghiêm

trọng, đặc biệt là phần mặt. Thông thường, chỉ khi xuất phát từ tâm lý thù hằn, kẻ sát nhân mới chém vào mặt của nạn nhân, trong khi con trai và cha mẹ thì đâu thể có oán nặng thù sâu gì?"

Cả phòng lại rơi vào im lặng.

Tôi nói tiếp: "Mà tôi nghĩ đi nghĩ lại mãi, thấy hiện trường gây án có một số vấn đề, nhưng vấn đề ở đâu thì tôi lại không thể chỉ mặt đặt tên được. Chỉ bằng chúng ta thẩm vấn cậu con trai thứ hai của nạn nhân trước xem ta có lần ra manh mối gì không?"

"Vậy chiếc rèm cửa đó giờ đang ở đâu?" Lâm Đào không phải tốn sức trên bàn phẫu thuật nên lúc này lên tinh thần hơn chúng tôi nhiều, "Chúng tôi muốn làm xét nghiệm máu tiềm ẩn, không chừng lại phát hiện ra điểm gì cũng nên."

*

Nằm trên giường trong nhà xác. Bây giờ trong não tôi không ngừng hiện lên các hình ảnh hỗn loạn. Đồng rơm ngoài cửa, dao thái rau, hòn đá, trang phục mà nạn nhân mặc trước khi bị sát hại... Tôi thử lắp ghép những mảnh vụn rời rạc thành một đoạn phim hoàn chỉnh nhằm tái hiện lại hiện trường.

Tiếng đồng hồ đều đặn điểm nhịp "Tích tắc! Tích tắc!", từng thước phim lẻ tẻ trong não tôi chậm chậm lắp ghép lại.

Sáng hôm sau, tôi bước vào văn phòng tổ chuyên án khi trên môi còn đọng nụ cười tự tin, tinh thần hứng khởi hơn bao giờ hết.

Có lẽ trải qua một đêm không thu hoạch được gì trong phòng thẩm vấn nên khuôn mặt của các cảnh sát điều tra nom ủ rũ và vô cùng mệt mỏi.

Tôi đi thẳng vào vấn đề: "Cả đêm qua tôi sắp xếp các manh mối, bây giờ

có hai luồng ý kiến chính. Luồng ý kiến thứ nhất cho rằng người quen gõ cửa vào nhà, giết người, rồi cướp của. Luồng thứ hai là người thân gõ cửa vào nhà, giết hại nạn nhân vì thù hận. Cả hai ý kiến này đều có một điểm chung là hung thủ gõ cửa vào nhà. Sở dĩ như vậy là vì mọi người đều cho rằng vào thời điểm đó, hung thủ không thể lén vào nhà được đúng không?"

Mọi người đều gật đầu công nhận.

Tôi nói: "Bà Trịnh Kim Thị bị vật sắc chém vào mặt, ông Trịnh Khánh Hoa lại tử vong vì bị vật tày đánh nhiều cú vào mặt, nhưng trên cơ thể ông Trịnh Khánh Hoa cũng có vết thương gây ra do vật sắc. Vì sao sau khi chém Trịnh Khánh Hoa ngã xuống, hung thủ lại thay hung khí bằng hòn đá vốn không tiện để giết người? Vì sao hẳn không dùng luôn vật sắc kia để sát hại nạn nhân Trịnh Khánh Hoa? Chỉ tồn tại một khả năng duy nhất, đó là vật sắc có vấn đề, oằn lười hoặc lười dao tuột khỏi cán gì đó. Tất nhiên khi công cụ gây án xảy ra vấn đề thì hẳn không tiện dùng vật sắc ấy để giết người nữa, bởi vậy tôi suy đoán đầu tiên hung thủ sát hại bà Trịnh Kim Thị, sau đó mới sát hại ông Trịnh Khánh Hoa. Khả năng lười dao tuột khỏi cán là rất lớn, bởi vì chúng tôi phán đoán ông Trịnh Khánh Hoa không hề xung đột trực diện với hung thủ, điều đó có nghĩa là giữa họ không có vật lộn, đánh nhau, mà chỉ có tháo chạy. Trong quá trình hung thủ đuổi theo truy sát, có thể hẳn giơ tay lên hươu dao rất nhanh nên lười dao dễ tuột ra khỏi cán. Mà trên thi thể nạn nhân, chúng tôi không hề phát hiện thấy vết chém hình thành do lười dao bị oằn."

Mọi người đều gật đầu tán đồng, trưởng phòng Triệu bấm điện thoại đi ra khỏi phòng.

Tôi hắng giọng, đợi trưởng phòng Triệu quay lại phòng họp mới nói tiếp: "Hung thủ chém bà Trịnh Kim Thị ngay tại cửa, hơn nữa lại chém tới tấp nhiều nhát, thậm chí mấy chục nhát, trong suốt khoảng thời gian dài như thế, ông Trịnh Khánh Hoa đang làm gì? Căn cứ vào tình trạng y phục của ông ấy

thì có lẽ lúc đó ông Trịnh Khánh Hoa đang rửa chân, ông ấy mặc áo khoác ngoài và quần ngoài. Vậy thì, lẽ nào nhìn thấy vợ mình bị chém như vậy, ông ấy vẫn có thể ung dung mặc quần áo sao? Các anh đã điều tra và chẳng phải khẳng định rằng tình cảnh giữa hai người họ rất tốt đẹp ư? Vậy tại sao trong tình huống nguy cấp như thế mà ông ấy lại hoàn toàn thờ ơ với tính mạng của vợ mình?"

"Có lý!" Trưởng phòng Triệu như sức tỉnh, "Đúng là chúng tôi chưa hề nghĩ đến vấn đề này."

"Bất kể vì sao hung thủ giết người." Tôi nói tiếp, "Ban đầu chúng ta đều bị định kiến cho rằng hung thủ gõ cửa vào nhà, bước qua rèm cửa và giết người. Bây giờ chỉ e cần phải phản biện suy đoán đó."

"Vậy ý kiến của cậu thế nào?" Trưởng phòng Triệu hỏi.

Tôi đáp: "Ban đầu tôi có trăm mối không thể lý giải nổi, nhưng sau khi liên tưởng đến đồng tro bên ngoài ngôi nhà, đèn điện phòng khách bật sáng thì bây giờ tôi đã hoàn toàn thông suốt rồi."

Tôi uống một ngụm nước, rồi nói tiếp: "Căn cứ vào các dấu vết và tình hình mà chúng ta đã phát hiện, giờ tổng hợp lại thì chỉ có một khả năng thế này mới giải thích được tất cả mọi hiện tượng xảy ra tại hiện trường. Lúc bảy rưỡi, hung thủ châm lửa đốt đồng rơm đằng sau nhà. Sau khi châm lửa, đồng rơm sẽ bén cháy tỏa ra ánh lửa và bốc mùi khói. Có thể hung thủ sẽ kêu toáng lên "Cháy nhà rồi!". Lúc đó, hai ông bà già ở trong nhà sẽ có phản ứng thế nào?"

"Bật dậy khỏi giường để đi dập lửa." Đại Bảo đáp.

Tôi gật đầu xác nhận, rồi nói tiếp: "Hai ông bà cụ đều trong tình trạng mặc quần áo ngủ chuẩn bị ngủ. Bà Trịnh Kim Thị khoác chiếc áo ngoài, ông Trịnh

Khánh Hoa đang rửa chân, mặc chiếc quần ngoài và khoác áo ngoài. Vì sao lại xuất hiện tình trạng như vậy?"

Mọi người đều lắc đầu.

Tôi nói: "Có thể bà cụ khoác áo ngoài đi ra cửa để xác định xem có cháy thật hay không, còn ông cụ đang rửa chân, vì lửa cháy ở ngoài phạm vi nhà mình nên ông cũng không gấp gáp lắm, bởi vậy ông ấy có thời gian khoác thêm áo ngoài và quần ngoài, rồi mới định đứng dậy đi dập lửa. Vậy thì đi dập lửa cần dùng công cụ gì? Ngay cạnh bộ bếp có chiếc xô đựng nước, đương nhiên nước trong xô chắc chắn không đủ để dập tắt được ngọn lửa, cần phải có vật dụng gì đó tương tự như cây chổi. Mọi người không quên các đồ gia dụng đựng ở phòng khách chứ? Cây chổi đựng ở đó có vết tích bị di chuyển, hơn nữa còn có cả vết cháy xém."

"Ý cậu nói là ông Trịnh Khánh Hoa ra phòng khách lấy chổi đi dập lửa sao?" Trưởng phòng Triệu hỏi.

Tôi gật đầu: "Tình cảm của hai ông bà tốt như thế, đương nhiên họ sẽ giúp đỡ lẫn nhau. Ông Trịnh Khánh Hoa cầm chổi dập lửa phía sau nhà, còn bà Trịnh Kim Thị thì tát nước dập lửa. Sau khi bà Trịnh Kim Thị đổ hết nước, chắc chắn bà ấy sẽ trở về hiện trường trung tâm để lấy thêm nước. Như vậy lúc đó cổng chắc chắn vẫn đang mở. Hung thủ nhân cơ hội này len vào hiện trường, rồi chém bà Trịnh Kim Thị ở ngay hiện trường trung tâm. Sau khi bà Trịnh Kim Thị ngã gục trên chiếc bàn vuông, hung thủ liên tiếp chém nhiều nhát vào mặt khiến bà cụ nhanh chóng tử vong."

"Đúng rồi!" Đại Bảo nói, "Không thể giải thích được việc cùng lúc sát hại hai người, nên chỉ có thể dùng cách giải thích hung thủ lần lượt tấn công từng người một."

"Đồng rơm kia cháy chẳng được bao lâu thì tắt rụi." Tôi tiếp tục suy luận,

"Sau khi ông Trịnh Khánh Hoa dập lửa xong, chắc hẳn ông ấy đang thắc mắc không hiểu bà Trịnh Kim Thị làm gì mà mãi vẫn chưa xách nước ra, ông ấy liền trở lại nhà, cất chổi vào chỗ cũ. Đúng lúc này, có thể ông ấy nghe thấy tiếng động khác thường. Bởi vậy ông ấy không kịp tắt điện, mà chạy thẳng đến hiện trường trung tâm. Hung thủ thấy ông ấy liền đuổi theo truy sát cho đến lúc chém ngã ông lão ở ngay gần bếp, mà lúc này ông Trịnh Khánh Hoa vẫn chưa chết, trong khi lưỡi dao lại tuột khỏi cán, thế là hung thủ liền lấy hòn đá cạnh đó đập vào đầu ông lão cho đến khi ông ấy tử vong. Sau đó hung thủ ném hòn đá vào trong xô nước còn non nửa và rời khỏi hiện trường."

"Quá xuất sắc!" Trưởng phòng Triệu reo lên, "Với phân tích này, toàn bộ nghi ngờ và thắc mắc của chúng ta đều được giải thích triệt để. Vậy thì thông qua việc tái hiện lại hiện trường, chúng ta có thể khoanh vùng phạm vi đối tượng điều tra không?"

"Hung thủ đã không chọn cách gõ cửa vào nhà, mà âm mưu lập kế hoạch lừa chủ nhà ra mở cửa, thì hẳn định hung thủ không thể là người rất quen thuộc với nạn nhân được. Trước đây các anh không điều tra được các mối mâu thuẫn rõ rệt giữa nạn nhân và những người xung quanh, vậy thì chắc hẳn phải tồn tại mâu thuẫn tiềm tàng rồi." Tôi nói, "Chuyện này không dễ gì mà điều tra ra được, nhưng có một vấn đề, nếu lửa cháy sau nhà nạn nhân lớn đến mức ngay cả người dân trong thôn sống cách đó mấy trăm mét mà còn phát hiện, tại sao hàng xóm liền kề nhà nạn nhân lại không phát hiện ra?"

"Có lý!" Trưởng phòng Triệu lại reo lên lần nữa, "Gần nhà Trịnh gia chỉ có một hàng xóm, hai nhà cách nhau không xa lắm, theo lý mà nói thì họ phải biết chuyện nhà bên cạnh bén cháy mới đúng. Nhưng hai ông bà già nhà hàng xóm lại một mực phủ nhận việc nhà hàng xóm bị cháy."

"Nếu họ phủ nhận thì đáng nghi rồi!" Trần Thi Vũ nói.

Lâm Đào lắc đầu: "Lúc trước chúng ta nghi ngờ cái rèm cửa, sau đó khi điều tra cậu con trai thứ hai của ông bà Trịnh, anh ta thừa nhận khi phát hiện hiện trường, anh ta đã giật phăng rèm cửa xuống vì quá kinh hoàng và kích động, rồi quăng nó vào chuồng lợn ở phía đối diện. Có lẽ đó là sự thật. Tối qua chúng tôi tiến hành quan sát vết máu tiềm năng tiềm tàng trên cả tấm rèm cửa, nhờ đó, tôi phát hiện thấy một dấu tay máu."

"Có chứng cứ rồi sao?" Tôi kinh ngạc kêu lên, "Sao cậu không nói sớm? Có dấu vân tay máu sợ gì không phá nổi vụ án này?"

"Tại anh không biết đấy thôi!" Lâm Đào nói, "Trong giai đoạn điều tra tiền kỳ, cảnh sát điều tra đã lấy dấu vân tay của toàn bộ những người có khả năng liên quan đến vụ án hoặc có thời gian gây án, bao gồm cả dấu vân tay của hai ông bà già hàng xóm. Nhưng tôi thức thâu đêm so sánh suốt tối qua, tất cả đều bị loại trừ."

"Nhưng đã có dấu vân tay máu thì chắc chắn đó phải là dấu vân tay do hung thủ để lại còn gì!" Tôi thắc mắc.

"Tôi cảm thấy nhà hàng xóm rất khả nghi." Đại Bảo nói.

"Hả?" Tôi hỏi, "Vì sao cậu lại thấy khả nghi?"

Đại Bảo nói: "Anh còn nhớ tối hôm qua sau khi xem xét hiện trường xong xuôi thì tôi đột nhiên đau bụng phải đi nhà xí không? Nhà xí ở hiện trường chắc chắn không được phép sử dụng nên tôi định ra ngoài nhà giải quyết. Có điều khi tôi đi đến đầu hẻm thì thấy có một nhà xí ở đó, màu ngói thì có vẻ như mới xây. Nói chính xác hơn thì đó không phải là nhà xí mà là một gian nhà gá tạm để làm nhà xí, ba mặt được đắp gạch cao đến ngang lưng."

"Trong vườn của hiện trường không có nhà xí, như vậy nhà xí sơ sài đó chắc là nhà xí của gia đình nạn nhân." Tôi nói.

Đại Bảo gật đầu: "Tôi cũng cho là vậy! Có điều khi tôi ngồi xuống nhà xí, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy phòng bếp của nhà hàng xóm."

"Nhà xí lại đối diện với nhà bếp sao?" Tôi ngạc nhiên, "Xem ra hai nạn nhân này cũng chưa hẳn là người lương thiện, xây nhà xí ngay cạnh nhà bếp của hàng xóm thì thất đức quá còn gì?"

"Thì thế!" Đại Bảo nói, "Chắc chắn đó là hành vi thách thức, mà chúng ta lại không điều tra ra được giữa gia đình nạn nhân và gia đình hàng xóm có mâu thuẫn gì rõ rệt, vậy thì chắc chắn giữa họ phải tồn tại mâu thuẫn tiềm tàng rồi!"

Đại Bảo vừa nói dứt lời thì điện thoại của trưởng phòng Triệu đột nhiên rung lên.

Trưởng phòng Triệu cầm điện thoại lên nghe: "A lô! Thế à? Tìm thấy hân rồi à?"

Chúng tôi tò mò nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lộ rõ vẻ hoan hỉ của trưởng phòng Triệu.

Trưởng phòng Triệu cười nói: "Chắc là sắp phá được vụ án này rồi! Khi này trưởng khoa Tần nói có thể lưỡi dao tuột khỏi cán dao, tôi cảm thấy phán đoán đó rất có lý. Ngay lúc đó tôi đã nghi ngờ người hàng xóm mà mãi sau này các anh mới đề cập đến, bởi vậy tôi gọi điện thoại cử cảnh sát dân sự tìm có điều tra theo thông lệ để sang điều tra nhà hàng xóm, trọng điểm là phải tìm thấy con dao thái rau nhà họ. Đương nhiên dầu trên dao có máu thì cũng được họ rửa sạch sẽ rồi. Tôi bảo họ kiểm tra xem con dao đó có dễ bị tuột cán hay không."

Phần sau không kể cũng hiểu, quả nhiên con dao nhà hàng xóm rất dễ bị tuột khỏi cán.

Trưởng phòng Triệu nói: "Tuy dấu vân tay đã loại trừ hai ông bà già hàng xóm, nhưng dấu vân tay không loại trừ khả năng là của cậu con trai hai ông bà hàng xóm đó, người mà đến giờ chúng ta vẫn chưa tìm thấy. Con trai hai ông bà hàng xóm học đại học ở Bắc Kinh, trước đây khi tiến hành thẩm vấn điều tra theo thông lệ, chúng tôi không tìm thấy hấn nên không chú ý."

"Học đại học sao?" Trần Thi Vũ gật đầu, "Đối tượng này phù hợp với hành vi gây án được tính toán rất chu đáo mà chỉ người có trình độ mới nghĩ ra được."

Tổ chuyên án nhanh chóng liên hệ với Sở Cảnh sát Bắc Kinh, đồn cảnh sát địa phương lập tức vào trường đại học điều tra. Một nam sinh viên năm thứ ba tên là Trịnh Phong xin phép nghỉ học về quê ba ngày với lý do bố mẹ bị ốm. Việc điều tra các bệnh viện quanh đó cũng rất thuận lợi, bốn ngày hôm trước đúng là bố mẹ của Trịnh Phong liên tục lên cơn huyết áp cao đến mức phải đi viện điều trị bởi vì tinh thần liên tục bị kích động và tức giận.

Trịnh Phong bị cảnh sát tóm gọn khi hấn đang ngồi tàu hỏa trên đường trở lại trường đại học. Sau khi bị dẫn vào phòng thẩm vấn chừng mười phút thì hấn đã thành thật khai báo tất cả hành vi tội ác của mình.

Ba ngày trước, hấn nhận được điện thoại của mẹ, mẹ vừa khóc vừa kể lẽ rằng hai vợ chồng nhà họ Trịnh ở ngay sát vách cây già bắt nạt trẻ. Bố của Trịnh Phong là người đàn ông tốt hiếm thấy, dù nhà người ta xây nhà xí ngay trước cửa bếp nhà mình, nhưng ông ngại hai vợ chồng ông bà họ Trịnh kia tuổi cao, lại được dân làng kính trọng nên luôn nhịn nhục không nói. Tuy ngoài mặt tỏ ra nhẫn nhịn nhưng thực ra trong lòng khó nuốt trôi được cục hận này, bởi thế thường ngày ông ta rất dễ nổi nóng với vợ. Hôm đó, bố của Trịnh Phong đột nhiên lăn ra ngất xỉu, mẹ hấn phải vắn mãi mới đưa được chồng đến bệnh viện huyện.

Trịnh Phong nghe tin này lập tức xin nhà trường cho nghỉ học mấy ngày,

rồi vội vàng bắt tàu hỏa về quê.

Tàu hỏa chạy suốt hai mươi tiếng, trong hai mươi tiếng đó, suy nghĩ duy nhất lớn vồn trong đầu Trịnh Phong là làm thế nào giết được hai vợ chồng lão già chuyên ức hiếp bố mẹ mình.

Khi Trịnh Phong về đến nhà, hắn thấy mẹ đang cúi húi nấu cơm trong bếp. Khi Trịnh Phong an ủi mẹ thì thấy lão Trịnh Khánh Hoa vừa đi vệ sinh vừa cười khiêu khích ở ngay bên ngoài cửa sổ nhà mình.

Mẹ Trịnh Phong vào bệnh viện đưa cơm cho bố hắn, hắn không đi theo mà ngồi vạch kế hoạch làm sao giết chết được đôi vợ chồng già ở sát vách, đồng thời toàn bộ quá trình đó phải hoàn thành trước khi mẹ hắn từ bệnh viện trở về nhà.

Nhìn Trịnh Phong toàn thân bê bết máu, mẹ hắn sợ hãi đến mức hồn lìa khỏi xác. Mẹ hắn vớt bộ quần áo dính đầy máu trên người hắn vào bếp lò và đốt cháy thành tro, đồng thời giục giã hắn lập tức quay trở lại trường. Bởi vậy khả năng cảnh sát nghi ngờ một thanh niên đang học đại học cách khu vực xảy ra án mạng đến hàng ngàn cây số là hung thủ giết người sẽ không lớn lắm. Thế mà lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, Trịnh Phong trốn ở nhà ga xe lửa thành phố Thanh Hương trong một đêm. Lúc trời vừa tảng sáng hắn liền lên tàu, cứ ngỡ mình đã thoát tội, nào ngờ kẻ đang nằm mơ giữa ban ngày là hắn bị cảnh sát bắt sống ngay trên giường của toa tàu.

"Học đại học chưa nói lên được điều gì." Lâm Đào nói, "Sự tu dưỡng nhân cách quan trọng hơn sự tích lũy về tri thức rất nhiều."

Đại Bảo không đồng tình: "Tôi cảm thấy hai ông bà già họ Trịnh kia cũng bắt nạt người quá đáng, tên Trịnh Phong kia chỉ vì chữ hiếu mới làm vậy, có điều cách hắn thể hiện chữ hiếu không đúng mà thôi."

"Đúng thế!" Tôi nói, "Giữa con người với con người làm gì có mâu thuẫn nào không thể điều đình hay hóa giải. Thế mà cuối cùng họ lại để câu chuyện diễn biến thành bi kịch thê thảm đến mức này. Hai người già sắp về với đất mà không được chết yên lành, một nhân tài rường cột của quốc gia cũng vì thế mà tắt lụi từ đây. Thật đáng tiếc!"

"Trời đất!" Đại Bảo kêu lên thảng thốt, "Sao anh nói không giống người vậy? Anh hóa thành tiên rồi chắc?"

"Tôi làm gì có năng lực siêu nhiên thế!" Tôi nhìn Trần Thi Vũ đang giúp Hàn Lượng kiểm tra nệm ghế xe ở đằng ra, rồi bảo, "Tôi đâu thể thẩm thấu hết nhiều điều ảo diệu thế, vấn đề lớn như: đến tận giờ tôi còn chưa phân tích nổi 'Kẻ dọn rác' rốt cuộc là ai; vấn đề nhỏ như: tôi không thể hiểu những bức ảnh mà Trần Thi Vũ chụp."

"Ảnh? Ảnh gì cơ?" Đại Bảo nổi hứng tò mò.

Tôi cười đều: "Trước lúc xuất phát, tôi xem lại tập ảnh mà Trần Thi Vũ chụp cảnh chúng ta ăn uống tụ tập. Một số bức ảnh lấy tâm điểm rất không tự nhiên, lỗi chụp ảnh đó khó mà xảy ra với những tay chụp ảnh chuyên nghiệp, ví dụ: có một bức ảnh mà phần trung tâm bức ảnh chẳng có nội dung gì, một góc bức ảnh chụp Hàn Lượng, trong khi cô bạn gái của Hàn Lượng lại không được chụp vào ảnh."

"Hàn Lượng ư?" Đại Bảo vẫn ngơ ngác không hiểu, "Ý anh là gì?"

"Các anh rảnh quá hay sao mà đi lo chuyện hàng tổng?" Lâm Đào nói xong liền tức tối bỏ đi.

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Vụ Thảm Sát Trong Núi Sâu (1)

Tôi bước đến cạnh hai đứa trẻ, soi đèn khám nghiệm vào khuôn mặt của thi thể. Đứa bé lớn hơn một chút là bé gái, mặt mày lấm lem đất cát, dầu vậy tôi vẫn nhìn thấy rõ hai ngấn nước mắt còn lưu lại trên gò má đứa bé.

"Tôi thấy bác sĩ pháp y đúng là những người kiếp trước không làm phi cũng làm cướp nên kiếp này mới phải dùng cả đời đi trả nợ." Đại Bảo đứng cạnh xe công vụ, khép chặt hai cánh áo khoác lại mà người vẫn run lập cập.

Tôi nói: "Cậu thì nói xuôi cũng được, nói ngược cũng xong! Thường ngày chẳng phải cậu luôn miệng bảo thích ra ngoài đi hiện trường đấy ư? Sao giờ lại bắt đầu lèm bèm thế hả?"

"Khi này lên xe tôi mới nghĩ đến đấy, tối nay còn không biết phải trải qua những mạo hiểm và vất vả gì. Nghĩ đến việc bác sĩ pháp y cơ sở ngày nào cũng phải làm việc trong hoàn cảnh gian khổ thế này mà một tháng vốn vẹn hơn hai ngàn đồng tiền lương, tôi lại thấy thật không đáng để họ phải hy sinh như vậy!" Đại Bảo tiếp tục phàn nàn.

"Sao lại không đáng?" Cổ tôi đang cứng lại vì lạnh nhưng vẫn nheo mắt cười với cậu bạn đồng nghiệp, "Chúng ta đây một năm hơn hai trăm ngày không đặt chân về đến nhà, mà một tháng cũng chỉ được hơn ba ngàn tệ đấy thôi? Sao trước đây tôi không thấy cậu than thở gì nhỉ? Tôi thấy ấy à, chúng ta đều là những con người tràn ngập nhiệt huyết. Tôi nói rồi, chỉ những người nhiệt huyết, yêu nghề thì mới có thể kiên trì đi theo nghề này đến cùng."

"Nói như anh thì nhất định có người sẽ bảo: 'Úi chà, giả bộ thanh cao, giả bộ vĩ đại, ngoại trừ làm bác sĩ pháp y, các anh còn có thể làm nghề gì? Không còn lựa chọn nào khác nên mới nói mình yêu nghề, nhiệt huyết với nghề. Các anh định diễn cho ai xem thế?' Có người còn nói: 'Ồi giời, hơn ba ngàn tệ là tiền lương thôi, thế các anh đã tính các khoản hậu chưa?'" Lâm Đào đứng bên vệ đường vừa lấy giấy ăn lau miệng vừa nói.

"Cậu nôn hết rồi à?" Tôi cười nhạo, "Tôi cảm thấy đại bộ phận quần chúng đều hiểu chúng ta, chỉ một số ít người không hiểu tình hình thôi. Sao các bác sĩ pháp y như chúng ta không còn lựa chọn nào khác? Chúng ta có thể làm việc trong nhà xác, lương cao gấp ba lần mức lương hiện tại, chúng ta cũng có thể làm công việc giám định cho các tổ chức tư pháp xã hội, hàng ngày chỉ việc giám định thương tật, lương cũng cao gấp bốn hiện giờ. Nhưng chỉ khi làm bác sĩ pháp y ở các cơ quan công an, chúng ta mới tiếp xúc được với các vụ án mạng, công việc của chúng ta mới mang tính thử thách cao, mới cảm nhận được cảm giác thành công, mới có thể thể hiện được giá trị nhân sinh của chúng ta, chính vì những lẽ ấy nên chúng ta mới chấp nhận làm công việc vất vả mà thu nhập lại ít ỏi này. Còn về các khoản lậu, ai trong các cậu từng nhìn thấy hình dáng nó trông như thế nào chưa?"

Đại Bảo thở dài: "Nói là nói vậy, nhưng ở Trung Quốc công sức mà các bác sĩ pháp y bỏ ra chẳng cân xứng chút nào so với thù lao mà họ nhận được, đã thế lại còn bị người ta nghi oan, đàm tiếu đủ điều. Các anh nói xem, tôi bảo chẳng phải kiếp này chúng ta dùng cả đời đi trả nợ là gì? Tôi nói đâu có sai?"

Lâm Đào vỗ vai đồng nghiệp: "Phải biết hài lòng với những gì mình đang có! Nếu nói kiếp trước của những bác sĩ pháp y như chúng ta không là cướp thì cũng là phi, thì khác gì nói chúng ta kiếp trước là thảo khấu (nôm na là những kẻ cướp ở nơi rừng núi hẻo lánh thời xưa) chuyên phóng hỏa giết người? Thế thì kiếp này chúng ta phải trả nợ gấp trăm gấp ngàn lần rồi còn

gì? Ôi không... Tôi phải chạy đi nôn đã!"

"Anh có say xe bao giờ đâu mà hôm nay nôn gớm thế?" Hàn Lượng tựa vào thành xe nghịch điện thoại di động, nhìn sang Lâm Đào cười nói, "Anh đừng đi xa quá! Long Vũ ở lì trên xe từ đầu đến giờ, chẳng ai chê anh đâu mà sợ. Anh không cần quá chú ý đến hình ảnh thế! Đi xa quá bị chó sói cắn đi thì nguy."

"Cậu đang ở trong xe cùng Long Vũ cơ mà? Xuống đây làm gì? Cô ấy ở một mình trên xe sẽ sợ đấy!" Tôi nói với Hàn Lượng.

Hàn Lượng nhún vai đứng im tại chỗ.

"Đi đường núi ngoằn ngoèo thế này không muốn say xe cũng phải say." Đại Bảo bênh vực Lâm Đào, "Khi này tôi vừa liên lạc với tổ chuyên án, nghe họ nói xe của đội cảnh khuyến bám theo sau chúng ta cũng vừa mới lên núi chưa lâu, mấy chú cảnh khuyến ngồi trong xe nôn vung vãi khắp nơi. Lâm Đào nhin đến mức này là giỏi lắm rồi."

Lâm Đào ngồi sụp xuống đất cách chỗ chúng tôi đứng tầm năm mét, vừa nôn vừa cố sức nói vọng sang: "Đại Bảo, anh đúng là ông nội của tôi!"

Lẽ ra hôm nay là một ngày cuối tuần tươi đẹp. Tháng 8 là Linh Đan lâm bồn rồi, mẹ vợ tôi là bác sĩ khoa sản, bà nói với tôi rằng Linh Đan mang thai con trai. Tuy tôi thích con gái hơn nhưng là con trai của dòng họ độc đinh suốt ba đời, thì vợ mình mang thai con trai cũng không phải tin xấu. Còn ba tháng nữa là lên chức bố, tôi định bụng cuối tuần này đưa Linh Đan ra công viên tản bộ, phơi nắng. Tôi nói với cô ấy: "Em phải bổ sung canxi cho con ngay từ khi còn là thai nhi trong bụng mẹ."

Thậm chí chúng tôi còn chuẩn bị dụng cụ để đi cắm trại dã ngoại. Nhưng ngay khoảnh khắc tôi kéo khóa ba lô lại thì nghe thấy tiếng chuông điện

thoại. Tôi vô thức rùng mình ba cái và cau mày.

Điện thoại di động vang lên lúc mười giờ đêm, mà trên màn hình lại hiện rõ một chữ thật nổi bật "Thầy". Nội dung cuộc điện thoại không cần kể chắc ai cũng hiểu. Suốt mấy năm sống cùng Linh Đan, không biết tình hình này đã diễn ra bao nhiêu lần, bởi vậy ban đầu tôi còn lo lắng, hốt hoảng, nhưng sau đó dần dần chuyển sang thái độ thản nhiên đón nhận.

Thầy báo với tôi ở huyện Miên Bắc, thành phố Miên Sơn thuộc vùng núi phía tây của tỉnh xảy ra một vụ án mạng gồm bốn nạn nhân tử vong.

Tôi làm việc với thầy nhiều năm nên chỉ cần nghe lời thầy nói, tôi đã có thể đưa ra những phân tích đơn giản về tính chất vụ án: Thông thường, đối với các vụ án đã xác định rõ là vụ án giết người thì thầy sẽ nói "bốn người bị sát hại", còn đối với những vụ án chưa xác định rõ tính chất hoặc những vụ án tự sinh tự diệt thì thầy sẽ nói tương đối nghiêm trọng "Vụ án bốn người tử vong". Đương nhiên cùng với việc bốn người tử vong mà lại cần bác sĩ pháp y của tỉnh đến khám nghiệm thì thông thường sẽ là những vụ giết người rồi tự sát, bởi vì bất luận là chết nhiều người do tai nạn giao thông hay do thiên tai đều không cần chúng tôi xuất trận.

Linh Đan vác bụng bầu lặng lẽ cất ba lô hành lý trở lại chỗ cũ mà chẳng nói tiếng nào. Mũi tôi hơi cay cay, trong lòng tràn ngập nỗi áy náy.

Tôi thường tự trách mình, nhưng không phải tự trách vì mình ít thời gian ở nhà với vợ mà mỗi lần tôi bước chân ra khỏi nhà và tới hiện trường vụ án thì sự hăng hái muốn phá án lập tức đè bẹp nỗi áy náy tận đáy lòng đối với người nhà. Bởi vậy mỗi khi Linh Đan nói "Đàn ông đều không có lương tâm" thì tôi chưa bao giờ phản bác.

Giống như lần này vậy, mặc dù mọi người đang lo lắng phải thức trắng đêm nhưng tôi lại chỉ tưởng tượng đến cảnh tượng tại hiện trường.

Xe công vụ chạy hơn hai tiếng trên đường cao tốc thì cũng là hơn hai tiếng đồng hồ tôi bị kích thích bởi khát vọng phá án. Mặc dù nghe tiếng ngáy của Đại Bảo vang lên đều đều bên tai, nhưng tôi không hề cảm thấy buồn ngủ. Lâm Đào cũng giống tôi.

Kim đồng hồ chỉ mười hai rưỡi đêm, khi cơn buồn ngủ vừa ập xuống thì xe công vụ bắt đầu tiến vào đường núi quanh co theo sau xe cảnh sát của Phòng Cảnh sát thành phố Miên Sơn.

Đường núi ở những vùng núi nghèo khó không hề giống với những khu thắng cảnh, độ rung lắc, xóc nảy vượt xa trí tưởng tượng của chúng tôi. Chúng tôi ngồi trên xe ngả nghiêng sang trái rồi lại sang phải theo lực ly tâm của chiếc xe, rồi sau đó lại xóc nảy người lên theo độ xóc của xe. Việc vận động không ngừng nghỉ sang bốn hướng với tần suất và cường độ cực cao đã thử thách các khớp và thần kinh tiền đình của chúng tôi đến cực độ.

Vì tổ chuyên án đã quyết định sẽ đợi tổ kỹ thuật hình sự của Sở Pháp y tỉnh chúng tôi đến thì mới tiến hành giám định hiện trường, bởi vậy Hàn Lượng cho xe chạy nhanh như bay. Đêm đã trở về khuya, chúng tôi chỉ cảm thấy núi cao nhấp nhô sừng sững ở bốn phía, nhưng không nhìn thấy vực thẳm vạn trượng ở ngay bên cạnh, bởi vậy chúng tôi đều không thấy sợ, chỉ thấy hơi gờn gợn mà thôi.

Xe công vụ đi vòng vèo trên con đường núi hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng Lâm Đào không thể chịu nổi cảm giác say xe mà lần đầu tiên cậu ta nếm trải. Lâm Đào giơ tay ra hiệu cho Hàn Lượng dừng xe, sau đó nhào ra ngoài nôn dữ dội. Tuy chúng tôi chưa bị say xe nhưng các khớp tay chân mỗi rã rời, bởi vậy chúng tôi cũng xuống xe vận động co giãn gân cốt, sau đó nấp vào nơi thật xa để xả lũ trong bàng quang. Đó chính là điểm bất tiện khi có đồng nghiệp nữ cùng tham gia vào đội ngũ.

Trong núi vô cùng tĩnh mịch, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy vài tiếng kêu

đêm của thú hoang. Mặc dù Trần Thi Vũ không xuống xe nhưng chúng tôi vẫn phải vòng sang góc khuất của mỏm núi để "giải quyết vấn đề cá nhân". Đưa mắt nhìn ra xa, tôi mới biết chúng tôi luôn phóng với tốc độ nhanh trên con đường mà một bên là núi cao, một bên là vực thẳm. Chúng tôi vừa khâm phục kỹ thuật lái xe siêu phàm của Hàn Lượng đến sát đất vừa thấy túa mồ hôi lạnh vì sợ. Lâm Đào tuyệt đối không để mình mất thể diện trước mặt Trần Thi Vũ nên tôi cũng chẳng biết cậu ta chạy đi tận đâu để nôn, chỉ nghe thấy tiếng nôn đau khổ của cậu ấy văng vẳng vọng lại. Đại Bảo nghe tiếng nôn của Lâm Đào liền cất tiếng gọi cậu ta, chỉ e cậu ta bị thú rừng tấn công trong khi chúng tôi không biết.

Bây giờ đã sang tháng 4, ban ngày nhiệt độ lên đến hai mươi bảy, hai mươi tám độ, chúng tôi đoán trên núi chắc sẽ lạnh nên đã khoác thêm một chiếc áo khoác bên ngoài trước khi xuất phát, nhưng sau khi tiến vào núi, chúng tôi mới biết mình thực sự không biết tự lượng sức. Nhiệt độ trong khe núi khi trời chuyển về đêm chỉ còn một, hai độ. Không khí trong xe không lưu thông nên chúng tôi muốn ra khỏi xe để tận hưởng chút không khí trong lành ở miền sơn cước, nào ngờ mới đứng vài phút mà hai hàm răng đã va vào nhau lập cập.

Với tình hình này thì chúng tôi phải trải qua mấy tiếng đồng hồ ở ngoài hiện trường bằng cách nào?

Sau khi xe cảnh sát của Phòng Cảnh sát thành phố lái xe vào núi được một đoạn đường, họ mới phát hiện chúng tôi không bám theo đuôi xe nên vội gọi điện thoại cho chúng tôi, ngắt nối ở đây lại ngoài vùng phủ sóng. Trưởng khoa Kỹ thuật Hình sự Phòng Cảnh sát thành phố tên là Bành Đại Vĩ sợ đến toát mồ hôi lạnh, cứ ngỡ chúng tôi đã chôn thây dưới vực thẳm, ông vừa trách cậu tài xế dẫn đường lái xe nhanh quá vừa vội vàng quay đầu lại tìm chúng tôi. Thấy chúng tôi bình an vô sự, ông mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Lâm Đào thanh lý hết đám thức ăn trong dạ dày, cậu ta lấy khăn

tay trong túi quần lau khóe miệng.

"Lẽ ra anh phải mang theo thuốc tránh thai mà uống. Lỡ hết cả thời gian..." Chúng tôi vừa lên xe, Trần Thi Vũ đã thả một câu.

Cả nhóm ngó người giây lát, tôi là người đầu tiên hiểu rằng cô vừa nói nhịu, liền cười to: "Lông Vũ ơi là Lông Vũ, 'chống say' chứ không phải 'tránh thai' nhé! Cô đang nghĩ đi đâu thế?"

Mọi người vừa tiếp tục lắc lư về bốn hướng ở trong xe ô tô vừa phá lên cười. Đại Bảo nói: "Lông Vũ, sao cô lại biết thuốc tránh thai thế?"

Hai gò má Trần Thi Vũ đỏ ửng nhưng cô vẫn cứng miệng chữa ngượng: "Đừng cười nữa! Tôi nói nhầm đấy, được chưa?"

Tiếng cười dần lắng xuống, tôi nhớ lại những lời phàn nàn của Đại Bảo khi này bất giác lại thấy lòng ngùi ngùi. Gần như lần nào vào vùng núi tôi đều thấy vừa khinh phục tinh thần làm việc vừa thông cảm với hoàn cảnh làm việc của các đồng chí cảnh sát ở đây. Công việc của họ đúng là quá vất vả nhưng tôi chưa bao giờ nghe thấy họ buông lời than phiền một câu. Trong đầu của rất nhiều chiến sĩ cảnh sát đều chứa lý tưởng, chính lý tưởng đó là trụ cột tinh thần giúp chúng tôi khắc phục mọi khó khăn, chịu đựng mọi nỗi khổ cực và vươn lên trước nghèo khổ. Bất kể bạn tin hay không thì tôi luôn tin tưởng tuyệt đối vào điều đó.

Hàn Lượng lái xe với tốc độ sáu, bảy mươi cây số trên giờ, mà vẫn phải lái xe thêm hai tiếng rưỡi trên đường núi, rồi đi qua mấy khu tập trung dân cư của các làng bản, lại vòng qua không biết mấy trái núi, cuối cùng chúng tôi cũng nhìn thấy những đốm sáng nhỏ nhoi ở phía xa.

Đó là một khe núi nhỏ, trong đó có một ngôi làng thiếu số với hai mươi mấy hộ dân sinh sống. Vì nơi này ở trong núi, đất rộng người thưa nên các hộ

gia đình không tập trung san sát nhau mà họ dựng nhà lẻ tẻ ở bốn phía khe núi. Ngồi ở vị trí phụ lái, tôi phát hiện con đường núi trước mắt càng lúc càng hẹp dần, cuối cùng chúng tôi dừng xe ở một bãi đất trống.

Tôi nhảy xuống xe, quan sát kỹ mấy căn nhà hai tầng ở ngay trước mắt, nhà nào đèn cũng đang bật sáng, một vài tốp cảnh sát đứng ở cửa.

"Ngay cả biện pháp bảo vệ hiện trường cũng không làm gì sao?" Tôi thấy quanh mấy ngôi nhà đó không dựng hàng rào cảnh báo.

Bành Đại Vĩ nói: "Chúng ta còn chưa tới hiện trường, phải đi lên nữa cơ. Có điều xe không lên đến đó được mà chúng ta phải đi bộ leo núi. Giờ là hơn ba giờ sáng, chúng ta ăn mì tôm lót dạ rồi đi tiếp, trong núi lạnh lắm."

Nói xong, ông vô thức túm chặt vạt áo cảnh phục đang mặc trên người, sau đó lấy vài gói mì tôm trong thùng giấy ở trước cửa một ngôi nhà. Chủ nhân của ngôi nhà này là dân địa phương, họ tình nguyện cho cảnh sát mượn nhà làm ban chỉ huy chuyên án tạm thời.

"Đến hiện trường trước rồi hẵng tính." Tôi quay người định đi nhưng thấy Đại Bảo không ngừng nuốt nước miếng không chịu nhúc nhích, tôi lại nghĩ đúng là thức đêm đến tận giờ bụng cũng hơi đói.

"Cư dân trong thôn quanh đây rất ủng hộ chúng ta." Bành Đại Vĩ nói, "Mì gói là thực phẩm để dành, vậy mà họ cũng mang ra mời chúng ta, hơn nữa lại còn bày biện trà nước đầy đủ, tất cả đều là lá trà núi mới hái đấy!"

"Ăn mì gói mới có sức làm việc." Tôi nói, "Còn trà thì thôi, thu nhập chính của người dân sơn cước là lá chè. Tôi thấy nhiều xe cảnh sát thế này chí ít cũng phải hơn một trăm cảnh sát, các anh xem như vậy chẳng phải chúng ta uống hết thành quả một năm thu nhập của người dân rồi sao?"

Bành Đại Vĩ nói: "Chúng tôi biết chứ, nên chúng tôi đã trả tiền cho họ.

Huyện tôi chưa bao giờ xảy ra vụ án lớn đến mức này, cảnh sát của toàn huyện bao gồm cảnh sát đặc nhiệm, cảnh sát hình sự, cảnh sát dân sự tại các đồn đều được huy động ra quân hết, cộng lại chắc cũng đến một trăm người thật."

Huyện Miên Bắc thuộc vùng núi, toàn huyện chỉ có khoảng hai trăm ngàn người, tuy hàng năm các bác sĩ pháp y vẫn phải tiến hành khám nghiệm cho một trăm tử thi nhưng lại chỉ có một đôi vụ án mạng. Mà quá nửa số án mạng đó lại là án mạng nạn nhân bị thương nặng dẫn đến tử vong, nên cảnh sát nhanh chóng phá được án. Còn đối với vụ án chưa thể xác định tính chất căn cứ trên hiện trường để lại, thêm vào đó một lúc bốn người tử vong giống như vụ án này thì quả thực vô cùng hiếm gặp.

"Nói cũng phải!" Đại Bảo vừa cắn một miếng xúc xích vừa nhồm nhoàm nói, "Chắc chắn không thể là án giết người cướp của được vì chẳng ai hơi đâu chạy đến nơi giao thông bất tiện như thế này để cướp. Theo tôi đây là án giết người do thù hận hoặc là tự sát."

"Đúng vậy!" Bành Đại Vĩ nói, "Lúc trước, chúng tôi đã hỏi bác sĩ pháp y của huyện, họ nói căn cứ vào hiện trường thì đó là một hiện trường giết người rồi tự sát. Chỉ có điều chúng tôi cảm thấy giờ vẫn chưa có chứng cứ xác đáng nên vẫn chưa báo cáo với các anh mà thôi."

"Hả? Giết người rồi tự sát sao?" Đại Bảo ra sức nuốt xúc xích, "Thế chẳng phải chúng ta thức suốt đêm đến đây là vô ích hay sao?"

"Sao lại vô ích?" Tôi cau mày, "Bốn mạng người đấy! Dù là vụ án giết người rồi tự sát thì chúng ta cũng phải thức để tìm ra nguyên nhân. Trưởng phòng Bành, thời gian ăn mì tôm cũng rất quý giá, chi bằng anh gọi cậu cảnh sát dân sự hiểu rõ tình hình vào đây tường thuật tỉ mỉ cho chúng tôi biết."

Một lát sau có cậu cảnh sát trẻ đeo cặp hàm một gạch một sao rụt cổ bước

vào phòng chỉ huy. Có lẽ đây là lần đầu tiên cậu ta gặp các đồng chí ở trên Sở Cảnh sát nên căng thẳng đến nỗi lắp bắp mãi mới trình bày suôn sẻ: "Chúng tôi vẫn chưa động chạm đến bốn cổ thi thể đó, nhưng theo quan sát bước đầu thì có thể xác định đây là các nạn nhân thuộc hai hộ gia đình ở xóm Một thôn Ao Sơn. Lô Quế Hoa, vợ của Chiêm Khôi đã chết. Ngoài ra còn một thi thể nữa, đó là thi thể của người hàng xóm của Chiêm Khôi, anh ta tên là Chiêm Lý Tường, một người đàn ông độc thân. Chúng tôi còn tìm thấy hai đứa con của Chiêm Khôi, một đứa sáu tuổi, một đứa mới một tuổi rưỡi cũng đều tử vong.

Hai đứa trẻ còn nhỏ như vậy mà chết đương nhiên không thể do chúng tự sát, thoắt chốc tôi cảm thấy tim mình nhói nhói đau, nhưng cố kiềm chế chỉ hỏi: "Người đến báo án là ai?"

Cậu cảnh sát dân sự đáp: "Chính Chiêm Khôi là người báo án, chiều hôm nay anh ta lên núi hái lá chè, sau đó ngồi đánh bài với một gia đình xóm bên."

"Đợi chút! Tin này có ai làm chứng không?"

Cậu cảnh sát dân sự bị tôi cắt ngang liền nuốt nước bọt đánh ực rồi mới đáp: "Anh nói Chiêm Khôi ấy hả? Một mình anh ta đi hái lá chè xong thì sang xóm bên cạnh đánh bài, những người trong chiếu bài đều có thể làm chứng."

Tôi gật đầu và ra hiệu cho cậu cảnh sát dân sự tiếp tục trình bày. Cậu ta nói: "Lúc hơn tám giờ tối, sau khi Chiêm Khôi trở về nhà thì phát hiện vợ mình đang ở phòng khách, cô ta treo cổ trên thanh sắt cửa sổ, hai đứa con không thấy đâu cả. Thế là anh ta chạy bổ đi tìm khắp nơi, rồi anh ta phát hiện cả hai đứa trẻ đều nằm ngửa trên mặt đất ngay sau nhà hàng xóm Chiêm Lý Tường. Thấy vậy anh ta vội vàng đi báo cảnh sát. Từ lúc chúng tôi đều động xe đến lúc tới được đây mất tròn hai mươi phút, sau đó còn phải trèo đường núi mười mấy phút nữa. Bởi vậy khi chúng tôi có thể xác định được tình hình

vụ án thì đã hơn chín giờ tối. Lúc chúng tôi tìm kiếm ở ngoại vi hiện trường và vào nhà Chiêm Lý Tường thì phát hiện anh ta đã tử vong do treo cổ tại phòng khách."

"Treo cổ ư?" Tôi vừa trộn mì vừa hỏi.

Cậu cảnh sát dân sự gật đầu nói: "Trông hãi lắm! Lưỡi thè ra, chúng tôi nhìn thấy cảnh ấy ngay khi vừa bước vào cửa khiến ai nấy đều giật mình. Sau đó khi điều tra, tôi nghe dân làng quanh đó phản ánh rằng ngày thường Chiêm Khôi vẫn đi làm thuê ở tỉnh ngoài, chỉ vào vụ hái lá chè anh ta mới trở về. Lô Quế Hoa và Chiêm Lý Tường lén lút dan díu với nhau. Bởi vậy theo phân tích của chúng tôi thì Chiêm Lý Tường muốn tán tỉnh Lô Quế Hoa nhưng bị từ chối, thế là anh ta tức lên giết ba mẹ con Lô Quế Hoa, rồi sau đó tự sát."

"Các anh phán đoán anh ta tự sát sao?" Tôi thối bát mì đang bỏng giầy.

Cậu cảnh sát dân sự gật đầu: "Chắc chắn là vậy! Chỗ chúng tôi từ trước đến giờ chưa từng xảy ra án mạng."

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Vụ Thảm Sát Trong Núi Sâu (2)

Ăn xong mì gói, chúng tôi thấy khỏe hẳn ra nên bắt đầu đi bộ men theo con đường nhỏ đầy bùn đất ở trên núi. Vì cuộc sống hàng ngày không có giờ giãc, lại không thường xuyên luyện tập thể thao nên khi leo lên đến hiện trường ở lưng chừng núi thì hai chân tôi đã mềm nhũn, mệt bỏ hơi tai.

Hiện trường được vòng vây cảnh sát đặc nhiệm bảo vệ kín kẽ đến nỗi một con kiến cũng không thể chui lọt. Bốn người tử vong tại hai hiện trường. Hai ngôi nhà được xây liền kề nhau, nom như thể nhà của ông cha cụ kỵ để lại. Cả hai ngôi nhà đều được chằng dây cảnh báo ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài, mỗi mét lại có một cảnh sát đặc nhiệm trang bị vũ trang đầy đủ từ đầu đến chân đứng canh gác. Vì phải mặc áo chống đạn nên họ không giống các cảnh sát điều tra làm việc trong khu vực hàng rào cảnh báo, lạnh đến nỗi đôi môi chuyển màu tím tái. Ở góc tối xa nhất về phía đông bên ngoài hàng rào cảnh báo, nơi kề sát với sườn núi vắng vắng vọng ra tiếng khóc của một người đàn ông.

"Người dân trong sơn thôn này sinh sống tương đối tản mát." Trưởng phòng Bành vừa chỉ các hướng vừa giới thiệu cho chúng tôi, "Một thôn ở đây có đến mười mấy khu tập trung dân cư. Chỗ chúng ta dừng xe là một cụm, hiện trường này là một cụm khác. Hiện trường là xóm Một của thôn, cách sắp xếp từng xóm căn cứ vào cách sắp xếp đội sản xuất ngày trước, vì cụm dân cư này ở vị trí cao nhất trên núi nên được đặt tên là xóm Một. Xóm Một có tất cả bốn hộ gia đình sinh sống, với mười nhân khẩu. Lần này một lúc chết liền bốn người."

"Đã điều tra sáu người còn lại chưa?" Tôi hỏi, "Có nhân chứng chứng kiến quá trình này không?"

Bành Đại Vĩ nhìn cậu cảnh sát dân sự đứng bên cạnh. Cậu cảnh sát ấy khi này bị chúng tôi gọi từ sườn núi trở về bộ chỉ huy tạm thời để báo cáo tình hình, giờ lại theo chúng tôi vòng trở lại núi. Đi đi về về một vòng như vậy mà trông cậu ta chẳng có vẻ gì là mệt mỏi. Đúng là sức khỏe của cảnh sát dân sự ở miền núi rắn rỏi hơn chúng tôi rất nhiều.

Cậu cảnh sát nói: "Trong sáu người còn lại thì một người chính là chồng của nạn nhân, đồng thời cũng là người đi báo cảnh sát, tên anh ta là Chiêm Khôi, hiện giờ anh ta đang ngồi khóc ở đằng kia. Còn ba người đàn ông khác đang đi làm thuê ở tỉnh ngoài vẫn chưa về. Ngoài ra còn một phụ nữ làm nông và đứa con hai tuổi rưỡi của chị ta nữa. Cặp mẹ con này sống cách đây tương đối xa, họ nói chiều và tối qua họ chỉ ở nhà xem ti vi, không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì."

Tôi gật đầu, mở hòm đựng dụng cụ khám nghiệm ra, lấy bọc giày đi vào đôi chân đang run lẩy bẩy của mình. Khi leo núi, tôi thực sự muốn vứt quách cái hòm này đi cho rồi.

Ngôi nhà ở mé đông là nhà của gia đình Chiêm Khôi, sau khi bước qua cửa vào sân, tôi nhìn thấy ở góc sân có mấy chiếc sọt, trong sọt là lá chè tươi vẫn chưa phơi sấy. Bước qua sân là vào phòng khách đang mở toang hoang, trên sàn phòng khách đã được cảnh sát đến hiện trường trước nhất kê ván lót điều tra, nhưng tôi vẫn nhìn thấy rõ những vết máu loang lổ trên mặt đất.

Trên cổ của nạn nhân Lô Quế Hoa thắt sợi dây thừng nilon, nạn nhân vẫn treo lủng lẳng trên khung bảo vệ của cửa sổ phòng khách. Nửa thân trên và sàn nhà tạo thành một góc bốn mươi lăm độ, thân dưới nửa quỳ trên mặt đất, hai tay buông thõng. Một phần tóc nạn nhân bị bết máu, dưới đất ngay chỗ thắt cổ có một vũng máu nhỏ, chứng tỏ trên đầu cô ta có vết rách nhỏ. Nạn

nhân mặc áo khoác ngoài khá mỏng, mở phanh ngực, bên trong mặc chiếc áo đông xuân màu tím hồng, quần ngoài không có hiện tượng gì khác thường.

"Nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm ở trong núi rất lớn, tuy bây giờ chỉ một, hai độ nhưng với thời tiết này thì ban trưa có thể đạt tới hai mươi bảy, hai mươi tám độ. Hơn nữa người dân vùng núi đều chịu lạnh rất giỏi, bởi vậy cô ta mới mặc ít áo như vậy." Trưởng phòng Bành bước đến gần thi thể, vừa sờ vạt áo thông xuống của nạn nhân vừa nói.

Lâm Đào ngồi xổm xuống ván lót điều tra quan sát sàn nhà, cậu ta nói: "Trên mặt đất có dấu máu nhưng rất ít, có lẽ vết thương không nghiêm trọng lắm."

Tôi và Đại Bảo bước lại gần thi thể quan sát kỹ nút buộc dây thừng trên cổ cô ta. Mấy vòng thắt nút chồng chéo lên nhau, còn lẫn tạp cả tóc của nạn nhân, không thể nhìn rõ nút buộc ở đâu. Tôi giơ tay chạm nhẹ vào thi thể, phát hiện toàn thân nạn nhân đã đông cứng, có lẽ giờ là lúc cơ thể cứng nhất. Vết máu trong phòng rất ít nên không có tính liên tục, không thể sử dụng dấu vết này để xác định hướng điều tra hoặc phán đoán quá trình hành động của hung thủ. Xung quanh thi thể có vài dấu máu nhỏ giọt và bị kéo lê. Ngoài những điều đó ra thì những manh mối ở môi trường xung quanh đã bị ngắt đoạn. Chúng tôi đi xuyên qua cánh cửa phòng khách, bước vào sân sau của nhà Lô Quế Hoa, sân sau không có cửa hậu, trong vườn cũng chẳng có manh mối nào đáng nghi.

"Hiện trường còn lại ở đâu?" Tôi ra khỏi hiện trường, thay găng tay và bọc giày khác. Để tránh không làm lẫn dấu vết hiện trường với nhau nên khi điều tra hai hiện trường có liên quan, chúng tôi đều thay những trang thiết bị cách ly để làm dịch chuyển chứng cứ.

"Đi theo tôi!" Bác sĩ pháp y của Phòng Cảnh sát huyện Miên Bắc họ Cừu lên tiếng.

Nhà của nạn nhân Chiêm Lý Tường và nhà của Chiêm Khôi chỉ cách nhau một bức tường, nhà của Chiêm Khôi nằm ở mặt phía tây. Vì nhà của Chiêm Lý Tường không có sân trước vườn sau nên nom sơ sài hơn nhà của Chiêm Khôi nhiều. Mở cửa nhà Chiêm Lý Tường, thi thể của anh ta treo lủng lẳng ngay chính giữa xà nhà đập ngay vào mắt khiến tôi cũng không khỏi giật mình. Cánh cửa mở rộng làm luồng không khí bên trong chuyển động đẩy thi thể của Chiêm Lý Tường khê đung đưa giữa không trung. Xoay người anh ta lại, tôi thấy khuôn mặt anh ta trắng bệch, lưỡi thè hẳn ra ngoài.

Lâm Đào loạng choạng một lát mới đứng vững, cậu ta hỏi: "Ô... sao cổ thi thể này trắng bệch thế nhỉ?"

"À!" Tôi giải thích, "Khác với bị bóp cổ hoặc thắt cổ, những thi thể treo cổ bị trọng lượng chính cơ thể mình níu xuống khiến lực của nút buộc tác động lên cổ gia tăng gấp nhiều lần. Lực này dẫn đến các động mạch và tĩnh mạch ở vùng cổ tắc nghẽn đồng loạt, quá trình cấp máu lên não bị đình trệ hoàn toàn, bởi vậy mặt anh ta trông mới trắng bệch thế kia. Nếu lực của nút buộc tác động lên cổ không đủ lớn thì chỉ làm động mạch cổ bị bẹp xuống ở tầng nông chứ không thể ấn bẹp đến tận tầng sâu, vì thế máu vẫn có thể chảy lên phần mặt nhưng đường chảy xuống lại bị chặn, bởi vậy mặt của thi thể sẽ có màu tím xanh. Ở mức độ nào đó, khả năng nạn nhân này chết vì treo cổ lớn hơn bị bóp cổ một chút."

Thông thường chết vì treo đều là tự sát, rất hiếm khi người ta bị sát hại bằng hình thức treo cổ, vì muốn treo cổ đối phương, hung thủ cần chuẩn bị rất nhiều điều kiện, ví dụ như người bị hại phải ở trong trạng thái hôn mê, nếu không nạn nhân sẽ giãy giụa phản kháng, từ đó hình thành nên các vết thương do bị trói và do phản kháng tương ứng. Nếu dùng phương pháp "bầy sói trắng" (1) để treo cổ người khác thì sau lưng nạn nhân sẽ xuất hiện vết thương do chịu lực tương ứng. Đặc biệt với người có thể hình cao to như Chiêm Lý Tường thì một người có thể hình như Chiêm Khôi gần như không

thể dùng biện pháp treo cổ để giết anh ta trong tình trạng anh ta còn tỉnh táo.

Ý của tôi rất rõ ràng, nếu một buổi chiều, bốn người đồng loạt tử vong, mặc dù ba người trong số đó bị sát hại, chỉ một người tự sát, thì khả năng vụ án này là vụ án tự sinh tự diệt rất cao vì mối quan hệ giữa những người chết liên quan mật thiết với nhau.

Phòng khách trong nhà Chiêm Lý Tường rất gọn gàng, không giống nơi ở của người đàn ông độc thân chưa đến ba mươi tuổi, điều đó chứng tỏ anh ta là người rất cẩn chu. Phía dưới thi thể của Chiêm Lý Tường có chiếc ghế đầu đồ nghiêng, Lâm Đào dẫn nhân viên kỹ thuật hình sự lấy dấu chân trên mặt ghế. Trong phòng khách còn có một chiếc bàn vuông và vài chiếc ghế, trên bàn có chiếc gạt tàn thuốc lá tự chế từ hộp rượu trắng và lon thiếc. Trong chiếc gạt tàn có bảy, tám mẫu đầu lọc. Khi Đại Bảo và Lâm Đào lục soát phòng khách, tôi quan sát thật kỹ những đầu mẫu thuốc lá này.

"Trong phòng khách không có gì cả. Mọi thứ đều bình thường." Đại Bảo cố chịu lạnh nói với tôi, giọng nói qua làn khẩu trang nghe xa xôi như từ nơi nào vọng đến, đã thế lại còn hơi run.

Tôi gạt đầu, chỉ vào chiếc gạt tàn, nói với bác sĩ Cừu: "Anh hãy thu thập tất cả số đầu mẫu này đi kiểm tra!"

Chúng tôi đi theo lối ván lót chân xuyên qua phòng khách, rồi lại đi qua cánh cửa sau đang khép hờ, tiến ra phía sau nhà của Chiêm Lý Tường. Sau nhà là mặt sân xi măng, có lẽ đó là nơi Chiêm Lý Tường dùng để phơi lá chè. Xung quanh sân xi măng không có tường bao quanh, nó hòa làm một với lùm cỏ dại mọc phía sau. Đầu kia của lùm cỏ là một con đường nhỏ, đi vòng qua sau nhà Chiêm Lý Tường, xuyên qua khoảng trống giữa hai ngôi nhà, tôi đi thẳng ra đường lớn phía trước hai ngôi nhà đó.

Trên mặt sân xi măng có hai cổ thi thể của hai đứa trẻ, vì ngoài trời gần

như không có ánh sáng nên khi đèn điều tra chiếu vào hai cổ thi thể trông không được xác thực lắm. Tuy vậy tôi vẫn nhìn thấy vết dây thừng hằn trên cổ của hai đứa trẻ, xung quanh không có vết máu, khả năng hai đứa trẻ bị bóp cổ đến chết. Mặt phía tây của nền sân xi măng đắp đồng cát, một góc của đồng cát vớt chông chơ hai cái xẻng nhựa và một cái xô nhựa đồ chơi. Từ những đồ vật này, về cơ bản tôi có thể phán đoán thời điểm xảy ra vụ án chính là thời điểm hai đứa trẻ đang chơi ở đồng cát sau nhà Chiêm Lý Tường. Hai đứa bé chắc chẳng thể ngờ nổi mình lại bị hung thủ đột nhiên tấn công.

Tôi bước đến cạnh hai đứa trẻ, soi đèn khám nghiệm vào khuôn mặt của thi thể. Đứa bé lớn hơn một chút là bé gái, mặt mày lấm lem đất cát, dầu vậy tôi vẫn nhìn thấy rõ hai ngấn nước mắt còn lưu lại trên gò má đứa bé.

"Chẳng biết cô bé phải trải qua nỗi kinh hoàng lớn đến mức nào!" Trần Thi Vũ thở dài nói.

"Bé gái tên là Chiêm Lệ Lệ, gần sáu tuổi, vẫn chưa đi học lớp một." Bác sĩ Cừu nói, "Còn bé trai nhỏ hơn tên là Chiêm Vi Vũ, chưa đầy hai tuổi."

Tôi dịch chuyển ánh sáng đèn sang khuôn mặt của cậu bé Chiêm Vi Vũ, khuôn mặt tím tái và non nớt. Lưỡi của hai đứa bé đều thò ra ở vị trí giữa hai hàm răng, điều đó càng khẳng định phán đoán hai đứa bé bị bóp cổ đến chết của tôi là chính xác.

Dưới hàng mi dài rợp bóng của bé trai không có vệt nước mắt, trông cậu bé giống như đang ngủ vậy.

Tôi liếc nhìn nút buộc dây thừng thắt trên cổ hai đứa trẻ, rồi quay sang hỏi Lâm Đào: "Cho đến giờ phút này, đội giám định dấu vết các cậu đã phát hiện ra manh mối nào có giá trị chưa?"

Lâm Đào lắc đầu: "Chưa! Cả ba hiện trường đều rất đơn giản và sạch sẽ,

vả lại sàn nhà ở nông thôn đều làm bằng đất nện nên càng khó lấy dấu vết hơn. Xung quanh vết máu của hiện trường thứ nhất gần như không nhìn rõ vết máu, còn dấu vân tay thì tuyệt nhiên không thấy có, bởi vậy các dấu vết ở hiện trường này không có giá trị giám định. Tôi định đợi trời sáng, khi ánh sáng tốt hơn một chút sẽ soi kỹ lại xem sao."

Tôi gật đầu nói: "Ở Miên Bắc người ta thường mai táng người chết chứ không đưa vào nhà tang lễ hỏa táng. Giờ chúng ta có hai sự lựa chọn, thứ nhất là vận chuyển thi thể đến nhà xác của thành phố để tiến hành khám nghiệm, còn lựa chọn thứ hai là khám nghiệm ngay tại đây."

Lúc này đã hơn năm giờ sáng, đường chân trời ngả sang màu trắng sáng như bụng cá. Suốt hai tiếng đồng hồ kiểm tra hiện trường khiến bao nhiêu nhiệt huyết của chúng tôi hạ xuống gần bằng không. Người chúng tôi vẫn đang run lập cập vì lạnh, nghĩ đến việc phải giải phẫu cho các thi thể ở ngoài trời, tôi đã thấy khó khăn chùng chãi.

Tôi nói: "Về thành phố mất bao lâu?"

Trưởng phòng Bành đáp: "Hai tiếng đường núi và nửa tiếng đường cao tốc."

"Vậy cũng được!" Tôi gật đầu, "Nhưng chúng ta vận chuyển thi thể bằng cách nào?"

"Đúng thế! Cứ giải phẫu trong phòng giải phẫu cho an toàn, nếu không dễ làm mất nhiều vật chứng quan trọng lắm. Bộ Công an cũng yêu cầu trừ trường hợp bất đắc dĩ ra, còn lại bắt buộc phải giải phẫu trong phòng giải phẫu." Đại Bảo tự tìm lý do cho mình.

"Thực ra tôi cảm thấy dấu sao cũng là vụ tự sát, chúng ta có thể xác định Chiêm Lý Tường tử vong do tự treo cổ, những người còn lại thì bị người

khác sát hại bằng hình thức bóp cổ, chẳng phải sao?" Bác sĩ Cừu nói. Anh đã quen khám nghiệm thi thể thâu đêm trong điều kiện thời tiết giá lạnh nên thấy không hề gì, chỉ ngại đường xa, không muốn vượt hàng ngàn cây số chạy về thành phố.

"Vận chuyển thi thể bằng cách nào?" Tôi lặp lại câu hỏi lần nữa.

Trưởng phòng Bành nói: "Khi chúng tôi đến đây có mang theo xe chở xác."

"Tốt lắm!" Tôi gật đầu, rồi bắt đầu bày bốn túi đựng xác ra, lần lượt đưa bốn thi thể vào bên trong túi.

Sử dụng túi đựng xác không chỉ vì muốn che xác chết mà còn là hành vi tôn trọng người chết. Túi đựng xác chết sạch sẽ có thể bảo quản hoàn chỉnh mọi vật trên cơ thể hoặc trên tay người chết, giúp cho các vật chứng không bị rơi rớt trong quá trình vận chuyển.

Thi thể của Lô Quế Hoa và thi thể của Chiêm Lý Tường đều bị cố định trên xà nhà hoặc trên khung cửa, bởi vậy chúng tôi phải cắt dây mới có thể tách rời thi thể với vật thể cố định.

Nút buộc dây thừng là vật chứng quan trọng nên chúng tôi phải tránh cắt đứt nút buộc. Sau khi cắt đứt dây thừng, thi thể của Lô Quế Hoa được chúng tôi nhẹ nhàng đặt ngửa trên mặt đất. Lúc này cánh tay của cô ta vẫn trong trạng thái giơ lên, đầu gối hơi cong giống như một cỗ cương thi. Tôi cảm thấy truyền thuyết về "tứ thế cương thi" có thể dùng các kiến thức về pháp y để giải thích. Nhiều người nói họ thấy thi thể vớt dưới nước lên giống như cương thi với hai tay xếp bằng giơ ra trước mặt, nhìn trông ma quái đến phát hoảng. Thực ra nguyên lý chỉ đơn giản thế này: Sau khi tử vong, cơ thể con người rơi vào trạng thái các cơ thịt nhão dần ra, hai cánh tay tự nhiên sẽ buông thõng xuống. Nếu lúc này thi thể ở trạng thái nằm sấp, hai tay hướng

về phía trước, ví dụ như tư thế nửa thân trên úp xuống treo lủng lẳng như Lô Quế Hoa hoặc giống như những thi thể nằm sấp nổi lềnh phềnh trên mặt nước, thì cánh tay sẽ luôn giữ ở tư thế vuông góc với nửa thân trên. Nếu thi thể giữ nguyên trạng thái này đến khi chuyển sang trạng thái co cứng tử thi thì tư thế của hai cánh tay xếp bằng giờ ra trước ngực sẽ được định hình và trở thành hình dạng giống như cương thi mà ta thường thấy trong các bộ phim ma.

Chúng tôi quyết định phá hủy trạng thái co cứng của thi thể Lô Quế Hoa, như thế mới thuận tiện cho vào túi đựng xác, có điều tử thi cứng hơn chúng tôi tưởng tượng rất nhiều, thi thể cô ta giống như muốn tóm lấy người trước mặt vậy, hai tay một mực giữ ở tư thế xếp bằng giờ ra trước mặt, không muốn hạ xuống. Vật lộn suốt một hồi, chúng tôi mới phá bỏ được tư thế của thi thể đang đông cứng đó, miễn cưỡng nhét vào trong túi và kéo séc. Dầu vậy, phần giữa của chiếc túi vẫn đội hằn lên, lùm lùm một cục, trông cứ quái quái làm sao!

Thi thể Chiêm Lý Tường càng khiến chúng tôi nhức đầu hơn. Một người đàn ông cao to cường tráng hơn một mét tám mà treo trên xà nhà đầu phải dễ dàng hạ xuống được. Đại Bảo trèo lên thang chữ A, sau khi lay thử mấy lần mới dám cắt dây thừng. Mấy cảnh sát đặc nhiệm mặc trang phục cách ly đồ lấy thi thể rất chắc chắn, sau đó nhét thi thể thẳng như cán bút đó vào trong túi đựng xác.

"Trạng thái cương thi là trạng thái co cứng nhất của thi thể, thông thường sau khi chết khoảng mười bảy, mười tám tiếng đồng hồ mới xảy ra hiện tượng này. Giờ là năm rưỡi sáng." Tôi nói, "Trước khi vận chuyển thi thể đi, chúng ta đo nhiệt độ của thi thể đã, thời gian tử vong có lẽ là lúc hơn hai giờ chiều ngày hôm qua."

(1) Bẫy sói trắng: một thủ đoạn giết người. Hung thủ tròng dây vào cổ nạn nhân rồi bất ngờ quay lưng lại, kéo dây thắt cổ treo nạn nhân trên lưng mình

cho đến chết.

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Vụ Thảm Sát Trong Núi Sâu (3)

Hôm qua suốt một đêm không ngủ, nên dù xe đi đường núi rung lắc khủng khiếp, chúng tôi vẫn ngủ như chết, chẳng ai nói với ai câu nào.

Khi đến phòng giải phẫu của Viện Pháp y thành phố, đồng hồ đã chỉ chín giờ sáng, mặt trời nhô cao bằng con sào. Ba tiếng ngồi trong xe giúp cơ thể chúng tôi ấm áp hơn rất nhiều, nhưng ký ức về cơn lạnh run người tối qua vẫn còn nguyên trong tôi. Thành phố Miên Sơn là thành phố lớn, dù bị hai huyện nhỏ của vùng núi kéo nền kinh tế đi xuống nhưng mức độ phát triển kinh tế của thành phố này vẫn thuộc loại đứng đầu toàn tỉnh. Phòng giải phẫu của Viện Pháp y thành phố cũng là loại phòng hiện đại có tiếng trong tỉnh, cho phép tiến hành cùng lúc hai ca giải phẫu tử thi. Sau khi chúng tôi vào phòng giải phẫu thì quên luôn mệt mỏi về thể xác mà mình phải chịu suốt dọc đường, chúng tôi lập tức chia thành hai tổ khám nghiệm. Trưởng phòng Bành và người trợ lý mà anh dẫn theo lập thành một tổ, còn tổ kia gồm Đại Bảo và bác sĩ Cừu, tôi làm công tác chạy đi chạy lại liên hệ thông tin giữa hai bàn giải phẫu.

Đầu tiên chúng tôi giải phẫu thi thể của Chiêm Lý Tường. Toàn thân anh ta đông cứng, thêm vào đó dáng người cao to lực lưỡng khiến chúng tôi phải vất vả lắm mới phá hủy được trạng thái đông cứng của thi thể và tiến hành khám nghiệm toàn diện bề ngoài. Có thể thấy, nếu lưỡi không thò ra ngoài thì Chiêm Lý Tường là người đàn ông khá điển trai. Tuy khuôn mặt trắng bệch vì bị dây thừng siết cổ nhưng phần da phía dưới cơ thể cũng trắng sáng mịn màng, hoàn toàn khác biệt với những người đàn ông thôn quê đen đúa, thô ráp. Thân thể tử thi rất sạch sẽ, quần áo cũng sạch sẽ, đặc biệt là đôi bàn tay,

vừa trắng trẻo, thon dài lại vừa sạch sẽ, không hề giống tay của người dân miền sơn cước, sờ đâu cũng thấy chai sần. Tôi cởi quần áo của nạn nhân từ ngoài vào trong, cẩn thận xếp lên mặt bàn và quan sát tỉ mỉ xem có phát hiện thấy manh mối gì khác thường không.

Trưởng phòng Bành tiến hành khám nghiệm bề mặt tử thi và lần lượt cho ra từng kết quả khám nghiệm, có điều tất cả đều là kết quả âm tính. Cuối cùng tiêu điểm của chúng tôi tập trung vào nút buộc dây thừng và rãnh treo quanh cổ anh ta.

Chúng tôi thận trọng cắt nút buộc dây thừng và gỡ ra khỏi cổ, phần rãnh treo ở cổ của anh ta dần dần lộ ra, nó có màu vàng cam. Vì da cổ khá mỏng, nên nếu bề mặt da bị dây thừng siết vào gây trầy xước thì dễ dẫn đến hiện tượng phần biểu bì tại khu vực đó biến thành da giấy. Da giấy sẽ lưu giữ lại hình thái ban đầu của rãnh treo không chỉ hoàn chỉnh mà còn rất rõ ràng. Xung quanh rãnh treo rất nhẵn nhụi, không hề có dấu vết xây xước do giấy giũa.

Sau khi gỡ nút buộc dây thừng ra, chúng tôi lấy băng dính dán đoạn bị đứt lại. Đây là kiểu thông lỏng dùng sợi đôi, luồn đầu dây ra từ đầu kia, thông lỏng được tròng vào cổ của nạn nhân, phần đầu dây luồn qua được gút chặt trên xà nhà.

Vết hoen tử thi nằm ở phần hông và phần ngón chi của người chết, hoàn toàn phù hợp với đặc điểm nhận dạng chết do treo cổ. Thi thể còn có hiện tượng móng tay tím tái, thoát tinh dịch, phân và nước tiểu, những đặc điểm này cũng phù hợp với đặc trưng ngạt thở cơ học. Qua giải phẫu, tôi thấy các cơ quan toàn thân của thi thể đều bị sung huyết, máu ở tim không đông, phần đá của xương thái dương xuất huyết, những đặc trưng này đều chứng minh người chết tử vong do ngạt thở cơ học. Mà chân tay của người chết không có dấu hiệu của vết thương gây ra do kháng cự hay bị trói, ngoại trừ trong móng tay có một chút cát bùn ra thì hoàn toàn không có hiện tượng khác thường

nào.

Điểm then chốt nhất là một vết hằn chạy chéo quanh cổ, không khép kín, có đỉnh là nút buộc ở sau gáy nạn nhân. Đây chính là đặc trưng của trường hợp tử vong do treo cổ. Kiểu chết do treo cổ điển hình là điểm thắt nút chéo lên, đây là đặc trưng khả năng chịu lực từ bốn phía của nút buộc không đồng đều nhau, cũng là đặc trưng để phân biệt với trường hợp chết do bóp cổ. Đương nhiên những cái chết do treo cổ không điển hình cũng có thể không xuất hiện hiện tượng vòng dây chéo lên, nhưng một khi xuất hiện hiện tượng vòng dây chéo lên thì chắc chắn đó là trường hợp tử vong do treo cổ không còn nghi ngờ gì nữa.

Thức ăn trong dạ dày thi thể không có vấn đề gì khác thường, không giống đặc trưng bị trúng độc, sọ não anh ta cũng không hề bị tổn thương, về cơ bản có thể loại trừ anh ta bị rơi vào trạng thái hôn mê trước khi tử vong. Bởi vậy, thông qua quá trình khám nghiệm, chúng tôi có thể phán đoán nạn nhân tử vong do treo cổ tự vẫn.

Không khí cả phòng giải phẫu lập tức bớt căng thẳng, bởi vì chỉ cần xác định được một nạn nhân tử vong do tự sát thì cả vụ án trở nên rõ ràng và đơn giản hơn rất nhiều. Nhiệm vụ hiện giờ chỉ cần tìm thấy vật chứng có liên quan chứng minh ba nạn nhân còn lại đều do anh ta sát hại là xong. Thêm vào đó tình hình điều tra cho thấy Chiêm Lý Tường có động cơ giết người, vị trí hiện trường lại khép kín, có thể loại trừ khả năng người ngoài trà trộn vào đây.

Trong không khí thoải mái hơn, trưởng phòng Bành tiến hành tổng hợp phán đoán thời gian tử vong của Chiêm Lý Tường. Căn cứ vào nhiệt độ thi thể và tình trạng tiêu hóa thức ăn trong dạ dày, về cơ bản có thể phán đoán người chết tử vong vào khoảng bốn đến năm giờ chiều ngày hôm trước.

Tiến độ giải phẫu của Đại Bảo chậm hơn bên tổ của trưởng phòng Bành

rất nhiều. Nguyên nhân là do trên cơ thể Lô Quế Hoa có vết thương mở khiến Đại Bảo phải giám định quần áo của nạn nhân một cách kỹ lưỡng. Có điều vì phần đầu của cô ta chỉ xuất huyết một chút, thêm vào đó lại bị mái tóc dài ngăn cản nên vết máu dính trên người nạn nhân không nhiều lắm. Chỉ ở phần cổ áo mới nhìn thấy một vài vết máu nhỏ dạng nhỏ giọt.

"Trang phục của cô ta khá kỳ cục." Đại Bảo nhận xét, "Cô ta mặc chiếc áo khoác mỏng ở ngay ngoài áo đông xuân, áo nịt ngực bên trong không cài khóa. Trang phục của nửa thân dưới thì hoàn toàn bình thường."

Tôi và bác sĩ Cừu mỗi người đứng một bên thi thể, mở rộng hai chân của nạn nhân. Trần Thi Vũ ngại ngùng quay đầu đi.

Bác sĩ Cừu quan sát cẩn thận, rồi nhận xét: "Cơ quan sinh dục ngoài không bị tổn thương, khép mở bình thường, không có chất nhờn bất thường, bởi vậy có lẽ nạn nhân không bị xâm hại tình dục."

Tôi nói: "Khi ở trong nhà mình, người miền núi thường ăn mặc hơi khác người dưới xuôi một chút, đó là điều hoàn toàn bình thường, bởi vậy không thể lấy đó làm căn cứ để kết luận điều gì. Và lại rất có thể khóa áo nịt ngực đã bị bung ra trong quá trình vận chuyển xác."

Một nguyên nhân nữa khiến tiến độ công việc của tổ Đại Bảo chậm hơn tổ còn lại là vì nút buộc dây thừng ở cổ Lô Quế Hoa tương đối phức tạp. Tuy phức tạp nhưng vừa nhìn, chúng tôi đã nhận ra nút buộc không bị chệch lên mà chỉ bị chùng chéo lên nhau. Tuy cô ta cũng bị treo trên khung cửa sổ nhưng cô ta không giống tình trạng của Chiêm Lý Tường, cô ta tử vong vì bị thắt cổ.

Trước khi cắt nút buộc dây thừng giống như dây điện thoại ra, chúng tôi buộc phải xác định rõ ràng tầng thứ và thứ tự của nút buộc, như vậy mới có thể phân biệt thứ tự trước sau của tiến trình thắt cổ. Trên nút buộc có dính tóc

và vết máu khô làm nhiều loạn công tác phân biệt giám định. Mặc dù khó khăn, nhưng cuối cùng chúng tôi cũng làm rõ được trên cổ Lô Quế Hoa có hai nút buộc. Nút buộc thứ nhất được buộc bằng sợi dây đơn, thắt nút chéo nhau ở cổ. Sau khi cắt nút buộc này ra, phần rãnh treo liền lộ diện, rãnh treo phía dưới nút buộc thứ nhất có phản ứng sống rất rõ rệt, hơn nữa vết trầy xước xung quanh rãnh treo cũng vô cùng rõ rệt, điều đó chứng tỏ khi ấy nạn nhân đã giãy giụa dữ dội. Rãnh treo này cũng là nguyên nhân trực tiếp gây ra cái chết của nạn nhân. Nút buộc thứ hai đè lên bề mặt nút buộc thứ nhất, rãnh treo phía dưới nút buộc không có phản ứng sống. Điều đó chứng tỏ sau khi hung thủ đờn nạn nhân chết hẳn, hẳn lại tròng thêm một vòng dây nữa vào cổ nạn nhân và thắt mạnh. Nút buộc này cũng là dây đơn, thắt nút di động thành thông lọng ở cổ, một đầu dây buộc vào khung cửa sổ khiến nửa người trên của nạn nhân duy trì trong tư thế treo lơ lửng.

"Tại sao hẳn làm vậy?" Đại Bảo thắc mắc.

Tôi giải thích: "Điều đó chứng tỏ sau khi hung thủ sát hại Lô Quế Hoa, hẳn còn có việc khác phải làm, ví dụ như sát hại hai đứa trẻ chẳng hạn. Vậy thì có lẽ hẳn sợ Lô Quế Hoa vẫn chưa chết hẳn và sẽ sống lại nên tăng thêm một vòng dây thừng nữa siết vào cổ, treo cô ta lên để đảm bảo cô ta chắc chắn phải chết."

Nguyên nhân khiến tổ Đại Bảo làm chậm còn do vết thương trên người Lô Quế Hoa khá nhiều.

Ngoại trừ rãnh treo và nút buộc dây thừng chồng chéo phức tạp trên cổ thì trên đầu, hai cánh tay tay và phần lưng của nạn nhân có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, những vết thương này mang tính đặc trưng rõ rệt.

Ví dụ trên đầu cô ta có ba sọc vết thương khá dài, phần đầu của vết thương có biểu hiện hơi gập và rách da. Loại vết thương này thể hiện rõ hung khí sát thương là vật tày thon dài. Giải phẫu đầu nạn nhân, tôi thấy

xương phía dưới vết thương biểu bì không hề bị giập gãy, điều đó chứng tỏ hung khí không phải vật bằng kim loại, mà cùng lắm chỉ là thanh tre hoặc thanh gỗ.

Ví dụ tiếp về vết thương ở trên lưng nạn nhân, ngoại trừ vết thương gây ra do hung thủ đè chặt lên lưng nạn nhân khi hãm siết cổ cô ta, thì chúng tôi còn phát hiện một vài vết thương có hiện tượng gọi là "gậy đập bị bông". "Gậy đập bị bông" là kiểu vết thương xẻ rãnh với hai bờ song song thâm tím, rãnh ở giữa xuất huyết trắng bệch. Loại vết thương này được gây ra do vật dài hình chữ nhật hoặc hình bầu dục, đánh thẳng vào tổ chức phần mềm, không những vậy nó còn phản ánh rõ đặc trưng hình thái hoặc đường kính, độ rộng của hung khí. Nguyên lý chủ yếu là sau khi đánh gậy vào vị trí bằng phẳng trên cơ thể nạn nhân, máu trong các mao mạch của bộ phận chịu lực nhanh chóng bị đẩy sang hai bên và dồn ứ tại tại đó dẫn đến việc huyết quản trong các tổ chức mềm tại mặt tiếp xúc của hai bờ vỡ ra, hình thành triệu chứng xuất huyết dưới da theo hai đường song song. Căn cứ vào đặc trưng này chúng tôi có khả năng hung khí là cây gậy hình trụ có đầu tròn hoặc có thể nói đó là cây gậy có bề mặt khum tròn.

Khi sắp xác định được hình thái hung khí sát thương thì chúng tôi lại phát hiện thêm vết thương hình tam giác nhọn trên cánh tay cô ta. Đây là vết thương do kháng cự, điều đó chứng tỏ hung khí là cây gậy có cạnh hình tam giác nhọn.

Vậy vật gì có dạng thanh dài, một mặt khum tròn, một mặt lại có cạnh tam giác được nhỉ?

Nhất thời chúng tôi chưa thể nghĩ ra đáp án.

Cùng lúc ấy, bàn giải phẫu bên kia đã hoàn thành công việc giải phẫu, họ xác định nạn nhân chết do tự treo cổ. Không khí thoải mái khiến chúng tôi tạm thời gác lại câu hỏi đầu đầu khi nãy.

Thông qua quá trình khám nghiệm và giải phẫu thi thể của Lô Quế Hoa, chúng tôi xác định vết thương trên đầu chỉ khiến cô ta mất một lượng máu nhỏ, hơn nữa sọ não cũng không bị tổn thương. Nguyên nhân tử vong là do bị thắt cổ đến chết. Thời gian tử vong là khoảng hai rưỡi chiều hôm trước.

Vì thời điểm Lô Quế Hoa tử vong được xác định là trước thời điểm Chiêm Lý Tường tử vong nên càng chứng minh được suy đoán Chiêm Lý Tường sát hại Lô Quế Hoa rồi tự sát là chính xác.

Có điều không khí thoải mái không duy trì được bao lâu vì ngay sau đó chúng tôi tiến hành giải phẫu tử thi của hai đứa trẻ. Cả căn phòng trầm xuống đến mức gần như khiến thời gian đứng lại. Những kỹ thuật viên khi này còn vừa làm vừa tán dóc thì giờ đây người nào người nấy đều thờ dài thương cảm.

"Tàn nhẫn quá! Giết trẻ con làm gì cơ chứ? Thật tội nghiệp bọn trẻ!"

"Đúng thế! Tôi sợ nhất phải nhìn cảnh trẻ em bị sát hại."

"Anh xem trông thằng bé đầu giống đã chết. Nom nó như đang ngủ say vậy!"

Đúng là thế thật, da đứa trẻ non nớt, mịn màng, đầu đã không còn sự sống nhưng vẫn chẳng thay đổi gì nhiều, mà trẻ con sau khi tử vong, các vết hoen tử thi cũng không rõ rệt lắm, bởi vậy nom chúng chẳng khác nào đang ngủ, vừa nhìn đã thấy hoàn toàn khác biệt với thi thể của người trưởng thành."

Nghe đồng nghiệp nói vậy, con dao phẫu thuật trong tay tôi bắt đầu rung lên bởi tay tôi đang rất run, tôi thực sự không nỡ xuống tay.

Sau khi xác định lại trạng thái co cứng tử thi và vết hoen tử thi của hai đứa trẻ, cũng như xác định chắc chắn hai đứa trẻ đã hoàn toàn tử vong, công tác khám nghiệm mới bắt đầu.

Cả hai đứa trẻ đều tử vong do bị thắt cổ. Nút buộc trên cổ bé gái Chiêm Lệ Lệ giống y hệt nút buộc trên cổ Chiêm Lý Tường, đều là loại dây thừng sợi gai, thắt nút ở mặt bên của cổ, đó là loại dây chập đôi, một đầu kết thành thòng lọng tròng vào cổ nạn nhân siết đến chết. Nút buộc trên cổ của Chiêm Lý Tường giống hệt như vậy. Nhưng loại dây thừng dùng để siết cổ cậu bé Chiêm Vi Vũ lại là dây thừng nhựa, thắt nút di động trên cổ cậu bé. Sợi dây trơn nhẵn, thậm chí tôi còn nhìn thấy những vết máu bắn li ti đọng trên đầu dây của nút buộc. Cả ba nạn nhân đều không chảy máu, vậy chắc hẳn vết máu đó là máu của Lô Quế Hoa.

Sau khi hung thủ giết Lô Quế Hoa, hắn dùng đôi tay đẫm máu siết cổ hai đứa trẻ đáng thương.

"Anh nói xem, vì sao dây thừng trên cổ bé gái lại không có vết máu?" Sau khi giải phẫu xong xuôi, Đại Bảo nhìn lại sợi dây thừng bằng nhựa đọng vết máu và hỏi, "Sợi dây thừng này siết chết đứa bé trai phải không?"

Tôi lắc đầu nói: "Còn chưa biết! Tôi đoán có khả năng dây thừng gai không dễ thấm máu hoặc lúc đó máu trên tay hung thủ đã khô lại, và lại vết máu dính trên dây thừng nhựa cũng rất ít ỏi, mà máu chảy ra từ nạn nhân vốn đã rất ít mà."

Công tác giải phẫu tiến hành trong suốt sáu tiếng đồng hồ, hạng mục cuối cùng trước khi khâu thi thể lại là xác định thời gian tử vong của hai đứa trẻ. Chúng tôi xác định thời gian hai đứa trẻ chết là vào khoảng từ ba đến bốn giờ chiều hôm trước.

Trước khi giải phẫu, mọi người đều chưa ăn gì, giờ đã ba giờ chiều, Đại Bảo bắt đầu bị hạ đường huyết nhưng vẫn cố phều phào tổng kết lại: "Lô Quế Hoa tử vong vào lúc hai giờ rưỡi, hai đứa trẻ tử vong lúc hơn ba giờ, còn Chiêm Lý Tường tử vong lúc hơn bốn giờ chiều. Mọi tình tiết đều khớp với nhau."

"Nói là nói vậy, nhưng chúng ta vẫn chưa tìm ra chứng cứ trực tiếp chứng minh Chiêm Lý Tường đã sát hại ba người còn lại." Tôi nói.

Trưởng phòng Bành gật đầu đồng ý: "Căn cứ vào tình hình mà Lâm Đào phản ánh thì điểm quan trọng nhất là mặc dù chúng ta đã lục soát hiện trường rất kỹ càng nhưng vẫn không tìm thấy hung khí gây án có dính máu."

"Giờ chúng ta quá buồn ngủ, quá mệt nên đầu óc bắt đầu hỗn loạn rồi." Tôi nói, "Chúng ta nên trở về ban chỉ huy lâm thời ở trên núi thôi. Thứ nhất là có thể suy nghĩ kỹ lại từng chi tiết của vụ án trong lúc ngồi trên xe, nhân tiện nghỉ ngơi trong chốc lát, thứ hai, lượng thông tin từ chỗ ban chỉ huy là nhiều nhất, thứ ba là nơi đó ở rất gần hiện trường, chúng ta có thể đến hiện trường kiểm tra lại lần nữa."

Bác sĩ Cừu vừa ngáp vừa vươn vai cho đỡ mệt mỏi, rồi nói: "Trưởng khoa Tần dai sức thật đấy! Làm việc quần quật mà không biết mệt mỏi."

Sở dĩ tôi nhất quyết phải trở về ban chỉ huy chứ không nghỉ ngơi luôn tại nhà xác của thành phố là bởi trong lòng tôi có vô vàn nghi vấn chưa thể giải đáp, đầu rối như tơ vò, nên muốn đi xem rõ cuộc việc giám định ADN và công tác điều tra có thông tin gì mới hay chưa. Mà đơn vị nắm được nhiều lượng thông tin nhất chính là ban chỉ huy chứ không phải phòng thí nghiệm của thành phố.

Trưởng phòng Bành gọi điện thoại yêu cầu đội xe của thành phố điều hai lái xe khác chở chúng tôi đi thay cho cậu lái xe thức suốt đêm qua và Hàn Lượng. Hai chiếc xe lao vun vút trên đường cao tốc và dần tiến vào con đường núi.

Tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trải qua lần trải nghiệm này, tôi dường như có thể dễ dàng ngủ trong điều kiện xe xóc lắc liên tục, ngược lại tôi còn thấy cũng không tồi.

Không biết chợp mắt được bao lâu, đột nhiên tôi bừng tỉnh giấc vì trận xóc nảy như lò xo. Thì ra xe chúng tôi bị mất phương hướng, tôi hoảng hốt nhìn cậu lái xe, cậu lái xe cũng hoảng hốt nhìn lại tôi. Xe liên tục xóc điên đảo đến nỗi mấy lần suýt húc đổ cả ụ bê tông bảo vệ ở ven đường và cắm đầu lao xuống vực.

Sau mấy lần lắc lư, cuối cùng chiếc xe cũng phanh khẩn cấp, đầu xe áp sát ụ cách ly, chỉ cần nhích thêm vài phân nữa thôi thì giờ này chúng tôi đã chôn thây dưới hẻm núi.

Chúng tôi lục tục xuống xe, mặt cắt không còn giọt máu.

"Trời đất! Suýt thì tiêu đời!" Tôi nhìn chiếc lớp xe vừa bị nổ mà toàn thân túa mồ hôi lạnh, "Thông thường khi xảy ra tình trạng này nghĩa là vụ án có tình tiết oan khuất đấy!"

Tôi không mê tín, mà là khi này vừa ngủ mơ, tôi đột ngột nảy ra một suy nghĩ, nên muốn mượn câu chuyện này để ngầm nhắc nhở mọi người đừng định kiến với những gì mình trông thấy đầu tiên, mà hãy bình tĩnh suy nghĩ lại từng chi tiết của vụ án.

Mọi người không đáp lời, chỉ yên lặng chung tay giúp cậu lái xe thay lốp.

Sau khi thay lốp xong, Đại Bảo kéo tôi ra đoạn khúc cua tương đối vắng vẻ để "thải túi nước trong bàng quang". Tiện đâu tiêu đấy là chuyện thường ngày mỗi khi chúng tôi phải đến những hiện trường ở nơi núi cao rừng sâu.

Giải quyết xong chính sự, đột nhiên tôi thấy ở vệ đường cách chỗ tôi đứng không xa có một bó củi, chẳng rõ người dân nào trong thôn bỏ tạm nó ở đó. Tôi như bị trúng tà bước về phía bó củi, rồi rút một thanh trong bó ra, quan sát thật kỹ. Đây là thanh củi chẻ từ cây gỗ tròn, tạo thành một hình mặt cắt trông giống như rẻ quạt.

Đại Bảo nói: "Thanh dài, chất liệu gỗ, có một mặt khum tròn, một mặt cạnh hình tam giác, hoàn toàn khớp với đặc điểm nhận dạng hung khí mà chúng ta suy đoán còn gì!"

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 5 - Vụ Thảm Sát Trong Núi Sâu (4)

Khi tôi và Đại Bảo cầm bó củi quay trở lại xe thì mọi người đều hiểu ý của chúng tôi.

"Nhưng bó củi như vậy có thể tìm thấy ở bất cứ nơi đâu khắp vùng núi này mà!" Trưởng phòng Bành phát hiện công cụ gây án này không hề đặc biệt nên tỏ ra hơi thất vọng, anh nói, "Người dân miền núi vẫn đun bếp lò nên họ đều dùng loại củi này."

"Không sao cả!" Tôi cười, "Chỉ ít chúng ta biết hung khí đại khái là dụng cụ gì. Anh xem, để chúng ta nổ lốp ngay tại chỗ đặt bó củi này, hẳn các oan hồn phải có ý đồ riêng gì đó."

Đại Bảo liếc nhìn Trần Thi Vũ, phá lên cười bảo: "Lâm Đào không có mặt ở đây mà anh lại nở lòng dọa Long Vũ của chúng ta sao?"

Trần Thi Vũ nói: "Đáng tiếc, tôi lại không sợ những câu chuyện kiểu này."

Khi chúng tôi trở về văn phòng của ban chỉ huy thì màn đêm đã buông xuống, các tổ công tác đã hoàn thành nhiệm vụ. Ngoại trừ các nhân viên liên lạc của chuyên án vẫn đang không ngừng liên lạc với phòng giám định, chứng thực các chất vi lượng, chất độc và phòng xét nghiệm ADN, thì những người khác đều có vẻ khá thoải mái.

Tổ điều tra báo cáo đầu tiên. Qua quá trình điều tra, họ phát hiện trong thôn quả nhiên có lời ong tiếng ve liên quan đến mối quan hệ giữa Chiêm Lý

Tưởng và Lô Quế Hoa, thậm chí có người còn đồn rằng Chiêm Vi Vũ nhìn trắng trẻo thế kia giống Chiêm Lý Tưởng chứ chẳng hề giống ông bố Chiêm Khôi đen đúa. Nhưng rốt cuộc mối quan hệ giữa Chiêm Lý Tưởng và Lô Quế Hoa là mối quan hệ gì thì chẳng ai có thể nói rõ, bởi vì mọi người ở cách xa nhau nên không hiểu cặn kẽ lắm về chuyện gia đình của nhà khác. Còn Chiêm Khôi luôn ở trong trạng thái vô cùng đau khổ, anh ta tỏ rõ thái độ không hợp tác với mọi cuộc thẩm vấn của các điều tra viên.

Ngoài ra, cảnh sát còn điều tra được từng hoạt động của Chiêm Khôi trong ngày xảy ra án mạng. Khoảng hơn một giờ trưa hôm đó, Chiêm Khôi công sọt lá chè mới hái ở vườn chè phía nam núi Đại Sơn, trên đường anh ta gặp Chiêm Hồ ở xóm Hai, Chiêm Hồ nói nhà Chiêm Tiên Tiến ở xóm Hai đang mở chiếu bạc đánh Tiến Lên, bảo Chiêm Khôi hái lá chè xong thì vào chơi cùng. Chiêm Khôi vui vẻ đồng ý luôn. Có lẽ là lúc năm, sáu giờ chiều, những người tham gia chơi bạc không nói rõ được thời gian chính xác, Chiêm Khôi đến nhà Chiêm Tiên Tiến nhập hội chơi bạc. Tầm tám giờ tối, Chiêm Khôi thua nhẵn túi, lủi thủi rời khỏi nhà Chiêm Tiên Tiến. Rất nhiều người trong chiếu bạc có thể đứng ra làm chứng về điều này.

"Vậy khi Chiêm Khôi đến nhà Chiêm Tiên Tiến, anh ta có mang theo vật gì không?" Tôi hỏi.

Viên cảnh sát điều tra lắc đầu nói: "Mấy người họ đều khẳng định anh ta chẳng mang gì đến, hai tay đều trống trơn."

Tôi không hỏi thêm nữa.

Trưởng phòng Cảnh sát huyện Miên Triệu họ Lý nói: "Điều đó có nghĩa là Chiêm Khôi không có thời gian để gây án sao?"

Tôi nói: "Có người nhìn thấy Chiêm Khôi đi hái chè lúc hơn một giờ chiều, nhưng rốt cuộc anh ta có thực sự hái lá chè không và hái lá chè trong

bao lâu thì chẳng ai rõ. Khoảng thời gian từ hơn một giờ chiều đến năm, sáu giờ chiều, anh ta hoàn toàn không có chứng cứ ngoại phạm."

Tuy mọi người đều cho rằng Chiêm Khôi ít liên quan đến vụ án này, nhưng không ai có thể phản bác được lập luận của tôi, tất cả đều yên lặng.

Tiếp theo tới lượt tổ giám định báo cáo.

Lâm Đào nói: "Ngoại trừ dấu vân tay cùng dấu chân của bốn nạn nhân và người báo án ra thì tại hiện trường không có dấu chân của kẻ thứ sáu. Về cơ bản có thể khẳng định, hiện trường được bảo quản rất tốt, đồng thời cũng loại trừ trường hợp người ngoài đột nhập vào đây. Ở hiện trường thứ nhất có vũng máu nhỏ và cả dấu chân máu, nhưng dấu chân máu không có giá trị giám định. Ngoài ra, trên bức tường phía sau nhà có dấu vết giẫm chân qua và trèo lên, dấu chân này là của nạn nhân Chiêm Lý Tường."

"Thế có nghĩa là quả thực Chiêm Lý Tường đã trèo tường vào nhà Chiêm Khôi!" Trưởng phòng Lý kêu lên, "Bác sĩ pháp y các anh không thấy trong kẽ móng tay anh ta có bùn cát ư? Chắc chắn cận bùn cát lưu lại trong đó khi anh ta trèo tường đấy!"

Lâm Đào không khẳng định cũng không phủ nhận nói tiếp: "Tại hiện trường thứ hai, chúng tôi tìm thấy dấu chân của Chiêm Lý Tường trên mặt ghế đôn ở phòng khách, có lẽ anh ta đã đứng lên ghế và tự treo cổ mình. Trên mép chiếc bàn vuông ở cửa phòng khách có vết máu kéo dài, nhưng lượng máu rất ít, có lẽ là máu của nạn nhân Lô Quế Hoa. Ngoài ra, chúng tôi không thể phân biệt được vết chân trên lối thông sang hai hiện trường."

"Kết luận của bộ phận giám định chính là nhiều chỗ trên hiện trường Chiêm Lý Tường tử vong có vết máu của Lô Quế Hoa." Trưởng phòng Lý gật gù kết luận, "Mà dấu chân trên ghế đôn đã chứng thực Chiêm Lý Tường chủ động đứng lên ghế. Hai chi tiết này rất hữu dụng đấy!"

"Dấu vết giẫm chân lên vách tường mà cậu nói cụ thể nằm ở vị trí nào trên tường?" Tôi hỏi.

Lâm Đào nói: "Tôi cũng thấy hơi ngạc nhiên vì dấu chân đó lại in trên vách tường bên trong khu vực nhà Chiêm Khôi."

Tôi không hồi đáp vấn đề mà Lâm Đào thắc mắc, mà nói luôn: "Vậy thì để tôi thông báo kết quả khám nghiệm pháp y nhé! Lô Quế Hoa, Chiêm Vi Vũ, Chiêm Lệ Lệ tử vong do bị siết cổ, đây là vụ án giết người. Còn Chiêm Lý Tường tử vong do tự treo cổ, đây là vụ án tự sát."

Tôi nói xong, mọi người đều "Ồ!" lên thở phào nhẹ nhõm, họ rỉ tai nhau thì thảo bàn luận, nhưng trên gương mặt ai cũng lấp lánh nụ cười chiến thắng và mong muốn vụ án nhanh chóng kết thúc để về nhà ngủ một giấc.

Đúng lúc này, nhân viên liên lạc của chuyên án bước vào phòng họp, cậu ta nói: "Vết máu lưu lại tại nhiều chỗ trên hiện trường là vết máu của Lô Quế Hoa, vết máu kéo dài tại nhà của Chiêm Lý Tường và vết máu dính trên dây thừng siết cổ cậu bé Chiêm Vi Vũ cũng đều là vết máu của Lô Quế Hoa. Tin tốt nhất là chúng tôi đã giám định và thấy rằng trên quần của Chiêm Lý Tường cũng có vết máu của Lô Quế Hoa, vết máu rất nhạt, bộ phận xét nghiệm ADN phải dùng ánh sáng đa phổ mới phát hiện ra đấy."

Thì ra trong một vài tiếng sau khi chúng tôi tiến hành hậu kỳ công tác khám nghiệm thi thể và chạy đến ban chỉ huy gần hiện trường thì bộ phận xét nghiệm ADN đã tiến hành giám định vật chứng và cho ra kết quả tương ứng.

Không khí trong phòng sôi nổi hẳn lên như thế vụ án đã hoàn toàn sáng tỏ. Chiêm Lý Tường trèo tường vào nhà Lô Quế Hoa và có tiếp xúc thân thể với Lô Quế Hoa, sau đó anh ta lấy thanh củi đánh Lô Quế Hoa khiến cô ta ngã lăn ra đất và chảy máu, máu của Lô Quế Hoa dính vào người Chiêm Lý Tường. Sau đó anh ta siết cổ Lô Quế Hoa đến chết, sợ cô ta chưa chết hẳn,

anh ta còn dùng dây thừng treo nửa người trên của cô ta lên khung cửa sổ. Ngay sau đó, Chiêm Lý Tường sát hại hai đứa trẻ rồi trở về phòng khách nhà mình, khiến sàn nhà và mép bàn nhà anh ta dính vết máu dạng kéo dài. Cuối cùng anh ta sợ tội nên đã treo cổ tự sát.

Tôi ho một tiếng thật lớn cắt ngang không khí sôi nổi tại hiện trường, rồi hắng giọng bảo: "Tôi có một vài điểm nghi vấn."

Trưởng phòng Lý nói: "Cậu nói đi."

Tôi thông thả trình bày: "Điểm thứ nhất, vết chân giẫm lên vách tường mà Lâm Đào phát hiện lại là vết chân nằm ở vách tường phía trong nhà Lô Quế Hoa. Điều này không hợp lý. Nếu đứng ở ngoài trèo tường vào nhà người khác thì dấu chân phải ở vách tường phía ngoài mới đúng. Dấu chân ở phía trong cho thấy người đó trèo từ trong nhà ra, chứ không phải từ ngoài vào trong nhà. Nếu hung thủ đã giết chết hết nạn nhân thì tại sao hắn không ra bằng lối cửa lớn mà phải trèo tường thoát thân?"

Lâm Đào gật đầu phụ họa.

Trưởng phòng Lý nói: "Điều này cũng khó nói lắm. Phần tử tội phạm sau khi giết người, tâm lý của chúng rất phức tạp, tôi cho rằng có khả năng là hắn hành động theo lối mòn tư duy trèo tường vào thì trèo tường ra, vậy thôi!"

Tôi không khẳng định cũng không phủ định, chỉ nói tiếp: "Điểm thứ hai, sau khi Chiêm Lý Tường sát hại Lô Quế Hoa, trên người anh ta hẳn phải dính vết máu của nạn nhân, điều này đã được chứng thực, nhưng vì sao bàn tay mà anh ta cầm hung khí, cũng là nơi dễ dính máu nhất lại không hề dính chút máu nào?"

Trưởng phòng Lý nói: "Giết người xong hẳn đi rửa tay, rất bình thường mà!"

Tôi nói tiếp: "Điểm thứ ba, Lâm Đào nói tại hiện trường có dấu chân máu, nhưng không thể phân biệt được dấu vân. Nếu dấu chân này là do hung thủ để lại thì đế giày phải dính máu mới phải, nhưng dưới đế giày của Chiêm Lý Tường lại không hề dính máu, điều này phải giải thích thế nào?"

Một cậu cảnh sát điều tra nói: "Không thể loại trừ trường hợp cảnh sát điều tra đeo bọc giày bước vào hiện trường nên đã tạo ra dấu vết giống như dấu chân máu, từ đó khiến chúng ta lầm tưởng đó là dấu chân mà hung thủ để lại."

Một cảnh sát điều tra khác lập tức tiếp lời: "Không thể xảy ra khả năng này, vì chúng ta đều giẫm lên ván lót sàn, chứ không trực tiếp đi trên nền nhà."

Viên cảnh sát vừa nói trước đó liền bảo: "Vậy thì đó chính là dấu chân của Chiêm Khôi khi trở về nhà, anh ta bước vào hiện trường và làm hiện trường nhiễu loạn."

Mọi người đều cau mày suy nghĩ.

Tôi nói tiếp: "Điểm thứ tư, nếu hung thủ là Chiêm Lý Tường, vậy thì thanh củi mà anh ta dùng làm hung khí đang ở đâu? Chúng ta đã để chó nghiệp vụ đi tìm, nhưng vẫn không thể tìm thấy thanh củi dính máu ở quanh khu vực này, điều này hợp lý không?"

Trần Thi Vũ nói: "Hay anh ta vứt nó ra xa rồi?"

Đại Bảo lắc đầu: "Kẻ đã quyết định tự sát thì đâu cần vứt hung khí giết người đi xa nữa?"

Tôi cắt ngang lời của Đại Bảo, hồ như chỉ lẩm bẫm tự nói với mình, tiếp tục câu chuyện: "Điểm thứ năm, cũng là điểm mà tôi nghi ngờ nhất, hiện trường có bốn người tử vong, cả bốn người đều tử vong vì bị dây thừng siết

cổ, nhưng nút buộc dây thừng của bốn nạn nhân lại không giống nhau. Nút buộc trên cổ của Chiêm Lý Tường và Chiêm Lệ Lệ giống nhau, còn nút buộc trên cổ của Lô Quế Hoa và Chiêm Vi Vũ lại kiểu khác. Thông thường, trong hoàn cảnh căng thẳng như vậy, hung thủ chỉ sử dụng kiểu thắt nút mà mình quen thuộc nhất, đó là sự chi phối của tiềm thức, khó có thể ngụy trang nổi."

Trưởng phòng Lý nói: "Nhưng không thể có chuyện hai hung thủ sát hại bốn người này chứ? Mà chẳng phải khi này cậu vừa nói Chiêm Lý Tường tự sát hay sao?"

Tôi không trả lời, tiếp tục nói: "Điểm thứ sáu, có thể mọi người không để ý, nhưng tôi nhận thấy trên mặt bàn ở phòng khách nhà Chiêm Lý Tường có chiếc gạt tàn thuốc lá. Một nghiên cứu đã chứng minh được rằng, mỗi đối tượng hút thuốc lá lại có tư thế đập thuốc không giống nhau, đó là một loại thói quen."

"Cả sáu điểm mà anh nói đều chỉ nhằm đến một ý, hung thủ là người khác, phải không?" Trần Thi Vũ cau cặp mày lá liễu suy nghĩ, rồi nói tiếp, "Nhưng Lâm Đào vừa nói ngoại trừ bốn nạn nhân tử vong và người báo án ra thì không thể tồn tại khả năng có người thứ sáu đột nhập hiện trường đấy ư? Hả! Vậy anh muốn nói Chiêm Khôi mới là hung thủ gây án sao?"

Tôi cười đáp: "Tôi còn chưa nói đến điểm thứ bảy. Điểm thứ bảy, phía điều tra xác nhận Chiêm Khôi đến nhà Chiêm Tiên Tiến trong tình trạng hai tay không cầm bất cứ vật gì. Căn cứ vào chứng cứ ngoại phạm của anh ta mà khi trước chúng ta đề cập đến thì có khả năng lúc đó anh ta hái chè xong không về nhà mà đến chiếu bạc luôn, vậy thì sợi lá chè của anh ta để ở đâu?"

Không khí sôi nổi của phòng họp trở lại trạng thái yên ắng không một tiếng động như trước.

"Đương nhiên, có rất nhiều chi tiết tôi vẫn chưa nghĩ ra, cũng chưa dám

khẳng định vai trò của Chiêm Khôi trong vụ án này, ví dụ vì sao Chiêm Lý Tường lại tự sát, vì sao trên người Chiêm Lý Tường và trong nhà anh ta lại có vết máu của Lô Quế Hoa, vì sao nút buộc của sợi dây thừng siết cổ hai đứa bé lại khác nhau. Nhất thời tôi chưa thể giải thích được những nghi vấn này." Tôi nói tiếp, "Nhưng tôi cảm thấy nhiều nghi vấn chồng chéo lên nhau như vậy chứng tỏ vụ án này chắc chắn có rất nhiều uẩn khúc, mà uẩn khúc đó phải liên quan rất mật thiết đến kẻ báo án, Chiêm Khôi."

"Hiện giờ chúng ta không hề có bằng chứng, lẽ nào yêu cầu Chiêm Khôi cởi áo ra để chúng ta đi giám định sao? Mà cũng không thể giám định ấy chứ, anh ta bước vào hiện trường nên nếu có dính máu của nạn nhân thì cũng là chuyện rất bình thường mà!" Trưởng phòng Lý nói, "Bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?"

"Chúng ta cần tiếp tục xét nghiệm mẫu ADN dính trên đầu mẫu thuốc lá." Tôi nói, "Ngoài ra chúng ta cần bắt tay tìm kiếm hung khí gây án."

"Tìm bằng cách nào?"

"Chẳng phải chúng ta có chó nghiệp vụ đó sao? Chỉ cần để chó ngửi theo dấu máu là được." Tôi nói.

Nhân viên huấn luyện chó nghiệp vụ nói: "Không thể làm vậy được! Không có mục tiêu, chúng ta biết tìm kiếm kiểu gì? Phạm vi vùng núi rộng lớn thế này mà tìm kiếm mông lung thì sức nào chịu nổi. Chó nghiệp vụ chứ có phải chó robot đâu! Huống hồ suốt mấy ngày vòng vèo đường núi, con chó nôn thốc nôn tháo, giờ sức khỏe yếu lắm."

Đại Bảo quay sang nhìn Lâm Đào.

Lâm Đào chợt dạ hỏi: "Cậu nhìn tôi làm gì?"

"Tôi cũng là người yêu chó." Tôi cười, "Vậy chúng ta cược một ván nhé!"

Các cậu dắt chó nghiệp vụ đến đồng củi nhà Chiêm Tiên Tiến ở xóm Hai lục soát thử xem."

Mọi người vụt hiểu ý, nếu hung thủ quả thật là Chiêm Khôi, vậy thì khả năng lớn nhất là anh ta mang theo thanh củi dính máu đến nhà Chiêm Tiên Tiến và anh ta phi tang hung khí trước khi vào chiếu bạc.

Bởi vậy không ai nói gì nữa, tất cả lập tức xuất phát.

Thực ra tình hình sức khỏe của chú chó nghiệp vụ không đến nỗi tồi tệ như cậu cảnh sát nói. Vừa đến gần nhà Chiêm Tiên Tiến, nó bắt đầu trở nên hưng phấn, ra sức giăng sợi xích trong tay nhân viên huấn luyện chó và lao thẳng đến đồng củi ở trước nhà Chiêm Tiên Tiến.

Chiêm Tiên Tiến thấy rất nhiều cảnh sát ập đến, đèn xe không ngừng nhấp nháy, lại còn dắt theo chó nghiệp vụ tới nhà mình, anh ta cũng thấy hoang mang.

Chẳng bao lâu sau, chú chó nghiệp vụ đã khăng khăng ngồi xuống cạnh đồng củi, ra ý chỗ này có máu. Nhân viên huấn luyện chó và Lâm Đào nhanh chóng lục soát đồng củi. Ánh sáng cực mạnh của mười mấy chiếc đèn điều tra quả nhiên phát huy công dụng, họ đã tìm thấy một thanh củi cháy dở.

Khi đó, Chiêm Tiên Tiến chỉ biết đứng ngây người, quỳ xuống đất nói: "Mong chính quyền tha mạng! Chính quyền ơi, tôi bị oan thật mà! Tôi không hề giết người!"

Quỳ dưới đất một lúc, anh ta phát hiện cảnh sát chỉ mãi chụp ảnh thanh củi như thể vật quý giá, sau đó bỏ vào túi đựng tang vật, rồi phấn khởi rời đi mà chẳng hề nói gì hay có động thái gì với mình, anh ta ngơ ngác không hiểu nổi.

Thực ra khi ấy chúng tôi căn bản không hề để tâm đến Chiêm Tiên Tiến.

Cảnh sát điều tra chưa kịp thăm vấn, Chiêm Khôi đã vỡ thể trận, thành khẩn khai báo.

Chiều hôm qua, Chiêm Khôi vẫn lên đồi hái chè như thường ngày, anh ta gặp Chiêm Hồ vội vàng đi đến nhà Chiêm Tiên Tiến. Vốn là con bạc khát máu nên ngay sau khi chia tay với Chiêm Hồ, Chiêm Khôi chỉ do dự một lát rồi quyết định ngày mai hăng đi hái chè, còn giờ thì đến chiều bạc trước, một chiều bạc lớn nhường kia, làm sao vắng mặt Chiêm Khôi được chứ? Thế là anh ta công sọt chè về nhà, chuẩn bị lấy ít tiền mang đi thử vận may.

Khoảnh khắc đặt sọt chè xuống sân, anh ta chợt nghe thấy tiếng động lạ. Theo phán đoán của mình, anh ta biết đó là tiếng chân giẫm lên tường và nhảy xuống đất phát ra. Ngay sau đó, anh ta thấy cô vợ quần áo xộc xệch chạy trong nhà ra đón mình, vẻ mặt hốt hoảng, sợ sệt.

"Sao mình lại quay về?" Vợ hỏi.

Chiêm Khôi sa sầm nét mặt hỏi lại: "Con đâu?"

Vợ đáp: "Đang nghịch ở sau nhà hàng xóm ấy!"

Chiêm Khôi đi thẳng vào phòng, anh ta thấy đồng chăn màn mà mình đã gấp gọn gàng trước khi ra khỏi nhà giờ lộn xộn khắp giường. Anh ta lật gối lên, chẳng ngờ phát hiện dưới gối có một chiếc bao cao su. Thường ngày vật này vẫn để trong hộp tủ đầu giường, sao giữa ban ngày ban mặt lại xuất hiện ở dưới gối nhỉ?

Rõ ràng vợ anh ta đang định vụng trộm còn gì! Nói không chừng còn đang ôm ấp thân mật với gã nào đó, nghe tiếng anh ta mở cửa, gã đàn ông quýnh quáng bỏ trốn để vợ mình chạy ra ứng phó. Trong chốn rừng sâu núi thâm này, tìm đâu ra người mà vụng trộm được đây? Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là gã hàng xóm kế bên. Trong phút chốc, bao nhiêu lời ong

tiếng ve đồn đại về vợ anh ta và gã hàng xóm chột ừa vào nã. "Chiêm Lý Tường và Lô Quế Hoa dan díu với nhau, nhân lúc anh không ở nhà, bọn họ thường xuyên mây mưa với nhau", "Anh không thấy con trai nhà anh giống hệt Chiêm Lý Tường sao?" Trước đây đã có lần Chiêm Khôi gắng hỏi Lô Quế Hoa, nhưng cô ta chỉ lên mặt trắng và mang cha mẹ, con cái cùng tính mạng bản thân mình ra thề độc. Bởi vậy Chiêm Khôi tạm thời không truy hỏi những nghi vấn đang bén rễ trong đầu nữa. Nhưng lần này bắt điểm tại giường xem bọn họ chối đàng nào!

Khi Chiêm Khôi ép hỏi bằng được, Lô Quế Hoa không thể đối quanh được nữa, cô ta trở mặt, đầu tóc xõa xượi, bù lu bù loa khóc rằng Chiêm Khôi vô dụng, không biết yêu thương vợ, hơn nữa 'chưa đi đến chợ đã tiêu hết tiền'. Bản thân đã mắc bệnh đó thì tự mình chịu thôi, hà cớ gì còn bắt người khác không được sung sướng. Chiêm Khôi đã không đoán lầm, Vi Vũ là con trai của Chiêm Lý Tường.

Chiêm Khôi không nói không rằng, đợi Lô Quế Hoa phát tiết xong mới lạng lẽ ra khỏi cửa, nhặt một thanh củi trong đồng củi và quay lại phòng khách. Sau khi giết chết Lô Quế Hoa, Chiêm Khôi bước tới sau lưng lũ trẻ, hai đứa trẻ đang nghịch cát rất vui vẻ, chúng không hề chú ý đến bóng người bố cao lớn đổ xuống người mình. Chiêm Khôi lấy sợi dây thừng bằng nilon chuẩn bị dùng để buộc sọt chè trong túi áo ra siết cổ Vi Vũ đến chết. Cô bé Chiêm Lệ Lệ đứng bên cạnh tận mắt nhìn bố mình siết cô em trai, thấy hai cẳng chân nhỏ xíu của em ra sức giãy giụa, cô bé ngây người, không dám chạy, cũng không dám kêu khóc, chỉ có hai dòng nước mắt thi nhau chảy xuôi xuống má.

Đang trong cơn say máu giết người, Chiêm Khôi hoàn toàn không để ý đến tâm trạng của cô con gái Chiêm Lệ Lệ, anh ta nhặt thanh củi ở ngay cạnh hùnghổ đi tìm Chiêm Lý Tường. Thực ra lúc đó hồn vía Chiêm Lý Tường cũng đang trên mây, anh ta trốn ở rừng cây sau nhà. Thấy Chiêm Lý Tường

không có nhà, Chiêm Khôi xách gậy men theo đường núi đi tìm.

Chiêm Lý Tường nấp trong rừng cây hồi lâu, mãi không thấy động tĩnh gì mới lấy hết can đảm trở về nhà. Nhưng vừa về tới sau nhà, một cảnh tượng đau thấu ruột gan đập vào mắt anh ta - cậu bé Vi Vũ đã chết, ngồi bên cạnh xác Vi Vũ là Chiêm Lệ Lệ đang sợ ngây người.

Từ lâu anh ta đã biết Vi Vũ chính là con đẻ của mình.

Lúc này Chiêm Lý Tường cũng đỏ mắt, anh ta vào trong nhà tìm sợi dây thừng gai, tàn nhẫn siết cổ bé gái Chiêm Lệ Lệ đến chết, coi như để báo thù Chiêm Khôi, sau đó anh ta vào nhà, đau khổ hút liền mấy liều thuốc, cuối cùng quyết định tự sát, anh ta muốn cùng với Lô Quế Hoa mà anh ta yêu say đắm lên thiên đàng.

Chạy ra ngoài một vòng, cuối cùng Chiêm Khôi cũng bình tĩnh hơn nhiều, đến khi trở về nhà Chiêm Lý Tường, đột nhiên anh ta thấy xác của Chiêm Lý Tường đang treo lủng lẳng trên xà nhà.

Anh ta sợ đến mức ngã phệt mông xuống đất, lúc này vết máu trên người anh ta dính vào sàn nhà ở ngay cạnh cửa phòng khách. Ngồi thẩn người tại chỗ suốt mười mấy phút, anh ta cũng dần dần lấy lại tinh thần, chậm chậm bước về phía thi thể của Chiêm Lý Tường, kéo ống quần của anh ta, xác định Chiêm Lý Tường đã chết thật, Chiêm Khôi lại chậm rãi ngồi xuống cạnh chiếc bàn, bởi vậy ở mép bàn mới dính vết máu.

Anh ta nhìn thi thể của Chiêm Lý Tường treo lủng lẳng giữa không trung, lặng lẽ rút hai liều thuốc, anh ta cho rằng mình là người thắng cuộc, bởi anh ta có thể đẩy mọi trách nhiệm và tội lỗi lên đầu Chiêm Lý Tường. Đây đúng là cái kết hoàn mỹ nhất: Lô Quế Hoa vẫn bảo toàn được "trinh tiết" mà cô ta đã thề sống thề chết, còn anh ta thì nhận được sự đồng tình và thương cảm của tất cả mọi người, cùng với toàn bộ số tài sản của cả hai nhà. Hơn nữa anh

ta còn có thể bắt đầu cuộc sống mới, lấy vợ, sinh con, anh ta sẽ sinh một đứa con trai thật sự của mình.

Để tạo chứng cứ ngoại phạm, Chiêm Khôi chỉnh đốn trang phục, cầm thanh củi gây án vội vã chạy đến nhà Chiêm Tiên Tiến, nấp đằng sau đồng củi, rồi gia nhập chiếu bạc. Chiêm Khôi chẳng còn tâm trạng nào mà đánh bạc nên thua liểng xiểng. Anh ta nói mình cũng không rõ rốt cuộc khi đó anh ta nhớ lại những hồi ức đẹp đẽ trong quá khứ với Lô Quế Hoa hay nhớ khoảnh khắc rộn vui tiếng cười mà những đứa con mang lại, hay mơ tưởng đến cuộc sống mới bắt đầu của mình.

"Chiêm Lý Tường và Lô Quế Hoa quan hệ bất chính nên tự làm tự chịu. Chiêm Khôi không nể nghĩa vợ chồng ra tay giết vợ cũng rất đáng lên án, họ đều là những kẻ xấu xa, có chết cũng không oan uổng gì." Lâm Đào nói.

"Chỉ thương hai đứa trẻ vô tội..." Đại Bảo bùi ngùi nói như để cho chính mình nghe.

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Hồn Hoa Dưới Ánh Trăng (1)

"Nhưng anh đã nói tử vong do mất máu cần một quá trình khá dài, hơn nữa sau khi bị dao cửa sẽ rất đau đớn, vì sao người đó lại chết mà không nhúc nhích gì thế này?" Không biết Trần Thi Vũ đã mặc xong áo khám nghiệm tử thi từ lúc nào và đang đứng ngay cạnh tôi.

"Đúng rồi, lần trước anh bảo Lông Vũ thích Hàn Lượng phải không?" Đại Bảo nói, "Nhưng Hàn Lượng đào hoa thế liệu con gái họ có thích không? Cậu ta không cao to như Lâm Đào phòng chúng ta, cũng không đẹp trai bằng Lâm Đào, cô ấy thích Hàn Lượng thì chẳng hợp logic chút nào!"

"Tôi có nói gì đâu!" Tôi vừa ngồi trước máy tính gõ giấy giám định vừa nói, "Cậu thích buôn dưa lê thì cứ việc buôn dưa lê, đừng lôi tôi vào chuyện này."

"Hả? Tôi bảo này, anh đường đường là một pháp y tầm cỡ, mà sao nói xong lại chối bay chối biến thế hả?" Đại Bảo chỉ vào tôi nói dối.

"Tôi thấy chắc hai tuần nay chúng ta rồi quá thì phải." Lâm Đào thùng thẳng nói, "Nên vừa sáng ra các anh đã thảo luận chuyện bên hoa dưới nguyệt."

"Tôi tưởng chuyện bên hoa dưới nguyệt là chỉ chuyện của hai người 'tình trong như đã mặt ngoài còn e' chứ nhỉ?" Đại Bảo trêu, "Cậu dùng trong trường hợp này chẳng đúng chút nào!"

Lâm Đào thoáng ngẩn người, rồi mỉm cười đáp: "Anh nói thế nghe cũng có lý đấy!"

Cậu ta vừa nói xong thì Thi Vũ bước vào văn phòng, cô treo ba lô lên giá mắc áo, vuốt lại tóc rồi ngồi vào bàn làm việc, bật máy tính, lạnh nhạt hỏi một câu: "Các anh đang nói gì thế? Cái gì mà bên hoa dưới nguyệt?"

Lâm Đào nhìn Đại Bảo với con mắt mang hình viên đạn.

Đại Bảo đỏ mặt lấp bắp: "À... Có nói gì đâu..."

Tầm mắt của tôi chưa hề rời khỏi giấy giám định đang soạn thảo trên màn hình vi tính, nói chen vào: "Chúng tôi đang kể chuyện ma, nói rằng dưới bóng trăng giữa tháng 7 thường xảy ra những chuyện rất quái đản và kinh dị."

Chủ ý của tôi là muốn lái sang chuyện ma để Thi Vũ khỏi phải truy hỏi nữa, nào ngờ hai mắt Thi Vũ thoát nhiên sáng bừng, hỏi luôn: "Chuyện ma sao? Kể tôi nghe với!"

"Hả..." Tôi nhất thời ngớ người, không biết nói gì.

Lâm Đào tái mặt, cậu ta nói: "Các anh làm ơn đừng động một tí là lại lôi ma quỷ ra dọa người ta được không?"

Thi Vũ bịt miệng cười: "Đàn ông con trai gì mà giữa ban ngày ban mặt cũng sợ ba thứ lằng nhằng đó hả? Xấu mặt quá đấy!"

"Cậu ta là thế đó!" Tôi cũng mượn gió bẻ măng.

Đột nhiên điện thoại reo vang, Thi Vũ chụp lấy ống nghe.

Nghe một hồi, cô cúp điện thoại, trầm giọng nói: "Tổng giám đốc Trần ra chỉ thị, ông ấy nói rằng..."

"Cô gọi là thầy đi!" Tôi cắt ngang lời Thi Vũ, lên mặt trưởng khoa ra giọng thị uy, "Chúng tôi đều gọi tổng giám đốc Trần là thầy, cô là một thành viên trong tổ chúng tôi, nên cô phải nhập gia tùy tục mà thay đổi cách xưng hô đi!"

"Không!" Thi Vũ thẳng thừng từ chối, "Ông ấy là bác sĩ pháp y, tôi là cảnh sát điều tra, về phương diện điều tra, chưa biết chừng tôi còn là thầy của ông ấy."

"Ngay cả chuyên ngành điều tra, thầy cũng rất xuất sắc, ok?" Tôi cảm thấy vô cùng mất mặt khi bị cấp dưới ngang nhiên cự tuyệt nên hung hăng đập lại, "Thế nên cô nhất định phải tôn trọng thầy và gọi bằng thầy!"

"Tôi gọi là tổng giám đốc Trần cũng thể hiện quá ư tôn trọng ông ấy rồi, vì sao nhất định phải gọi là thầy? Ông ấy đâu phải Đường Tăng, còn tôi cũng đâu phải Bát Giới?" Trần Thi Vũ nhếch mép cười khiêu chiến.

Không khí bắt đầu trở nên căng thẳng khiến một người luôn kiêu hãnh như Lâm Đào cũng phải xuống nước làm người giảng hòa: "Hi, Long Vũ, dù chúng ta có là bốn thầy trò Đường Tăng đi lấy kinh thì cô cũng không phải Bát Giới, chí ít cô phải là Bạch Long Mã."

Đại Bảo nhìn trái nhìn phải rồi nói: "Mấy người uống nhầm thuốc à? Có án mạng rồi mà vẫn còn tâm trạng ngồi đây tranh cãi nên gọi nhau thế nào."

Tôi nín thinh.

Trần Thi Vũ nói: "Tổng giám đốc Trần nói ở thành phố Đinh Đường có một xác chết nữ lõa thể nằm ở gần vườn hoa, trước mắt mới xác định được đây là vụ án giết người. Bác sĩ pháp y địa phương yêu cầu Sở Cảnh sát tiếp ứng nhân sự xuống giúp đỡ."

Trần Thi Vũ cố tình nhấn mạnh bốn chữ "Tổng giám đốc Trần".

Thấy tôi bắt đầu sắp xếp lại hòm dụng cụ khám nghiệm, Đại Bảo trưng ra vẻ mặt đã "cột móc" của mình, rồi giơ hai ngón tay lên.

"Nín! Xuất phát nào!" Tôi phũ phàng nhét tám chữ Đại Bảo định nói trở lại miệng cậu ta.

Tôi đã thể hiện mình thừa nhận tố chất chuyên nghiệp của Trần Thi Vũ, nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận thái độ "cá mè một lứa" của cô. Bởi vậy suốt dọc đường tôi không nói năng gì với cô. Ngược lại, Trần Thi Vũ không đoái hoài đến ánh mắt của Lâm Đào, cứ liên tục huyền thuyên với Hàn Lượng hết chuyện nọ đến chuyện kia.

Khi xe công vụ vừa đi hết đường cao tốc, tôi nhìn thấy đội trưởng Đội Cảnh sát họ Niên và anh Triệu Vĩnh đang đứng trước mũi xe cảnh sát nhấp nháy đèn đọi chúng tôi.

Tôi xuống xe, nhiệt tình bắt tay chào họ: "Anh Vĩnh! Lâu quá không gặp. Thế nào? Anh học xong khóa huấn luyện kỹ thuật hình sự ở Sở Cảnh sát rồi à?"

Triệu Vĩnh lắc đầu: "Tôi phải kết thúc trước thời hạn đấy! Viện Pháp y thành phố chỉ có ba, bốn bác sĩ pháp y, chạy đến các hiện trường còn chẳng đủ, nói gì đến bảy, tám trăm vụ giám định thương tật mỗi năm đang đọi chúng tôi."

"May mà thành phố các anh ít khi xảy ra án mạng." Tôi vừa cười vừa nói.

Triệu Vĩnh đáp: "May lần này đang xảy ra án mạng nên cậu nói vậy không sao, chứ cậu nói độc mồm thế chắc phải điều đi học một lớp 'nói lời hay' ở trên Sở mới được!"

"Tình hình vụ án thế nào? Có manh mối gì không?" Tôi không đùa nữa, hỏi ngay vào việc chính.

Triệu Vĩnh lắc đầu: "Chúng ta đến hiện trường trước rồi bàn luận cụ thể sau."

"Thành phố Đinh Đường là thành phố xinh đẹp, bốn mùa hoa nở rộ, suốt dọc đường chỗ nào cũng nhìn thấy những đóa hoa tươi thắm rung rinh trong gió. Hoa luôn cần nơi để phát triển, bởi vậy dải đất xung quanh thành phố gần như đều dành để trồng hoa. Người dân địa phương dựa vào việc trồng hoa, bán hoa để kiếm sống.

Sau khi xe cảnh sát đến cổng phía tây của trường Đại học Đinh Đường, cảnh tượng náo nhiệt, tấp nập vụt biến mất, thay vào đó là những vườn hoa trải dài ngút tầm mắt. Giờ là lúc giao mùa giữa mùa xuân và mùa hạ, sắc xuân đọng trên những cánh hoa khiến người ta ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Phụ nữ thường thích hoa, Trần Thi Vũ tựa người vào cửa kính xe say sưa ngắm hoa. Còn Lâm Đào thì tựa người vào cửa kính xe say sưa ngắm Trần Thi Vũ.

Xe cảnh sát dừng lại ven đường quốc lộ cách cánh cổng phía tây của trường Đại học Đinh Đường chừng ba cây số, hai bên đường vẫn là khung cảnh mỹ lệ với biển hoa ngút ngàn, hương hoa nồng nàn quyện trong gió luân đến mọi ngóc ngách. Từ con đường nhỏ chạy dài về phía tây vuông góc với đường lớn, chúng tôi có thể tiến thẳng vào trung tâm vườn hoa. Tại trung tâm vườn hoa có rất nhiều cảnh sát mặc đồng phục đang bận rộn làm gì đó. May mà đây là nơi rất vắng vẻ nên ven đường gần như không có quần chúng vây quanh.

Hàng rào cảnh báo được đặt ở ngay lối vào. Vì con đường nhỏ này chỉ thông ra được đường lớn, hoa trong các bồn cũng không có dấu vết bị giẫm đạp rõ rệt. Bởi vậy rất có khả năng hung thủ sẽ để lại dấu vết ở lối vào và trên con đường nhỏ. Thế là phạm vi hàng rào cảnh báo được kéo dài đến tận nơi chúng tôi đỗ xe.

Trần Thi Vũ vừa xuống xe đã ngồi xổm xuống dọc đường, vươn cổ ngửi hoa.

"Trông mạnh mẽ như đàn ông, nhưng thực chất vẫn là đàn bà." Hàn Lượng cười xấu xa ngồi xuống cạnh cô, tiện tay hái một bông hoa trong bồn tặng cho Trần Thi Vũ: "Này, tặng cô đây!"

Hai má Trần Thi Vũ ửng hồng.

Lâm Đào vỗ vào gáy Hàn Lượng: "Cậu đến đây làm việc hay đến để phá hoại hiện trường thế hả? Làm người phải văn minh, làm việc cũng cần phải văn minh chứ!"

Tôi thay trang phục khám nghiệm, xách hòm dụng cụ đi theo anh Vĩnh len lỏi giữa các bồn hoa, xuôi xuống con đường nhỏ, hướng về phía những bồn hoa ở phía xa. Đại khái là đi khoảng hơn năm chục mét thì tôi thấy hàng rào cảnh báo thứ hai.

"Đây chính là hiện trường trung tâm." Anh Vĩnh chỉ tay vào vệ đường và nói, "Ở chính giữa khung thép của hai nhà kính trồng hoa có một xác chết nữ lõa thể. Ở bên kia kia!"

Mùa đông, vườn hoa được tổ thành từ rất nhiều nhà kính xếp theo hình bình hành. Đến khi thời tiết chuyển ấm áp, người ta gỡ nilon trên nhà kính đi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy phần khung làm bằng thép mạ kẽm còn trơ lại của mỗi nhà kính. Giữa những bông hoa muôn hồng nghìn tía, xác chết nữ nằm ngửa ở đó, trên lớp da ngực trắng mịn có vài vết bùn đất.

Tôi quay đầu nhìn lại chỗ chúng tôi vừa xuống xe, Hàn Lượng vẫn cùng Trần Thi Vũ ngồi xổm ở ven đường ngắm nhìn biển hoa tươi trải dài như đến vô tận, Lâm Đào đã thay y phục giám định xong xuôi, cậu ta men theo con đường nhỏ, chậm rãi bước về phía chúng tôi, vừa đi vừa cùng các nhân viên

kỹ thuật hình sự tìm dấu chân có thể còn lưu lại trên nền đất cứng.

Tôi từ từ bước về phía thi thể, rồi ngồi xổm xuống cạnh, tránh không giẫm lên những bông hoa xinh xắn. Tôi cầm cánh tay của nạn nhân thử độ co cứng trên cánh tay, rồi nói: "Các khớp đã hoàn toàn co cứng."

Nói xong, tôi lại thử độ co cứng của khớp cổ chân và đầu gối, nói tiếp: "Có lẽ giờ là lúc thi thể đông cứng nhất, có lẽ nạn nhân đã tử vong ít nhất mười hai tiếng trước rồi."

Đại Bảo giờ tay nhìn đồng hồ, nói: "Giờ là mười giờ sáng, vậy nạn nhân tử vong trước lúc mười giờ đêm qua."

Triệu Vĩnh nói: "Tám giờ đúng sáng nay, chúng tôi nhận được điện thoại báo án của chủ vườn hoa, và lập tức đến đây đo nhiệt độ của thi thể. Nhiệt độ đo tại hậu môn là hai mươi sáu độ rưỡi. Căn cứ vào quy luật trong vòng mười giờ đồng hồ sau khi tử vong, mỗi giờ hạ một độ, và sau mười giờ đồng hồ, mỗi giờ hạ năm độ mà suy đoán thì có lẽ nạn nhân tử vong lúc mười một giờ. Điều đó có nghĩa là nạn nhân tử vong quãng chín giờ tối ngày hôm qua, tức ngày 25 tháng 5."

Tôi gập đầu, bắt đầu kiểm tra bề mặt thi thể. Nạn nhân khoảng mười tám, mười chín tuổi, chân trái đi tất, chân phải đi một chiếc giày thể thao, còn lại toàn thân hoàn toàn không mặc gì khác. Phần ngực lộ ra giữa vườn hoa, chân tay đều không có vết thương nào.

Tôi nhìn phần lưng eo của thi thể, vết hoen tử thi không rõ ràng lắm, móng tay và môi cũng không có màu xanh tím.

"Nếu tử thi chưa hình thành trạng thái co cứng, tôi còn cho rằng đây là người đẹp đang ngủ." Tôi nói, "Vì sao vết hoen tử thi lại không hiện rõ lên nhỉ?"

Triệu Vĩnh đỡ một bên người của thi thể lên, dùng sức dịch chuyển thi thể sang trạng thái nằm nghiêng, rồi nói: "Cậu nhìn xem!"

Lúc này tôi mới giật mình thốt lên: "Thì ra vết thương ở sau lưng!"

Phần lưng bên trái của thi thể có một vết thương khá lớn, máu xung quanh bờ vết thương đã đông lại, trên làn da trắng mịn hình thành một họa tiết tanh mùi máu. Nhân lúc Triệu Vĩnh nâng thi thể lên, tôi liền nhón tay sờ lớp đất phía dưới thi thể. Vì đây là đất trồng hoa, thường xuyên được cày xới nên rất tơi xốp. Đất phía dưới thi thể có một khoảng lớn thấm đẫm máu của nạn nhân. Tôi bới một ít đất lên, thấy đất ở xung quanh hố đất đều có vết tích ngấm máu.

"Có phát hiện thấy vết máu nào khác xung quanh khoảng đất mà nạn nhân đang nằm không?" Tôi hỏi.

Triệu Vĩnh lắc đầu đáp: "Trước khi các cậu đến, tôi đã tiến hành tập trung kiểm tra phần đất xung quanh thi thể và tìm vết máu có thể gợi ý quỹ tích vận động của nạn nhân sau khi bị thương. Nhưng không hề phát hiện thấy bất kỳ vết máu nào. Tất cả lượng máu đều giới hạn trong lớp đất ở ngay phía dưới thi thể nạn nhân. Cậu không cảm thấy điều này hơi lạ sao?"

Tôi mỉm cười: "Có gì lạ đâu! Kết hợp với tình trạng nạn nhân nằm gục ở ven con đường nhỏ, hoa cỏ xung quanh không hề có dấu hiệu bị giẫm đạp, điều đó chứng tỏ sau khi bị trúng một nhát dao ở sau lưng, cô ta ngã vật xuống đất, không nhúc nhích động đậy gì nữa. Tất cả chỉ có thể thôi."

"Nhưng anh đã nói tử vong do mất máu cần một quá trình khá dài, hơn nữa sau khi bị dao cứa sẽ rất đau đớn, vì sao người đó lại chết mà không nhúc nhích gì thế này?" Không biết Trần Thi Vũ đã mặc xong áo khám nghiệm tử thi từ lúc nào và đang đứng ngay cạnh tôi.

Đây là câu đầu tiên Trần Thi Vũ chủ động nói chuyện với tôi sau cuộc tranh luận nảy lửa vào buổi sáng, tôi cảm nhận rất rõ rằng cô ấy rất ham học hỏi.

Đại Bảo sợ tôi không đếm xỉa gì đến cô ấy khiến không khí lại trở nên căng thẳng nên vội cướp lời: "À! Là thế này, cô thấy vị trí của vết thương trên cơ thể nạn nhân chưa? Đại khái là ở xung quanh vùng xương sườn thứ tư phía lưng bên trái, đó là vị trí của tim. Sau khi tim bị đâm thủng, mỗi cá thể lại có một phản ứng khác nhau khá lớn."

"Khác nhau ư?" Trần Thi Vũ hỏi, "Khác như thế nào?"

"Mỗi cá thể khác nhau lại có một thể trạng khác nhau, nên dù trong cùng điều kiện giống nhau với cùng vết thương giống nhau vẫn có thể xảy ra các phản ứng khác nhau." Để giảm bớt bầu không khí căng thẳng, tôi chủ động giải đáp thắc mắc của Trần Thi Vũ trước khi Đại Bảo kịp trả lời, "Khi bị đâm vào tim, đại bộ phận nạn nhân đều không chết ngay lập tức, nhưng sẽ nhanh chóng chết sau đó một vài phút, số ít người thậm chí có thể chạy điên cuồng hàng trăm mét mới chết, nhưng cũng có người lại xuất hiện hiện tượng tim ngừng đập tức thì và tử vong tại chỗ."

"Ồ! Ra vậy!" Trần Thi Vũ gật đầu, nói, "Cô ta là trường hợp thứ ba mà anh vừa đề cập."

"Hung thủ ra tay vừa chuẩn xác, vừa chắc chắn lại vừa tàn nhẫn." Đại Bảo nói.

Tôi lắc đầu nói: "Cũng có khả năng là mèo mù vớ cá rán thôi! Nửa đêm nửa hôm vác dao đi đâm một người đang tập thể dục và khiến người đó chết ngay lập tức thì đến ngay cả sát thủ chuyên nghiệp cũng không dám đảm bảo một trăm phần trăm."

"Tối qua là ngày 13 âm lịch, thời tiết rất tốt, trăng sáng sao thưa." Triệu Vĩnh nói, "Chúng tôi đã lấy bảng ghi chép khí tượng, lúc hơn chín giờ tối qua, khu vực này trăng sáng vắng vạc, nên tầm nhìn rất rõ."

"Ái chà! Đúng là bên hoa dưới nguyệt này!" Lúc này Lâm Đào đã kiểm tra xong và đứng ngay sau lưng chúng tôi. Cậu ta đứng thẳng người, vừa vặn lưng vừa nói.

Giám định hiện trường vụ án là công việc rất vất vả bởi vì liên tục phải cúi lưng tìm kiếm vết tích còn lưu lại trên mặt đất. Làm công việc này lâu sẽ mắc phải nhiều chứng bệnh như đau thắt lưng, thoát vị đĩa đệm... Đó là những căn bệnh kinh niên của điều tra viên hiện trường chúng tôi.

"Này, hồi học tiểu học có phải môn ngữ văn của cậu do giáo viên thể dục dạy không thể?" Đại Bảo châm chọc, "Bên hoa dưới nguyệt là cụm từ chỉ hai người đang yêu nhau thắm thiết đứng dưới trăng thủ thỉ tâm tình. Còn ở đây chỉ có một người, một cô gái, lại còn là cô gái đã chết trong tình trạng lỏa thể, lấy đâu ra 'bên hoa dưới nguyệt' hả?"

"Làm sao anh biết quanh đây không có một xác chết nam lỏa thể chứ?" Lâm Đào bịt khẩu trang, nhưng tôi vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt nghiêng răng ken két sau lớp khẩu trang của cậu ta.

"Xin cậu! Bớt độc mồm độc miệng cho tôi nhờ!" Triệu Vĩnh nói, "Tình hình trị an chỗ chúng tôi từ trước đến giờ rất yên ổn, chẳng mấy khi phải đối mặt với án mạng, nên giờ gặp một cỗ thi thể đã đủ áp lực lắm rồi, thêm cỗ nữa thì chúng tôi không thở nổi mất. Rõ ràng đây là hiện trường vụ giết người có dấu hiệu xâm hại tình dục."

"Tôi cũng cảm thấy vậy." Đại Bảo nói, "Nếu hung thủ là đàn ông thì đó hẳn phải là gã hung thần, hai người họ thuộc kiểu người đẹp và ác thú, chứ làm gì có chuyện tâm tình bên hoa dưới nguyệt được?"

Tôi thấy họ lại đem đề tài ban sáng ra thảo luận một cách vui vẻ, liền liếc trộm Trần Thi Vũ một cái. Trần Thi Vũ cũng quay sang nhìn tôi vẻ khó hiểu.

"Các anh nói đây là vụ cường bức sát hại, thế có căn cứ gì không?" Tôi ho hai tiếng cho đỡ ngại, rồi quay sang hỏi Triệu Vĩnh.

Triệu Vĩnh lắc đầu nói: "Khi đo nhiệt độ ở hậu môn cho thi thể, tôi kiểm tra luôn cơ quan sinh dục nhưng không thấy vết thương nào, lấy giấy lau vùng kín của nạn nhân mang đi xét nghiệm tinh dịch cũng cho ra kết quả âm tính."

* Bạch Long Mã: (chữ Hán: 白龍馬) hay Tiểu Bạch Long, là con ngựa trắng - đồ đệ thứ hai của Đường Tăng đi thỉnh kinh ở Tây Thiên trong tiểu thuyết Tây du ký của Ngô Thừa Ân.

* Cá mè một lứa: không phân biệt trên dưới, không ai chịu ai.

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Hồn Hoa Dưới Ánh Trăng (2)

"Ồ? Tôi tưởng các anh đều xác định đây là hiện trường vụ án cưỡng bức giết người chứ?" Tôi nói.

Triệu Vĩnh trừng mắt đáp: "Thì xác chết nữ lõa thể thế kia, lẽ nào còn không phải vì hung thủ muốn xâm hại tình dục sao? Lẽ nào cô ta chết còng dưới thời tiết mười bảy, mười tám độ như tối qua? Hay cô ấy bỗng dưng muốn thay quần áo, nhưng cởi ra rồi mới phát hiện xung quanh không có đồ để thay?"

"Không phải cứ cởi quần áo thì nhất định là bị xâm hại tình dục, chúng ta không thể căn cứ vào tình trạng mặc quần áo hay không của nạn nhân để phán đoán tính chất của vụ án." Tôi nói, "À, đúng rồi, khi nãy anh nói xung quanh không có quần áo, vậy các anh đã tiến hành tìm kiếm khu vực ngoại vi chưa?"

Triệu Vĩnh đáp: "Vẫn chưa! Ý tôi là cạnh thi thể nạn nhân không có quần áo."

Tôi gật đầu nói với Lâm Đào: "Các cậu kiểm tra thấy thế nào?"

Lâm Đào nói: "Không phát hiện thấy bất kỳ dấu chân nào."

"Hả?" Trần Thi Vũ kêu lên, "Làm sao có chuyện ấy được? Khi nãy tôi nghe điều tra viên nói một đầu của con đường nhỏ này nối liền với đường cái lớn, đầu kia là ngõ cụt. Trong vườn hoa lại không có dấu vết giẫm chân lên, trên con đường nhỏ cũng không có dấu chân, thế chẳng lẽ hung thủ bay ra à?"

"Tư duy logic của cô chưa đúng lắm." Lâm Đào chỉnh lại quan điểm của Trần Thi Vũ, "Nguyên tắc khám nghiệm hiện trường là phát hiện thấy cái gì, sau đó giám định ra cái gì, từ đó chứng thực được điều gì, chứ không phải căn cứ vào một vài tình tiết đơn giản của vụ án để phán đoán rằng mình nhất định phải phát hiện thấy cái gì. Ví dụ, tuy con đường nhỏ này là đường đất, nhưng vì rất lâu chưa có mưa nên dầu tưới nước thì cũng không ngấm lên mặt đất được, bởi vậy nền đất rất rắn chắc. Chúng ta đều biết rằng có thể tìm thấy dấu chân trên lớp bụi của vật thể có bề mặt trơn nhẵn, nhưng chỉ tìm thấy dấu chân lập thể trên đường đất, vậy thì trên mặt đường đất không thể lõm xuống, chúng ta đương nhiên không thể tìm thấy dấu chân trên bụi, cũng như dấu chân lập thể. Đó là điều hoàn toàn bình thường."

Trần Thi Vũ khẽ lay động đôi mắt đen lay láy, có vẻ cô chưa hiểu lắm những điều Lâm Đào vừa giải thích.

Lâm Đào mỉm cười, dịu dàng: "Có thời gian tôi sẽ chỉ bảo cho cô kỹ hơn."

"Trên hiện trường không hề có bất kỳ dấu vết gì, có phải giờ các anh sẽ đi khám nghiệm tử thi không?" Trần Thi Vũ hỏi.

Tôi lắc đầu đáp: "Tiêu chuẩn kết thúc công việc giám định hiện trường là hoàn thành việc giám định ở tất cả mọi nơi trong phạm vi hiện trường mà không phát hiện thấy bất kỳ điểm nghi vấn nào. Hiện trường ở đây chưa đạt đến tiêu chuẩn kết thúc quá trình giám định, bởi vì chúng ta chưa tìm thấy quần áo và chiếc giày còn lại của nạn nhân."

"Vậy phải làm sao?" Trần Thi Vũ hỏi tiếp.

Tôi quay lại với đội trưởng Niên từ đầu đến giờ vẫn chưa nói gì: "Đội trưởng Niên, anh thông báo cho nhân viên nhà xác điều xe đến đưa thi thể nạn nhân về phòng giải phẫu trước. Đúng là chúng tôi không tìm thấy bất kỳ

thông tin gì xung quanh cỗ thi thể này. Công việc tiếp theo của chúng tôi là phối hợp với các đồng nghiệp cảnh sát thành phố Đình Đường tiến hành tìm kiếm ngoại vi hiện trường."

Đội trưởng Niên là người kiệm lời và khá hướng nội, anh chỉ khẽ gật đầu rồi rút điện thoại di động ra điều phối công việc.

Tôi đứng dậy, phủi bụi đất trên găng tay và nói: "Chúng ta cứ đi xuôi xuống men theo con đường nhỏ này, vừa ngắm hoa, vừa tiến hành tìm kiếm ở vùng ngoại vi. Trọng điểm tìm kiếm là quần áo của nạn nhân có thể bị vứt trong vườn hoa và cả dấu chân giẫm lên vườn hoa."

Mọi người gật đầu, rồi xuôi theo con đường đủ rộng để xe hơi chạy qua. Chúng tôi đi mãi về phía tây, vào sâu trong các vườn hoa trải dài vô tận. Mấy nhân viên kỹ thuật hình sự chúng tôi vừa đi vừa cẩn thận tìm kiếm các dấu vết đáng nghi trong vườn hoa, duy mình Trần Thi Vũ vừa cầm một bông hoa vừa cúi đầu chậm bước.

Đại Bảo lấy khuỷu tay huých Lâm Đào, nháy mắt: "Thấy chưa? Bông hoa mà cô ấy đang cầm trong tay là bông hoa khi nãy Hàn Lượng vừa tặng đấy!"

Lâm Đào quay đầu sang, trừng mắt nhìn Đại Bảo: "Anh lắm chuyện như đàn bà ấy! Lúc nào cũng thích tám chuyện không đâu!"

Đại Bảo cười vang: "Đừng trút giận sang tôi!"

Tôi nghiêm mặt nhắc nhở: "Mọi người chú ý tìm kiếm. Đừng phân tâm!"

Mới đi chừng một trăm mét, chúng tôi phát hiện ở mặt phía nam của con đường nhỏ, giữa những mảnh nilon phủ nhà kính mới được gỡ xuống và gấp gọn gàng có một vật sẫm màu.

"Tìm thấy rồi!" Tôi vui mừng kêu lên, "Tôi thấy một chiếc giày thể thao."

Y phục của nạn nhân không phải được cố tình giấu giếm giữa các chồng nilon mà vứt lả tả lộn xộn ở đó. Có điều đồng nilon được gấp gọn kia phải cao chừng nửa thân người, mà diện tích cũng khá lớn, bởi vậy dù quần áo bị vứt quăng quật trong này thì cảnh sát dân sự vẫn không phát hiện ra khi tiến hành điều tra bước đầu.

Đại Bảo ngồi xổm xuống ven đường, nhặt chiếc quần chíp cách cậu ta gần nhất, quan sát thật kỹ.

Tôi lấy túi đựng vật chứng trong hòm khám nghiệm ra nói: "Giờ chưa phải lúc xem, cậu chụp ảnh cố định trạng thái của vật chứng trước, sau đó cất vào túi đựng vật chứng, lúc trở về phòng giám định tha hồ xem, đừng để bùn đất ở đây lem vào quần áo của nạn nhân."

Lâm Đào lấy một xấp mã số trong hòm khám nghiệm, lần lượt đánh mã số cho từng chiếc quần chiếc áo tìm thấy giữa đồng nilon. Trần Thi Vũ cầm máy ảnh, giơ lên chụp lia lịa. Sau vài lần rèn luyện tay nghề qua các vụ án, hai người họ phối hợp với nhau khá ăn ý.

Chẳng bao lâu sau, y phục của nạn nhân đã được chụp ảnh cố định trạng thái, sau đó cất vào trong túi đựng vật chứng.

"Chúng ta tiếp tục đi về phía trước xem sao." Lâm Đào nói, "Lông Vũ, cô đi theo tôi."

Tôi gật đầu nhưng vẫn ngồi xổm bên cạnh đồng nilon, quan sát tình trạng của lớp đất trên bề mặt đường.

Đại Bảo nói: "Hoa cỏ xung quanh chỗ vứt quần áo không có dấu vết bị giẫm đạp lên, ngay cả trên mặt đất cũng không có dấu chân."

Tôi gật đầu: "Đúng thế! Tôi cũng nhận ra vấn đề này. Giờ nảy ra một vấn đề khác: Vì sao nạn nhân cởi y phục ở đây, mà còn cởi sạch sành sanh, sau đó

lại chết ở một địa điểm cách đây một trăm mét? Từ các vết tích lưu lại trên chiếc giày bị tuột của người chết, tôi có thể hình dung cô ấy cởi y phục trong trạng thái vô cùng hoảng hốt và gấp gáp. Cởi quần áo nhanh đến nỗi một chiếc giày vô tình tuột khỏi chân, còn chiếc kia không bị tuột, cô ấy cũng không kịp đi lại chiếc giày bị tụt ra. Điểm then chốt là nơi này trông có vẻ khá yên ổn, không hề có dấu vết kháng cự hay quần thảo. Không hiểu sức mạnh nào khiến một cô gái ngoan ngoãn cởi quần áo ở nơi đồng không mông quạnh thế này nhỉ?"

Tôi và Đại Bảo đều không nói thêm gì nữa, gần người ngồi xổm bên đồng nylon.

Đột nhiên tiếng hét thất thanh của Lâm Đào dội đến ngắt quãng dòng suy nghĩ của chúng tôi.

Tôi đứng bật dậy nhìn về phía tây. Khi ấy, Lâm Đào và Trần Thi Vũ đã đi cách chỗ chúng tôi tầm ba, bốn trăm mét. Vì ở đây khá hoang vắng, không gian lại rộng lớn, yên tĩnh nên tiếng hét của Lâm Đào như phá vỡ bầu không khí, truyền thẳng đến màng nhĩ của tôi.

Tôi và Đại Bảo chạy như bay đến chỗ Lâm Đào, nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ, chúng tôi nhìn thấy cách đó chừng hai mươi mét về phía bắc có một cửa hang sâu hút và tối thui, không thể nhìn thấy gì ở bên trong.

"Chuyện gì vậy?" Các bắp thịt của tôi bắt đầu cứng lại.

Lúc này mặt Lâm Đào trắng bệch, bờ môi khe khẽ run rẩy.

Thấy Lâm Đào không thốt nên lời, Trần Thi Vũ bình tĩnh nói: "Khi chúng tôi vừa đi đến chỗ cách đây tầm hai chục mét thì thấy giữa vườn hoa ở mặt phía bắc của con đường có dấu chân giẫm lên hoa. Chúng tôi lần theo dấu vết và đi được hơn hai chục mét thì thấy cửa hang này. Dấu vết đến đúng cửa

hang thì biến mất."

"Cửa hang thì có gì đáng sợ chứ? Giữa ban ngày ban mặt mà..." Tôi nhìn Lâm Đào với ánh mắt nghi hoặc.

Lâm Đào vẫn run lẩy bẩy, không đáp nổi lời tôi.

Tôi men theo dấu vết để lại trên con đường lằn về phía ngược lại chừng ba mét. Dấu giẫm đạp rất rõ ràng, có vẻ đó là một người có bờ vai rất rộng.

Tôi bước trở lại chỗ Lâm Đào: "Đừng đứng đực ra thế, mau đi kiểm tra các vết giẫm đạp xem có dấu chân nào sử dụng làm bằng chứng được không. Chất đất trong vườn hoa và chất đất trên đường đi không giống nhau, đất trong vườn hoa rất tơi xốp, có khả năng sẽ để lại dấu chân lập thể đấy."

Lâm Đào như sực tỉnh, lập tức đi vào vườn hoa ngồi xổm xuống kiểm tra từng vết tích.

Nghe thấy tiếng hét của Lâm Đào, đội trưởng Niên và trưởng đồn cảnh sát khu vực cũng lập tức chạy đến chỗ chúng tôi. Đội trưởng Niên hỏi: "Sao thế? Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tôi cười đáp: "Lâm Đào thích chuyện bé xé ra to ấy mà, không có gì đâu, cậu ta phát hiện thấy dấu chân giẫm lên hoa ở đây và không biết liệu nó có liên quan đến vụ án này hay không."

"Còn nữa, chúng tôi phát hiện thấy một cửa hang, không rõ đây là chỗ nào." Trần Thi Vũ chỉ cửa hang ngoằn ngoèo ở phía trước.

Trưởng đồn cảnh sát khu vực thở hắt ra: "À! Đây là hầm phòng không để lại từ thời trước giải phóng. Bà con tự đào một hố đất, sau đó chủ khu vườn này sửa lại thành hầm chứa đồ. Chúng tôi đã hỏi rồi, thường ngày họ không mấy khi sử dụng hầm chứa này."

Lúc này Lâm Đào mới thận trọng lóp ngóp bò từ vườn hoa ra, mặt vẫn trắng như sáp, cậu ta bảo: "Kiểm tra rồi, không hề có dấu chân."

"Sao lại không có dấu chân?" Vẫn là Trần Thi Vũ hỏi, "Không lẽ lần này lại là vấn đề chất đất ở bề mặt sao?"

Lâm Đào nói: "Khi giẫm chân lên khu vực trồng hoa quá mau, thì toàn bộ dấu chân sẽ lưu lại trên những cành hoa bị giẫm đổ, trên mặt đất cũng lắm chỉ thấy hình thù đại khái của dấu chân thôi, chứ không thể nhìn thấy họa tiết của đế giày, bởi vậy nó không hề có giá trị giám định, thậm chí có bao nhiêu người lưu lại dấu chân trong vườn hoa cũng không thể phán đoán nổi."

Kết quả không nằm ngoài dự đoán nên tôi cũng không chất vấn gì thêm. Tôi quay sang đội trưởng Niên nói: "Dấu chân này đến cửa hầm thì biến mất, chúng tôi muốn xuống hầm kiểm tra xem sao."

"Không không không! Muốn xuống thì các anh tự xuống, tôi không xuống đâu!" Lâm Đào hét lên.

Trần Thi Vũ nói đầy vẻ khinh thường: "Đúng thật là...! Đường đường đàn ông con trai mà sợ hang tối. Tôi vốn không sợ, giờ thấy anh vừa la vừa hét nên thành ra cũng sợ lây đây này."

Ngược lại với phản ứng của chúng tôi, đội trưởng Niên vừa nghe kể liền sờ tay vào bao súng, vẻ mặt cảnh giác cao độ, anh hỏi: "Hả? Dấu chân đến cửa hầm thì biến mất sao? Liệu có phải hung thủ ẩn nấp dưới hầm không nhỉ?"

Lời của đội trưởng Niên thể hiện anh là cảnh sát lão luyện với bề dày kinh nghiệm thực chiến rất phong phú. Đúng là có rất nhiều hung thủ lẩn trốn ở khu vực xung quanh hiện trường sau khi chúng sát hại nạn nhân xong, thậm chí chúng còn có khả năng gây sát thương cho cảnh sát điều tra hiện trường.

Nghe đội trưởng Niên nhắc nhở, tôi cũng hơi giật mình và chợt cảm thấy sống lưng lạnh lạnh. Nhìn sang Trần Thi Vũ thấy vẻ mặt cô cũng hiện rõ vẻ căng thẳng.

Trưởng đồn cảnh sát khu vực rút súng ra nói: "Để tôi vào xem sao."

Đội trưởng Niên gật đầu cùng trưởng đồn kề vai vào trong hầm, một tay cầm khẩu súng đã lên nòng sẵn sàng, tay kia cầm đèn pin, chầm chậm di chuyển từng bước xuống bậc thang xi măng trong cửa hầm.

Vì nhân viên kỹ thuật hình sự chúng tôi không có vũ khí nên đành thấp thỏm lo lắng đứng chờ phía ngoài.

Chừng mười lăm phút sau, đội trưởng Niên và trưởng đồn cảnh sát khu vực trở ra cửa hầm trong tình trạng không có tiếng súng nào vang lên. Đến lúc ấy chúng tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Đội trưởng Niên cất súng, thản nhiên nói một câu: "Dưới đó có một xác chết nam."

"Hả?" Một số người chúng tôi cùng bật kêu lên kinh ngạc.

"Xác chết nam giới ư? Có liên quan gì đến xác chết cô gái trong vườn hoa không nhỉ?" Đại Bảo thắc mắc.

Đội trưởng Niên gật đầu nói: "Tôi cảm thấy có lẽ hai xác chết này liên quan đến nhau đấy!"

"Chúng ta xuống đó kiểm tra xem sao." Tôi vừa sửa lại găng tay và mũ khám nghiệm vừa nói.

"Không không không! Tôi không xuống." Mặt Lâm Đào tái nhợt, cậu ta lắp bắp nói.

Tôi không nói gì, chỉ cùng Đại Bảo, Triệu Vĩnh, Trần Thi Vũ xuống hầm.

Phía dưới cửa hầm là các bậc thang bằng xi măng đã được sửa sang, mỗi bậc đều rất hẹp, lại còn lồi lõm. Sau khi men theo cầu thang xuống chừng mười mấy bậc, tôi thấy một vài vết máu kéo lê trên thềm cầu thang, gần như bậc nào cũng có. Đi tiếp thêm hai mươi mấy bậc nữa thì chúng tôi đến đáy hầm. Đáy hầm khá chật chội, chỉ chứa được khoảng ba, bốn người. Ở giữa hầm có một cỗ thi thể của đàn ông nằm dài trên nền đất.

Vì Lâm Đào không dám xuống hầm nên chúng tôi dẫn một nhân viên giám định của thành phố Đinh Đường xuống theo. Sau khi kiểm tra, nhân viên giám định quả quyết rằng dưới đáy hầm không có bất kỳ dấu chân mới nào. Lần này không phải tại vấn đề kết cấu bề mặt nền đất mà khẳng định là ngoại trừ người chết ra thì không có bất kỳ ai khác xuống dưới đáy hầm.

"Chẳng lẽ bị ai đó vứt xác xuống đây sao?" Đại Bảo hỏi.

Triệu Vĩnh lắc đầu đáp: "Dấu chân trên mặt đất ngoài cửa hầm không dính máu, cũng không có dấu vết kéo lê, tôi nghĩ có lẽ nạn nhân tự đi xuống hầm."

"Đúng vậy!" Tôi đồng tình với nhận xét của Triệu Vĩnh, "Các cậu đừng quên vết máu chỉ bắt đầu xuất hiện từ nửa cuối bậc thang xuôi xuống đáy hầm, hơn nữa đó lại là vết máu kéo lê, điều đó chứng tỏ rất có khả năng nạn nhân lăn xuống đáy hầm."

"Có lý!" Triệu Vĩnh nói, "Có điều chúng ta vẫn phải khám nghiệm tử thi mới có thể nghiệm chứng được suy đoán vừa rồi. Ở đây tối quá, không nhìn rõ lắm, chúng ta phải mau chuyển thi thể lên trên và nhanh chóng làm khám nghiệm để xác minh chân tướng."

Tôi gật đầu, men theo đáy hầm đi một vòng. Sau khi xác định chắc chắn

trong hầm không còn bất kỳ thứ gì hay dấu vết nào khác, chúng tôi trở lên cửa hầm.

Lâm Đào vẫn ngẩn người đứng trong vườn hoa.

Tôi tháo găng tay, vỗ vai Lâm Đào bảo: "Tôi nghĩ biệt danh 'Độc mồm' chuyển giao cho cậu được rồi đấy."

Sắc mặt Lâm Đào khá hơn trước một chút, cậu ta kêu lên: "Hả? Tôi nói trúng phóc rồi à? Dưới đó có xác chết nam lõa thể sao? Đúng là bên hoa dưới nguyệt rồi còn gì?"

Tôi lắc đầu: "Không phải xác chết nam lõa thể, nhưng đúng là có một xác chết nam giới."

"Thế thì tôi đâu xứng với biệt danh 'Độc mồm'?"

"Vậy còn không độc mồm thì thế nào mới tính là độc mồm hả?"

Tôi và Lâm Đào vừa đấu võ miệng với nhau vừa cùng bước ra đường lớn, lên xe đi về phía nhà xác.

Khi chúng tôi đến phòng giải phẫu của Phòng Cảnh sát thành phố Đình Đường thì thi thể cô gái lõa thể nọ đã được đặt ngay ngắn trên bàn giải phẫu, từng túi đựng vật chứng cũng được sắp đặt gọn gàng ở phòng chứa tang vật bên cạnh. Lúc này, xác chết nam giới phát hiện ở đáy hầm vẫn chưa được chuyển đến.

"Chúng ta bắt đầu thôi!" Tôi vừa nói vừa mặc áo phẫu thuật loại dùng một lần và tiến hành giải phẫu tử thi nữ.

Vì vết thương trên thi thể nạn nhân rất ít nên công tác giải phẫu khá đơn giản. Nhát dao sau lưng nạn nhân chính là vết thương chí mạng. Nhát dao này

vừa vặn len vào giữa khoảng không giữa xương sườn số ba và xương sườn số bốn, chui vào lồng ngực, xuyên qua phổi và đâm trúng tim. Vì nhát dao đâm ngang vào lồng ngực nên không để lại dấu vết trên các xương sườn.

Trong lồng ngực của nạn nhân không tụ nhiều máu lắm, một mặt là vì khá nhiều máu đã chảy ra và ngấm vào đất, mặt khác là vì tim bị đâm thủng nên lập tức ngừng đập. Những thi thể mà quá trình tử vong diễn ra quá nhanh đều chung tình trạng xuất huyết ít. Ví dụ những thi thể rơi từ trên cao xuống, các vị trí như đầu các đoạn xương gãy và nội tạng bị rách thủng chỉ chảy rất ít máu.

Phát hiện này cũng giải thích được lý do vì sao tại hiện trường không có dấu vết giầy giũa, giăng co. Điều này đã nghiệm chứng được suy đoán của tôi.

"Màng trinh của nạn nhân vẫn còn nguyên vẹn." Đại Bảo nói, "Chắc chắn chưa hề bị xâm hại tình dục."

"Bởi vậy mới nói chúng ta không thể quy vụ án này là vụ án cưỡng bức giết người được!" Tôi nói.

Triệu Vĩnh nói: "Cũng không hẳn! Có thể vì sau khi dính nhát dao chí mạng của hung thủ, nạn nhân liền gục xuống nên hung thủ không tiếp tục thực hiện hành vi xâm hại tình dục nữa."

"Hung thủ hạ gục nạn nhân chỉ bằng một nhát dao đâm thấu tim, nhưng chính vì nạn nhân tử vong quá nhanh chóng, nên với những người không có kiến thức chuyên ngành, chưa chắc họ ý thức được khi đó nạn nhân đã chết." Tôi lắc đầu phản bác ý kiến của Triệu Vĩnh và nêu quan điểm của mình, "Nếu hung thủ gây án vì mục đích xâm hại tình dục thì lẽ ra hẳn phải tiến hành các bước xâm hại tiếp theo mới đúng."

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Hồn Hoa Dưới Ánh Trăng (3)

Mọi người không tiếp tục tranh luận vấn đề này nữa. Đại Bảo im lặng tiến hành giải phẫu phần đầu của nạn nhân theo trình tự giải phẫu tiêu chuẩn. Triệu Vĩnh nói: "Chúng ta có cần lấy khớp mu bán động để làm bước đệm điều tra ra lai lịch của nạn nhân không?"

Tôi lắc đầu: "Không vội! Chúng ta còn chưa kiểm tra quần áo của nạn nhân, nên trước hết cố gắng để thi thể nạn nhân được toàn vẹn thì hơn. Dẫu sao lúc còn sống nạn nhân là cô gái yêu cái đẹp."

Đại Bảo và Triệu Vĩnh đang phối hợp mở hộp sọ của người chết, còn tôi đến phòng vật chứng ở bên cạnh kiểm tra quần áo của nạn nhân.

Toàn bộ quần áo của nạn nhân được xếp theo hàng ngang, đặt trên bàn giám định vật chứng. Một chiếc giày thể thao, một chiếc quần lót viền ren màu đen, một chiếc quần bò, một chiếc áo lót, một chiếc áo len lông cừu dài tay khá mỏng.

Quần áo của nạn nhân lạnh lặn nguyên vẹn. Điều đáng nói là ngay cả phần sau lưng của chiếc áo len cũng hoàn toàn lạnh lặn, không một vết rách. Quần áo nạn nhân trong trạng thái quần tự nhiên, giống hệt như trạng thái do người mặc tự cởi ra. Túi quần trước của quần bò có dấu vết bị lộn ngược lại, trong túi quần sau có thẻ sinh viên.

Tôi giơ thẻ sinh viên ra, người trong ảnh cười tươi như hoa hé nụ.

"Ngưu Thanh Cường, sinh ngày 20 tháng 5 năm 1994, Đoàn viên Đoàn

Thanh niên Cộng sản, sinh viên năm thứ nhất khoa Ngoại ngữ trường Đại học Đinh Đường." Tôi lẩm nhẩm đọc theo thông tin ghi trên thẻ mà lòng chùng xuống. Tôi bỏ tất cả vật chứng vào trong túi, trở về khu vực giải phẫu.

"Cô gái đáng thương này..." Tôi nói, "... lại thiệt mạng vào đúng ngày sinh nhật tuổi mười tám của mình trong đêm trăng tròn."

"Hả?" Mọi người cùng quay sang nhìn tôi.

Tôi cầm túi đựng vật chứng chứa thẻ sinh viên của nạn nhân, nói tiếp: "Ở đây có giấy tờ tùy thân, hãy thông báo cho đội điều tra tiến hành điều tra vòng ngoài. Cô gái là sinh viên năm nhất khoa Ngoại ngữ, hôm qua là ngày sinh nhật thứ mười tám của cô ấy."

Trong khoảnh khắc trái tim ai cũng cảm thấy trĩu nặng như có vật gì đè lên, cả phòng giải phẫu lặng ngắt như tờ.

Tôi nói tiếp: "Tôi đã kiểm tra quần áo, tất cả đều trong trạng thái quần lên một cách tự nhiên, giống như nạn nhân tự cởi ra vậy. Tuy nhiên lưng áo không hề có vết rách do bị dao đâm và cũng không có vết máu, nên có thể loại trừ trường hợp hung thủ xuống tay sát hại xong mới cởi y phục của nạn nhân, mà là nạn nhân tự cởi trang phục trước rồi mới bị hung thủ tấn công."

"Sao cậu biết nạn nhân tự cởi quần áo của mình?" Triệu Vĩnh thắc mắc.

Tôi giải thích: "Thứ nhất, chúng ta đã mở cả bốn khớp chân tay của nạn nhân và không hề phát hiện thấy dấu hiệu bị uy hiếp cưỡng ép gây bị thương hoặc dấu hiệu kháng cự. Thứ hai, quần áo đều trong trạng thái quần lên một cách tự nhiên, không hề có bất kỳ vết xé rách nào. Thứ ba, trên quần áo không hề có vết tích bị vật nhọn làm rách. Anh nghĩ xem, hung thủ có dao, nếu không phải nạn nhân tự cởi quần áo của mình thì hung thủ chắc chắn sẽ cưỡng chế xé rách hoặc dùng dao cắt rách."

Mọi người lại im phăng phắc, chỉ vọng âm thanh tiếng panh kẹp mũi kim phát ra lách cách khi Đại Bảo và Triệu Vĩnh khâu thi thể nạn nhân lại.

Tạm thời chúng tôi chưa đưa ra kết luận gì bởi vì ngoài phòng giải phẫu còn có thi thể nam đang chờ chúng tôi.

Kim đồng hồ đã chỉ đến số mười hai, chúng tôi vẫn chưa hề cảm thấy đói chút nào, bởi vậy chúng tôi quyết định tiến hành giải phẫu khám nghiệm tử thi đó luôn.

Người chết là nam giới, chừng mười tám, mười chín tuổi, y phục còn nguyên vẹn.

Trên người thi thể mặc một chiếc áo sơ mi, phía dưới mặc quần tây và quần lót, đế đôi giày da mang ở chân dính đầy bùn đất.

Chúng tôi lần lượt cởi hết y phục của người chết. Khi Đại Bảo và Triệu Vĩnh tiến hành khám nghiệm bề ngoài thi thể thì tôi kiểm tra từng chiếc quần, chiếc áo của cậu ta. Tôi phát hiện trong túi quần tây có một ít bùn đất và tấm thẻ sinh viên, cùng bảy, tám mươi đồng.

"Cậu ta cũng là sinh viên." Tôi đọc, "Lô Hoa, sinh ngày 1 tháng 12 năm 1992, đoàn viên Đoàn Thanh niên Cộng sản, sinh viên năm thứ hai khoa Trung văn trường Đại học Đinh Đường."

"Ồ, không phải hai người này đang yêu nhau đấy chứ?" Lâm Đào tò mò, "Phen này thì đúng là bên hoa dưới nguyệt thật nhé!"

Tôi không nói gì, gia nhập vào đội ngũ khám nghiệm tử thi.

Tử thi đã co cứng ở mức độ cao nhất, xem ra độ cứng phải ngang ngửa với đá hoa cương. Thời gian hai người tử vong chắc cũng suýt soát nhau. Mặt người chết bị xây xát một mảng lớn, tất cả đều có phản ứng sống rất rõ rệt.

Chạm vào xương sọ của người chết, tôi cảm thấy tiếng xương kêu lạo xạo.

"Có khả năng cậu ta bị tổn thương dẫn đến tử vong." Đại Bảo đoán.

Tôi không đáp lời, mà nhìn chăm chú vào mấy lớp biểu bì vừa rách ra theo hình bình hành ở phần cổ của Lô Hoa.

Đại Bảo và Triệu Vĩnh nhanh chóng khám nghiệm xong phần ngực bụng và nhận xét: "Phần ngực bụng không hề bị tổn thương, chân tay không bị gãy xương, duy lòng và mu bàn tay có vài vết xước."

Tôi gạt đầu, lật lớp da của người chết, khởi động cửa máy để mở hộp sọ.

"Vết thương chí mạng của thi thể đúng là ở phần đầu." Tôi nói, "Thương tích do vật tày gây ra, trên trán có một vết rách nhỏ, dưới miệng vết rách là vết gãy xương lõm vào trong. Dưới vết gãy xương có mảng tụ máu rất lớn ở dưới màng cứng của não và mảng xuất huyết dưới màng nhện cũng khá lớn. Mô não bị tổn thương. Vết thương này nặng đấy!"

Tôi vừa nói vừa gấp tổ chức não của nạn nhân ra.

"Ồ! Tổ chức thùy chẩm não cũng bị tổn thương và xuất huyết chút ít." Tôi lật da sau đầu rồi nói.

"Khi này tôi đã xem xét da sau đầu của thi thể, nhưng không thấy bị thương." Đại Bảo nói, "Chắc chắn đây là vết thương đối trọng."

Mọi người im lặng, nhưng trong lòng đều đang cố gắng kết nối các vết thương trên người hai thi thể, phân tích quá trình xảy ra vụ án có thể tồn tại.

"Tôi biết rồi!" Đại Bảo lên tiếng trước tiên, "Ngưu Thanh Cương bị đâm một nhát dao, Lô Hoa chỉ vô tình chạy ngang qua, sảy chân rơi xuống hầm phòng không và tử vong."

"Tôi đồng ý với suy đoán của anh Đại Bảo." Trần Thi Vũ nói, "Đầu tiên, ở lối ra của con đường nhỏ không có dấu chân, nói không chừng không hề có ai qua lại chỗ đó. Thứ đến, tối hôm đó trăng rất sáng, mà căn cứ vào độ dốc của hầm phòng không thì ánh sáng của mặt trăng chỉ chiếu được vị trí bậc thềm thứ mười mấy tính từ cửa hầm xuống, vết máu cũng bắt đầu xuất hiện từ bậc thềm đó, điều này chứng tỏ sau khi nạn nhân xuống hầm phòng không, thì ban đầu còn có ánh trăng chiếu sáng, sau đó thì không còn ánh sáng nên cậu ta bước hụt và ngã mất mạng."

Triệu Vĩnh nói: "Phân tích như vậy nghe cũng hợp lý, vì trên người Lô Hoa không hề có vết thương, vết thương trên đầu là vết thương đối trọng, chứng tỏ khả năng cậu ta tự ngã và gây ra vết thương trên đầu là khá lớn. Còn một yếu tố nữa ủng hộ cho quan điểm này, đó là trên nền hầm phòng không không có dấu chân của người nào khác, bởi vậy có thể loại trừ khả năng anh ta bị người khác sát hại."

Tôi hỏi: "Vậy vì sao Lô Hoa lại giết Ngưu Thanh Cường? Vì cậu ta muốn cường bức cô bé sao?"

"Không loại trừ khả năng đó." Triệu Vĩnh nói, "Có khả năng cậu ta chỉ vô tình sát hại Ngưu Thanh Cường. Sau khi giết người xong, cậu ta mới hoảng hốt, cuống cuồng chạy khỏi hiện trường gây án hơn trăm mét, cuối cùng thiệt mạng dưới đáy hầm."

Mọi thứ trong đầu tôi chợt trở nên hỗn loạn, tôi không nói tiếp nữa.

"Mọi người làm nhanh lên, tôi đói rồi!" Trần Thi Vũ đột ngột lên tiếng. Có khả năng cô ấy cảm thấy vụ án này le lói tia hy vọng phá án, cũng có khả năng cô ấy nhận định rằng đây là vụ án tự sinh tự diệt nên mới thả lỏng tinh thần, mà tinh thần vừa thả lỏng thì cảm giác trước tiên ập đến chính là thấy đói. Vả lại chúng tôi ra ngoài làm việc từ sáng sớm, tính đến giờ cũng đã năm tiếng đồng hồ.

"Cô giỏi thật!" Lâm Đào thốt lên khen ngợi, "Nhìn thi thể bị giải phẫu mà vẫn có cảm giác đói được!"

"Anh đáng chết!" Trần Thi Vũ mắng lại.

Đại Bảo thấy kim đồng hồ treo tường đã chỉ sang số hai thì nhanh tay khâu nốt những mũi kim cuối cùng. Tôi cũng lặng lẽ phối hợp với các mũi khâu của Đại Bảo, sau đó đặt thi thể vào hòm đông lạnh, rồi cùng mọi người đi ăn bữa cơm giản tiện. Ăn cơm xong, mọi người đến thẳng trung tâm chỉ huy ở tầng thượng của Phòng Cảnh sát thành phố Đinh Đường. Tổ chuyên án được đặt ở đó.

Công tác điều tra dường như diễn ra rất thuận lợi, cảnh sát đang tương thuật với tổ chuyên án tình hình vụ án mà họ nắm được.

"Căn cứ vào thông tin lai lịch của nạn nhân lấy được từ chỗ pháp y, chúng tôi đã triển khai điều tra." Một cảnh sát điều tra lên tiếng, "Thứ nhất, thông qua so sánh các bức ảnh, chúng tôi phán đoán hai nạn nhân là Ngưu Thanh Cương và Lô Hoa, cả hai đều là sinh viên của trường Đại học Đinh Đường. Qua điều tra được biết hai nạn nhân quen nhau sau cuộc thi hát ở trường. Lô Hoa giành giải nhất, còn Ngưu Thanh Cương giành giải ba. Theo phản ánh của bạn học cả hai thì sau lần hát đó, hai người họ bắt đầu gặp gỡ nhau rất thường xuyên. Bạn cùng phòng của Ngưu Thanh Cương còn cho biết Lô Hoa đang điên cuồng theo đuổi Ngưu Thanh Cương, còn Ngưu Thanh Cương mãi vẫn chưa xác định được quan hệ giữa hai người. Tối hôm qua, bạn cùng phòng còn chuẩn bị mọi thứ để chúc mừng sinh nhật Ngưu Thanh Cương, Ngưu Thanh Cương nói ra ngoài cùng Lô Hoa một lát. Hai người hẹn nhau ăn cơm ở nhà ăn của trường lúc năm rưỡi chiều, rồi cùng nhau đi dạo, kết quả cả đêm đó Ngưu Thanh Cương không về ký túc xá nữa. Sinh viên thời nay sống rất thoáng, bởi vậy bạn bè cùng phòng đều chẳng mấy bận tâm đến việc Ngưu Thanh Cương đi qua đêm. Đến tận sáng, cả hai sinh viên trên đều không đi học."

"Căn cứ vào camera lắp ở cổng trường phía tây..." một viên cảnh sát điều tra khác bổ sung thêm, "thì khoảng sáu giờ tối ngày hôm qua, hai sinh viên đó đã ra khỏi trường đi về phía hiện trường nơi xảy ra án mạng. Hơn nữa, vì phía tây ở ngoài cổng trường chính là vườn hoa nên rất nhiều cặp sinh viên đang yêu nhau đều thích chọn nơi này để tâm sự. Bảo vệ gác cổng phía tây cho biết, các sinh viên bắt buộc phải trình thẻ sinh viên thì mới được phép đi vào cổng trường sau khi tan học và ra khỏi cổng trường. Bởi vậy cả hai nạn nhân đều mang thẻ sinh viên trên người."

"Về phía pháp y..." tôi nhẹ giọng, "tôi vẫn chưa nghĩ thông suốt... Vì vậy cứ trình bày mọi kết quả khám nghiệm một cách khách quan vậy. Căn cứ vào quá trình khám nghiệm tử thi và tái hiện hiện trường, nạn nhân Ngưu Thanh Cường tự mình cởi bỏ y phục ở phạm vi gần khu xếp nilon, sau đó bị đâm ở cách vườn hoa khoảng ngoài trăm mét. Nhát dao đó đâm từ phía sau nên nạn nhân không thể tự đâm mình được mà chắc chắn bị người khác sát hại. Nhát dao đâm thẳng vào tim, khiến tim ngừng đập đột ngột, nạn nhân không kịp giãy giụa mà chết ngay lập tức. Trước khi chết và sau khi chết, nạn nhân không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục. Nạn nhân Lô Hoa bị thương chủ yếu ở phần đầu và xây sát ở cánh tay, nguyên nhân tử vong là chấn thương sọ não. Vết thương ở sọ não là vết thương đối trọng, kết hợp với tình hình tại hiện trường thì có lẽ sau khi bị rơi xuống hầm phòng không, do dưới hầm thiếu ánh sáng nên cậu ta bước hụt, ngã xuống hầm và tử vong. Quá trình này kết hợp với dấu chân giẫm lên vườn hoa phản ánh khi đó tinh thần của cậu ta rất hoảng loạn."

"Điều này quá rõ ràng rồi!" Đội trưởng Niên thở phào nhẹ nhõm, "Hai nạn nhân đang tâm sự với nhau ở khu vực gần hiện trường, sau đó Ngưu Thanh Cường tự cởi y phục của mình. Trong quá trình hai người thân mật, không rõ xảy ra xung đột gì mà Lô Hoa nhất thời manh động sát hại Ngưu Thanh Cường. Vì quá hoảng sợ nên cậu ta không trở lại trường mà chạy theo hướng

ngược lại, kết quả sảy chân rơi xuống hầm phòng không và tử nạn."

Phòng họp thảo luận xôn xao.

Tôi thần người một lát rồi nói: "Chỉ sợ vụ án không đơn giản như vậy."

Phòng họp vụt yên ắng trở lại, lắng nghe tôi phát biểu tiếp.

Tôi nói: "Có thể cách nghĩ của đội trưởng Niên cũng là cách nghĩ của đại đa số người, cách nghĩ đó cũng có thể giải thích những nguyên nhân tử vong khác nhau của hai nạn nhân. Nhưng trong cách nghĩ này còn tồn tại rất nhiều nghi vấn."

"Hả?" Đội trưởng Niên ngạc nhiên.

Tôi nói tiếp: "Thứ nhất, Ngưu Thanh Cương vẫn còn là cô gái trong trắng, nên có lẽ không dễ gì cởi y phục trước bạn khác giới ở nơi đông không mong quanh, đúng không?" Làm như thế quá vô lý! Thứ hai, nếu hai người đang mặn nồng mà bên nữ đã cởi hết y phục, lẽ nào bên nam vẫn còn nguyên quần áo trên người? Điều này cũng rất vô lý. Thứ ba, Ngưu Thanh Cương chỉ đi một chiếc giày, tôi có cảm giác cô bé rất hoảng loạn trong quá trình cởi quần áo, chứ không giống như đang yêu đương với bạn trai. Thứ tư, nếu Lô Hoa giết Ngưu Thanh Cương, thì hung khí của cậu ta ở đâu? Thứ năm, thông thường sau khi giết người, dẫu chỉ là ngộ sát thì sau khoảnh khắc hoảng hốt, phản ứng đầu tiên của hung thủ là chạy trốn đến nơi mình quen thuộc nhất, làm gì có chuyện lại chạy ngược ra khu vực hoang vắng không hề quen thuộc?"

Đội trưởng Niên gật đầu ngầm công nhận: "Đúng vậy! Năm điểm anh phân tích đều rất hợp lý, đặc biệt là vấn đề hung khí, có lẽ đó là con dao găm lưỡi đơn bản rộng. Chẳng ai mang loại hung khí như vậy khi đi tâm tình với người yêu. Hơn nữa nó cũng không thể biến mất một cách vô duyên vô cớ thế

được."

"Vậy hiện trường vụ án này nói cho chúng ta biết điều gì?" Triệu Vĩnh trầm ngâm.

Tôi mở máy chiếu, chậm chậm giở các bức ảnh chụp tử thi, cuối cùng dừng lại ở bức chụp cổ của Lô Hoa, rồi nói: "Còn điểm này nữa, mọi người hãy nhìn kỹ vết thương này. Đây là vết thương mà tôi quan sát rất kỹ trước khi tiến hành giải phẫu tử thi. Vết thương này hợp thành từ bảy, tám vết cứa rất mảnh, phản ứng sống rất rõ rệt, dường như có liên quan với những vết xây xát trên mặt. Thoạt nhìn sẽ nghĩ vết thương này là phần kéo dài từ vết xây xát trên mặt. Nhưng có hai vấn đề: thứ nhất, đây là phần cổ, không được xương đỡ đệm, bởi vậy lẽ ra không thể hình thành vết xây xước theo quy tắc này mới phải. Thứ hai, viền xung quanh những vết thương này gọn gàng hơn những vết xây xước hình lược gây ra do bị ngã, mà là những vết rạch nhỏ bằng hung khí rất sắc và mảnh."

"Ý cậu nói đây là những vết thương gây ra do bị uy hiếp sao?" Triệu Vĩnh hỏi.

Tôi gật đầu: "Dựa vào nghi vấn này, cộng thêm những điểm đặc biệt xuất hiện ở hiện trường và trên quần áo nạn nhân, tôi nhất thời vẫn chưa nghĩ được nên tiến hành phân tích bước tiếp theo như thế nào."

"Thế thì không làm khó mọi người nữa." Đội trưởng Niên khoát tay, "Giờ là ba giờ chiều, các anh đi nghỉ một lát, chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra. Chín giờ tối, chúng ta gặp nhau ở phòng họp của tổ chuyên án nhé!"

Vụ án này quá phức tạp đến nỗi tôi không còn tâm trạng nào mà nghỉ ngơi. Suốt buổi chiều, tôi ngồi giở lại từng bức ảnh chụp y phục của nạn nhân và quá trình giải phẫu tử thi, trong đầu cố gắng móc nối những hiện tượng kỳ lạ lại với nhau.

Sáu giờ tối, khi ôm tô mì tôm ngồi quan sát bức ảnh chụp áo sơ mi của Lô Hoa, tôi chợt ngừng nhai, phóng to bức ảnh lên, rồi đập bàn kêu lên: "Đi thôi! Chúng ta phải trở lại phòng giải phẫu!"

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Hồn Hoa Dưới Ánh Trăng (4)

Thi thể của Lô Hoa đang ở trong hòm đông lạnh lại bị chúng tôi lấy ra.

Vì thi thể đang đóng băng nên cơ thể cứng đơ, còn da dẻ toàn thân trở nên trơn nhồi và ướt rượt.

"Các anh muốn xem gì mới được chứ?" Nhân viên nhà xác có vẻ hơi bức mình, anh ta liên mồm càu nhàu, "Buổi sáng các anh vừa giải phẫu xong thì buổi chiều người nhà nạn nhân đến nhận xác, buổi tối các anh lại đến để giải phẫu. Thi thể vừa được đông lạnh rồi lại phải rã đông như thế sẽ nhanh chóng bị phân hủy lắm đấy."

Tôi cười không đáp, cầm cánh tay phải của người chết lên.

"Thấy chưa?" Tôi nói, "Trên cánh tay phải của người chết có vết xuất huyết hình oval này!"

Trần Thi Vũ tỏ vẻ ngạc nhiên nhất, cô nói: "Hả? Lúc khám nghiệm vào trưa nay còn không nhìn thấy vết xuất huyết dưới da này mà! Sao sau khi chết lại xuất hiện nhỉ?"

"Rất tốt!" Tôi khen Trần Thi Vũ, "Xuất huyết dưới da là phản ứng sống, nó không thể xuất hiện sau khi tử vong. Lông Vũ, cô bắt đầu có ý thức về phương diện này rồi đấy."

"Thế thì lạ quá!" Trần Thi Vũ nói, "Khi khám nghiệm tử thi, rõ ràng tôi thấy các anh kiểm tra các khớp của nạn nhân, nhưng không hề thấy khoảng

da này có vết xuất huyết, chẳng lẽ mà làm sao?"

"Cô nói lung tung gì thế?" Lâm Đào vừa nhìn bầu trời qua khung cửa sổ đang dần chuyển về đêm vừa nói.

Tôi giải thích: "Xuất huyết dưới da là hiện tượng rất kỳ lạ, nếu mức độ hơi nhẹ thì ban đầu khi khám nghiệm sẽ không thể phát hiện ra. Khi thì thể trải qua quá trình đông lạnh, da bị mất nước trở nên mỏng hơn, nhờ đó tính trong suốt của da cũng gia tăng, đến lúc ấy vết xuất huyết dưới da rất mờ mới xuất hiện trong phạm vi mắt thường có thể trông thấy."

"Thì ra việc đông lạnh cũng giúp ích cho công tác khám nghiệm." Trần Thi Vũ như ngộ ra.

"Đây là vết cắn." Triệu Vĩnh nói.

Tôi gật đầu: "Khi nhìn bức ảnh này, tôi phát hiện ở ống tay sơ mi của Lô Hoa có vết rách rất nhỏ nên liền nghĩ đến điều này. Đây là vết cắn của ai đó xuyên qua áo Lô Hoa."

"Hàm răng này rất đặc biệt đấy!" Đại Bảo nhận xét, "Răng cửa giữa bị lệch, răng cửa bên phải bị khuyết, răng nanh rất nhọn. Chúng tôi đã kiểm tra hàm răng của cả hai người chết, hàm răng như vậy chắc chắn không phải của Lô Hoa cũng như của Ngưu Thanh Cương."

"Hàm răng như vậy lại hay đấy!" Tôi nói, "Tính đặc thù càng cao càng dễ nhận diện, chúng ta có thể làm mô hình hàm răng, rồi so sánh với các nghi phạm. Đây đúng là chứng cứ tuyệt vời!"

"Chúng ta phải chụp cố định vết hằn răng trên da, rồi chuyển cho đồng nghiệp chuyên ngành nhân chủng học của Viện pháp y để làm mô hình hàm răng." Triệu Vĩnh hưng phấn nói.

"Dấu vết này còn gợi ý cho chúng ta một vấn đề khác." Tôi nói, "Tại hiện trường gây án, ngoại trừ hai nạn nhân ra còn xuất hiện kẻ thứ ba, mà rất có thể kẻ thứ ba này mới là hung thủ thật sự."

"Nhưng vì sao Ngưu Thanh Cường lại trong tình trạng lóa thể, còn Lô Hoa thì bị cắn, rồi bị ngã chết? Đây là một ẩn số lớn." Lâm Đào nói.

Tôi không đáp, vì các hình ảnh và suy đoán đang không ngừng đảo lộn trong đầu, tôi cảm giác mình sắp tìm ra đáp án.

Trước khi gặp tổ chuyên án tại phòng họp vào lúc chín giờ tối, đáp án đã dần dần hé lộ.

"Thế nào?" Đội trưởng Niên bắt đầu buổi họp, "Nghe nói bác sĩ pháp y đã kiểm tra lại thi thể, các anh có phát hiện gì mới không?"

Triệu Vĩnh nói: "Tất nhiên là có chứ! Chúng tôi phát hiện Lô Hoa bị ai đó cắn một nhát vào tay, vết cắn của người này lưu lại trên cánh tay Lô Hoa, chúng ta có thể chế tác ra một hàm răng mô hình để sử dụng làm bằng chứng."

"Điều đó cũng có nghĩa là đây là một vụ án mạng phải không?" Đội trưởng Niên có vẻ hơi lo lắng.

Tôi gật đầu xác nhận: "Trong cuộc họp buổi trưa, tôi có đề cập đến một vài nghi vấn, kết hợp với vết cắn của kẻ thứ ba, thì không còn nghi ngờ gì nữa, đây đúng là một vụ án mạng."

"Vậy bước tiếp theo của chúng ta nên triển khai công tác điều tra theo hướng nào?" Đội trưởng Niên hỏi.

Tôi nói: "Từ từ nghe tôi nói đã! Đầu tiên chúng ta phân tích tại sao dấu chân giẫm lên hoa lại cách nơi Ngưu Thanh Cường cưỡi y phục chừng ba, bốn

trăm mét. Điều đó chứng tỏ khi còn sống hai người này bị kẻ nào đó chia rẽ ra hai nơi."

"Chia rẽ ư?"

"Chia rẽ ra hai nơi sao?" Đội trưởng Niên ngạc nhiên, "Không phải một hung thủ gây án sao?"

"Đúng vậy!" Tôi gật đầu, "Tôi cho rằng hung thủ chí ít phải có ba người. Vì sao Ngưu Thanh Cường lại ngoan ngoãn cởi y phục, hơn nữa còn tự cởi nữa chứ? Chắc chắn không phải vì cô bé cảm thấy rất nóng, mà bởi vì có người ra lệnh cho cô ấy phải cởi. Trong tình trạng chưa hề có sự tiếp xúc thân mật về cơ thể mà khiến một cô gái phải ngoan ngoãn cởi quần áo thì chắc chắn hung thủ phải cầm dao uy hiếp."

"Cô bé mới mười tám tuổi, hơn nữa còn là trinh nữ, nên cho dù có ai đó cầm dao uy hiếp thì trước khi bị đối phương sát thương, chắc chắn cô bé không ngoan ngoãn nghe lời đâu!" Đội trưởng Niên nói.

Tôi gật đầu: "Đúng vậy! Các cô gái mới lớn đều có tâm lý xấu hổ, nên không dễ gì làm được việc cởi sạch quần áo không còn mảnh vải che thân. Trừ phi kẻ uy hiếp cô ấy cũng là phụ nữ, mà xung quanh chỉ có hai người họ."

Mọi người đều gật đầu tán đồng quan điểm của tôi.

Tôi nói tiếp: "Đó cũng là lý do vì sao Lô Hoa lại bị đẩy ra xa hiện trường chừng mấy trăm mét."

"Vậy vì sao hung thủ nữ kia lại muốn Ngưu Thanh Cường cởi quần áo?" Đội trưởng Niên thắc mắc.

Tôi lắc đầu: "Túi quần bò của Ngưu Thanh Cường có dấu hiệu bị lộn ra

ngoài, mà trong túi quần của Lô Hoa cũng có một ít bùn đất, điều này chứng tỏ ai đó tay dính bùn đất muốn móc túi hai người họ. Bởi vậy tôi mạnh dạn phán đoán đây là vụ án giết người cướp của, có điều chúng cướp của không thành, vì trên người Lô Hoa chỉ còn vài chục tệ mà thôi. Nhưng muốn cướp thì chỉ cần lộn các túi quần áo ra là đủ rồi, vì sao chúng lại yêu cầu nạn nhân phải cởi hết quần áo? Đây chính là điểm mà đến giờ tôi vẫn chưa rõ, có lẽ phải sau khi phá án mới biết được."

"Anh nói tiếp đi!" Đội trưởng Niên giục giã.

Tôi nói: "Kể đến, tôi cho rằng có hai kẻ đã khống chế Lô Hoa ra khỏi phạm vi hiện trường mấy trăm mét."

"Vì sao anh lại cho là vậy?"

"Thứ nhất, trên cổ Lô Hoa có vết thương uy hiếp, điều đó chứng tỏ kẻ nào đó đã kề dao vào cổ và khống chế cậu ta. Nhưng trên cánh tay Lô Hoa còn có một vết cắn nữa. Tưởng tượng mà xem, nếu khi đó Lô Hoa đánh lại hung thủ, chắc chắn hung thủ sẽ dùng dao tấn công cậu ta, nhưng sao hung thủ không làm vậy mà lại dùng thủ đoạn hạ lưu là cắn đối thủ? Chỉ có một cách giải thích thôi, đó chính là Lô Hoa đã thoát khỏi sự khống chế của tên cầm dao và khi cậu ta đánh nhau với tên còn lại thì bị tên này cắn một nhát."

"Liệu có phải hai tên côn đồ cầm dao mà cậu tưởng tượng thực ra chỉ là một người không?" Đội trưởng Niên đặt ra nghi vấn.

Tôi lắc đầu: "Chúng khống chế Lô Hoa và Ngưu Thanh Cường cùng lúc, bởi vậy chắc chắn phải có ít nhất hai kẻ cầm dao."

Tôi nhấp một ngụm nước rồi nói tiếp: "Hơn nữa từ vết cắn, tôi cho rằng hung thủ còn khá nhỏ tuổi. Tôi có căn cứ, thứ nhất, hung thủ đã cầm dao mà còn để Lô Hoa thoát khỏi sự khống chế, điều đó chứng tỏ sức khống chế của

hung thủ rất yếu, thứ hai, Lô Hoa trông gầy mảnh khảnh thế kia, hung thủ đánh nhau với một thanh niên như vậy mà còn phải dùng phương thức cần để phản công thì chắc chắn hung thủ không thể là một thanh niên khỏe mạnh."

"Có lý!" Triệu Vĩnh gật gù, "Trong các vụ án sát thương mà chúng ta xử lý thì hung thủ cần người thông thường đều là phụ nữ và trẻ em. Vụ ở Thái Sâm quả thực vô cùng hy hữu."

Tôi nói: "Cuối cùng, tôi tổng kết lại một chút nhé! Tôi cho rằng hai nạn nhân đều tử vong vào đêm ngày 20 tháng 5, khi họ đến hiện trường để ngắm hoa và đang lúc tâm tình thì gặp ít nhất ba phần tử tội phạm. Mục đích của hung thủ rất rõ ràng, chính là cướp của. Chúng phân công cũng rất rõ ràng, một hung thủ nữ khống chế Ngư Thanh Cương, hai hung thủ nam còn lại khống chế Lô Hoa. Chúng dẫn hai nạn nhân cách xa điểm hẹn của hai người chừng mấy trăm mét, dùng thủ đoạn uy hiếp để cưỡng đoạt tài sản. Không biết vì lý do gì mà sau đó phía hung thủ nữ kia ép nạn nhân phải cởi quần áo, khi không cướp đoạt được bất cứ tài sản gì, hung thủ đã vung dao giết người. Còn về phía hai hung thủ nam, sau khi khống chế Lô Hoa thất bại và không cướp tài sản thành công, Lô Hoa đã đánh nhau với một trong hai tên cướp, sau đó trong lúc hốt hoảng chạy trốn, cậu ta đã trượt chân ngã xuống hầm phòng không, do điều kiện dưới hầm thiếu ánh sáng, cậu ta bước hụt và ngã chết. Hung thủ thấy cảnh đó thì cùng men theo đường cái lớn rời khỏi hiện trường. Chỉ như vậy, chúng ta mới có thể giải thích thông suốt toàn bộ dấu vết xuất hiện tại hiện trường."

"Cách giải thích của cậu cũng có phần hợp lý." Đội trưởng Niên gật gù, "Vậy trọng điểm điều tra bước tiếp theo của chúng ta là tìm ra nhóm tội phạm trộm cướp gồm ít nhất hai nam một nữ phải không?"

"Những kẻ cầm dao đi cướp của có lẽ là tội phạm từng có tiền án tiền sự." Tôi nói, "Hơn nữa hung thủ còn ít tuổi mà đã to gan lớn mật như thế thì có thể suy đoán ít nhất hai hung thủ nam còn đang ở trong độ tuổi vị thành

niên."

Đội trưởng Niên gật đầu.

Tôi tiếp lời: "Còn một điểm nữa, tuy chưa chắc chắn lắm nhưng rất đáng để suy xét đến. Các anh có phát hiện trong cả quá trình cướp của, đánh lộn, hung thủ không hề giẫm lên vườn hoa, ngay cả trong lúc Lô Hoa chạy trốn đạp nát cả vạt hoa thì hung thủ cũng cố gắng không giẫm lên mầm hoa trong vườn. Từ đặc trưng tâm lý này, tôi cảm thấy có thể hung thủ là người địa phương, không những thế gia đình còn làm nghề trồng hoa, bởi vậy ngay trong tiềm thức đã hình thành ý thức không giẫm lên hoa. Điều này không chứng tỏ phẩm chất đạo đức của bọn chúng tốt đẹp đến đâu mà đó chỉ là một loại tiềm thức được giáo dục từ nhỏ. Dầu đạo đức bại hoại thế nào, thì tiềm thức vẫn phát huy tác dụng như thường."

Đội trưởng Niên lại gật đầu.

Tôi cười bảo: "Những gì chúng tôi có thể làm được chỉ bấy nhiêu thôi. Mô hình hàm răng mà chúng tôi làm có thể giúp các anh tiến hành so sánh và loại trừ các nghi phạm, đó là chứng cứ loại trừ rất quan trọng. Hàm răng của hung thủ này vô cùng đặc thù nên tôi nghĩ việc so sánh sẽ không khó khăn lắm đâu."

Từ phòng họp của tổ chuyên án trở về khách sạn, tôi mệt mỏi đến độ gần kiệt sức, chỉ biết cắm mặt vào gối và đánh một giấc thật say.

Trong giấc mơ, tôi thấy một cô gái mặc áo trắng cầm con dao phẫu thuật đang chậm chậm tiến về phía mình.

Hôm sau, không rõ có phải vì mọi người đều quá mệt mỏi hay không mà khi tôi thức giấc đã là mười giờ trưa, nhưng mọi người vẫn chưa tỉnh dậy. Tôi lấy điện thoại trong hộc tủ ở đầu giường thì thấy tin nhắn của đội trưởng

Niên. Tin nhắn gửi đến lúc tám giờ hai mươi phút sáng nay, nội dung là: "Vụ án đã được phá giải, đợi anh đến Phòng Cảnh sát để báo cáo."

Tôi nhảy dựng lên gọi mọi người dậy, rồi vội vàng đến văn phòng của đội trưởng Niên.

Lúc này, đội trưởng Niên đang ngủ trên chiếc ghế dài trong văn phòng của mình. Bị chúng tôi gọi dậy, đội trưởng Niên trừng cặp mắt vẫn còn lơ đãng vì buồn ngủ kể lại cho chúng tôi nghe quá trình phá án.

Căn cứ vào những suy đoán mà chúng tôi cung cấp, cảnh sát bắt đầu tiến hành rà soát và phân tích các vụ án cướp giật mà sinh viên trường Đại học Đinh Đường và dân cư sống ở thị trấn xung quanh khu vực hiện trường nơi xảy ra vụ án đã từng báo với cảnh sát nhưng cảnh sát vẫn chưa phá giải được. Quả nhiên cảnh sát phát hiện ra một băng nhóm tội phạm, chúng gồm hai nam một nữ, chuyên thực hiện các phi vụ bắt chó trộm gà ở khu vực quanh đây, hơn nữa chúng còn thường xuyên cướp giật tài sản của sinh viên.

Tổ chuyên án tiến hành điều tra tất cả các hộ trồng hoa sống ở vùng ven thị trấn, phát hiện có một nghi phạm rất khả nghi tên là Lý Ngọc, hai mươi tuổi, hiện đang thất nghiệp. Sau khi điều tra người thường xuyên liên lạc qua lại với Lý Ngọc, chúng tôi phát hiện có một nam học sinh mười bảy tuổi tên là Phương Lâm, cậu ta bỏ học, thất nghiệp, hiện là bạn trai của Lý Ngọc. Cậu ta có một em trai tên là Phương Thư, năm nay mười ba tuổi, ba người này thường lêu lổng tụ tập cùng nhau.

Tổ chuyên án quyết định bắt đầu điều tra từ Phương Thư. Sau khi Phương Thư đến trường, cảnh sát liền đến thăm vấn Phương Thư trước sự chứng kiến của giáo viên trong trường. Dẫu sao Phương Thư mới chỉ là một đứa trẻ nên khi thấy cảnh sát, cậu ta đã mềm nhũn cả người.

Cảnh sát điều tra tinh mắt để ý thấy hàm răng của Phương Thư có đặc

điểm rất giống với hàm răng của hung thủ cắn vào cánh tay Lô Hoa, răng cửa giữa hơi lệch, răng cửa bên phải bị khuyết, răng nanh rất nhọn. Sau khi tiến hành đối chiếu với mô hình răng, hai tổ cảnh sát điều tra lập tức ra tay hành động bắt giữ Lý Ngọc và Phương Lâm. Ba nghi phạm bị dẫn về đồn cảnh sát, chưa đầy mười phút sau, chúng đã lần lượt khai hết mọi hành vi phạm tội của mình.

Đêm ngày 20 tháng 5, vì không có tiền lên mạng Internet nên ba người gồm Lý Ngọc, Phương Lâm và Phương Thư quyết định đi cướp giật ở khu vực quanh vườn hoa. Bọn chúng biết sinh viên thường lui tới vườn hoa để tâm sự, mỗi lần bọn chúng cướp, sinh viên thường cho chúng ít tiền và rất ít người đi báo cảnh sát. Mà dẫu báo cảnh sát thì nhờ sự yểm trợ của màn đêm nên cảnh sát cũng không dễ gì phá được án. Lần này bọn chúng lại đến vườn hoa cướp đồ giống như mọi lần, chúng thấy Lô Hoa và Ngưu Thanh Cường đang hôn nhau trong vườn hoa. Mặc dù Lý Ngọc cầm dao uy hiếp, nhưng Ngưu Thanh Cường và Lô Hoa đều bảo mình không có tiền. Đúng lúc này Lô Hoa bỏ mặc Ngưu Thanh Cường, bỏ chạy một mình, nhưng mới chạy được mấy trăm mét thì bị Phương Lâm bắt được và đẩy ngã xuống đất.

Lý Ngọc khống chế Ngưu Thanh Cường đến ven đường, thấy Phương Lâm đã khống chế được Lô Hoa, cô ta mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Lý Ngọc sợ Ngưu Thanh Cường bỏ chạy nên bắt Ngưu Thanh Cường phải cởi bỏ hết quần áo.

"Dẫu sao mấy tên con trai đã chạy xa rồi, chẳng ai nhìn thấy cả, ở đây chỉ có tôi và cô nên cô không cần phải xấu hổ." Lý Ngọc vừa thuyết phục vừa uy hiếp bắt Ngưu Thanh Cường phải cởi y phục. Mục đích cô ta yêu cầu đối phương làm vậy rất rõ ràng: Thứ nhất, Lý Ngọc có thể lục soát quần áo mà Ngưu Thanh Cường vừa mới cởi ra một cách kỹ càng. Thứ hai, khi Ngưu Thanh Cường đã cởi hết đồ đương nhiên phải nghĩ đến chuyện rất xấu hổ nếu gặp người khác, bởi vậy sẽ ngại chạy trốn.

Sau khi xác nhận trên người Ngưu Thanh Cường không có đồng nào, Lý Ngọc khống chế Ngưu Thanh Cường di chuyển dần về phía đường lớn, mục đích là để nạn nhân đứng xa đồng quần áo và hoàn toàn từ bỏ ý định chạy trốn.

Còn Lô Hoa vì muốn bảo vệ mấy chục tệ trong túi nên vẫn không từ bỏ ý định kháng cự. Cậu ta giả vờ lục tiền trong túi giao nộp cho hung thủ, rồi bất ngờ ngáng chân đốn ngã Phương Lâm. Phương Lâm ngã lăn ra đất, nhất thời chưa thể bật dậy chạy được nên hô hoán Phương Thư mau bắt lấy Lô Hoa, nếu không cậu ta nhất định sẽ chạy đi báo cảnh sát. Lúc này Lô Hoa vẫn tiếp tục chạy trốn, cậu bé mới mười ba tuổi là Phương Thư liền nhào đến ôm bấp chân cậu ta chặt cứng. Lô Hoa giật tóc Phương Thư nhằm thoát khỏi sự khống chế, Phương Thư thấy vậy liền cắn thật mạnh vào cánh tay của Lô Hoa. Nhưng nói gì thì nói, Phương Thư mới chỉ mười ba tuổi nên cuối cùng cậu ta cũng không thể khống chế được Lô Hoa cho đến khi Phương Lâm có thể tự đứng dậy được. Lô Hoa nhân cơ hội này chạy vọt về phía vườn hoa. Phương Lâm cả nhắc đuổi theo, cậu ta thấy Lô Hoa phóng vọt về phía hầm phòng không, sau đó nghe tiếng kêu thảm thiết của Lô Hoa từ xa vọng lại và cả tiếng đầu đập mạnh vào vật cứng.

Phương Lâm chạy đến lối vào hầm và nhìn thấy vũng máu lớn đọng trên những bậc thềm được ánh trăng chiếu sáng, Phương Lâm sợ hết hồn, quên cả cái chân đang đau, vội vàng nắm tay Phương Thư chạy như bay về phía Lý Ngọc. Cậu ta vừa chạy vừa hét lên: "Anh ta ngã chết rồi!"

Nghe thấy câu đó, Lý Ngọc cũng hoảng hồn, Ngưu Thanh Cường càng khiếp sợ hơn, cô hét lên thất thanh. Lý Ngọc thấy Ngưu Thanh Cường hét lên thì vô thức đâm dao về phía cô bé, nào ngờ nhát dao định mệnh đó lại cắm vào sau lưng Ngưu Thanh Cường. Lúc cô ta rút dao ra, Ngưu Thanh Cường lập tức ngã vật xuống đất, không nhúc nhích gì nữa.

Vốn chỉ muốn đi cướp mấy chục đồng để có tiền lên mạng, nào ngờ lại

gây ra án mạng cướp đi sự sống của hai con người. Ba bọn chúng liền chạy về nhà trốn biệt suốt một ngày, thấy cảnh sát không đến tìm mình mới yên tâm trở lại. Cũng chính vì vậy nên sáng ngày 22 tháng 5, Phương Thư lại cấp sách đến trường và bị cảnh sát chặn lại ngay tại cổng trường.

*

"Vậy nên khi tìm chỗ tâm tình, đừng ngốc nghếch chui vào những nơi vắng người." Đại Bảo phát biểu trong khi ngồi trên xe trở về nhà, "Nói không chừng những nơi vắng người lại là hang ổ của bọn tội phạm."

Lâm Đào gật đầu: "Vốn đang định bên hoa dưới nguyệt, cuối cùng kết quả lại thành mất hồn dưới nguyệt."

"Tôi đã bảo người dạy văn cho cậu đúng là giáo viên thể dục mà cậu còn phản bác." Đại Bảo cười lớn, "Cậu biết mất hồn có ý nghĩa gì không? Từ đó chỉ trạng thái gần như hồn lìa khỏi xác do sốc quá độ hoặc hoang mang quá độ, người ta thường sử dụng từ này khi chứng kiến trạng thái bị thương đau buồn hoặc gợi cảm tột độ."

"Nhưng chữ 'mất' trong từ 'mất hồn' mà tôi nói có nghĩa là tiêu tan, biến mất cơ mà?" Lâm Đào vẫn cố biện hộ cho mình.

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 6 - Hồn Hoa Dưới Ánh Trăng (5)

Khi chúng tôi trở lại thành phố thì trời đã chuyển về chiều, đề nghị của Trần Thi Vũ được tất cả mọi người biểu quyết và thông qua, cả phòng trốn làm hai tiếng về nhà nghỉ ngơi, hôm sau hăng đi làm.

Không ngờ báo ứng vì trốn về đến nhanh hơn chúng tôi tưởng, mới hai giờ sáng, điện thoại di động để trên học tủ đầu giường của tôi đã reo vang, tiếng chuông lạnh lốt giữa lúc đêm khuya thanh vắng nghe thật chói tai, có lẽ không ai cảm nhận được điều này sâu sắc hơn các anh cảnh sát hình sự. Tôi đánh vật mãi mới tỉnh dậy khỏi cơn mơ, thấy màn hình điện thoại hiển thị chữ "Thầy".

Tôi thấy Linh Đan vẫn ngủ say không nhúc nhích nên lặng lẽ xuống giường, ra phòng khách nghe điện thoại.

Giọng thầy vọng ra từ đầu dây bên kia: "Khi này công nhân vệ sinh phát hiện thấy một cỗ thi thể bên cạnh bãi rác khi anh ta đến bãi rác Thành Đông dọn dẹp. Cậu mau đến đó xem đi!"

"Vậy ạ?" Con sâu ngủ trong tôi vô cùng không tình nguyện đáp lại.

Thầy nói: "Tôi biết các cậu vừa đi công tác trở về rất là vất vả, nhưng các cậu nhất định phải đến xử lý vụ này mới được."

"Vì sao ạ?" Tôi nhỏ giọng hỏi.

Thầy nói: "Vì trên thành thùng rác ngay cạnh thi thể viết ba chữ 'Kẻ dọn

rác'."

Cơ buồn ngủ khi nãy đột nhiên bay biến đâu mất, tôi trợn mắt, ngắt điện thoại, thần tốc mặc quần áo, hôn nhẹ lên trán Linh Đan rồi chạy như bay xuống tầng

Nhà tôi cách hiện trường xa nhất nên khi tôi đến nơi, thì nhóm Đại Bảo, Lâm Đào và Trần Thi Vũ đã vây quanh hàng rào cảnh báo.

Tôi đến bên cạnh trưởng khoa Hồ và hỏi: "Sao? Lại thêm vụ nữa à?"

Trưởng khoa Hồ tiu ngriu gật đầu: "Đây là vụ án thứ ba trong chuỗi huyết án 'Kẻ dọn rác', trong ba vụ thì có hai vụ xảy ra ở Long Phiên chúng ta, mà hai vụ này lại xảy ra vừa khéo trong ca tôi trực ban. Đúng là xui tận mạng!"

Tôi cười: "Còn tình hình vụ án lần này thế nào?"

"Còn tình hình gì nữa?" Trưởng khoa Hồ nói, "Tình hình giống hệt những vụ án xảy ra lần trước. Nạn nhân là người tàn phế, người lang thang, thường ngày hoạt động quanh khu vực bãi rác này, anh ta sống ở phía sau dãy thùng rác, đồ ăn nhặt trong thùng rác. Nạn nhân không có tên thật, nhưng vì hàng ngày đều mặc chiếc áo ngắn Mãn phục màu đỏ không rõ nhặt được ở đâu, bởi vậy mọi người xung quanh đều gọi anh ta là "Gã áo đỏ". Một tiếng trước, công nhân vệ sinh đến đây đổ rác thì thấy rất nhiều máu dính trên thùng rác, còn Gã áo đỏ nằm chết giữa khe mấy cái thùng, nên đã gọi điện báo cảnh sát."

Tôi gật đầu, mặc đồng phục khám nghiệm và bước qua hàng rào cảnh báo.

Nửa người nạn nhân tựa vào cạnh thùng rác, mở rộng hai tay để lộ phần da ngực đen nhẻm, quần bị tụt xuống tận đầu gối. Cả phần đầu sưng máu, tia máu bắn kéo dài đến tận thành thùng rác. Trên thùng rác ghi rõ ba chữ: 'Kẻ dọn rác'.

Khi Trần Thi Vũ lại gần thi thể để chụp ảnh, tôi liền đi quan sát chữ "đạo" thật kỹ. Quả nhiên, lần này hung thủ cũng viết sai chữ "đạo" giống như hai lần trước. Xem ra anh Ngô đã phán đoán chính xác, hung thủ có thói quen viết sai chữ này.

Lâm Đào lấy được thông tin từ nhân viên kỹ thuật hình sự, cậu ta nói: "Ôi trời! Nền đất ở đây bẩn quá, không thể nào lấy được dấu chân. Nhưng từ ba chữ viết trên thành thùng rác cho thấy hung thủ vẫn đeo găng tay cao su để viết chữ như mọi lần, từ đó có thể phán đoán hẳn ta cũng đi bọc giày giống hai lần trước."

"Mọi người không cảm thấy tình trạng quần áo của nạn nhân rất kỳ cục hay sao?" Đại Bảo nói, "Quần nạn nhân bị tụt xuống tận đầu gối."

"Có gì lạ đâu!" Tôi nói, "Trong hai vụ án trước, hai nạn nhân cũng có dấu hiệu cởi quần áo rất rõ ràng. Đương nhiên tôi cũng chẳng rõ hiện tượng cởi quần áo này ám chỉ điều gì."

Quá trình khám nghiệm diễn ra rất đơn giản và nó hoàn toàn giống với dự đoán của tôi.

Nạn nhân bị một nhát dao có lưỡi rất sắc cắt trúng động mạch cổ phía trái. Ngoài vết thương chí mạng đó ra, hoàn toàn không có vết thương do bắt trối, kháng cự hay uy hiếp nào khác.

"Lại là một nhát dao chí mạng." Đại Bảo nói, "Vẫn loại hung khí giống như dao phẫu thuật."

"Đúng rồi!" Tôi chợt nhớ ra một việc, "Lần trước cậu bảo người thấy mùi nước hoa ở hiện trường, lần này cậu có người thấy mùi gì không?"

Đại Bảo lắc đầu: "Không người thấy gì hết! Ở đây mùi rác hôi thối quá, không phân biệt được mùi nào vào mùi nào nữa."

"Quá đúng còn gì! Anh ấy có phải chó nghiệp vụ đâu mà phân biệt nổi." Lâm Đào cười hì hì, cuối cùng cậu ta cũng có cơ hội trả thù lại Đại Bảo vụ lần trước Đại Bảo so sánh Lâm Đào say xe giống chó nghiệp vụ khi chúng tôi phá án trên núi.

Tôi nói: "Xem ra chúng ta sẽ vẫn không tìm ra manh mối, chứng cứ và căn cứ gì từ việc khám nghiệm tử thi giống hệt hai vụ án xảy ra lần trước. Mọi phân tích của chúng ta đều về số không tròn trĩnh như cũ."

"Đúng thế! Ngoại trừ việc có thể phán đoán chính xác nạn nhân tử vong vào khoảng mười giờ tối và nguyên nhân tử vong là do mất máu đột ngột hôn mê bất tỉnh thì chúng ta gần như không có bất kỳ căn cứ gì để phân tích và phán đoán." Đại Bảo nói, "Chúng ta chỉ có thể làm những công việc cơ bản nhất mà bác sĩ pháp y nên làm, còn gần như không có cách nào tiến thêm bước nữa theo hướng phân tích tâm lý, hành vi."

Khám nghiệm tử thi xong, cảm giác thất bại do không phát hiện thấy manh mối nào mang tính đột phá khiến chúng tôi buồn rầu người. Chúng tôi lê cơ thể mệt mỏi về tổ chuyên án, báo cáo tình hình khám nghiệm tử thi với chủ tịch thành phố và giám đốc Sở Cảnh sát.

Trưởng phòng Cảnh sát thuộc bộ phận điều tra hình sự tên là Triệu Kỳ Quốc, ông nói: "Giống y chúng tôi dự đoán, hung thủ tiếp tục dùng khả năng xóa dấu vết rất giỏi khi gây án, hẳn xóa mọi manh mối có thể khiến chúng ta lần ra dấu vết. Điều đó chứng tỏ hung thủ vô cùng am hiểu các phương pháp điều tra hiện trường của chúng ta, nhờ vậy hẳn mới có thể trốn tránh khỏi sự truy kích, tiếp tục gây án và điều then chốt nhất là hung thủ còn liên tục để lại dòng chữ ký tên, khiêu chiến với phía cảnh sát chúng ta."

Tôi thở dài bất lực: "Hầy! Thực không biết làm cách nào mới tóm cổ được hung thủ."

Tôi vừa nói dứt lời thì một viên cảnh sát điều tra hốt hơ hốt hải chạy vào phòng.

"Có gì từ từ nói, sao phải hấp tấp thế hả?" Trưởng phòng Cảnh sát Triệu Kỳ Quốc vừa liếc mắt nhìn chủ tịch thành phố vừa lên giọng trách móc cấp dưới.

Viên cảnh sát nói: "Báo... báo cáo lãnh đạo, chúng tôi đã điều tra và có phát hiện rất quan trọng. Sau khi thẩm vấn các công nhân xung quanh bãi rác, một công nhân cho biết anh ta nhìn thấy một phụ nữ mặc áo trắng, đeo găng tay cao su láng vàng ở bãi rác vào lúc hơn chín giờ tối qua."

Tôi đột nhiên nhớ lại cơn ác mộng mấy đêm trước của mình, tóc gáy chợt dựng đứng cả lên.

"Áo trắng sao? Phụ nữ sao?" Trưởng phòng Triệu cũng cả kinh.

Tôi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói: "Căn cứ vào kết quả khám nghiệm tử thi, chúng ta biết thời gian tử vong của Gã áo đỏ vào khoảng mười giờ tối qua. Trong khi người phụ nữ mặc áo trắng này lại xuất hiện ở gần khu vực bãi rác lúc hơn chín giờ, cô ta có đủ thời gian gây án và điều kiện gây án. Trước đây chúng tôi cũng từng nghĩ rằng có khả năng hung thủ là nữ giới. Thứ nhất là do Đại Bảo từng ngửi thấy mùi hương nước hoa thoang thoảng ở hiện trường, nhưng khi ấy phát hiện đó vẫn chưa thu hút sự chú ý của chúng tôi. Tiếp đến, khi giám định chữ viết, trưởng khoa Ngô phân tích và phỏng đoán hung thủ có chiều cao dưới một mét bảy mươi. Cuối cùng, thi thể của cả ba nạn nhân đều có hiện tượng cởi quần áo ở các mức độ khác nhau, bởi vậy tôi nghi ngờ hung thủ đã dùng sắc dục để tiếp cận người bị hại, vì những người bị hại đều là người tàn tật hoặc kẻ lang thang cơ nhỡ nên họ đều không chú ý đến những biểu hiện khác thường như cô ta đeo găng tay cao su và đi bọc giày, họ đều cho rằng đó là miếng bánh từ trên trời rơi xuống nên mới bị giết trong tình trạng không hề phòng bị và chưa kịp kháng cự. Cũng chính

bởi hung thủ là nữ giới nên mới hội tụ đủ điều kiện khiến nạn nhân mất tinh thần cảnh giác."

Tất cả mọi người ngồi trong phòng họp đều chìm vào suy nghĩ.

Tôi nói tiếp: "Căn cứ vào suy đoán hung thủ có kiến thức về y học và pháp y, tôi kiến nghị bước tiếp theo ta nên tiến hành điều tra loại trừ những nữ bác sĩ, nữ pháp y có tri thức tại các đơn vị cảnh sát, viện kiểm sát, tòa án, tư pháp, y tế và trường học. Đồng thời cho mời chuyên gia phục dựng ảnh Cường Tổng đến nói chuyện với nhân chứng và tiến hành phục dựng lại hình nữ nghi phạm, từ đó chúng ta điều tra loại trừ sâu thêm dựa trên bức ảnh phục dựng. Chúng ta còn nhận được sự ủng hộ của chuyên ngành giám định chữ viết, cũng có thể lấy chứng cứ chữ viết để phân biệt. Tôi không tin chúng ta không thể tìm ra hung thủ!"

Trưởng phòng Triệu nói: "Trưởng khoa Tàn nói chí phải! Giờ chúng ta có đầy đủ căn cứ chứng minh hung thủ là nữ giới, hơn nữa rất có thể là người phụ nữ mà các công nhân quét rác nhìn thấy tối qua. Còn về việc vì sao người phụ nữ này lại sát hại người tàn tật, kẻ lang thang, đã thế lại dám công khai khiêu chiến với cảnh sát thì chúng ta vẫn chưa biết, nhưng có ảnh phục dựng và đặc trưng tâm lý nghề nghiệp, tôi tin rằng chúng ta có hy vọng phá giải được vụ án này. Bước tiếp theo, chúng ta sẽ triển khai công tác điều tra giống như lời trưởng khoa Tàn vừa nói, giải quyết vậy thỏa đáng không ạ? Mong chủ tịch ra chỉ thị!"

Chủ tịch thành phố thức gần một đêm giờ đã ngủ gật, nghe trưởng phòng Triệu nói vậy, ông ta liền gật đầu như máy khâu: "Tốt! Rất tốt! Căn cứ vào yêu cầu của Đảng uỷ Sở, chúng ta lập tức phân công điều tra, yêu cầu phải thực hiện đến nơi đến chốn, nhanh chóng phá án. Nếu công tác điều tra loại trừ không kỹ lưỡng khiến vụ án này rơi vào tình thế bế tắc suốt thời gian dài thì chúng ta phải điều tra lại cơ chế, quy trách nhiệm cho cảnh sát dân sự và nghiêm khắc xử phạt."

"Chẳng thấy thưởng đâu, chỉ thấy phạt!" Đại Bảo bất mãn lắm bầm bầm một câu.

Lâm Đào huých Đại Bảo ra hiệu cho cậu ta bớt miệng.

Đợi mãi đến khi chủ tịch thành phố và giám đốc Sở Cảnh sát ra chỉ thị xong, rồi rời đi, tôi mới vươn vai nói: "Mau về ngủ bù thôi! Giờ chúng ta cũng chẳng thể làm gì hơn, đành phải ngồi im đợi tin vậy, để xem bên điều tra có thể cho chúng ta tin tức bất ngờ gì trong vài ngày tới không."

Từ đầu đến giờ, Trần Thi Vũ không hề phát biểu gì, giờ mới ngược hàng mi rất dài lên và nói: "Đúng vậy! Về ngủ thôi!"

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Bóng Ác Quỷ Dưới Mộ Cổ (1)

Giữa đồng bùn đất trong quan tài, tôi nhìn thấy một chiếc sọ người đã bị xương hóa, tiếp nối hộp sọ là bộ khung xương người chỉ còn sót lại nửa bên nguyên vẹn màu vàng trà. Quả nhiên trong quan tài này có hai cỗ thi thể với tình trạng phân hủy không giống nhau.

Công tác phá giải chuỗi huyết án 'Kẻ dọn rác' không đơn giản như chúng tôi tưởng. Một tuần sau khi "Gã áo đỏ" bị sát hại, ngày nào Đại Bảo cũng gọi điện thoại cho trưởng khoa Hồ hỏi về tình hình tiến triển của chuyên án, nhưng lần nào cũng chỉ nhận được đáp án khiến người ta thất vọng.

Theo phạm vi điều tra đã được phân công, tổ chuyên án tiến hành điều tra loại trừ với tất cả nữ bác sĩ trong phạm vi toàn thành phố nhưng họ không tìm thấy người nào giống như ảnh phục dựng người phụ nữ mặc áo trắng lảng vảng quanh bãi rác mà công nhân vệ sinh môi trường đã mô tả. Hơn nữa, xét về mặt thời gian gây án, ít nhất một phần ba trong số họ không thể loại trừ. Công việc điều tra loại trừ với đối tượng là nữ bác sĩ pháp y lại đơn giản hơn nhiều, nữ bác sĩ theo đuổi ngành pháp y trong hệ thống công an, viện kiểm sát, tư pháp, tòa án, trường học toàn thành phố ít ỏi đến mức có thể giơ tay ra đếm, nên nhanh chóng loại trừ được toàn diện. Vì công tác điều tra quá phức tạp và vất vả nên tổ chuyên án định điều chỉnh phạm vi điều tra, nhưng do không có bất kỳ manh mối và phương hướng nào, họ đành tiếp tục tiến hành điều tra ngoại vi của một phần ba số nữ bác sĩ còn lại.

"Lạ thật! Trực giác của tôi từ trước đến giờ đều rất chuẩn." Đại Bảo nói, "Tôi cảm thấy lần này có lẽ sẽ phá được chuỗi án này."

"Tôi lại thấy không đơn giản vậy đâu." Tôi gửi thư báo cáo tình hình cho thầy qua hệ thống đồng bộ của văn phòng, rồi nói tiếp, "Ngay cả trong phim ảnh, tiểu thuyết thì cũng không bao giờ có chuyện ngon ăn thế, đâu thể cứ xảy ra vụ án nào là phá được vụ án đó ngay đâu. Huống hồ vụ án này lại quá phức tạp."

Đại Bảo nói: "Không có tên tội phạm nào có thể phạm tội một cách kín kẽ hoàn toàn, kiểu gì cũng có chỗ sơ hở. Chẳng phải lần này nhân chứng đã nhìn thấy manh mối then chốt rồi sao?"

"Ý anh ám chỉ người phụ nữ tóc dài mặc áo trắng đó hả?" Trần Thi Vũ hỏi, "Sao đã phục dựng ảnh nghi phạm rồi mà mãi vẫn chưa tìm thấy nhỉ?"

Tôi lắc đầu giải thích: "Ảnh phục dựng chỉ có tác dụng tham khảo cho công tác điều tra loại trừ. Trăm người trăm mắt, trăm mắt trăm nhận định, một số người thấy ảnh rất giống người, số khác lại thấy không giống. Huống hồ vẽ giống hay không không chỉ do kỹ thuật của bản thân người họa sĩ quyết định mà còn suy xét đến yếu tố trí nhớ của nhân chứng có tốt không và khả năng miêu tả của họ ở mức nào."

Mọi người đều im lặng không nói.

Tôi nói tiếp: "Tôi luôn có một cảm giác, những gì nhân chứng nhìn thấy lần này không phải điểm then chốt mang tính đột phá. Đại Bảo nói rất đúng, dẫu hồ ly giáo hoạt đến đâu cũng không thể thoát khỏi đôi mắt của thợ săn. Nhưng đáng tiếc sơ hở của con cáo giáo hoạt đó có lẽ không nằm ở điểm này."

"Anh bảo liệu có phải vấn đề về phương hướng điều tra loại trừ không?"

Lâm Đào nói, "Trọng điểm điều tra hiện tại là các bác sĩ và nữ pháp y trong thành phố. Nhưng tập thể này cũng không hề nhỏ đâu. Và lại tôi cảm thấy đóng khung nghi phạm trong phạm vi như vậy là hơi hẹp."

Tôi cau mày gật đầu: "Việc định ra phương hướng điều tra không thể hoàn hảo mười phần vẹn mười được, nếu may mắn thì ngay khi khoanh vùng điều tra rất hẹp nhưng vẫn có thể tóm cổ được hung thủ, còn nếu đen đủi thì khoanh vùng điều tra rộng hơn nữa, hung thủ vẫn lọt lưới. Lâm Đào nói chính xác, nếu hung thủ là những y tá thích mê mẩn những bộ phim điều tra hình sự thì sao? Hoặc nếu là những người thuộc ngành nghề khác nhưng say mê điều tra hình sự và y học thì sao? Những trường hợp đó hoàn toàn có khả năng xảy ra, nhưng chúng ta không thể đi tìm kiếm từng người một trong thành phố với số dân lên đến con số chục triệu được."

"Hãy! Đúng là mò kim đáy bể!" Đại Bảo thở dài.

"Chắc chắn hung thủ có điểm gì đó sơ sót nhưng chúng ta vẫn chưa phát hiện được." Tôi nói, "Tôi có niềm tin chắc chắn rằng sau khi cuộc điều tra loại trừ này kết thúc, chúng ta sẽ phát hiện ra điều gì đó hoặc nảy ra ý nào đó."

"Thầy tôi nói rất chính xác, không có kẻ phạm tội nào hoàn hảo, cũng không có cuộc điều tra nào hoàn hảo. Những vụ án mạng khiến chúng ta không thể phá giải triệt để sẽ mãi là những vụ án nhức nhối trong lòng ta." Trần Thi Vũ chống cằm, anh mắt lấp lánh, cô nói tiếp, "Chẳng lẽ tôi phải gặp vụ án vướng mắc trong lòng ngay từ giai đoạn thực tập sao?"

"Đừng bi quan thế!" Lâm Đào dịu giọng an ủi, "Chưa thể phá được vụ án này là vì công tác khám nghiệm, điều tra của chúng ta còn có điểm sơ sót, cũng có thể là vì nhiều nguyên nhân vô tình kết hợp với nhau khiến vụ án vẫn bế tắc. Điều chúng ta có thể làm là tuyệt đối không được để xảy ra sơ sót, chí ít như vậy sẽ khiến ta không hổ thẹn với..."

Lâm Đào còn chưa nói dứt lời thì điện thoại bàn đã reo vang.

"A lô? Máy cõ?" Đại Bảo hỏi, "Một cõ thôi á? Một cõ mà cũng cần chúng tôi phải đến sao? Cái gì? Khảo cõ hả? Dưới mộ cõ sao? Có thi thể ư?"

Gác điện thoại, mặt Đại Bảo bừng lên vẻ hưng phấn, cậu ta nói: "Họ nói đoàn khảo cõ phát hiện thấy một cõ thi thể ở thôn Lương, các nhà khảo cõ nói họ nghi ngờ vài điểm, bác sĩ pháp y địa phương không dám đưa ra kết luận nên mong chúng ta đến giúp đỡ."

"Mộ cõ ư?" Tôi cười vang rồi nói, "Hay đấy! Mau thu dọn đồ nghề và lên đường thôi!"

Lâm Đào không nhúc nhích, câu nói dang dở khi nãy cũng không buồn nói tiếp với Trần Thi Vũ. Mặt cậu ta trắng bệch, ngồi phịch xuống ghế, dáng ngồi chực ngã.

"Anh sao vậy?" Trần Thi Vũ hiếu kỳ hỏi.

"Sợ chứ sao!" Đại Bảo cười giễu.

"Đâu... đâu có!" Lâm Đào sức tỉnh chối bay, "Vậy... vậy chúng ta xuất phát thôi!"

Rõ ràng trạng thái của Lâm Đào hơi khác thường, tôi biết cậu ta khá mê tín, hay tin vào những chuyện ma quỷ, nhưng chẳng ngờ cậu ta lại sợ đến độ này. Tôi ân cần hỏi: "Cậu không sao chứ? Thôi, để tôi gọi cậu Triệu ở tổ hai đi cùng chúng tôi thay cho cậu vậy."

Lâm Đào liếc nhìn Trần Thi Vũ, nuốt nước bọt đánh ực rồi nói: "Không sao... Tôi ổn mà!"

"Hả? Anh sợ ma à?" Hàn Lượng không biết ý la toáng lên làm Trần Thi

Vũ ngồi ở ghế phụ xe cũng giật nảy mình.

"Đáng ghét! Anh làm gì mà hét ầm lên thế?" Trần Thi Vũ trách.

Hàn Lượng mỉm cười đáp: "Sao anh Lâm Đào lại sợ ma nhỉ? Trong ấn tượng của tôi, anh Lâm Đào thể hiện rất tốt trong vụ án ma trèo tường năm ngoái mà?"

"Đó là vì cậu chưa nhìn thấy Lâm Đào run lập cập thế nào khi mới tiến vào hiện trường." Tôi vừa cười vừa nói.

"Anh Lâm Đào, tôi bảo này, anh tuyệt đối không được tiết lộ chuyện này cho ai biết kẻo lại ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình ảnh nam thần của anh trong mắt chị em phụ nữ đấy!" Hàn Lượng trêu.

"Tôi mà là nam thần á? Tôi còn chưa yêu ai, đâu giống cậu ngày nào cũng chìm đắm trong biển ái tình, thay người yêu đều đặn hàng ngày như thay áo." Lâm Đào vừa nói vừa liếc sang Trần Thi Vũ rồi tiếp tục, "Tôi không sợ ma mà chỉ hơi sợ những thứ dưới lòng đất như mộ cổ, hầm đào..."

"Mộ cổ hả?" Tôi nói, "Cậu còn nhớ vụ án năm ngoái có thi thể nữ treo cổ trên bia mộ cổ không? Tôi chưa bao giờ thấy cậu sợ đến mức ấy."

"Thì tại đó là mộ cổ mà lại, trọng điểm là ở chữ 'cổ'!" Lâm Đào bao biện, "Không phải nấm đất mà là mộ huyết giống như hầm ngầm có rãnh chạy."

"Ô!" Tôi chợt nhớ lại vẻ mặt sợ hãi của Lâm Đào khi đứng trước hầm phòng không mấy hôm trước.

"Vì sao lại vậy?" Hàn Lượng thắc mắc, "Thực ra tôi đã từng phân tích tất cả các câu chuyện ma, tất cả đều chỉ quy về bốn trường hợp. Thứ nhất là ma đào tường. Một người vào trong mộ, sau đó đi thế nào cũng không ra được, cứ đi lòng vòng trong đó. Thứ hai là bị ma ám, một người bỗng dưng trở nên

điên loạn giống như bị trúng tà vậy. Thứ ba là ma đè hay còn gọi là bóng đè. Buổi sáng khi ai đó ngủ dậy bỗng thấy cơ thể mình nặng trĩu giống như có ai đè lên người. Thứ tư là nhìn thấy ma, họ tận mắt nhìn thấy ma hiển hiện trước mặt đó."

"Đúng vậy!" Tôi gật đầu nói, "Cậu không hổ danh là bách khoa toàn thư, tổng kết hay lắm. Ngay cả những người theo thuyết vô thần, tin rằng trên đời này không có ma quỷ thần thánh nhưng trải qua những chuyện như vậy thì chắc chắn trong lòng cũng thấy sợ hãi. Bởi vậy tôi mới không chế giễu Lâm Đào, mà muốn tìm căn nguyên vấn đề để cứu rỗi cậu ta."

Hàn Lượng cười to: "Tôi từng đi xem một số văn vật nên đều tự giải thích cho bốn trường hợp vừa rồi. Không đề cập đến chuyện ma đào tường nữa nhé, vì qua vụ án ma đào tường năm ngoái, mọi người đều có thể giải thích sự tồn tại khách quan của hiện tượng này từ bình diện khoa học rồi đúng không?"

"Tôi chưa biết vụ đó, anh kể cho tôi nghe đi." Trần Thi Vũ nhìn Hàn Lượng nài nỉ.

Hàn Lượng quay sang nhìn Trần Thi Vũ rồi quay đầu lại lái xe: "Cô muốn nghe à? Khi nào cô mời tôi ăn bò bít tết, tôi sẽ kể riêng cho cô nghe."

"Hừ!" Lâm Đào phì mũi, "Cậu chỉ giỏi lừa phỉnh đàn bà con gái thôi! Long Vũ, tôi không chỉ mời cô ăn bò bít tết mà còn kể riêng cho cô nghe chuyện vụ án đó đấy!"

Hàn Lượng không đoái hoài gì đến lời chê của Lâm Đào, cậu ta bình thản nói tiếp: "Còn chuyện bóng đè hay ma đè ấy à, anh họ, anh giải thích hiện tượng này từ góc độ y học và pháp y cho mọi người nghe đi." (Quào, đọc bản dịch này mới biết chú Tần là anh họ của Hàn Lượng ._.)

Tôi nói: "Đó là một loại bệnh gây trở ngại cho giấc ngủ. Người mắc chứng bệnh này thường khôi phục ý thức tỉnh táo ngay trong khi ngủ nhưng trương lực cơ vẫn ở tình trạng rất thấp. Chứng liệt cơ trong khi ngủ có thể khiến người ta muốn nhúc nhích cũng không thể nhúc nhích được, chẳng khác nào bị ai đó đè lên người vậy. Người bình thường xuất hiện tình trạng này đều rất hoảng sợ, từ đó mới có thuyết bóng đè hoặc ma đè."

Hàn Lượng gật đầu nói: "Còn về việc ma ám thì đa số đều là một số chứng bệnh về tâm thần hoặc một số người cố tình giả thần giả quỷ. Cuối cùng là hiện tượng nhìn thấy ma, đó là hiện tượng có hàm lượng khoa học cao nhất. Tôi từng đọc rất nhiều bài báo nói về các trường hợp gặp ma, nhưng tất cả đều quy về một hai trường hợp, thứ nhất là vật thể mà họ nhìn thấy thay đổi hình dạng dưới tác động quang học hoặc một số nguyên nhân khác, thứ hai là họ bị ảo giác."

"Đúng vậy!" Tôi nói, "Thực ra không phải chỉ những bệnh nhân tâm thần mới mắc chứng ảo giác. Trong tình trạng quá tin tưởng vào các học thuyết thần quỷ hoặc hoảng sợ quá độ, con người đều có thể xuất hiện chứng ảo giác."

"Tôi cảm thấy mình rơi vào trường hợp mà anh vừa nói." Lâm Đào nói, "Ở quê tôi có vài ngôi mộ cổ từ thời nhà Thanh, bọn trộm mộ đến trộm đồ và để lại một hố động sâu hoắm, tối om. Thời chúng ta còn nhỏ không có nhiều thứ để chơi giống như trẻ con bây giờ nên ngày nào chúng tôi cũng lang thang chơi ở khu mộ cổ. Sau đó có mấy đứa bạn cứ nhất quyết lôi tôi vào trong hầm mộ chơi. Hồi nhỏ tôi rất sợ bóng tối, nhưng lại sĩ diện nên vẫn đồng ý xuống dưới thám hiểm. Mới đầu chúng tôi thắp nến sáng trưng nên cũng không có gì đáng sợ, nhưng về sau khi vào hẳn trong hầm mộ, tôi thấy một bệ đá lớn, trên bệ đá đặt một cỗ quan tài. Đột nhiên ở mặt trên của quan tài xuất hiện chiếc bóng trắng không rõ hình dạng cụ thể, có điều tôi chắc chắn đó là hình người. Lũ trẻ con chúng tôi sợ hãi chạy bán sống bán chết ra

khỏi hầm mộ. Cũng bắt đầu từ lần đó, cứ nhìn thấy những nơi có hầm hố là tôi sợ, có thể chỉ do ảnh hưởng của tâm lý mà thôi."

Trần Thi Vũ hưng phấn nói: "Thật không? Có nơi như thế thật sao? Dẫn tôi vào đó xem nào!"

Lâm Đào lắc đầu: "Chuyện đã xảy ra mười mấy năm trước, giờ nơi đó đã phá bỏ xây nhà cao tầng rồi."

"Nếu tất cả lũ trẻ đều nhìn thấy thì chắc chắn đó không phải ảo giác." Hàn Lượng phân tích, "Nói không chừng các anh thấp nển trong hầm mộ gây ra tác dụng về quang học hình thành ra bóng âm đó mà thôi. Hoặc cũng có thể có người ở sẵn trong đó cố tình giả ma dọa các anh."

"Có khả năng là thế!" Lâm Đào nhún vai.

Tôi nói: "Có thể giải thích chuyện chiếc bóng tâm lý từ nhỏ ảnh hưởng đến cậu, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy thám hiểm mộ huyết dưới lòng đất đúng là rất nguy hiểm. Nếu khí cacbonic trong mộ còn chưa tan hết thì dễ dàng khiến các cậu tử vong vì ngạt thở."

"Anh đúng là nói qua nói lại vẫn nói về chuyện nghề." Đại Bảo ngoáy mũi, "Đang kể chuyện ma anh lại đi phổ cập kiến thức về pháp y, anh không thể để mọi người nói chuyện vui vẻ một lát được à?"

Tôi bật cười: "Có lần trực ban, tôi gặp một chuyện rất kỳ lạ. Khi ấy tầm hai rưỡi sáng, tôi chợt tỉnh giấc vì cú điện thoại gọi đến, tôi ngỡ là điện thoại gọi mình tới hiện trường vụ án nào đó, nhưng kết quả lại là một người dân gọi đến báo án, nói rằng tầng trên nhà mình có ma và yêu cầu chúng tôi đi bắt ma. Khi đó tôi rất hiếu kỳ nên hỏi làm sao cô ta biết tầng trên nhà cô ta có ma. Cô ta nói cứ hai rưỡi sáng hàng đêm lại nghe thấy tiếng ma gõ trần nhà cộc cộc. Nghe cô ta kể xong, tôi phì cười, cảm thấy mình cần có trách nhiệm

giải thích mọi thắc mắc cho dân nên nói rằng có thể đó là tiếng bước chân của ai đó ở tầng trên đang đi lại mà thôi. Nhưng cô ta nói nhà cô ta ở tầng sáu và tòa nhà này chỉ có sáu tầng. Khi đó tôi cũng mông lung chưa tìm ra được lời giải. Nếu đó đã là tầng thượng thì làm gì còn tầng nào bên trên nữa? Rồi tôi nói chắc chắn là chuột hay sinh vật gì đó bò trên mái nhà. Cô ta lại bảo chắc chắn không thể là chuột, vì làm gì có con chuột nào khóc?"

"Khóc ư?" Trần Thị Vũ quay hẳn người lại, áp ngực vào lưng ghế phụ xe, tò mò hỏi.

Tôi gật đầu kể tiếp: "Cô ta nói con ma đó không chỉ gõ vào trần nhà mà còn khóc rí rí cả đêm. Cô ta phân tích rằng chắc chắn có ai đó chết oan ở trên tầng thượng, nhưng chưa được giải oan nên chỉ còn cách tìm đến cô ta. Khi ấy tôi không biết nói gì, cũng chẳng biết phải trả lời ra sao. Sau đó cô ta còn mô phỏng tiếng khóc của con ma hu hu hự hự làm tôi giật cả mình."

"Anh cũng yếu bóng vía thật đấy!" Trần Thị Vũ cười ngất, "Giữa ban ngày ban mặt nghe chuyện này mà còn sờn tóc gáy, nói gì một mình trực ban giữa đêm khuya thanh vắng như anh."

Tôi nói tiếp: "Gác điện thoại xuống, tôi bắt đầu ngẫm nghĩ, không thể có chuyện hồn ma đến đòi giải oan như vậy được. Thế là tôi liền dịch điện thoại ở phòng trực đêm ra chỗ khác, đến ngay tòa nhà mà người nọ vừa báo án. Trèo hết cả hơi tôi mới lên được đến đỉnh tầng sáu."

"Hả? Vậy ở đó có oan hồn thật không?" Trần Thị Vũ tròn xoe mắt nhìn tôi, mắt cô đã to, giờ nom lại càng to hơn.

Tôi cười đáp: "Ngoài mấy bình năng lượng mặt trời ra thì trên tầng thượng chẳng có gì hết."

"Hứ!" Trần Thị Vũ quay người đi nói, "Thế mà anh cứ làm ra vẻ thần bí."

"Hiện thực đâu có kỳ và nhiều cao trào giống như trong tiểu thuyết hay phim ảnh." Tôi cười nói.

"Tôi có nên xin tổng giám đốc Trần trực ca đêm không nhỉ?" Sắc mặt Lâm Đào khi trắng khi đỏ.

"Cậu sắp ba mươi rồi." Tôi cười, "Chẳng lẽ cậu muốn kết hôn rồi mà vẫn còn sợ bóng tối hay sao? Trước đây tôi từng nói chuyện với một chuyên gia trị liệu tâm lý, ông ấy kể về một nhóm người mắc hội chứng sợ ma. Con người chúng ta ít nhiều đều mắc chứng bệnh này nhưng đa phần không nghiêm trọng lắm, trường hợp như cậu là khá nặng rồi đấy, Lâm Đào ạ! Muốn chữa khỏi chứng bệnh này thì phải gỡ bỏ được các nút thắt tâm lý trong lòng cậu."

"Gỡ bỏ nút thắt tâm lý sao?" Lâm Đào nói, "Gỡ như thế nào đây?"

Tôi nói: "Ngã chỗ nào thì đứng lên từ chỗ đó. Chẳng phải trước kia cậu từng gặp 'ma' trong mộ cổ sao? Giờ chúng ta phải vào mộ cổ lần nữa để chứng minh cho cậu biết rằng trên đời này không có sự tồn tại của ma quỷ."

"Hiện trường vụ án lần này đúng là để dành riêng cho cậu rồi còn gì." Đại Bảo nói, "Hơn nữa đây còn là mộ cổ thứ thiệt nhé, nghe nói là từ thời nhà Hán đấy!"

* Thuyết vô thần: Là sự bác bỏ niềm tin rằng thần linh tồn tại. Người vô thần là một người "chỉ tin vào những gì mình thấy" hoặc chỉ tin vào những gì "khoa học chứng minh được" là có thật, là hiện hữu trong thế giới hữu hình.

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Bóng Ác Quỷ Dưới Mộ Cổ (2)

Một tháng trước, đội khảo cổ phát hiện thấy một dải mộ cổ thời nhà Hán ở thành phố Sâm Nguyên nằm ven tỉnh, ngay cả Đài Truyền hình Trung ương cũng tham gia vào việc khảo sát giai đoạn đầu. Qua quá trình thám trắc và khảo sát được biết dải mộ cổ này đã bị bọn đạo mộ vét sạch. Giới khảo cổ cả nước đều thở dài tiếc nuối vì cả dải bảo vật hiếm có bị kẻ gian chà đạp. Căn cứ vào kết luận rút ra sau quá trình thám trắc bước đầu thì bọn trộm mộ ra tay hành động khoảng vài năm trước, thế là tổ điều tra trộm cắp tài sản thuộc Đội Điều tra Cảnh sát tỉnh cũng được huy động vào cuộc. Đáng tiếc là thời gian xảy ra vụ việc cách đây quá lâu nên đợt hành động của chuyên án lần này chẳng thu được manh mối gì. Sau một tháng tiến hành điều tra loại trừ, tổ chuyên án vẫn không có thêm bước tiến triển mang tính đột phá nào.

Qua thảo luận và nghiên cứu, Cục Văn vật Quốc gia quyết định vẫn tiến hành khai quật dải mộ cổ như kế hoạch ban đầu đề ra với mong muốn tìm thấy những đồ vật mà bọn trộm mộ bỏ lại hoặc những văn vật quý hiếm mà bọn trộm mộ không thể nào vận chuyển ra khỏi hầm mộ được.

Xe của chúng tôi đến khu vực khảo cổ, cảnh tượng trước mắt khiến chúng tôi vừa kinh ngạc lại vừa thất vọng.

Điều khiến chúng tôi kinh ngạc là hoạt động khảo cổ hoành tráng hơn chúng tôi tưởng tượng rất nhiều, nhiều tầng hàng rào cảnh báo được dựng lên trong phạm vi mấy mẫu đất, ở ngoại vi hàng rào cảnh báo có cảnh sát vũ trang tay cầm súng thật đạn thật đứng gác, các chuyên gia khảo cổ ở hiện trường trung tâm mặc áo blouse trắng bận quay như chong chóng. Còn điều

khiến chúng tôi thất vọng là hóa ra ở đây chẳng hề có đường hầm nào có. Trước khi đến đây giám định hiện trường, chúng tôi tưởng tượng ra đủ cảnh tượng ly kỳ nhưng giờ thì cảm giác thần bí vụt tiêu tan như mây khói, đồng thời chúng tôi còn muốn nhân cơ hội này bồi dưỡng lòng dũng cảm cho Lâm Đào, giúp cậu ta khắc phục nỗi ám ảnh tâm lý, giờ mọi kế hoạch đều tan vỡ như bong bóng xà phòng.

Từ trên cao nhìn xuống, hình thù chưa được định hình ở dưới lòng đất của dải mộ cổ đã được đào ra, bởi thế những đường hầm mà bọn trộm mộ để lại đương nhiên không còn tồn tại nữa. Lâm Đào thở phào nhẹ nhõm: "Tạ ơn trời đất! Họ đào năng suất quá!"

Cậu ta còn chưa dứt lời thì chúng tôi đã bị hai cảnh sát vũ trang chặn đường. Tôi đang lục lọi tìm thẻ cảnh sát ở trong túi ra thì đồng chí Tiêu Kiếm, đội trưởng Đội Cảnh sát hình sự thuộc Phòng Cảnh sát thành phố Sâm Nguyên đã tuyệt còi chạy đến, anh vội vã nói: "Khoan khoan! Người nhà cả mà! Người nhà cả mà!"

Tôi mỉm cười, sau khi hỏi han thăm câu với đội trưởng Tiêu, chúng tôi vượt qua hàng rào cảnh báo, tiến sâu vào hiện trường dải mộ cổ đang được khai quật.

"Ồi giờ ời! Sâu quá!" Đại Bảo thò đầu vào xem "vách đá cheo leo" trước mặt, rồi rút cổ lại thốt lời cảm thán.

"Đây là anh Triệu, thanh tra của Cục Văn vật Quốc gia, còn đây là chuyên gia giám định dấu vết thuộc Viện Pháp y của Sở Cảnh sát tỉnh." Nghe đội trưởng Tiêu giới thiệu, chúng tôi mới chú ý đến một ông bác tuy đã có tuổi nhưng vẫn rất phương phi đứng đằng sau anh Tiêu. Ông bác cười thân thiện, chủ động giơ tay ra chào: "Bên khảo cổ chúng tôi cũng có điểm tương đồng với bên pháp y các cậu, ví dụ như về lĩnh vực nhân chủng học, cả hai ngành chúng ta đều can dự vào."

Tôi vội vàng đặt hòm đựng dụng cụ khám nghiệm xuống, giơ hai tay ra bắt: "Tôi rất thích thể loại phim ảnh và tiểu thuyết liên quan đến ngành khảo cổ thần bí, nghề của chúng tôi không thể ly kỳ và kích thích thần kinh bằng nghề của các anh."

"Nhưng nghề của các cậu cống hiến cho xã hội được nhiều hơn chúng tôi." Vị tiền bối trông đầy vẻ học thức này lại vô cùng khiêm tốn.

Sau hồi hàn huyên, thanh tra Triệu chỉ về phía ngôi lều ở gần đó và bảo: "Khi chúng tôi làm việc thì phát hiện thấy một cỗ quan tài thời nhà Hán đã bị đạo mộ, chẳng ngờ bên trong lại có hai cỗ thi thể."

"Hả? Nhưng thế thì cần chúng tôi đến đây làm gì?" Tôi hỏi vậy vì tình hình hiện tại không giống với những gì chúng tôi dự đoán. Họ phát hiện thấy tình hình gì đó trong quá trình khảo cổ thì cần bác sĩ pháp y chúng tôi đến để giải quyết vấn đề gì?

Thanh tra Triệu nói: "Chúng tôi cảm thấy có điểm đáng ngờ nên mới yêu cầu các ban ngành có liên quan thông báo với cơ quan công an đến trợ giúp. Bác sĩ pháp y Vương của thành phố Sâm Nguyên và tôi đồng quan điểm như vậy, bởi thế mới mời các anh tới hỗ trợ."

"Điểm đáng ngờ ư?" Tôi lơ mơ chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào.

Thanh tra Triệu thông thả nói: "Nếu tôi từ từ giải thích một lượt cho các anh hiểu về nghi thức mai táng thời Hán, thì không rõ các anh có hứng thú nghe không?"

"Không!" Trần Thi Vũ đáp thẳng thừng.

Tôi không còn ngạc nhiên về thái độ không biết kính trên nhường dưới của Trần Thi Vũ nữa, nên mỉm cười để giảm bớt không khí gượng gạo: "Hay là anh Triệu cứ nói thẳng cho chúng tôi biết điểm nghi vấn là gì thì hơn. Nếu

anh đề cập đến lý luận khảo cổ thì đám người ăn no vác nặng như chúng tôi nghe xong cũng như vịt nghe sấm cả thôi."

"Tôi không phải kẻ ăn no vác nặng nhưng tôi cũng không thể hiểu nổi mô lý luận khảo cổ." Có lẽ Trần Thi Vũ đã hơi sốt ruột.

Thanh tra Triệu không hề tức giận như tôi tưởng, ngược lại anh còn cười lớn đáp lại: "Nói một cách đơn giản thì theo kinh nghiệm của tôi, đối với loại mộ của dân thường rất phổ thông này tuy tồn tại khả năng phu thê chôn cùng một huyệt, nhưng chưa thấy quan tài hợp táng hai người bao giờ, càng chưa bao giờ có tiền lệ hợp táng hai người nữ trong cùng một quan tài. Đây chính là vấn đề đầu tiên khiến tôi nghi ngờ."

"Đó là chuyện của mấy ngàn năm trước, đúng không ạ?" Tôi nhất thời vẫn chưa tìm được điểm trọng tâm, không rõ mối nghi ngờ của thanh tra Triệu rốt cuộc là gì.

"Đương nhiên người trong ngành khảo cổ chúng tôi cũng được học ít nhiều kiến thức về pháp y." Thanh tra Triệu nói tiếp, "Tôi thấy hai cỗ thi thể trong quan tài, nhưng lạ một điểm là tình trạng của hai thi thể đó hoàn toàn khác nhau, thi thể bên dưới là cỗ xương hóa, còn bộ bên trên lại là cỗ xác ướp. Chất xương của cỗ thi thể xương hóa đã trở nên rất giòn, lại thêm tác động của áp lực thi thể bên trên đè xuống khiến nhiều bộ phận đã gãy vụn thành bột."

Cuối cùng thanh tra Triệu cũng đi vào trọng điểm, hơn nữa còn sử dụng thuật ngữ của ngành pháp y nên phút chốc cảm giác thân thuộc đã ùa về với tôi. Ngành khảo cổ thường đề cập đến khái niệm xác ướp, theo thuật ngữ của ngành pháp y, đó chính là những thi thể hóa khô. Trong môi trường vô cùng khô nóng, thi thể sẽ bị mất nước một cách nhanh chóng và cuối cùng không xảy ra quá trình thối rửa tử thi như thường lệ mà các tổ chức phần mềm sẽ bị co rút lại và tiến thẳng đến giai đoạn hóa khô - giai đoạn cuối cùng của quá

trình phân hủy thi thể, hiện tượng này gọi là xác khô.

Tôi gật đầu nói: "Vậy bác sĩ Vương nghi ngờ điểm gì?"

Thanh tra Triệu chỉ về phía bác sĩ Vương Phong đang ở trong lều và nói: "Chúng tôi đã bọc ngoài để bảo vệ cho chiếc quan tài vỡ nắp. Bác sĩ Vương đang đợi các anh ở trong lều."

Tôi ngưỡng mộ ra mặt, lòng thầm nghĩ nếu chúng tôi cũng được trang bị loại lều bạt này thì mỗi khi đến các hiện trường ngoài trời, chúng tôi không cần phải lo lắng trời mưa sẽ phá hủy hiện trường, cũng không cần làm thực mạng như chạy đua với thời gian để phá án.

Theo chân thanh tra Triệu, chúng tôi men theo con đường nhỏ bước vào cạnh lều bạt, bác sĩ Vương Phong nói ngay vào chủ đề chính: "Trưởng khoa Tần, anh xem hai cổ thi thể này đi. Chắc chắn là có vấn đề!"

Tôi bước vào lều, thò đầu nhìn quan tài, bên trong toàn là bùn đất. Nắp quan tài đã được gỡ ra đặt bên cạnh. Nắp quan tài khuyết một mảng lớn, có lẽ nó bị mục nát theo năm tháng và bị bọn trộm mộ phá hoại, chiếc nắp giờ đây gần như chỉ còn sót lại viền khung hình chữ nhật.

Giữa đồng bùn đất trong quan tài, tôi nhìn thấy một chiếc sọ người đã bị xương hóa, tiếp nối hộp sọ là bộ khung xương người chỉ còn sót lại nửa bên nguyên vẹn màu vàng trà. Quả nhiên trong quan tài này có hai cổ thi thể với tình trạng phân hủy không giống nhau.

"Nếu đây không phải vụ tự sát của bọn trộm mộ thì chắc chắn là một vụ án mạng." Vương Phong nói.

Tôi hỏi: "Sao anh khẳng định chắc chắn vậy? Vì những nghiên cứu mang tính học thuật của anh Triệu đây sao?"

Vương Phong mỉm cười đáp: "Không phải!"

Nói xong, anh thò tay vào trong qua tài, lấy ra một bàn tay đã khô quắt, chỉ vào ngón tay của tử thi và nói: "Anh cứ xem rồi sẽ rõ."

Tôi nhìn theo hướng ngón tay của Vương Phong thì thấy đầu mỗi ngón tay đang cong lại của lòng bàn tay nhăn nheo màu vàng xám là móng tay trắng như vôi, trên nền trắng vôi ấy nổi lên những chấm sao li ti màu đỏ.

"Ô? Đúng là mới chết cách đây chưa lâu còn gì!" Tôi sực tỉnh.

"Hả? Sao anh biết?" Đại Bảo ngơ ngác chưa hiểu.

"Cậu ngốc quá!" Tôi cười vỗ vào gáy Đại Bảo một cái rồi giải thích, "Thời Hán lấy đâu ra kỹ thuật làm móng?"

"Này! Anh còn chưa tháo găng tay ra đâu đấy!" Đại Bảo trừng mắt nhìn tôi, "Đừng chạm vào đầu tôi!"

Tôi cười vang: "Tôi đã chạm vào thi thể đâu, găng tay còn sạch mà!"

Tôi chui ra khỏi lều, nói với thanh tra Triệu: "Anh Triệu, chúng tôi đã xem rồi, cảm giác của anh rất chính xác. Nếu đây không phải là vụ tự sát thì ắt hẳn là vụ án mạng. Cám ơn anh đã cung cấp một manh mối rất quan trọng cho cơ quan công an, giúp chúng tôi xác định vụ án này."

"Đó là điều chúng tôi nên làm mà!" Vẻ mặt của thanh tra Triệu ánh lên niềm tự hào, anh nói tiếp, "Nhưng hy vọng đây không phải án mạng, còn nếu là án mạng thì hy vọng các anh có thể lưu lại đây mấy hôm để phá án. Như thế chúng tôi mới có cơ hội cảm nhận được niềm vui phá án lần đầu tiên từng trải qua trong đời."

"Chắc chắn thế rồi!" Tôi đáp. Nói xong tôi quay lại nhìn Lâm Đào đang

tựa người trên vách lều, sắc mặt cậu ta tái nhợt.

"Cậu không sao chứ?" Tôi ân cần hỏi han, "Cậu không vào xem các dấu vết lưu lại trên vật chứng sao?"

"Chẳng có dấu vết nào hết!" Vương Phong nói, "Nhân viên kỹ thuật hình sự bên chúng tôi đã xem xét cẩn thận rồi, trước mắt căn cứ vào tình hình đã điều tra thì trong này có một đường hầm, điều đó chứng tỏ thi thể từ đường hầm trộm mộ xâm nhập vào mộ huyết và quan tài. Do công tác khai quật nên cả khúc đường hầm đó không còn tồn tại nữa, và cũng vì thế chẳng còn dấu vết gì đáng nói cả."

Lâm Đào vừa giật nảy mình vì câu nói đột ngột của tôi, giờ đã bình tĩnh lại.

Tôi cười cười nói với thanh tra Triệu: "Anh Triệu, vì liên quan đến vấn đề loại trừ khả năng người chết có bị trúng độc hay không, chúng ta buộc phải lấy phần bùn đất bám phía dưới thi thể đã xương hóa và cả thi thể hóa khô, không biết làm vậy có được không?"

Với những thi thể bị trúng độc, cùng với quá trình phân hủy hay phong hóa của thi thể thì một số thành phần độc tố có tính ổn định sẽ trầm lắng xuống nền đất ngay phía dưới thi thể. Bởi vậy đối với những thi thể bị nghi ngờ trúng độc, đặc biệt là những thi thể đã phân hủy hoặc phong hóa thì buộc phải lấy phần bùn đất phía dưới thi thể để tiến hành hóa nghiệm chất độc, từ đó xác định hoặc loại trừ khả năng trúng độc của nạn nhân.

Thanh tra Triệu gật đầu: "Mộ huyết này đã bị đào rỗng, trước đó chúng tôi cũng đã xem xét kỹ lưỡng rồi, ngoại trừ cỗ quan tài tương đối hoàn chỉnh này và bộ xương đã bị đè nát một nửa kia thì tất cả những thứ khác đều không còn bao nhiêu giá trị. Đất cát là thứ không đáng tiền, các anh cứ thoải mái lấy đi giám định."

"Trong đất còn lẫn không ít lông tóc." Vương Phong đứng bên cạnh vừa trút đất vào túi đựng vật chứng vừa nhận xét.

Tôi nói: "Lấy cả phần lông tóc vào túi, chúng tôi mang về kiểm tra xem có cung cấp thêm được manh mối hữu dụng nào không."

Trở ra rìa hiện trường khai quật, tôi nhìn quanh quất tứ phía, quan sát một lượt môi trường tại hiện trường rồi bảo: "Đi thôi! Chúng ta về nhà xác nào!"

Đội trưởng Tiêu bước đến hỏi: "Hả? Giờ này các anh còn đi đâu? Đã mười hai giờ rồi, không định ăn trưa à?"

Vì thành phố Sâm Nguyên nằm ở khu vực giáp ranh với tỉnh khác nên chúng tôi mất hơn ba tiếng đồng hồ ngồi xe ô tô mới đến được đây. Mãi làm việc, tôi cũng không nhận ra mặt trời đã lên cao bằng cây sào. Tôi lau mồ hôi trên trán, gật đầu: "Cũng được! Chúng ta tìm quán mì bò nào đó ăn lót dạ, sau đó còn phải tranh thủ thời gian về làm việc."

"Hôm nay chúng ta sẽ đến quán ăn đặc sản của vùng thưởng thức chút đặc sản nhé!" Đội trưởng Tiêu cười nói.

"Không không không!" Tôi xua tay, "Làm thế thứ nhất là lãng phí thời gian, thứ hai là lãng phí tiền thuế của nhân dân."

"Tôi bỏ tiền túi ra mời mà!" Đội trưởng Tiêu nói, "Tôi còn mời thêm một vài vị khách cùng ngành nữa, không chừng các anh quen nhau đấy, vì thế các anh nể mặt tôi đi ăn nhé!"

Người mà đội trưởng Tiêu muốn mời đi ăn là hai bác sĩ pháp y thuộc Phòng Giám định Tư pháp Hán Minh ở thành phố Long Phiên.

Căn cứ vào biểu quyết của đa số, bắt đầu từ năm 2005, các tổ chức giám định tư pháp xã hội học mọc lên như nấm. Phạm vi quản lý của các tổ chức

này là một vài giám định liên quan đến tố tụng dân sự, bao gồm cả giám định pháp y, giám định kiểm nghiệm dấu vết, giám định kiểm nghiệm giấy tờ... Vì liên quan đến tố tụng dân sự nên những cơ quan giám định tư pháp xã hội này sẽ thu phí của người yêu cầu giám định, có tích lũy tiền vốn ban đầu sẽ thu hút được nhiều nhân viên kỹ thuật hình sự đã nghỉ hưu gia nhập tổ chức. Sau khi nghỉ hưu, những cựu nhân viên giám định đi làm thuê cho các cơ sở giám định tư pháp để kiếm thêm chút tiền hoặc ít nhất là để mình không bị hụt hẫng sau khi nghỉ hưu, bởi vậy các phòng tư pháp này đúng là phúc âm của các cán bộ kỹ thuật hình sự.

Mấy hôm trước em trai của đội trưởng Tiêu bị một chiếc xe sang đâm ngã, người lái xe khi đó đang trong tình trạng say rượu, em trai của đội trưởng Tiêu bị thương ở đầu. Theo đúng trình tự thì em trai của đội trưởng Tiêu cần được các cơ sở giám định tư pháp xã hội tiến hành giám định và đánh giá mức độ thương tật, giấy giám định phân loại thương tật chính là căn cứ quan trọng giúp tòa án phán quyết số tiền bồi thường.

Vì thành phố Sâm Nguyên không có cơ quan giám định tư pháp xã hội, nên bên cảnh sát giao thông đã ủy thác cho cơ quan giám định tư pháp lớn nhất của tỉnh là Phòng Giám định pháp y Hán Minh tiến hành giám định. Một trong hai bác sĩ pháp y mà Phòng Giám định pháp y Hán Minh cử đi giám định thương tật là Tề Thăng, bác sĩ pháp y đã về hưu trước đây từng công tác tại Phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên, ông vừa là tiền bối, vừa là lãnh đạo cũ của đội trưởng Tiêu, bởi vậy đội trưởng Tiêu nhất định muốn mời họ đi ăn một bữa.

Trước đây khi tôi đến thành phố Long Phiên thực tập, bác sĩ Tề còn chưa nghỉ hưu, bởi vậy nhìn thấy vị tiền bối nhiều năm chưa gặp, tôi vô cùng vui sướng.

Bác sĩ Tề thấy chúng tôi cũng rất hứng khởi, ông uống vài chén rượu trắng với chúng tôi để mừng ngày gặp lại. Bác sĩ Tề chỉ vào cậu trợ lý đứng

bên cạnh và nói: "Cậu ta tên là Bộ Binh, học trò của tôi, năm ngoái ứng tuyển vào đơn vị tôi làm việc, hiện là nghiên cứu sinh của Học viện Pháp y thuộc Viện Hoàn Nam."

Cậu thanh niên tên là Bộ Binh có dáng người thâm thấp, gầy gầy, nom sạch sẽ trắng trẻo, trên sống mũi còn gá cặp kính gọng vàng.

"Ái chà! Còn có người họ Bộ sao? Tôi họ Pháo này, tên đầy đủ là Pháo Binh. Rất hân hạnh được gặp anh!" Đại Bảo cười lớn rồi nói, "Có điều nghiên cứu sinh trường chúng ta mà lại đi giám định ở cơ quan giám định tư pháp xã hội sao? Khác gì lấy dao mổ bò đi thái rau nhỉ! Lãng phí tài năng quá!"

"Sao cậu nói vậy?" Tôi trừng mắt nhìn Đại Bảo, "Ngành nào cũng là ngành cốt cán hàng đầu cả, bác sĩ pháp y làm việc ở phòng giám định tư pháp cũng quan trọng lắm đấy!"

"Anh ấy nói đúng mà!" Bộ Binh điềm nhiên nói, "Tôi cũng cảm thấy làm bác sĩ pháp y ở phòng giám định tư pháp đúng là phí hoài tuổi xuân. Làm bác sĩ pháp y trong ngành cảnh sát giống như các anh thú vị hơn nhiều."

Tôi tinh ý nhận thấy Bộ Binh có vẻ không vui nên vội vàng xoa dịu: "Không hẳn thế đâu! Ít nhất các cậu nhiều tiền hơn chúng tôi."

"Tiền phỏng có ích gì?" Bộ Binh gắp một cọng rau rồi nói, "Tiền quan trọng hơn lý tưởng được không?"

"Thế sao cậu không thi làm công chức nhà nước?" Tôi hỏi.

Bộ Binh mỉm cười, lắc đầu không đáp.

Tôi cảm thấy câu hỏi của mình hơi thất thố, mỗi người đều có vấn đề riêng khó nói, thế là tôi vội vàng chuyển chủ đề. Tôi quay sang nói với bác sĩ Tề: "Thầy Tề, nhóm em đến đây để hỗ trợ đội khảo cổ giải quyết một vụ án,

đến giờ nhóm em vẫn chưa tiến hành khám nghiệm tử thi. Em mô tả lại tình hình trước đó, rồi thầy nói quan điểm của thầy hướng dẫn chúng em đi đúng đường, được không?"

Bác sĩ Tề gạt đầu, cao hứng nói: "Được thôi! Mấy năm không chạm tay vào án mạng, tôi cũng thấy hơi ngứa nghề rồi đấy!"

Thế là tôi tường thuật lại từ đầu chí cuối tình hình công tác điều tra giai đoạn đầu và cả những phát hiện tìm thấy tại hiện trường, cuối cùng tôi nói: "Em cảm thấy vụ án này rất khó nhằn. Thi thể đã hoàn toàn khô hóa, nguyên nhân tử vong, thời gian tử vong, tính chất vụ án, việc tìm kiếm lai lịch người chết, công tác điều tra loại trừ nguyên nhân kết quả và cả việc phục dựng chân dung hung thủ đều là cả vấn đề. Tâm trạng em hiện giờ vừa lo lắng vừa bất an, không biết nên bắt đầu xử lý từ đâu."

Bác sĩ Tề hắng giọng khá lớn, rồi vuốt hàm râu, lim dim mắt nói: "Cậu kể nhiều quá làm đầu tôi cũng loạn cả lên. Xem ra lâu không dùng đến nên não han gỉ hết rồi. Tôi không chỉ điểm được gì cho cậu đâu, nhưng tôi cảm thấy liệu các cậu có nên suy đến vấn đề này không: Vì sao người chết lại trong tình trạng hỏa thiêu toàn thân?"

* Phương phi: nói nôm na là tuy đã đứng tuổi nhưng nhìn vẫn còn khỏe mạnh, hồng hào.

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Bóng Ác Quỷ Dưới Mộ Cổ (3)

Ngồi trên xe trở về nhà xác, lời của bác sĩ Tề cứ vảng vất trong đầu tôi. Đúng thế, hiện trường điều tra tại mộ cổ khiến tư duy của tôi định hình thiên kiến, thiên kiến đó chi phối tôi, làm tôi không để ý đến hiện tượng khác thường rất rõ ràng này. Vì niên đại cách đây đã quá lâu nên đa số quần áo của các thi thể trong mộ cổ đều bị mục nát phong hóa rồi tan biến hoàn toàn. Nhưng cỗ tử thi hằn chưa tử vong bao lâu này phải có quần áo trên người mới đúng chứ? Vì sao cô ta lại lỏa thể nhỉ?

Trong nhà xác, một cỗ xác khô được đặt trên bàn giải phẫu.

Cỗ xác khô đó nom như thể đang mặc bộ quần áo kẻ ca rô, khắp người vẫn vệt những đường kẻ giao nhau rất mảnh nhưng đều tăm tắp và có quy luật. Chúng tôi biết đây là hiện tượng "cơ thể người dẹt vải". Khi thi thể bị mất nước một cách quá nhanh, các tổ chức mềm liền co rút lại do mất nước, đặc biệt khi phần da của thi thể trở nên rất mỏng thì các mô cơ cũng theo đó mà mỏng đi, từ đó khiến bề mặt da có ngoại quan giống như mảnh vải dẹt.

Lần đầu tiên Lâm Đào nhìn thấy hiện tượng "cơ thể người dẹt vải" nên cậu ta tò mò đeo găng tay vào và sờ bề mặt da: "Thú vị thật! Tôi thấy lúc mới đến chúng ta không chú ý đến chi tiết thi thể này lỏa thể, biểu bì giống tấm vải dẹt và con người đục lỗ như cá chết là cũng có nguyên do của nó đấy. Tắm da này nom chẳng khác nào bộ quần áo làm bằng vải thô khoác lên cơ thể người chết."

Tôi không nói gì, bắt đầu tiến hành khám nghiệm tử thi. Xác khô là hiện

tượng thi thể rất có lợi cho công tác pháp y. Nó không bốc mùi hôi thối giống như khi thi thể trương phình, cũng không khó tìm chứng cứ giống như khi thi thể xương hóa. Những thi thể hóa khô cố định lại toàn bộ chứng cứ và manh mối do cơ thể bị phong hóa tự nhiên.

Ngoại trừ chiếc nhẫn đồng và mười ngón tay rất dài sơn từng chấm đỏ thẫm trên nền trắng ra thì toàn thân người chết gần như không còn bất kỳ vật tùy thân nào khác. Trên thi thể không có vết thương nào rõ rệt.

Chúng tôi mở khoang bụng, hộp sọ và phần lưng của tử thi theo đúng trình tự giải phẫu. Nội tạng của tạng của tử thi đã quắt lại vì mất nước, chúng tự tiêu và chỉ để lại lớp màng bọc. Kiểm tra xong cổ xác, chúng tôi không phát hiện ra bất kỳ vết thương nào dẫn đến tử vong, thế là ánh mắt mọi người liền tập trung vào khoang mũi họng và phần cổ của nạn nhân.

Sự co rút khiến các cơ trở nên khá mỏng, nhưng vẫn không thể che đậy được màu sắc vết máu thấm vào. Chúng tôi tìm thấy mấy vết xuất huyết nhỏ ở trên cơ cổ của thi thể. Tôi vội vàng tách xương móng và xương sụn giáp trạng của tử thi ra, quả nhiên xương móng phía phải sụn giáp bị gãy.

"Xương móng phía phải sụn giáp bị gãy, phù hợp với những hung thủ thuận tay phải, hẳn dùng ngón cái bên phải siết cổ nạn nhân và hình thành nên vết gãy này." Tôi nói, "Ta đã phân tích được phương thức sát thương rồi, nên cũng có thể giải thích được nguyên nhân tử vong."

"Đúng vậy!" Đại Bảo lấy toàn bộ tổ chức não đã hóa lỏng trong hộp sọ của nạn nhân ra, tách lớp màng cứng ở đáy sọ rồi nói, "Phần đá xương thái dương xuất huyết, tồn tại triệu chứng ngạt thở."

"Ý các anh là nạn nhân bị bóp cổ dẫn đến ngạt thở cơ học rồi tử vong sao?" Lâm Đào hỏi.

Tôi gật đầu: "Khi này khi rút móng tay của thi thể ra, tôi thấy lòng móng tay của cô ta có màu đen, chứ không có màu vàng xám giống như các thi thể bị khô hóa. Đây cũng là một trong những dấu hiệu cho thấy nạn nhân bị ngạt thở, căn cứ của chúng ta rất đầy đủ rồi!"

"Anh rút móng tay nạn nhân ra làm gì?" Trần Thi Vũ kinh ngạc thốt lên, "Bệnh hoạn quá mức!"

Tôi sầm mặt hỏi: "Sao cô lại bảo tôi bệnh hoạn? Đây là công việc theo quy trình thông thường mà!"

"À... thì bởi..." Trần Thi Vũ lúng túng, "Tưởng tượng thôi đã thấy ớn rồi!"

"Xem ra mỗi con người đều có yếu điểm, ngay cả Long Vũ bất khả chiến bại của chúng ta cũng vậy." Hàn Lượng tựa cửa hành lang phòng giải phẫu nói vọng vào.

"Đã xác định được nguyên nhân tử vong và phương thức sát thương." Tôi nói, "Nhưng làm cách nào để phán đoán được thời gian tử vong nhỉ? Chắc các cậu cũng hiếm khi thấy xác chết hóa khô phải không? Căn cứ vào mức độ phong hóa của xác chết để phán đoán thời gian tử vong thì không mấy chính xác."

"Tôi cảm thấy bác sĩ pháp y chúng ta có thể phán đoán bao nhiêu thì phán đoán bấy nhiêu thôi!" Vương Phong đứng cạnh nói, "Chỉ ít chúng ta có thể xác định nguyên nhân tử vong của cô ta, khẳng định không phải cô ta uống thuốc độc tự sát hoặc những lý do tương tự. Đây rõ ràng là một vụ án mạng, hơn nữa hung thủ giết người xong đã di chuyển xác đến đây."

"Xem ra nằm đất mà các anh lấy phía dưới thi thể và mang về phòng thí nghiệm xét nghiệm chẳng có tác dụng gì nhỉ?" Lâm Đào nói.

Tôi ngẩng phắt đầu, kêu lên: "Ừ nhỉ! Cậu không nói là tôi quên băng đảm

đất đó đấy! Sao không có tác dụng chứ? Đám đất đó giờ đang ở đâu rồi? Ở đâu vậy hả?"

Hàn Lượng bước hẳn vào phòng giải phẫu nói: "Ô! Tôi để ở ngoài xe và vừa mang nó vào trong này."

"Đại Bảo, cậu kiểm tra phần lưng và chân tay của người chết xem có vết thương nào không. Bác sĩ Vương, anh lấy răng và liên hợp xương mu của người chết để phán đoán lai lịch." Tôi vừa phân công công việc cho từng người vừa mở túi vật chứng đựng đầy đất ra, nhìn kỹ vật ở bên trong.

Hàn Lượng ngồi xổm xuống cạnh tôi hỏi: "Toàn bùn đất thôi, có gì đáng xem đâu? Chẳng lẽ bùn đất thời nhà Hán đáng tiền lắm sao?"

Tôi cười hì hì, nhúp mấy lọn tóc lẫn trong đám đất ra và nói: "Cậu đừng xem thường đám đất này, vì trong này chứa vật vô cùng quan trọng đấy!"

"Tóc ư? Tóc thì thế nào?" Hàn Lượng hỏi.

Tôi đáp: "Tóc là loại protein sừng không dễ phân hủy, đương nhiên không thể có chuyện tóc của người từ thời nhà Hán có thể duy trì được độ dai chắc như thế này, bởi vậy chỗ tóc này có thể là của người chết mà chúng ta vừa tìm thấy. Cậu xem này, chúng ta có thể căn cứ vào tóc của người chết để suy đoán màu tóc và kiểu tóc, từ đó tìm ra lai lịch chủ nhân của nó. Các mô mềm đã bị khô hóa nên việc xét nghiệm ADN tương đối khó khăn, nhưng ở chân tóc có nang lông, lấy nang lông đi xét nghiệm ADN lại rất dễ dàng, mà ADN cũng có tác dụng giúp chúng ta tìm thấy lai lịch của nạn nhân."

Hàn Lượng gạt đầu ra vẻ đã hiểu.

"Có điều..." Tôi phúi phần đất dính trên găng tay, nhúp ra một lọn tóc, nói tiếp, "Cậu không cảm thấy tóc của người này hơi kỳ quái ư? Sao chúng không rụng riêng rẽ thành từng sợi mà cứ dính thành từng lọn từng lọn vậy

nhỉ?"

"Đây là phần tóc rụng tự nhiên vì cơ thể bị khô hóa phải không?" Hàn Lượng hỏi.

Tôi gật đầu.

Hàn Lượng nói tiếp: "Tôi cảm thấy sờ dĩ tóc dính lại thành từng lọn thế này là vì nạn nhân từng đi nổi tóc."

Nói xong, cậu ta đeo găng tay, chậm chậm rẽ một lóc tóc ra, quả nhiên ở chính giữa lọn tóc có một sợi dây thun rất mảnh, cậu ta gỡ sợi dây thun ra.

"Ngay cả chuyện này mà cậu cũng biết sao?" Tôi kinh ngạc cầm sợi dây thun rất mảnh từ tay Hàn Lượng.

"Phần lưng và khớp chân tay của thi thể đều không có bất kỳ vết thương nào." Đại Bảo nói, "Tôi cũng không cần nấu liên hợp xương mu, vừa tách các mô mềm đã lập tức tuột khỏi xương luôn. Chúng nhũn đến mức đụng vào đã tan!"

"Các cậu đoán xem người chết tầm bao nhiêu tuổi?" Tôi nói trong khi mắt vẫn đang nhìn sợi dây thun và không ngoảnh đầu lại.

Đại Bảo đáp: "Ừm! Tôi đoán chừng ngoài hai mươi tuổi, các mẫu xương hóa vẫn còn mà!"

"Thật đáng tiếc! Một cô gái đang độ tuổi thanh xuân phơi phới mà lại phải sớm nằm xuống lòng đất lạnh." Tôi bùi ngùi.

"Không rõ cô ta chết được bao nhiêu năm rồi." Vương Phong nói, "Nếu cô ta chết năm ngoài hai mươi tuổi, nhưng đã chết cách đây hai mươi năm thì nói không chừng nếu sống đến giờ, cô ta cũng trở thành phụ nữ trung niên

rồi."

"Chắc chưa đến hai mươi năm đâu, nhưng cụ thể là từ bao giờ thì không thể xác định được. Chúng tôi chỉ biết cô ta tử vong khi ngoài hai mươi tuổi, nếu không thể phán đoán đại khái thời gian tử vong thì cũng không thể tính ra cô ta sinh năm bao nhiêu, như vậy vẫn không thể cung cấp manh mối hữu ích cho công tác tìm kiếm lai lịch nạn nhân được." Đại Bảo nói.

Tôi gật đầu: "Nạn nhân từng nổi tóc, làm móng. Đây là phương hướng điều tra lai lịch rất tốt, đáng tiếc là không thể phán đoán được năm sinh của nạn nhân, như thế cảnh sát điều tra khó lòng tìm ra lai lịch chính xác của nạn nhân."

"Thế có điều tra từ chiếc nhẫn này không?" Hàn Lượng đeo găng tay, vừa xoay tròn chiếc nhẫn đồng mà cậu ta lấy ra từ ngón tay của thi thể vừa hỏi.

"Ý cậu là gì?" Mắt tôi vụt sáng.

Hàn Lượng cười: "Anh xem này, chiếc nhẫn này trông rất rởm, vừa nhìn là biết hàng chợ. Đây chính là loại nhẫn to bản mà các cô bé có tính cách nổi loạn thường thích đeo. Có điều tạo hình của chiếc nhẫn này nhìn quen lắm!"

"Avatar!" Trần Thi Vũ và Lâm Đào cùng đồng thanh kêu to.

Lâm Đào đỏ ửng hai má, trong khi Trần Thi Vũ lại nhìn sang Hàn Lượng khen: "Anh siêu thật đấy!"

"Bộ phim đó ra rạp vào thời gian nào ấy nhỉ?" Tôi vội hỏi.

"Ra rạp chiếu phim quốc gia vào tháng 1 năm 2010." Cậu "bách khoa toàn thư" Hàn Lượng lại trả lời, "Chắc cách đây hơn hai năm rồi!"

"Chắc cũng tầm đó!" Tôi nói, "Thông thường sau khi phim ra rạp thì trong

vòng vài tháng sẽ liên tiếp có những sản phẩm ăn theo chủ đề đó. Khoảng thời gian này cũng là lúc tạo hình nhân vật chính của bộ phim được bán chạy nhất. Tôi thấy quá trình khô đi của thi thể đã ở mức tương đối, chỉ ít cũng phải trên năm rưỡi rồi. Như vậy về mặt thời gian là hoàn toàn khớp nhau."

"Ý anh là nạn nhân đích xác tử vong vào năm 2010 sao?" Đại Bảo hỏi.

Tôi gật đầu đáp: "Nhưng cụ thể là mùa nào thì chịu, vì nạn nhân không mặc quần áo nên chúng ta cũng không thể phán đoán chính xác được. May mà chúng ta đã đại khái đoán được thời gian tử vong, đồng nghĩa với việc đã mang đến cho các cảnh sát điều tra một tia sáng quan trọng. Hàn Lượng, lần nay cậu lập được công to rồi đấy!"

*

Đây là lần đầu tiên tôi bước vào văn phòng của tổ chuyên án mà tâm trạng phấp phồng như vậy. Tuy lần công tác này có nhiều phát hiện nhưng đồng thời cũng tồn tại rất nhiều điểm nghi vấn.

Tôi thấp thỏm ngồi xuống góc bàn họp, nói: "Trưởng phòng Tiền, qua việc giám định hiện trường và khám nghiệm tử thi, chúng tôi cũng có một vài phát hiện, nhưng công tác tiếp theo vẫn cần dựa vào phía cảnh sát điều tra xử lý mới được."

"Không sao! Anh cứ nói đi!" Trưởng phòng Tiền Lập Nghiệp nhìn thấu nỗi lòng bất an của tôi nên nhẹ nhàng trấn an.

Tôi gật đầu, sắp xếp lại luồng tư duy rồi nói: "Căn cứ theo kinh nghiệm khám nghiệm tử thi của chúng tôi thì có thể khẳng định hung thủ là kẻ thuận tay phải, hấn bóp cổ nạn nhân khiến nạn nhân bị ngạt thở cơ học dẫn đến tử vong, thời gian tử vong là khoảng năm 2010, nhưng chưa thể xác định thời gian chính xác."

"Khoảng thời gian dài cả một năm như thế đúng là khó cho công tác điều tra loại trừ đấy!" Trưởng phòng Tiền nói.

Tôi tiếp tục trình bày: "Nạn nhân trong tình trạng lỏa thể, trên tay đeo chiếc nhẫn bằng đồng. Từ đó cho thấy nạn nhân không phải người có tiền, bởi vậy vụ án này không giống vụ giết người cướp của."

"Toàn thân lỏa thể ư?" Trưởng phòng Tiền cau mày hỏi, "Ý anh đây là vụ cưỡng bức giết người sao?"

"Cũng không giống!" Tôi lắc đầu, "Thứ nhất, phần lưng và chân tay nạn nhân không có các vết thương do trói buộc hoặc đè ép, chỉ duy phần cổ có vết bóp siết. Bởi vậy tôi cảm thấy hung thủ đột nhiên lao đến bóp cổ nạn nhân khiến nạn nhân tử vong, động tác phạm tội vô cùng đơn giản, không giống hành động của một kẻ đang có âm mưu xâm hại tình dục. Thứ hai, nếu đây là vụ cưỡng hiếp giết người rồi vứt xác ở một địa điểm khác, thì hung thủ cũng không cần thiết phải lột sạch sành sanh mọi thứ trên người nạn nhân, bao gồm cả tất chân nữa chứ. Thứ ba, thi thể nạn nhân trong tình trạng khô hóa, nếu có vết thương thì chắc chắn các vết ngoại thương sẽ được lưu lại một cách toàn diện, nhưng bộ phận sinh dục của nạn nhân lại không hề có vết thương nào. Chính vì vậy, chúng ta không thể phán đoán tính chất của vụ án thông qua việc nạn nhân có mặc quần áo hay không."

"Thế vì sao cô ta lại lỏa thể?" Đội trưởng Tiêu hỏi, "Quần áo của cô ta đâu?"

Tôi lắc đầu: "Chuyện đó tôi vẫn chưa nghĩ ra."

Mọi người trầm tư suy nghĩ một lát, trưởng phòng Tiền nói: "Trưởng khoa Tàn cứ nói tiếp đi!"

Tôi gật đầu tiếp tục trình bày: "Nạn nhân có đặc trưng nhận lai lịch khá rõ

rệt, tôi nghĩ việc xác định ra lai lịch của cô ta chắc sẽ không mấy khó khăn. Thứ nhất, nạn nhân chừng ngoài hai mươi tuổi, cao 1m6, thi thể có thể hóa khô chứng tỏ lớp mỡ dưới da không dày, bởi vậy tôi đoán nạn nhân có thể trạng hơi gầy. Thứ hai, trên ngón tay nạn nhân đeo chiếc nhẫn Nasreddin khá đặc trưng. Thứ ba, nạn nhân từng nối tóc và làm móng, tôi đã chụp ảnh lại rồi, các anh có thể căn cứ vào đặc trưng của sợi dây thun và hình làm đẹp móng tay để điều tra loại trừ những cô gái mất tích năm 2010 có những đặc điểm vừa nêu là có thể tìm thấy bố mẹ người thân của cô ta, rồi tiến hành so sánh ADN."

"Bất kể thế nào cũng phải tìm ra lai lịch của nạn nhân trước đã." Trưởng phòng Tiền chốt lại, "Manh mối các anh cung cấp cũng khá nhiều rồi, chúng ta cần phải tranh thủ thời gian hành động."

"Thế giờ chúng tôi trở về khách sạn được chưa?" Tôi hỏi.

Trưởng phòng Tiền gật đầu rồi nói tiếp: "Có điều tôi vẫn hy vọng sau khi phá giải được vụ án này, các anh hãy trở về đơn vị. Tìm ra lai lịch của nạn nhân rồi vẫn chưa biết có thể lần được các manh mối hoặc phát hiện các chứng cứ có liên quan để phá án hay không. Đến lúc ấy, chúng tôi lại cần sự giúp đỡ và hướng dẫn của các anh."

Tôi gật đầu đồng ý.

Như sức nhớ ra điều gì, trưởng phòng Tiền vội nói tiếp: "À đúng rồi! Khi các anh về khách sạn thì đừng quên ghé qua phòng 6019 gặp thanh tra Triệu một lát. Dường như lòng hiếu kỳ của anh ấy với chuyên ngành pháp y vượt qua cả công tác khảo cổ mà anh ấy đang chuyên trách đấy!"

Tôi bật cười lớn và nhận lời trưởng phòng Tiền.

Nhóm chúng tôi ăn tối qua loa rồi trở về khách sạn. Chúng tôi đến thẳng

phòng của thanh tra Triệu.

"Sao rồi? Các anh đã phá được án chưa?" Thanh tra Triệu tò mò hỏi.

Tôi lắc đầu mỉm cười: "Phá án đâu thể nhanh thế được! Còn xa lắm!"

"Anh bảo hung thủ có khả năng là dân trộm mộ không?" Thanh tra Triệu lại hỏi.

Thì ra là vậy! Điều thanh tra Triệu quan tâm không phải bản thân vụ án mạng mà là anh hy vọng có thể tìm ra tên trộm mộ dựa vào cơ sở manh mối có được từ việc phá án của chúng tôi, từ đó tìm lại được bảo vật đã bị mất của đất nước.

Có điều lời của thanh tra Triệu cũng đã nhắc nhở tôi một chi tiết rất quan trọng.

"Đúng rồi!" Tôi reo lên, "Các anh phát hiện thấy bao nhiêu đường hầm dưới mộ huyết?"

Thanh tra Triệu đáp: "Một đường thôi!"

"Vậy nghĩa là muốn vào huyết mộ thì buộc phải đi vào con đường đó đúng không?" Tôi hỏi.

Thanh tra Triệu gật đầu.

Tôi vỗ đùi đánh đét một cái, rồi nói tiếp: "Sao tôi không nghĩ đến nhỉ? Nếu không phải dân trộm mộ thì sao biết được con đường hầm rất kín đáo đó?"

"Có lý!" Đại Bảo cũng reo lên, "Vậy chúng ta có cần yêu cầu cảnh sát bên trộm cắp tài sản hỗ trợ điều tra không?"

Tôi lắc đầu: "Chưa vội! Đợi chúng ta bắt được hung thủ giết người hăng hay."

"Vậy tiếp theo các anh sẽ làm gì?" Thanh tra Triệu hỏi, "Thực ra cả vật mộ cổ này chia ra thành hai khu vực, ngôi mộ mà mấy hôm trước chúng tôi khai quật chỉ là một trong hai ngôi mộ mà thôi, ngoài ra còn một khu vực khác, ở đó cũng có một đường hầm dẫn vào mộ huyết."

Tôi vẫn đang suy ngẫm về gợi ý mà thanh tra Triệu vừa mới nhắc đến, nghe anh nói vậy nhất thời tôi vẫn chưa phản ứng lại được, trầm ngâm một lát, tôi nói: "Hả? Vẫn chưa khai quật sao? Vậy anh có thể đưa chúng tôi đến đó xem không?"

Thanh tra Triệu nheo mắt nói: "Khu đó có cảnh sát vũ trang bảo vệ rất nghiêm ngặt, không được tự do ra vào. Tôi phải xin chỉ thị của cấp trên đã. Thủ tục phiền phức như vậy, các anh có thực sự cần phải vào không?"

"Cần chứ! Đương nhiên là rất cần!" Tôi vội nói.

"Được rồi!" Thanh tra Triệu nói xong thì đi ra ngoài gọi điện thoại.

"Thực sự... phải vào đó thật sao?" Lâm Đào lắp bắp hỏi.

Tôi mỉm cười gật đầu: "Mục đích chủ yếu là muốn vào kiểm tra xem đó có phải hiện trường liên quan không, mục đích thứ yếu là vào đó để mở mang tầm mắt, xem đường hầm trộm mộ rốt cuộc trông như thế nào."

"Tôi biết rồi! Ngoài ra anh còn một mục đích chủ yếu của chủ yếu nữa." Hàn Lượng cười vẻ thần bí, "Chính là muốn thực hiện lời hứa của mình, giúp Lâm Đào thoát khỏi ám ảnh tâm lý."

Cậu ta vừa dứt lời thì thanh tra Triệu trở lại phòng: "Các cậu thấy tôi giỏi không? Uốn ba tấc lưỡi là sắp đồng ý rồi!"

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 7 - Bóng Ác Quỷ Dưới Mộ Cổ (4)

"Có lẽ bọn trộm mộ này là băng nhóm có tổ chức, hơn nữa còn là nhóm kỳ cựu và lão luyện." Thanh tra Triệu cầm đèn đi trước, "Đường hầm này dẫn thẳng đến quách thất, sau đó đi xuyên qua mấy mộ huyết trong khu vực. Lúc trước chúng tôi khai quật ngôi mộ đó ra xem thì thấy đồ cổ trong đó gần như đều bị lấy đi toàn bộ."

Tôi đi sau thanh tra Triệu, đỡ Lâm Đào chậm chậm men theo đường hầm dốc dựng đứng di chuyển dần xuống phía dưới.

"Có lẽ đáy đường hầm cách mặt đất chừng bốn, năm mét." Giọng nói sang sảng của thanh tra Triệu cũng ít nhiều giúp chúng tôi vững dạ hơn.

"Các cậu nhìn thấy chưa? Phía trước chính là quan tài đấy, làm gì có yêu ma quỷ quái gì đâu?" Tôi cố tình nói thật to.

Trong bóng tối, tôi không nhìn rõ vẻ mặt của Lâm Đào nhưng từ bờ vai đang run lẩy bẩy của cậu ta, tôi biết bây giờ cậu ta đang phải vật vã đấu tranh với nỗi sợ của chính mình.

"Gì thế này?" Đại Bảo kêu lên.

Mấy chùm ánh sáng đèn lập tức đồng loạt hướng về phía chân của Đại Bảo.

"Quần áo!" Lâm Đào đột nhiên quên sợ hãi, bật nói thành lời.

Dưới ánh đèn, chúng tôi thấy vật thể làm bằng vải bị đất bụi phủ dày, nhìn nút cúc phản chiếu lại ánh sáng, tôi biết đây quả nhiên là mấy bộ quần áo.

"Đứng im, đừng di chuyển nữa! Để tôi xem quanh đó có dấu chân không?" Lâm Đào hồ như quên hết mọi nỗi ám ảnh đáng sợ từ thuở niên thiếu. Về mặt cậu ta nói cho chúng tôi biết một điều, nếu ta thực sự yêu nghề thì sự chuyên tâm của ta hoàn toàn có thể đè bẹp mọi nỗi sợ hãi.

Lâm Đào đeo găng tay và bọc giấy, dùng đèn soi dấu chân soi lên nền đất trong đường hầm, từng bước từng bước tiến gần đồng quần áo.

"Đáng tiếc! Xem ra thời gian cách đây quá lâu, mặt đất toàn bụi nên hoàn toàn không thấy dấu chân nào cả." Lâm Đào cúi lom khom, chầm chậm bước đến cạnh đồng quần áo, nói tiếp, "Một đôi giày thể thao, một sơ mi ngắn tay chất liệu tơ tằm, quần bò, tất chân, ừm, còn cả quần áo lót nữa."

Tôi đứng sau lưng, ném cho cậu ta túi đựng vật chứng, thông thả bảo: "Tôi có linh cảm vụ án này sắp phá được rồi!"

Trong phòng vật chứng của Phòng Cảnh sát thành phố Sâm Nguyên, tôi vừa bày từng chiếc quần áo lên bàn đặt vật chứng vừa nói: "Lâm Đào, hình như cậu đã thoát được nỗi ám ảnh quá khứ rồi đấy!"

Lâm Đào lắc đầu: "Ai mà biết được! Có điều chí ít bây giờ tôi không sợ những nơi giống như hang động, huyết mộ nữa."

"Rõ ràng đây là trang phục mùa hè." Tôi chuyển đề tài, "Chiếu tia cực tím vào chỗ quần áo này xem nào!"

Vì thời gian xảy ra án mạng cách đây đã hai năm nên bề mặt quần áo gần như bị bụi phủ kín. Chúng tôi đành gửi hy vọng vào các mẫu vật như lông tóc, huyết dịch, chất bài tiết... dính trên quần áo, bởi vậy chúng tôi không dám làm sạch đồng quần áo này. Tia cực tím giúp chúng tôi tìm thấy các dấu

vết khả nghi trên quần áo. Quả nhiên sau khi kiểm tra bằng tia cực tím, chúng tôi tìm thấy dấu máu dính trên chiếc quần bò xanh của nạn nhân.

"Có vết máu này!" Đại Bảo reo lên, "Một vết máu kéo dài! Chắc đây không thể là vết máu do chính nạn nhân gây ra, phải không nào?"

"Thứ nhất, chúng ta không phát hiện thấy vết thương hở trên bề mặt da của nạn nhân. Thứ hai, đây là áo ngoài của nạn nhân, dù bề mặt da của cô ta có vết thương thì cũng rất khó thấm vết máu ra tận áo ngoài. Thứ ba, đây là vết máu dạng kéo dài chứ không phải vết máu dạng nhỏ giọt, bởi vậy đây không thể là vết máu rớt xuống khi nạn nhân bị thương ở mũi hoặc miệng." Tôi nhận định.

"Ý anh là vết máu này của hung thủ sao?" Lâm Đào hỏi.

Tôi gật đầu: "Rất có khả năng là vậy. Chúng ta mang cả chiếc quần bò này đến phòng xét nghiệm ADN xem sao."

"Không ngờ chuyển 'thám hiểm' này lại cung cấp cho chúng ta manh mối quan trọng như vậy." Thanh tra Triệu sờ cằm, mắt lim dim nói.

"Đúng vậy!" Tôi nói, "Đây đúng là phát hiện bất ngờ và vô cùng quan trọng."

"Làm sao các anh biết đây chắc chắn là quần áo của nạn nhân?" Trần Thi Vũ nghiêng đầu hỏi.

Tôi nói: "Nạn nhân trong tình trạng lỏa thể, trong khi ở đây có nguyên bộ quần áo, cả hai lại đều được phát hiện trong mộ huyết. Sự trùng hợp thể này không thể gọi là tình cờ trùng hợp được, giữa chúng nhất định phải có mối quan hệ nào đó."

"Nếu có kết quả ADN, thì công tác phá án của chúng ta sẽ thuận lợi hơn

nhiều." Lâm Đào cố kìm nén sự hưng phấn trong lòng.

"Phát hiện lần này không chỉ mang ý nghĩa như vậy đâu." Tôi nói, "Đương nhiên ADN cũng là yếu tố rất quan trọng, nhưng ngoài ra, thông qua tình trạng quần áo mà chúng ta tìm thấy, chúng ta có thể phán đoán nạn nhân thiệt mạng vào mùa hè năm 2010. Còn nữa, quần áo cũng là thông tin quan trọng giúp chúng ta tìm kiếm được gốc gác của nạn nhân. Có những manh mối này rồi, công tác điều tra và tìm kiếm lai lịch nạn nhân sẽ càng đơn giản hơn. Cuối cùng, tôi vẫn đang suy nghĩ một chuyện, hung thủ đã giấu xác nạn nhân và quần áo của nạn nhân ở hai nơi riêng rẽ, vậy thì hành động này đã thể hiện thói quen của hắn, hắn biết mộ cổ là nơi ẩn giấu vô cùng kín đáo và bí mật, đồng thời biết đích xác địa điểm của hai đường hầm trộm mộ dẫn đến mộ cổ. Vậy thì chắc chắn không phải là hắn ngu ngơ chui xuống mộ cổ, mà rất có thể hắn chính là một trong những thành viên của nhóm trộm mộ. Phán đoán theo hướng ngược lại thì hung thủ biết rõ y phục của các thi thể từ thời Hán đều đã phong hóa và tiêu biến, nên hắn cởi y phục của nạn nhân để đánh lừa thị giác và phán đoán của người khác. Hắn nghĩ nếu chẳng may một ngày các nhà khảo cổ phát hiện ra xác chết của nạn nhân thì chắc chắn họ sẽ cho rằng đây là xác chết của người thượng cổ, mà dẫu ai đó phát hiện ra quần áo thì cũng không thể liên hệ đồng quần áo đó với xác chết của người xưa được, bởi rốt cuộc nhìn thấy quần áo cũ kĩ ở nơi như thế này cũng là điều rất bình thường."

"Đúng là hao tâm tổn trí bài binh bố trận quá nhỉ! Có điều giấc mơ đẹp của hắn đã hoàn toàn tan vỡ." Lâm Đào nói, "Ngày chúng ta tóm cổ hắn không còn xa nữa đâu!"

Sau khi gọi điện thông báo cho tổ chuyên án tiến triển mới nhất của vụ án, chúng tôi trở về khách sạn đánh một giấc thật ngon lành. Vốn nghĩ sáng ra sẽ nhận được tin tốt nhưng thực tế chứng minh suy nghĩ và hiện thực đúng là biển trời cách biệt.

Danh sách những người mất tích vừa nhiều lại vừa phức tạp, thông tin về ADN của những người mất tích thường lấy kết quả so sánh mẫu ADN của bố mẹ làm căn cứ, trong khi kho dữ liệu lại không thể so sánh chuẩn xác mà buộc phải do con người so sánh. Vật tùy thân và thông tin về quần áo của nạn nhân đều cần thời gian để kiểm tra, đối chiếu, bởi vậy sau một đêm, công tác tìm kiếm lai lịch nạn nhân không hề có tiến triển gì.

Công tác giám định và kiểm nghiệm của bác sĩ Tề và Bộ Binh đã hoàn tất. Buổi trưa, chúng tôi đi ăn cơm cùng nhau. Lúc đôi mắt tiễn họ lên xe rời khỏi hiện trường, tôi nhận được điện thoại của tổ chuyên án.

"Tìm thấy lai lịch nạn nhân rồi!" Trưởng phòng Tiền vừa thấy chúng tôi bước vào phòng họp đã vội nói, "Nạn nhân tên là Cao Lâm Hoa, sinh năm 1989, tốt nghiệp cấp ba, kinh doanh cá thể sống ở thành phố Bân Nguyên."

"Hả? Tìm nhanh vậy sao?" Tôi vui mừng hỏi, "Làm sao các anh tìm được lai lịch của cô ta?"

"Trước tiên là nhờ quần áo của nạn nhân." Trưởng phòng Tiền nói, "Chúng tôi phát hiện mác trên áo của nạn nhân là của một nhà may ở thành phố Bân Nguyên. Năm 2010, khi nhà may này mới thành lập, kênh bán hàng chủ yếu của họ được đặt ở thành phố này, bởi vậy chúng tôi chuyển hướng điều tra từ thành phố Sâm Nguyên sang thành phố Bân Nguyên. Được sự giúp đỡ của cảnh sát thành phố Bân Nguyên, chúng tôi nhanh chóng tìm được một tiệm chuyên làm đẹp. Căn cứ theo lời tường trình của chủ quán, chúng tôi phát hiện phương pháp nối tóc, sợi dây thun mà các anh phát hiện trên người nạn nhân và cả hình sơn móng tay nữa, đều từ tiệm làm đẹp của anh ta."

"Và anh ta nói cho các anh biết lai lịch của nạn nhân sao?" Tôi hỏi.

Trưởng phòng Tiền lắc đầu: "Sau khi tôi đưa trang phục của nạn nhân ra,

anh ta vẫn không thể nhớ cô gái nào từng mặc trang phục này đến tiệm anh ta làm tóc và làm móng, dầu sao cũng hai năm trôi qua rồi mà! Sau đó, buổi sáng hôm ấy, khi đi loanh quanh khu vực tiệm làm tóc, một người bán hàng dạo nhận ra chiếc nhẫn Nasreddin đó là do anh ta bán. Thật tình cờ, người bán hàng này lại quen biết Cao Lâm Hoa."

Trưởng phòng Tiền ngừng một lát rồi nói tiếp: "Nạn nhân vốn là trẻ mồ côi, từ nhỏ sống ở cô nhi viện. Từ khi tốt nghiệp cấp ba đến năm 2010, cô ta luôn sống một mình. Đến khoảng tháng 8 năm 2010, cô ta đột nhiên mất tích, vài người bạn của cô ta lại cho rằng cô ta cùng bạn trai rời khỏi thành phố Tân Nguyên nên chẳng ai báo cảnh sát, ngay cả cô bạn 'quý hóa' cùng phòng chung vốn làm ăn với cô ta cũng không báo cảnh sát."

"Xem ra cô bạn chung vốn đó muốn một mình nằng hết số vốn làm ăn. Đúng là đời!" Tôi thở dài.

Trưởng phòng Tiền nói: "Tuy không có mẫu ADN của bố mẹ cô ta để xác định lai lịch nhưng từ quần áo và ảnh phục dựng, chúng tôi xác nhận nạn nhân chính là Cao Lâm Hoa không còn nghi ngờ gì nữa."

"Trẻ mồ côi, bạn bè lại không quan tâm ư? Vậy bước tiếp theo các anh định điều tra như thế nào?" Tôi hỏi.

Trưởng phòng Tiền lắc đầu: "Trước mắt chưa có cách nào điều tra tiếp. Bạn trai của nạn nhân tên là Dương Uy, sống ở thành phố Tân Nguyên chúng tôi. Ban đầu, chúng tôi nghi ngờ người này là hung thủ, nhưng sau khi điều tra thì được biết tháng 7 năm 2010, anh ta bị tạm giam vì cố ý gây thương tích, sau đó bị tòa án định tội ba năm tù giam, giờ vẫn đang trong thời gian thụ án. Anh ta căn bản không có đủ điều kiện gây án."

"Tháng 7 bị tạm giam, tháng 8 nạn nhân mất tích." Tôi lẩm bẩm, "Chuyện này cũng hơi tình cờ nhỉ!"

"Đúng vậy!" Trưởng phòng Tiền nói, "Bởi vậy tạm thời chúng tôi vẫn chưa làm rõ được tình hình, một mặt đang ra lệnh lật lại hồ sơ vụ án gây thương tích nhẹ năm đó, mặt khác bộ phận xét nghiệm ADN đang tiến hành xác minh ADN của Dương Uy."

Khổ sở chờ đợi trong phòng họp tổ chuyên án suốt một đêm, cuối cùng trưởng phòng xét nghiệm Triệu Kỳ cũng đẩy cửa mang kết quả ADN đến.

Mọi người đều hướng về phía trưởng phòng Triệu với ánh mắt tràn trề hy vọng.

Triệu Kỳ nói: "ADN bị loại trừ, vết máu trên trang phục của nạn nhân không phải của Dương Uy."

Mọi người yếu xìu cúi đầu.

Triệu Kỳ nói tiếp: "Có điều tôi thấy lẩn tẩn một chuyện. Thông qua việc phân tích nhiễm sắc thể phả hệ của cậu ta, tôi cho rằng Dương Uy và chủ nhân của vết máu này tồn tại quan hệ huyết thống."

"Cô nói vậy nghĩa là gì?" Mọi người lại bừng lên hy vọng, ngẩng đầu chờ đợi.

Triệu Kỳ thích thú nhìn vẻ mặt của chúng tôi, che miệng cười đáp: "Thì nghĩa là chưa biết chừng hung thủ là anh em họ, hoặc chú bác gì đó của Dương Uy."

Trưởng phòng Triệu vừa dứt lời thì trưởng đồn nhanh chân bước vào phòng, miệng còn thở hổn hển: "Báo cáo trưởng phòng, chúng tôi đã lật lại hồ sơ vụ án gây thương tích của Dương Uy. Vào ngày 18 tháng 7 năm 2010, vì vài chuyện vặt mà Dương Uy cãi vã với một người không quen biết rồi động tay động chân khiến đối phương bị gãy xương sườn, bên pháp y giám định và kết luận đây là thương tích loại nhẹ. Cuối tháng 7, Dương Uy bị

chúng tôi tạm giam vì thương tích nhỏ vốn có thể hòa giải mà, bởi vậy ban đầu chúng tôi định để hai bên tự điều đình, kết quả bên bị thương cố tình làm lớn chuyện, yêu cầu Dương Uy phải bồi thường hai mươi vạn tệ. Khi đó Dương Uy còn là sinh viên đang học trong trường đại học, bố mẹ đều mất sớm, một mình vừa học vừa làm nuôi sống bản thân.Ồ! Có khả năng bạn gái cậu ta cũng giúp đỡ tiền bạc thêm, chứ cậu ta lấy đâu ra số tiền lớn như thế. Chúng tôi đành giao cho Viện Kiểm sát tiến hành tố tụng theo pháp luật. Vì thái độ của Dương Uy khi ra tòa rất ngang bướng, bất hợp tác nên bị tòa tuyên án ba năm tù giam, đường học cũng đứt đoạn từ đó. Cậu ta cũng rất thảm."

"Cậu ta còn người thân nào không?" Trưởng phòng Tiền lập tức hỏi ngay.

"Dạ?" Rõ ràng trưởng đồn không hề chuẩn bị cho câu hỏi này nên lật đật giở hồ sơ, mãi lát sau mới đáp, "Có một người chú và hai người cô, còn có hai bà dì nữa, có điều những người này thấy Dương Uy gặp nạn nhưng không ai ra tay giúp đỡ cậu ta."

"Lập tức tiến hành xét nghiệm máu của người chú và các anh em họ của cậu ta!" Trưởng phòng Tiền phấn khích ra lệnh.

Đêm hôm đó, cả nhóm đều mất ngủ.

Vừa rạng sáng hôm sau, tôi mở to hai mắt sưng đỏ ra ra vào vào phòng họp của tổ chuyên án, các đồng chí thuộc đội phòng chống trộm cướp đã được huy động vào cuộc, họ lập tức khởi hành đến thành phố Sâm Nguyên.

Thực ra trong đêm mất ngủ đó, chỗ tôi đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Chú của Dương Uy - Dương Giải Phóng là gã trộm mộ nhất gan, yếu đuối.

Sau khi có kết quả xét nghiệm ADN, Dương Giải Phóng đã bị cảnh sát

tóm gậy cổ ngay tại giường. Một tiếng sau, ông ta bị dẫn về đồn cảnh sát và thành thực khai báo hành vi trộm mộ của ông ta. Hai tiếng sau đó, ông ta tiếp tục khai nhận về hành vi giết người.

Dương Giải Phóng và một vài người cùng thôn là đầu sỏ vụ trộm mộ thời nhà Hán. Năm 2008, bọn chúng trộm được bốn mươi bảy loại văn vật khác nhau, đồng thời bán giá rẻ cho những kẻ buôn lậu văn vật.

Dưới sự chỉ đạo của đội trưởng Đội Phòng chống trộm cướp, các cảnh sát điều tra đã lần ra dấu vết và nhanh chóng phá vỡ đường dây buôn bán văn vật, thu hồi quá nửa số văn vật trong số bốn mươi bảy văn vật bị giao bán, số còn lại vẫn tiếp tục điều tra và làm rõ. Vụ án mạng này đã liên đới đến vụ trộm mộ và nhờ đó lấy lại được những báu vật bị thất thoát của quốc gia. Nhưng đó là những câu chuyện về sau.

Nghe xong câu chuyện của Dương Uy và Cao Lâm Hoa, tâm trạng đang vui mừng vì phá được án của mọi người chợt trầm xuống, ai cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối cho họ.

Bố mẹ của Dương Uy sớm qua đời vì tai nạn giao thông khi cậu ta mới mười hai tuổi, Dương Uy đến xin từng người họ hàng của mình giúp đỡ, nhưng những người họ hàng nhẵn tâm đó đều đuổi cậu ra khỏi cửa. Năm hai mươi tuổi, Dương Uy bắt đầu vừa học vừa làm thuê ở mỏ than.

Năm 2009, cậu đỗ đại học và quen với Cao Lâm Hoa qua một lần nói chuyện trên QQ. Hai người đều là cô nhi nên họ thông cảm sâu sắc với nhau, họ không nói nhiều nhưng nhanh chóng yêu nhau. Dương Uy vừa học vừa làm thêm, còn Cao Lâm Hoa ra sức kiếm tiền nuôi Dương Uy học.

Tháng 7 năm 2010, khi đi làm thuê trong kỳ nghỉ hè, vì một vài tranh chấp với khách hàng mà Dương Uy đánh người kia khiến anh ta bị thương nhẹ. Người khách đó không đếm xỉa đến đề nghị hòa giải của bên cảnh sát

mà kiên quyết yêu cầu đối phương phải bồi thường ngay hai mươi vạn tệ. Cao Lâm Hoa nghe tin này liền bôn ba vay mượn hết người này đến người khác và chuẩn bị được mười lăm vạn tệ để mang đi bồi thường. Nhưng người khách bị đánh nợ biết Dương Uy là sinh viên, anh ta hiểu rõ chỉ cần Dương Uy mặc án hình sự là sự nghiệp học hành coi như chấm dứt nên kiên quyết nếu thiếu nửa xu cũng không chịu hòa giải.

Cao Lâm Hoa lúc này đã bước vào đường cùng chợt nhớ có lần Dương Uy từng bảo cô rằng chú Dương Uy là dân trộm mộ, nên có lẽ sẽ có nhiều tiền. Thế là Cao Lâm Hoa một thân một mình đến nhà Dương Giải Phóng, cầu xin Dương Giải Phóng cho cô vay năm vạn tệ để cứu Dương Uy.

Dương Giải Phóng là kẻ yếu đuối, lại sợ vợ. Vì vợ ông ta kiên quyết phản đối nên mặc kệ Cao Lâm Hoa dập đầu cầu xin, khóc lóc, lăn lộn thế nào, Dương Giải Phóng vẫn kiên quyết từ chối không cho Cao Lâm Hoa vay tiền.

Thấy thời hạn hòa giải đã sắp hết, Cao Lâm Hoa đành uy hiếp Dương Giải Phóng, nếu ông ta không chịu cho cô vay tiền, cô sẽ tố cáo cho công an biết ông ta là dân trộm mộ. Ăn trộm văn vật là tội lớn, nên sau khi thương lượng với vợ, Dương Giải Phóng quyết định giết Cao Lâm Hoa diệt khẩu.

Đầu tháng 8 năm 2010, Dương Giải Phóng vờ đồng ý cho Cao Lâm Hoa vay tiền và bảo cô ta đến Sâm Nguyên. Nhân lúc Cao Lâm Hoa không phòng bị, Dương Giải Phóng đã bóp cổ cô. Vì muốn cải trang thi thể của Cao Lâm Hoa thành xác chết cổ nên Dương Giải Phóng lột bỏ hết y phục của Cao Lâm Hoa, rồi chôn thi thể vào một ngôi mộ cổ, phá vỡ nắp quan tài, nhét thi thể của Cao Lâm Hoa vào trong. Cùng lúc đó, vợ của Dương Giải Phóng giấu quần áo của Cao Lâm Hoa vào một ngôi mộ khác. Vì làm chuyện ác nên sợ ma đến gõ cửa, vợ của Dương Giải Phóng không kịp đốt hết quần áo của Cao Lâm Hoa trong mộ cổ giống như kế hoạch đã đề ra, mà mới đi đến nửa đường hầm, nghe thấy tiếng động lạ, bà ta sợ hãi vứt hết quần áo ở đó, cuống cuống bỏ chạy.

*

"Hai người trẻ đó thật đáng thương!" Trên chuyến xe trở về nhà, Đại Bảo thở dài với vẻ mặt đầy thương cảm, "Nhưng trách ai? Chẳng lẽ trách Dương Uy tuổi trẻ bồng bột, manh động? Hay trách người khách kia không thấu tình đạt lý, ép người đến đường cùng? Hay trách người chú của Dương Uy quá lạnh lùng, vô tình?"

"Người chết vì tiền, chim chết vì mồi mà!" Tôi cũng thở dài.

"Các anh bảo vợ của Dương Giải Phóng đã nghe thấy tiếng động lạ gì ở trong đường hầm vậy nhỉ?" Lâm Đào lạc giọng hỏi.

Tôi cười lớn đáp: "Chắc bà ta gặp ma đấy!"

Tôi vừa dứt lời thì điện thoại di động reo vang.

"Chắc gặp ma rồi!" Giọng trưởng phòng Tiền vang lên, "Các anh lên đường cao tốc chưa? Phiền các anh quay lại được không? Chỗ chúng tôi xảy ra một vụ án mạng nữa!"

"Hả? Không phải chứ? Sao xui xẻo thế?" Tôi nói, "Vụ án phức tạp không? Cần chúng tôi tham gia không?"

Trưởng phòng Tiền thở dài, "Chắc chắn các anh sẽ thấy hứng thú đấy! Hung thủ để lại ba chữ 'Kẻ dọn rác' trên hiện trường."

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Quán Trọ Địa Ngục (1)

Bà chủ nhà nghỉ mặc bộ vest màu đen, nằm ngửa ở đầu giường giống như đang ngủ. Cô con gái mới bảy, tám tuổi cũng nằm ngửa cách mẹ chừng một mét, trên mặt đắp chiếc khăn bông.

Sau khi nghe tôi kể lại, Hàn Lượng đánh tay lái hướng về phía lối ra của đường cao tốc, cậu ta nói: "Nếu anh thông báo chậm mười phút thì chúng ta phải chạy thêm bốn mươi cây số nữa mới tìm được lối ra để quay đầu lại."

Đèn xe cảnh sát nhấp nháy lao như bay về hướng thành phố Sâm Nguyên.

"Sao chúng ta ở đâu là 'tên dọn rác' kia lại bám theo đến đây nhỉ?" Lâm Đào lẩm bẩm.

Tôi cũng sức tỉnh: "Cậu nói tôi mới thấy đúng là thế thật. Hai vụ xảy ra ở Long Phiên cũng đúng thời điểm chúng ta không đi công tác ở đâu cả. Một vụ xảy ra ở Vân Thái vào lúc chúng ta vừa khéo đến thành phố Vân Thái xử lý một vụ án khác."

"Chỉ tình cờ thôi mà!" Trần Thi Vũ không ngoảnh đầu lại, nói băng quơ.

Đại Bảo nói: "Các anh bảo liệu có phải hung thủ cố tình nhắm vào chúng ta không? Hẳn muốn khiêu chiến với chúng ta chẳng?"

"Vụ án ở Vân Thái đã thế, giờ lại thêm một vụ báo thù sao? Chẳng lẽ hẳn

muốn mỗi năm giết một người? Mà chúng ta đâu làm gì đắc tội với nhiều người thế?" Tôi băn khoăn.

"Nói không chừng là Long Vũ đắc tội với người ta đó!" Hàn Lượng phá lên cười.

"Vớ vẩn!" Trần Thi Vũ ngồi ở ghế phụ lái quay sang lườm Hàn Lượng.

Trong lúc mọi người nói chuyện, chúng tôi thấy xe cảnh sát đã chờ sẵn ở đầu đường.

Đội trưởng Tiêu Kiếm chen vào trong chiếc xe công vụ chật hẹp của chúng tôi và bảo Hàn Lượng: "Đi thôi cậu em! Qua năm trạm đèn xanh đèn đỏ rồi rẽ phải."

"Ô! Anh nhớ rõ thế cơ à? Chứng tỏ anh rất thông thuộc khu vực này." Đại Bảo trố mắt ngạc nhiên.

Đội trưởng Tiêu cười cười: "Trước đây tôi là đồn trưởng của khu vực này nên đương nhiên phải thông thạo như lòng bàn tay. Chúng ta không nhiều lời mà đi thẳng vào việc chính nhé! Để tôi tóm tắt tình hình cho các anh nghe."

Tôi gật đầu.

Đội trưởng Tiêu nói: "Sáng sớm nay, các bà các thím khiêu vũ ở quảng trường trong công viên trung tâm của thành phố Sâm Nguyên đã phát hiện một người mặc áo quần rách nát nằm trong bụi cây gần quảng trường, thế là họ nhanh chóng báo với cảnh sát. Vì khi đó cảnh sát cơ động chưa nắm rõ tình hình cụ thể, cho rằng anh ta say rượu nên không để ý lắm, họ gọi cho đồn cảnh sát khu vực điều cảnh sát ra quảng trường kiểm tra. Lúc cảnh sát khu vực đến nơi thì các anh đang chạy trên đường cao tốc. Cảnh sát khu vực phát hiện có vũng máu lớn trên mặt đất liền biết đây là án mạng. Các đơn vị báo dân lên cấp cao hơn cho tới khi báo đến chỗ tôi, tôi nhận tin lập tức gọi

điện thoại cho các anh ngay, may mà các anh vẫn chưa đi xa lắm."

"Cấp trên đã phát lệnh điều tra chuyên án 'Kẻ dọn rác', bất kể khi nào xảy ra vụ án có tính chất tương tự là phải lập tức điều tra ngay. Các anh đã gọi điện thông báo cho Phòng Cảnh sát thành phố Long Biên chưa? Họ sẽ cử tổ công tác đến đó!" Tôi nói.

Đội trưởng Tiêu gật đầu nói: "Tôi thông báo rồi, có lẽ họ đang trên đường tới đây."

"Chúng tôi luôn theo dõi vụ án này." Tôi nói, "Không đợi họ nữa, chúng ta vào việc trước thôi!"

Hiện trường nằm gần quảng trường ngay giữa công viên thuộc trung tâm thành phố Sâm Nguyên. Trong lùm cây tối thui có một thi thể nằm ngửa. Xung quanh thi thể thấm đẫm máu, chiếc sơ mi rách nát mặc trên người mở phanh cúc. Vết máu quanh thi thể kéo dài từ tấm chắn cạnh lùm cây đến tận giữa lùm cây.

"Nạn nhân là ai?" Tôi hỏi.

Đội trưởng Tiêu đáp: "Trước mắt chúng tôi chưa xác định được lai lịch của nạn nhân, có lẽ là một người lang thang không có hộ khẩu. Mọi người sống gần đây đều quen anh ta, họ nói rằng người này thường được gọi là anh Năm, sống bằng nghề ăn xin khách qua lại trong công viên, đồng thời anh ta sống luôn trong công viên. Mùa hè đến, anh ta tìm đại một chỗ trống trải chần lên và lăn ra ngủ. Mùa đông sang, anh ta chui vào trong hốc ngọn giả sơn đánh một giấc. Nạn nhân là người hoàn toàn tỉnh táo, tính tình hiền lành, chưa bao giờ quấy rối hoặc làm hại người dạo chơi trong công viên."

"Trong ba vụ án trước, nạn nhân đều ít nhiều mắc các chứng bệnh liên quan đến tâm thần hoặc có một vài hành vi bất lương, nhưng anh Năm ngoại

trừ thân phận hơi đặc biệt là dân lang thang kiếm sống bằng nghề ăn xin ra thì mọi điều khác đều giống người bình thường." Tôi nói, "Từ đây có thể thấy mục tiêu của hung thủ rõ ràng hướng về một nhóm người đặc biệt tồn tại trong xã hội, đó là nhóm người lang thang cơ nhỡ."

"Những người lang thang đều qua đêm và sống quanh vệ đường." Đại Bảo nhận xét, "Xem ra cái tên 'dọn rác' cũng không khó lý giải lắm nhỉ."

"Quanh đây có camera giám sát không?" Lâm Đào ngó nghiêng quan sát một lát rồi hỏi, "Chắc phải có chứ, vì đây là công viên, một địa điểm công cộng mà lại."

Đội trưởng Tiêu giải thích: "Công viên này là công viên công ích trong thành phố chúng tôi, bốn bề đều không xây rào chắn, có tổng cộng mười sáu, mười bảy con đường nhỏ thông thẳng đến trung tâm công viên. Đương nhiên nếu không đi theo những con đường nhỏ này thì vẫn có thể vào công viên bằng cách vượt qua các lùm cây hoặc bụi cây. Nói tóm lại, công viên này có kết cấu mở. Xung quanh công viên có các đại lộ, trên các đại lộ đều được cảnh sát giao thông lắp đặt camera giám sát. Tôi đã cử người đi lấy và đang xem rồi. Có điều hung thủ hoàn toàn có thể đi vòng để tránh đại lộ, hẳn có thể vào hoặc ra khỏi công viên thông qua các con đường nhỏ không nối liền với đại lộ hoặc các bụi cây."

"Thế mới nói điều tra qua camera đúng là cố đấm ăn xôi mà lại!" Tôi ngán ngẫm, "Chỉ cần hung thủ tương đối quen thuộc môi trường ở khu vực này là có thể dễ dàng tránh khỏi sự theo dõi của camera. Chúng ta đành triển khai công tác kiểm tra hiện trường và khám nghiệm tử thi theo các bước như thường lệ vậy."

Nói xong chúng tôi thay trang phục khám nghiệm và bắt đầu tiếp cận trung tâm vết máu.

Vết máu quan sát thấy tại hiện trường chủ yếu là loại vết máu dạng nhỏ giọt rất lớn và những vết máu kéo dài đều đặn. Đặc biệt ở giữa các vết máu dạng kéo dài có thể nhìn thấy một vài đường vân của da. Rõ ràng đây là vết máu hình thành do gót chân kéo lê trên mặt đất khi nạn nhân đã chết. Hình thái vết thương được thể hiện một cách rất đặc biệt, trên tấm chăn nạn nhân đắp khi ngủ có thể nhìn thấy những vết máu dạng lông gai mang tính chỉ hướng, đây là vết máu bắn tóe thành tia. Từ đó có thể phán đoán ban đầu nạn nhân bị thương ngay tại chỗ này.

Chiếc quần vá chằng vá đụp của nạn nhân bị vứt bên cạnh tấm chăn, mặt bên trên của quần có một vài vết máu dạng bắn tia, nhưng mặt dưới lại không hề có vết máu nào. Điều đó chứng tỏ khi máu của nạn nhân bắt đầu tứa ra và bắn tung tóe thì quần của nạn nhân luôn trong trạng thái như hiện giờ, nó vẫn đặt ở chỗ cũ và sau đó không hề bị xô dịch ra chỗ khác.

"Hiển nhiên nạn nhân cởi quần trước rồi sau đó mới bị thương." Tôi nói, "Nạn nhân có thói quen cởi y phục khi ngủ không?"

Đội trưởng Tiêu lắc đầu đáp: "Khi điều tra chúng tôi cũng chú ý đến chi tiết này, nhưng các bà các thím khiêu vũ trên quảng trường đều nói lần nào đến đây khiêu vũ cũng thấy anh ta đang ngủ và quần áo vẫn mặc nguyên trên người. Dẫu sao anh ta cũng là người có tư duy bình thường nên thông thường sẽ không ngủ trần ở những địa điểm công cộng mà."

"Ồ!" Tôi vỡ lẽ, "Lâm Đào, mặt đất ở đây không bằng phẳng lắm, có lẽ điều kiện để quan sát dấu vết sẽ không được tốt nhưng cậu có thể nghiên cứu hình thái của vết máu, xem ở giữa vết máu có biểu hiện khác thường gì không."

Nói xong tôi vẫy tay gọi Đại Bảo cùng mình bước vào trong lùm cây bắt đầu tiến hành khám nghiệm sơ lược bề mặt da của tử thi.

Vết máu dính ở nửa thân trên không nhiều lắm, vẫn có thể thấy sự tồn tại của một vài vết máu dạng bắn tia. Từ phần thắt lưng của nạn nhân trở đi, tình trạng máu thấm lên cơ thể trở nên nghiêm trọng, cả cẳng chân phải nhuộm thành màu đỏ. Tôi ngồi xổm xuống cạnh thi thể, nhìn kỹ chân phải của anh ta, nhưng không thể phán đoán rốt cuộc vị trí vết thương xuất phát từ đâu, chắc chắn là do máu đông vảy trên da đã che phủ hoàn toàn vết thương.

Tôi đành dừng tay hỏi đội trưởng Tiêu đứng cạnh: "À, đúng rồi, chẳng phải anh bảo tại hiện trường xuất hiện ba chữ 'Kẻ dọn rác' sao?"

Nói xong tôi đưa mắt nhìn quanh quất bốn phía. Bốn phía trống hoác không hề tồn tại vật thể có thể sử dụng để viết chữ lên như bức tường hoặc thân cây, trên nền đất lênh láng máu, căn bản không còn chỗ để hạ "bút".

Đội trưởng Tiêu lấy túi đựng vật chứng trong suốt trong hòm đựng vật chứng ra và nói: "Anh xem này, lần này không giống với những vụ án lần trước các anh đã thụ lý, có khả năng hung thủ lấy đại một tờ báo rơi tại hiện trường và viết ba chữ này lên báo, sau đó đặt cạnh tấm chắn và lấy đá chèn lên."

Tôi ngồi xổm xuống đất, vừa đưa mắt liếc nhìn chăm chăm vào phần chính giữa của dòng chữ gồm ba chữ rất quen thuộc kia, chữ "đạo" vẫn viết thiếu nét như những lần trước.

"Đúng là cùng do một hung thủ gây án, không còn nghi ngờ gì nữa." Tôi đứng lên nói với Lâm Đào đứng cách mình mấy mét, "Cậu và Long Vũ ở lại hiện trường, đừng quên xem xét kỹ tờ báo cũ kia nhé! Tôi và Đại Bảo trở về khám nghiệm tử thi."

Sau khi chụp ảnh cố định hình thái vết máu trên thi thể, tôi và Đại Bảo bắt đầu tẩy rửa cho nạn nhân. Từng vết vảy máu dần được rửa trôi lộ miệng vết thương trên chân người chết.

Đại Bảo áp thước đo lên một mặt của vết thương, gọi nhân viên kỹ thuật hình sự đang đứng cạnh mau chụp ảnh.

"Vết thương rất mảnh." Tôi nhận xét, "Trách gì máu đông vậy là không nhìn thấy miệng vết thương đâu nữa."

"Đúng vậy! Giờ miệng vết thương ngoác ra rồi mà độ rộng chỉ khoảng 1mm." Đại Bảo gật gù, "Không khác chúng ta tiên liệu là mấy, công cụ gây án vẫn giống trước đây."

"Dao phẫu thuật." Tôi và bác sĩ Vương đồng thanh thốt lên.

"Miệng vết thương dài chừng 4, 5cm, rõ ràng vượt xa độ rộng của dao phẫu thuật." Tôi nói, "Điều đó chứng tỏ sau khi hung thủ cắm dao vào đùi nạn nhân, khi rút dao ra hẳn có động tác rạch. Đây là vết thương đâm rạch rất điển hình."

"Vết hoen tử thi khắp thân thể người chết khá nông và nhạt, đó là biểu hiện của việc mất máu." Đại Bảo vừa giải phẫu vừa nói, "Tử thi rất cứng, ừm, ngoài ra, khoang ngực bụng không có vết thương hoặc triệu chứng xuất huyết rõ rệt lắm, hai tay không có dấu vết bị trói."

Trong lúc Đại Bảo nói, tôi chăm chú tiến hành giải phẫu cục bộ vết thương ở đùi nạn nhân, rồi nói: "Nhát dao này rất chắc chắn, chính xác và tàn nhẫn, một dao đâm thẳng vào động mạch đùi của nạn nhân, có thể nói xét về trình độ phẫu thuật thì nhát dao đó đạt mức chuyên nghiệp. Ngoài ra, động tác rạch không chỉ hoàn toàn rạch đứt động mạch đùi mà còn có thể khiến miệng vết thương ở các mô mềm nơi rộng đảm bảo máu ở động mạch phun ra với lượng lớn và nạn nhân nhanh chóng tử vong."

"Đúng là thủ pháp đạt mức chuyên nghiệp." Bác sĩ Vương Phong nói.

Tôi gật đầu: "Trước đây chúng tôi cũng phán đoán hung thủ là người công

tác trong ngành y."

"Hơn nữa có khả năng còn là nữ giới." Đại Bảo bổ sung, "Tôi ngửi thấy mùi nước hoa rất quen thuộc tại hiện trường."

"Hai chân nạn nhân không hề bị trói." Tôi nói, "Hung thủ đã ra tay lấy mạng nạn nhân chỉ bằng một nhát dao khi nạn nhân đang trong tình trạng hoàn toàn không hề phòng bị. Cách ra tay này giống hệt với cách hạ sát ba nạn nhân trước đây. Đại Bảo, cậu xem thời gian tử vong thế nào?"

Đại Bảo mở tổ chức dạ dày của nạn nhân, chỉ tay vào thành dạ dày rỗng không và nói: "Về cơ bản, thức ăn trong dạ dày đã được tiêu hóa hết, lần cuối cùng nạn nhân ăn cách lúc tử vong ít nhất sáu tiếng đồng hồ."

"Kết hợp với tình trạng tử thi đông cứng và giác mạc mờ đục, về cơ bản có thể xác định nạn nhân tử vong cách đây hai mươi tiếng đồng hồ." Tôi gật gù, "Điều đó cũng có nghĩa là nạn nhân tử vong vào hôm qua, ngày 2 tháng 6, khoảng mười hai giờ đêm."

"Chúng ta mau chóng báo cáo thông tin này với tổ điều tra qua camera." Bác sĩ Vương Phong nói, "Để họ thu hẹp phạm vi thời gian khi quan sát các hình ảnh qua camera."

Tôi tiến hành khám nghiệm từ đầu đến chân nạn nhân thêm lần nữa, nhưng không thu hoạch được thêm phát hiện gì mới, thế là tôi khâu tử thi lại, ăn cơm trưa, rồi vội vàng đến bộ chỉ huy chuyên án của Phòng Cảnh sát thành phố Sâm Nguyên.

Khi đến bộ chỉ huy, tôi đã thấy trưởng phòng Thanh Á thuộc đội hình sự của Sở, chuyên phụ trách những vụ trọng án dẫn theo hai đồng chí cảnh sát điều tra thuộc Đội Cảnh sát hình sự thành phố Long Phiên đến phòng họp từ bao giờ.

Vừa nghe tôi kể vắn tắt về tình hình khám nghiệm tử thi, đồng chí Thanh Á đã nói: "Xem ra đây là vụ án điển hình trong chuỗi huyết án 'Kẻ dọn rác'. Hung thủ giữ nguyên thói quen về phương thức gây án, công cụ gây án, thời gian gây án và cả đối tượng sát hại. Tình hình tại hiện trường giờ thế nào?"

Lâm Đào hắng giọng đáp: "Vết máu tại hiện trường thoát trông thì khá phức tạp nhưng thực ra lại rất đơn giản. Căn cứ vào phân tích của chúng tôi, có lẽ hung thủ đã đâm nạn nhân ở vị trí khá thấp gần với chân. Sau khi bị đâm thủng động mạch chủ, máu tủa ra thành vòi, nạn nhân liền đứng dậy rời khỏi chỗ, chạy trốn về phía bụi cây, rồi ngã gục gần bụi cây tạo thành vũng máu lớn tại đó. Anh ta tiếp tục vùng dậy cố lết vào trong lùm cây, nhưng tiếp tục ngã xuống cách rìa lùm cây chừng năm mét và gục chết. Ngoài ra, chúng tôi đã quan sát tờ báo ghi lại ba chữ 'Kẻ dọn rác' mà hung thủ để lại, đó là tờ báo mới ra mấy hôm trước, có lẽ là tờ báo nạn nhân nhặt về phủ lên giữa tấm chăn trải nền. Trên tờ báo có dấu tay máu nhưng không có đường vân, rõ ràng hung thủ đã đeo găng tay cao su."

"Điều đó cũng có nghĩa là tại hiện trường không hề có dấu vết vật lộn sao?" Tôi hỏi.

Lâm Đào lắc đầu: "Không có dấu vết vật lộn rõ rệt nhưng ở chỗ tấm chăn xuất hiện những động tác như thể nạn nhân đang cố gắng tránh xa hung thủ. Trong quá trình thực hiện động tác này, một chiếc bọc giày của hung thủ đã bị tuột ra."

"Hả? Tuột bọc giày sao?" Đồng chí Thanh Á cao giọng hỏi, "Sao cậu biết?"

Lâm Đào mỉm cười trả lời: "Vì chúng tôi phát hiện nửa dấu giày nhuộm máu ở viền chăn phủ nền. Đế giày của hung thủ đã dính máu, điều đó chứng tỏ có lẽ bọc giày của hắn bị tụt khỏi giày, sau đó giẫm lên vũng máu, rồi lại giẫm lên viền chăn. Đáng tiếc vì vết máu trên giày quá ít, hơn nữa sau đó hắn

lại đeo bọc giày trở lại nên chúng tôi không phát hiện thêm dấu vết nào tương tự lưu lại trên mặt đất quanh khu vực đó."

"Dấu giày máu đỏ có giá trị giám định không?" Tôi hỏi.

Lâm Đào đáp: "Họa tiết đế giày không mang tính đặc trưng, nhưng dấu vết mài mòn thì khá đặc trưng, bởi vậy chỉ cần tìm thấy giày của nghi phạm thì chúng tôi có thể tiến hành đối chiếu. Nhưng nếu các anh muốn thông qua dấu giày để điều tra loại trừ thì sợ rằng không thể."

"Nửa dấu giày cũng là căn cứ." Tổ trưởng tổ điều tra qua camera họ Vương nói, "Chúng tôi phát hiện thấy kẻ khả nghi xuất hiện trong camera ở gần khu vực xảy ra án mạng."

Nói xong, tổ trưởng Vương bật máy chiếu lên, màn hình bắt đầu hiện lên đoạn hình ảnh mờ mờ.

Tổ trưởng Vương nói: "Tối ngày mùng 2 tháng 6, lúc mười một giờ đêm có một kẻ khả nghi xuất hiện trên đại lộ gần công viên. Chúng tôi quan sát thấy cô ta đeo bọc giày."

Trên màn hình là một người phụ nữ dáng dấp cao ráo, tóc dài, mặc váy liền màu trắng đang vội vàng đi ra khỏi phạm vi theo dõi của camera. Tổ trưởng Vương điều chỉnh cho máy dừng lại ở khuôn hình rõ nét nhất. Trong hình là gương mặt người phụ nữ khá mờ, hai tay cô ta vung vẩy theo nhịp bước nên cũng không thể nhìn rõ, tôi chỉ thấy một chân đang bước lên của cô ta đi bọc giày sẫm màu. Kiểu tóc, trang phục và đặc trưng về hình dáng của nghi phạm hoàn toàn trùng khớp với lời nhân chứng từng mô tả về kẻ khả nghi trong vụ án sát hại "Gã áo đỏ".

Tổ trưởng Vương nói: "Căn cứ vào kinh nghiệm của chúng tôi, tuy chân nghi phạm đi bọc giày, nhưng mu bàn chân của cô ta rất cao, rõ ràng cô ta

đang đi một đôi giày cao gót."

"Nếu đi giày cao gót thì chúng ta chỉ nhìn thấy nửa dấu giày thôi." Lâm Đào nói.

Tổ trưởng Vương gật đầu nói tiếp: "Vào lúc mười hai giờ mười lăm phút đêm đó, nghi phạm lại xuất hiện lần nữa dưới ống kính camera, nhưng đi về hướng ngược lại. Có điều trên tay cô ta có thêm một chiếc túi nilon."

Nói xong, tổ trưởng Vương mở đoạn video khác trong máy ra.

Tôi nói: "Các anh xem! Lúc này trên chân nghi phạm không phủ bọc giày sẫm màu nữa, mà là màu nhạt, đế giày cũng mờ xuất hiện trên màn hình."

Tổ trưởng Vương nói: "Đúng vậy! Theo phân tích của chúng tôi, sau khi rời khỏi hiện trường trung tâm, để tránh thu hút sự chú ý của mọi người, nghi phạm đã cởi bọc giày và găng tay nhuộm máu ra, đựng vào túi nilon xách trên tay và rời khỏi hiện trường."

Cả phòng họp bắt đầu xôn xao thảo luận.

Tôi ho một tiếng rồi nói: "Giờ xem ra hung thủ là nữ giới có hình dáng cao gầy không còn nghi ngờ gì nữa. Hung thủ tiếp cận người bị hại bằng cách dùng sắc dục mê hoặc họ, sau đó dùng một loạt phương thức giết người chuyên nghiệp để sát hại nạn nhân, đối tượng sát hại thường là người lang thang. Tôi nghi ngờ có khả năng trước đây cô ta từng bị gã đàn ông lang thang nào đó xâm hại tình dục, mục đích gây án là trả thù đám người lang thang đó."

"Anh phân tích khá có lý." Đồng chí Thanh Á nói, "Tất cả nạn nhân đều là người lang thang và đều bị cưỡng bức theo các mức độ nhất định, điều đó cho thấy hung thủ tiếp cận bằng cách khiến nạn nhân mất tinh thần cảnh giác và sức kháng cự. Những người bị hại này là một nhóm người đặc thù, họ có

chung ba đặc điểm, thứ nhất đều không có tiền, thứ hai đều không có sắc, thứ ba không gây thù chuốc oán với ai. Từ đó có thể khẳng định chắc chắn lý do gây án của hung thủ xuất phát từ căn nguyên tư tưởng của cô ta. Cội nguồn tội ác mà trường khoa Tần phân tích có khả năng lớn nhất."

"Ngoài ra, tôi cảm thấy hung thủ không phải người Sâm Nguyên." Tôi nói tiếp, "Sáng nay chúng tôi còn nói chỉ cần hiểu về khu vực xung quanh đây một chút là hoàn toàn có thể tránh khỏi phạm vi quan sát của camera, nhưng hung thủ lại xuất hiện ngay trong phạm vi ống kính. Tôi cảm thấy hung thủ gần như không hề thông thạo một chút nào về vùng này. Cô ta mặc kệ nguy cơ bị phát hiện, mang găng tay và bọc giày đi loăng quăng khắp nơi, cuối cùng vào công viên, có lẽ vì muốn đi tìm mục tiêu. Cô ta sợ tìm thấy mục tiêu rồi mới đi găng tay và bọc giày thì không kịp."

"Đúng vậy!" Đồng chí Thanh Á nói, "Trong bốn vụ án đã xảy ra thì có hai vụ xảy ra ở Long Phiên, một vụ ở Sâm Nguyên và một vụ ở Vân Thái. Bởi vậy khả năng hung thủ là người Long Phiên sẽ lớn nhất. Bước tiếp theo, chúng tôi yêu cầu cảnh sát điều tra sở tại tiến hành rà soát những đối tượng lưu trú tại thành phố Sâm Nguyên và Vân Thái vào các thời điểm đặc thù, từ đó tìm ra kẻ khả nghi. Chúng ta cần tìm các đối tượng là nữ giới trong độ tuổi thanh niên, nếu hộ khẩu có thông tin về nghề nghiệp thì chú ý điều tra những nghi phạm làm nghề y."

"Chẳng phải lần trước đã tiến hành điều tra loại trừ các thông tin cư trú rồi sao?" Trần Thi Vũ hỏi, "Và lần đó chẳng hề thu hoạch được gì, phải vậy không? Tôi cảm thấy điều tra thông tin cư trú hoàn toàn vô dụng."

"Vô dụng là vô dụng thế nào?" Đồng chí Thanh Á cười rất tự tin, "Lần trước điều tra trong phạm vi thành phố Vân Thái. Cô nghĩ mà xem, lượng người lưu động tại thành phố Vân Thái mỗi ngày nhiều như thế đương nhiên sẽ khó điều tra. Nhưng lần này thì khác. Ngày 25 tháng 4, cô ta ở Vân Thái, đến ngày mùng 2 tháng 6, cô ta ở Sâm Nguyên, nếu kết hợp hai thông tin này

thì phạm vi điều tra thu hẹp lại rất đáng kể."

"Nhưng thành phố Sâm Nguyên chúng tôi là thành phố du lịch, thông tin lưu trú từng ngày vô cùng khổng lồ." Đội trưởng Tiêu nói, "Nếu muốn điều tra từng người thì lượng công việc rất lớn, đâu có thêm hai thông tin kia hỗ trợ sàng lọc."

"Lượng công việc lớn cũng không hề gì, miễn sao phá được án." Đồng chí Thanh Á quả quyết, "Cho các anh một tháng có xong được không?"

Đội trưởng Tiêu gật đầu.

"Vậy thì chúng tôi rời khỏi đây thôi." Đồng chí Thanh Á nói, "Chúng tôi còn đang dở vụ án buôn lậu thuốc phiện xuyên quốc gia. Còn các anh thì sao hả trưởng khoa Tần?"

"Chúng tôi cũng rút thôi." Tôi hươ hươ điện thoại di động trong tay, nói, "Thầy nhắn tin bảo rằng ở thành phố Thanh Châu lại xảy ra án mạng."

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Quán Trọ Địa Ngục (2)

Trên quãng đường dài suốt từ thành phố Sâm Nguyên thuộc phía tây nam của tỉnh đến thành phố Thanh Châu thuộc phía đông bắc, tôi gọi điện cho Linh Đan thăm hỏi qua loa.

Linh Đan đã quen với những chuyến công tác dài ngày của tôi. Lúc đầu khi tôi mới đảm nhiệm công việc này, hễ đi xa nhà hơn ba ngày là cô ấy khóc rấm rứt, nhưng giờ đây tôi đi công tác nửa tháng cô ấy cũng chỉ thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm xem tình hình thế nào, quả là cô ấy từ thích nghi tiến đến mức coi đó là lẽ đương nhiên rồi. Mỗi khi trong đầu hiện lên hình ảnh hàng ngày cô ấy phải vác bụng bầu một mình đi làm rồi lại một mình về nhà, lòng tôi cũng thấy buồn ngủi và sống mũi cay cay. Thực ra không chỉ mình Linh Đan mà vợ của rất nhiều đồng chí cảnh sát nói chung đều như vậy, họ đứng phía sau những người cảnh sát và lặng lẽ hy sinh. Tôi chỉ biết tự an ủi bản thân như vậy.

Đại Bảo thấy tôi gọi điện thoại thì cũng rút điện thoại gọi cho vợ sắp cưới. Năm nay Đại Bảo ba mươi ba tuổi, nhưng cứ lùi ngày kết hôn hết năm này sang năm khác, nguyên nhân vì sao thì chỉ có hai người họ rõ hơn ai hết, có điều tôi nghĩ tính chất công việc quanh năm suốt tháng đi công tác của chúng tôi chắc chắn là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến vợ sắp cưới của Đại Bảo muốn trì hoãn hôn nhân. Vợ sắp cưới của Đại Bảo là cô gái hay chuyện, nhưng làm việc lại rất cẩn thận, nên chắc trong khoản chọn chồng, cô ấy phải vô cùng thận trọng. Cô ấy thường đi dạo phố, nói chuyện với Linh Đan nên cô ấy biết nếu kết hôn với Đại Bảo, cô ấy sẽ phải trải qua những ngày tháng giống như Linh Đan đang trải qua. Phụ nữ cân nhắc cẩn trọng

trước quyết định lớn của đời mình cũng là điều dễ hiểu.

Khi xe chúng tôi vào địa phận thành phố Thanh Châu thì đồng hồ đã điểm tám giờ, màn đêm bủa vây toàn thành phố. Chúng tôi lái xe đến dải đất tập trung nhiều doanh nghiệp gần ga Thanh Châu theo địa chỉ mà thầy nhắn tin.

Nhìn thấy đèn xe cảnh sát nhấp nháy và dân chúng xúm đông xúm đò vòng trong vòng ngoài, nên chúng tôi không mất công tìm kiếm đã biết vị trí hiện trường trung tâm. Trưởng phòng Cảnh sát Hình Bân là bạn thân của thầy tôi, giờ là người chỉ huy hiện trường. Bác sĩ pháp y Mã Thiên Triều mới được đề bạt lên làm đội trưởng Đội Cảnh sát hình sự thành phố Thanh Châu, anh đeo linh kính các dụng cụ đo đạc giám định trên người, đứng đợi ở vòng ngoài của hàng rào cảnh báo.

"Tình hình thế nào rồi?" Tôi vừa xuống xe liền hỏi ngay.

"À!" Đội trưởng Mã đáp, "Trưa nay có người gọi điện báo cảnh sát, anh ta nói rằng bà chủ của nhà nghỉ này bị sát hại. Cảnh sát khu vực lập tức đến hiện trường và xác định đây là một vụ án mạng, hai nạn nhân tử vong lần lượt là bà chủ nhà nghỉ tên Cát Phàm và con gái bà ta tên Vu Đình Đình."

"Mãi đến trưa mới phát hiện ra sao?" Tôi hỏi, "Thông thường thời gian nhân chứng phát hiện án mạng là buổi tối và sáng sớm, quả thực rất hiếm án mạng được phát hiện vào thời điểm buổi trưa."

Đội trưởng Mã gật đầu: "Đúng thế! Khi đó tôi cũng lấy làm lạ về việc này. Thì ra tận cùng của nhà nghỉ là phòng thu ngân, gian phòng đó đồng thời là nơi ở thường ngày của bà chủ nhà nghỉ, gian phòng có một cửa sổ nhỏ nhìn ra hành lang, thường ngày cửa sổ này vẫn mở. Sáng sớm nay, khi khách trọ ở nhà nghỉ trả phòng vẫn thấy bà chủ đang xem ti vi trong phòng. Sau đó có người nói rằng cửa sổ đã đóng lại, có điều không ai biết chính xác thời gian đóng cửa sổ cụ thể là lúc nào."

"Vậy ai là người báo cảnh sát?" Tôi hỏi.

"Gần một giờ trưa nay, một cặp sinh viên yêu nhau muốn thuê phòng." Đội trưởng Mã đáp, "Vì là khách quen nên họ biết ở cửa sổ nhỏ kia chính là "quầy thu ngân" của bà chủ nên đã gõ cửa sổ nhưng không có ai trả lời, sau đó họ vòng ra cửa chính của phòng thu ngân và gõ cửa. Kết quả, họ phát hiện cánh cửa chỉ khép hờ. Họ bước vào xem thì thấy hai mẹ con bà chủ nhà nghỉ đã tử vong ở trên giường kê giữa phòng."

Tôi lẳng lẳng gật đầu, quan sát bốn phía xung quanh hiện trường.

Đây là khu vực tập trung nhiều doanh nghiệp, cách nhà ga Thanh Châu hai cây số về phía tây. Dây căn hộ cao cấp này toàn những ngôi nhà hai tầng liền kề nhau.

Hiện trường nằm ở tầng hai dãy nhà một mặt tiền hướng ra đường, từ cầu thang chật hẹp giữa hai căn nhà một mặt tiền đi lên tầng là đến một đầu của nhà nghỉ này. Gian đầu tiên ở tầng hai chính là vị trí hiện trường trung tâm. Gian phòng thu ngân nhỏ hẹp này ngoại trừ cửa chống trộm màu xanh có thể thông ra hành lang, thì còn có một ô cửa sổ nhỏ, ô cửa sổ này nom chẳng khác nào cửa sổ lấy thức ăn ở nhà ăn tập thể. Diện tích cả tầng hai cũng khá rộng, hai đầu hành lang là dãy phòng song song, mỗi gian phòng đều gắn biển đề số phòng.

Khách thuê phòng đều bị cảnh sát dẫn về đồn thẩm vấn, cửa một số phòng đang mở, một số lại đóng. Theo lời đội trưởng Mã, cảnh sát đã dẫn bảy người về đồn, trong đó có ba người ở một mình, bốn người khác là các cặp tình nhân, điều đó cũng có nghĩa là hôm xảy ra án mạng có năm phòng được khách thuê.

Tôi và Đại Bảo men theo hành lang đi đến tận cùng của đầu bên kia, đây là ban công được quây bằng các nan sắt. Trên các nan sắt không có dấu vết

nặng ép, rõ ràng không thể có chuyện người ngoài đột nhập vào trong. Một mặt của ban công có gian phòng nhỏ do gia chủ tự xây, trong gian phòng nhỏ này đặt một máy tiệt trùng nhiệt độ cao và rất nhiều khăn bông gấp dài khác nhau. Có thể thấy, thường ngày bà chủ nhà nghỉ giặt khăn ở ban công, đồng thời dùng máy tiệt trùng này. Thứ nhất, ban công tương đối rộng rãi, cho phép chất đống khăn mặt ở đó, thứ hai đây là khu vực mở, khách trọ có thể dễ dàng nhìn thấy quá trình tiệt trùng khăn mặt của bà chủ, từ đó yên tâm sử dụng khăn mặt ở đây.

Mặt bên kia của ban công là phòng bếp sơ sài, trên bàn có một nồi cơm điện, một bếp từ và vài chiếc nồi niêu xoong chảo, muôi thìa bát đĩa.

"Chắc chắn hung thủ vào bằng lối cầu thang, rồi lại thoát ra bằng lối cầu thang." Tôi nói.

"Đầu cầu thang có lắp camera không?" Lâm Đào hỏi.

Đội trưởng Mã lắc đầu: "Quản lý trị an ở khu vực này đúng là chưa được chu đáo lắm, gần như quanh đây đều không lắp camera. Có thể nói đây chính là điểm mù trong việc giám sát và quản lý khu vực. Có điều không loại trừ đây chính là nơi chứa chấp tệ nạn xã hội nên nếu lắp camera chẳng hóa ra là tự mình hại mình hay sao?"

"Vậy có phải thông tin của khách thuê phòng cũng không được đăng ký?" Tôi hỏi.

"Điều này tôi cũng không rõ lắm." Đội trưởng Mã nói, "Tóm lại sau khi có người báo án, chúng tôi đã khống chế toàn bộ khách thuê phòng ở đây rồi."

"Anh vừa nói bà chủ nhà nghỉ và cô con gái đã chết rồi phải không?" Tôi hỏi, "Có bà chủ ắt phải có ông chủ, vậy ông chủ nhà nghỉ đâu?"

"À, thường ngày ông chủ làm ăn buôn bán ở Long Phiên, cuối tuần mới về." Đội trưởng Mã nói, "Chúng tôi đã xác nhận chuyện này rồi, ông chủ không có thời gian gây án."

Tôi gật đầu: "Được rồi, thế thì chúng ta vào hiện trường trung tâm xem sao."

Hiện trường trung tâm chính là phòng thu ngân nợ, gian phòng này rất chật chội. Sau khi vào phòng qua cánh cửa chống trộm màu xanh, tôi thấy một chiếc tủ thấp kê ngay ở cửa, trên tủ đặt đĩa hoa quả và con dao gọt hoa quả.

"Dường như hung thủ không hề sử dụng nó, có điều chúng ta vẫn phải mang con dao gọt hoa quả này đi kiểm tra." Tôi thận trọng cầm con dao lên quan sát thật kỹ nhưng không phát hiện thấy điểm gì khác thường.

Trên và dưới chiếc tủ thấp còn đặt một vài đồ dùng sinh hoạt hàng ngày như chậu rửa mặt, ly đánh răng. Nhìn số lượng các đồ dùng thì có lẽ trong gian phòng này chỉ có một người lớn và một trẻ em. Cạnh chiếc tủ có hai bình nước nóng. Chiếc tủ được kê ngay sát đuôi giường, một cạnh của chiếc giường đôi áp vào tường, cạnh kia bày một chiếc bàn làm việc. Phía trên bàn làm việc chính là ô cửa sổ nhỏ thông với hành lang. Không cần nghĩ cũng biết thường ngày bà chủ nhà nghỉ thường ngồi trên giường, tỉ lên bàn để làm việc.

Trên bàn làm việc, chỗ cạnh ô cửa sổ nhỏ có một chiếc máy tính, màn hình đen sì. Sau khi chụp ảnh cố định hiện trường, tôi liền xê dịch chuột, màn hình nền (desktop) liền xuất hiện, trên đó là phần mềm hỗ trợ xem video (plugin), phần mềm này đang phát bộ phim truyền hình rất ăn khách Chân Hoàn truyện, có điều thiết bị phát đang ở trạng thái tạm dừng. Sau khi chụp ảnh cố định, tôi thu nhỏ công cụ xem video lại và phát hiện màn hình nền rất sạch sẽ, gần như không cài đặt bất kỳ phần mềm nào. Tôi tìm đi tìm lại trong

bảng điều khiển (control panel) nhưng không phát hiện thấy phần mềm đăng ký cài đặt thông tin lưu trữ. Đây là một chiếc máy tính hoàn toàn mới.

* Chân Hoàn truyện: là bộ phim cung đình ăn khách nhất trên màn ảnh năm 2012 và được đánh giá là tác phẩm cổ trang kinh điển của Trung Quốc trong nhiều năm trở lại đây. Bộ phim là phần trước của Như Ý truyện. Chân Hoàn truyện có mặt trong danh sách những bộ phim được khán giả đón xem lại hàng năm. Nội dung phim xoay quanh những cuộc tranh đấu quyền lực và tình yêu của những nữ nhân trong chốn thâm cung vào triều đại Hoàng đế Ung Chính nhà Thanh. Các phi tần lập mưu, tranh đấu nhau để có được quyền lực cũng như sự sủng ái của Hoàng đế.

Đầu giường là tủ sách, trên tủ sách có một miếng gỗ xoay ngược, trên đó đóng mấy hàng đinh song song nhau, gần miếng gỗ là đóng chìa khóa rơi vương vãi, rõ ràng đó là miếng gỗ dùng để treo chìa khóa phòng, vì ai đó trong căn phòng này giằng co với nhau khiến miếng gỗ bị đảo ngược và chìa khóa rơi lả tả xuống đầu giường. Trên tủ sách không có dấu vết lục lọi, tạp chí sách báo để khá gọn gàng.

Ngoài những đồ đạc trên ra thì trong phòng không còn gì khác.

Đứng ngoài phòng thu ngân chỉ thấy ô cửa sổ nhỏ được rèm cửa che kín, không nhìn thấy gì bên trong. Nhưng vào trong phòng mới biết rèm cửa không hề được kéo xuống mà do thanh treo rèm bị gãy, một đầu vẫn gắn trên trần nhà, một đầu treo lủng lẳng giữa không trung, rèm cửa đổ xô về phía đầu đang treo lủng lẳng vừa vịn che kín cửa sổ. Các hiện tượng tại hiện trường cho thấy thanh treo rèm bị gãy do ai đó xô xát rồi kéo xuống.

"Ồ! Thì ra là vì thanh treo rèm bị gãy." Đội trưởng Mã nói, "Lúc tái hiện lại hiện trường, có người cho biết, bà chủ nhà nghỉ chỉ kéo rèm cửa lại sau mười hai giờ đêm để đi ngủ, còn bình thường đều mở ra."

"Cách giải thích về hiện tượng này vô cùng quan trọng." Tôi nói, "Nếu hung thủ biết kéo rèm cửa xuống sau khi giết người hoặc khi đang giết người thì chứng tỏ hắn có ý thức xóa dấu vết."

Tôi tiện tay mở ngăn kéo bàn làm việc ra, giấy tờ bên trong chỉ chít chữ được sắp xếp rất ngăn nắp, không có dấu vết lục lọi, bối tìm. Lúc này tôi mới phát hiện trên bàn làm việc còn có một kẹp tài liệu, bên trong kẹp một xấp giấy trắng, so sánh chất giấy thì thấy hoàn toàn giống với loại giấy ở trong ngăn kéo.

Tôi gọi Đại Bảo mang túi đựng vật chứng đến, cất kẹp tài liệu vào trong túi.

Hai cổ tử thi nằm song song trên giường. Bà chủ nhà nghỉ mặc bộ vest màu đen, nằm ngửa ở đầu giường giống như đang ngủ. Cô con gái mới bảy, tám tuổi cũng nằm ngửa cách mẹ chừng một mét, trên mặt đắp chiếc khăn bông.

Hiện trường chật hẹp, vả lại người chết không có hiện tượng xuất huyết rõ ràng nên công tác kiểm tra và giám định hiện trường đơn giản hơn rất nhiều. Lâm Đào vẫn cầm đèn soi dấu chân quan sát kỹ lưỡng trên sàn nhà và trên giường. Trần Thi Vũ cầm máy quét vân tay đứng đợi một bên. Bây giờ Trần Thi Vũ không giống một nữ cảnh sát điều tra tập sự mà giống trợ thủ của Lâm Đào quen.

Tôi nhìn quanh quất, thấy trong phòng không có mấy hiện tượng bất thường. Trên chiếc tủ ở mặt cạnh của bàn làm việc còn treo một chùm chìa khóa. Tôi vặn chìa khóa mở tủ ra thì thấy trong tủ có một két bảo hiểm nho nhỏ. Không nghĩ cũng biết tiền kiếm được hàng ngày của nhà nghỉ đều được cất giữ trong đó.

Tôi gọi một nhân viên giám định chuyên mở khóa vào, chỉ trong mười

mấy phút, cậu ta đã mở được két bảo hiểm, bên trong có hai cọc tiền chẵn và một vài tờ tiền mệnh giá lớn lẻ tẻ và ít tiền lẻ. Có thể thấy thường ngày nạn nhân Cát Phàm thường để tất cả tiền bạc mình có vào trong két bảo hiểm này. Két bảo hiểm chưa hề bị bất kỳ ai động vào.

"Anh bảo liệu có phải hung thủ không mở được két bảo hiểm nên mới không có dấu vết cướp tài sản chẳng?" Đại Bảo biết ý đồ tôi nhìn két bảo hiểm là vì muốn đưa ra phán đoán bước đầu về tính chất của vụ án nên cậu ta mới hỏi vậy.

Tôi lắc đầu: "Thứ nhất, cánh tủ đựng két bảo hiểm vẫn đóng bình thường, tôi cho rằng hung thủ chưa hề chạm vào đó."

"Đợi chút, vậy vì sao chìa khóa lại treo trên cánh tủ?" Đại Bảo thắc mắc.

"Cậu nghĩ mà xem, nếu nạn nhân cất chìa khóa đi thì mỗi lần khách thuê phòng cần thanh toán, cô ta lại phải lấy chìa khóa mở tủ, rồi lại mở két bảo hiểm, như thế thì phiền phức quá. Bên trong đã có két bảo hiểm, mà phòng lại luôn có người nên bà ta cứ cắm chìa khóa trên cánh tủ, không cần phải rút ra cất đi." Tôi nói, "Như vậy bà ta chỉ việc ấn mật mã mở két luôn cho nhanh. Thế mới hợp logic chứ!"

Đại Bảo gật đầu.

Tôi nói tiếp: "Thứ hai, nếu đây là vụ cướp của giết người, vậy thì sau khi hung thủ giết người xong, dẫu không thể mở được két bảo hiểm, thì lẽ nào hắn không biết ôm cả chiếc két tẩu thoát sao?"

Nói xong tôi thử luôn. Két bảo hiểm này chỉ nặng hơn hai mươi kilogram, dù tôi không phải người đô con nhưng cũng có thể chuyển két bảo hiểm ra khỏi bàn làm việc.

"Tôi thấy quần áo trên người hai nạn nhân rất chỉnh tề." Đại Bảo lật quần

áo của người chết một lát rồi nói tiếp, "Nhất là bộ vest của bà chủ nhà nghỉ, sơ mi vẫn còn sơ vin trong quần, chắc chắn không thể nguy trang hiện trường tào tình thể được. Điều đó cũng có nghĩa là vụ án này không có dấu vết xâm hại tình dục. Lẽ nào hung thủ sát hại nạn nhân để báo thù ư?"

Tôi mím môi suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu nói: "Giờ đưa ra kết luận hãy còn quá sớm, chi bằng trước tiên chúng ta tiến hành khám nghiệm tử thi xem có phát hiện gì mới không."

"Chụp ảnh cố định mọi đặc trưng của chiếc khăn đắp trên mặt bé gái đi!" Đại Bảo nhắc Lâm Đào.

Trong lúc đợi xe của nhà xác đến đưa hai thi thể đi, tôi và Đại Bảo ra khỏi nhà nghỉ, bước vào ngôi nhà một mặt tiền đối diện với nhà nghỉ được trưng dụng làm trung tâm chỉ huy chuyên án. Tôi đeo găng tay, lấy túi đựng vật chứng sạch sẽ phủ kín bàn làm việc, sau đó lấy tập giấy tờ viết đầy chữ trong túi đựng vật chứng ra.

"Đây là giấy tờ trong ngăn bàn làm việc của nạn nhân phải không?" Đội trưởng Mã hỏi.

Tôi gật đầu đáp: "Tuy nhà nghỉ này không cài đặt thông tin tá túc của khách thuê phòng trên hệ thống máy tính theo đúng yêu cầu, nhưng cô ta lại ghi chép rõ ràng thông tin từng người khách thuê phòng bằng văn bản."

"Có lẽ mới thay máy tính mới nên cô ta chưa kịp cài đặt phần mềm đăng ký thông tin lưu trú." Đại Bảo suy đoán.

"Có khả năng là vậy!" Tôi gật đầu đồng tình, "Tập giấy tờ này ghi chép thông tin của khách trọ trong vòng nửa tháng trở lại đây. Gần như cứ hai ngày thông tin khách trọ lại kín một tờ A4."

"Thật đáng tiếc, tập giấy tờ này chỉ lưu thông tin của khách từ cách đây

hai ngày." Đội trưởng Mã chép miệng, "Còn thông tin trong hai ngày gần đây lại không có. Chẳng phải trên kệ tài liệu đặt trên bàn còn có tập giấy tờ để trắng đó sao?"

Tôi gật đầu mỉm cười nói: "Theo thói quen của bà chủ nhà nghỉ, có lẽ bà ta không thể không ghi thông tin của khách trong hai ngày vừa qua. Vậy thì khả năng lớn nhất là tờ giấy ghi thông tin lưu trú trong hai ngày này đã bị hung thủ lấy đi rồi."

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Quán Trọ Địa Ngục (3)

Trong nhà xác thành phố Thanh Châu, một ngôi nhà nhỏ hai tầng vào giờ này vẫn nhấp nháy ánh đèn giữa đêm khuya. Các lỗ thông gió và điều hòa trong phòng giải phẫu tử thi của Viện Pháp y thuộc Sở Cảnh sát thành phố Thanh châu đều mở hết công suất, tiếng máy chạy ầm ầm bên tai không dứt.

Khi còn sống, nạn nhân Cát Phàm hẳn là một phụ nữ ưa sạch sẽ, mặc dù giờ đã chết nhưng cơ thể vẫn rất sạch sẽ, thơm tho. Quần áo của nạn nhân chỉnh tề, trên quần áo không có dấu vết bị xâm hại hoặc vết bẩn. Sau khi chụp ảnh cố định hình ảnh, chúng tôi lần lượt cởi quần áo của nạn nhân ra.

Không có quần có che chắn, tôi thấy một vài vết xuất huyết dưới da thâm đen ở phần cổ để hở.

"Đã tìm ra nguyên nhân tử vong." Đại Bảo nói, "Triệu chứng ngạt thở của thi thể vẫn còn rất rõ rệt, giờ xem lại thấy phần cổ bị tổn thương, bởi vậy về cơ bản chúng ta đã xác định được nguyên nhân tử vong."

Tôi gật đầu công nhận, rồi tiến hành khám nghiệm bề mặt tử thi theo thông lệ. Trừ vết thương ở vùng cổ, chúng tôi không phát hiện thấy vết ngoại thương nào khác trên cơ thể.

Tôi cầm dao phẫu thuật lẳng lặng mở khoang ngực bụng của người chết. Chính giữa xương lồng ngực có một vết xuất huyết dưới da rất rõ rệt, vết xuất huyết hình tròn, đường kính chừng 5cm.

"Ở đây có vết bầm tím, cậu xem phương thức gây thương tích là gì?" Tôi

hỏi Đại Bảo.

Đại Bảo lắc đầu: "Hiện trường có dấu vết vật lộn, nhưng hiện giờ tôi chưa thể xác định chính xác vết thương đó do bị đánh hay do va đập."

"Tôi thấy có vẻ cả hai trường hợp cậu nêu đều không đúng." Tôi nói, "Vết thương này theo quy tắc. Hiện trường quá chật chội nên e rằng hung thủ không thể dang tay tung chân đâm đá thoải mái được, và lại trong hiện trường cũng không có vật thể nào hình tròn có thể gây xuất huyết dưới da."

"Thế theo anh vết thương này được hình thành như thế nào?" Đại Bảo hỏi.

Tôi lắc đầu: "Vội gì! Cứ làm dần dần từng bước theo quy trình trước đã!"

Màu sắc nội tạng của người chết rất thẫm, đây là hiện tượng sưng huyết. Nội tạng sưng huyết là một trong những hiện tượng gây ra ngạt thở và tử vong. Mở dạ dày của người chết, tôi thấy trong dạ dày còn khá nhiều thức ăn chưa tiêu hóa, hình thái thức ăn vẫn có thể phân biệt được bằng mắt thường, xem ra đó là cháo, quấy và trứng muối.

"Thời gian nạn nhân ăn sáng đã điều tra chưa?" Tôi hỏi đội trưởng Mã.

Tuy đội trưởng Mã giờ đã lên chức đội trưởng Đội Hình sự nhưng vẫn tiếp tục làm công tác pháp y. Sau khi mặc đồng phục giải phẫu, anh gật đầu nói: "Tôi đã điều tra rồi. Chúng tôi đi hỏi các hàng ăn và được họ cho biết rằng khoảng bảy rưỡi sáng nay, nạn nhân xuống tầng mua quấy và trứng muối. Nhìn thức ăn còn sót lại trong dạ dày nạn nhân, ta có thể thấy điều này hoàn toàn trùng khớp với tình hình đã điều tra."

Khi suy đoán thời gian tử vong, các điều tra viên đã hình thành thói quen điều tra bữa ăn cuối cùng của nạn nhân.

Tôi nói: "Thức ăn vẫn chưa xuống đến tá tràng, hình thái thức ăn vẫn còn

khá rõ ràng, điều đó chứng tỏ nạn nhân chết sau khi ăn bữa cuối cùng chừng hai tiếng đồng hồ. Đã xác định được nạn nhân ăn sáng lúc bảy rưỡi, tám giờ, vậy thì chắc chắn nạn nhân tử vong trước mười giờ sáng."

"Thời gian này tương đối hợp lý." Đội trưởng Mã nói, "Thông thường khách thuê phòng sẽ rời nhà nghỉ vào lúc sáng sớm, ai làm việc nấy hoặc là vào thời gian đó họ vẫn còn đang ngủ. Bởi vậy quãng thời gian này tương đối yên tĩnh."

Tôi thấy việc giải phẫu khoang bụng của người chết cũng không phát hiện được gì mới. Khi Đại Bảo khâu thi thể lại, tách da quan sát khớp chân tay của nạn nhân, tôi quan sát thấy phía dưới lớp da là các tổ chức cơ và gân rất rõ ràng và ngay ngắn, không phát hiện điểm xuất huyết dưới da hoặc trong cơ.

"Ồ, không có dấu vết bị trói này!" Đội trưởng Mã ngạc nhiên, "Thông thường các vụ bóp cổ giết người nhất định phải xuất hiện dấu vết khống chế nạn nhân, chỉ là ít hay nhiều mà thôi. Hung thủ cần làm vậy để đề phòng nạn nhân kháng cự."

"Điều đó chứng tỏ lực khống chế của hung thủ rất mạnh." Tôi nói, "Vì thế lực rất tốt nên hẳn có thể dễ dàng khống chế người bị hại. Mà đừng quên, lúc đó bên cạnh nạn nhân còn có trợ thủ đấy nhé!"

Tôi vừa nói vừa chỉ vào thi thể của đứa trẻ nằm ngay cạnh.

"Nhưng hẳn khống chế người bị hại bằng cách nào nhỉ?" Đội trưởng Mã hỏi.

Tôi trầm ngâm một lát, đột nhiên nhớ đến vết xuất huyết trước ngực của người chết, liền nói: "Lật úp thi thể lại, tôi muốn kiểm tra lưng của nạn nhân."

Giống y như tôi tiên đoán, trong hai hố vai của nạn nhân đều có dấu vết

xuất huyết rất rõ rệt. Hố vai nằm ở giữa xương vai và xương sườn sau, nên không thể chịu lực trực tiếp. Chỉ khi cơ thể bị một lực đè mạnh xuống, xương vai vận động, ma sát lên xuống mới khiến khu vực đó bị xuất huyết.

"Dễ thấy..." tôi nheo mắt nói, "nạn nhân bị hung thủ húc gối vào ngực, rồi ngất xỉu. Vết xuất huyết ở hố vai cho thấy nạn nhân từng trải qua quá trình vật lộn kịch liệt, nhưng vì cú lên gối này nên sau đó nạn nhân gần như không còn khả năng chống cự nữa. Điều đó chứng tỏ thể lực của hai người này chênh lệch rất lớn."

"Tôi vẫn còn điểm chưa hiểu lắm." Đại Bảo nói, "Thể lực giữa hai bên đã chênh nhau lớn như thế, vậy sao tại hiện trường còn có dấu vết ấu dả? Theo lý mà nói hung thủ hoàn toàn có thể hạ gục đối thủ chỉ bằng một chiêu, không cần thiết phải vật lộn với nạn nhân."

"Rất có thể các hiện tượng tại hiện trường chỉ là những hiện tượng bề mặt." Tôi nói, "Chỉ có lời của xác chết mới là lời nói thật. Hiện trường nom có vẻ hơi lộn xộn, có dấu vết ấu dả, nhưng vì sao chúng ta lại không tìm thấy các vết thương khác ngoại trừ vài vết thương do bị khống chế trên cơ thể nạn nhân? Theo lý mà nói, đã ấu dả thì phải có thương tích chứ?"

"Lẽ nào đúng như anh nói, ấu dả chỉ là hiện tượng ngụy trang thôi?" Đội trưởng Mã hỏi.

Tôi lắc đầu: "Cũng không giống ngụy trang. Nếu là ngụy trang, hẳn hoàn toàn có thể lục lợi ngăn bàn. Sở dĩ chúng ta cảm thấy hiện trường hơi lộn xộn chủ yếu là vì rèm cửa bị rớt xuống và mấy chiếc chìa khóa rơi tung vãi khắp nơi. Ngoại trừ hai điểm đó ra thì không còn dấu vết xáo trộn nào nữa. Vậy thì chúng ta không thể nói chắc chắn đó là vết tích gây ra do vật lộn, nói không chừng còn do nguyên nhân khác."

"Thôi để nghĩ sau! Trời sắp sáng rồi, chúng ta mau chóng khám nghiệm

thi thể đứa trẻ thôi!" Đại Bảo cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi gật đầu, rồi cùng Đại Bảo khiêng thi thể của Đình Đình lên bàn giải phẫu.

Mỗi lần phải khám nghiệm thi thể trẻ em là một lần thử thách tâm lý đối với bác sĩ pháp y. Đặc biệt đối với những người đã có con giống như đội trưởng Mã và những người sắp sửa có con giống như tôi, khám nghiệm tử thi trẻ em luôn khiến chúng tôi cảm thấy trầm uất.

Cả quá trình khám nghiệm tử thi diễn ra trong im lặng, tuy không ai nói gì nhưng lòng mọi người đều đã có dự tính sẵn. Chúng tôi tiến hành khám nghiệm tử thi theo phương châm đã định. Giống hệt thi thể của Cát Phàm, vết thương của Đình Đình tập trung ở vùng cổ, đặc biệt là xương lưỡi ở vùng cổ, xương giáp trạng gãy vụn càng chứng tỏ rằng hung thủ là một gã đàn ông có sức khỏe rất phi thường.

Khắp người Đình Đình không có bất kỳ vết trói nào, chắc chắn bé gái mới bảy, tám tuổi này không phải đối thủ của kẻ sát nhân.

"Các cậu xem hai tay của cô bé này!" Khi quá trình giải phẫu đã gần đến giai đoạn kết thúc, đột nhiên tôi phát hiện hai tay của nạn nhân có điểm khác thường.

Ở giữa móng tay ngả đen của nạn nhân có vết ngang màu trắng. Rõ ràng đây không phải hiện tượng bình thường. Đây là vết móng tay bị bẻ ngược ra sau.

"Vì sao móng tay của nạn nhân lại bị bẻ ngược ra sau vậy?" Tôi hỏi.

"Điều đó chứng tỏ cô bé đang ra sức cào lấy thứ gì đó." Đại Bảo nói, "Thậm chí còn quên cả đau đớn!"

"Cô bé có thể cào ai được nhỉ?" Tôi hỏi tiếp.

"Còn có thể cào ai được nữa?" Đội trưởng Mã nói, "Hắn là hung thủ rồi!"

"Đúng thế!" Tôi nói, "Cô bé có động tác phản kháng. Điều đó chứng tỏ khi hung thủ đang sát hại mẹ cô bé, thì cô bé xông vào phản kháng. Chỉ có điều cánh tay nhỏ nhắn kia căn bản không thể ngăn chặn được đòn tấn công của hung thủ."

"Việc đó chứng tỏ điều gì?" Đại Bảo hỏi.

Tôi nói: "Hiện tượng này rõ ràng gợi ý cho chúng ta rằng hung thủ chỉ có một người. Khi hắn đang sát hại Cát Phàm thì không có ai khống chế Đình Đình."

"Khi này kiểm tra hiện trường, chúng ta đừng quên một thông tin rất quan trọng." Đại Bảo nói, "Mặt cô bé được đắp chiếc khăn bông. Giải thích theo lý luận phân tích tâm lý thì đây là hành động thể hiện sự cắn rứt lương tâm của hung thủ, điều đó chứng tỏ rất có thể hung thủ quen biết nạn nhân."

"Tôi không tán thành với quan điểm của cậu." Tôi nói, "Nếu hắn quen đứa trẻ thì hắn phải quen mẹ đứa trẻ. Vậy thì sao hắn có hành vi cắn rứt lương tâm với đứa trẻ mà lại không hề cắn rứt lương tâm với người mẹ? Tôi cảm thấy lý luận phân tích hành vi tâm lý không sai, đây là hành vi thể hiện sự cắn rứt lương tâm, nhưng không phải chỉ người quen biết mới có biểu hiện tâm lý này. Khi chúng ta giải phẫu thi thể đứa trẻ, chúng ta cũng cảm thấy trong lòng rất nặng nề, nếu hung thủ không phải là kẻ vô cùng độc ác thì khi xuống tay giết hại đứa trẻ, hắn cũng sẽ cảm thấy day dứt. Bởi day dứt nên hắn mới có hành vi lấy khăn bông đắp lên mặt đứa bé. Hành vi này có thể giải thích như vậy."

"Anh nói đúng." Đội trưởng Mã đứng bên cạnh nói, "Tôi cũng không cho

rằng đây là vụ án do người quen ra tay."

"Quá trình khám nghiệm tử thi kết thúc." Tôi thở hắt ra, "Chúng ta phát hiện thấy một vài manh mối nhưng cũng không có thu hoạch gì đặc biệt. Đã hai giờ sáng rồi, bây giờ chúng ta đến tổ chuyên án báo cáo tình hình hay là chợp mắt một lát sắp xếp lại mọi suy nghĩ."

"Đến tổ chuyên án luôn thôi!" Đội trưởng Mã nói, "Trưởng phòng Hình Bân vẫn đang đợi chúng ta đây!"

Tôi vừa nhấp chuột mở ảnh chụp tử thi vừa cầm bản tóm tắt trình bày với tổ chuyên án về những phát hiện trong quá trình khám nghiệm tử thi và nội dung phân tích tương ứng của chúng tôi.

"Nguyên nhân và thời gian tử vong rất rõ ràng rồi." Trưởng phòng Hình Bân nói với tổ trưởng tổ điều tra, "Các cậu lập tức tiến hành điều tra vào thời gian này, khách thuê ở năm phòng trọ của nhà nghỉ đã đi những đâu?"

"Chúng tôi đã lấy lời khai bảy người họ." Viên cảnh sát điều tra nói, "Ba người ở một mình và một cặp tình nhân đều nói họ rời khỏi nhà nghỉ từ sáng sớm, đến trưa mới trở lại nhà nghỉ nên không để ý thấy phòng thu ngân có điều gì khác thường, mãi khi cảnh sát ập đến họ mới hay sự tình. Nhưng chứng cứ của những người này đều là những lời khai đơn phương từ phía họ, không thể tiến hành đối chứng. Cặp tình nhân còn lại nói rằng họ ngủ trong phòng, ngay cả lúc cảnh sát đến họ cũng không hề hay biết."

"Họ không nghe thấy động tĩnh gì đặc biệt sao?" Tôi hỏi.

Tổ trưởng tổ điều tra lắc đầu: "Tôi đã kiểm tra thử rồi, vì những đối tượng vào nhà nghỉ đều... đều để làm chuyện đó nên hệ thống cách âm ở nhà nghỉ rất tốt. Bất kể người trong phòng thu ngân kêu hét lớn đến đâu, thì người ở những phòng khác đều không hề nghe thấy gì."

Tôi hỏi tiếp: "Các anh khống chế bảy người này bằng cách nào?"

Tổ trưởng tổ điều tra nói: "Khi chúng tôi đến hiện trường thì cả bảy người họ đều đang ở trong nhà nghỉ. Tôi nói cho họ biết tình hình, họ đều rất phối hợp với cảnh sát và theo chúng tôi về đồn."

"Vậy còn khách thuê trọ nào còn chưa về không?" Trưởng phòng Hình Bân hỏi.

Tổ trưởng tổ chuyên án nói: "Chúng tôi đã cử người canh ở phía ngoài nhà nghỉ rồi, nếu còn ai trở lại, chúng tôi sẽ dẫn về đồn ngay. Có điều tính đến thời điểm hiện tại vẫn chưa có ai vào nhà nghỉ."

"Không sao đâu! Tôi có cách." Tôi tự tin nói.

"Có phải hiện trường lưu lại dấu vết ấu dả không?" Trưởng phòng Hình Bân hỏi.

Tôi uống ngụm nước, chậm rãi nói: "Khi chúng tôi vào hiện trường thì cảm thấy có vết tích ấu dả, thực ra nghĩ kỹ lại tình hình tại hiện trường lúc bấy giờ thì căn bản chẳng có vụ ấu dả nào xảy ra ở đó cả. Mọi người xem, cửa sổ phòng thu ngân là loại cửa chống trộm, chỉ có một cửa sổ nhỏ thông ra ngoài. Từ cửa đi vào, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là chiếc tủ thấp, phía trên mặt tủ có đến hàng ngàn thứ linh tinh, tất cả đều không có dấu vết bị xáo trộn, đặc biệt bình nước nóng đặt cạnh chiếc tủ không hề bị nghiêng ngả, điều đó chứng tỏ trong hiện trường không hề xảy ra đánh lộn."

"Vậy rèm cửa và chìa khóa thì giải thích thế nào?" Trưởng phòng Hình Bân hỏi.

Tôi nói: "Tôi cũng không thể giải thích một cách chính xác, chỉ có thể nói hung thủ làm hỏng hai thứ đó là có tính chủ đích, nói cách khác, hung thủ làm hỏng hai vật đó là bởi hăn cần làm hỏng hai vật đó."

Mọi người nghiêng đầu nghe, rõ ràng chưa ai hiểu tôi muốn nói gì. Thực ra chính tôi cũng cảm thấy mình giải thích lòng vòng khiến càng lúc càng xa đề, bản thân tôi cũng không chắc chắn vì sao hung thủ lại phá hỏng hai vật đó.

"Nói tóm lại, có lẽ hung thủ vừa vào phòng đã dễ dàng khống chế được bà chủ nhà nghỉ." Tôi nói, "Bởi vậy căn bản không hề có dấu vết ấu dả, xâm hại tình dục."

"Tôi ủng hộ quan điểm của anh Tần." Lâm Đào nói, "Thông qua việc kiểm tra hiện trường, tôi thấy dấu giày tại hiện trường rất đơn giản, chúng không hề phức tạp và không phù hợp với dấu vết của một cuộc ấu dả. Mà trên chiếu trải giường, tôi tìm thấy vài dấu giày còn sót lại, đáng tiếc chúng không có giá trị giám định."

"Dấu vết đó cũng không có tác dụng gì." Tôi nói, "Chúng nghiệm chứng quan điểm của bác sĩ pháp y chúng ta, hung thủ giẫm lên giường, lấy đầu gối thúc vào nạn nhân rồi bóp cổ cô ta."

"Động tác vô cùng nhanh gọn, lạnh lẽ, không chút do dự." Đại Bảo nói, "Có lẽ tinh thần của kẻ đó lúc ấy vô cùng kích động, bởi thế hấn mới ra tay tàn độc như vậy."

Tôi gật đầu tán thành.

"Vậy các anh cảm thấy tính chất của vụ án là gì?" Trưởng phòng Hình Dân hỏi, "Nghe có vẻ không giống vụ án giết người cướp của hoặc cưỡng bức rồi ra tay giết người diệt khẩu. Giờ phán đoán của chúng ta là vụ giết người báo thù, không rõ có đúng vậy không?"

"Không đúng!" Tôi khẳng định chắc như đinh đóng cột.

"Hả?" Trưởng phòng Hình Dân tỏ ra bất ngờ.

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 8 - Quán Trọ Địa Ngục (4)

"Giờ đã loại trừ trường hợp giết người cướp của hoặc giết người diệt khẩu sau khi cưỡng dâm, vậy thì chẳng phải hung thủ giết người chỉ vì muốn giết người thôi sao?" Trưởng phòng Hình Bân nói, "Mà giết người đơn giản chỉ vì muốn giết người thì mục đích hẳn là để báo thù, không phải vậy sao?"

"Tôi đồng ý với quan điểm hung thủ giết người đơn thuần vì hẳn muốn giết người, nhưng không đồng ý với quan điểm báo thù." Tôi nói, "Đầu tiên, thời gian hung thủ chọn lựa để ra tay sát hại nạn nhân là buổi sáng. Đây không phải thời điểm thuận lợi để ra tay giết người báo thù. Kể đến, hung thủ không hề mang theo bất kỳ công cụ gây án nào, lẽ nào hẳn đủ tự tin có thể giết hại hai mạng người cùng lúc sao? Tiếp theo đó, vừa mở cửa hiện trường, chúng ta có thể nhìn thấy một con dao gọt hoa quả để trên tủ thấp. Đây là vũ khí giết người sắc bén, nhưng vì sao hẳn không dùng dao mà lại chọn cách dùng tay bóp cổ nạn nhân? Đừng quên rằng, thời điểm đó còn có khách trọ lưu trú tại nhà nghỉ. Hẳn giết người như thế vô cùng mạo hiểm. Cuối cùng, một mình hẳn giết chết hai mạng người, mà khi sát hại Cát Phàm, hẳn còn bị con gái của nạn nhân là Vu Đình Đình lao đến kháng cự. Vu Đình Đình là đứa trẻ, cô bé có thể kháng cự, mà cũng có thể chạy trốn ra ngoài kêu cứu. Lúc đó hung thủ không hề khống chế cô bé, làm như vậy vô cùng mạo hiểm. Từ đó chứng tỏ hung thủ không hề chuẩn bị kỹ lưỡng các phương án dự phòng khi thực hiện hành vi giết người. Nói cách khác, hẳn giết người trong tình trạng không hề chuẩn bị trước."

"Thầy từng nói: loại trừ nguyên nhân giết người để cướp của và giết người sau khi cưỡng bức thì những trường hợp giết người trong trạng thái không

chuẩn bị trước đều là do một phút không kiềm chế được cơn nóng giận." Đại Bảo bổ sung.

Trưởng phòng Hình Bản như hiểu ra, ông nhẹ gật đầu.

"Ai ra tay giết hại một bà chủ nhà nghỉ khi lên cơn tức giận?" Tôi tự hỏi rồi lại tự đáp, "Chỉ có một đối tượng mà thôi - khách trọ!"

Mọi người đều gật đầu tán thành lập luận của tôi.

Tôi nói: "Đương nhiên chúng ta còn có các căn cứ khác, ví dụ như trên màn hình nền máy vi tính của bà chủ nhà nghỉ đang phát trực tuyến bộ phim Chân Hoàn truyện. Chúng ta đều biết phần mềm hỗ trợ phát video không thể tự tạm dừng, nhưng vì sao phần mềm của chiếc máy tính tại hiện trường lại trong trạng thái tạm dừng? Vậy thì chỉ có cách giải thích là bà chủ nhà nghỉ tự mình nhấn nút tạm dừng. Mọi người đều biết, một người đang xem phim truyền hình nhiều tập mà đột nhiên gặp phải nguy hiểm thì không thể nào kịp thực hiện động tác nhấn nút tạm dừng trên máy tính. Nhưng nếu có ai đó đến gần thì chúng ta đều vô thức nhấn nút tạm dừng trước để nói chuyện với người đó. Trong khoảng thời gian này, e rằng chỉ có khách trọ mới đến nói chuyện với bà chủ nhà nghỉ."

"Điều đó cũng có nghĩa là lúc đầu hung thủ và bà chủ nhà nghỉ nói chuyện trong không khí hòa bình." Viên cảnh sát điều tra nói.

Tôi gật đầu: "Trạng thái cảm xúc của hung thủ phát triển theo chiều hướng tịnh tiến, đầu tiên khá ổn định, sau đó không hiểu vì sao lại kích động dữ dội và cuối cùng cuồng nộ ra tay giết người."

"Nhưng tất cả khách thuê trọ đều bị chúng tôi khống chế hết rồi mà?" Viên cảnh sát điều tra nói, "Có điều nghĩ lại mới thấy hung thủ đã giết người thì chắc chắn hẳn sẽ không ngốc nghếch ngồi trong nhà nghỉ đợi cảnh sát đến

bắt. Chắc chắn hẳn đã cao chạy xa bay từ lâu rồi."

"Đúng vậy!" Tôi nói, "Những khách trọ bị chúng ta bắt vào đồn đều vô tội, chúng ta có thể dừng quá trình thẩm tra được rồi."

"Nhà nghỉ nhỏ cạnh bến tàu bến xe luôn có lưu lượng khách rất lớn, hung thủ lại không phải người thân quen, trong khi bà chủ nhà nghỉ chưa đăng ký thông tin lưu trú của khách trọ." Trưởng phòng Hình Bân nói, "Có lẽ không dễ tìm ra hẳn ta đâu."

"Tôi nói rồi, căn cứ theo thói quen của bà chủ nhà nghỉ, bà ta không thể không ghi chép lại thông tin tá túc của khách trọ trong hai ngày gần đây." Tôi nói, "Tập giấy tờ để trên bàn chính là bản ghi chép thông tin của khách trong hai ngày vừa qua, chỉ có điều nó đã bị hung thủ xé ra và mang đi."

"Thế thì khác nào chưa ghi?" Trưởng phòng Hình Bân nói.

Lâm Đào mỉm cười nói: "Về chuyện này, anh Tần đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi."

"Sắp xếp chuyện gì cơ?" Đội trưởng Mã hỏi.

Lâm Đào nói: "Trong kẹp tài liệu mà chúng ta phát hiện thấy tại hiện trường có tập giấy trắng, vài trang trên cùng đã bị xé. Nhưng đừng quên nó vốn là một chỉnh thể. Khi ta viết chữ lên trang đầu tiên thì không phải chỉ trang đầu tiên lưu lại bút tích mà cùng lúc đó ở trang thứ hai, thứ ba và các trang tiếp theo cũng lưu lại vết hằn của chữ."

"Bởi vậy tôi đã nhờ đồng chí Hàn Lượng và Trần Thi Vũ mang tập giấy trắng đó chạy xe thông đêm về Sở Cảnh sát tỉnh." Tôi nói, "Trưởng khoa Ngô là trưởng khoa Giám định chữ viết, anh ấy đã giúp chúng ta phục dựng chữ dựa trên những vết hằn. Đáng tiếc là tập giấy tờ này viết hết đến đâu xé đến đấy nên những tờ giấy phía dưới đều có vết hằn chữ viết của những trang

giấy phía trên, bởi vậy rất khó xác định chính xác tờ giấy bị xé đi viết những nội dung cụ thể gì."

"Ôi trời! Làm tôi mừng hụt!" Trưởng phòng Hình Bân nói.

"Có điều nếu chúng ta xác định được hung thủ trọ ở phòng nào thì vẫn còn hy vọng tái hiện thông tin viết trên giấy." Tôi nói.

"Đây cũng là hy vọng." Viên cảnh sát điều tra nói, "Hy vọng hăn để luôn số chứng minh thư lại cho chúng ta tiện điều tra, ha ha..."

"Cũng không phải không có khả năng đâu." Tôi nói, "Chúng ta mở từng phòng ra xem, phòng nào ngăn nắp gọn gàng là phòng không có người ở, phòng nào lộn xộn là phòng có người ở."

"Song nếu hung thủ chưa đăng ký thuê phòng, hoặc thuê rồi nhưng đi ra ngoài vài ngày chưa trở lại, vào ngày hăn về, chủ nhà nghỉ lại dọn dẹp phòng sạch sẽ, thế thì chỉ e chúng ta không thể phân biệt nổi." Viên cảnh sát điều tra nói.

Tôi gật đầu: "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên! Giờ tôi kiệt sức rồi, mệt mỏi suốt cả ngày. Dẫu sao giờ các anh đã phong tỏa hiện trường, thế này vậy, giờ chúng ta điều chỉnh lại một chút, tám giờ sáng mai gặp nhau ở cổng nhà nghỉ nhé!"

Trên thực tế, chúng tôi chỉ ngủ bốn tiếng đồng hồ.

Khi đến hiện trường, mắt chúng tôi vẫn lơ lơ thiếu ngủ.

"Làm thế nào mở được cửa phòng nhỉ?" Tôi hỏi.

Viên cảnh sát điều tra nói: "Tôi đã điều tra rồi, dẫu sao đây chỉ là nhà nghỉ quy mô nhỏ nên khi khách trọ đến thuê phòng, bà chủ nhà nghỉ dùng phương

thức mở cửa giúp khách và giữ chìa khóa lại, không giao cho khách. Vì nhà nghỉ nhỏ thường không thu tiền đặt cọc nên làm vậy sẽ đề phòng khách thuê trọ chậm trả tiền phòng một cách hiệu quả."

"Cũng phải! Thường ngày tất cả chìa khóa đều treo trên miếng gỗ kia phải không?" Tôi chỉ vào miếng gỗ nằm ngược trên hiện trường rồi nói tiếp, "Khi có khách đến, bà chủ sẽ lấy chìa khóa móc trên miếng gỗ đi mở cửa phòng cho khách à?"

"Đúng vậy!"

"Anh còn nhớ không?" Tôi nói với giọng hơi phấn khích, "Trước đây tôi từng nói, hiện trường không hề có vết tích ấu dả, sự xáo trộn của rèm cửa và chìa khóa chẳng qua là vì hung thủ chủ đích nhắm vào chúng. Nếu tôi đoán không nhầm thì trong chùm chìa khóa kia thiếu mất một chìa, mà chiếc chìa khóa thiếu đó chính là chìa khóa phòng hung thủ."

Mọi người đều cảm thấy tôi phân tích rất có lý, thế là ai nấy cầm chùm chìa khóa không được đánh số bắt đầu thử từng chiếc, mở từng phòng một.

Công việc này kéo dài suốt hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng mọi người cũng tìm ra chìa khóa của từng phòng tương ứng, duy chỉ có chìa khóa của phòng 213 là không thấy đâu.

"Hung thủ ở phòng này! Mau mở cửa phòng ra!" Tôi cao giọng kêu lên.

Lâm Đào mở chiếc túi nhỏ trong hòm dụng cụ, vội nói: "Để tôi! Để tôi!"

Tôi biết cậu ta lại định khoe khoang tài mở khóa của mình.

Đáng tiếc, cậu ta còn chưa dứt lời thì viên cảnh sát điều tra đã dùng chân đạp tung cánh cửa phòng 213.

"Anh... anh không thể bớt thô lỗ được sao?" Lâm Đào cầm dụng cụ giống như vành tai, đứng ngây như phỗng.

Khác hẳn với tưởng tượng của tôi, trong phòng vô cùng sạch sẽ, gọn gàng, rõ ràng nó đã được bà chủ nhà quét dọn rất tươm tất.

"Không có người ở sao? Hay là có người ở đây mấy ngày, sau đó rời đi và giờ chưa trở lại?" Viên cảnh sát điều tra hỏi, "Nếu không có người ở thì sẽ không có thông tin đăng ký, như vậy việc giám định vết hằn của nét chữ cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa."

Tôi nói: "Rõ ràng hằn ở đây mấy ngày rồi rời đi, giờ chưa trở lại, bằng không sao hằn không lấy chìa khóa của các phòng khác mà chỉ lấy chìa khóa của phòng này? Gọi điện thoại cho Long Vũ, bảo cô ấy giục anh Ngô cố gắng nhanh chóng cung cấp kết quả giám định chữ viết, xem phòng 213 có khách thuê trọ hay không?"

Nói xong, tôi đột nhiên nhớ lại một chuyện liên bảo: "Không đúng! Nếu hằn ở đây hơn hai ngày thì thông tin của hằn sẽ được ghi chép trong tập tài liệu ở ngăn kéo bàn cơ mà!"

"Trong tập tài liệu ở ngăn kéo, thời gian được ghi chép nối tiếp cho đến hai ngày trước khi sự việc xảy ra, ngày nào cũng được ghi chép đầy đủ cả. Thế nghĩa là các thông tin trong tập tài liệu ở ngăn kéo ghi chép đến ngày 31 tháng 5, bắt đầu từ ngày mùng 1 tháng 6 là không còn thông tin nữa." Lâm Đào nói.

Tôi nói: "Hằn không lấy tập giấy tờ ở trong ngăn kéo, mà xé vài tờ phía trên của tập tài liệu ở trên bàn, điều đó chứng tỏ chắc chắn hằn thuê phòng trong khoảng thời gian hai ngày gần đây. Nói cách khác, cùng lắm hằn rời khỏi đây từ đêm hôm kia, mới một đêm không về mà thôi!"

"Nếu hần đến từ hôm kia hoặc hôm kia, thì tối hôm kia, tức ngày mùng 2 tháng 6 hần chưa về, phòng của hần đã được bà chủ dọn dẹp sạch sẽ. Sáng sớm hôm sau, hần quay lại giết người." Đại Bảo móc nối các mốc thời gian, "Chuyện này nói lên điều gì?"

"Không biết!" Tôi cúi đầu trầm ngâm.

"Tôi có một thắc mắc." Viên cảnh sát điều tra hỏi, "Dẫu chúng ta tìm ra thông tin về vị khách thuê phòng 213 và tóm cổ hần, nhưng làm cách nào chứng minh được hần chính là kẻ khả nghi giết người?"

"Đúng là vụ án này không có chứng cứ nào chắc chắn cả!" Đại Bảo ủ rũ đáp.

"Không hần vậy!" Tôi đột nhiên nhớ lại một chuyện liền nói, "Mọi người kiểm tra các phòng trọ xem có phòng nào thiếu một chiếc khăn rửa mặt không?"

"Đúng rồi!" Đại Bảo khẽ reo lên, "Tại hiện trường trung tâm, Vu Đình Đình được đắp một chiếc khăn bông màu trắng trên mặt. Rõ ràng đây không phải khăn mặt trong phòng hiện trường mà là khăn mặt cho khách thuê phòng thường dùng."

"Cậu nói vậy, tôi lại nghĩ ra một vấn đề khác." Khi mọi người đang chia nhau ra kiểm tra khăn mặt của từng phòng thì tôi nói, "Ngay trong phòng hiện trường cũng có khăn mặt, hần có thể lấy bữa một chiếc đắp lên mặt Đình Đình, vậy tại sao hần không làm vậy mà lại chạy về tận phòng mình lấy khăn nhỉ? Không hợp logic chút nào!"

"Kiểm tra hết rồi, không phòng nào thiếu khăn cả." Lâm Đào nói.

Mọi người thần người suy nghĩ xem vấn đề sai sót ở chỗ nào.

"Lẽ nào hung thủ tự mang khăn mặt của mình đến?" Đại Bảo lẩm bẩm, "Thế cũng không đúng, tự mang khăn của mình đến thì làm gì có chuyện giống y đúc khăn mặt của khách sạn được?"

"Liệu có phải bà chủ cầm thêm một chiếc khăn vào hiện trường không nhỉ?" Đội trưởng Mã xen lời.

"Mang thêm một chiếc khăn à?" Tôi lẩm bẩm, "Chiếc tủ thấp ở hiện trường chỉ có thể mắc bốn chiếc khăn mặt, mà cả bốn mắc đều treo kín rồi, chắc bà ta không mang thêm vào đâu. Đúng rồi! Thêm một chiếc khăn mặt..."

Tôi quay người chạy thẳng về phía ban công ở tận cùng hành lang.

Luồng tư duy của chúng tôi định hình ở chiếc khăn mặt trong phòng mà quên mất phòng giặt là ngoài ban công, ở đó toàn là khăn mặt.

"Biết hung thủ lấy khăn mặt ở đâu là được rồi." Đại Bảo nói, "Hắn đã lấy khăn mặt đi, anh vào đó cũng tìm thấy gì đâu?"

Tôi không trả lời, lôi toàn bộ đồng khăn đã tiết trùng ra ngoài, sau đó kiểm tra cẩn thận từng chiếc một. Quả nhiên tôi đã tìm thấy nó. Đó là chiếc khăn bông dính một vài vết máu nhạt màu.

"Khi chúng ta khám nghiệm tử thi phát hiện đứa bé đã dùng móng tay cào vào hung thủ, đúng vậy không? Thậm chí móng tay của đứa bé còn bị gãy ngược lại, cào mạnh đến mức ấy mà hung thủ không bị thương được sao? Giờ là mùa hè, mọi người đều mặc áo tay ngắn cả mà!" Tôi hứng khởi nói, "Khi quan sát hiện trường, chúng ta lại đặt ra nghi vấn vì sao hung thủ không lấy khăn mặt ngay trong phòng hiện trường mà phải chạy đi tận đâu lấy? Nguyên nhân nằm chính ở đó! Khi hung thủ rời khỏi hiện trường trung tâm, hắn chưa nghĩ đến việc lấy khăn mặt che cho bé gái, mà chỉ muốn tìm chiếc khăn sạch buộc vết thương do bị cào ở ban công, lấy một chiếc khăn để cầm

máu, sau đó ném vào máy tiệt trùng."

"Làm sao anh biết chiếc khăn dính máu đó liên quan đến vụ án này?"
Viên cảnh sát điều tra hỏi.

Tôi đáp: "Máy tiệt trùng là nơi sát khuẩn sau khi khăn đã được giặt sạch và phơi khô, trong tủ toàn khăn bông sạch sẽ, loại khăn bông đó làm sao dính vết máu được?"

Viên cảnh sát điều tra gật đầu cho là phải.

Tôi nói tiếp: "Có thể bề mặt vết thương do bị cào vẩn chưa cầm máu hoàn toàn, cũng có thể vì những lý do khác nên hung thủ cầm thêm một chiếc khăn nữa. Khi bước đến hiện trường, hắn thấy thi thể của bé gái, trong lòng cảm thấy không nhẫn tâm nên lấy luôn khăn mặt mình đang cầm trong tay đắp lên mặt đứa bé."

"Anh phân tích rất hợp lý." Viên cảnh sát điều tra nói, "Nhưng nếu chỉ dựa vào chiếc khăn bông dính máu thì không đủ điều kiện trở thành bằng chứng."

"Nhưng suy đoán này gợi ý cho chúng ta hai thông tin khác." Tôi nói thủng thẳng, "Thứ nhất, nếu hung thủ lấy khăn bông vì muốn lau máu tiếp, vậy trên khăn bông đắp lên mặt đứa trẻ có khả năng vẫn còn vết máu tiềm tàng có thể mang đi kiểm tra. Thứ hai, hung thủ biết ngoài ban công có khăn bông, vậy thì nhất định hắn không phải là khách lần đầu đến đây thuê phòng, hắn tương đối quen thuộc với kết cấu của nhà nghỉ này."

Lâm Đào vừa đi đâu quay về, cậu ta nói: "Tôi nhận được điện thoại của anh Ngô, anh ấy nói có thể phục hồi một phần thông tin, nhưng phần còn lại thì bị mất, không thể phục hồi hoàn toàn được."

"Vậy là đủ rồi!" Tôi mỉm cười tự tin, "Chúng ta vừa nói đến chuyện có

khả năng trước đây hung thủ từng đến nhà nghỉ này, mà không chỉ một lần, vậy thì chúng ta chỉ cần lấy được phần thông tin khuyết thiếu mà anh Ngô khôi phục lại, rồi so sánh với những ghi chép về thông tin những vị khách từng thuê phòng ở khách sạn này trước đây là sẽ nhanh chóng tìm ra nghi phạm thôi!"

"Mà chúng ta còn có ADN để có thể phân biệt." Đại Bảo nói.

"Lần này các anh đoán trúng phóc!" Tôi quay sang cười với đội trưởng Mã, "Chúng tôi có thể nói cho các anh biết số chứng minh thư của nghi phạm đấy!"

"Quá tuyệt vời!" Đội trưởng Mã reo lên, "Mọi hiện tượng kỳ quặc xuất hiện tại hiện trường đều được giải thích thông suốt, duy rèm cửa sổ là vẫn chưa rõ ràng lắm. Chẳng phải anh từng nói hung thủ cố tình nhắm vào rèm cửa sao? Hẳn ta nhắm vào rèm cửa để làm gì?"

"Điều đó không còn quan trọng nữa." Tôi chậm rãi đáp, "Giờ thì anh có thể hỏi thẳng hung thủ được rồi!"

Sở Pháp y tỉnh có rất nhiều việc kiêm nhiệm, ví dụ khi đến kiểm tra các hiện trường án mạng, cơ quan công an địa phương sẽ tận dụng khoảng thời gian rảnh rỗi của các bác sĩ pháp y để mời họ cùng hội chẩn giám định những vết thương khó xác định trong nội hạt.

Với thành phố Lớn chuyên giám định vết thương như thành phố Thanh Châu càng không ngoại lệ, chúng tôi "mua 1 tặng 10" giúp các bác sĩ pháp y thành phố Thanh Châu giám định tròn mười vụ thương tích khó.

Khi màn đêm buông xuống cũng là lúc vận may mỉm cười với chúng tôi. Chúng tôi gần như đón nhận bốn tin vui cùng một thời điểm: Thứ nhất, trên chiếc khăn bông đắp mặt Vu Đình Đình quả nhiên phát hiện thấy vết máu

tiềm ẩn, đồng thời xét nghiệm ra gen ADN của đàn ông, gen ADN này hoàn toàn đồng nhất với vết máu để lại trên chiếc khăn mặt trong tủ tiết trùng. Thứ hai, thông qua thông tin lấy được từ chỗ anh Ngô, cùng thông tin lưu trú tại nhà nghỉ trước đây, cảnh sát nhanh chóng tìm ra một người đàn ông tên là Hoàng Kỳ Ám ngay cả số chứng minh nhân dân của hắn cũng tìm thấy rõ ràng. Thứ ba, khi Hoàng Kỳ Á lên mạng trong một quán Internet ở thành phố Thanh Châu, hắn đã bị hệ thống đăng ký nhận ra và nhanh chóng sa lưới. Thứ tư, Hoàng Kỳ Á chính là chủ nhân của vết máu trên hai chiếc khăn bông.

Hoàng Kỳ Á là người Thanh Châu, theo lý mà nói hắn không phải đối tượng cần thuê nhà nghỉ, lý do duy nhất khiến hắn thuê nhà nghỉ là để chơi gái. Trưa ngày mùng 1 tháng 6 năm 2012, hắn đến nhà nghỉ quen thuộc để thuê phòng, rồi chuẩn bị sẵn một vài bộ đồ lót gợi cảm và ít đồ chơi tình dục cho gái gọi, hắn cất tất cả đồ dùng vào trong phòng. Buổi chiều, hắn ra ô bán dâm ở gần ga tàu để tìm gái. Chẳng bao lâu, hắn đã tìm được một cô gái bán hoa. Sau khi thỏa thuận giá cả xong xuôi, cô gái lấy lý do là dạo này an ninh khu vực không tốt, sợ khách chơi xong quỵt tiền nên từ chối không theo Hoàng Kỳ Á về nhà nghỉ mà hắn đã thuê phòng sẵn.

Không còn cách nào khác, Hoàng Kỳ Á đành chấp nhận tiến hành giao dịch với cô gái bán hoa ở địa điểm mà cô ta chọn. Buổi trưa ngày mùng 2 tháng 6, tự cho rằng mình và cô gái bán hoa nọ tâm đầu ý hợp, tính cách tương đồng nên Hoàng Kỳ Á rủ cô gái bán hoa lên mạng tâm sự suốt buổi chiều. Đến tối, hắn lại tiếp tục ở lại nhà cô gái bán hoa.

Sáng ngày mùng 3 tháng 6, Hoàng Kỳ Á chợt nhớ mình còn để đồ ở nhà nghỉ, thế là hắn quay lại nhà nghỉ, yêu cầu bà chủ mở cửa phòng để hắn lấy đồ. Bà chủ nhà nghỉ nói hắn thuê phòng từ ngày mùng 1, nhưng đến tận mùng 3 mới trả phòng, nên phải trả hai ngày tiền thuê phòng, trong khi lúc trước hắn mới trả trước một ngày, giờ phải trả thêm một ngày nữa. Hoàng Kỳ Á lại cho rằng tuy hắn thuê phòng nhưng hai ngày qua không hề ở đó, hắn

không yêu cầu bà chủ nhà nghỉ trả lại tiền là tốt lắm rồi, sao còn có chuyện bắt hăn bù thêm tiền thuê phòng một ngày?

Đã không chịu trả tiền thuê phòng thì bà chủ cũng từ chối mở cửa phòng cho Hoàng Kỳ Á lấy đồ. Trong lúc tức giận, hăn thò tay qua cửa sổ, định giật rèm cửa để trút giận, nào ngờ chất lượng rèm cửa quá tệ nên vừa giật nhẹ một cái, thanh treo rèm đã gãy lìa, rèm cửa lập tức trút sang một bên.

Khách không những không chịu trả tiền phòng mà còn phá hoại rèm cửa khiến bà chủ nhà trọ tức giận văng đủ lời lăng mạ. Hoàng Kỳ Á thấy mình đuối lý nên quyết định bỏ đi, không thèm lấy đồ đạc trong phòng nữa. Nhưng bà chủ không chịu bỏ qua cho hăn, bà ta mở cửa phòng, cao giọng hét mọi người bắt trộm.

Hành động này kích động Hoàng Kỳ Á, hăn lao đến bóp cổ bà chủ nhà nghỉ, đẩy bà ta vào trong phòng, ấn xuống giường cho đến khi bà ta bất động mới thôi. Đang trong trạng thái giết người đỏ mắt thì Hoàng Kỳ Á cảm thấy bé gái Vu Đình Đình vừa cào hăn vừa kêu khóc, thế là hăn quay người lại ấn Vu Đình Đình xuống giường, bóp cổ cho đến khi cô bé tử vong.

Sát hại hai mạng người xong, Hoàng Kỳ Á thấy chùm chìa khóa treo trên miếng gỗ, vì không biết kỹ thuật lấy chìa khóa ra nên hăn vô tình làm miếng gỗ xoay ngược lại. May mà chìa khóa phòng 213 không nằm lẫn với các chìa khóa khác, hăn nhặt lấy chìa khóa đi mở cửa phòng, lấy đồ đạc của mình ra.

Lúc rời khỏi phòng, hăn đã bình tĩnh lại. Thấy tay mình đau rát, hăn nhìn xuống mới phát hiện cánh tay đang chảy máu. Vì không muốn bị mọi người chú ý khi ra khỏi nhà nghỉ, nên hăn ra ban công lấy một chiếc khăn mặt lau sạch vết máu rồi vứt nó vào tủ tiệt trùng.

Tuy máu ở cánh tay đã cầm, nhưng hăn vẫn thấy đau, hăn vô thức lấy thêm một chiếc khăn nữa, rồi vừa rời khỏi hiện trường vừa chuẩn bị băng bó

vết thương. Nhưng lúc đi ngang qua cánh cửa phòng thu ngân đang mở rộng, hắn thấy thi thể của bé gái Vu Đình Đình nằm nghiêng trên giường, hai cẳng chân bé xiu buông thõng đập thẳng vào mắt hắn. Khoảnh khắc đó, hắn động lòng trắc ẩn. Thế là hắn cởi chiếc khăn đang buộc trên cánh tay, đắp lên mặt cô bé. Động tác này giúp hắn nhìn thấy tập giấy tờ để trên bàn làm việc, hắn liền xé trang ghi thông tin đăng ký lưu trú của mình, khép hờ cửa rồi rời khỏi hiện trường.

Hoàng Kỳ Á luôn tự động viên rằng mình và bà chủ nhà nghỉ không thân không thích, mình lại không cướp đoạt tài sản và là người Thanh Châu, mọi tình tiết đều có vẻ không liên quan gì đến nhà nghỉ này, bởi vậy cảnh sát tuyệt đối không thể nghi ngờ mình. Nhưng hắn ngàn vạn lần không ngờ rằng chính chiếc chìa khóa mà hắn vô thức đút vào túi đã bán đứng mình.

"Đừng mơ có thể gây tội ác hoàn hảo đến mức không để lại dấu vết!" Lâm Đào nói, "Dù hắn đã già mồm thanh minh mình vô tội thì cũng không thể thoát nổi lưới pháp luật."

"Hôm nay mừng 4 nhỉ?" Đại Bảo ngăn người hỏi, "Bốn ngày nữa khai mạc Euro rồi!"

"Suốt ngày bóng bánh, mau cầu hôn bạn gái cậu đi cho anh em nhờ!" Tôi cười bảo.

"Cầu hôn từ lâu rồi mà các anh không biết à?" Đại Bảo vẫn giữ nguyên vẻ mặt ngây ngốc, nói, "Hôm khai mạc Euro là hôm tôi và bà xã tương lai đi chụp ảnh cưới."

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Chết Không Nhắm Mắt (1)

Những hình ảnh chỉ xuất hiện trong phim kinh dị giờ hiển hiện ngay trước mắt chúng tôi. Lật mí mắt của nạn nhân ra chỉ thấy một hố mắt đen ngòm, không thấy kết mạc màu trắng.

Rất nhiều người ngưỡng mộ cán bộ công nhân viên chức được nghỉ phép năm, nhưng điều đó lại rất ít xảy ra với những cán bộ làm công tác trong ngành công an. Trước đây, cảnh sát dân sự gần như không biết họ được quyền nghỉ phép năm căn cứ theo thâm niên công tác. Những năm gần đây, hệ thống công nhân viên chức, đặc biệt là đội ngũ công an, cảnh sát thường xuyên xảy ra các trường hợp tử vong do làm việc quá sức. Tuy lãnh đạo không trực tiếp cảm nhận được nỗi thống khổ khi nhìn xác đồng chí của mình sờ sờ trước mặt như khi các bác sĩ pháp y hành nghề, nhưng lãnh đạo vẫn có thể hiểu được tính quan trọng của việc đảm bảo thời gian nghỉ phép năm cho cảnh sát dân sự. Vậy mà dù cấp trên đã năm lần bảy lượt hết ra lệnh lại khuyến cáo, nhưng lãnh đạo cấp cơ sở vẫn không thể giải quyết mâu thuẫn cực đoan người ít việc nhiều. Bởi thế họ thường từ chối đơn xin nghỉ phép năm của cảnh sát dân sự với lý do "Dạo này nhiều việc quá, hay cậu lùi phép năm lại một thời gian nữa rồi nghỉ nhé?". Đương nhiên, đa số trường hợp, cảnh sát dân sự tự ý thức được mình không thể rời bỏ vị trí công tác, càng không thể dồn thêm gánh nặng lên vai đồng đội nên họ chủ động từ bỏ nghỉ phép.

Đại Bảo xin phép nghỉ ba ngày để chuẩn bị đi chụp ảnh cưới. Tuy một

năm có năm ngày phép, nhưng Đại Bảo chỉ xin nghỉ ba ngày, ấy vậy cậu ta còn dành ra nửa ngày để áy náy và dẫn vật lương tâm khi giao lại công việc cho chúng tôi.

"Đây là tài liệu giám định thương tật của thành phố Thanh Hương. Nhân viên giám định là tôi và trưởng khoa Tiêu." Đại Bảo đưa cho tôi một tập tài liệu rồi trình bày, "Đối tượng cần giám định thương tật là một cậu bé bị rạn xương sọ. Căn cứ vào bảng tiêu chuẩn, Phòng Pháp y thành phố Thanh Hương đánh giá đây là thương tích nhẹ. Nhưng trong quá trình bị bệnh, bố mẹ cậu bé phát hiện cậu bé bị co giật hai lần, nên cho rằng con mình bị động kinh do tổn thương não, lẽ ra bác sĩ phải đánh giá cậu bé bị thương nặng mới đúng. Vì thế họ gõ cửa khắp các cơ quan có thẩm quyền tố cáo bác sĩ pháp y thành phố Thanh Hương. Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Trung ương Đảng điều tra đi điều tra lại mấy lần liền. Liên tục bị cấp trên điều tra một cách vô duyên vô cớ khiến các bác sĩ pháp y địa phương cảm thấy rất oan ức và bất lực, họ mong chúng ta vào cuộc giúp họ thẩm định lại kết quả giám định."

"Động kinh do chấn thương não sao?" Tôi hỏi, "Có cơ sở bệnh lý không?"

"Không có!" Đại Bảo nói, "Tổ chức não không hề bị tổn thương."

"Còn các triệu chứng thực thể chủ quan hay khách quan thì sao?" Tôi hỏi.

Đại Bảo nói: "Ngoại trừ gia đình bệnh nhân ra thì không ai phản ánh bệnh nhân có triệu chứng động kinh, máy đo não đồ theo dõi suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ nhưng không thấy hiện tượng gì bất thường."

"Thế chẳng phải cổ tình khai thương tích không đúng sự thật sao? Trường hợp này còn cần chúng ta đi giám định sao?" Tôi hỏi.

Đại Bảo lắc đầu không nói.

Rất nhiều đương sự xảy ra tranh chấp đều sợ bác sĩ pháp y mắc lừa vết

thương nguy tạo của đối phương. Nguy tạo thương tích và tạo ra thương tích là hai hành vi khác nhau. Tạo ra thương tích là hành vi chỉ đương sự tự mình tạo ra thương tích cho bản thân để vu oan đối phương. Còn nguy tạo thương tích là hành vi chỉ đương sự không có thương tích nhưng cố tình nguy trang thành có thương tích. Thực ra bác sĩ pháp y muốn xác định thương tích của bệnh nhân trước hết phải căn cứ vào cơ sở bệnh lý, sau đó phân tích mối liên quan giữa cơ sở bệnh lý và các triệu chứng thực thể chủ quan cũng như triệu chứng thực thể khách quan, cuối cùng căn cứ vào các triệu chứng thực thể đó để ra kết luận giám định.

"À, ở khoa tai mũi họng của bệnh viện tỉnh, ngoài lão Tôn ra, anh còn quen lão nào khác nữa không?" Đại Bảo hỏi.

Tôi vừa xem tập tài liệu mà Đại Bảo đưa cho vừa đáp: "Có chứ! Còn quen Sa Tăng."

"Anh luyện thuyên gì thế?" Đại Bảo không hiểu câu nói đùa của tôi, cậu ta nhăn mày, "Ở đó có một vụ cần chuyên gia đến hội chẩn."

"Thế thì cậu bảo anh Tôn giới thiệu cho vài chuyên gia đi!" Tôi nói.

Đại Bảo lắc đầu: "Nếu tôi liên lạc được với lão ấy thì việc gì phải hỏi anh. Chẳng hiểu lão Tôn biến đi đâu rồi."

Tôi mუმ mუმ: "Chắc bị yêu quái bắt đi rồi."

(Độc tới đây có bạn nào vẫn chưa hiểu lời nói đùa của bác sĩ Tần không?
:3)

"Anh nghiêm túc cho tôi nhờ." Đại Bảo cầu nài, "Đang nói chuyện quan trọng đây!"

Tôi "à há!" một tiếng rồi nói: "Chuyện đó cậu đừng quan tâm nữa, cứ giao

cho tôi đi, Bát Giới! Tôi sẽ đi tìm Phật Tổ Như Lai."

Trần Thi Vũ phì cười, bắn cả nước bọt vào màn hình máy tính, cô vội vàng tìm khăn giấy lau sạch, nói: "Các anh thật đáng ghét!"

*

Ba ngày Đại Bảo nghỉ không hề yên ổn chút nào. Chúng tôi nhận được một đồng giám định lần hai, lần ba, lại còn tổ chức hai lần chuyên gia hội chẩn. Bác sĩ pháp y chẳng khác nào bác sĩ đa khoa, bắt buộc phải nắm vững kiến thức cơ sở chuyên ngành của bất kỳ khoa nào, nhưng rất khó có một bác sĩ tinh thông chuyên ngành y học lâm sàng. Bởi vậy dễ gặp ca giám định thương tật khó nhận, cách phổ thông nhất mà các bác sĩ pháp y thường sử dụng là tổ chức các chuyên gia thuộc các chuyên ngành có liên quan trong bệnh viện tiến hành hội chẩn. Như vậy các bác sĩ có thể thông qua cuộc hội chẩn học thêm được nhiều kiến thức chuyên ngành của các khoa khác nhau, không những vậy còn có thể bảo đảm tính khách quan và chính xác cho các kết luận giám định.

Ngoài công việc giám định thương tật, chúng tôi còn phải nhận xử lý các vụ "án mạng."

Sáng sớm hôm đó, người ta phát hiện một cỗ thi thể tại bãi cát công trường xây dựng X thuộc thành phố Long Phiên. Thi thể bị vùi giữa đồng cát. Vì đây là vụ án vùi thây nên Phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên đã mời chúng tôi đến giám định. Chúng tôi vội vàng tới hiện trường để xử lý.

Lân Đào là người đầu tiên phát hiện ra sự khác thường của hiện trường. Chúng tôi kiểm tra bãi cát thật cẩn thận, ngoại trừ dấu chân của hai công nhân vận chuyển cát và dấu chân của bản thân nạn nhân ra thì không phát hiện thấy dấu chân của kẻ thứ tư bước chân vào hiện trường. Nhưng khi hai công nhân nọ bị cảnh sát hình sự dẫn về đồn với tư cách nghi phạm, họ kêu

trời gọi đất rằng mình oan uổng.

Sau đó bác sĩ pháp y tiến hành khám nghiệm tử thi và phát hiện trong thực quản và khí quản của nạn nhân toàn là cát. Từ đó có thể khẳng định nạn nhân bị chôn sống trong đồng cát. Vậy thì kẻ nào đã lựa chọn phương thức dã man này để giết người? Kẻ nào đã sử dụng phương pháp vô cùng khó thao tác này để hạ sát một người đàn ông cao to lực lưỡng, trai tráng khỏe mạnh dường này?

May mà tổ điều tra qua camera đã lần ra manh mối. Để đề phòng kẻ trộm xâm nhập nên công trường đã lắp một máy camera giám sát ở ngay cổng lớn, mà góc quay của ống kính camera lại vừa vịn chiếu vào vị trí đồng cát, chân tướng vụ án đột nhiên trở nên sáng tỏ. Thì ra sau khi uống rượu say, nạn nhân lang thang bước vào công trường, rồi tiểu tiện ngay cạnh đồng cát. Anh ta không hề để ý lúc đó có chiếc xe tải đang đổ cát, người lái xe cũng ngàn vạn lần không thể ngờ nổi phía đuôi xe lại có người đang đứng. Thế là một xe cát ầm ầm trút xuống chôn sống nạn nhân trong đồng cát.

"Nếu không có camera quay lại thì tôi không thể nào tưởng tượng ra được kết quả này." Lâm Đào xem đi xem lại đoạn hình ảnh được quay bằng camera rồi nói.

Tôi gật đầu tán đồng: "Trên đời này không gì là không thể. Chuyện này nhắc nhở chúng ta từ nay về sau phải mở rộng tư duy phân tích các vụ án hơn nữa, nếu không chẳng phải sẽ xử oan hai công nhân chở cát kia sao?"

*

Khoa chúng tôi gồm toàn những người mê bóng đá thứ thiệt, bởi vậy đêm hôm diễn ra trận khai mạc giải bóng đá Euro vào thứ sáu, chúng tôi đương nhiên không thể bỏ qua. Sau khi hứa sẽ đưa Linh Đan đi mua sắm đồ sơ sinh cho em bé sắp chào đời vào sáng thứ bảy, tôi dễ dàng được vợ "cho phép" đi

chơi tối. Mấy thành viên tổ giám định và khám nghiệm chúng tôi gọi thêm Trần Thi Vũ đến, rồi cả nhóm ngồi vây quanh chiếc bàn tròn, vừa uống bia vừa ăn tôm và vừa ngồi khen chê các cầu thủ bóng đá trong ti vi.

"Ô, hôm nay là ngày mừng 9 tháng 6, Đại Bảo đi chụp ảnh cưới vào hôm nay phải không nhỉ?" Lâm Đào chợt hỏi.

"Ừm!" Tôi trả lời, rồi tỏ vẻ từng trải bảo, "Thế nên cậu ta mới không tham gia tụ tập với chúng ta được. Cậu ta phải dậy sớm và bị hành xác suốt ngày hôm nay cho xem."

"Đúng là đồ gà mờ, sao lại chọn ngày hôm nay đi chụp ảnh cưới cơ chứ? Lại còn ngày mừng 9 tháng 6 nữa chứ!" Vẻ mặt Hàn Lượng nhìn rất thiếu đứng đắn.

"Anh nói vậy là ý gì? Sao không nên chọn ngày hôm nay đi chụp ảnh cưới?" Trần Thi Vũ vừa cầm khăn giấy lau khóe miệng vừa quay sang hỏi Hàn Lượng.

Lâm Đào thấy vậy thả một câu: "Đồ lưu manh!"

Tụ tập đến tận khuya chúng tôi mới ai về nhà nấy, có lẽ người nào về đến nhà cũng lập tức lăn ra ngủ say như chết. Tận sáng hôm sau tôi mới bừng tỉnh vì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Tôi vươn vai ngồi dậy, cầm điện thoại nhìn thì thấy người gọi đến là Đại Bảo.

"Mãi mới đến thứ bảy vĩ đại, cậu ta không chuyên tâm chụp ảnh cưới cho tốt đi còn gọi điện thoại cho mình làm gì chẳng biết." Tôi vừa cảm râm vừa nhấn nút nghe.

"Thôi xong rồi! Vợ tôi chạy rồi, cô ấy không muốn cưới tôi nữa rồi!" Tôi nghe thấy tiếng Đại Bảo méo đi như sắp khóc.

Tôi không hiểu đầu đuôi câu chuyện thế nào, chưa kịp hỏi tường tận thì thấy thầy gọi điện thoại đến dồn dập như muốn tấn công tôi.

"Cậu đừng cuống, chút nữa chúng ta sẽ nói chuyện rõ hơn nhé!" Tôi an ủi Đại Bảo qua loa rồi chuyển sang nghe điện thoại của thầy.

"Trong hồ yên ương giữa công viên thành phố Long Phiên có một tử thi nữ, nghi rằng đây là vụ án mạng." Thầy nói địa điểm, thời gian và đối tượng vô cùng ngắn gọn, "Các cậu lập tức lên đường trợ giúp cho cảnh sát địa phương đi!"

Nghe có án mạng, tôi vội vàng mặc quần áo, một mặt an ủi Linh Đan với tất cả sự áy náy vì lại lỡ hẹn với vợ, một mặt nhấn điện thoại gọi Hàn Lượng, Lâm Đào và Trần Thi Vũ.

Lúc đó, tôi quên khuấy tin xấu động trời mà Đại Bảo vừa báo như chưa bao giờ từng nghe.

*

Mấy người chúng tôi trong trạng thái lơ đãng thiếu ngủ, suốt dọc đường hù còi cảnh sát âm ỉ, vội vàng đến công viên thành phố Long Phiên.

Đây là công viên có kết cấu dạng mở, được xây dựng ở khu mới mở sau khi tái thiết thành phố Long Phiên. Công viên này thiết kế theo mô hình ốc đảo, không có tường bao quanh, cảnh sắc rất nên thơ, cư dân có thể tự do lái xe ra vào, cũng có thể đỗ xe và đi dạo quanh khu thắng cảnh. Đương nhiên mảnh đất vàng này cũng là địa điểm lý tưởng cho các cụ già đi bộ, tập thể dục.

Trung tâm công viên là hồ nhân tạo, diện tích không lớn lắm nhưng cảnh sắc xung quanh rất hữu tình. Hiện trường trung tâm chính là nơi này. Chúng tôi lái thẳng xe đến cạnh hồ, khu vực này đã được căng dây cảnh báo, cảnh

sát dân sự đang làm bút lục cho một nhóm người.

Tôi nhảy xuống xe, thấy Đại Bảo đang nghệt mặt ngồi trên ghế đá phía ngoài đường dây cảnh báo.

"Ơ? Sao cậu đến đây?" Tôi kinh ngạc cười hỏi, "Vừa trải qua cú sốc tình cảm đã khôi phục tinh thần tập trung vào công việc nhanh vậy cơ à? Cậu không muốn bị trị thì lúc này đến hiện trường là đúng sách đấy!"

"Đúng rồi, khi này tôi còn bảo hiện trường hay thế này sao không gọi Đại Bảo đến? Anh ấy sao vậy?" Hàn Lượng ngồi xuống cạnh Đại Bảo.

"Cậu hỏi cậu ta ấy!" Tôi chỉ vào Đại Bảo rồi hỏi, "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Tôi phát hiện thấy một thi thể, sau đó Mộng Hàm bỏ chạy, cô ấy bảo không muốn kết hôn với tôi nữa." Về mặt Đại Bảo đầy vẻ oan ức.

Vợ sắp cưới của Đại Bảo tên là Triệu Mộng Hàm, cô ấy rất tự hào về cái tên nghe rất "tây" của mình. Từ khi tên của cô ấy bị chúng tôi phế truất và thay thế bằng biệt hiệu đậm chất quê mùa một cục là "chị Bảo" thì cô ấy thường xuyên trách móc Đại Bảo rằng Đại Bảo khiến cô ấy bị liên lụy.

"Vòng vo một hồi hóa ra cậu chính là người báo cảnh sát vụ này à?" Tôi nói, "Tôi còn tự hỏi sao bỗng dưng cô ấy lại bỏ chạy."

"Anh là bác sĩ pháp y, cô ấy biết rồi còn gì, anh phát hiện ra một cỗ xác thì đã làm sao?" Lâm Đào ngạc nhiên hỏi, "Chuyện này với anh hết sức bình thường mà."

"Đừng vội! Nghe Đại Bảo kể lại đầu đuôi câu chuyện đã." Tôi nói.

Đại Bảo nuốt nước bọt nói: "Công ty tổ chức hôn lễ chết tiệt này cứ nhất

quyết lời chúng tôi đi chụp ảnh cưới vào lúc tinh mơ mờ mắt, họ nói chụp ảnh cưới ở thẳng cảnh mới sẽ khiến hiệu ứng ảnh trông đẹp hơn."

"Chị Bảo mới làm hiệu ứng ảnh đẹp hơn được, chứ anh ấy à, chụp kiểu gì cũng thể thôi." Hàn Lượng tếu táo.

Đại Bảo lườm Hàn Lượng rồi kể tiếp: "Muốn đến đây chụp thì đến, cũng chẳng sao, nhưng còn bắt chúng tôi đến ven hồ. Tôi sợ nhất nước ở những khu thẳng cảnh, vì chúng ta rất hay phát hiện thấy thi thể dưới những hồ nước kiểu này mà. Bởi vậy hôm nay tôi đã có dự cảm không lành ngay từ đầu."

"Chẳng ngờ dự cảm của cậu thành sự thật chứ gì?" Tôi hỏi.

Đại Bảo gật đầu, chỉ về phía cậu thanh niên đậm chất nghệ sĩ với mái tóc dài đang làm bút lục ở đằng xa, nói: "Gã chụp ảnh chết tiệt kia cứ nhất quyết bắt tôi quỳ xuống gần hồ nước, lại còn bắt tôi phải vớt nước lên. Ừ thì vớt nước, nhưng mà gã đó cứ bắt tôi vớt đi vớt lại, vớt mãi vớt mãi, cuối cùng tôi vớt được một cánh tay người."

Đại Bảo ngừng một lát, tôi hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó?" Đại Bảo đảo mắt, "Sau đó tôi phát hiện thấy một xác chết phù thủy ở dưới nước, lúc ấy Mộng Hàm nói không cần chụp ảnh cưới nữa, mà chúng tôi cũng khỏi cần kết hôn luôn, rồi cô ấy mặc nguyên váy cưới vẫy taxi đi mất."

"Chắc chắn cậu còn điều gì giấu tôi!" Tôi nói, "Cô ấy mặc váy cưới còn có thể chạy đi đâu? Sao cậu không chặn cô ấy lại để dành cô ấy vài câu là xong?"

Đại Bảo lại nuốt nước bọt: "Điểm then chốt là tôi còn phải bảo vệ hiện trường, lúc tôi nghe thấy cô ấy nói câu ấy thì cô ấy đã chạy xa rồi."

"Tôi đã nói mà!" Tôi nói, "Chắc hẳn sự việc không thể đơn giản như cậu vừa kể."

"Thực ra cũng chẳng có gì." Đại Bảo nói, "Khi ấy tôi cảm thấy trong nước có vật gì đó nên ra sức vớt lên thì thấy một cánh tay người chết, rồi tôi không nói gì, chụp lấy ống tay áo lôi cả cỗ tử thi lên."

"Hả? Khi đó chị Bảo ở ngay cạnh anh à?" Hàn Lượng hỏi.

Đại Bảo lại lườm Hàn Lượng đáp chông lòn: "Chẳng nhớ!"

Mọi người cùng lắc đầu thở dài.

Đại Bảo nói tiếp: "Tôi kéo tử thi lên thì thấy đó là xác chết nữ, rồi tôi nghe xung quanh toàn tiếng hét thất thanh, tôi sợ mọi người làm hỏng hiện trường nên một mặt bảo thợ chụp ảnh và thợ trang điểm đừng có chạy loạn lên, cứ ngồi đợi ở đây chờ cảnh sát đến ghi bút lục, mặt khác tôi lo liệu mọi công tác bảo vệ hiện trường."

"Nếu là tôi thì tôi cũng bỏ chạy. Trong mắt anh, xác chết đó quan trọng hơn vợ, bởi thế đừng nói Mộng Hàm, bất kể ai ở vị trí của chị ấy cũng bỏ chạy cả thôi." Trần Thi Vũ nói.

"Mặc dù cậu là bác sĩ pháp y, nhưng trong vụ án này, cậu chỉ là một người dân bình thường, phản ứng đầu tiên của cậu đáng lẽ phải là bảo vệ và an ủi vợ sắp cưới của cậu." Tôi cũng lo lắng thay cho cậu ta, "Người không biết linh hoạt thay đổi vai trò của mình như cậu, sống độc thân suốt đời cũng đáng."

Đại Bảo ủ rũ cúi đầu: "Tôi biết mình sai rồi!"

"Vậy tiếp theo cậu định làm gì?" Thấy Đại Bảo buồn thiu, tôi cũng không nỡ lòng trách móc, bởi từ chuyện này cho thấy cậu ta yêu nghề đến mức nào.

"Tôi phải nghĩ cách đón vợ về." Đại Bảo nói.

Trần Thị Vũ sửa lời: "Đón bạn gái cũ chứ!"

Đại Bảo lại ủ rũ cúi đầu.

Tôi huơ tay ra hiệu cho Trần Thị Vũ bớt lời, rồi nói: "Thế này vậy, cậu đừng quan tâm đến vụ án này nữa, cứ an tâm giao cho chúng tôi. Chưa biết chừng đây chỉ là vụ tự sát đơn thuần."

"Không phải đâu!" Đại Bảo phản bác, "Cổ nạn nhân có vết thương."

"Chịu cậu luôn!" Tôi dừng lại một lát không biết nói gì mới phải, "Rốt cuộc cậu đến đây để chụp ảnh cưới hay đến đây khám nghiệm tử thi thế hả? Chớ để công việc của cậu chiếm lĩnh cuộc sống của cậu, ok?"

"Lẽ nào công việc của chúng ta không chiếm lĩnh cuộc sống của chúng ta sao?" Lâm Đào ngậm ngùi, khẽ đưa mắt nhìn Trần Thị Vũ, "Những người làm nghề như chúng ta chỉ có thể kết đôi với những đối tượng cùng ngành thôi."

Tôi nói: "Bất kể thế nào, cậu cứ để vụ án này cho chúng tôi xử lý, cậu mau về đỡ dành chị Bảo đi, tôi hiểu tâm trạng của chị ấy lúc này. Cậu đột ngột lôi một cỗ tử thi đến ngay cạnh chị ấy mà không hề báo trước tiếng nào, sau đó lại không đoái hoài đến cảm xúc của chị ấy, thân nhiên bỏ đi làm việc, kinh ngạc quá độ sẽ dẫn đến thất vọng quá độ, phen này cậu phải bỏ nhiều công sức và tâm ý vào chị ấy hơn mới được."

"Anh đừng giở giọng phân tích tâm lý tội phạm ra phân tích tâm lý vợ tôi được không hả?" Đại Bảo nói.

"Bạn gái cũ chứ!" Trần Thị Vũ đổ dầu vào lửa.

Lần đầu tiên tôi phát hiện cô gái trẻ kiều ngạo này ăn nói cũng rất cay nghiệt.

Đại Bảo hạ mi, nói: "Tôi muốn ở lại cùng mọi người xử lý vụ án, tôi nhất định phải tóm cổ tên khốn khiếp nào khiến tình yêu của tôi ra nông nỗi này. Phá án xong, các anh cùng tôi đi dỗ cô ấy được không?"

Tôi nhìn Đại Bảo, trong lòng thầm nghĩ đúng là tổ khám nghiệm chúng tôi không thể thiếu trợ thủ hài hước như cậu ta nên nói: "Thôi được rồi!"

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Chết Không Nhắm Mắt (2)

Tôi đứng thẳng dậy nhìn vòng quanh hiện trường. Vì đây là nơi công cộng nên có lẽ không thể thu hoạch được vật chứng dấu vết gì trên mặt đất.

"Mức nước cao quá, không thể hút cạn được." Trưởng khoa Hồ đứng cạnh nói, "Không rõ dưới đáy hồ còn vật gì nữa không?"

"Đúng thế! Xem ra y phục của cô gái này vẫn tương đối nguyên vẹn." Tôi nhìn thi thể đang nằm thẳng trên nền đất rồi nói, "Chưa biết chừng dưới hồ còn có vật tùy thân của người chết cũng nên."

"Tôi bấm điện thoại gọi thợ lặn đến." Trưởng khoa Hồ nói.

Tôi gật đầu, thấy dân chúng càng lúc càng xúm đông xúm đỏ quanh khu vực hồ liền nói: "Trước hết cứ đưa tử thi về nhà xác đã, lỡ ai đó chụp ảnh lan truyền thì không hay."

Tử thi được đưa lên xe nhà xác chở đi chưa được bao lâu thì đội cứu hỏa cử hai thợ lặn nối đuôi nhau xuống nước. Ở hiện trường không còn gì để chúng tôi kiểm tra thêm nữa, chúng tôi chỉ ngồi trên bờ, sốt ruột đợi tin của thợ lặn.

Vật tùy thân của nạn nhân vô cùng quan trọng đối với việc phá án. Thông thường cảnh sát có thể tìm thấy vật chứng minh lai lịch của nạn nhân trong các vật tùy thân, như vậy sẽ giảm lược rất nhiều phiền toái cho bác sĩ pháp y, ví dụ như không cần lấy liên hợp xương mu để tiến hành phán đoán tuổi tác nạn nhân.

Hồ yên ương không lớn cũng không nhỏ, may đây là hồ nhân tạo, thời gian xây dựng cũng chưa lâu nên đáy hồ không trầm tích bùn đất. Khoảng nửa tiếng sau, thợ lặn nhô đầu lên khỏi mặt nước, đồng thời giơ tay lên. Chúng tôi thấy rõ trong tay anh ấy là một chiếc túi xách nữ.

Mấy người chúng tôi không hẹn mà cùng reo lên sung sướng, kiên nhẫn đợi thợ lặn bơi đến gần bờ. Tôi đeo găng tay nhận lấy chiếc túi, Lâm Đào nhanh nhẹn áp thước đo tỷ lệ vào vật chứng và chụp ảnh cố định.

Chiếc túi này thoát nhìn có vẻ rất tinh tế nhưng thực chất chỉ là chiếc túi bình thường, chứ không phải đồ cao cấp, nom còn khá mới, séc kéo của túi trong tình trạng khóa kín. Tôi hỉ hả như vừa trúng xổ số độc đắc, nhẹ nhàng kéo séc ra.

Trong túi có khá nhiều nước, tôi trải lớp nilon trên mặt đất rồi đặt túi lên, sau đó đổ đồ trong túi cùng nước ra. Trong túi có hộp trang điểm, chùm chìa khóa và một vài vật dụng lẻ tẻ. Đáng tiếc không có ví tiền, điện thoại và các loại thẻ. Tóm lại trong túi không có bất kỳ vật dụng hay giấy tờ gì chứng minh trực tiếp lai lịch của người chết.

"Không có ví tiền và điện thoại." Đại Bảo nói, "Trong túi đựng bao nhiêu đồ như thế, chắc chắn phải có ví tiền và điện thoại mới đúng chứ nhỉ!"

"Ý anh nói đây là vụ án giết người cướp của sao?" Lâm Đào như sức tỉnh, "Trước tiên cướp của, sau đó cưỡng dâm, rồi cuối cùng giết người."

"Tôi đâu nói thế!" Đại Bảo thận trọng, "Nhưng chỉ ví tiền và điện thoại không thấy đâu thì vụ án này ít nhiều nghiêng về khuynh hướng chiếm đoạt tài sản."

"Séc túi khóa kín nên đồ vật trong túi không thể rơi ra khỏi túi do lực nổi của nước được." Tôi nói với thợ lặn đang nằm rạp trên bờ, "Nhưng không

loại trừ trường hợp phần tử phạm tội ném ví tiền, điện thoại và các loại thẻ của nạn nhân ở chỗ khác với nơi vứt túi, bởi vậy phiền các anh giúp tìm lại lần nữa được không?"

Thợ lặn gật đầu rồi lặn lại xuống nước.

Lúc này tôi không ôm hy vọng có thể xác định được lai lịch nạn nhân theo lối tắt nên vẫy tay gọi đồng nghiệp bảo: "Cậu gọi xe chuyển về nhà xác, chúng ta phải làm rõ tình hình cơ bản của tử thi rồi mới bàn tiếp được."

Phòng giải phẫu của nhà xác là một nơi rất âm u. Thông thường nhà xác đều được xây dựng ở ngoại ô cách xa trung tâm thành phố, thêm vào đó phong tục ở đây là buổi sáng cử hành nghi lễ cáo biệt di thể, bởi vậy đến nhà xác vào lúc giữa trưa như thế này, chúng tôi chỉ nghe thấy tiếng gió lao xao vờn lá cây.

Trước đây, khi tổ công tác chúng tôi vừa vào phòng giải phẫu, thì nơi âm u tĩnh lặng này lập tức náo nhiệt hẳn lên. Dù nơi nào tôn nghiêm và yên ắng nhất mà có mặt Đại Bảo thì nơi đó cũng không còn tôn nghiêm và yên ắng nữa. Chúng tôi luôn cố gắng giữ im lặng trong suốt quá trình khám nghiệm tử thi, nhưng Đại Bảo ngờ nghệch luôn khiến chúng tôi không nhịn được cười.

Tuy nhiên hôm nay thì khác.

Đại Bảo vừa trải qua cú sốc tình cảm, rõ ràng cậu ấy trầm lặng hơn bất kỳ người nào trong chúng tôi, bởi vậy trong căn phòng trống thênh thang này chỉ còn nghe thấy âm thanh các dụng cụ phẫu thuật bằng inox va vào nhau lạnh canh.

"Người chết mặc sơ mi cộc tay màu trắng, áo lót màu hồng, váy bò, quần lót màu hồng, chân không đi tất, chỉ mang giày thể thao dạng lưới." Tôi vừa cùng Đại Bảo cời từng chiếc quần áo của nạn nhân ra vừa cố tình nói to tình

hình khám nghiệm để phá tan không khí trầm lắng khiến người ta không thể quen nổi. Trần Thi Vũ đứng bên cạnh nhanh nhẹn ghi chép lại không sót từ nào.

"Y phục rất chỉnh tề, không thiếu chiếc cúc nào, quần áo cũng không bị xé rách." Trưởng khoa Hồ đứng cạnh cầm lấy quần áo của nạn nhân mà tôi mới cởi, anh vừa kiểm tra vừa nói.

"Thi thể phân hủy ở mức độ nhẹ, vùng bụng xuất hiện các mảng xanh lục." Tôi nói.

"Anh xem nạn nhân tử vong được bao lâu rồi?" Cuối cùng Đại Bảo cũng chịu mở miệng nói chuyện.

Tôi đáp: "Khi này theo như tình hình cậu nói thì có lẽ nạn nhân đang dập dềnh trong nước."

Đại Bảo gật đầu.

Tôi nói tiếp: "Người chết chưa nổi hẳn lên bề mặt nước, nhưng đang ở trong trạng thái nổi dần lên. Thi thể đã hình thành các mảng lục. Với tình trạng này, trong điều kiện thời tiết như hiện nay thì có lẽ nạn nhân đã tử vong khoảng bốn mươi tám tiếng trước."

"Thế nghĩa là cô ta tử vong trước sáng sớm ngày mùng 7." Đại Bảo trầm ngâm nói.

Sau khi cởi hết trang phục của nạn nhân, tôi nhìn thấy ở phần eo cô ta xăm một con bướm màu đỏ. Hoa văn trên cánh bướm rất phức tạp, con bướm nom sống động y như thật.

"Trình độ của tay thợ xăm không tệ chút nào." Hàn Lượng tựa người vào cánh cửa phòng giải phẫu với vẻ mặt của người nhàn rỗi, "Đứng xa thế này

mà tôi vẫn nhìn ra hiệu ứng 3D."

"Mặc kệ trình độ xăm mình cao hay thấp thì đây chính là dấu hiệu nhận dạng tốt nhất của nạn nhân." Tôi nói, "Chỉ ít chúng ta không cần phiền phức phân tích xương mu nữa và có thể giữ lại cơ thể toàn vẹn cho người chết."

Sau khi chụp ảnh và ghi chép hình xăm trên người nạn nhân, chúng tôi chính thức triển khai khám nghiệm bề mặt da.

"Mức độ đông cứng của thi thể đã bắt đầu giảm dần." Tôi nói, "Vết hoen tử thi màu đỏ pha tím sẫm."

"Á!" Đại Bảo đột nhiên kêu to khiến mọi người đều giật nảy người.

"Sao thế?" Tôi hỏi, "Cậu đừng làm anh em giật mình!"

Đại Bảo chỉ vào đôi mắt hơi trũng lên của nạn nhân rồi nói: "Anh tự nhìn mà xem, sợ chết khiếp đi được!"

Dân gian có câu "Chết không nhắm mắt". Người xưa cho rằng khi một người chết đi mà không nhắm mắt thì có nghĩa là người đó chết oan hoặc còn tâm nguyện nào đó vẫn chưa hoàn thành. Thực ra xét dưới góc độ pháp y học thì lý luận đó hoàn toàn không có căn cứ. Mí mắt nằm phía trước con người tạo thành tấm màn bảo vệ con người. Da mí mắt và tầng tổ chức dưới da là tầng cơ, chủ yếu là cơ vòng mi và cơ nâng mi. Sự co rút của cơ khống chế việc nhắm mở của mí mắt. Thông thường sau khi tử vong, các cơ trên cơ thể người lập tức rơi vào gian đoạn nhão lỏng, trạng thái nhắm mở của mí mắt chịu ảnh hưởng của trạng thái mí mắt lúc tử vong, có thể là đang mở hoặc đang nhắm. Sau đó thi thể bắt đầu co cứng, phần lớn mí mắt sẽ xuất hiện trạng thái hơi hé mở, thời điểm này ta không dễ khống chế sự nhắm mở của mí mắt. Đợi khi quá trình co cứng qua đi, mí mắt mới có thể chịu tác động của con người mà khép mở trở lại. Nhưng với số ít trường hợp, sau khi chết

lập tức xuất hiện hiện tượng co thắt cơ thì cũng có thể dẫn đến hiện tượng mở mí mắt.

Đại Bảo đang tiến hành khám nghiệm phần mặt của tử thi theo đúng trình tự khám nghiệm thông thường, không hiểu sao mắt của người chết lại làm cậu ta sợ.

"Sao vậy? Chuyện này rất bình thường mà!" Tôi bước lại gần tử thi, quan sát mí mắt khép hờ của người chết, tiện tay lấy kẹp cầm máu lật mí mắt nạn nhân lên.

"Ồi trời ơi!" Vừa nhìn tôi đã giật nảy người.

"Sao thế? Tôi không dám nhìn đâu!" Có thể Trần Thi Vũ để ý vẻ mặt của tôi và Đại Bảo nên cô ôm cuốn sổ ghi chép vào lòng, đứng im tại chỗ, không dám lại gần tử thi.

"Vì sao mắt cô ta không có lòng trắng?" Đại Bảo hỏi.

"Hả?" Mặt Lâm Đào hơi tái đi.

Tôi lấy hết can đảm lấy hai chiếc kẹp cầm máu lần lượt vạch mí mắt trên và mí mắt dưới của nạn nhân ra, rồi quay sang nói với Lâm Đào: "Mau chụp ảnh!"

Lâm Đào do dự một lát nhưng không muốn thể hiện mình nhát gan trước mặt Trần Thi Vũ nên vẫn cầm máy ảnh bước lại gần.

"Ồi mẹ ơi! Đúng là không có lòng trắng, chỉ toàn một màu đen!" Lâm Đào nhanh tay chụp "tách!" một kiểu rồi hoảng sợ chạy ra xa nhanh như gió.

Những hình ảnh chỉ xuất hiện trong phim kinh dị giờ hiển hiện ngay trước mắt chúng tôi. Lật mí mắt của nạn nhân ra chỉ thấy một hố mắt đen ngòm,

không thấy kết mạc màu trắng.

"Cổ tử thi này xem ra vẫn còn mới mà!" Đại Bảo giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán nói, "Sao lại thành ra thế này?"

Tất cả những kiến thức pháp y học ít được người ta quan tâm giờ đây đang khuấy đảo dữ dội trong đầu tôi, tôi nói: "Phân hủy cũng không xuất hiện tình trạng này... Ừm, tôi biết rồi, đây là vết đen trên củng mạc."

"Từ này nghe quen quen." Kinh hãi đột ngột lại khiến Đại Bảo dường như trở lại trạng thái làm việc.

Tôi nói: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì trường hợp vết đen trên củng mạc rất hiếm gặp. Nguyên lý chủ yếu hình thành nên vết đen này là sau khi con người tử vong, vì mí mắt không khép, cộng thêm môi trường khô khiến củng mạc trong mắt mất nước khẩn cấp, củng mạc bị mất nước sẽ trở nên rất mỏng, vì thế sắc tố màng mạch phía dưới củng mạc sẽ xuất hiện. Thực ra không phải nạn nhân không có lòng trắng (củng mạc) mà sắc tố phía dưới lòng trắng lộ ra khiến cả hốc mắt trong chỉ còn màu đen."

"Như thế chẳng phải ứng với suy đoán nạn nhân này chết không nhắm mắt còn gì!" Đại Bảo nói.

"Khi tử vong, mắt nạn nhân vừa đúng lúc đang mở, sau khi chết, có khả năng mí mắt định hình trong trạng thái mở. Tôi từng nghe anh Tần nói việc này chẳng nói lên điều gì cả." Lâm Đào nói, "Có điều anh vừa mới nói nguyên lý hình thành vết đen trên củng mạc là vì môi trường khô. Nhưng đây là thi thể chết trong nước mà! Trong nước sao có thể gọi là môi trường khô được?"

"Câu hỏi rất hay!" Tôi nói, "Tôi vẫn đang suy nghĩ về vấn đề này! Trước hết chúng ta xem vết hoen tử thi thế nào đã."

Tôi và Đại Bảo hợp sức lật thi thể lại, quan sát những vết hoen tử thi chủ yếu tập trung ở phần dưới eo của nạn nhân.

"Tôi từng nghe anh nói vết hoen tử thi của người chết dưới nước không thể chứng minh điều gì cơ mà?" Trần Thi Vũ thắc mắc, "Chẳng phải người này chết dưới nước sao?"

"Nguyên lý chủ yếu của vết hoen tử thi rất nhạy trên cơ thể người chết trong nước là vì thi thể không ngừng bị nhào lộn trong dòng nước, tế bào đỏ không thể trầm tích tại một vị trí cố định, bởi vậy vết hoen tử thi mới không rõ ràng." Tôi nói, "Nhưng hồ uyên ương là hồ nước nhân tạo với diện tích khá nhỏ, vả lại mấy ngày nay trời nắng đẹp, gần như không có gió, tốc độ nước chảy gần như có thể bỏ qua không tính đến. Vậy thì tử thi trong hồ uyên ương thực tế chẳng khác biệt so với tử thi trên mặt đất bằng là mấy, chúng ta không thể lấy tư duy dùng cho tử thi trong nước để suy xét về vết hoen tử thi trong trường hợp này. Vả lại có lẽ nạn nhân tử vong do ngạt thở, bởi vậy vết hoen của tử thi này sẽ đậm hơn vết hoen của những tử thi chết do những nguyên nhân khác. Điều đó càng có thể chứng tỏ được vấn đề."

"Vậy thì vết hoen tử thi này chứng tỏ vấn đề gì?" Trần Thi Vũ hỏi.

Tôi trầm ngâm một lát rồi đáp: "Vết hoen tử thi tập trung ở nửa thân dưới của nạn nhân, điều đó hoàn toàn có thể giải thích được. Bởi chân tay thi đặc, trong khi cơ thể lại rỗng, bởi vậy chắc chắn độ nổi của cơ thể sẽ lớn hơn độ nổi của chân tay. Thi thể khi đặt bằng trong nước, cơ thể có thể nổi lên nhưng chân tay thường sẽ chìm xuống. Chân tay ở vị trí thấp hơn cơ thể, vậy thì vết hoen tử thi sẽ trầm tích ở chân."

"Nghiên cứu điều này hình như chẳng có ý nghĩa gì thì phải?" Lâm Đào nói.

Trưởng khoa Hồ vừa mỉm cười vừa nói: "Tôi hiểu ý của anh Tần rồi, các

cậu xem, hai chân của người chết toàn những vết màu đỏ tím. Theo lý mà nói tuy vết hoen tử thi chủ yếu trầm tích ở chân, nhưng chỉ riêng chân thôi cũng phân ra vị trí cao thấp. Đại Bảo, cậu nhìn thấy cổ thi thể này ở trạng thái nằm ngửa hay nằm sấp?"

"Nằm ngửa, điều này tôi chắc chắn." Đại Bảo quả quyết.

Trưởng khoa Hồ nói: "Đã nằm ngửa thì vết hoen tử thi phải tập trung ở mặt dưới của đùi mới đúng, nhưng mặt trên đùi của tử thi lại đầy vết hoen."

"Và lại..." Tôi tiếp lời, "Khi chân chìm xuống thì điểm thấp nhất lẽ ra phải là bàn chân mới đúng, nhưng tôi cảm thấy vết hoen ở hai bàn chân và bắp chân của thi thể này không trầm trọng lắm, mà nơi trầm trọng nhất lại nằm ở đầu gối."

"Hiện tượng đó nói lên điều gì?" Trần Thi Vũ nghiêng đầu hỏi.

"Nói lên điều gì thì tôi phải nghĩ thêm đã." Tôi cúi đầu nói, "Tiếp tục khám nghiệm thôi!"

Mí mắt của nạn nhân xuất huyết, môi tím xanh, móng chân móng tay tím tái, đó đều là hiện tượng chứng tỏ nạn nhân tử vong do ngạt thở cơ học. Mà vết thương ở cổ nạn nhân trông quá khủng khiếp, nó nói cho chúng ta biết rằng cô ta bị ép mạnh vào cổ dẫn đến ngạt thở cơ học và tử vong.

Cổ nạn nhân rất trắng nên vết hằn màu tím xanh kia nom lại càng nổi bật hơn.

"Khi vớt tử thi lên khỏi mặt nước, tôi còn cho rằng trên cổ cô ta có vết bóp siết." Đại Bảo nói, "Nhưng giờ xem ra đó là vết thắt siết."

Tôi gật đầu nói: "Vết xuất huyết dưới da ở cổ nạn nhân thể hiện tính quy luật rất rõ ràng. Cậu xem, vết thương quấn vòng quanh cổ, viền trên chạm

vào cằm, bởi vậy chúng ta không thấy rõ lắm, nhưng viền dưới rất ngay ngắn. Khoảng giữa viền trên và viền dưới rộng vài cm, điều đó chứng tỏ vật siết cổ nạn nhân không phải là bàn tay mà là vật dạng dài."

"Điều này cũng khó nói lắm." Trần Thi Vũ nêu quan điểm, "Liệu có phải nạn nhân treo cổ tự sát không?"

"Treo cổ tự sát sau đó còn nhảy xuống hồ nữa sao?" Một viên cảnh sát điều tra trẻ tuổi phụ trách liên lạc đột nhiên nói xen vào.

Tôi lắc đầu: "Tính chất tử vong và trạng thái thi thể là hai phạm trù khác nhau, không thể lẫn lộn giữa hai chuyện này. Giả dụ cô gái này là tình nhân của gã đàn ông nào đó, vì ép cưới không thành nên treo cổ tự vẫn. Gã đàn ông kia sợ phải gánh trách nhiệm nên vứt xác cô ta đi, như vậy chẳng phải suy đoán của Thi Vũ hoàn toàn có khả năng xảy ra sao?"

"Ồ! Đúng vậy!" Viên cảnh sát nọ gật đầu.

"Có điều vụ án này không phải nạn nhân tự sát mà là bị kẻ khác sát hại." Tôi nói tiếp.

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Chết Không Nhắm Mắt (3)

"Tôi biết rồi." Trần Thi Vũ nói, "Đây là nguyên nhân các anh phải phân biệt giữa tử vong do thắt cổ và tử vong do treo cổ."

Tôi gật đầu hài lòng. Gần đây Trần Thi Vũ đang điên cuồng bổ túc các kiến thức về pháp y, bởi vậy cô ấy cũng nhận thức được ít nhiều về phương pháp phán đoán, suy luận trong pháp y. Đặc biệt, sau khi trải qua quá trình phá giải vụ án xảy ra trên núi cao, cô ấy càng có sự lý giải trực quan về hiện tượng thi thể tử vong do phần cổ chịu lực dẫn đến ngạt thở.

Trong lĩnh vực pháp y, treo cổ và thắt cổ được phân biệt chủ yếu dựa vào hình thái dấu dây buộc hằn trên cổ nạn nhân. Tử vong do treo cổ dùng lực của chính bản thân tác động vào phần cổ nên rãnh treo quanh cổ đương nhiên có chỗ nông chỗ sâu, có một vết hằn chạy chéo quanh cổ, không khép kín, có đỉnh là vị trí nút buộc. Còn tử vong do thắt cổ là dùng lực cơ học bên ngoài tác động vào vùng cổ, vì cổ hình tròn nên lực tác động lên nó tương đối đồng đều, do đó rãnh treo cũng tương đối đồng đều, hơn nữa tuyệt đại đa số trường hợp rãnh treo do thắt cổ đều chồng chéo lên nhau. Tử vong do treo cổ thường là do tự sát, còn tử vong do thắt cổ phần lớn lại do bị sát hại.

"Rãnh treo trên cổ nạn nhân rất rộng, vết trợt da không rõ ràng. Điều đó chứng tỏ hung khí là sợi dây khá mềm, bản rộng." Tôi nói, "Vì sao hung thủ không dùng loại dây vừa mảnh vừa cứng, dễ thắt cổ và khiến nạn nhân tử vong nhanh hơn?"

"Do hăng chưa kịp chuẩn bị hay do hăng chỉ đột nhiên nảy ý định giết

người?" Lâm Đào đưa ra phán đoán.

Tôi gật đầu tán đồng: "Chỉ có thể giải thích vậy thôi."

Đối với thi thể nữ giới, các bác sĩ pháp y đều phải dùng tăm bông lấy mẫu dịch ở đầu vú, khoang miệng, hậu môn, âm đạo. Sau đó chúng tôi tiến hành xét nghiệm vết tinh dịch khô trên mẫu lấy được."

Kết quả khiến chúng tôi hết sức ngạc nhiên.

"Dương tính yếu sao?" Đại Bảo nói, "Có vết khô của tinh trùng này! Đây sẽ là bằng chứng có sức thuyết phục nhất!"

"Lạ thật! Bị ngâm nước suốt hai ngày sao vẫn có thể kiểm tra được vết khô tinh trùng nhỉ?" Trần Thi Vũ thắc mắc, "Mà loại tinh thể dương tính yếu đó có thể mang đi xét nghiệm ADN được không?"

Tôi cười đáp: "Tôi phải sửa lại lối suy nghĩ của cô về chuyện này mới được. Rất nhiều người, bao gồm cả các vị lãnh đạo đều ch rằng với một vài vụ án nào đó chắc chắn sẽ lấy được mẫu ADN và một vài vụ án khác chắc sẽ không thể lấy được mẫu ADN. Thực ra lối tư duy này hoàn toàn sai lầm. Có thể lấy được ADN hay không hoàn toàn là vấn đề mang tính xác suất, chứ không phải vấn đề mang tính tất yếu. Ví dụ một vụ án cưỡng dâm, thi thể còn mới, điều kiện môi trường khô hanh, vậy thì xác suất lấy được ADN là rất lớn, nhưng thế cũng không có nghĩa là chắc chắn sẽ lấy được, bởi nó còn chịu ảnh hưởng của rất nhiều nhân tố khác, ví dụ vụ án xảy ra ở Vân Thái, khi đó cô chưa đến, vụ án đó rơi vào trường hợp này. Lấy một ví dụ khác, một vụ án thắt cổ, hiện trường còn sót lại rất nhiều dây thừng, nhiều người cho rằng đám dây thừng đó chẳng thể gọi là vật chứng, nhưng chúng ta vẫn có thể tìm thấy ADN của hung thủ rơi rớt trên dây thừng với xác suất rất nhỏ. Vì vậy chúng ta cần tiến hành việc lấy mẫu sinh vật mang đi xét nghiệm một cách vô cùng tỉ mỉ, ngay cả việc chúng ta nghĩ không thể xảy ra thì chúng ta vẫn

phải thử, bởi biết đâu lại phát hiện thấy manh mối nào đó. Với cỗ thi thể chết trong nước này cũng vậy, nếu chúng ta không thử thì làm sao phát hiện xét nghiệm tinh dịch lại cho kết quả dương tính. Đây cũng là việc có xác suất rất nhỏ."

"Vậy nhiều vụ án được phá giải là do tình cờ thôi sao?" Trần Thi Vũ lại nghiêng đầu, nom mặt tràn đầy vẻ ngây thơ.

Tôi gật đầu nói: "Tôi từng nói rất nhiều vụ án phá giải được là do tình cờ, nhưng nếu không giữ thái độ nghiêm túc và thận trọng khi làm việc, thì sẽ không có bất kỳ sự tình cờ nào hết."

"Xem ra chúng ta phải mang cả quần lót của nạn nhân đến phòng xét nghiệm ADN." Trưởng khoa Hồ nói.

Tôi gật đầu tán đồng: "Thành bại đôi khi chỉ nhờ một động tác nhỏ mà thôi."

"Tuy có tinh dịch nhưng dấu vết xâm hại tình dục lại không rõ ràng." Đại Bảo nói, "Y phục của nạn nhân rất chỉnh tề, hơn nữa vùng kín cũng không hề bị tổn thương."

"Quần áo chỉnh tề, bộ phận sinh dục không bị tổn thương đâu thể hiện được nạn nhân không bị xâm hại tình dục?" Tôi nói, "Có thể sau khi bị xâm hại, nạn nhân tự mình mặc quần áo xong xuôi, rồi mới bị hung thủ ra tay sát hại, cũng có thể hung thủ sát hại nạn nhân xong, rồi mặc quần áo chỉnh tề cho cô ta. Có tổn thương thì chắc chắn là bị cưỡng bức, nhưng không có tổn thương đâu thể hiện nạn nhân tự nguyện? Dẫu sao đã có manh mối rồi thì chúng ta phải tiếp tục điều tra sâu hơn."

Đại Bảo gật đầu, công tác khám nghiệm tử thi tiếp tục được tiến hành.

Tuy hung khí là công cụ không thuận tay hung thủ, nhưng sức mạnh của

hung thủ lại rất lớn.

Chúng tôi giải phẫu da cổ của nạn nhân, phát hiện cơ cổ bị xuất huyết với vùng diện tích khá lớn. Điều này thể hiện hung thủ ra tay rất tàn độc, cũng thể hiện rằng hung khí không sắc bén khiến nạn nhân phải trải qua quá trình rất dài kể từ khi bị ngạt thở cho đến khi tử vong.

"Nạn nhân phải trải qua quá trình rất đau đớn mới chết được." Tôi nói mà lòng đầy thương xót.

"Xương lườn, sụn giáp trạng, sụn nhẫn đều bị gãy." Đại Bảo dùng kẹp cầm máu phục dựng lại cổ họng đã bị biến dạng vỡ vụn của nạn nhân.

Tôi lắc đầu, lấy dao cắt ống khí quản và thực quản rồi nói: "Trong khí quản và thực quản của nạn nhân không có dị vật trong nước, không có dịch gây đuối nước, cũng không có bọt khí do sặc nước. Điều đó chứng tỏ nạn nhân bị vớt xác xuống hồ sau khi đã tử vong. Khi chìm xuống nước, cô ta đã không còn hoạt động hô hấp."

"Trong dạ dày nạn nhân không có dịch gây đuối nước." Đại Bảo mở dạ dày của người chết rồi nói, "Hình thái thức ăn không còn hoàn chỉnh, thức ăn đã vào tá tràng và ruột non, có lẽ nạn nhân tử vong sau khi ăn bữa cuối chừng ba đến bốn tiếng đồng hồ."

"Khớp tay chân của nạn nhân có lác đác vài vết thương do bị trói hoặc do kháng cự." Tôi chỉ vào một vài vết xuất huyết dưới da dạng dải ở các khớp, rồi nói tiếp, "Tuy có phản kháng nhưng hành động phản kháng không rõ ràng, điều đó chứng tỏ thể lực giữa nạn nhân và hung thủ chênh lệch rất lớn."

"Giải phẫu tử thi xong rồi, mọi người cảm thấy tính chất vụ án này đại khái là gì?" Trưởng khoa Hồ hỏi.

Tôi lắc đầu nói: "Cũng khó nói lắm! Thoạt trông có vẻ hung thủ không có

âm mưu giết người và vụ án này cũng không giống giết người để báo thù. Nhưng các hiện tượng cho thấy tồn tại dấu vết cưỡng bức và cướp đoạt tài sản, bởi vậy đến thời điểm hiện tại chưa thể phán đoán đây là vụ án giết người cướp của, cưỡng bức rồi giết người xóa dấu vết hay giết người do tức giận bộc phát, hoặc cũng có thể cả ba nhân tố trên đều tồn tại."

"Hung thủ đã vứt xác nạn nhân thì rất có khả năng hẳn quen biết nạn nhân, bởi vậy trước hết chúng ta phải điều tra lai lịch của thi thể." Lâm Đào nói.

Tôi gật đầu: "Chúng ta báo cáo lại tình hình khái quát với tổ chuyên án, hôm nay là ngày cuối tuần, chúng ta nghỉ sớm thôi. Đại Bảo, cậu cũng về nhà nghĩ cách làm thế nào dỗ dành vợ cậu. Tám giờ tối gặp nhau tại phòng họp của tổ chuyên án nhé!"

"Bạn gái cũ chứ!" Trần Thi Vũ vẫn cố tình dai lại.

Tôi quyết định cho mọi người nghỉ buổi chiều vì không muốn lỡ hẹn với Linh Đan. Khi tôi tìm thấy vợ ở cửa hàng bán đồ sơ sinh thì phát hiện vợ sắp cưới của Đại Bảo đang đi cùng cô ấy.

Vợ sắp cưới của Đại Bảo đã thay váy cưới, tẩy sạch lớp phấn son trên mặt, khoác tay Linh Đan thông dong ngắm cảnh phố phường. Vì sợ cô ấy ngượng nên tôi không hề nhắc đến chuyện của Đại Bảo, chỉ lẳng lặng đi theo hai người họ và giúp họ xách đồ.

Sau khi đi được một tiếng, chúng tôi đến một cửa hàng quần áo dành cho trẻ sơ sinh, tôi chợt để ý đến mấy ma nơ canh mặc quần áo trẻ em dựng ngay trước cửa. Bốn ma nơ canh bằng cao su này có tạo hình giống y như nhau, hai tay giơ cao lên trời làm động tác nhảy lên không trung. Vì hai chân được thiết kế co về phía sau nên ma nơ canh phải tựa vào một thanh sắt mới đứng vững trên mặt đất.

Tôi đi quanh ma nơ canh mấy vòng và ngồi xuống bên chúng một lúc lâu, rồi cảm thấy một tia sáng lóe lên trong đầu.

Tôi phấn khích đứng bật dậy, trả túi đồ lại cho Linh Đan, rồi bảo với cô ấy: "Lát nữa em và chị Bảo gọi taxi về nhà nhé! Anh phải đi đây!"

"Sao đàn ông các anh toàn như vậy?" Vợ sắp cưới của Đại Bảo nói với giọng phẫn nộ.

Linh Đan chống tay vào eo, vỗ nhẹ lưng vợ sắp cưới của Đại Bảo, nhẹ nhàng an ủi: "Không sao đâu! Vì công việc mà! Chúng ta phải ủng hộ họ chứ!"

Tôi mỉm cười nhìn Linh Đan với tất cả lòng cảm kích rồi quay người chạy mất.

Khi nhận được điện thoại của tôi, Đại Bảo và Lâm Đào đã đến tổ chuyên án trước. Theo lời kể của Lâm Đào qua điện thoại, tôi biết tổ chuyên án triệu tập cuộc họp sớm hơn dự định. Đã triệu tập sớm hơn dự định thì ắt phải có nguyên nhân đặc biệt, lòng thấp thỏm bất an, tôi chạy xe như điên đến Phòng Cảnh sát thành phố.

Khi tôi đẩy cửa phòng họp của tổ chuyên án bước vào mới biết vụ án quả thực đã có tiến triển mang tính đột phá, hơn nữa tiến triển này lại là cú ra đòn quyết định trong công tác điều tra bước đột phá có được do xét nghiệm ADN.

"Chúng tôi lấy được ADN trong quần và trong âm đạo của nạn nhân rồi mang đi xét nghiệm." Trịnh Hồng là bác sĩ phòng xét nghiệm mới được chọn vào Sở Cảnh sát chưa được bao lâu đã đảm nhiệm chức vị chủ nhiệm Phòng xét nghiệm ADN của Sở, lần này cô cũng tham gia vào công tác xét nghiệm và so sánh ADN, cô nói tiếp: "Sau khi so sánh tinh dịch lấy từ hai nơi, chúng tôi xác định đây là ADN hỗn hợp."

ADN hỗn hợp chứng tỏ tinh dịch này không phải của một người.

"Hai người sao? Cường dâm tập thể ư?" Tôi bật hỏi, "Manh mối mới khiến ta có cảm giác đây là vụ án cường bức rồi giết người hơn rồi đấy!"

Bác sĩ Trịnh tiếp lời: "Sau đó chúng tôi đã mang mẫu ADN của hai người này vào kho chứa ADN của những người từng có tiền án tiền sự và tiến hành so sánh, kết quả thật bất ngờ, chúng tôi phát hiện ADN của một trong hai người trùng khớp với ADN của một người có tiền án."

Kết quả kiểm nghiệm ADN là đòn quyết định, nó trực tiếp hơn nhiều so với những suy đoán ngược xuôi của các bác sĩ pháp y chúng tôi tại hiện trường, bởi vì nó chỉ ra đích danh nghi phạm.

"Căn cứ vào kết quả so sánh trong phòng xét nghiệm ADN, chúng tôi đã xác định được lai lịch của người có tiền án đó." Một viên cảnh sát điều tra tiếp lời bác sĩ Trịnh, "Anh ta tên là Phòng Tam Thủy, từng học khoa Mỹ thuật của trường Đại học Long Phiên, hơn nữa còn là sinh viên tài năng. Khi đang học đại học năm thứ nhất, anh ta đánh nhau và làm đối phương bị thương nhưng không có tiền bồi thường nên phải ngồi tù ba năm, sự nghiệp học hành cũng đóng cửa từ đó. Bố anh ta sớm qua đời, mẹ làm ruộng, sau khi con trai ngồi tù, bà ta rất ít liên hệ với anh ta. Căn cứ theo ghi chép trên hệ thống thì anh ta có tiền sử bị lực lượng an ninh khu vực bắt giam mười lần vì tội ấu dâm."

"Đúng là dân lưu manh thứ thiệt." Tôi cười, "Khả năng anh ta là nghi phạm lại càng tăng rồi. Thường ngày anh ta chỉ chơi bởi lâu lổng thôi sao?"

"Không! Anh ta mở một tiệm xăm mình, anh ta là thợ xăm." Viên cảnh sát điều tra đáp.

Tôi chợt nhớ đến hình xăm con bướm 3D ở phần eo của nạn nhân bèn nói:

"Chẳng lẽ là người quen gây án sao? Mức độ tình nghi lại tăng thêm một bậc nữa!"

"Vậy bước tiếp theo nên làm gì?" Lâm Đào nói.

"Tôi đã cử người đi bắt hãn, có lẽ giờ đã bắt được rồi." Điều tra viên nói.

"Vậy chúng ta chỉ cần ngồi đây đợi kết quả thôi." Tôi nói.

"À đúng rồi, các cậu vội vàng đến phòng họp trước cả khi chúng tôi gọi điện thông báo, các cậu phát hiện thấy điều gì mới rồi sao?" Trưởng phòng Cảnh sát Trần Trương Hồng hỏi tôi.

Tôi lắc đầu: "Đã có bước tiến triển đột phá thế này thì những phân tích mang tính khả năng của tôi không còn mấy tác dụng nữa."

Tôi vừa dứt lời thì dưới tầng vọng lại những âm thanh ồn ào, tôi đứng dậy thò đầu ra nhìn thì thấy hai cảnh sát dân sự đang dẫn một người đàn ông bước vào phòng hỏi cung ở ngay sát vách phòng họp của tổ chuyên án.

"Mở ống kính camera ra! Chúng ta ngồi đây giám sát quá trình thẩm vấn được rồi!" Trưởng phòng Trần nói.

"Sao các anh bắt tôi?" Người đàn ông bị bắt xăm hình khắp mình mẩy, tôi nghĩ đó hãn là Phòng Tam Thủy.

"Trong lòng anh rõ hơn ai hết." Viên cảnh sát đáp mang tính thăm dò.

"Tôi chẳng biết quái gì hết! Lâu rồi tôi không đánh nhau, tôi đã hứa với bạn gái tôi rồi!"

"Bạn gái anh tên là gì?" Viên cảnh sát điều tra hỏi.

"Nghe Diệu Diệu!" Phòng Tam Thủy giãy giữa một hồi, "Các anh có thể

bỏ còng tay ra không? Tôi phải kiểm cơm nhờ đôi tay này đây!"

"Anh biết người này không?" Viên cảnh sát điều tra điều tra đi thẳng vào vấn đề, giơ ảnh chụp phần eo có hình xăm và ảnh chụp khuôn mặt của nạn nhân ra.

Phòng Tam Thủy đột nhiên ngừng giấy giữa, anh ta nhìn chăm chăm vào bức ảnh. Mãi hồi sau anh ta nhảy dựng lên khỏi ghế thẫn vẩn như phát điên, rồi hét thật to: "Cô ấy làm sao rồi? Các anh đã làm gì cô ấy rồi?"

Khi nước mắt Phòng Tam Thủy tuôn xối xả, lòng tôi bắt đầu hoài nghi quan điểm lúc trước của tổ chuyên án. Biểu cảm này không thể giả vờ được! Thế là nào tôi bắt đầu chuyển động nhanh như chớp, đồng thời phân tích, sắp xếp luồng tư duy bước tiếp theo.

"Khoảng sáu giờ tối ngày mùng 6, Diệu Diệu đến tìm tôi, tuy chúng tôi mới yêu nhau chưa đầy một năm nhưng cả hai đã quyết định tiến tới hôn nhân." Phòng Tam Thủy nói, "Tối đó chúng tôi ăn cơm cùng nhau."

"Ăn những gì?"

"Tôi nấu mấy món như trứng xào cà chua, sườn, hình như còn có cả thịt thái sợi xào mộc nhĩ." Phòng Tam Thủy cúi đầu nên máy camera không ghi lại được vẻ mặt của anh ta.

Tôi giờ sẽ ghi chép các thông tin khám nghiệm tử hti, thức ăn trong dạ dày nạn nhân giống như những gì anh ta vừa kể.

"Ăn cơm xong thì chúng tôi làm việc kia." Trước đây Phòng Tam Thủy thường xuyên ra vào đồn cảnh sát nên anh ta nhanh chóng biết vì sao cảnh sát lại đến tìm mình, "Sau đó tôi chơi game, cô ấy nói muốn về nhà, tôi bảo cô ấy tự bắt taxi về."

"Khi ấy mấy giờ?"

"Tám giờ."

"Sao anh nhớ rõ mốc thời gian thế?"

"Vì tám giờ tối hôm đó có hoạt động hội nhóm trong game. Khi vừa bắt đầu hoạt động hội nhóm thì cô ấy nói muốn về sớm cho kịp tàu, cô ấy muốn về nhà sớm để nghỉ ngơi, tôi nói cô ấy gọi taxi mà về."

Viên cảnh sát điều tra thuộc đội giám sát mạng liền quay người rời khỏi phòng thẩm vấn.

"Nghe Diệu Diệu làm gì? Trước đây có gây thù chuốc oán với ai không?" Viên cảnh sát lại hỏi.

"Không! Cô ấy sống rất nội tâm, ít giao thiệp với người khác." Phòng Tam Thủy đáp, "Nói gì đến có người thù ghét. Cô ấy là quản lý phụ trách kỹ thuật của Công ty Công nghệ Hưng Hóa."

"Ô, một công ty quản lý cao cấp của tập đoàn nước ngoài lại yêu một tên ma cà bông. Một chuyện tình thật bi tráng!" Rõ ràng Đại Bảo không tin vào lời khai của người đàn ông trước mặt nên giọng nói cũng mang vẻ giễu cợt.

"Bi tráng đến đâu cũng không bi tráng bằng chuyện tình của anh!" Trần Thi Vũ đá xéo.

"Chúng tôi quen nhau qua game Thế giới ma thú, tình cảm của chúng tôi rất tốt đẹp." Phòng Tam Thủy nói.

"Cô ấy mất tích hai, ba ngày mà anh không đi tìm sao?" Viên cảnh sát điều tra hỏi.

Phòng Tam Thủy nói: "Diệu Diệu không cho tôi tự tiện gọi điện thoại cho

cô ấy, vì cô ấy thường xuyên phải làm thêm, cô ấy nói khi nào có thời gian sẽ chủ động gọi điện cho tôi. Và lại trước khi rời khỏi nhà tôi, cô ấy còn nói mình sắp phải đi công tác một tuần."

"Vậy trong hai ngày gần đây anh đã làm gì?"

"Ban ngày tôi coi tiệm xăm, tối thì chơi game Thế giới ma thú." Phòng Tam Thủy đáp.

"Chẳng phải hai người quen nhau qua game sao? Anh không nhìn thấy cô ấy trong game mà không thấy lạ sao?"

"Lâu rồi cô ấy không chơi nữa."

"Công ty của Nghệ Diệu Diệu cũng không báo cảnh sát về việc nhân viên công ty của họ mất tích sao?" Tôi hỏi.

Viên cảnh sát điều tra đáp: "Chúng tôi vừa mới tìm hiểu tình hình thì được biết lần này Nghệ Diệu Diệu được công ty cử đi công tác đột xuất ở Vân Thái để kiểm tra chỉ tiêu kỹ thuật. Tổng công ty cứ ngỡ cô ta đã đi công tác, trong khi công ty chi nhánh lại không biết cô ấy sẽ đến. Bởi vậy không ai báo cảnh sát cô ta đã mất tích."

"Chúng tôi đã kiểm tra hoạt động thuê room trên mạng của Phòng Tam Thủy. Bảy rưỡi tối ngày mùng 6 tháng 6, anh ta liên tục online trên mạng và chơi game liên một mạch đến mười hai giờ đêm." Viên cảnh sát điều tra tổ giám sát mạng đã trở về phòng họp chột lên tiếng.

"Anh ta không có thời gian gây án." Tôi nói, "Căn cứ vào lời khai của Phòng Tam Thủy về bữa tối thì có lẽ nạn nhân đã tử vong vào khoảng thời gian từ tám giờ đến mười giờ tối cùng ngày."

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 9 - Chết Không Nhắm Mắt (4)

"Chẳng ngờ tiến triển mang tính đột phá lại thành ra chẳng tiến triển gì." Trưởng khoa Hồ chán nản.

Tôi lắc đầu: "Không! Đó vẫn là một tiến triển, chí ít chúng ta đã làm rõ lai lịch của nạn nhân."

"Đã là vụ án vứt xác vậy liệu có khả năng kẻ gây án là người quen của nạn nhân không?" Đại Bảo hỏi.

"Nhà nạn nhân ở đâu?" Tôi quay sang hỏi tổ trưởng tổ điều tra.

Viên cảnh sát mở bản đồ thành phố Long Phiên qua máy chiếu, dùng bút trình chiếu chỉ cho tôi: "Vị trí này là nhà của Phòng Tam Thủy, Nghệ Diệu Diệu sống ở khu mới mở."

"Điều đó cũng có nghĩa là nếu nạn nhân tự bắt taxi về nhà thì chắc chắn phải đi qua con đường này." Trưởng phòng Trần dùng bút trình chiếu chỉ vào một con đường lớn, chậm chậm di chuyển dần về phía nam, cuối cùng điểm đỏ dừng lại ở dòng chữ "Công viên thành phố Long Phiên".

"Nếu nạn nhân gặp nạn khi đang trên xe taxi, thì có khả năng hung thủ sẽ men theo con đường này tìm điểm vứt xác." Tôi nói, "Nếu quả đúng là vậy thì không phải người quen gây án. Vì hành vi của hung thủ là hành vi tiêu hủy chứng cứ chứ không phải hành vi giấu giếm tử thi."

"Hiện giờ Phòng Tam Thủy bị loại khỏi danh sách nghi can rồi à?" Lâm

Đào hỏi.

Tôi nói: "Khả năng anh ta là nghi can rất thấp. Thứ nhất, có thể loại trừ vì anh ta không có thời gian gây án, nếu Phòng Tam Thủy đã chuẩn bị kế hoạch sát hại nạn nhân và khi gây án anh ta tạo ra các chứng cứ không có mặt tại hiện trường, vậy thì anh ta chắc chắn phải lựa chọn một hung khí vừa tay lúc giết người. Thứ hai là biểu cảm của Phòng Tam Thủy sau khi bị bắt, nếu quả thật là anh ta đang diễn trước mặt chúng ta, thì khả năng diễn xuất của anh ta quá xuất sắc, màn biểu diễn đó khiến tôi không thể tìm ra khe hở nào. Thứ ba, nếu kẻ gây án là Phòng Tam Thủy, vậy thì mục đích anh ta vứt xác là kéo dài thời gian cảnh sát phát hiện ra thi thể. Vậy mà sau khi bị bắt, anh ta chủ động khai ra ngay sự tồn tại của nạn nhân, điều đó không phù hợp với thái độ của kẻ đang muốn giấu giếm sự thật. Thứ tư..."

"Các anh đừng quên rằng, ADN hỗn hợp còn có ý nghĩa là ngoại trừ Phòng Tam Thủy, nạn nhân còn có quan hệ tình dục với một người khác nữa." Bác sĩ Trịnh Hồng cắt ngang lời tôi.

Tôi gật đầu xác nhận: "Khi khám nghiệm tử thi, tôi thấy nạn nhân có vết hằn do bị trói, nhưng vùng kín lại không hề bị tổn thương, nên không loại trừ trường hợp hung thủ giết người xong mới cưỡng dâm tử thi. Hiện giờ kẻ sở hữu gen ADN còn lại là nghi phạm nặng ký nhất. Quanh khu vực công viên thành phố có nơi nào đặc biệt kín đáo không?"

"Chúng tôi phải đi khảo sát một lát đã." Viên cảnh sát điều tra nói, "Dẫu sao đó là khu vực mới mở, người qua lại còn thưa thớt, nhưng có nơi nào thích hợp gây án hay không thì phải đi khảo sát thực địa mới biết được."

"Vậy các cậu mau đi xem đi!" Trưởng phòng Trần giục giã.

"Nhưng bên pháp y có thể xác định nạn nhân chết trong hoàn cảnh nào và chết như thế nào không?" Viên cảnh sát điều tra vẫn còn mơ hồ về cái chết

của nạn nhân.

Tôi nói: "Đó chính là điều thứ tư mà tôi chưa kịp nói, có thể chứng minh Phòng Tam Thủy không phải là hung thủ. Phòng Tam Thủy không có xe, mà nạn nhân lại chết trong xe."

"Có chứng cứ không?" Viên cảnh sát điều tra hỏi.

Tôi gật đầu, đáp: "Điều này phải bắt đầu từ đôi mắt của nạn nhân. Trong mắt nạn nhân xuất hiện vết đen trên củng mạc. Chỉ ở những nơi có điều kiện môi trường khô nóng mới xảy ra hiện tượng này, ban đầu tôi cũng không hiểu rõ tại sao lại vậy. Thi thể rõ ràng ở dưới nước, mà độ ẩm trong không khí thời gian gần đây cũng khá cao, tại sao lại xuất hiện vết đen này? Nhưng sau đó quan sát vết hoen tử thi thì tôi đã thông suốt tất cả."

"Rốt cuộc vì sao vậy?" Đại Bảo sốt ruột hỏi.

"Vết hoen tử thi trên thi thể nạn nhân không phù hợp với tư thế nằm duỗi thẳng trong nước." Tôi nói, "Căn cứ vào tư thế hiện tại, lẽ ra vết hoen tử thi phải nằm ở mặt sau bắp đùi, bắp chân và bàn chân. Nhưng vết hoen tử thi mà chúng tôi thấy lại nằm ở cả mặt trước và mặt sau của bắp đùi, nơi bị nặng nhất là đầu gối, trong khi bắp chân và bàn chân lại nhẹ hơn. Kết hợp với vết đen trên củng mạc có thể khẳng định sau khi tử vong, nạn nhân được giữ nguyên ở tư thế đặc biệt trong ít nhất mười tiếng đồng hồ, sau đó mới bị vớt xuống nước. Nói một cách đơn giản, nạn nhân đã chết được một thời gian khá dài mới bị ai đó dịch chuyển thi thể và thay đổi tư thế."

"Tại sao anh có thể khẳng định nạn nhân phải duy trì tư thế đó hơn mười tiếng đồng hồ?" Viên cảnh sát điều tra hỏi.

Tôi nói: "Trong vòng từ mười đến mười hai giờ đồng hồ sau khi con người tử vong sẽ hình thành vết hoen tử thi cố định. Nếu lúc này lật tử thi lại

thì những điểm thấp của thi thể sẽ hình thành các vết hoen tử thi mới, trong khi những vết hoen cũ cũng không hề biến mất, thế là cả hai loại vết hoen cùng tồn tại song song. Mặt trước và mặt sau bắp đùi của nạn nhân đều có vết hoen tử thi, điều đó chứng tỏ đầu tiên nạn nhân ở tư thế nằm sấp nên mặt trước của bắp đùi là vị trí thấp nhất, từ đó hình thành vết hoen tử thi ở mặt trước của bắp đùi. Tại một thời điểm nào đó trong khoảng thời gian từ mười đến hai mươi bốn giờ sau khi nạn nhân tử vong và giữ nguyên tư thế nằm sấp này thì bị ai đó lật sang nằm ngửa, đó cũng chính là tư thế mà chúng ta thấy khi phát hiện ra tử thi. Lúc ấy bắp đùi sau là điểm thấp nhất nên vết hoen tử thi mới hình thành trên bắp đùi sau."

"Khi thi thể ở trong nước thì không bị ai dịch chuyển nữa sao?"

"Không!" Tôi khẳng định, "Tôi đã tra cứu các tài liệu khí tượng, mấy ngày hôm đó thời tiết rất đẹp, dòng nước tại hiện trường không hề lưu động, bởi vậy thi thể sẽ không bị nhào lộn."

"Anh nói tiếp đi!" Trưởng phòng Trần nói, "Tôi vẫn chưa hiểu làm sao dựa vào căn cứ di chuyển tử thi lại có thể suy đoán nạn nhân chết trong xe hơi."

Tôi mỉm cười đáp: "Ban đầu tôi phát hiện thi thể bị kẻ nào đó di chuyển sau khi tử vong, nhưng cỗ thi thể này có tác dụng gì thì tôi không nghĩ ra, thậm chí nạn nhân giữ nguyên tư thế nào sau khi tử vong mới khiến vết hoen tử thi tập trung ở cả đùi trước và đầu gối, tôi cũng không nghĩ ra. Cho đến khi tôi đi dạo phố và nhìn thấy ma nơ canh dựng trước cửa hàng quần áo thì tôi đột nhiên thông tỏ tất cả."

"Rốt cuộc là vì sao?" Trưởng phòng Trần hỏi.

Tôi copy ảnh trong điện thoại di động sang máy tính, rồi cho hiển thị trước màn hình máy chiếu, sau đó nói: "Có lẽ tư thế của nạn nhân và của ma

nơ canh này giống hệt nhau, nửa thân trên và đùi về cơ bản ở tư thế đứng, hơi ngả về phía trước, bởi vậy vết hoen tử thi mới nằm trên mặt trước của bắp đùi, có lẽ hai cánh tay được vật gì đó đỡ, vì vậy hai cánh tay mới không có vết hoen. Đầu gối của tử thi hướng xuống đất, nên vết hoen tử thi tại đó trầm trọng nhất, bắp chân và chân co lên và hướng ra sau, bởi vậy các bộ phận đó gần như không có vết hoen tử thi. Điều đó cũng có nghĩa là khi đó gối sẽ là bộ phận thấp nhất, thi thể tạo thành hình chữ "V" trong tư thế đứng."

"Anh nói nghe khiếp quá!" Lâm Đào lẩm bẩm.

Tôi nói tiếp: "Sau khi tử vong, các cơ của nạn nhân sẽ nhão ra, bởi thế chắc chắn cô ta không thể tự mình giữ nguyên tư thế đó, vậy thì nhất định là các vật thể xung quanh đã kẹp ép cô ta thành tư thế trên. Vậy ở nơi nào có vật thể như vậy? Nơi nào có thể ép thi thể tạo thành hình chữ "V" trong tư thế đứng và hai tay giơ lên cao? Hơn nữa, điểm khả nghi then chốt là toàn thân nạn nhân không hề có vết xây xước nào. Vết thương gây ra trước khi chết và vết thương gây ra sau khi chết đều không có. Điều đó chứng tỏ vật thể ép tử thi lại thành tư thế kể trên có bề mặt nhẵn mịn, mềm dai, nó chắc chắn không phải các vật như vách tường hay thành giường, vậy nó là vật gì?"

"Vật gì vậy?" Mọi người đồng thanh hỏi.

Tôi nói: "Ban đầu tôi cũng nghĩ không ra, sau đó kết hợp với vết thương trên cổ và vết đen trên cung mạc nạn nhân, cuối cùng tôi đã nghĩ ra. Chỉ có thể là trong xe ô tô! Thứ nhất, với điều kiện thời tiết như hiện nay mà hung thủ ngồi mười mấy tiếng trong xe hơi cùng với tử thi thì chắc chắn hẳn phải mở điều hòa, vậy thì không khí trong xe sẽ rất khô, phù hợp với điều kiện môi trường tạo ra vết đen trên cung mạc. Thứ hai, hung khí giết người của hung thủ là một dải dây có độ rộng chừng vài cm, rõ ràng vật đó không thuận tay nhưng hung thủ ngẫu nhiên nổi ý giết người nên mới lấy tạm làm hung khí. Trong xe có một loại dây như vậy đấy!"

"Dây an toàn!" Trần Thi Vũ bật kêu lên.

Tôi mỉm cười gật đầu: "Thứ ba, nếu sau khi nạn nhân tử vong, thi thể cô ta được đặt ở ghế sau. Nửa thân trên sẽ dán chặt vào hàng ghế phía trước, hai tay đặt trên hai bên tựa đầu của ghế trước, gối hướng xuống đất, thân thể ngã về phía trước, bắp chân và bàn chân gập ra sau kẹp trên hàng ghế tựa phía sau, thì hoàn toàn có thể hình thành các vết hoen tử thi có hình thái giống như tôi nói."

"Hàng ghế sau đều là loại ghế mềm mà!"

Tôi nói tiếp: "Căn cứ vào những suy luận trên, tôi đoán nạn nhân bị hại trong một chiếc xe hơi, tính chất vụ án có thể là nhất thời nổi thú tính cưỡng bức nạn nhân. Còn về việc điện thoại, ví tiền của nạn nhân biến mất, chắc chắn là hung thủ tiện tay dặt bỏ mà thôi. Kết hợp với lời khai của Phòng Tam Thủy, nạn nhân vốn muốn bắt taxi về nhà, mà nạn nhân lại chết trong xe, vậy thì rất có khả năng tài xế của chiếc taxi đó đột ngột nổi thú tính, lập mưu giết người."

"Nếu quả là vậy thì dễ xử lý quá! Chỉ cần điều tra thông tin GPS của các xe taxi toàn thành phố, sau đó nhanh chóng tiến hành nghiên cứu phán đoán." Trưởng phòng Trần nói.

Tôi nhắc thêm: "Tôi cảm thấy chiếc taxi đó không thể chở một xác chết trong xe và chạy lông nhông khắp thành phố được, mà địa điểm vứt xác lại trên tuyến đường về nhà của nạn nhân, bởi vậy tôi phân tích trong suốt mười tiếng tử thi ở trong xe, chiếc xe phải đỗ ở một nơi nào đó, mà nơi đó phải là nơi khá vắng vẻ."

*

Lòng tôi phơi phới niềm tin vụ án sắp được phá giải, nhìn quần áo sơ sinh

mà Linh Đan mới mua về, tôi chìm vào giấc ngủ thật sâu. Lúc tỉnh dậy đã hơn tám giờ, tôi cuống cuống đánh răng rửa mặt rồi lái xe đến tổ chuyên án của Phòng Cảnh sát thành phố.

Lâm Đào, Đại Bảo và tôi gần như đến tổ chuyên án cùng một lúc. Lâm Đào và tôi trông vui vẻ hơn hờ, còn Đại Bảo thì vẫn đeo khuôn mặt buồn như đưa đám, hai mắt trũng sâu, thâm như mắt gấu trúc.

"Tôi có một tin tốt và một tin xấu, các cậu muốn nghe tin nào trước?" Câu này mang hơi hướm bông đùa, nhưng khi nó lại được thốt ra từ miệng của trưởng phòng Trần luôn trưng ra khuôn mặt rất đổi nghiêm túc thì lại chẳng hợp chút nào.

"Chúng tôi muốn nghe tin xấu trước." Tôi nói.

Trưởng phòng Trần nói: "Qua nghiên cứu và phán đoán, tất cả taxi của toàn thành phố đều bị loại trừ."

"Hả?" Tôi kinh ngạc thốt lên, tin xấu này xấu hơn cả tôi tưởng tượng, "VẬY... vậy bước theo chẳng phải hết đường điều tra rồi sao? Chẳng lẽ suy đoán của tôi sai sao? Còn tin tốt thì sao?"

"Tin tốt là trên đoạn đường từ nhà Phòng Tam Thủy đến hồ uyên ương, chúng tôi tìm thấy một địa điểm khá vắng vẻ phù hợp với đặc điểm mà anh suy đoán." Trưởng phòng Trần nói, "Đó là vành đai xanh bao quanh thành phố. Thông thường xe cộ rất ít khi qua lại nơi này. Thế mà chúng tôi lại phát hiện thấy vết lốp xe hơi ở đó."

"Vậy nghĩa là có xe hơi lái vào trong vành đai xanh rất bất thường phải không? Biết đâu chiếc xe đó vốn không liên quan đến vụ án?" Tôi hỏi.

"Bất kể nó có liên quan hay không thì chúng ta vẫn phải coi nó là manh mối và điều tra kỹ lưỡng." Trưởng phòng Trần nói, "Mà từ mức độ mới cũ

của lốp xe có thể phán đoán vết lốp xe để lại trên đường đã ba, bốn ngày rồi. Địa điểm đó cũng là nơi vắng vẻ độc nhất vô nhị của tuyến đường này, tuyệt đối không có ai chú ý đến nó."

"Vậy thông qua vết lốp xe, chúng ta sẽ triển khai công tác tiếp theo như thế nào?" Tôi hỏi.

Trưởng phòng Trần cười nói: "Chúng tôi đã nhờ một chuyên gia xác định loại lốp xe của hãng này chỉ dùng cho ba hãng xe. Thế là chúng tôi tìm xe của ba hãng này qua tất cả các camera lắp trên con đường này."

"Đúng rồi!" Tôi vỗ mạnh xuống mặt bàn, nói, "Phải khẩn trương lên mới được! Nạn nhân ra khỏi nhà Phòng Tam Thủy vào lúc tám giờ tối và gặp nạn trước mười giờ đêm. Sau khi rời khỏi nhà Phòng Tam Thủy, nếu cô lập tức bắt được taxi thì khi xe chạy đến hồ uyên ương sẽ là tám giờ rưỡi tối. Vậy thì chúng ta chỉ cần tìm những hãng xe này chạy qua đoạn đường đó vào lúc từ tám rưỡi tối đến mười giờ đêm là xong."

"Đúng vậy! Sau một đêm điều tra, trên camera hiển thị bảy chiếc xe chạy qua đoạn đường đó phù hợp với những điều kiện vừa nêu." Trưởng phòng Trần nói, "Chúng tôi nhanh chóng nắm bắt được thông tin của bảy chủ xe."

"Lẽ nào phải bắt từng người đi xét nghiệm ADN sao?" Đại Bảo hỏi.

Trưởng phòng Trần lắc đầu: "Bảy chủ xe đó hoàn toàn không có quan hệ gì với Nghê Diệu Diệu, điểm này chúng tôi đã điều tra kỹ và khẳng định là vậy."

"Vậy cô gái có tính cách hướng nội mà anh mô tả sao lại tùy tiện lên xe của một người lạ?" Tôi lật lại.

Trưởng phòng Trần mỉm cười gợi ý: "Đừng quên, mục đích của Nghê Diệu Diệu là bắt xe về nhà, mà xe taxi của toàn thành phố đều đã bị loại trừ."

"Xe dù!" Tôi và Lâm Đào cùng thốt lên.

"Đúng vậy! Chính xác là xe dù!" Phản ứng của Đại Bảo chậm hơn nửa nhịp.

Trưởng phòng Trần cất tiếng cười vang và gật đầu nói: "Theo tôi được biết, trong bảy chiếc xe đó chỉ có một chiếc xe taxi dù."

"Tám giờ tối, dân cư thành phố tụ tập ngoài đường đều tan cuộc ai về nhà nấy." Tôi nói, "Thời điểm đó, taxi của toàn thành phố đã nghỉ hết nên rất khó bắt, vì vậy Nghê Diệu Diệu đành lên xe dù."

Tài xế lái xe dù tên là Ngưu Cường, sau khi bị bắt về quy án, chưa đợi cảnh sát dân sự dùng các biện pháp nghiệp vụ khai thác thì hắn đã khai hết tội lỗi của mình.

Ngưu Cường đánh bạc nên bị xử phạt, vì chuyện này mà hắn bị nhà máy đuổi việc. Ngoài nghề lái xe, hắn chẳng còn nghề gì để kiếm sống. Không mua được giấy phép kinh doanh taxi đang bị đội giá vô cùng đắt đỏ, nên hắn đành chạy xe dù.

Tối ngày mùng 6 tháng 6, như mọi ngày, Ngưu Cường lái xe quanh khu vực nhà Phòng Tam Thủy để bắt khách. Hắn trông thấy một cô gái trẻ rất xinh đẹp đứng vẫy xe ở phía xa. Thế là hắn lái xe đến gần kiếm mối làm ăn.

Xe dù trong tỉnh rất nhiều nhưng vì rất nhiều nguyên nhân nên Phòng Quản lý giao thông không thể nào xử lý tận gốc được. Bởi vậy vào những giờ cao điểm đi làm hoặc tan tầm và thời điểm tối muộn, dân thành phố thường chọn cách đi xe dù.

Đương nhiên Nghê Diệu Diệu cũng không ngoại lệ.

Bận rộn suốt một ngày, sau đó lại còn mây mưa với Phòng Tam Thủy khá

lâu nên giờ tắm xong, Nghê Diệu Diệu liền thấy hiu hiu buồn ngủ, cô chỉ muốn mau chóng về nhà nằm trên chiếc giường êm ái của mình. Bởi thế cô không buồn hỏi giá cả, leo lên chiếc xe dù đó luôn.

Nhà của Nghê Diệu Diệu cách nhà của Phòng Tam Thủy chừng mười mấy cây số, mà đường trong nội thành lại hơi tắc nghẽn, Nghê Diệu Diệu nhanh chóng ngả đầu vào ghế phụ xe thiu thiu ngủ.

Ngưu Cường ngồi cạnh thấy dáng ngủ của Nghê Diệu Diệu xinh đẹp như đóa phù dung chớm nở, mùi hương cơ thể tỏa ra mê hoặc khiến hần quay cuồng đầu óc, phút chốc cơn khát nhục dục chiếm cứ toàn bộ phần người tồn tại trong hần ta.

Sau khi lái xe ra khỏi phạm vi nội thành, hần lái xe ra đường quốc lộ, chẳng bao lâu sau đã đến vành đai xanh vắng vẻ và kín đáo. Ngưu Cường nhìn kính chiếu hậu thấy xung quanh không còn chiếc xe nào nên quyết định lái thẳng vào vành đai xanh.

Chiếc xe rung lắc dữ dội trên đường tiến vào vành đai xanh không làm Nghê Diệu Diệu thức giấc. Cô ngủ rất say. Sau khi Ngưu Cường dừng xe, hần nhẹ nhàng ngả ghế của Nghê Diệu Diệu ra thoải mái rồi sờ soạng khắp người cô. Lúc này, Nghê Diệu Diệu đột ngột bừng tỉnh và bắt đầu phản kháng kịch liệt.

Không gian trong xe chật chội mà Nghê Diệu Diệu lại ra sức kháng cự nên muốn chiếm đoạt được cô cũng không phải điều dễ dàng. Thậm chí Ngưu Cường còn bị Nghê Diệu Diệu cào vào má. Để Nghê Diệu Diệu không thể hét lên kêu cứu, Ngưu Cường tiện tay lấy dây an toàn bên cạnh Nghê Diệu Diệu quấn quanh cổ cô, đồng thời ra sức thít chặt. Chiêu này quả nhiên khiến khả năng phản kháng của Nghê Diệu Diệu giảm đi đáng kể, Ngưu Cường vừa siết dây trên cổ Nghê Diệu Diệu vừa thò tay cởi quần lót của cô. Sự phản kháng của Nghê Diệu Diệu càng lúc càng yếu ớt, khi Ngưu Cường thỏa mãn

thú tính cũng là lúc hắn phát hiện Nghê Diệu Diệu đã tắt thở.

Sau đó Ngưu Cường mặc lại quần lót cho Nghê Diệu Diệu, rồi đặt thi thể ở hàng ghế sau trong trạng thái đứng. Theo lời hắn giải thích thì hắn cần suy nghĩ cách xử lý thi thể, mà trong khoảng thời gian hắn suy nghĩ, lỡ có người đi ngang qua, họ sẽ phát hiện ra vẻ bất thường của Nghê Diệu Diệu, đặt Nghê Diệu Diệu ở hàng ghế sau trong trạng thái đứng thì người đi đường sẽ không nghi ngờ gì nữa.

Sau đó, Ngưu Cường suy nghĩ lung tung, hắn thiếp đi lúc nào không biết. Hắn vô thức ngủ liền một mạch suốt đêm. Mãi bảy giờ sáng hôm sau, hắn mới đột ngột tỉnh dậy.

Thì ra cơn ác mộng giết người không phải chỉ là nằm mộng mà thực tế, hắn quả thật đã giết chết một người.

Khi cơn khát nhục dục lắng xuống cũng là lúc nỗi sợ ập đến. Sắc trời ngoài cửa sổ xe đã sáng rõ, may mà buổi sáng sớm ở khu mới mở này không nhiều người qua lại. Xác chết bên cạnh nhất định phải xử lý mới được, không những thế còn phải xử lý càng sớm càng tốt, nếu không giữa ban ngày ban mặt chở một cỗ tử thi trên xe thì vô cùng mạo hiểm.

Ngưu Cường cho xe chạy chậm men theo vỉa hè, rồi chạy thẳng vào giữa công viên, ngay bên hồ uyên ương. Trong công viên có lác đác vài ba cụ già đang tập thể dục buổi sáng, nhưng họ đều đứng cách hồ khá xa. Ngưu Cường lấy hết can đảm cúi xuống xe, thận trọng bước đến bên hồ. Nhìn từ xa, trông hắn và tử thi chẳng khác nào một đôi nam nữ kề vai thủ thỉ tâm tình bên bờ hồ vào buổi sáng sớm.

Sau nhiều lần xác nhận bốn phía không có người chú ý, Ngưu Cường nhẹ nhàng thả thi thể trượt theo bờ hồ xuống nước, thậm chí còn gây ra tiếng nước động. Trở về xe, Ngưu Cường nhìn thấy túi xách của nạn nhân ở vị trí

ghế phụ lái, hẩn mở ví tiền ra thì thấy bên trong có ba, bốn ngàn tệ, thậm chí còn có chiếc điện thoại di động iPhone. Đúng là niềm vui bất ngờ dành cho hẩn.

Hẩn chỉ lấy ví tiền của nạn nhân, còn túi xách mang ném xuống hồ, sau đó hẩn lái xe rời khỏi hiện trường.

Chẳng rõ số hẩn may mắn nên không bị ai phát hiện ra sự bất thường trong suốt quá trình thực hiện và phi tang vật chứng của tội ác, hay số hẩn đen đủi nên chỉ vì một chiếc laptop xe mà bại lộ tất cả chân tướng tội ác.

"Xem ra đúng là không nên đi xe dù." Vẻ mặt của Trần Thi Vũ nói cho chúng tôi biết rằng cô ấy rất sợ, "Tôi sẽ tiết kiệm tiền mua xe!"

"Cô còn là sinh viên mà lý tưởng đã xa vời thế cơ à?" Lâm Đào trêu, "Mỗi tháng chúng ta chỉ có ba ngàn tệ tiền lương thôi đấy!"

"Tôi thấy tốt hơn hết nên tìm một anh chồng lắm tiền nhiều của nghe còn khả thi hơn." Hàn Lượng châm điếu thuốc hiệu Panda.

Trần Thi Vũ lườm: "Nếu sau này tôi lấy chồng giàu thật thì đó là bởi tôi xem trọng người đàn ông đó, chứ không phải tôi xem trọng túi tiền của anh ta."

"Tôi nói này, các cậu có định giúp tôi đưa vợ tôi về nhà không thế?" Đại Bảo nghệt mặt.

"Bạn gái cũ chứ!" Trần Thi Vũ vẫn không buông tha.

"Không phải cậu là hoàng tử tình trường sao?" Lâm Đào nhìn Hàn Lượng và nói móc, "Giúp Đại Bảo đi!"

"Dễ ợt! Một bó hoa hồng cùng chiếc nhẫn kim cương một carat là giải

quyết xong hết." Hàn Lượng nói.

Mặt Đại Bảo nom càng tội nghiệp hơn: "Chịu! Không mua nổi!"

"Chị Bảo không giống những người bạn gái trước đây của cậu đâu, chị Bảo không thuộc tuýp người coi trọng tiền bạc." Tôi nói, "Các cậu xem, chị Bảo xinh thế, cô ấy ưng mắt Đại Bảo ở điểm nào? Nói cách khác, ưu điểm lớn nhất của Đại Bảo nằm ở điểm nào?"

"Đại Bảo có ưu điểm gì sao?" Hàn Lượng cười trêu chọc.

Tôi nói: "Tuy đa số phụ nữ đều thích lãng mạn, thích hoa tươi, nhưng chiêu đó dùng trong tình huống bình thường thì được chứ trong tình huống chị Bảo buông lời tuyệt tình đòi chia tay thì biện pháp sến sẩm đó chắc không ăn thua đâu."

"Nhất trí!" Lâm Đào nói, "Chị Bảo là người cá tính, không giống phụ nữ bình thường."

Tôi nói: "Từ góc độ tâm lý học mà xét, tính cách chị Bảo rất thẳng thắn, yêu ra yêu, ghét ra ghét, làm việc gì cũng nhanh nhẹn, dứt khoát, tuýp người phụ nữ như vậy có khao khát kiểm soát người khác rất mạnh mẽ, không bao giờ chấp nhận có một hạt cát trong mắt, hơn nữa lại vô cùng giữ thể diện. Theo lời kể của Linh Đan thì thường ngày chị Bảo rất thích xem các chương trình giải trí trên ti vi, những phụ nữ như vậy thích sự hài hước, trong khi ưu điểm lớn nhất của Đại Bảo nhà chúng ta là rất nghe lời, lúc nào trông cũng ngây ngô khiến người khác phải bật cười. Như thế Đại Bảo hoàn toàn phù hợp với điều kiện chọn bạn đời của chị Bảo còn gì."

"Sau đó thì sao?" Trần Thi Vũ bắt đầu thấy hứng thú.

Tôi lại gần ghé sát tai Đại Bảo thì thầm vài câu.

"Hả? Thế thì gian manh quá! Không được đâu!" Đại Bảo kêu lên.

Tôi phá lên cười, vỗ mạnh vào vai Đại Bảo: "Có gì mà không được? Xem cậu muốn hay không thôi! Chị Bảo là cô gái tốt, đừng để lỡ mất cô ấy! Cố lên!"

Sắp thi rồi nên bây giờ mình phải chạy deadline bài tập, có thể vụ án thứ 10 sẽ ra chậm hơn so với mọi khi, mọi người cố gắng đợi nhé.

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Vong Hồn Phía Đuôi Xe (1)

Sắc mặt Hắc Mễ trắng bệch, đầu óc trống rỗng, cô vô thức lùi về sau hai bước rồi ngã ngồi trên con đường trải nhựa.

"Báo cảnh sát đi cô gái! Cô đâm chết người rồi." Người đó nói với cô với giọng thông cảm.

Hắc Mễ rất say mê công việc của mình, mỹ từ "người dẫn chương trình nổi tiếng" mang lại cho cô cảm giác thành công ghê gớm. Cô thích làm người dẫn chương trình cho các chương trình văn nghệ giải trí, ví dụ tiết mục Hi ha hai người đồng hành do cô và A Mộc dẫn chương trình là tiết mục mà cô tâm đắc nhất. Đã là người dẫn chương trình nổi tiếng thì đương nhiên giám đốc nhà đài không thể để cô chỉ dẫn một chương trình, bởi vậy tiết mục Chuyện tâm tình phát vào lúc nửa đêm cũng giao cho Hắc Mễ. Đối với Hắc Mễ, hàng ngày phải làm việc từ mười giờ sáng đến mười hai giờ khuya với vô số các cuộc gọi đường dây nóng réo "reng reng" bên tai, hơn nữa cô còn phải kiên nhẫn, dịu dàng khuyên nhủ họ, thực sự làm cô không thể chịu nổi. Mà điều đáng nói nhất là cô không hề có thời gian buổi chiều và buổi tối dành cho riêng mình, cũng chẳng có thời gian tìm đối tượng yêu đương. Hắc Mễ dần dần biến thành "gái già ế chồng" mà mọi người vẫn hay nhắc đến. Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, cảm giác thỏa mãn vì thành công trong công việc phút chốc tiêu tan như chưa hề tồn tại.

Đài phát thanh nơi Hắc Mễ làm muốn phát triển rộng thêm nên khoan

một khu đất ở khu mới mở khá vắng vẻ của thành phố. Điều kiện ở tòa nhà mới không được cải thiện bao nhiêu nhưng quãng đường nhân viên đi làm lại xa hơn rất nhiều. Tuy Hắc Mễ chọn thuê một căn phòng trong khu chung cư khá gần đài phát thanh nên cô không phải đi xa lắm, nhưng với khoảng cách ấy, cô vẫn không thể đi bộ đi làm rồi lại về nhà được. Để hàng ngày không phải run như cây sậy đứng giữa đường vào lúc đêm hôm khuya khoắt đón taxi về nhà, Hắc Mễ gom hết tiền tiết kiệm mua một chiếc xe hơi, cô tự lái xe đi làm và về nhà trong khi lái còn chưa thạo.

Đầu tháng 7, thời tiết vẫn vô cùng oi bức. Đêm hè, bạn bè đều vội vã trốn trong nhà bật điều hòa tránh nóng, trong khi Hắc Mễ tìm đập thành thịch thốc thỏm chạy xuống tầng hầm gửi xe tối om, vội chui vào trong xe, đóng cửa xe lại, nhấn nút khóa cửa xe trung tâm và bắt đầu lái xe đi làm. Chuyện này diễn đi diễn lại hàng ngày và trở thành lộ trình thường lệ của Hắc Mễ. Hắc Mễ nhát gan nên luôn sợ những thứ lạ lùng mà cô gặp phải dưới tầng hầm gửi xe.

Vị trí tòa nhà mới của đài phát thanh nằm trong góc khu mới mở của thành phố Long Phiên, tuy ở đây có khá nhiều công trình mới mở như công viên, bệnh viện, mà đường xá cũng được xây dựng rất tốt, nhưng các thiết bị đi kèm như đèn đường vẫn chưa hoàn toàn đồng bộ.

Trên đường về nhà sau giờ làm khuya, từ đài phát thanh đến trung tâm khu mới mở có một đoạn đường tối như hũ nút vì không có đèn đường. Mỗi lần đi ngang qua đó, cô lại thấy gờn gợn trong lòng. Trên đường không có xe cộ qua lại, cô nhấn ga cố chạy thật nhanh qua đoạn đường này. Khi tới khúc cua, Hắc Mễ cảm thấy bên cạnh xe có một bóng đen thù lù vụt lướt qua, cô giật mình nhắm chặt mắt hét lên kinh hoàng. Chẳng rõ xe đâm phải mép vỉa hè hay chỉ đơn thuần là do ảo giác mà Hắc Mễ thấy thân xe như rung lên bần bật trong thoáng chốc, rồi rất nhanh sau đó xe liền trở lại bình thường. Khi cô mở mắt ra thì phát hiện mình không hề đâm vào bất cứ ai hay vật gì.

"Chắc mình căng thẳng quá thôi!" Hắc Mễ dừng xe tự trấn an mình. Cô

quan sát phía cạnh xe và mặt đường phía sau qua gương chiếu hậu nhưng không phát hiện bất kỳ điểm khả nghi nào. Để đề phòng lỡ đâu xảy ra điều gì đó thật, Hắc Mễ lái xe dịch lên phía trước một đoạn, rồi lại nhìn vào gương chiếu hậu. Cô phanh xe, chiếu đèn sáng trưng mặt đường phía sau, nhưng vẫn không có điểm gì bất thường.

Cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, Hắc Mễ nhấn ga lái xe về hướng khu chung cư nhà mình.

Khi đến cổng chung cư, cảnh sắc hai bên đường hoàn toàn thay đổi. Gần khu chung cư có một dãy quán ăn vặt, giờ lại là mùa tôm hùm, bởi vậy tuy đã gần một giờ sáng nhưng dãy phố "tôm hùm" này vẫn rất náo nhiệt.

Lái xe về được đến đây, Hắc Mễ mới thấy an toàn.

Nhưng ngay sau đó, cô liền cảm nhận dường như có điều gì bất thường đang xảy ra.

Những thực khách ở quán vỉa hè lũ lượt đổ dồn con mắt về phía cô, vài người chỉ trỏ, thậm chí còn người còn lộ vẻ mặt sợ hãi. Hắc Mễ đạp phanh giảm tốc độ, nhìn quanh thân xe, nhưng vẫn không phát hiện ra vấn đề. Mà quanh khu vực này cũng chỉ có duy nhất xe của cô. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy nhỉ?

Trong dãy quán ăn vỉa hè có mấy người đàn ông cao to rời khỏi chỗ, chạy về phía Hắc Mễ.

Hắc Mễ ngơ ngác không hiểu, cô dừng xe lại.

"Cô gái! Mau xuống xe mà xem!" Một trong số họ gõ cửa kính xe của Hắc Mễ, gấp gáp gọi lớn.

Hắc Mễ nhìn quanh bốn phía xung quanh thấy khá nhiều người ở phía xa

đang nhìn về phía cô.

"Nhiều người thế này chắc anh ta cũng không dám làm gì mình đâu. Có điều rốt cuộc hôm nay làm sao vậy nhỉ?" Hắc Mễ do dự một lát rồi mở cửa và xuống xe.

Một vài người đàn ông cao to khác nói gì đó có vẻ rất căng thẳng ở phía đuôi xe của cô.

Hắc Mễ vòng ra sau xe, mấy người đàn ông liền tự động tránh ra hai bên, nhìn cô với ánh mắt thông cảm.

Vừa nhìn cảnh tượng trước mắt, suýt nữa Hắc Mễ ngất xỉu vì sợ. Chẳng ngờ đuôi xe của cô có hai cẳng chân người thò ra ngoài! Rõ ràng nửa thân trên của người đó đang ở ngay dưới gầm xe của cô. Hai cẳng chân với những mảnh quần bò rách nát còn bám lại có những vết cháy đen, cẳng chân người mềm oặt kéo lê sau đuôi xe, phần tiếp xúc với mặt đất đầy máu. Bước lại gần, cô hồ như ngửi thấy mùi cháy. Mùi này cùng với mùi tanh ở hiện trường hòa vào nhau khiến người ta muốn nôn thốc nôn tháo.

Sắc mặt Hắc Mễ trắng bệch, đầu óc trống rỗng, cô vô thức lùi về sau hai bước rồi ngã ngồi trên con đường trải nhựa.

"Báo cảnh sát đi cô gái! Cô đâm chết người rồi!" Người đó nói với cô với giọng thông cảm.

*

Tuy thầy luôn "tàn nhẫn" tước đi những ngày nghỉ của chúng tôi, nhưng khi thực sự gặp phải chuyện lớn thì ông luôn suy nghĩ thấu đáo và tinh tế hơn chúng tôi có thể tưởng tượng. Thầy chủ động cho Đại Bảo nghỉ phép hẳn một tháng bằng cách cộng dồn ngày nghỉ phép hàng năm và nghỉ phép thăm thân bốn năm một lần.

Thời gian này vừa vặn vào tháng 6 thi tốt nghiệp, Trần Thi Vũ đang thực tập ở tổ chúng tôi cũng trở lại trường Đại học Cảnh sát. Cô ấy phải hoàn thành một loạt bài thi tốt nghiệp, hoàn thiện thủ tục cử đi công tác, sau khi thuận lợi thông qua sự thẩm duyệt của chính quyền, cô ấy còn phải lên gặp tổ chức để nói chuyện, rồi mới trở về tổ giám định, khám nghiệm chúng tôi công tác. Quá trình này chỉ ít phải mất một tháng.

Đối với khoa Pháp y của Sở Cảnh sát chỉ có hai tổ giám định khám nghiệm như chỗ chúng tôi thì điều này rõ ràng là một "tin dữ". Không có sự hỗ trợ của Đại Bảo và Long Vũ, tôi quả thật cảm thấy mình không xoay sở nổi với núi công việc chồng chất. Ngày nào tôi cũng thức khuya dậy sớm, thân thể rệu rã, tinh thần kiệt quệ.

Chưa bao giờ tôi trải qua tháng nào vất vả tương tự như tháng này, cũng chưa bao giờ tôi thấy tháng nào trôi qua chậm chạp và khó khăn như tháng này. Trong một tháng đó, tôi, Lâm Đào và Hàn Lượng ngồi trong xe công vụ vắng tên, lòng cảm thấy thật trống trải. Nhất là Lâm Đào, tôi phát hiện ra cậu ta hề rỗi việc là lại bật máy tính của Trần Thi Vũ lên xem trộm ảnh tự sướng của cô ấy.

Mấy lần đi công tác trong tháng này gần như chỉ để kiểm tra, giám định lại những đơn thư khiếu nại. Hiềm nỗi chúng tôi kiểm tra đi kiểm tra lại vẫn chẳng phát hiện ra vụ nào oan ức. Đối với những người làm trong ngành đặc thù, nhất định phải có chất xúc tác là cảm giác thành công để hỗ trợ công việc như chúng tôi thì một tháng này thật sự vô cùng khô khan và chán ngắt.

May mà đến ngày mừng 9 tháng 7, cuối cùng Đại Bảo cũng trở về.

Chắc chắn Đại Bảo phải giật thột vì sự đón tiếp quá ư nhiệt tình của tôi và Lâm Đào. Khi cậu ta xuất hiện ở cửa, chúng tôi nhào đến thay phiên nhau ôm hôn cậu ta thăm thiết.

"Các anh biết không? Tôi và Mộng Hàm nuôi một con chó vàng, đặt tên nó là Kim Mao." Đại Bảo cười híp mắt, "Mỗi lần nhìn thấy tôi, nó lại lao ra đón rất nhiệt tình, mà cách nó đón tôi chẳng khác nào cách khi này các anh đón tôi."

"Đồ mắc dịch!" Lâm Đào "phì!" một tiếng, "Anh dùng hết kỳ nghỉ một tháng mà thầy cho đưa được chị Bảo về thật đấy à?"

Đại Bảo mỉm cười gật đầu.

"Cách gì vậy?" Lâm Đào hồi hộp hỏi, "Rốt cuộc anh dùng cách gì vậy?"

"Anh Tần dạy tôi đấy!" Đại Bảo chỉ sang tôi.

Lâm Đào lại quay sang nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc.

"Sao? Muốn học à?" Tôi cười hỉ hả, "Muốn dùng để tán Long Vũ à?"

Má Lâm Đào ửng đỏ, cậu ta đáp: "Đừng vòng vo nữa! Anh nói đi!"

Tôi và Đại Bảo cười thầm trong bụng rồi đồng thanh đáp: "Bí mật!"

"Được rồi! Tôi không tin với tính cách thẳng như ngựa của Đại Bảo, anh ấy lại có thể giữ trong lòng được lâu. Các anh đã nghe câu chuyện cười này chưa?" Lâm Đào bắt chước điệu bộ như đang diễn kịch, "Giúp cái nào, Xạ Thủ", "Xin tôi đi!", "Thôi, chẳng cần nữa!", "Đừng, đừng đừng! Thế có chuyện gì vậy?", "Xin đi tôi kể cho mà nghe", "Được rồi, coi như tôi xin anh".

Đại Bảo thuộc chòm sao Xạ Thủ (1).

(1) Tức cung Nhân Mã.

Nghe Lâm Đào diễn xong đoạn tấu hài, chúng tôi đều phá lên cười.

"Yên tâm đi! Lần này tôi nhất quyết không nói cho cậu biết!" Đại Bảo đáp bằng giọng hết sức ngọt ngào, "Câu chuyện này ấy mà, tôi sẽ giữ lại đến ngày cưới của chúng tôi mới nói."

"Cậu sắp kết hôn rồi sao?" Lâm Đào tròn mắt ngạc nhiên.

Đại Bảo gật đầu.

Điện thoại trên bàn đột nhiên reo vang.

"Phục cậu luôn! Chắc mấy hôm nay cậu suốt ngày ở nhà 'hưởng phúc' nên mắc trĩ rồi chứ gì?" Tôi nhấn nút nghe, "Cậu vừa trở lại là chúng ta phải đi hiện trường liền."

"Tần Minh, trụ Sở Cảnh sát ở khu vực mới mở có một hiện trường. Các cậu mau tới đó giúp họ đi!" Thầy luôn nói ngắn gọn, súc tích như vậy.

"Án mạng xảy ra ở tỉnh thành ạ? Không biết là án gì vậy thầy?"

"Chắc... chắc là một vụ tai nạn giao thông." Thầy ậm ừ, "Hiện giờ chưa thể xác định chính xác, có thể là liên quan đến vấn đề định tính vụ án."

"Tai nạn giao thông ư? Sao không để cảnh sát giao thông thành phố giải quyết là được rồi?"

"Đương sự là người dẫn chương trình nổi tiếng của đài phát thanh, có ảnh hưởng xã hội rất lớn." Thầy giải thích, "Để đảm bảo không xảy ra sai sót gì, thì các cậu cần phụ trách công tác kiểm tra, giám định hiện trường vụ án này."

Tôi chán nản dập điện thoại, nói: "Tháng này như bị ma ám ấy, toàn những vụ khiếu nại với kháng nghị, hoặc không toàn những vụ chẳng đủ giải ngựa. Tóm lại chẳng vụ nào ra hồn cả."

"Mạng người lớn ngang trời, không chuyện gì của bách tích là chuyện nhỏ cả." Đại Bảo ngoác mồm rao giảng đạo đức nghề nghiệp, "Chúng ta mau xuất phát thôi!"

"Hả?" Tôi ngạc nhiên, "Mới một tháng không gặp mà tinh thần giác ngộ chính trị của cậu vươn cao một bậc nhỉ!"

"Thầy nói đấy!" Đại Bảo giơ hòm đựng dụng cụ lên.

"Một tháng không làm việc, liệu cậu có non tay không đấy?" Tôi cười hỏi.

Đại Bảo cười khề khà: "Việc giải phẫu tử thi ấy mà, cũng đâu phải việc đòi hỏi sự tỉ mỉ lắm! Lo gì tay non hay tay già?"

Theo yêu cầu của trưởng khoa Hồ, xe chúng tôi lái thẳng đến sân Đại đội Cảnh sát giao thông thuộc trụ sở chi nhánh mới mở của Phòng Cảnh sát thành phố. Nhân viên giám định hiện trường và bác sĩ pháp y của Phòng Cảnh sát đã đứng đó đợi chúng tôi từ bao giờ.

"Trưởng khoa Hồ, vụ 'Kẻ dọn rác' chưa có thông tin gì mới sao?" Vừa xuống xe, Đại Bảo đã hỏi trưởng khoa Hồ.

"Đúng là thích xoáy vào nỗi đau của người khác!" Tôi chép miệng.

Trưởng khoa Hồ cười hờn hậu: "Cũng lạ thật, chúng tôi đã tiến hành điều tra loại trừ với tất cả các đối tượng trong phạm vi chúng ta khoanh vùng, nhưng tất cả đều bị loại trừ là nghi phạm gây án. Có thể do phạm vi khoanh vùng của chúng ta có vấn đề, cũng có thể do công tác điều tra loại trừ chưa được tỉ mỉ, chu toàn. Bây giờ Phòng Cảnh sát đang bố trí tiến hành điều tra lại lượt nữa."

"Điều tra lần đầu không rõ thì điều tra những lần sau càng khó khăn hơn." Tôi rầu rĩ, "Khi nào về, chúng tôi sẽ nghiên cứu lại phạm vi khoanh vùng lần

trước xem có vấn đề gì không."

"Được!" Trưởng khoa Hồ nói, "Lần này lại phải làm phiền các anh tới xử lý giúp. Đây là vụ án của một nữ MC nổi tiếng trên đài phát thanh thành phố chúng tôi."

"Cô ta bị xe đâm hay đâm xe vào người khác?" Đại Bảo hỏi thẳng.

Trưởng khoa Hồ nói: "Chuyện là thế này... Khoảng một giờ sáng hôm nay, chúng tôi nhận được điện thoại báo rằng họ phát hiện thấy một cỗ thi thể ở sau xe của Hắc Mễ, nữ MC nổi tiếng đài phát thanh thành phố khi cô này trở về khu chung cư nơi mình ở. Cảnh sát giao thông đã lập tức đến hiện trường kiểm tra tình hình."

"Sau xe có một thi thể sao?" Tôi cắt ngang, "Thế chẳng phải hành vi giấu xác sao? Hay là vứt xác?"

Trưởng khoa Hồ lắc đầu: "Có lẽ cô Hắc Mễ hoàn toàn không hay biết sự tình, dây thắt lưng của thi thể móc vào gầm xe, nói cách khác xe của cô ta đã kéo thi thể đi một quãng khá dài mới bị người ta phát hiện."

"Chịu cô ấy luôn!" Tôi nói, "Vậy nạn nhân tử vong do tai nạn giao thông sao?"

"Chúng tôi chưa tiến hành khám nghiệm tử thi." Trưởng khoa Hồ nói, "Nhưng theo lời kể của các đồng chí cảnh sát giao thông thì Hắc Mễ phủ nhận việc mình đâm xe vào người khác."

"Cô ấy đâu?" Tôi hỏi.

Trưởng khoa Hồ nói: "Bây giờ Hắc Mễ đang bị tạm giữ ở Đại đội Cảnh sát giao thông vì sự việc liên quan đến tai nạn giao thông." Trưởng khoa Hồ nói, "Sáng sớm nay họ mới thông báo cho chúng tôi đến khám nghiệm tử thi."

Vì liên quan đến nhân vật của công chúng nên chúng tôi mới xin tổng giám đốc Trần cử các anh xuống giúp đỡ."

Tôi gật đầu, đi vòng quanh chiếc xe hơi hiệu Volvo một vòng, rồi hỏi: "Các anh đã kiểm tra chiếc xe này chưa?"

"Kiểm tra rồi!" Nhân viên kỹ thuật hình sự đáp, "Không có dấu vết va chạm rõ rệt, trên lốp xe cũng không có tổ chức cơ thể người rõ rệt, chúng tôi đã lấy dấu lốp xe để sau này tiện so sánh, đối chiếu."

"Thi thể bị chiếc xe này kéo đến cổng chung cư." Lâm Đào hỏi, "Điều đó có nghĩa là hiện trường nơi xảy ra sự cố không rõ ở đâu phải không?"

Nhân viên kỹ thuật hình sự lắc đầu: "Đúng là không biết ở đâu. Các kỹ sư thuộc Đội Cảnh sát giao thông đã kiểm tra hệ thống phanh xe và lốp xe nhưng không hề phát hiện thấy dấu hiệu phanh gấp."

"Chưa kịp phanh đã cán chết người ta rồi." Đại Bảo lắc đầu, "Đúng là non tay quá!"

"Đúng vậy! Cô ta mới lấy bằng lái xe chưa đầy nửa năm." Một cảnh sát giao thông gật đầu đáp.

"Bất kể đây có phải sự cố tai nạn giao thông hay không, chúng ta đều phải điều tra cẩn thận." Tôi nói, "Điểm then chốt vẫn là các vết tích trên thi thể. Có điều bây giờ tôi muốn gặp Hắc Mễ trước đã. Tôi muốn hỏi cô ấy vài chuyện."

"Hỏi cô ta làm gì? Đi khám nghiệm thi thể nạn nhân luôn có phải hơn không?" Đại Bảo cản nhắc.

Tôi cười ha hả: "Vì tôi là fan hâm mộ của cô ấy, ngày nào chẳng nghe tiết mục của cô ấy. Hôm nay cô ấy bị bắt vào đây thì tôi làm sao được nghe cô ấy

nói nữa?"

"Ha ha! Anh Tần ơi là anh Tần!" Đại Bảo cũng phá lên cười, "Nhưng đây đâu phải địa điểm thích hợp để ngôi sao ký tặng fan hâm mộ?"

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Vong Hồn Phía Đuôi Xe (2)

Hắc Mễ ngồi trong phòng thẩm vấn của Đội Cảnh sát giao thông, đầu cúi thấp, hàng mi dài hơi lay động. Sau một đêm nói chuyện với cảnh sát, tinh thần của cô vẫn chưa thể ổn định trở lại, bờ vai run khe khẽ.

"Cô là Hắc Mễ phải không?" Tôi ngồi đối diện hỏi, "Tôi là fan hâm mộ của cô."

Dường như câu nói này giúp tinh thần Hắc Mễ bớt căng thẳng đi rất nhiều, bờ vai cô ấy đã ngừng run rẩy. Hắc Mễ chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn tôi, miễn cưỡng nở nụ cười gượng gạo. Tôi thấy hai mắt cô ấy toàn tơ máu đỏ ngầu.

"Ở đây có phòng nghỉ ngơi, tôi thấy cô nên đi nghỉ chốc lát thì hơn." Tôi nói bằng giọng quan tâm, "Nhưng trước khi sự việc được điều tra rõ ràng, có thể cảnh sát giao thông không cho cô về nhà đâu!"

Hắc Mễ gật đầu.

Tôi hắng giọng rồi nói: "Bây giờ cô có tiện nói cho tôi biết rốt cuộc cô có đâm phải người đó hay không?"

"Không!" Hắc Mễ trả lời tôi bằng giọng phổ thông rất chuẩn, "Tối hôm qua tôi đang trên đường đi từ đài phát thanh về nhà thì hình như thấy một bóng đen, nhưng chắc chắn tôi không đâm phải bóng đen đó, tôi chắc chắn như vậy."

"Thế cô có cán phải thứ gì không?"

"Điều đó thì tôi không dám chắc, tôi cũng chưa bao giờ cán qua vật gì nên không rõ cảm giác khi cán qua một vật sẽ thế nào. Nhưng sau khi bóng đèn đó lướt qua thì tôi cảm thấy xe ô tô rung lên một lát. Khi ấy tôi còn cho rằng chắc vì mình sợ quá nên thần hồn nát thần tính nảy sinh ảo giác. Sau đó tôi nhìn lại phía sau qua gương chiếu hậu nhưng không thấy vấn đề gì nên cũng chẳng để ý nữa."

"Cô đừng căng thẳng quá, dù sao sự việc cũng xảy ra rồi, tốt nhất là ta nên bình thản đối diện với nó." Tôi mỉm cười trấn an, "Tôi sẽ điều tra chuyện này cho rõ, cô cứ yên tâm nghỉ ngơi đi!"

Hắc Mễ cảm kích mỉm cười đáp lễ tôi.

Chưa khám nghiệm tử thi, tôi đã phát hiện những điểm nghi vấn tồn tại trong vụ án này.

"Anh có xin được chữ ký của cô ấy không?" Lâm Đào thấy tôi bước ra từ phòng thẩm vấn liền cười hì hì hỏi.

Tôi không đáp, chỉ nói: "Mau đến nhà xác thôi! Bây giờ tôi muốn nhanh chóng khám nghiệm thi thể nạn nhân!"

"Tôi cũng vậy!" Đại Bảo nói, "Một tháng rồi chưa động vào dao mổ."

"Đúng là đồ bệnh hoạn!" Lâm Đào lắc đầu ngao ngán.

Đa phần thi thể tử vong do tai nạn giao thông đều ở trong tình trạng máu me, trông rất đáng thương, có thi thể bị xe cán qua đầu, có thi thể bị đâm tan nát trên đường cao tốc. Đối mặt với những thi thể như vậy, bác sĩ pháp y quá quen nên cũng không còn thấy khiếp đảm hay kinh ngạc gì.

Nói là nói vậy nhưng nhìn cổ thi thể đàn ông bị xe kéo lê mấy cây số, chúng tôi vẫn thấy rất nhộn nhạo trong bụng. Qua ảnh chụp cảnh hiện trường lúc ban đầu, nạn nhân ở tư thế nằm sấp, vì dây thắt lưng mắc vào gầm xe nên khi bị xe ô tô kéo lê trên đường cao tốc, cả phần mặt trước của quần áo bị cháy hết do ma sát lớn với mặt đường, những mảnh quần áo còn lại có vết tích cháy xém. Da mặt, khoang ngực bụng, đáy xương chậu và mặt trước của chân tay đều bị mài mòn gần hết, tổ chức dưới da và cơ thịt cũng có vết tích bị cháy đen do nhiệt độ cao. Nói cách khác, ban đầu cổ tử thi trên bàn giải phẫu nằm sấp nên chúng tôi không cảm thấy sự khác thường rõ rệt, nhưng khi hợp lực lật cổ tử thi lại thì chúng tôi thực sự bị chấn động một phen.

Điểm đáng sợ nhất của cổ tử thi nam này không phải cơ thể đã nát, mà là phần mặt đầy máu. Khuôn mặt biến dạng kinh dị. May mà da hai bên má vẫn còn, chứ nếu hai bên má cũng mất da thì trông còn khủng khiếp hơn nhiều.

Nhìn thi thể với mặt trước và mặt sau khác nhau ghê gớm, Đại Bảo nói: "Tình trạng của nạn nhân này hoàn toàn phù hợp với tình hình ở hiện trường, chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?"

"Có trùng hợp hay không, chúng ta không thể nhìn bề ngoài mà biết được." Tôi vừa lấp lưỡi dao vào cán dao phẫu thuật vừa nói.

"Mặt trước của thi thể đã nát hết, ngay cả vết thương có phản ứng sống hay không, chúng ta cũng không thể nào nhìn ra được." Đại Bảo lấy kẹp cầm máu gắp những mẫu da còn sót lại trên mặt tử thi, cậu ta quan sát mép vết thương đã cháy rụi. Đúng là không thể phán đoán những vết trầy xước này được hình thành trước khi chết hay sau khi chết nếu chỉ nhìn bề mặt.

"Nói nghe khiếp quá!" Lâm Đào lè lưỡi, "Nếu khi bị xe kéo lê trên mặt đường mà nạn nhân còn chưa chết thì đó chẳng phải chuyện vô cùng khủng khiếp sao?"

"Khi nghi ngờ mình cán phải vật gì đó thì Hắc Mễ đang trong trạng thái dừng xe." Tôi nói, "Nếu khi đó nạn nhân còn có ý thức thì hẳn anh ta đã kêu to. Ở nơi vắng vẻ, yên ắng như thế, mà nạn nhân lại ở ngay dưới gầm xe thì Hắc Mễ phải nghe thấy chứ?"

"Nếu nghe thấy nhưng cô ta vẫn không chịu xuống xe thì sao?" Đại Bảo hỏi.

Sau khi xảy ra sự cố giao thông, nhiều tài xế ôm tâm lý biết đâu mình may mắn thoát tội nên tiếp tục cho xe chạy, mặc kệ người bị nạn khiến nạn nhân sau đó đã tử vong. Những trường hợp như thế quả không hiếm gặp. Có điều nếu chúng tôi đặt ra tình huống như thế thì tội của Hắc Mễ không chỉ là vô ý gây tai nạn mà sẽ trở thành tội cố ý giết người.

Lời nhắc nhở của Đại Bảo làm tôi thấy hơi rùng rợn. Nếu trước mặt tôi có một người nằm đó và đang ra sức la hét trong khi Hắc Mễ vẫn tiếp tục nhấn ga đi tiếp thì cảnh tượng đó thật khủng khiếp, nó khiến tôi lạnh người.

Tôi căn môi, chậm rãi tách từng mẫu quần áo vụn còn sót lại trên cơ thể tử thi, đặt từng mảnh lên bàn phẫu thuật.

"Có thể loại trừ khả năng giết người cướp của." Tôi nói, "Trong túi sau của quần bò còn hơn một ngàn tệ và cả một tấm chứng minh nhân dân."

Nói xong, tôi lấy chứng minh thư của nạn nhân đưa cho viên cảnh sát điều tra đứng cạnh. Nạn nhân tên là Tiêu Lâm, ba mươi một tuổi, người Long Phiên. Phát hiện này giúp bác sĩ pháp y gián lược được rất nhiều công đoạn, chí ít chúng tôi không cần suy đoán lai lịch của nạn nhân dựa trên những đặc điểm cơ thể.

"Chưa gì đã xác định là sự cố giao thông, lại còn loại trừ khả năng giết người cướp của." Đại Bảo nói, "Anh không thể vì hâm mộ quá mà cứ nhắm

nhằm rửa sạch trách nhiệm hình sự cho thần tượng chứ."

"Tôi là loại người đó sao?" Tôi lờm Đại Bảo.

"Nhìn chỗ này xem!" Đại Bảo bắt đầu kiểm tra từ phần đầu của tử thi trở xuống, khi kiểm tra đến phần đáy chậu, cậu ta nói: "Ồ? So với những vị trí khác trên cơ thể, thì vết thương do kéo lê ở phần đáy chậu nhẹ hơn rất nhiều, hơn nữa bộ phận sinh dục của anh ta vẫn còn nguyên."

"Thế cũng thắc mắc!" Tôi nói, "Phần cơ thể mắc vào găm ô tô là dây thắt lưng, cũng chính là mặt sau của đáy chậu, nơi bị mắc bao giờ cũng cách mặt đường cao hơn những nơi còn lại, bởi vậy vết thương do cọ xát với mặt đường cũng nhẹ hơn chứ sao."

"Có lý!" Đại Bảo gật gù, "Nhìn chỗ này thì thấy da bề mặt vết thương ở điểm bị cọ xát với mặt đường có màu trắng ngả vàng, thế nghĩa là vết thương đó không có phản ứng sống."

"Sau khi chết, nạn nhân mới bị xe kéo đi." Tôi kiểm tra phần da còn sót lại trên khoang ngực bụng của nạn nhân rồi nói, "Những mảnh da còn sót lại trên ngực và bụng của nạn nhân cũng cho ta thấy bờ vết thương không có phản ứng sống."

"Thế tốt rồi." Đại Bảo nói, "Cuối cùng cô MC nổi tiếng kia không làm chuyện xấu."

"Giờ chúng ta phải đối mặt với một vấn đề mới." Tôi nói, "Nếu nạn nhân có vết thương với diện tích rộng như thế thì đầu tiên chúng ta phải nghĩ đến việc nạn nhân bị thương nặng dẫn đến hôn mê và tử vong. Nhưng bề mặt vết thương trên cơ thể nạn nhân lại không có phản ứng sống, điều đó có nghĩa là sau khi nạn nhân chết, vết thương đó mới được hình thành. Vậy nguyên nhân khiến anh ta tử vong là gì?"

"Thì gặp tai nạn giao thông còn gì, phần lớn là do xuất huyết trong hoặc chấn thương sọ não gì đó." Đại Bảo nói, "Chúng ta giải phẫu ra rồi bàn tiếp."

"Chỉ e Hắc Mễ khó thoát tội đấy!" Lâm Đào đeo găng tay đứng bên đột nhiên bật ra một câu.

Cậu ta nói thản nhiên đến nỗi khiến tôi và Đại Bảo đều phải bước đến phía sau cậu ta.

Lâm Đào chỉ vào những mảnh quần áo còn sót lại sau khi gặp ra khỏi người nạn nhân: "Mặt trước của quần áo nạn nhân bị rách nát tơi bời nhưng mặt phía sau lưng thì vẫn còn khá nguyên vẹn. Khi này tôi dùng nguồn sáng đa bước sóng để xem mặt sau quần áo của người chết, ở vị trí cánh tay trái và hố vai có một vết lõp xe."

"Cậu đối chiếu rồi à? Đúng là vết lõp xe của Hắc Mễ không?" Tôi nghi hoặc.

Lâm Đào gật đầu vẻ rất tiếc.

Tôi không nói gì, bước đến trước bàn phẫu thuật ra hiệu cho Đại Bảo lật thi thể lại, rồi tiến hành giải phẫu phần lưng của thi thể. Chẳng bao lâu sau, chúng tôi phát hiện cánh tay, xương sườn phía sau lưng, xương hố vai và cột sống của nạn nhân đều nguyên vẹn.

Tôi mỉm cười nói: "Chưa chắc cô ấy không thể thoát tội. Ở vị trí đối xứng với vết lõp xe, các mô mềm không hề giập nát, xương cũng không bị gãy. Rõ ràng Hắc Mễ không hề cán lên người anh ta, cùng lắm là lốp xe chạm vào vị trí đó một chút thôi."

"Chớ kết luận quá sớm!" Đại Bảo nói, "Nếu xe cô ta cán lên mặt trước cơ thể nạn nhân thì sao? Quần áo ở mặt trước không còn sót lại mảnh nào nên đâu có vết xe, chúng ta cũng không nhìn thấy."

Đúng là trường hợp nạn nhân lăn ngược nửa vòng sau khi bị xe cán cũng không hiếm gặp. Tôi vội vàng cùng Đại Bảo lật thi thể lại và tiến hành giải phẫu theo thường quy.

Dao phẫu thuật tách cơ, cắt xương để mở khoang ngực bụng...

Khoang ngực bụng của nạn nhân rất sạch sẽ, thậm chí còn không có vết tích vỡ nội tạng hay xuất huyết trong.

"Lạ thật!" Đại Bảo vẫn không từ bỏ, cậu ta đưa tay men theo từng chiếc xương sườn và sờ nắn nhẹ: "Xương sườn không hề bị gãy chiếc nào, cơ quan nội tạng cũng bình thường."

Tôi không nói gì, lẳng lặng tách da đầu và mở hộp sọ, quả nhiên cũng giống như những bộ phận khác, sọ não hoàn toàn bình thường, không hề vỡ nát, cũng không bị xuất huyết.

Tôi không từ bỏ, tiếp tục tách cơ chân tay của nạn nhân, ngoại trừ phần da thịt tiếp xúc với mặt đường bị cháy đen ra thì những bộ phận khác đều bình thường, các ống xương dài không hề bị gãy, thậm chí người chết còn không có hiện tượng ngạt thở.

"Đây là cổ tử thi không thể tìm ra nguyên nhân tử vong!" Đại Bảo mở to hai mắt nói.

"Đừng nói thế vội!" Tôi bảo, "Trước hết chúng ta cần khẳng định những vết thương do ma sát với mặt đường ở mặt trước cơ thể là vết thương hình thành sau khi chết. Nếu vết thương đó hình thành trước khi chết thì có khả năng nạn nhân sẽ bị thương nặng dẫn đến hôn mê sâu và tử vong."

"Nhưng da phần đáy chậu lại thể hiện rõ ràng rằng đó là vết thương sau khi chết." Đại Bảo nói.

Tôi nhăn mày suy nghĩ một lát rồi nêu nhận định: "Bây giờ chỉ tồn tại hai khả năng. Khả năng thứ nhất, nạn nhân bị thương nặng vì vụ tai nạn dẫn đến hôn mê và tử vong. Sở dĩ chúng ta thấy vùng da xung quanh không có phản ứng sống là vì chúng ta chịu ảnh hưởng từ định kiến của bản thân, các dấu hiệu của phản ứng sống đôi khi bị phán đoán sai lầm khi quan sát bằng mắt thường. Khả năng thứ hai, nạn nhân đã tử vong trước khi bị mắc vào gầm xe của Hắc Mễ. Điều này vừa vận ứng nghiệm với điểm nghi vấn mà tôi phát hiện lúc mới đến."

"Lúc mới đến anh đã phát hiện ra điểm đáng ngờ sao?" Lâm Đào hỏi.

Tôi gật đầu nói: "Khi nhìn xe Hắc Mễ đậu ở sân của Đội Cảnh sát giao thông, tôi đã thấy hơi lạ, từ đầu đến đuôi xe đều không có vết tích gây ra do va chạm, điều đó chứng tỏ chiếc xe này chưa hề đâm phải người đàn ông đó thì anh ta đã bị mắc ở gầm xe rồi. Điều này không bình thường chút nào, ngoại trừ có kẻ nằm sẵn ở giữa đường, khi xe Hắc Mễ đi qua thì anh ta mắc luôn vào gầm xe, hoặc cũng có thể khi đó anh ta vừa khéo lăn vào gầm xe Hắc Mễ. Nói tóm lại, trong tình huống xe không đâm vào anh ta thì xe đã kéo lê anh ta đi trong khi Hắc Mễ hoàn toàn chẳng hề hay biết."

Tôi mở dạ dày của nạn nhân, ngửi mùi dịch vị rồi nói: "Trong dạ dày không có mùi rượu, chứng tỏ anh ta không trong trạng thái say rượu. Vậy thì khả năng lớn nhất là anh ta bị đột quỵ dẫn đến tử vong hoặc bị ai đó đầu độc mà chết. Địa điểm tử vong là trên đoạn đường nơi Hắc Mễ phát hiện thấy xe cô ấy xảy ra tình trạng bất thường. Lúc đó, xe cô ấy vừa vận lái qua thi thể, khiến thi thể mắc vào gầm."

"Đúng là những điều anh nói có nhiều khả năng xảy ra, nhưng chúng ta cũng không loại trừ trường hợp Hắc Mễ vừa vận cán phải người đó và kéo anh ta đi cho đến khi anh ta tử vong." Đại Bảo nói.

"Tình trạng của thi thể hoàn toàn trùng khớp với tình trạng của xe ô tô, đó

là không hề xảy ra va chạm." Tôi nói, "Lẽ nào người này đang yên đang lành lăn ra giữa đường đợi ô tô đến cán bẹp người sao?"

"Anh không thể loại trừ khả năng đó." Đại Bảo nói, "Có điều tình hình hiện tại cho thấy dường như Hắc Mễ không phải chịu trách nhiệm hình sự, có thể thông báo cho Đội Cảnh sát giao thông thả người được rồi."

Tôi nói: "Những khả năng mà chúng ta vừa nêu trên đều có thể tồn tại. Giờ chúng ta cần làm vài chuyện. Thứ nhất, thông báo với trưởng khoa Tề, trưởng khoa Lý hóa nghiệm lập tức tiến hành xét nghiệm độc tố trong dạ dày nạn nhân để loại trừ trường hợp nạn nhân tử vong do trúng độc. Thứ hai, thông báo với trưởng khoa Phương, trưởng khoa Thí nghiệm mô bệnh học để tiến hành kiểm tra mô bệnh các cơ quan nội tạng của nạn nhân, xem nạn nhân có mắc bệnh gì dẫn đến đột tử không. Ngoài ra nhờ trưởng khoa Phương xét nghiệm mô bệnh đối với vùng da xung quanh hoặc vết thương xem rốt cuộc những vết xây xước nặng kia là vết thương trước khi chết hay sau khi chết."

Thi thể không còn da nên chúng tôi không thể khâu lại. Chúng tôi đành phải đặt thi thể vào trong túi đựng tử thi, rồi đưa vào trong tủ bảo quản tử thi của nhà xác.

"Tôi đã thông báo với Đội Cảnh sát giao thông, vụ tai nạn giao thông này đã được giải thích theo hướng khác." Lâm Đào tắt điện thoại, quay sang chúng tôi nói, "Kết quả tốt nhất là nạn nhân bị đột quỵ và chết bất đắc kỳ tử, xe của Hắc Mễ vô tình đi qua, mắc vào người nạn nhân và lôi nạn nhân đi."

"Còn kết quả xấu nhất là nạn nhân bị ai đó đầu độc, sau đó hung thủ ngụy tạo hiện trường giả giống như vụ tai nạn giao thông." Đại Bảo vừa ngoáy mũi vừa nói.

"Nói tóm lại, với tình hình trước mắt thì Hắc Mễ vô tội. Có điều cậu phải thông báo với các đồng chí bên Đội Cảnh sát giao thông khoan thả Hắc Mễ

về nhà." Tôi nói, "Tôi có việc cần tìm cô ấy."

"Tôi đã nói từ nãy rồi." Lâm Đào mỉm cười, "Tôi biết ngay anh cần tìm Hắc Mễ để cô ấy đưa anh đi xem hiện trường khả nghi nơi cô ấy cảm thấy mình cán chết người."

"Không ai hiểu tôi bằng cậu!" Tôi vui vẻ cười vang.

Trong lúc nói chuyện, xe chúng tôi đã về đến Đội Cảnh sát giao thông. Chẳng ngờ mới rời khỏi Đội Cảnh sát giao thông ba tiếng đồng hồ mà ở đây đã xảy ra thay đổi lớn. Cổng trụ sở Cảnh sát giao thông bị một đám người vây kín, tôi còn loáng thoáng nghe thấy tiếng ồn ào phát ra từ sân trụ sở.

"Các người là lũ khốn nạn!" Một giọng nữ cất lên the thé, "Các người không sợ báo ứng sao? Các người không sợ ác quỷ gõ cửa đến tìm các người sao?"

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Vong Hồn Phía Đuôi Xe (3)

"Không sợ!" Tôi đẩy đám đông bước vào sân, cao giọng nói, "Chúng tôi làm việc khách quan, công bằng, tuân theo khoa học. Chúng tôi không làm gì hồ thẹn với lương tâm thì tại sao phải sợ ác quỷ gõ cửa?"

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào tôi, thậm chí tôi còn thấy mấy gã đàn ông to cao nhìn mình chằm chằm với ánh mắt hung tợn.

Mấy viên cảnh sát giao thông đứng vây quanh tôi trong tư thế sẵn sàng bảo vệ. Một đồng chí cảnh sát giao thông ghé tai nói nhỏ: "Họ là người nhà của nạn nhân, kéo đến đây gây chuyện đấy!"

"Sao nào?" Giọng người đàn bà khi nãy lại vang lên the thé, "Đừng giờ giọng quan cách ra đây với tôi! Các người vì ả MC nổi tiếng Hắc Mễ chứ gì? Các người muốn bao che cho cô ta chứ gì? Không có cửa đâu! Mau gọi Hắc Mễ ra đây cho tôi!"

Tôi hỏi nhỏ nhân viên cảnh sát giao thông đứng cạnh: "Cô ta là ai? Hắc Mễ đâu rồi?"

Viên cảnh sát giao thông đáp: "Cô ta là vợ của nạn nhân Tiêu Lâm, tên là Tiết Tề, biên đạo của đài phát thanh. Sau khi các anh tìm thấy chứng minh nhân dân của nạn nhân, chúng tôi liền thông báo cho Tiết Tề biết. Khi nãy nhận được điện thoại của trưởng khoa Lâm, chúng tôi đang định để Hắc Mễ về nhà nghỉ ngơi thì Tiết Tề dẫn một đám người hùng hổ kéo đến, cô ta nói cái gì mà muốn kêu oan cho chồng."

"Chồng cô ta mất tích bao lâu như thế mà cô ta không báo án sao?" Tôi hỏi.

Viên cảnh sát giao thông đáp: "Khi này tôi nghe các đồng chí bên tổ hình sự nói rằng Tiết Tề và Tiêu Lâm đã ly thân lâu rồi nhưng vì vấn đề phân chia tài sản nên đến giờ vẫn chưa ly hôn."

"Hà hà! Giờ người chết rồi, cô ta bắt đầu nhảy dựng lên đây!" Đại Bảo lăm bằm trong miệng, "Tất cả cũng chẳng phải vì cô ta muốn tiền bồi thường sao?"

"Đúng vậy!" Viên cảnh sát giao thông gật đầu, "Chuyện này chúng tôi cũng chẳng lạ lắm gì. Khi này tôi cử mấy đồng chí đi bảo vệ Hắc Mễ ở phòng nghỉ rồi."

"Có điều chuyện này cũng trùng hợp thật đấy!" Tôi nói, "Chẳng ngờ Tiết Tề và Hắc Mễ lại làm cùng cơ quan, mà chồng của cô ta lại mắc ngay dưới gầm xe của Hắc Mễ. Tôi chỉ e trong chuyện này còn có uẩn khúc gì mà chúng ta chưa biết thôi."

"Nghe nói lúc thường quan hệ giữa Tiết Tề và Hắc Mễ vốn đã không tốt đẹp." Viên cảnh sát giao thông nói, "Giờ lại xảy ra chuyện này nên chẳng còn tình cảm đồng nghiệp gì nữa."

"Chồng của Tiết Tề và Hắc Mễ liệu có..." Tôi thấy hơi lo lắng trong lòng liền vô thức buột miệng nói ra.

"Không có chuyện đó đâu!" Viên cảnh sát giao thông nói, "Các đồng chí bên tổ hình sự đã điều tra rồi, lại còn yêu cầu bên bưu chính cung cấp nhật ký cuộc gọi của cả hai bên nhưng họ hoàn toàn không dây dưa gì với nhau."

"Vậy thì tôi yên tâm!" Tôi nói.

"Lại còn thì thầm thì thảo với nhau!" Tiết Tề hét lên, "Lãnh đạo của các người đâu? Ai có thể bước ra giải thích cho tôi chuyện này?"

Tôi hăng giọng rồi nói đồng dục: "Tôi sẽ giải thích cho cô."

"Lời của ông thì có tác dụng gì?" Một gã thanh niên bước lên trước nói, "Anh rể tôi là cán bộ cao cấp của một công ty tiếng tăm lẫy lừng, là người có vai có vế trong xã hội đấy! Còn chị tôi làm ở đài phát thanh thành phố, nói ra các người lại hết hồn, tất cả những ông to bà lớn trong giới truyền thông của tỉnh, chị tôi đều quen biết hết. Các người có tin mọi chuyện các người làm sẽ bị truyền thông phanh phui hết không? Có sợ chúng tôi lột sạch tấm da chó của các người không?"

Lâm Đào đặt hòm dụng cụ giám định xuống, siết chặt tay thành nắm đấm định lao vào gã thanh niên nọ nhưng bị tôi cản lại.

Tôi mỉm cười nói từ tốn với gã thanh niên: "Cậu bé, cậu đừng có kiêu ngạo chưa nghĩ miệng đã phun lung tung. Cảnh phục của chúng tôi là do quốc gia trao cho, chứ không phải do giới truyền thông các cậu trao cho. Tôi làm việc chính trực, ngay thẳng thì dễ ai lột được cảnh phục của tôi ra. Mà ngược lại, giờ cậu đang phạm tội gây rối trật tự nơi công cộng, tôi có thể thông báo cho Đội Cảnh sát cơ động đến bắt các cậu bất cứ lúc nào."

Gã thanh niên cũng hơi chột dạ, há miệng ra nhưng không thốt được tiếng nào.

Tiết Tề đành xuống nước: "Vậy được! Anh nói đi! Chuyện này phải giải quyết thế nào?"

Tôi "hừ" nhẹ một tiếng rồi nói: "Chúng tôi vẫn chưa thể xác định nguyên nhân tử vong của nạn nhân, cần vài ngày nữa mới giám định ra được. Trước lúc ấy, tôi khuyên cô không nên manh động, gây rối trật tự trị an."

"Lại còn phải giám định nguyên nhân tử vong sao?" Sắc mặt Tiết Tề lúc trắng lúc đỏ, cô ta cao giọng, "Chính Hắc Mễ đã đâm chết chồng tôi! Các anh muốn bảo vệ cô ta trốn tội phải không?"

"Bất kể nguyên nhân tử vong của nạn nhân có rõ ràng hay không thì việc giám định vẫn phải tiến hành theo đúng thủ tục pháp luật. Trước khi giám định ra nguyên nhân tử vong, nếu có bất kỳ hành động nào thì đều là phạm pháp. Tôi lấy nhân cách mình ra đảm bảo." Tôi nói, "Tôi đảm bảo sẽ chí công vô tư. Nếu đây là trách nhiệm của cô Hắc Mễ, thì cô Hắc Mễ buộc phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Nhưng nếu không phải trách nhiệm của Hắc Mễ, thì không kẻ nào có thể chụp mũ được cho cô ấy."

"Thôi tất cả về đi! Về đi!" Một viên cảnh sát giao thông khuyên đám đông giải tán.

Tiết Tề còn muốn nói điều gì nữa nhưng không tìm ra lý do tốt hơn nên ra hiệu bằng mắt cho nhóm người đi cùng lục tục rời khỏi cổng trụ sở Cảnh sát.

"Các anh mát tính thật đấy! Tôi thực sự muốn đâm cho hấn một quả vào mặt." Lâm Đào nói.

"Nếu cậu đâm cậu ta thì bộ cảnh phục này sẽ bị lột ra khỏi người cậu thật đấy!" Tôi vỗ vai Lâm Đào, "Làm cảnh sát, chúng ta buộc phải kiên nhẫn, vững vàng, chịu được âm ức và gánh được mọi lời phê bình, chỉ trích."

Chắc chắn Hắc Mễ đã biết kết luận bước đầu của chúng tôi nên lúc này gặp lại cô ấy, tôi thấy sắc mặt cô ấy đã hồng nhuận hơn rất nhiều, chỉ có điều bị màn kêu oan cho chồng khi nãy của Tiết Tề dọa hết hồn nên giờ môi vẫn còn tái nhợt.

"Hắc Mễ, cô dẫn chúng tôi đi xem hiện trường được không?" Để giúp tinh thần cô ấy bớt căng thẳng, tôi cố gắng dùng lời lẽ hòa hoãn nhất có thể.

"Lại... lại phải đến đó sao?" Hắc Mễ vẫn sợ.

Tôi mỉm cười: "Có bao nhiêu đàn ông trai tráng đi theo làm vệ sĩ, hơn nửa giờ là ban ngày ban mặt, cô còn sợ gì?"

Hắc Mễ gật đầu đồng ý, chúng tôi lên xe thẳng tiến về phía đài phát thanh.

Xe càng lúc càng đi vào khu vực vắng vẻ, mãi tới khi đến khúc quanh có hai bên toàn vành đai xanh thì Hắc Mễ kêu lên: "Chính là ở đây!" Cô vừa nói vừa chỉ vào vạch vàng ở giữa con đường trải nhựa vừa mới sửa lại.

Tôi gật đầu, bước xuống xe.

Đây là khúc cua gấp với góc 80°.

Hắc Mễ xuống xe theo chúng tôi và nói: "Tối qua, à không, có lẽ là sáng sớm ngày hôm nay, khi tôi lái xe qua đoạn đường này thì hình như cảm thấy có một bóng đen lướt qua, xe tôi bị rung lên một lát, tôi cứ ngỡ mình cán phải vật gì đó."

"Dẫu sao cô không hề cán phải ai, nên cứ yên tâm đi!" Tôi an ủi.

Hắc Mễ ra sức gật đầu.

Tôi vẫy tay gọi Lâm Đào, dẫn cậu ta men theo vạch vàng của con đường, bước chậm rãi về phía đài phát thanh.

"Các anh đi đâu đấy?" Hắc Mễ thấy chúng tôi càng lúc càng đi xa khỏi hiện trường nên không biết nên đi theo chúng tôi hay nên ở lại xe. Cô lúng túng đứng đó.

Tôi nói vọng lại: "Cô cứ ở trên xe chờ chúng tôi, ngồi đó cho mát, mà trên xe còn có cậu đẹp trai tên là Hàn Lượng, cậu ta cũng là fan hâm mộ của cô đấy!"

Tôi và Lâm Đào đi khoảng ba trăm mét thì tôi đột ngột dừng bước, chỉ vào mảnh vải vụn ở ven đường, nói: "Lâm Đào, cậu xem kìa! Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của tôi. Mau chụp ảnh đi!"

Đây là một mảnh vụn quần bò, thậm chí nó còn dính ít vết máu.

"Mảnh vụn này giống chất liệu quần bò mà nạn nhân mặc trên người." Lâm Đào hưng phấn chụp ảnh, rồi cầm mảnh vụn lên nói, "Sao anh biết chỗ này có mảnh vụn quần bò?"

"Cậu nghĩ mà xem." Tôi nói, "Nếu nạn nhân bắt đầu bị kéo lê ở khúc cua thì vết máu và các mảnh vụn cơ thể phải tập trung ở đó nhiều nhất mới phải. Thế nhưng ở đó hầu như không thấy vết máu hay mảnh vụn cơ thể. Điều đó chứng tỏ khi xe kéo thi thể đến khúc cua thì vết máu trên bề mặt vết thương đã chảy hết, hơn nữa bề mặt vết thương đã bị đốt cháy.

"Điều đó cũng có nghĩa là không phải thi thể bị mắc vào gầm xe ở đoạn khúc cua." Lâm Đào nói.

Tôi gật đầu: "Mảnh vụn quần áo xuất hiện ở đây, vậy thì chúng ta tiếp tục đi về phía đài phát thanh chắc chắn sẽ thấy nhiều mảnh vụn và vết máu hơn nữa. Tất nhiên, nếu phán đoán của tôi không sai."

Đây là nơi rất ít người qua lại, mà hôm nay lại là ngày đài phát thanh chuyển từ địa điểm cũ sang địa điểm mới. Tất cả nhân viên của nhà đài đều phải đến tòa nhà cũ để tham gia hoạt động, bởi thế nơi này vốn đã thưa người nay lại càng vắng tanh vắng ngắt. Chính vì thế những chứng cứ dấu vết mới chưa bị phá hoại.

Lâm Đào và tôi đi bộ chừng hai cây số dọc theo đường lớn, cuối cùng cũng đến lối vào tầng hầm gửi xe ở mặt cạnh của đài phát thanh. Suốt dọc đường, càng lúc tôi lại càng phát hiện ra nhiều mảnh vụn quần áo, tổ chức cơ

thể người và vết máu hơn.

Sàn nhà của tầng hầm gửi xe đài phát thanh là nền nhựa mài mờ màu đỏ sậm. Tuy không thể nhận ra sàn nhà có nhiều máu hay không nhưng chúng tôi biết chắc chắn đây là nơi có nhiều vết máu nhất.

May mà trong hòm dụng cụ giám định của chúng tôi có chất thử máu tetramethylbenzidine, cứ cách vài mét chúng tôi lại tiến hành thí nghiệm một lần, kết quả thí nghiệm luôn duy trì dương tính cho đến vị trí trung tâm một ô trống để xe trong nhà gửi xe.

Tôi gọi điện thoại cho Hàn Lượng bảo cậu ta mau lái xe đến đây.

Một lát sau, Hàn Lượng, Hắc Mễ và Đại Bảo đã đến.

"Cô có nhớ tối qua cô đỗ xe ở ô số bao nhiêu không?" Tôi hỏi.

"Ô A-023!" Hắc Mễ nói rất chắc chắn, "Đó là vị trí đỗ xe cố định của tôi."

Vị trí đỗ xe mà khi này chúng tôi làm thí nghiệm thấy vết máu quả nhiên chính là A-023. Tôi và Lâm Đào nhìn nhau cười.

Hắc Mễ ngơ ngác hỏi: "Sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

Đại Bảo cũng nhìn chúng tôi với ánh mắt chứa đầy nghi vấn.

Tôi nói: "Chúng tôi lần theo dấu vết của các mảnh vụn quần áo, mẫu vụn tổ chức cơ thể và vết máu đồng nhất với nạn nhân cho đến tầng hầm gửi xe này. Nói chính xác hơn là lần đến vị trí ô gửi xe của cô."

"Hả? Tôi bị oan thật mà!" Hắc Mễ chưa hiểu ý tôi nên vội vàng kêu lên, "Tôi thực sự không hề hay biết dưới gầm xe mình lại có một người! Tôi không biết thật mà!"

Tôi cười lớn rồi đáp: "Phát hiện này của chúng tôi vừa khéo có thể chứng minh sự trong sạch cho cô. Khi lên xe có phải cô không hề để ý dưới gầm xe?"

"Vì sao tôi phải để ý đến gầm xe?" Hắc Mễ nói, "Tầng hầm gửi xe lúc nào trông cũng âm u khiến tôi sờn gai ốc nên tôi trèo lên xe đi luôn."

Đại Bảo vuốt cằm: "Cô Hắc Mễ, phát hiện này của trưởng khoa Tàn chứng tỏ khi cô lên xe, thi thể đã bị treo dưới gầm xe. Cô không hề đâm vào hay cán lên người anh ta. Cô không hề hay biết sự việc đó nên không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật."

"Cám ơn! Cám ơn các anh nhiều lắm!" Đôi mắt Hắc Mễ long lanh ngấn nước.

"Được rồi! Nhiệm vụ đã hoàn thành." Tôi nói, "Giờ chúng ta trở về đợi kết quả xét nghiệm độc tố và kết quả kiểm tra mô bệnh của nạn nhân thôi!"

"Nhưng anh vẫn chưa giải thích vì sao tôi nhìn thấy bóng đen ở khúc cua? Vì sao tôi lại cảm thấy xe hơi rung lên một chút?" Sắc mặt Hắc Mễ đột nhiên tràn ngập vẻ sợ sệt, "Lẽ nào tôi gặp ma sao? Liệu có phải người chết đó đã biến thành ma trở về đòi mạng tôi không?"

"Ha ha!" Tôi không nhịn được cười khi nhìn vẻ mặt của Hắc Mễ, "Cô yên tâm, nếu anh ta biến thành ma thật thì kẻ anh ta muốn đòi mạng cũng không phải cô. Cô hãy nhớ rằng mình là người vô tội."

"Có điều Hắc Mễ nói cũng đúng, vì sao cô ấy lại nảy sinh ảo giác một cách trùng hợp như vậy?" Đại Bảo hỏi.

Tôi đáp: "Đó không phải ảo giác, cảm giác của cô ấy hoàn toàn tồn tại thật sự."

"Hả?" Đại Bảo tròn mắt nhìn tôi còn Hắc Mễ vô thức trốn sau lưng Hàn Lượng.

Tôi rút bao thuốc lá và bật lửa ra, coi bao thuốc là chiếc xe, còn bật lửa là thi thể, rồi giơ tay mô tả: "Trước khi Hắc Mễ lái xe, thi thể đã bị móc ở dưới gầm. Tôi và Lâm Đào từng đi qua đó, đoạn đường từ đây đến khúc cua là đường thẳng, bởi vậy Hắc Mễ không hề phát hiện thấy gì. Khi cô ấy vòng vào khúc cua, vì chiếc xe đột ngột vòng lại nên thi thể dưới gầm xe cũng chuyển động theo lực quán tính và hơi rời khỏi vị trí song song với gầm xe như lúc ban đầu. Một phần của thi thể lộ ra khỏi đuôi ô tô. Lúc này Hắc Mễ đang lái xe, cô ấy nhìn thấy một bóng đen lay động từ gương chiếu hậu. Vì sợ nên Hắc Mễ phanh gấp, lúc này bánh xe chạm vào thi thể đang văng đến theo quán tính. Thi thể va phải bánh xe nên văng ngược lại và trở về vị trí song song với gầm xe như lúc ban đầu. Vì bánh xe chạm vào thi thể nên Hắc Mễ mới có cảm giác xe hơi rung một chút. Điều đó cũng giải thích cho hiện tượng vì sao ở phần lưng và vai của thi thể có vết lõm xe nhưng lại không có dấu vết bị xe cán lên."

"Rất hợp lý!" Đại Bảo gật gù, "Đúng là không còn cách lý giải nào khác có thể giải thích được tất cả mọi việc một cách khoa học như thế này."

"Nhưng vì sao xác chết đó lại móc vào gầm xe của tôi?" Hắc Mễ vẫn sợ sệt.

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ rồi đáp: "Khả năng lớn nhất là anh ta đang chui dưới gầm xe của cô thì đột nhiên phát bệnh và đột ngột tử vong. Khi cô lái xe đi thì gầm xe vừa văng móc vào dây thắt lưng của anh ta."

"Vì sao anh ta lại chui xuống gầm xe của tôi?" Hắc Mễ hỏi, "Liệu có phải anh ta bị ai đó sát hại không?"

Tôi lắc đầu: "Chúng tôi đã loại trừ khả năng thi thể bị thương nặng, ngạt

thở dẫn đến tử vong. Khi này phòng thí nghiệm độc tố vừa gọi điện thông báo rằng có thể loại trừ khả năng anh ta tử vong do trúng độc. Có lẽ không phải bị sát hại mà chỉ là tai nạn ngẫu nhiên thôi! Còn vì sao anh ta chui xuống gầm xe của cô thì tôi đang phân vân không biết có phải anh ta muốn trốn ai đó không?"

Hắc Mễ nhìn xung quanh một lượt rồi nói: "Sau này tôi không bao giờ đỗ xe dưới tầng hầm nữa."

"Chẳng phải tầng hầm gửi xe của các cô có lắp camera giám sát sao?" Tôi chỉ vào ống kính ở góc tường và hỏi Hắc Mễ.

Hắc Mễ lắc đầu đáp: "Việc lắp camera giám sát ở tầng hầm gửi xe vấp phải vấn đề nghi ngờ phía nhà thầu nên mãi không thông qua nghiệm thu, bởi vậy hệ thống camera vẫn chưa được bật lên. Nhiều người đã đề đạt ý kiến với lãnh đạo rằng không lắp camera thì xe bị cào xước cũng chẳng biết thủ phạm là ai mà tóm cổ. Nhưng lãnh đạo vẫn chưa có cách giải quyết."

"Ồ! Vậy à?" Tôi trầm ngâm, "Chúng ta về thôi! Cô cần nghỉ ngơi, còn chúng tôi cần thời gian để đợi kết quả mô bệnh học."

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Vong Hồn Phía Đuôi Xe (4)

Xét nghiệm mô bệnh học trong pháp y cần quy trình kiểm nghiệm rất phức tạp và lẻ tẻ. Từ giải phẫu lấy mẫu vật tổ chức cơ thể người, cố định đến sấy khô, cố định mô, cắt lát, nhuộm màu, chụp phim, cuối cùng đọc phim, chẩn đoán, chỉ ít cũng phải mất một tuần mới có kết quả cuối cùng.

Trong khoảng thời gian một tuần này, ngày nào tôi cũng giục trưởng khoa Phương Tấn Kiệt của phòng thí nghiệm mô bệnh học chăm chỉ làm việc, thậm chí tôi ép đến nỗi tóc trên đầu anh bạc thêm vài cọng.

Thứ hai ngày 16 tháng 7, trời vừa hửng sáng tôi đã chạy đến phòng thí nghiệm mô bệnh học.

"Bây giờ cứ nhìn thấy cậu là tôi sợ." Phương Tuấn Kiệt vừa cười vừa nói, "Cậu thúc tôi đến nỗi tôi sắp phát điên rồi đấy! Hôm qua tôi phải làm thêm cả ngày nghỉ mới cắt lát tiêu bản xong xuôi."

"Kết quả thế nào?" Tôi sốt ruột hỏi.

Bác sĩ Phương Tuấn Kiệt thùng thảng đáp: "Từ lát cắt bệnh lý của da có thể thấy bệnh nhân không có phản ứng viêm nhiễm, điều đó chứng tỏ vết thương trầy xước của nạn nhân là vết thương hình thành sau khi chết, hơn nữa chết rất lâu rồi mới hình thành."

"Tôi cũng lường trước chuyện này rồi, chỉ muốn kiểm chứng lại chút thôi." Tôi nói, "Đừng vòng vo nữa, anh mau nói cho tôi biết nạn nhân có mắc phải bệnh lý tiềm ẩn liên quan đến tim mạch dẫn đến tử vong đột ngột

không?"

"Hả?" Bác sĩ Phương Tuấn Kiệt ngạc nhiên hỏi, "Sao cậu lại cho là vậy? Tôi xem trên lát cắt tiêu bản thấy hệ thống tim mạch của nạn nhân hoàn toàn bình thường. Động mạch vành không hề hẹp, cơ tim cũng không vấn đề gì, hệ thống truyền dẫn cũng rất ổn. Đợi chút! Để tôi quan sát lại lát cắt một chút."

"Không có bệnh gì ư?" Tôi ngạc nhiên, "Không mắc bệnh về tim mạch, vậy liệu anh ta có mắc phải bệnh cấp tính gì không?"

Bác sĩ Phương Tuấn Kiệt thành thực thay một lát cắt khác, anh nói với tôi trong khi mắt không hề rời khỏi kính hiển vi: "Chắc chắn tim mạch của anh ta không có vấn đề gì, xem những lát cắt khác cũng vậy. Người này hoàn toàn khỏe mạnh."

"Gì cơ?" Tôi kêu lên, "Vậy sao anh ta lại chết?"

"Sao tôi biết được!" Bác sĩ Phương lắc đầu, "Tôi có giải phẫu thi thể của anh ta đâu!"

Tôi nói: "Nhưng khi giải phẫu tử thi, chúng tôi đã loại trừ các khả năng tử vong do bị ngoại thương quá nặng, ngạt thở và trúng độc, giờ anh lại loại trừ nốt khả năng tử vong do bệnh cấp tính, vậy nguyên nhân gì khiến anh ta tử vong nhỉ?"

"Nghe hơi rợn tóc gáy đấy!" Bác sĩ Phương nhún vai, "Lẽ nào anh ta bị ma ám?"

Đầu tôi lơ mơ như phủ một màn sương, vội vàng bốc máy gọi điện thoại cho trưởng phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên là Triệu Kỳ Quốc.

"Anh Triệu, việc điều tra bên anh có tiến triển gì không?" Tôi hỏi, "Vụ án mạng của Tiêu Lâm ấy!"

Trưởng phòng Triệu nói: "Tôi đã giao cho Đội Cảnh sát giao thông phụ trách, họ sẽ phối hợp với Đội Cảnh sát hình sự. Theo kết quả điều tra trước mắt thì nạn nhân là cán bộ quản lý cao cấp của một doanh nghiệp có tiếng, nhưng tính cách anh ta khá yếu đuối, ở nhà thường bị vợ bắt nạt. Vợ anh ta tên là Tiết Tề, có khả năng cô này ngoại tình, nhưng trước mắt chúng tôi chưa tìm được chứng cứ. Quan hệ giữa Tiêu Lâm và Tiết Tề luôn trong trạng thái rất tồi tệ, họ đã ly thân, nhưng vì vấn đề tài sản nên mãi chưa ly hôn được. Tối ngày mùng 8 tháng 7, Tiết Tề gọi điện thoại cho Tiêu Lâm, cô ta nói muốn dứt khoát ly hôn nhưng Tiêu Lâm vẫn không đồng ý."

"Điều đó cũng có nghĩa là khi đó có khả năng Tiêu Lâm đã đi gặp Tiết Tề?" Tôi hỏi, "Lúc ấy Tiết Tề đang ở đâu?"

"Tiết Tề khai lúc đó cô ta đang ở căn nhà mình tự mua." Trưởng phòng Triệu nói, "Nhưng chúng tôi cảm thấy lời khai của cô ta có vấn đề bởi vì chúng tôi phát hiện xe hơi của Tiêu Lâm lại đỗ ở tầng hầm gửi xe của đài phát thanh. Có lẽ Tiêu Lâm đã lái xe đến đài phát thanh, nhưng anh ta đến đó làm gì thì chúng tôi không biết."

Tôi hỏi dồn: "Đài phát thanh phải có camera giám sát chứ? Chẳng lẽ xảy ra điều gì bất thường sao?"

Trưởng phòng Triệu nói: "Mùng 8 là chủ nhật, Tiết Tề không đi làm, chúng tôi quan sát camera lắp ở cầu thang và thang máy thì không thấy có Tiết Tề, Tiêu Lâm và kẻ khả nghi nào. Chỉ có Hắc Mễ xuống cầu thang vào lúc sáng sớm ngày mùng 9. Người biên đạo tiết mục của cô ấy ở ngay tại đài nên không xuống tầng hầm gửi xe. Camera ở tầng hầm gửi xe không hoạt động nên chúng tôi không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở dưới đó. Thế các cậu đã điều tra ra nguyên nhân tử vong của nạn nhân chưa?"

Tôi cứng họng, không thốt ra được câu nào, mãi mới nói: "Chúng tôi phải tiến hành khám nghiệm lại."

Trở về văn phòng, cả văn phòng đang ồn ã nói cười vì Long Vũ đã trở lại.

Long Vũ mang rất nhiều đặc sản Bắc Kinh đến làm quà cho chúng tôi. Lâm Đào ngồi chếch hướng với bàn của Long Vũ nói chuyện với cô rất thân thiết. Đại Bảo lại trốn ở góc văn phòng ăn thùng uống vại.

Long Vũ thấy sắc mặt tôi sầm sì khi bước vào phòng liền nói: "Sao vậy? Nhìn thấy tôi anh không vui à? Anh xem bây giờ tôi đeo hàm một sao một gạch rồi này! Tôi đã trở thành cảnh sát dân sự thứ thiệt, từ nay anh không được coi thường tôi nữa nhé!"

Tôi đáp lấy lệ: "Về lúc nào thế?"

Long Vũ nói: "Thực ra tôi về từ sáng hôm qua, nhưng hôm qua lại là ngày chủ nhật nên lười nhác ở nhà nghỉ ngơi một ngày."

Tôi vỗ tay chuyển đề tài: "Mọi người nghe này, trong vụ án Tiêu Lâm tử vong vào tuần trước, bác sĩ không phát hiện thấy vấn đề gì về mặt bệnh lý. Điều đó có nghĩa là chúng ta vẫn chưa tìm ra nguyên nhân tử vong của nạn nhân. Giờ vụ án tồn tại rất nhiều điểm nghi vấn, chúng ta phải tiến hành khám nghiệm lại tử thi ngay bây giờ."

Không khí vui mừng hoan hỉ lập tức thay bằng không khí nghiêm túc và trầm lặng. Lâm Đào và Đại Bảo vội vã thu xếp hòm dụng cụ của mình. Tôi gọi điện thoại cho Hàn Lượng: "Lại đến trễ à? Cậu mau chóng đến cơ quan đưa chúng tôi đến nhà xác ngay nhé!"

Sau một tuần nằm trong tủ bảo quản, thi thể nạn nhân đã đóng băng cứng ngắc, khi chúng tôi đến khám nghiệm, nhân viên nhà xác lại chưa kịp rã đông nên cỗ tử thi cứng như thép nguội nằm thẳng đơ trên bàn giải phẫu.

Tôi hỏi bác sĩ pháp y Ngụy vừa mới hớt hải chạy đến giúp chúng tôi: "Trưởng khoa Hồ và trưởng khoa Hàn đâu? Không phải hai người họ phụ

trách vụ án này sao?"

Bác sĩ Ngụy gật đầu đáp: "Sáng nay hai đồng chí ấy nhận được mệnh lệnh của cấp trên nên đã đi hiện trường ở ngoại ô phía tây thành phố rồi."

"Cả hai đồng chí trưởng khoa đều đi cả sao?" Tôi hỏi, "Ở đó xảy ra án mạng à?"

"Tôi cũng không rõ." Bác sĩ Ngụy nói, "Nhưng nhìn sắc mặt của họ thì e là tình hình không được lạc quan lắm. Nếu là án mạng khó giải quyết, chắc hẳn họ sẽ gọi điện cho các anh để nhờ trợ giúp thôi."

Tôi "À!" một tiếng rồi lẳng lặng mặc đồng phục giải phẫu.

Tử thi trải qua đông lạnh khiến lượng nước trong da và những tổ chức phần mềm hờ ra để cạn kiệt, các mô xuất hiện hiện tượng bề mặt da giấy. Tôi cố gỡ các tổ chức cơ thịt nhưng không thể gỡ nổi.

"Ui, có cần đợi rã đông không?" Đại Bảo hỏi.

Tôi nói: "Đông lạnh xong lại rã đông, cộng thêm điều kiện thời tiết như hiện nay sẽ khiến quá trình phân hủy diễn ra nhanh hơn. Tôi sợ chúng ta mà giải phẫu âm tính (1) như thế này thì không biết ăn nói thế nào với tổ chuyên án, với gia đình nạn nhân và với Hắc Mễ."

(1) Giải phẫu âm tính: là quá trình giải phẫu sau khi đã tiến hành mọi hoạt động kiểm tra, quan sát bằng mắt thường, quan sát dưới kính hiển vi, phân tích độc tố... cũng như thực hiện giải phẫu tử thi nhưng không tìm ra nguyên nhân tử vong.

"Vậy phải làm sao?" Đại Bảo lo lắng ra mặt.

"O?" Tôi đang chạm vào bàn tay của thi thể thì đột ngột dừng lại, rồi tiếp

tục sờ nhẹ nhàng hai bên cổ.

"Anh phát hiện thấy gì à?" Đại Bảo chau đầu lại xem.

"Mau mang kính lúp ra đây!" Tôi nói.

Đại Bảo không kịp tháo găng tay, mở hòm dụng cụ của mình ra, lục lọi tìm kính lúp đưa cho tôi.

Tôi cầm kính lúp quan sát kỹ phần cổ của nạn nhân. Vì phần cổ là vị trí lõm vào nên trong quá trình bị xây xát, phần cổ sẽ không chạm đất nhiều lắm, cũng nhờ thế vết thương ở cổ sẽ không mấy nghiêm trọng. Khi khám nghiệm lần đầu, chúng tôi đã tiến hành khám nghiệm phần da và cơ ở cổ, nhưng không phát hiện thấy điểm nào khả nghi. Tuy nhiên khi cơ thể mất nước, bề mặt da khô đi, thì hai vết thương trên cổ mới hiện ra rõ rệt. Mặc dù nhìn bề mặt thì phần bị thương không khác vùng da xung quanh là mấy, tất cả đều biến thành màu vàng cam, song khi sờ ngón tay lên mới thấy hai vết thương dài chừng 1mm nổi rõ rệt trên bề mặt da.

"Chúng ta đã bỏ sót vết thương này trong lần khám nghiệm đầu tiên." Tôi nói.

Đại Bảo nói: "Vết thương nhỏ thế kia, lại không xuất huyết nên chẳng may bỏ sót cũng là chuyện hết sức bình thường. Mà vết thương nhỏ này có ý nghĩa gì hoặc giúp chúng ta giải thích được điều gì sao?"

Tôi nói: "Không! Sơ sót này trực tiếp khiến chúng ta không làm rõ được nguyên nhân tử vong đấy! Nói cách khác, hai vết thương này chính là nguyên nhân tử vong."

"Hả?" Đại Bảo lấy kính lúp từ tay tôi và chăm chú quan sát tử thi.

"Vết chích điện, tức là vết thương hình thành do da người tiếp xúc với vật

dẫn điện. Khi dòng điện chạy qua lớp da hoàn chỉnh thì dưới tác dụng của điện giải và nhiệt lượng tỏa ra trên điện trở tại chỗ tiếp xúc sẽ tạo ra một loại vết thương đặc biệt trên da. Tác dụng điện trở cao của da khiến dòng điện sinh ra tác dụng nhiệt độ cao khi đi xuyên qua da và vào cơ thể con người, vết thương do điện kích dần dần sẽ để lại vết chích trên da. Hình thái bên ngoài của vết chích điện điển hình khá nhỏ, trung tâm vết thương lún xuống, bờ xung quanh lõm lên tạo thành vết thương hình tròn hoặc hình bầu dục giống hệt miệng núi lửa. Chỗ lõm xuống gọi là vùng than hóa, viền xung quanh hoại tử như rắn lại. Quan sát dưới kính hiển vi sẽ chẩn đoán được chính xác hơn. Vết chích điện là căn cứ quan trọng để bác sĩ pháp y chẩn đoán những trường hợp tử vong do bị kích điện." Tôi thấy Lâm Đào và Trần Thi Vũ chưa hiểu nên giảng giải thêm về kiến thức pháp y.

"Miệng vết thương nhỏ, phần trung tâm lún xuống, bờ vết thương lõm lên tạo thành tổng thể giống như núi lửa." Đại Bảo lẩm bẩm nhắc lại như đang ôn bài cũ, "Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là hai vết chích điện với đặc trưng rất điển hình."

"Rõ ràng là hai vết chích điện này một chỗ là đầu vào, còn một chỗ là đầu ra." Tôi nói, "Nạn nhân tử vong vì bị kích điện, vị trí tiếp xúc với dây dẫn là hai bên cổ."

"Hiện trường mới được thiết lập, liệu có phải tai nạn ngoài ý muốn không?" Lâm Đào hỏi, nhưng ngay sau đó liền phủ định quan điểm mà mình vừa nêu ra, "Cũng không đúng, thi thể chui xuống gầm xe, làm sao mà bị kích điện được? Hay xe ô tô của Hắc Mễ bị hở điện?"

"Công ty bảo hiểm đã tiến hành kiểm tra xe hơi rồi, chắc chắn không có vấn đề gì." Tôi nói, "Mà vị trí lõm xuống của hai bên cổ làm sao có thể chạm vào hai đầu dây dẫn vào và dây dẫn ra của dòng điện cùng một lúc được?"

"Ý anh là anh ta bị ai đó sát hại sao?" Đại Bảo hỏi, "Giết người bằng

phương pháp chích điện không phải là cách thường gặp lắm."

Tôi gật đầu: "Căn cứ vào điều kiện môi trường tại hiện trường thì ở đây không có đủ điều kiện bị giật điện, có lẽ đây là vụ chích điện do con người thực hiện."

Tôi thận trọng cắt một mảnh da cổ xuống, cho vào bình bảo quản vật chứng, đưa cho Hàn Lượng và bảo: "Cậu mang vật này về đưa cho bác sĩ Phương Tuấn Kiệt để anh ấy tiến hành xét nghiệm bệnh lý học. Chỉ các xét nghiệm bệnh lý học mới có thể trở thành bằng chứng chính xác chứng tỏ vết chích điện. Điều này có tác dụng rất lớn đối với việc khởi tố và phán quyết của tòa án sau này."

"Chưa xác định được nghi phạm là ai đã nghĩ đến khởi tố với phán quyết rồi à?" Hàn Lượng trề môi tỏ ý chê bai, rồi cất bình đựng vật chứng vào trong túi nilon màu đen.

"Đã xác định được nghi phạm rồi!" Tôi quả quyết.

"Ai vậy?" Đại Bảo hỏi.

Tôi liếc nhìn Lâm Đào, rồi cả tôi và cậu ta đồng thanh nói: "Tiết Tề!"

"Vợ của nạn nhân sao?"

"Đúng vậy!" Tôi khẳng định, "Nguyên nhân thứ nhất là vì suốt mấy năm nay Tiêu Lâm và Tiết Tề cứ dùng dằng mãi chưa ly hôn được vì vấn đề chia tài sản. Cô ta lại có dấu hiệu ngoại tình, vậy thì cô ta có động cơ sát hại Tiêu Lâm để đoạt được toàn bộ số tài sản của hai vợ chồng. Nguyên nhân thứ hai, Tiết Tề là nhân viên làm việc trong đài phát thanh, chỉ những người làm trong tòa nhà đài phát thanh mới dám ngang nhiên kéo tử thi xuống tầng hầm gửi xe, nơi lắp đặt rất nhiều camera giám sát nhưng chẳng ống kính nào hoạt động, người ngoài sẽ không thể biết ống kính camera ở tầng hầm gửi xe

là "cái tai diếc", chỉ bày ra cho có mà thôi. Nguyên nhân thứ ba, Tiết Tề luôn có xích mích với Hắc Mễ, cô ta có động cơ vu oan giá họa cho Hắc Mễ. Một người vì lợi ích cá nhân mà giết người chắc chắn sẽ là kẻ giành được lợi ích lớn nhất sau khi nạn nhân chết."

"Nhưng camera lắp ở thang máy và đường đi vào tòa nhà đều hiển thị hôm đó Tiết Tề không đến đài phát thanh mà." Đại Bảo thắc mắc.

Tôi nói: "Nếu Tiết Tề và đối tượng mà cô ta ngoại tình sát hại Tiêu Lâm ở bên ngoài, sau đó lái xe của nạn nhân vào tầng hầm gửi xe của đài phát thanh thì sao?"

"Đúng rồi!" Đại Bảo reo lên, "Có điều giờ chúng ta vẫn chưa nắm được bất kỳ chứng cứ nào chứng tỏ Tiết Tề giết người."

"Vậy thì chúng ta đến nhà cô ta tìm xem sao." Tôi nói.

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 10 - Vong Hồn Phía Đuôi Xe (5)

Trong phòng họp tổ chuyên án, tất cả cảnh sát điều tra đều nhìn chúng tôi với ánh mắt nghi hoặc. Theo cách nhìn nhận của họ, nếu vụ án này không phải vụ tai nạn giao thông thì là vụ đột tử, vậy sao phải điều động nhiều cảnh sát hình sự như vậy vậy tham gia điều tra? Đây là điều họ chưa từng chứng kiến bao giờ.

Tôi giới thiệu nguyên nhân tử vong của nạn nhân bằng các slide, đồng thời nói rõ căn cứ để chúng tôi suy đoán về nghi phạm.

Trưởng phòng Triệu nghĩ ngợi trong chốc lát rồi ra lệnh: "Trước mắt, Tiết Tề, vợ của nạn nhân Tiêu Lâm là nghi phạm gây án lớn nhất. Chúng tôi đã tiến hành thu thập mẫu vật toàn diện mà nạn nhân Tiêu Lâm để lại trên chiếc xe hơi tại hiện trường, hy vọng có thể tìm ra một vài vật chất mang gen ADN dùng làm chứng cứ. Nhưng việc phá án cũng không thể chỉ ngồi đợi kết quả ADN, hiện giờ trong thời gian ngắn nhất chúng ta buộc phải tìm ra trong số những người đàn ông có quan hệ với Tiết Tề xem ai tinh thông lĩnh vực điện nước không. Chỉ cần tìm ra kẻ đó, thì không cần báo cáo tới tổ chuyên án, các đồng chí cứ trực tiếp thông báo cho những đồng chí đang canh chừng quanh nhà Tiết Tề, đồng thời tiến hành lục soát nhà của cả hai đối tượng trên. Mục tiêu tìm kiếm là những vật dụng có thể chích điện khiến con người tử vong."

Mấy tổ công tác lập tức đứng lên thi hành nhiệm vụ và chuẩn bị rời khỏi tổ chuyên án.

Trưởng phòng Triệu bổ sung: "Còn tôi sẽ ngồi trực điện thoại tại văn

phòng."

Khi các đồng chí cảnh sát điều tra lần lượt rời đi, tôi mới hỏi trưởng phòng Triệu: "Sao tôi không thấy trưởng khoa Hồ và trưởng khoa Hàn đâu?"

"Họ vừa mới nhận được mệnh lệnh của trung tâm chỉ huy đến hiện trường một vụ án mạng ở ngoại ô phía tây của thành phố." Trưởng phòng Triệu đáp, "Vị trí đó khá khó tìm, có lẽ bây giờ các đồng chí ấy vẫn chưa tới nơi đâu."

"Là án mạng sao?" Tôi hỏi.

Trưởng phòng Triệu lắc đầu: "Cảnh sát địa phương nhận được điện báo đã lập tức đến hiện trường, đúng là họ có nhìn thấy máu nhưng không dám đến gần hơn vì sợ phá vỡ hiện trường. Bởi vậy tình hình cụ thể thế nào phải đợi nhóm trưởng khoa Hồ kiểm tra rồi báo tin tức mới biết được."

Tôi gật đầu, giở ảnh khám nghiệm tử thi của Tiêu Lâm ra xem từng tấm từng tấm, hy vọng có thể tìm ra manh mối gì đó để phòng quá trình điều tra xảy ra vấn đề.

Thực tế chứng minh, việc điều tra không hề xuất hiện bất kỳ vấn đề gì.

Tổ điều tra vận dụng nhiều phương pháp để khép chặt một đối tượng tên là Lâm Hoa Cường. Tên này xuất thân là thợ điện, sau đó tham gia khóa học đại học dành cho người lớn tuổi và đỗ vào khoa Vật lý trường Đại học Long Phiên, rồi trở thành kỹ sư điện khí hóa. Sau khi tốt nghiệp, hăng đảm nhiệm vị trí cán bộ quản lý phòng kỹ thuật của đài phát thanh. Mười năm trước, Lâm Hoa Cường và Tiết Tề quen biết nhau, rồi bắt đầu phát sinh quan hệ nam nữ bất chính từ khoảng ba năm trước.

Vì Tiết Tề và Tiêu Lâm mãi chưa ly hôn được nên Lâm Hoa Cường nảy ra một chủ ý, hăng xúi giục Tiết Tề giết Tiêu Lâm. Sau khi chuẩn bị thật kỹ lưỡng, hai người bọn họ sắp xếp kế hoạch sát hại Tiêu Lâm rồi ngụy trang

thành một vụ tai nạn giao thông để vu oan cho người khác.

Đêm ngày mùng 8 tháng 7 năm 2012, Lâm Hoa Cường mang theo thiết bị kích điện tự chế lái xe đến đợi sẵn ở tầng hầm gửi xe của đài phát thanh. Đây là thiết bị kích điện được thiết kế vô cùng tỉ mỉ. Lâm Hoa Cường sử dụng phương pháp lắp thêm máy biến áp cho bình ắc quy bình thường để tạo ra một thiết bị với điện áp có thể đạt tới hàng trăm vôn và dòng điện cường độ lớn. Hắn đeo găng tay cách điện màu da, cố định thiết bị điện ở sau lưng, sau đó dùng hai dây dẫn dài nối với thiết bị kích điện. Dây dẫn được luồn qua ống tay áo dài tay của Lâm Hoa Cường, lộ ra sợi dây kim loại ở lòng bàn tay đã đeo găng tay cách điện của hắn.

Còn Tiết Tề lừa Tiêu Lâm rằng lãnh đạo cơ quan mình muốn bàn một vụ làm ăn với anh ta, có thể sẽ giúp anh ta giành được hợp đồng lâu dài giữa đài phát thanh và công ty của Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm lái xe đưa Tiết Tề cùng đến tầng hầm gửi xe của đài phát thanh, đồng thời "ngẫu nhiên" gặp Lâm Hoa Cường ra về vừa mới tới nơi. Lâm Hoa Cường nhiệt tình đến gần chào hỏi. Tuy Tiêu Lâm thấy hơi lạ vì thời tiết nóng nực thế này mà Lâm Hoa Cường lại mặc áo dài tay, hơn nữa động tác chào hỏi của anh ta rất khả nghi, nhưng Tiêu Lâm cũng không vì thế mà đề cao cảnh giác.

Sau khi Lâm Hoa Cường bước lại gần Tiêu Lâm, hắn đột ngột mở nguồn điện phía sau lưng, đưa hai tay ra chạm vào hai bên cổ của Tiêu Lâm. Một tiếng "Xoẹt!" vang lên, Tiêu Lâm liền ngã lăn ra đất, tim ngừng đập đột ngột và tử vong tại chỗ.

Với kế hoạch này của Lâm Hoa Cường thì cho dù dưới tầng hầm gửi xe có người qua lại, thì họ cũng chỉ thấy Lâm Hoa Cường ôm Tiêu Lâm, rồi Tiêu Lâm đột ngột ngã xuống đất, chứ không thể nảy sinh nghi vấn gì khác.

Sau khi Tiêu Lâm chết, Tiết Tề và Lâm Hoa Cường nhanh chóng xác định xem trong tầng hầm gửi xe còn người nào khác không, rồi kéo thẳng thi thể của Tiêu Lâm đến cạnh xe của Hắc Mễ, người mà Tiết Tề luôn thấy ghen ghét. Nghĩ đến việc nếu đặt tử thi ở trước mũi xe thì thế nào Hắc Mễ cũng phát hiện ra nên chúng nhét thi thể dưới gầm xe của Hắc Mễ, móc dây thắt lưng của Tiêu Lâm vào vật lồi lên ở gầm xe.

Sau khi hoàn thành mọi việc, Lâm Hoa Cường lái xe của mình rời khỏi hiện trường. Tiết Tề cũng ra về đau xót, oan ức của người nhà nạn nhân, dẫn một đám họ hàng đến trụ sở Cảnh sát vừa ăn cắp vừa la làng. Cô ta làm vậy thứ nhất là để làm chuyển hướng chú ý của cảnh sát, thứ hai có thể kiếm được một khoản tiền bồi thường, thứ ba là để trừng trị Hắc Mễ, người xinh đẹp hơn cô ta, giỏi giang hơn cô ta và nổi tiếng hơn cô ta.

Bảy ngày sau khi sự việc xảy ra, phía cảnh sát vẫn xử lý vụ án như thể vụ tai nạn giao thông. Lâm Hoa Cường vô cùng tự hào vì sự "thông minh, tài trí" của mình, nên hẳn cất thiết bị kích điện tự chế vào sâu trong tủ quần áo. Ngờ đâu bảy ngày sau, mười mấy viên cảnh sát bỗng đâu xuất hiện như từ trên trời rơi xuống và tìm ra luôn thiết bị kích điện gây tội ác ở trong tủ quần.

Trên dây dẫn điện có ADN của Tiêu Lâm. Trong xe của Tiêu Lâm có dấu vân tay còn mới của Tiết Tề. Trước những chứng cứ thép này, Lâm Hoa Cường và Tiết Tề không thể không cúi đầu nhận tội.

Từ khi bắt đầu điều tra nghi phạm đến khi tóm gọn nghi phạm, buộc nghi phạm phải khai ra chỉ mất hai tiếng đồng hồ. Bọn chúng tự cho mình đã "phạm tội một cách hoàn hảo", nhưng chỉ vì hai vết chích điện nhỏ xíu mà tội ác của bọn chúng đã bị vạch trần.

Không thể cùng lúc làm hai việc, tôi ngồi trong phòng họp mà lòng như lửa đốt.

Thông tin phá án vừa truyền ra từ phòng thẩm vấn, tôi lập tức cùng Lâm Đào, Đại Bảo và Trần Thi Vũ lao nhanh ra xe cảnh sát đang đỗ trước cổng trụ sở Cảnh sát.

Vì một tiếng trước, trưởng khoa Hồ đã phản hồi tin tức từ hiện trường vụ án.

Đó là một vụ án mạng, nạn nhân chịu một dao chí mạng.

Trên hiện trường có ba chữ 'Kẻ dọn rác' được tạo thành từ những con kiến nhỏ li ti.

KẸ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Kiếp Phong Trần (1)

Vụ án thứ năm trong chuyên án 'Kẻ dọn rác' xảy ra một tuần trước khác với những vụ đã xảy ra trước đây, có một nhân chứng đã tận mắt chứng kiến cả quá trình hung thủ sát hại nạn nhân.

"Thời tiết nóng bức, mọi người đều không sống nổi ở đây. Mọi người sống ở đây chủ yếu vì đây từng là trạm điện nhỏ, có rất nhiều nhà giúp tránh mưa tránh gió. Nhưng chú Hắc mặc kệ thời tiết nóng bức thế nào chẳng nữa, muỗi dến nhiều thế nào chẳng nữa, bãi rác kế bên hôi thối thế nào chẳng nữa, chú ấy cũng không chịu rời đi, bởi vì chú coi nơi đây là nhà của mình." Cậu bé trai ôm đầu gối ngồi trên nền đất, cơ thể không ngừng run rẩy, "Muỗi ở khu vực này nhiều lắm, vì vậy mọi người đều 'chuyển nhà' đến gần cầu đi bộ cách đó hai cây số."

"Em mấy tuổi rồi?" Trần Thi Vũ dịu dàng hỏi.

"Mười ba."

"Em không đi học sao?"

"Bố mẹ em chết hết rồi, nhà chẳng còn ai, em đành theo chú vào thành phố nhặt phế liệu." Đứa bé thấy Trần Thi Vũ mặc cảnh phục thì có vẻ sợ sệt.

"Em nói em đã nhìn thấy tất cả, vậy em nhìn thấy những gì?" Trần Thi Vũ hỏi tiếp.

"Đừng hỏi nữa!" Tôi ngắt lời Trần Thi Vũ rồi bảo, "Cậu bé đã bị cảnh sát hỏi quá nhiều lần rồi. Mà mỗi một lần hỏi là một lần làm cậu bé sợ hãi. Tôi thấy cậu bé cần được tổ chức chính phủ giúp đỡ."

Trần Thi Vũ nhìn tôi, đành nuốt những lời muốn truy hỏi vào bụng.

"Cô đừng sốt ruột, càng sốt ruột càng chẳng làm được gì." Lâm Đào an ủi, "Vụ án này đã kéo dài lâu như vậy vẫn chưa phá nổi, nguyên nhân chủ yếu là vì hung thủ đã vạch kế hoạch quá chu toàn và tỉ mỉ. Trong khi chúng ta vẫn chưa hoàn toàn nắm được động cơ của hung thủ."

"Ai sốt ruột? Tôi đâu sốt ruột?" Trần Thi Vũ phản bác, "Đây là vụ án đầu tiên tôi tiếp xúc sau khi tham gia công việc, tôi làm vậy chẳng phải vì muốn vụ án nhanh chóng được phá giải sao? Để bạn bè biết thì tôi còn mặt mũi nào nữa!"

Tôi cười, vẫy tay gọi mọi người ra khỏi phòng.

"Cậu bé tên là Cầu Đản. Cầu Đản, 'chú Hắc' và hơn chục người cùng thôn đều kiếm sống bằng nghề nhặt phế liệu trong thành phố." Tôi vừa xem vừa ghi chép của tổ điều tra vừa nói với mọi người. "Thường ngày họ sống trong dãy nhà lụp xụp ở đây, nhưng đến mùa hè thì vì bãi rác lân cận bốc mùi hôi thối nên họ chuyển đến chân cầu đi bộ gần đó sinh sống. Chỉ có nạn nhân 'chú Hắc' vẫn sống trong dãy nhà nhỏ đó. Tối ngày 15 tháng 7, Cầu Đản nghe lời 'chú Hắc' đến căn phòng nhỏ nơi họ sống trước đây để lấy đồ. Vì trời đã tối nên Cầu Đản hơi sợ. Khi sờ soạng đến gần dãy nhà, Cầu Đản muốn gọi to để 'chú Hắc' châm đèn lên cho sáng. Nhưng lúc tới phòng 'chú Hắc', dường như cậu bé nghe thấy giọng phụ nữ."

"Giọng phụ nữ sao?" Mọi người đều yên lặng lắng nghe, chỉ có Đại Bảo thỉnh thoảng lại bật thốt lên kinh ngạc.

"Có gì lạ đâu?" Lâm Đào nói, "Chẳng lẽ hôm nay là lần đầu tiên anh biết nghi phạm trong chuỗi huyết án 'Kẻ dọn rác' là nữ giới sao?"

"Cầu Đản nói cậu bé chỉ cảm giác đó là giọng nói phụ nữ, nhưng cụ thể họ nói những gì thì cậu bé không nghe rõ." Tôi nói tiếp, "Cầu Đản thường xuyên tiếp xúc với nhóm người nhặt phế liệu, những lúc rảnh rỗi họ thường tếu táo bàn tán về chuyện trai gái, bởi vậy Cầu Đản rất tò mò về những chuyện này. Thế là Cầu Đản mò đến chỗ cửa sổ nhà 'chú Hắc' định bụng nhìn trộm qua rèm cửa sổ rách nát."

Tôi lật sang trang khác, nói tiếp: "Cảnh tượng mà Cầu Đản nhìn thấy là 'chú Hắc' mình trần như nhộng nằm trên sàn nhà, một người phụ nữ áo trắng ngồi lên người 'chú Hắc'. Nhìn tiếp thì thấy 'chú Hắc' muốn cởi váy của người phụ nữ. Quá trình 'chú Hắc' vén áo lên giúp Cầu Đản nhìn thấy người phụ nữ áo trắng đó đi đôi giày màu xanh da trời rất kỳ lạ."

"Giày màu xanh da trời sao?" Lâm Đào sờ cằm nói, "Có lẽ là đôi giày đã được bọc một lớp bọc giày. Nếu ánh sáng trong phòng không đủ thì dễ nhìn nhầm thành đôi giày màu xanh da trời."

Tôi gật đầu tán đồng ý kiến của Lâm Đào: "Đột nhiên 'chú Hắc' kêu 'Hự!' một tiếng, hai chân không ngừng đá lên. Người phụ nữ áo trắng ngồi trên người 'chú Hắc' cũng không động đậy gì. Một lát sau, chắc chắn 'chú Hắc' thôi giãy giụa, người phụ nữ áo trắng đứng lên, quay người lại."

Tôi ngẩng đầu nhìn xung quanh một lượt. Hai mắt Đại Bảo mở to nhìn tôi chờ nghe phần tiếp theo của câu chuyện, Lâm Đào lộ vẻ mặt khiếp đảm, Long Vũ hạ hàng mi dài, cổ tỏ ra lạnh lùng như thường ngày.

"Nghe Cầu Đản nói, người phụ nữ đó không phải người, mà là ma." Tôi nói tiếp.

"Tôi đã bảo rồi mà, nếu là do người làm thì sớm đã bị chúng ta tóm cổ rồi." Môi Lâm Đào run rẩy, "Chỉ có ma làm, chúng ta mới không thể bắt được, bằng không làm sao cô ta có thể phạm tội mà không để lại một chút dấu vết nào?"

"Này! Cậu là cảnh sát chứ không phải thầy mo đâu nhé!" Đại Bảo vỗ vai Lâm Đào, "Không để lại dấu vết là bởi hung thủ cố tình xóa dấu vết chứ không phải vì cô ta có năng lực siêu nhiên, rõ chưa? Làm ơn duy vật một tí cho tôi nhờ!"

"Tôi cảm thấy khi đó Cầu Đản hoảng sợ đến cực độ nên mới thôi phòng những gì mình nhìn thấy một cách cảm tính." Tôi nói, "Cậu bé bảo người phụ nữ áo trắng đó không có mặt, chỉ có mái tóc đen rủ xuống."

"Chuyện này thì dễ giải thích, tóc dài mà xõa về phía trước thì cơ bản sẽ che hết khuôn mặt." Đại Bảo thấy Lâm Đào run rẩy thì tỏ vẻ coi thường, "Nếu quả thật cô ta không có mặt thì 'chú Hắc' còn dám làm chuyện kia với cô ta sao?"

Tôi gật đầu đồng ý: "Cầu Đản nói ngược áo người phụ nữ dính toàn máu. Sau khi giết người, không rõ cô ta làm gì cạnh thi thể mà ngồi đó rất lâu. Cầu Đản không thể lom khom nấp ngoài cửa sổ nổi nữa nên định bụng sẽ lặng lẽ chạy trốn, rồi báo cảnh sát. Chẳng ngờ cậu bé bất cẩn đá phải viên ngói dưới chân. Người phụ nữ đột ngột quay phắt người lại, thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, phóng vút ra ngoài. Cầu Đản co giò bỏ chạy đến khu vực bãi rác mới cắt đuôi được người phụ nữ áo trắng. Cậu bé trốn trong đồng rác không dám thò mặt ra, mãi sau khi trời sáng mới lò dò bước ra, chạy vội đến chỗ nhóm đồng hương nhật phế liệu, rồi báo cảnh sát."

"Mọi người đoán xem, theo Cầu Đản nói thì người phụ nữ ngồi cạnh thi thể làm gì đó rất lâu, vậy cô ta đã làm gì nhỉ?" Lâm Đào trốn sau lưng Trần Thi Vũ hỏi, "Liệu có phải cô ta đang... ăn xác không?"

"Cậu có nhầm lẫn gì không đấy?" Đại Bảo cười lớn, "Cô ta dùng mật ong để viết ba chữ 'Kẻ dọn rác', đã hiểu chưa?"

"Năm xưa Hàn Tín dùng mật ong viết trên bờ sông hàng chữ 'Bá Vương tự vẫn Ô Giang' để lừa Hạng Vũ tuân theo 'mệnh trời' mà tự vẫn trên dòng Ô Giang." Tôi nói, "Giờ đây, ả đàn bà này lại dùng phương thức tương tự để hoàn thành mục tiêu giết người. Tuy sau đó vì nghe thấy tiếng động ngoài cửa sổ nên cô ta chưa kịp hoàn thành chữ cuối cùng, nhưng ba chữ viết trên hiện trường này rõ ràng vẫn do một người viết."

"Hung thủ sử dụng phương thức này để hoàn thành hành vi lưu lại ký hiệu cá nhân, vậy mục đích của cô ta là gì?" Lâm Đào hỏi.

"Có hai khả năng xảy ra. Khả năng thứ nhất, cô ta muốn khiêu chiến với giới cảnh sát. Khả năng thứ hai, cô ta phát hiện mình viết sai chữ, vì không muốn để lộ nhiều thông tin hơn, nên mới lưu lại cụm từ do kiến tạo thành. Khi dùng mật ong viết chữ, kiến không thể nào lấp đầy cụm từ đó một cách hoàn hảo. Nếu nhìn thoáng qua thì ta vẫn nhận ra ba chữ 'Kẻ dọn rác', nhưng nếu nhìn kỹ chi tiết từng chữ thì lại không thấy rõ. Ngay cả chữ viết sai mà trước đây chúng ta từng nhận ra thì ở đây cũng không được thể hiện một cách hoàn toàn. Có lẽ khả năng hung thủ nghĩ đến điểm này nên mới dùng kiến tạo ra hình hài nét chữ."

"Vậy sao trong bốn vụ án trước đây, cô ta lại để lại bút tích?" Đại Bảo hỏi.

Tôi lắc đầu: "Có khả năng xuất phát từ tâm lý cầu may, cũng có khả năng cô ta phát hiện ra chữ mình viết sai nhưng vẫn muốn tiếp tục để lại bút tích riêng trong các vụ án tiếp theo nên đã sử dụng phương thức làm mờ này để phòng chúng ta phát hiện ra dấu vết qua các vụ án xảy ra sau này."

"Chính xác!" Lâm Đào nói, "E rằng đó là manh mối duy nhất có thể giúp ta nhận diện hung thủ."

"Mặc dù chúng ta đã tìm ra manh mối này nhưng vẫn chưa thể tìm ra hung thủ." Đại Bảo ừ ừ.

"Chú ơi, cháu về nhà được chưa ạ?" Chúng tôi bàn luận quá tập trung nên chẳng hề để ý Cầu Đản đã đứng sau lưng từ lúc nào.

"Chú hỏi cháu một câu cuối thôi." Tôi nói, "Cháu hãy nhớ kỹ xem tướng mạo của người phụ nữ đó trông thế nào?"

"Bà ta không có mặt!" Nét sợ sệt lại hiện rõ trên khuôn mặt Cầu Đản.

"Thế dáng người cô ta thì sao? Béo hay gầy? Cháu có thể tả lại cho các chú biết được không?" Tôi hỏi.

Cầu Đản ngẩng đầu nhìn chúng tôi, rồi chỉ vào Trần Thi Vũ: "Dáng người bà ta hao hao giống chị này."

Chúng tôi cùng đổ dồn con mắt về phía Trần Thi Vũ.

Trần Thi Vũ hơi cuống nói: "Hả? Chị sao? Đúng là 'đã nằm yên một chỗ rồi mà vẫn bị trúng đạn'."

*

Vụ án mới xảy ra khiến các cảnh sát thuộc tổ chuyên án đều phải nhú mày lo lắng. Chuyên án 'Kẻ dọn rác' do lãnh đạo các Đội Cảnh sát trong tỉnh hợp thành, cảnh sát hình sự phụ trách vụ án này của Phòng Cảnh sát thành phố Vân Thái và thành phố Sâm Nguyên cũng vội vàng lên tỉnh tham gia cuộc họp khẩn cấp.

"Chuỗi huyết án này đã xảy ra vụ thứ năm rồi." Trưởng phòng Cảnh sát Long Phiên, đồng chí Triệu Kỳ Quốc nói, "Tuy nạn nhân là những người nhặt phế liệu hoặc những người gặp phải trở ngại về mặt tâm thần, nhưng họ vẫn

là một sinh mạng đang sống sờ sờ. Nếu không phá án thì chúng ta biết ăn nói thế nào với nhân dân? Nhưng chúng ta thì sao? Bốn tháng! Đã bốn tháng rồi! Chúng ta vẫn chưa tìm ra bất kỳ manh mối nào có giá trị. Làm sao còn dám mở miệng nói chúng ta là một tập thể ưu tú? Là tập thể chiến thắng mọi kẻ địch mạnh nhất?"

Mọi người đều cúi đầu không nói.

"Tôi không muốn nói nhiều nữa, chỉ hy vọng các đồng chí vực dậy tinh thần." Trưởng phòng Triệu nói, "Mấy chục anh em đang ngồi đây, kể từ ngày hôm nay, hãy tạm gác mọi công việc, lùi lại ngày nghỉ phép để dốc toàn lực phá vụ án này. Kể từ ngày hôm nay, không có ngày nghỉ phép, lễ tết, cũng không có ngày cuối tuần cho đến khi phá được án mới thôi! Trước hết bộ phận kỹ thuật hình sự hãy báo cáo tình hình cụ thể về vụ án mới xảy ra ngày hôm nay."

Cả hội trường im phăng phắc, đồng chí Tạ Minh, trưởng khoa Giám định dấu vết của Sở Cảnh sát nói: "Sau khi hoàn thành công tác kiểm tra và giám định hiện trường, ngoại trừ ba chữ 'Kẻ dọn rác' viết nghiêng ngả bằng mật ong xuất hiện trên mặt đất gần thi thể ra thì không còn manh mối có giá trị nào khác."

Trưởng khoa Hồ nói tiếp: "Các bác sĩ pháp y đã tiến hành khám nghiệm thi thể nạn nhân nhưng cũng không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào có giá trị. Thủ đoạn gây án của hung thủ hoàn toàn đồng nhất với bốn vụ án xảy ra trước đây, đều sử dụng hung khí tương đối nhẹ và mỏng tương tự dao phẫu thuật, một nhát dao cắm thẳng vào tim dẫn đến mất máu cấp tính, hôn mê, rồi tử vong. Thời gian tử vong là khoảng một rưỡi đêm hôm qua, thời gian hoàn toàn đồng nhất với lời khai của nhân chứng."

"Hung thủ vẫn đeo găng tay và bọc giày sao?" Tôi hỏi.

Trưởng khoa Tạ Minh gật đầu nói: "Chúng tôi phát hiện vết bọc giày thường thấy tại hiện trường, nhưng không có dấu hoa văn của đế giày. Vì thời gian hung thủ lưu lại hiện trường không lâu nên không có chứng cứ chứng minh cô ta đeo găng tay, nhưng đúng là cô ta không hề để lại dấu vân tay tại hiện trường."

"Bộ phận điều tra báo cáo tiến triển." Trưởng phòng Triệu nói.

"Thông qua việc điều tra bốn phía xung quanh hiện trường, chúng tôi phát hiện xung quanh hiện trường không có camera giám sát." Viên cảnh sát điều tra nói, "Cũng không có nhân chứng thứ hai nhìn thấy người phụ nữ mặc áo trắng đó."

"Các đồng chí đã mở rộng phạm vi điều tra ra khu vực xung quanh hiện trường chưa?" Tôi hỏi, "Hung thủ mặc nguyên bộ quần áo nhuộm máu và đeo bọc giày rời khỏi hiện trường, chắc chắn cô ta phải tìm cách vứt chúng đi chứ?"

"Có thể rửa sạch rồi đốt thành tro mà!" Viên cảnh sát hình sự nói, "Tóm lại, chúng tôi không phát hiện thấy vật khả nghi rõ rệt ở khu vực xung quanh. Anh biết rồi đấy, quanh đây là bãi rác lớn, muốn lục soát kỹ cũng đành bó tay."

"Điều đó cũng có nghĩa là dù chuỗi huyết án đã xảy ra vụ thứ năm rồi nhưng chúng ta vẫn không hề nắm được manh mối gì sao?" Trưởng phòng Triệu trừng mắt hỏi.

Mọi người lại cúi đầu không nói.

"Công tác điều tra loại trừ khi trước không hề có tiến triển gì sao?" Tôi hỏi.

Trưởng khoa Hồ gật đầu: "Khi đó, chúng tôi đã tiến hành phân tích thông

tin lưu trú ở cả ba thành phố Long Phiên, Vân Thái và Sâm Nguyên vào thời điểm xảy ra án mạng. Chúng tôi tìm thấy khá nhiều người phù hợp với điều kiện nêu trên. Chúng tôi lần lượt tiến hành điều tra loại trừ các đối tượng nữ giới làm nghề liên quan đến pháp y, y học và những đối tượng có tiền án tiền sự, nhưng đều cảm thấy không giống lắm. Vì không có căn cứ phân biệt, nên cũng không thể khẳng định hay loại trừ họ."

"Bây giờ có ý kiến hay phán đoán gì, các đồng chí cứ thoải mái nêu ra, tôi cần biết suy nghĩ của các đồng chí về công tác tiếp theo."

Tôi hăng giọng: "Tôi cảm thấy công việc tiếp theo là cần tiến hành xung quanh ba phương diện. Thứ nhất, tiếp tục tiến hành điều tra loại trừ những đối tượng trong phạm vi mà trưởng khoa Hồ vừa nói đến, cần phải lần lượt thẩm vấn, điều tra và loại trừ những nhà nghỉ chui không đăng ký giấy phép kinh doanh ở cả ba thành phố, đề phòng trường hợp bỏ sót nghi phạm. Nếu hung thủ cố tình đến các thành phố khác gây án, thì chắc chắn cô ta sẽ không dùng chứng minh thư thật để đăng ký nghỉ trọ tại các nhà nghỉ hoặc khách sạn chính quy. Ngoài trừ những người không có thời gian gây án, còn những đối tượng khác bắt buộc phải tiến hành giám định nét chữ. Tuy hiện giờ có khả năng hung thủ đã phát hiện ra thói quen viết chữ sai của mình, hoặc có thể cô ta ngụy trang khi chấp nhận điều tra, nhưng chúng ta không thể từ bỏ bất kỳ con đường nào. Thứ hai, chúng ta phải tiến hành kiểm tra theo hình thức cuốn chiếu với từng băng ghi hình trong máy camera, tất cả những đối tượng là phụ nữ mặc áo trắng, tóc dài xuất hiện trong camera đều phải tiến hành kiểm tra, phân biệt, cố gắng xác định rõ trong khoảng thời gian nhất định những người phụ nữ xuất hiện xung quanh khu vực đó là những ai. Thứ ba, tôi cảm thấy có thể điều tra loại trừ một loạt những đối tượng gái mại dâm mới hành nghề."

"Anh nghi ngờ hung thủ là gái mại dâm sao?" Trưởng phòng Triệu hỏi.

Tôi nói: "Dùng nhan sắc khiến những đối thủ mạnh hơn mình lơ lửng

cảnh giác, đối tượng làm tôi nghĩ đến nhiều nhất chính là những cô gái mại dâm. Giờ chúng ta đã không nắm được chút manh mối nào thì chỉ bằng cứ còn nước còn tát mà thử vận may xem sao."

"Vậy có nghĩa bây giờ anh bắt đầu hoài nghi về điều kiện xác định đối tượng tình nghi ban đầu là 'liên quan đến pháp y' hoặc 'liên quan đến y học rồi sao?' Trưởng phòng Triệu hỏi.

Tôi gật đầu: "Đã điều tra loại trừ không có hiệu quả thì nên nghĩ đến việc phạm vi khoanh vùng của chúng ta chưa chính xác."

"Vậy bây giờ chúng ta nên bắt đầu từ phạm vi nào?" Trưởng phòng Triệu hỏi.

Tôi lắc đầu: "Tôi cũng không biết, những phụ nữ có mái tóc dài và dáng người giống đồng chí Trần Thị Vũ. Chỉ vậy thôi!"

"Không giới hạn tuổi tác." Trưởng phòng Triệu nói, "Những phụ nữ phù hợp với điều kiện anh vừa nêu của cả ba thành phố dễ đến mấy triệu người, tìm thể khác nào mò kim đáy biển?!"

"Ngoài ra, tôi cần bản photo hồ sơ của cả năm vụ án đã xảy ra." Tôi nói, "Lúc nào về phòng, chúng tôi sẽ nghiên cứu cẩn thận xem có tìm ra phát hiện mới nào không."

KẸ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Kiếp Phong Trần (2)

Tuần đó trôi qua rất nhanh. Ngày nào tôi, Đại Bảo, Lâm Đào, Trần Thi Vũ và thậm chí cả Hàn Lượng cũng ngồi đọc hồ sơ của năm vụ án ở văn phòng rất kỹ, chúng tôi muốn tìm ra chỗ mà có khả năng mình từng bỏ sót.

Hồ sơ ghi rất tường tận nhưng chẳng có điểm nào đáng chú ý, thủ đoạn của hung thủ quá tinh vi, thậm chí đến mức chúng tôi không biết phải châm kim vào lỗ thủng nào.

"Lẽ nào đây là vụ án phạm tội một cách hoàn hảo sao?" Dần dà Đại Bảo bắt đầu nghi ngờ chính điều mà mình luôn vững tin.

Cùng lúc đó, công tác điều tra mà tổ chuyên án đang triển khai cũng được tiến hành một cách khẩn trương và rầm rộ, nhưng không hề thu hoạch được kết quả gì.

Sáng sớm ngày 24 tháng 7, khi chúng tôi vẫn đang miệt mài xem hồ sơ thì thầy gọi điện thoại đến: "Phòng Cảnh sát thành phố Lệ Kiều vừa gửi thư yêu cầu chúng ta mau chóng cử chuyên gia giám định và bác sĩ pháp y đến Lệ Kiều trợ giúp."

"Lệ Kiều sao?" Tôi nói, "Ở đó ít xảy ra án mạng nhưng lại rất thường xuyên có đơn thư khiếu nại, liệu có phải lần này cũng là vụ khiếu nại không ạ?"

Chúng tôi đang rất hăm hở với chuyên án 'Kẻ dọn rác' nên ngay cả người rất thích đi hiện trường như tôi lúc này cũng cảm thấy lười nhác.

"Không, lần này là án mạng." Thầy nói, "Một cô gái trẻ bị sát hại ngay tại nhà. Kết quả kiểm tra bước đầu cho thấy hung thủ đã tiến hành quét dọn và làm sạch hiện trường."

Tôi lặng lẽ gật đầu, tuy cần gấp rút thanh lý hết những vụ án tồn đọng nhưng đồng thời vẫn phải đảm bảo nhanh chóng xử lý những vụ án mới xảy ra, tuyệt đối không để án mới biến thành án tồn.

Tôi gác điện thoại, nhìn các đồng nghiệp trong văn phòng một lượt rồi nói: "Có án mạng ở Lệ Kiều, chúng ta mau xuất phát thôi!"

Mọi người đều đứng dậy chuẩn bị vật dụng cần thiết, chỉ mình Đại Bảo vẫn ngồi tại chỗ, cậu ta vừa giở hồ sơ, vừa bấm đốt ngón tay như thể đang tính toán điều gì.

"Ê! Đi hiện trường án mạng thôi, không đi là mắc trĩ đấy!" Hàn Lượng trêu chọc.

Tôi giơ tay, nói với Đại Bảo bằng giọng trưng cầu ý kiến: "Hay thế này, mấy người bọn tôi đến hiện trường ở Lệ Kiều, còn Đại Bảo ở lại xem tiếp hồ sơ, nếu cần thiết, chúng ta sẽ tổ chức các bác sĩ pháp y của thành phố khám nghiệm lại thi thể, như thế được không?"

Đại Bảo gật đầu. Mấy người chúng tôi vô cùng kinh ngạc, vì Đại Bảo là kiểu bác sĩ pháp y không đi hiện trường thì chắc chắn không thể ngủ nổi, sao lần này cậu ta lại không muốn đến hiện trường vụ án mà tình nguyện cố thủ ở nhà gặm nốt đồng xương khó nhằn kia nhỉ?

"Tôi thấy Đại Bảo và chị Bảo đã ổn định trở lại nên muốn giảm bớt mật độ đi công tác đây!" Lâm Đào nói vậy khi đã ngồi trong xe ô tô.

Tôi lắc đầu: "Với tính cách của chị Bảo, thì trước đây cô ấy đòi chia tay với Đại Bảo không phải vì không ủng hộ công việc của cậu ấy mà vì cảm

thấy Đại Bảo không quan tâm đến cảm xúc của cô ấy. Chị Bảo là người phụ nữ hiền đảm (hiền lành + đảm đang), không bao giờ có chuyện ngăn cản Đại Bảo đi công tác đâu."

"Nếu Đại Bảo không đi công tác, thì câu nói kinh điển "Khám nghiệm hiện trường coi thường bệnh trĩ" của anh ấy không còn tồn tại nữa rồi!" Hàn Lượng tếu táo.

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ, rồi nói: "Tôi cảm thấy dường như Đại Bảo phát hiện ra điều gì đó, chỉ có điều cậu ấy chưa chuẩn bị xong đâu vào đấy để nói cho chúng ta biết mà thôi."

"Bất kể thế nào, chúng ta phải mau chóng "thanh toán" vụ án mạng vừa xảy ra mới được!" Trần Thi Vũ ngồi ở ghế phụ lái buông một câu nhàn nhạt.

Thế theo yêu cầu của Phòng Cảnh sát Lê Kiều, xe cảnh sát chúng tôi lái vào khu phố cổ, ở đây vẫn bảo tồn được nguyên vẹn những kiến trúc cổ. Bên trong có nhiều ngõ nhỏ rẽ ngách ngoằn ngoèo. Xe cảnh sát dừng lại ở đầu một con ngõ vì bác sĩ pháp y Ngô Hưởng của Phòng Cảnh sát thành phố Lê Kiều đang đứng đợi chúng tôi ở đó.

"Tôi ghét nhất loại ngõ nhỏ thế này." Lâm Đào nhảy xuống xe lăm bẫm, "Trông sắc mùi kinh dị."

Trần Thi Vũ che miệng cười: "Tôi chưa thấy ai làm cảnh sát mà nhát gan như anh."

Lâm Đào gân cổ lên nói: "Tôi mà nhát gan á? Thi thể kiểu gì tôi cũng gặp rồi đấy nhé! Trừ bác sĩ pháp y ra thì ai còn dám vỗ ngực tuyên bố gan dạ hơn tôi? Chỉ có điều tôi hơi sợ ma chút thôi."

Bác sĩ Ngô Hưởng dẫn đường cho chúng tôi đi xuyên qua những con ngõ rồi rẽ như mê cung cho đến đầu một con ngõ nhỏ khác.

Đầu ngõ bị chặn lại bởi hai hàng dây cảnh báo song song, mười mấy viên cảnh sát đứng chen chúc ở hai bên sợi dây, yêu cầu người dân sống quanh đó hoặc cần đi qua ngõ đó phải đi vòng sang đường khác.

"Tôi ghét những con ngõ kiểu này còn vì một nguyên nhân khác." Lâm Đào như muốn cố vớt vát thể diện nên bổ sung thêm, "Với những con ngõ hẹp thế này thì mọi dấu vết phạm tội ở trước ngõ gần như không còn tồn tại."

"Đây chính là hiện trường." Bác sĩ Ngô Hưởng nói, "Đúng như trường khoa Lâm nói, khi vừa đến nơi, chúng tôi lập tức tiến hành kiểm tra mặt đất, nhưng đáng tiếc có quá nhiều dấu vết mới chèn lên khiến chúng tôi không thể phân biệt nổi đâu mới là dấu vết liên quan đến tội ác."

Tôi ngoảnh đầu nhìn tứ phía rồi nói: "Đã không tìm thấy dấu vết ở trước ngõ thì chi bằng kéo dây cảnh báo đến trước cổng. Chúng ta căng dây cảnh báo rộng thế này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc đi lại và sinh hoạt của người dân sống quanh đây."

"Không làm thế được!" Bác sĩ Ngô Hưởng lắc đầu giải thích, "Bốn phía quanh đây đều là kiến trúc cổ, thường có kết cấu nhà ở và sân vườn. Nhưng hiện trường chúng ta cần xem xét lại không phải vậy, chỉ cần mở cánh cửa này vào bên trong sẽ là một căn hộ khép kín, ngay tại cửa có thể trông thấy ngay tình hình trong hiện trường. Trước đây, nơi này là phòng xử phạt của những hộ nhà giàu thời xưa, đó là một căn phòng nhỏ được xây biệt lập phía sau vườn của những hộ nhà giàu, gia nhân trong nhà phạm lỗi phải vào trong đó hối lỗi. Sau giải phóng, những ngôi nhà như thế này được chia ra thành những khu vườn nhỏ phân cho dân chúng. Căn phòng này và khoảnh sân vườn bên cạnh thuộc về một chủ hộ. Chủ nhà sống ở thành phố Long Phiên, mỗi năm về đây một lần để thu tiền cho thuê phòng."

"Hai gian phòng này có những ai thuê?" Tôi ngoảnh đầu nhìn cặp vợ chồng trung niên ở sát vách đang trả lời thẩm vấn của cảnh sát.

"Nhà kế bên có một cặp vợ chồng bán hàng ăn đêm đang thuê." Bác sĩ Ngô Hưởng đáp, "Nhà họ có bốn người, hai vợ chồng và hai đứa con. Nghe nói mười một giờ đêm qua cả nhà họ vào thành phố bày hàng ăn ở phố đi bộ, mãi đến hơn sáu giờ sáng mới về nhà ngủ. Khi chúng tôi gõ cửa thì đúng là họ vẫn đang ngủ."

"Chuyện này tôi nghe kể rồi, phố ăn đêm ở Lệ Kiều nổi tiếng khắp toàn tỉnh mà!" Lâm Đào vô thức liếm môi.

"Thế còn nạn nhân thì sao? Thuê căn phòng nhỏ thế này thì chắc điều kiện cũng không dư dả gì." Tôi thấy hiện trường vẫn đóng chặt cửa nên hỏi.

Bác sĩ Ngô Hưởng lắc đầu: "Căn cứ vào việc đối chiếu lai lịch nạn nhân, chúng tôi xác định nạn nhân là cô gái nông thôn sống ở vùng ven thành phố Lệ Kiều. Hai năm trước, cô ta đến Lệ Kiều và thuê căn phòng này từ đó đến nay. Cô gái đó tên là Dương yển, hai mươi tư tuổi, chưa kết hôn. Nghe hai vợ chồng họ Lữ sống sát vách nói, cô gái này có tính cách hướng nội, làm hàng xóm với nhau suốt hai năm mà chẳng thấy cô ta nói mấy câu. Buổi sáng cô ta ra khỏi nhà, chiều mới về, chẳng rõ làm nghề gì. Thỉnh thoảng họ lại thấy có đàn ông đến nhà chơi."

"Đàn ông ư? Cô ta là gái bán hoa sao?" Lâm Đào hỏi.

Bác sĩ Ngô Hưởng lắc đầu: "Chuyện này thì không dám khẳng định. Hai vợ chồng họ Lữ cũng không chắc chắn mấy lần họ nhìn thấy đó là cùng một người đàn ông hay nhiều người đàn ông khác nhau, vì họ không để ý. Nhưng căn cứ vào cách cư xử và ăn mặc của Dương Yển thì có vẻ không phải gái bán hoa, cô ta trông rất thuần khiết."

"Trước mắt chúng tôi đang tổ chức lực lượng tiến hành điều tra cách kiếm sống của Dương Yển." Một cảnh sát nói.

Tôi mặc đồng phục khám nghiệm, đẩy cửa bước vào phòng. Bên trong phòng hoàn toàn khác biệt so với những gì chúng tôi nhìn thấy ở bên ngoài, căn phòng được trang hoàng rất ấm cúng và thoáng khí.

Tôi ngẩng đầu nhìn máy điều hòa lắp trên tường đang ở chế độ bật liên nói: "Không nên tự tiện bật điều hòa tại hiện trường!"

Bác sĩ Ngô Hường gật đầu, giọng nói qua khẩu trang nghe hơi yếu ớt: "Đèn điện, điều hòa và ti vi đều đã bật từ trước khi chúng tôi đến, màn hình máy vi tính đang ở trạng thái screen saver."

Căn phòng có kết cấu khép kín. Từ cửa lớn đi vào là một hành lang rất hẹp, một bên hành lang là nhà vệ sinh, trước nhà vệ sinh là một bộ bếp đơn giản, bên trên bộ bếp đặt một vài đồ dùng nhà bếp như nồi niêu xoong chảo. Tận cùng dãy hành lang chật chội đó là một căn phòng, trong phòng kê một chiếc giường lớn, một tủ đầu giường, một máy vi tính và một chiếc ti vi. Căn phòng tuy nhỏ nhưng khá tiện nghi và đầy đủ. Khắp phòng đều treo thú nhồi bông hoạt hình, ga giường màu hồng phấn khiến người ta cảm thấy rất ấm áp và ngọt ngào.

Trên bức tường đối diện với hành lang và cửa lớn treo tấm rèm cửa màu hồng, phía trên rèm cửa treo một khung ảnh, trong khung ảnh là cô gái mặc đồng phục, nhìn thẳng vào ống kính máy ảnh và cười rất ngố. Tuy cô gái trong bức ảnh chỉ trang điểm qua loa nhưng vẫn không che giấu được gương mặt thanh tú và nụ cười hút hồn.

Cô gái có vẻ đẹp trong sáng trong bức ảnh giờ đây đang lóa thể nằm sõng soài bên cạnh tủ ti vi.

"Trên sàn nhà có rất nhiều vết lau chùi." Bác sĩ Ngô Hường nói, "Xét nghiệm máu tiềm ẩn đều cho ra kết quả dương tính. Chúng tôi theo hướng vết lau chùi trên sàn nhà thì tìm thấy cây lau nhà trong phòng vệ sinh, cây lau

nhà dính toàn máu."

"Nạn nhân có xuất huyết không?" Tôi nhìn thi thể nữ lõa thể nằm bẹp cạnh chân tủ ti vi.

"Có!" Bác sĩ Ngô Hưởng nói, "Tôi vừa tiến hành kiểm tra bước đầu, có lẽ là rách động mạch cổ."

"Hiện trường được dọn dẹp rất sạch sẽ." Tôi ngồi xổm quan sát sàn nhà. Nếu không quan sát kỹ thì không thể nhìn thấy sàn nhà từng dính rất nhiều máu. Mà ngay cả máu cũng đã được lau chùi sạch sẽ thì càng không thể tìm thấy vết chân hay dấu vết gì đó tương tự trên sàn nhà tại hiện trường.

"Vậy có dấu vết vật lộn không?" Lâm Đào hỏi.

Bác sĩ Ngô Hưởng lắc đầu, rồi nêu nhận định: "Rõ ràng đây là hiện trường vụ án cưỡng bức rồi giết người, chúng tôi không tìm thấy dấu vết cướp đoạt tài sản."

"Cưỡng bức rồi giết người sao?" Tôi nhú mày hỏi, "Các anh đã phán đoán ra thời gian tử vong chưa?"

"Trong phòng bật điều hòa, nhiệt độ để ở mức 29°C." Bác sĩ Ngô Hưởng nói, "Xét đến việc nhiệt điều hòa không ổn định, mà thi thể được đặt ngay phía dưới cửa gió của điều hòa nên tôi cho rằng thi thể sẽ hạ nhiệt độ nhanh hơn so với điều kiện bình thường. Kết hợp với tình hình co cứng của thi thể và mức độ hóa đục của giác mạc, chúng tôi bước đầu phân tích nạn nhân tử vong vào lúc sau mười hai giờ đêm hôm qua."

"Điều đó có nghĩa là vào lúc sau nửa đêm sao?" Tôi nói.

Bác sĩ Ngô Hưởng gật đầu đáp: "Vào khoảng thời gian này, hai vợ chồng họ Lữ kể bên không ở nhà. Gia đình hàng xóm gần nhất cũng cách đây mười

mấy mét, bởi vậy cư dân sống lân cận đều không nghe thấy tiếng vật lộn hay kêu cứu."

"Vậy hung thủ đột nhập hiện trường bằng cách nào?" Tôi đứng ở cạnh cửa sổ đối diện với cửa chính, vén rèm cửa màu hồng rất dày lên, cánh cửa sổ đóng chặt, khung kim loại bảo vệ phía ngoài cửa sổ lành lặn nguyên vẹn.

"Điều tra cho thấy nạn nhân là người có tính cách hướng nội, không giao tiếp với người khác." Bác sĩ Ngô Hưởng nói, "Cạnh cửa sổ cũng không có vết nạy bẩy hoặc phá hoại. Bởi vậy hung thủ chỉ có thể ra vào bằng lối cửa chính."

"Tôi quan sát rồi, mặt bên ngoài của cửa lớn là cửa gỗ bình thường nhưng mặt bên trong lại là cửa chống trộm rất dày." Lâm Đào nhòm vào lỗ khóa chống trộm nhìn thật kỹ, rồi nói, "Cửa lớn không có vết nạy ép, phá hoại. Cửa gỗ phía ngoài cũng trong tình trạng bình thường."

"Vậy ai đã báo cảnh sát? Khi các anh vừa tới hiện trường thì tình hình hiện trường như thế nào?" Tôi hỏi.

Ngô Hưởng nói: "Một người đàn ông trung niên tên là Bao Lâm Ngạo sống cách đây chừng một trăm mét đã gọi điện báo án. Anh ta nói rằng bảy giờ sáng hôm nay, khi đi ngang qua ngõ này, anh ta phát hiện cửa phòng mở lớn, ngay từ cửa anh ta đã nhìn thấy tử thi nữ nằm cạnh chân tủ ti vi ở trong phòng. Bởi vậy anh ta gọi điện báo cảnh sát. Khi cảnh sát đến nơi thì chỉ thấy một mình người báo án đứng thò đầu vào trong."

"Hơn bảy giờ sáng mà ở đây vẫn chưa có người đi ngang qua sao?" Tôi vừa nhìn cửa lớn vừa hỏi.

"Nhịp sống của người dân miền Nam tương đối chậm rãi." Bác sĩ Ngô Hưởng cười cười, "Chín giờ họ mới đi làm, trên phố lúc tám giờ ở chỗ chúng

tôi vẫn chưa tắc đường. Vì vậy bảy giờ sáng được coi là rất sớm. Hơn nữa vùng này tương đối vắng vẻ, thông thường chỉ có những người sống xung quanh mới đi ngang qua. Ngõ ngách rối rắm, phức tạp nên hầu như sống ở gần cũng chưa chắc đi ngang qua ngõ này."

"Vậy hung thủ đột nhập vào hiện trường bằng cách nào?" Tôi nhắc lại câu hỏi khi này.

"Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn hung thủ ung dung bước vào nhà sau khi được sự cho phép của gia chủ." Bác sĩ Ngô Hưởng khẳng định.

"Một cô gái có tính cách hướng nội lại tùy tiện mở cửa cho người khác vào nhà lúc nửa đêm sao?" Tôi hỏi.

"Hơn nữa người đó còn là đàn ông." Bác sĩ Ngô Hưởng không những không trả lời câu hỏi của tôi, ngược lại anh còn nói để thêm. "Xét nghiệm tinh dịch trong âm đạo của nạn nhân cho kết quả dương tính."

"Anh đoán xem, liệu đó có phải người đàn ông mà hai vợ chồng họ Lữ trông thấy không?" Tôi hỏi.

"Ý anh là người quen sao?" Bác sĩ Ngô Hưởng hỏi, "Anh nói vậy thì tôi yên tâm rồi, ban đầu chúng tôi cũng cho rằng đây là vụ án mạng người quen gây án rất điển hình. Nói gì thì nói, thông thường đàn bà con gái sống một mình sẽ không mở cửa cho người lạ vào nhà mình lúc nửa đêm, hầu như thể nào họ cũng không mở."

Tôi đi một vòng quanh căn phòng, hiện trường rất nhỏ hẹp, cũng không có gì cần đặc biệt kiểm tra hay giám định. Tôi bước đến trước tấm ga trải giường màu hồng thì thấy ga giường khá ngay ngắn, phẳng phiu, trên giường trải tấm chăn mỏng, vỏ chăn cũng màu hồng.

"Thanh niên bây giờ đều thích bật điều hòa đắp chăn phải không?" Bác sĩ

Ngô Hưởng hỏi với giọng của lớp người già.

Tôi kéo chăn sang một góc, thấy ga giường rất sạch sẽ, đương nhiên cũng rất ngay ngắn.

"Chẳng lẽ hung thủ không cưỡng bức nạn nhân trên giường sao?" Tôi hỏi.

Bác sĩ Ngô Hưởng lắc đầu: "Chúng tôi đã kiểm tra đệm và ga trải giường rất kỹ, đúng là tất cả đều được trải phẳng một cách rất tỉ mỉ. Theo phân tích của chúng tôi, có lẽ nạn nhân bị cưỡng bức ngay gần tủ ti vi, quần áo ngủ của cô ta rơi vung vãi gần khu vực đó, trên áo ngủ còn dính máu. Vết máu không nhiều nhưng là vết dạng phun bắn, có lẽ áo ngủ nạn nhân bị cởi ra trước và vứt gần đó, sau đó nạn nhân mới bị đâm một nhát vào cổ. Đáng tiếc, vùng gần thi thể đã được lau dọn sạch sẽ nên không còn bất kỳ dấu vết nào."

"Điều đó cũng có nghĩa là bất kể cưỡng bức hay giết người thì những hành động đó đều được thực hiện ở vị trí cách xa ga giường phải không?" Tôi hỏi.

Bác sĩ Ngô Hưởng gật đầu.

"Vậy sao ở đây lại có máu?" Tôi cầm tấm chăn mỏng lên, nhìn mép chăn nhuộm đỏ máu.

"Ô! Chúng tôi không chú ý đến chỗ này." Bác sĩ Ngô Hưởng vội vàng nói, "Vị trí nguyên bản của tấm chăn này là ở trên giường, mà trên giường lại hoàn toàn sạch sẽ nên chúng tôi đã không kiểm tra kỹ. Nào, lấy mẫu máu trên chăn đi!"

"Không sao đâu! Người quen gây án lại còn để lại ADN, tôi nghĩ vụ án này có lẽ không khó phá giải lắm đâu." Tôi mỉm cười, "Các cảnh sát điều tra đã bắt đầu tiến hành điều tra rồi, việc xét nghiệm ADN chắc cũng mất chừng ba tiếng mới có kết quả. Chúng ta tranh thủ thời gian tiến hành giải phẫu tử

thì, cố gắng hoàn thành công việc trước khi bên xét nghiệm hoàn thành công việc của họ."

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Kiếp Phong Trần (3)

Tôi và Ngô Hưởng hợp lực khiêng thi thể lên bàn giải phẫu. Khi lật thi thể lại mới thấy khắp người nạn nhân đều có vết thương.

"Ô, khi ở hiện trường chỉ thấy phần lưng hoàn toàn lành lặn." Bác sĩ Ngô Hưởng nói, "Nhưng giờ lật lại mới thấy vết thương phủ khắp mình mẩy tử thi."

Vết thương phân bố ở nhiều chỗ trên thân thể nạn nhân, chủ yếu là các vết xuất huyết dưới da và vết trầy xước. Từ đây có thể thấy lúc còn sống nạn nhân đã trải qua quá trình giằng co, vật lộn kịch liệt với hung thủ. Chúng tôi tiến hành đo đạc, chụp ảnh, ghi chép từng vết thương, riêng công việc khám nghiệm sơ bộ bề mặt tử thi đã mất hơn một tiếng đồng hồ.

"Vết thương trầy xước trên người nạn nhân chủ yếu được hình thành trong quá trình vật lộn với hung thủ và cọ xát vào các đồ gia dụng trong phòng. Còn vết xuất huyết dưới da, chúng ta có thể thấy ngoại trừ một vài vết tím do va chạm với đồ đạc thì những vết còn lại đều tập trung ở chân tay, đây là vết thương do bị khống chế rất điển hình." Tôi nói.

"Tôi từng nghe bài giảng của anh, anh cho rằng khi trên cơ thể nạn nhân xuất hiện nhiều vết thương do khống chế, hơn nữa những vết thương đó rất rõ ràng thì có khả năng sức khống chế của hung thủ không đủ mạnh, thể lực chỉ ngang ngửa với nạn nhân, phải vậy không?" Bác sĩ Ngô Hưởng nói.

Tôi lặng lẽ gật đầu, lấy bông lau sạch cổ nạn nhân. Sau khi vết máu bám dọc theo cổ nạn nhân được làm sạch, da cổ dần dần hiện ra. Ngoại trừ vết

thương mở miệng rộng hoác nằm bên sườn cổ phải thì phần cổ nạn nhân còn có khá nhiều vết trầy da.

Tôi lật mí mắt nạn nhân lên, thấy không ít điểm xuất huyết liền nói: "Tồn tại hiện tượng ngạt thở, mọi người xem này, chấm xuất huyết rất rõ rệt. Điều này chứng tỏ hai vấn đề. Thứ nhất, kết hợp với vết thương ở cổ cho thấy hung thủ đã thực hiện động tác bóp siết cổ nạn nhân dẫn đến hiện tượng ngạt thở cơ học và có nguy cơ tử vong."

"Hả? Không phải tử vong do mất máu quá nhiều sao?" Lâm Đào ngạc nhiên hỏi.

"Vết hoen tử thi rất nhạt, con người và móng tay trắng bột, đây là đặc trưng của những tử thi tử vong do mất máu." Tôi nói, "Chứng tỏ trước khi bị cắt đứt huyết quản thì nạn nhân vẫn là một thực thể sống. Động tác bóp cổ này chỉ khiến nạn nhân rơi vào tình trạng ngạt thở và cùng lắm là hôn mê."

"Còn vấn đề thứ hai là gì?" Bác sĩ Ngô Hường hỏi.

Tôi nói: "Vấn đề thứ hai, việc hung thủ bóp cổ nạn nhân không làm nạn nhân tử vong chứng tỏ thể lực của hung thủ không tốt lắm, sức khống chế có hạn."

"Những vết trầy xước ở cổ cũng nói lên điều này." Bác sĩ Ngô Hường bổ sung.

Vết trầy xước ở cổ nạn nhân phân bố lộn xộn, những vết trầy xước rõ rệt chủ yếu nằm ở mé cổ trái. Vết trầy xước ở mé cổ trái có dạng vết dài, trong khi mé cổ phải có thêm vết thương hình bán nguyệt, rõ ràng đó là dấu móng tay.

"Các anh xem kìa, sao da bụng nạn nhân lại sáng ánh lên thế kia?" Lâm Đào hỏi.

Tôi nhìn lại phần da bụng của nạn nhân, nhưng không hề thấy hiện tượng gì khác thường. Thế là tôi đến gần góc mà Lâm Đào đang quan sát, quả nhiên có thể nhìn thấy một khoảng nhỏ trên da bụng ánh lên lấp lánh. Vị trí Lâm Đào đang đứng lùi về sau hơn, bởi vậy khi nhìn về phía thi thể thì chẳng khác nào đó là vị trí lấy được ánh sáng xiên, có thể thấy được chút phản xạ ánh sáng và vài chỗ da có khác biệt rất nhỏ.

Tôi lấy tăm bông thấm vùng da bụng ánh nhũ, rồi lấy que thử tinh dịch làm xét nghiệm nhanh, sau khi kiểm tra quả nhiên cho thấy chất ánh nhũ trên bụng nạn nhân là tinh thể của tinh trùng.

"Nhưng đã lấy được tinh dịch trong âm đạo của nạn nhân rồi, giờ lấy thêm ở bụng nữa cũng đâu có ý nghĩa gì?" Bác sĩ Ngô Hưởng thắc mắc.

Tôi nói: "Dẫu sao đó cũng là tinh dịch ở hai chỗ tương đối độc lập, bởi vậy tôi nghĩ cứ lấy đi xét nghiệm cho chắc chắn. Lỡ đâu xảy ra trường hợp bất thường thì sao?"

Vùng kín của nạn nhân không có vết thương rõ rệt, vết rách ở màng trinh là vết rách cũ.

Tôi bắt đầu tiến hành phẫu thuật phần cổ thi thể. Cơ cổ xuất huyết thành vạt rộng, cơ ức đòn chũm ở mé cổ bên phải đã đứt lìa, kết hợp với việc da cổ không có vết thử dao, cũng không có vết trầy xước, thì có lẽ nạn nhân bị đâm trong trạng thái cơ thể đã được cố định tại một chỗ, hung thủ lấy hung khí là vật sắc lười đơn đâm rách huyết quản.

"Nạn nhân và hung thủ trải qua quá trình vật lộn trong phạm vi rộng, nhưng nhát dao này lại tồn tại cô lập, và lại được tạo ra trong trạng thái đã cố định vị trí của cơ thể. Điểm này cho phép chúng ta tái hiện lại động tác của hung thủ." Tôi nói, "Đầu tiên hấn bóp cổ nạn nhân, làm nạn nhân hôn mê, sau đó dùng dao đâm rách động mạch cổ của nạn nhân."

"Hành vi gia cố sao?" Bác sĩ Ngô Hưởng hỏi.

Tôi gật đầu.

Bác sĩ Ngô Hưởng lắc đầu: "Xem ra tên hung thủ này khá 'giàu kinh nghiệm' đấy nhỉ!"

"Đúng vậy! Hành vi gia cố cho nạn nhân chết hẳn và hành vi quét dọn hiện trường..." tôi nói, "một mặt chứng tỏ có khả năng hung thủ và nạn nhân quen biết nhau, mặt khác chứng tỏ hung thủ có ý thức xóa dấu vết rất tốt, có khả năng hẳn là kẻ từng phạm tội, có tiền án tiền sự."

Qua khám nghiệm tử thi cho thấy khắp cơ thể và cơ quan nội tạng của nạn nhân xuất hiện triệu chứng thiếu máu, trong huyết quản gần như trống rỗng, đây đều là những đặc điểm điển hình của trường hợp tử vong do mất máu. Thông qua việc kiểm tra thức ăn trong dạ dày có thể chứng thực nạn nhân tử vong vào giữa đêm ngày 23.

"Giờ tôi lại có một nghi vấn." Tôi nói, "Chi bằng chúng ta đến hiện trường kiểm tra lại, sau đó đi gặp tổ chuyên án sau."

Lâm Đào thấy lạ hỏi: "Hiện trường đã được lau dọn sạch sẽ, phần lớn máu trên sàn nhà cũng được lau sạch, đã không còn dấu vết có giá trị giám định thì chúng ta quay lại đó làm gì?"

"Từ lượng máu bị mất trong cơ thể nạn nhân có thể thấy đúng là lẽ ra tại hiện trường phải có lượng máu lớn." Bác sĩ Ngô Hưởng nói, "Trong cơ thể người có 4.000ml máu, tôi thấy chỉ ít trên hiện trường phải có 1.000ml máu. Nhưng giờ trên hiện trường lại không có vết máu rõ rệt, mặc dù thông qua xét nghiệm máu tiềm ẩn đã tìm thấy vết máu, nhưng chỉ là lượng rất nhỏ. Điều đó chứng tỏ hung thủ đã quét dọn hiện trường rất cẩn thận, lau sàn nhà nhiều lần mới có thể khiến một lượng máu lớn như thế biến mất sạch trơn."

"Đúng là một kẻ phạm tội thậm trọng và tử tử." Trần Thị Vũ nói.

Tôi lắc đầu: "Có thể hẳn là kẻ thậm trọng, nhưng cũng có thể chỉ là hành động bảo sao làm vậy."

"Thế nào gọi là 'bảo sao làm vậy'?" Trần Thị Vũ hỏi.

Tôi lắc đầu: "Còn chưa dám chắc. Chúng ta mau trở lại hiện trường thì hơn."

Khi trở lại hiện trường chúng tôi thấy cảnh sát đã thu nhỏ phạm vi quây rào cảnh báo đến tận cửa phòng hiện trường để giúp người dân xung quanh đi lại được thuận tiện hơn vì dấu sao thi thể cũng đã được chuyển sang nhà xác. Sợi dây cảnh báo buông thông vây quanh cửa lớn, hai cảnh sát dân sự mang hai chiếc ghế ra ngồi ngoài cửa.

Tôi bước đến gần trình thể công tác, rồi vén dây cảnh báo bước vào hiện trường.

"Hiện trường không còn vết máu nào đúng không?" Tôi hỏi bác sĩ Ngô Hưởng.

Bác sĩ Ngô Hưởng gật đầu.

Tôi nói: "Cổ nạn nhân có vết rách lớn, vậy thì nhất định sẽ có lượng máu lớn đọng xung quanh cổ tạo thành vũng. Hơn nữa tử tử vì chỗ gần cổ nạn nhân phải có rất nhiều vết máu dạng tia. Nhưng chúng ta đến hiện trường lại không hề nhìn thấy vũng máu hay tia máu nào, điều đó nói lên vấn đề gì?"

Bác sĩ Ngô Hưởng nói: "Thứ nhất, hung thủ có lẽ đã di chuyển thi thể, như vậy hẳn mới có thể lau sạch được cả những góc chết trên sàn nhà. Thứ hai, hung thủ không chỉ lau sàn nhà mà còn lau sạch cả những vết máu bắn lên tử tử vì."

"Rất đúng!" Tôi giơ ngón tay cái lên khen, rồi hỏi tiếp, "VẬY hai hành vi đó nói lên vấn đề nào khác?"

Bác sĩ Ngô Hưởng chưa hiểu rõ ý tôi, lơ mơ lắc đầu.

Tôi nói: "Thứ nhất là vấn đề về thi thể. Nếu thi thể bị di chuyển thì vị trí ban đầu của vết tinh dịch mà bụng nạn nhân đè lên thực ra vô cùng có ý nghĩa. Rất có khả năng hung thủ đã xuất tinh trên bụng nạn nhân, sau đó vì muốn lau nhà nên hắn đã lật ngược thi thể lại."

"Đúng rồi!" Bác sĩ Ngô Hưởng nói, "Ban đầu tôi cho rằng thi thể nằm sấp thì vết tinh dịch trên bụng không có ý nghĩa gì."

Tôi nói tiếp: "Thứ hai, chúng ta đều biết lau dọn hiện trường chủ yếu là xóa sạch dấu vết hung thủ để lại, chứ không phải xóa sạch vết máu. Hành vi hung thủ lau sàn nhà là để xóa hết dấu vết, nhưng hành vi lau tủ ti vi thì tôi không thể nào lý giải được. Trong tủ ti vi không hề có vật gì, theo lý mà nói hung thủ sẽ không động chạm vào đó, càng không cần thiết phải lau sạch những vết máu bắn lên đó."

Bác sĩ Ngô Hưởng nghiêng đầu suy nghĩ.

Tôi nói tiếp: "Vết tinh dịch lưu lại là vật chứng dấu vết còn có ý nghĩa chứng minh hơn cả vân tay hay dấu chân, thế mà hung thủ lại ngang nhiên lưu nó lại hiện trường, không hề làm bất cứ động tác gì để che giấu. Tôi cảm giác sai lầm sơ đẳng này của hung thủ vô cùng không đồng nhất với hành vi hẩn tĩ mĩ quét dọn hiện trường."

"Anh muốn nói gì?" Trần Thi Vũ sốt ruột xen ngang lời tôi.

Tôi mỉm cười không đáp, đi thẳng đến cạnh giường, giở tấm chăn mỏng ra, quan sát thật kỹ vết máu nhuộm đỏ mép chăn, lấy tay sờ nhẹ thì phát hiện vết máu đã khô từ bao giờ.

Tôi thay găng tay khác, đặt tấm chăn giường mỏng đó lên bàn, rồi quan sát tỉ mỉ tấm ga giường màu hồng. Ga giường rất sạch sẽ, không hề có bụi bẩn, lông tóc hay vết máu.

Tôi đứng dậy, nhìn tứ phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chiếc máy vi tính đặt trên bàn làm việc.

"Các anh đã động vào máy vi tính chưa?" Tôi hỏi.

Bác sĩ Ngô Hường lắc đầu đáp: "Một điều tra viên của chúng tôi xem qua một lát, chỉ là màn hình nền đơn giản, không mở bất kỳ chương trình nào."

"Vậy trước khi xem máy vi tính, các anh có tiến hành giám định dấu vết với chuột và bàn phím máy vi tính không?" Tôi hỏi.

Bác sĩ Ngô Hường lắc đầu đáp: "Hình như không!"

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, Lâm Đào đã giơ đèn chiếu sáng đa tần bắt đầu tiến hành giám định bàn phím và chuột máy vi tính. Tôi đứng bên cạnh yên lặng chờ đợi.

Bác sĩ Ngô Hường nói: "Làm việc này liệu có ý nghĩa gì không? Anh xem, hung thủ vào cửa là cưỡng bức nạn nhân, giết người, sau đó còn bỏ công sức lau sạch hiện trường, hẳn làm gì còn thời gian lên mạng?"

Tôi không đáp. Một lát sau, Lâm Đào ngẩng đầu lên, vẻ mặt ủ rũ: "Có thể nhìn thấy dấu vân tay còn mới, nhưng đã bị găng tay gạc làm mờ hết đặc điểm đặc trưng nên không còn giá trị giám định."

"Đó là dấu vân tay của nạn nhân phải không?" Bác sĩ Ngô Hường hỏi, "Dấu găng tay gạc sao? Phải dấu găng tay của cảnh sát điều tra chúng tôi không?"

"Đúng vậy!" Lâm Đào trả lời, "Có khả năng chính điều tra viên đã xóa mất dấu vân tay trên chuột máy vi tính, nhưng dấu vân tay đó là của nạn nhân hay của hung thủ thì giờ không cách nào xác định được nữa."

Tôi nhú mày suy nghĩ một lát, rồi mắt chợt bừng sáng, tôi nói: "Nhanh lên! Mau giám định dấu vân tay lưu lại trên nút nguồn của máy vi tính!"

"Không phải chứ? Tôi có một thắc mắc." Bác sĩ Ngô Hưởng nói, "Sao anh cứ gấp gáp muốn lấy dấu vân tay trên máy vi tính thế? Liệu nó có ý nghĩa đặc biệt gì không?"

"Chẳng có ý nghĩa đặc biệt gì cả, tôi chỉ muốn cố gắng tìm kiếm tất cả chứng cứ có thể có mặt tại hiện trường thôi!" Tôi nói.

Bác sĩ Ngô Hưởng nói: "Hiện trường đã có vết tinh dịch rồi còn gì? Còn vật chứng nào đầy sức chứng minh hơn cả tinh dịch của hung thủ sao?"

"Nhiều lúc cũng rất khó nói lắm." Tôi thùng thảng đáp, "Ví như nạn nhân là gái bán hoa thì vết tinh dịch kia phỏng còn giá trị gì."

"Nhưng vì sao anh lại có hứng thú với chiếc máy vi tính đó thế?" Bác sĩ Ngô Hưởng vẫn chưa thỏa mãn hỏi dồn.

Tôi đáp: "Ngay từ đầu tôi đã thấy rất lạ, vì sao máy vi tính và ti vi ở hiện trường lại đều trong trạng thái mở?"

"Thanh niên thời nay vừa xem ti vi vừa nghịch máy vi tính có gì không bình thường sao?" Bác sĩ Ngô Hưởng phản vấn.

Tôi nói: "Nếu quả thật là vậy thì nạn nhân phải xoay hướng bàn làm việc lại mới phải, như thế sẽ thuận tiện hơn. Nhưng với cách bày biện đồ đạc tại hiện trường, nếu ngồi ở bàn làm việc xem máy vi tính thì sẽ quay lưng lại ti vi, muốn xem ti vi phải xoay người lại, vậy không mệt sao? Mà lúc nửa đêm

nửa hôm nếu bảo rằng xem ti vi rồi ngủ quên không tắt thì còn giải thích được, nhưng cả máy vi tính và ti vi đều không tắt, đều đang sử dụng, vậy thì không thể nào giải thích được. Đặc biệt là như anh nói khi này máy vi tính không mở bất kỳ chương trình nào, vậy thì vì sao nạn nhân không tắt máy mà để ở trạng thái màn hình chờ? Điều này rất không bình thường, nó chính là một điểm đáng nghi vấn."

"Theo ý anh, thực ra hung thủ mới là người bật máy vi tính sao?" Bác sĩ Ngô Hưởng nói, "Sử dụng máy vi tính xong, hung thủ tắt hết các chương trình mà mình vừa mở sao? Lại có một kẻ phạm tội sau khi giết người còn rảnh rang ngồi xem máy vi tính mà dương dương tự đắc ư?"

"Lấy được một dấu vân tay của ngón trỏ." Lâm Đào đứng dậy và nói, "Tôi đã kiểm tra cẩn thận dấu vân tay của người chết rồi, hiện tại thấy dấu vân tay ngón trỏ đó không phải của nạn nhân."

"Hay lắm!" Tôi cười đắc ý, rồi quay sang nói với bác sĩ Ngô Hưởng, "Thực ra hung thủ không hề rảnh rang hay dương dương tự đắc đâu! Thế này vậy, hai chúng ta cá cược với nhau một ván xem sao."

"Cá cược chuyện gì?" Trần Thi Vũ tò mò nói xen ngang.

Tôi nói: "Tôi cá rằng lịch sử tìm kiếm trên công cụ tìm kiếm của máy vi tính vẫn chưa bị xóa đi, mà trang web gần nhất bị đóng lại có lẽ là tìm 'Cách xóa dấu vết sau khi giết người'."

Bác sĩ Ngô Hưởng lắc chuột với vẻ mặt hoài nghi, rồi mở lịch sử tìm kiếm trên công cụ tìm kiếm ra.

"Làm cách nào để rửa sạch vết máu?', 'Giết người xong cần làm gì?'... Thần kỳ quá!" Bác sĩ Ngô Hưởng thốt lên kinh ngạc, "Sao anh biết? Lẽ nào chỉ dựa vào việc máy vi tính và ti vi cùng bật mà đoán ra sao?"

"Đương nhiên không chỉ dựa vào điều này." Tôi đáp, "Điểm đáng nghi quan trọng nhất phải kể đến là từ việc khám nghiệm tử thi."

KỂ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vụ Án Thứ 11 - Kiếp Phong Trần (4)

"Nghĩ vấn đầu tiên nảy sinh từ bản thân thi thể." Tôi ngồi gần bàn họp rộng lớn ở tổ chuyên án và nói, "Vết thương trên thi thể nạn nhân phân bố rất rộng, chứng tỏ lực khống chế của hung thủ rất yếu. Điều đó khiến chúng tôi nghĩ đến ba đối tượng là người già, trẻ vị thành niên và phụ nữ. Từ động cơ gây án là cưỡng bức nạn nhân thì có thể loại trừ khả năng hung thủ là phụ nữ. Vậy rốt cuộc hung thủ là người già hay trẻ vị thành niên? Nửa đêm khuya khoắt, liệu một cô gái có thể cho phép một ông già vào nhà mình không?"

"Không thể loại trừ khả năng đó." Trưởng phòng cảnh sát thành phố Lê Kiêu họ Cường đáp, "Qua điều tra giai đoạn đầu cho thấy nạn nhân là gái điểm ngầm."

"Điểm ngầm?" Tôi hơi bất ngờ. Nhìn bức ảnh thuần khiết treo phía trên rèm cửa thực sự không thể liên tưởng đến cụm từ khó nghe "gái điểm ngầm".

"Nạn nhân Dương Yến khi còn sống làm tại công ty mang danh 'công ty người mẫu', nhưng thực chất là hành nghề mại dâm." Trưởng phòng Cường nói, "Dương Yến ở nông thôn, bố mất từ khi còn nhỏ, một mình mẹ cô ta nuôi cô ta khôn lớn. Nhưng hai năm trước, mẹ cô ta lại mắc chứng thấp tim, nguy hiểm đến tính mạng. Vì phải kiếm tiền cho mẹ chữa bệnh nên Dương Yến lên thành phố làm việc, nào ngờ lại bị bọn tú bà lừa vào ổ mại dâm trá hình và từ đó tiến hành hoạt động mại dâm. Nhờ có chút nhan sắc nên Dương Yến nhanh chóng trở thành con át chủ bài của công ty 'người mẫu' nọ. Có điều Dương Yến là người nội tâm và rất cứng đầu nên cô chỉ tiếp những đối tượng khách cố định, người lạ nhất định không tiếp, nếu có thì thu phí rất

cao."

"Trong những vị khách cố định của cô ta có người nào là đàn ông lớn tuổi không?"

Trưởng phòng Cường giở sổ ghi chép rồi đáp: "Hiện tại, căn cứ vào tài liệu điều tra thì không có đối tượng nào như vậy, nhưng cũng không loại trừ trường hợp chúng tôi đã bỏ sót đối tượng."

"Tôi nghĩ đối tượng mình cần tìm lại chính là đối tượng mình bỏ sót thì trùng hợp quá." Tôi nói, "Tổ điều tra hình sự đã nắm được toàn bộ danh sách khách mại dâm cố định của Dương Yến thì chúng ta cũng nên tin tưởng họ."

Viên cảnh sát điều tra gật đầu đồng tình.

Tôi nói tiếp: "Ngay sau đó, khi chúng tôi kiểm tra lại hiện trường một lần nữa thì đã chứng thực được điều mà tôi nghi ngờ. Khi hung thủ tiến hành dọn dẹp hiện trường, hẳn không chỉ lau sạch dấu vết mình có khả năng để lại mà ngay cả vết máu bắn xung quanh cũng được chùi sạch như li như lau. Hành vi này khiến tôi nghĩ đây không phải động tác của kẻ phạm tội sành sỏi xóa dấu vết, ngược lại đó là động tác của một đối tượng vị thành niên chưa từng trải qua chuyện đời bắt chước cách xóa dấu vết sau khi phạm tội."

"Đây chỉ là suy đoán thôi phải không?" Trưởng phòng Cường hỏi.

Tôi mỉm cười, ra hiệu bảo anh bớt lo lắng và sốt ruột, rồi nói: "Lúc đó tôi chợt nhớ lại một vấn đề mà mình vẫn chưa giải quyết được khi lần đầu đến kiểm tra hiện trường, đó chính là vết máu trên mép chăn. Tấm chăn đó ở trên giường, trong khi vị trí giết người nguyên bản là ở cạnh tủ ti vi, vậy tại sao mép chăn lại nhuộm máu?"

"Thi thể bị di chuyển xuống gần tủ ti vi sao?"

"Không phải vậy!" Tôi nói, "Ga giường không có dấu hiệu bị nhàu, vì vậy trên giường không phải hiện trường đầu tiên. Mà đã không di chuyển thi thể từ trên giường xuống đất thì chỉ còn lại khả năng tấm chăn được di chuyển từ chỗ nạn nhân lên giường."

"Ý anh muốn nói lúc trước khi vật lộn với hung thủ, nạn nhân luôn đắp tấm chăn đó trên người sao? Hay nó vốn ở dưới đất?" Trưởng phòng Cường nói.

Tôi lắc đầu: "Trên người nạn nhân có rất nhiều vết trầy xước nên chắc chắn cô ta không đắp chăn khi vật lộn với hung thủ. Mà trên chăn không có vết máu bắn lên, điều đó chứng tỏ không phải ngay từ đầu tấm chăn đã nằm trên mặt đất. Chính vì thế tôi cho rằng hung thủ đã phủ chăn lên người nạn nhân sau khi hấn cắt đứt động mạch cổ của nạn nhân."

"Che đậy tử thi sao?" Trưởng phòng Cường cau mày nói, "Thế vì sao hấn lại mang tấm chăn về giường?"

"Đúng! Đây chính là vấn đề cốt lõi." Tôi nói, "Sau khi giết người xong, hấn dùng chăn đắp lên thi thể, nhưng trước khi rời đi, hấn lại mang chăn đặt lại lên giường. Cùng lúc đó, không biết mọi người có để ý đến ga giường tại hiện trường không?"

Nói xong, tôi mở file ảnh chụp tấm ga tại hiện trường trên máy chiếu.

"Rất sạch sẽ." Trưởng phòng Cường nói.

Tôi gật đầu: "Trên chăn có máu, chăn lại để trên giường nhưng máu trên chăn lại không thấm lên ga trải giường, vì sao vậy?"

"Đúng rồi! Sao tôi không nghĩ đến điều này nhỉ?" Bác sĩ Ngô Hưởng nói chen ngang.

Tôi nói: "Chỉ có một khả năng thôi, chính là khi tấm chăn được mang trở lại giường thì vết máu ở mép chăn đã khô."

"Khô ư? Bao nhiêu máu thế, chỉ ít phải cần một tiếng mới khô hết được." Bác sĩ Ngô Hưởng nói.

Tôi gật đầu: "Cũng tầm đó. Giờ lại nảy ra một vấn đề, trong thời gian hơn một tiếng đồng hồ đó, hung thủ đã làm gì?"

"Hắn lau dọn hiện trường." Bác sĩ Ngô Hưởng đáp.

Tôi lắc đầu: "Không phải! Hiện trường được dùng nước rửa trôi, sau đó dùng cây lau nhà lau sạch, nhưng tấm chăn đó không hề bị dính vết nước bẩn hoặc vết máu hòa tan với nước ngấm vào. Điều đó chứng tỏ, trước khi hung thủ lau dọn hiện trường, tấm chăn đã được mang trở lại giường."

"Vậy hung thủ làm gì trong thời gian đó?" Trưởng phòng Cường hỏi.

Tôi đáp: "Ban đầu tôi cũng nghĩ mãi không thông, nhưng sau đó đến hiện trường thấy ti vi và máy tính, rồi nhớ lại lúc trước nghe nói ti vi và máy tính cùng ở trong trạng thái đang bật. Căn cứ vào điểm nghi vấn này, tôi cho rằng rất có khả năng hung thủ lên mạng. Nhưng hắn lên mạng làm gì? Chỉ có một đáp án: Lên mạng tìm cách xóa dấu vết!"

"Cường bức, giết người, che đậy thi thể, lên mạng tìm cách xóa dấu vết, tung chăn ra, quét dọn hiện trường." Trưởng phòng Cường nói, "Tôi rất tán đồng với quá trình anh tái hiện lại hiện trường. Nhưng vì sao khi quét dọn hiện trường, hắn phải mang chăn trở lại giường?"

"Rất đơn giản!" Tôi nói, "Vì tấm chăn phủ trên sàn nhà sẽ che mất một phần vết máu, khiến hắn không thể lau dọn sạch sẽ hết được."

"Vậy thì quá trình tái hiện lại hiện trường của anh nói lên điều gì?" Bác sĩ

Ngô Hưởng hỏi.

Tôi nói: "Điểm then chốt của quá trình này là lên mạng tìm cách xóa bỏ dấu vết, sau đó bắt buộc thực hiện, dẫn đến hình thành hành động hoàn toàn vô nghĩa là lau dọn sạch sẽ mọi vết máu. Hành vi này cho thấy sau khi hung thủ giết người xong, hắn không biết làm thế nào, từ đó chứng tỏ hắn không hề có kinh nghiệm xóa dấu vết, hơn nữa tâm lý và trí tuệ còn chưa trưởng thành. Nói cách khác, nhiều khả năng hung thủ là trẻ vị thành niên!"

"Trẻ vị thành niên?" Bác sĩ Ngô hỏi, "Nhưng vì sao trẻ vị thành niên lại đi cưỡng bức? Sao có thể khiến nạn nhân mở cửa cho mình vào?"

"Chẳng lẽ chúng tôi đã bắt nhầm đối tượng rồi sao?" Trưởng phòng Cường dăm chiêu thốt ra một câu.

"Các anh đã bắt người rồi ư?" Tôi ngạc nhiên.

Trưởng phòng Cường gật đầu: "Sau khi xét nghiệm ra ADN chứa trong tinh dịch lấy từ âm đạo nạn nhân, rồi tiến hành so sánh trên mạng, chúng tôi nhanh chóng phát hiện tinh dịch đó đồng nhất với một đối tượng từng bị xử phạt. Mà người này lại chính là một trong những khách hàng trong sổ danh sách khách mại dâm cố định của Dương Yến. Tình cờ hơn nữa anh ta cũng chính là người báo cảnh sát về việc Dương Yến bị sát hại, Bao Lâm Ngạo. Khi đó chúng tôi cho rằng sở dĩ anh ta báo án là vì anh ta vừa ăn cắp vừa la làng. Bị bắt đến đồn cảnh sát rồi, anh ta vẫn một mực kêu oan. Bao Lâm Ngạo thừa nhận mười một giờ đêm ngày 23, anh ta đến nhà Dương Yến theo như hai bên đã hẹn trước và quan hệ tình dục, sau đó anh ta trả Dương Yến hai ngàn tệ và rời khỏi nhà cô ta. Thời gian lúc anh ta rời đi là mười hai giờ đêm."

"Căn cứ vào thời gian tử vong, khoảng thời gian này Dương Yến chưa chết." Bác sĩ Ngô Hưởng nói, "Theo điều tra hiện tại cho thấy có lẽ nạn nhân

tử vong vào khoảng từ một đến hai giờ sáng."

"Trọng điểm là Bao Lâm Ngạo từng có tiền án tiền sự." Tôi nói, "Một là anh ta đã lớn tuổi, hai là anh ta từng phạm tội, nên chắc chắn anh ta sẽ không thực hiện những hành vi ấu trĩ như những hành vi xuất hiện tại hiện trường. Vì thế có lẽ đúng là anh ta đã bị oan thật."

"Vậy thì bước tiếp theo chúng ta nên điều tra như thế nào?" Trưởng phòng Cường hỏi.

Tôi sờ cằm đáp: "Tại sao trẻ vị thành niên lại muốn thực hiện vụ án hiếp dâm? Điều này làm tôi đột nhiên nhớ lại một vụ trong chuyên án 'Kẻ dọn rác' mà chúng tôi đang điều tra vào tuần trước."

"Hả? Anh kể tôi nghe xem." Trưởng phòng Cường hứng thú hỏi.

Tôi nói: "Vụ án thứ năm trong chuyên án 'Kẻ dọn rác' xảy ra một tuần trước khác với những vụ đã xảy ra trước đây, có một nhân chứng đã tận mắt chứng kiến cả quá trình hung thủ sát hại nạn nhân. Các anh có biết cậu bé nhân chứng tên Cầu Đản đó vì sao lại chứng kiến được tất cả màn này không?"

Mọi người đều lắc đầu.

Tôi nói: "Cậu bé nghe thấy giọng phụ nữ trong phòng liền cho rằng nạn nhân đang chơi gái, nên muốn xem trộm."

"Xem trộm?" Trưởng phòng Cường ngạc nhiên thốt lên, "Ý anh nói là rất có thể nguyên nhân gây ra vụ án này cũng do hành vi xem trộm sao?"

Tôi gật đầu: "Tôi đã xem ảnh hiện trường lúc ban đầu, rèm cửa sổ tại hiện trường không kéo kín hoàn toàn. Cũng có nghĩa là nếu đứng sau nhà thì có thể chứng kiến mọi việc diễn ra trong phòng. Thêm vào đó, khi trẻ vị thành

niên gây án thì đại đa số là vì bị kích thích bởi một tình huống đặc biệt, chúng không có âm mưu, chỉ nhất thời nổi hứng giết người."

"Bây giờ dường như tôi đã hiểu vì sao anh lại kiên quyết lấy tinh dịch trên bụng nạn nhân rồi!" Bác sĩ Ngô Hưởng nói.

Tôi giờ đồng hồ đeo tay lên nói: "Chắc giờ này cũng sắp có kết quả xét nghiệm ADN rồi, chi bằng chúng ta tranh thủ thời gian tiến hành điều tra những đối tượng vị thành niên là con trai ở độ tuổi mười ba, mười bốn. Mà hẳn đã có điều kiện đến hiện trường nhìn trộm hoạt động bán dâm đang xảy ra qua ô cửa sổ, điều đó chứng tỏ hẳn có điều kiện đi ngang qua cửa sổ. Khu dân cư ở đây tương đối khép kín, bởi vậy nghi phạm này chắc chắn sống cách xung quanh hiện trường không xa, phạm vi khoanh vùng không lớn đâu!"

"Nếu nói vậy thì tôi lại nghĩ đến một manh mối." Một viên cảnh sát điều tra đột nhiên nói, "Đối tượng ở gần hiện trường nhất, phù hợp với điều kiện anh vừa nêu nhất chính là hai cậu con trai sinh đôi của vợ chồng họ Lữ ở kế bên nhà nạn nhân. Theo như vợ chồng họ Lữ nói, buổi tối hôm đó, từ mười một giờ đêm đến sáu giờ sáng hôm sau, họ đều ở khu phố đi bộ bán đồ ăn khuya. Vì muốn chứng thực lời hai vợ chồng nói, chúng tôi đã hỏi những người dân sống gần khu phố đi bộ. Đúng như lời họ nói, họ đã bán đồ ăn đêm, có điều những người được hỏi nói rằng họ chỉ nhìn thấy một trong hai cậu con trai song sinh của hai vợ chồng, chứ không có ấn tượng cả cặp song sinh đều ở đó. Khi ấy tôi nghĩ hai đứa trẻ mới mười lăm tuổi, vẫn đang trong độ tuổi ham chơi, nên nếu có chạy đi chơi đâu đó cũng là điều rất bình thường, bởi vậy tôi cũng không chú ý đến chi tiết này lắm."

"Điều đó có nghĩa là không chỉ một trong hai cậu con trai song sinh của vợ chồng họ Lữ có thời gian gây án mà hai vợ chồng họ còn nói dối chúng ta về chuyện này?" Trưởng phòng Cường nói, "Kết hợp với những phân tích khi này của trưởng khoa Tần, một trong hai cậu con trai song sinh có khả năng là nghi phạm rất lớn. Chúng ta tranh thủ thời gian, hành động nhanh chóng, thận

trọng thẩm tra."

"Đợi chút!" Tôi nói, "Bây giờ xem ra chúng ta phải đối mặt với một vấn đề khá nan giải, nếu hai cậu bé đó là cặp song sinh cùng trứng, vậy ADN của chúng sẽ hoàn toàn giống nhau."

"Giống nhau thì bắt cả hai." Trưởng phòng Cường nói, "Nếu kết quả so sánh cho thấy ADN mang đi kiểm tra trùng khớp với ADN của cặp song sinh, thì chính là chúng rồi còn gì, chúng còn thoát khỏi chế tài pháp luật được sao?"

"Không thể nói vậy được!" Tôi phản bác, "Dù ADN trùng khớp nhưng không thể chứng minh chính xác ai là hung thủ thì căn cứ vào nguyên tắc suy đoán vô tội, cả hai đứa trẻ đều được phán định là vô tội."

Mọi người đều rầu rĩ yên lặng.

Chỉ mình Lâm Đào hớn hờ giơ thẻ lấy dấu vân tay lên cao, nói: "May nhờ trưởng khoa Tần của chúng ta cẩn thận và giỏi tiên liệu mọi chuyện, cũng may nhờ thiết bị lấy dấu vân tay của tôi cực kỳ hiện đại nên tôi đã lấy được dấu vân tay để lại trên nút nguồn của máy vi tính tại nhà nạn nhân. Căn cứ theo phân tích lúc trước, có lẽ dấu vân tay này là dấu vân tay mà hung thủ để lại trên nút nguồn."

Cả phòng reo mừng hớn hờ.

Trưởng phòng Cường làm động tác ra hiệu cho mọi người giữ yên lặng, rồi nói: "Tổ một lập tức tiến hành lấy dấu vân tay ngón trỏ của hai nghi phạm để so sánh với dấu vân tay mà trưởng khoa Lâm lấy được trên nút nguồn máy vi tính. Song sinh thì trốn thoát khỏi lưới pháp luật được sao? Dấu vân tay của cặp song sinh đó chắc chắn không thể giống nhau được!"

*

Lữ Văn và Lữ Võ là anh em song sinh cùng trứng nhưng tính cách khác nhau một trời một vực. Lữ Văn nho nhã, điềm tĩnh, chăm chỉ học hành bao nhiêu thì Lữ Võ phù phiếm, hoang dại và lười nhác bấy nhiêu. Cùng học một lớp nhưng thành tích của hai anh em khác nhau hoàn toàn. Cả hai vừa cùng trải qua kỳ thi lên cấp ba, một người thì đỗ vào trường điểm của thành phố, còn người kia đành vào học trường dạy nghề.

Trước khi có kết quả đối chiếu ADN, dấu vân tay đã chứng minh Lữ Võ chính là hung thủ của vụ án này. Tuy cậu ta léo mép biện hộ rằng mình đến nhà chị Dương Yến nghịch máy vi tính nên mới để lại dấu vân tay trên nút nguồn, nhưng khi tinh dịch trên bụng nạn nhân Dương Yến đồng nhất với cậu ta thì cậu ta không còn gì để nói.

Tối ngày 23 tháng 7, hai vợ chồng họ Lữ dắt hai cậu con trai đi bày hàng, nhưng chưa đầy nửa tiếng sau, Lữ Võ đã than mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi. Hai vợ chồng họ Lữ bó tay với cậu con trai ngang bướng này nên bảo cậu ta về nhà ngủ sớm, không được chạy lung tung.

Mười một giờ ba mươi phút, khi Lữ Võ đi ngang qua nhà Dương Yến, cậu ta cảm thấy có bóng người lấp loáng phản chiếu trên khung cửa sổ, thế là cậu ta ghé mắt vào xem trộm.

"Cảnh xuân" trong phòng khiến cậu thiếu niên vừa chập chững bước vào tuổi thanh xuân nảy sinh khao khát.

Sau khi người đàn ông trong phòng rời đi, Lữ Võ đấu tranh tư tưởng kịch liệt một hồi lâu, cuối cùng quyết định thử một lần xem sao. Để đề phòng bị Dương Yến đuổi ra khỏi phòng, cậu ta chạy về nhà lấy một con dao găm giắt vào người.

Đúng mười hai giờ đêm, Lữ Võ gõ cửa nhà Dương Yến. Dương Yến rất cảnh giác không ra mở cửa mà chỉ ghé nhìn qua mắt mèo trên cánh cửa, hỏi

vọng ra xem vì sao cậu bé hàng xóm lại đến nhà mình vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này.

Lữ Võ giả bộ lo lắng nói rằng mẹ mình đang bị bệnh, trong khi bố và anh trai lại không có nhà nên muốn nhờ Dương Yến sang xem giúp. Dương Yến biết thường ngày cặp vợ chồng hàng xóm kể bên luôn tươi cười chào hỏi mình, họ không phải kẻ xấu, thêm vào đó cậu bé mới lớn đứng ngoài cửa trông có vẻ chẳng có gì đáng sợ cả, thế là cô quyết định mở cánh cửa chống trộm vừa dày vừa nặng.

Lữ Võ phóng vút vào nhà, nhanh tay khóa trái cửa lại, yêu cầu Dương Yến đối đãi với mình giống như vừa đối đãi với người đàn ông khi nãy. Đầu tiên Dương Yến cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng sau đó cô then quá hóa giận mới mắng cậu ta rằng Lữ Võ hư đốn, không chỉ nhìn trộm người khác mà còn dám yêu cầu người khác làm chuyện đáng xấu hổ.

"Miệng còn hôi mùi sữa như cậu đang nghĩ gì trong đầu thế?" Câu nói này đã khiến Lữ Võ bùng bùng lửa giận.

Ngay sau đó, Lữ Võ và Dương Yến xảy ra cuộc ẩu đả kịch liệt, cuối cùng Dương Yến thua cuộc.

Sau khi siết cổ Dương Yến khiến cô hôn mê, Lữ Võ liền giật tung quần áo của cô ra. Vì chưa có kinh nghiệm nên thử đi thử lại nhiều lần vẫn không được. Thế là cậu ta liền thủ dâm trước cơ thể trần trụi của Dương Yến.

Vừa xong việc thì Dương Yến có vẻ hơi tỉnh lại, Lữ Võ sợ chuyện bại lộ, cậu ta đột nhiên nhớ đến con dao găm mình giấu sẵn trong người, liền rút dao đâm thẳng vào cổ Dương Yến. Chẳng ngờ vừa đâm, máu đã phun cao vút, Lữ Võ sợ tái mặt, cậu ta vội vàng giật tấm chăn trên giường phủ lên thi thể.

Lữ Võ vào phòng vệ sinh rửa tay thật sạch, cậu ta lóng ngóng không biết

nên làm gì tiếp theo. Thế là cậu ta bật máy vi tính, lên mạng tìm cách trốn thoát khỏi chế tài pháp luật sau khi phạm tội.

Cuối cùng, cậu ta làm theo cách trên mạng hướng dẫn, quét dọn vết máu tại hiện trường thật sạch sẽ, rồi rời khỏi nhà Dương Yến.

Sáng hôm sau, khi trở về nhà, hai vợ chồng họ Lữ phát hiện vết máu trên quần áo mà con trai vừa thay ra. Họ vội vàng giặt sạch, vừa mới làm xong thì nghe thấy tiếng ồn ã. Trong lòng họ đã có sẵn đáp án. Trước khi cảnh sát đến nơi, họ bàn bạc kế sách với nhau rồi cuống cuồng trèo lên giường giả vờ ngủ say.

*

"Đối tượng phạm tội đang trẻ hóa dần khiến người ta vừa kinh ngạc vừa lo lắng." Tôi lắc đầu, "Trước đây có vụ án cậu bé trai cưỡng hiếp bé gái nhỏ tuổi, giờ lại tiến triển luôn thành bước cưỡng hiếp, rồi giết người."

"Còn tôi lại không thể hiểu nổi hai đứa bé sống chung dưới một mái nhà, học chung dưới một mái trường mà lại hình thành nên hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. Hai đứa trẻ đó là anh em sinh đôi, theo lý thuyết gen thì lẽ ra hai đứa trẻ đó phải có tính cách tương tự nhau mới đúng chứ? Điều đó làm tôi thực sự hoài nghi câu Tam tự kinh 'Nhân chi sơ, tính bản thiện' rồi đấy!" Trần Thi Vũ thốt lời cảm thán.

* Nhân chi sơ, tính bản thiện: có ý nghĩa là Con người sinh ra bản tính ban đầu vốn thiện và tốt lành, khi lớn lên, do ảnh hưởng của đời sống xã hội mà tính tình trở nên thay đổi, tính ác có thể phát sinh, do đó cần phải luôn được giáo dục, giữ gìn và rèn luyện cho đời sống lành mạnh thì tính lành mới giữ được và phát triển, để tính dữ không có điều kiện nảy sinh.

"Bất kể thế nào thì cũng phá được án rồi." Lâm Đào mạnh tay đóng cửa

xe cảnh sát, quay sang nói với Hàn Lượng, "Mau chạy thôi! Mau chạy khỏi thành phố này. Thành phố Lệ Kiều là một trong những thành phố mà tôi không thích nhất."

"Vì sao?" Trần Thi Vũ hỏi, "Tôi cảm thấy thành phố này mang đậm phong vị cổ xưa, tiết tấu cuộc sống thong thả, chậm rãi, cảnh đẹp hữu tình. Tôi dự định sau này nghỉ hưu sẽ về đây dưỡng già đấy!"

"Cô mới mấy tuổi đầu mà đã nghĩ đến chuyện nghỉ hưu?" Tôi tựa vào ghế phụ lái, nhắm mắt cười cười, "Lâm Đào ghét nơi này còn có nguyên nhân khác. Một năm trước, đây chính là nơi xảy ra án mạng, vụ 'Bóng ma trong ngõ hẻm'."

"Bóng ma sao?" Trần Thi Vũ kinh ngạc hỏi, "Các anh nhìn thấy ma thật ư?"

"Trời tối rồi, làm ơn đừng nói chuyện ma nữa được không?" Lâm Đào vòng tay ôm hai vai.

Tôi nói: "Đúng vậy! Một 'ma nữ' tóc dài áo trắng."

"Lại tóc dài áo trắng sao?" Trần Thi Vũ trầm ngâm trong giây lát rồi hỏi, "Liệu có liên quan gì đến vụ án 'Kẻ dọn rác' không thế?"

"Đúng rồi nhĩ! Thế mà tôi không nghĩ ra." Tôi nói, "Hung thủ trong chuyên án 'Kẻ dọn rác' cũng là phụ nữ tóc dài áo trắng nhĩ! Có điều ma nữ trong vụ án 'Bóng ma trong ngõ hẻm' không phải ma thật, cũng không phải phụ nữ gây án, mà là một kẻ cải trang... Đợi chút... Cải trang à?"

Tôi đang lăm bầm một mình thì bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

"Nghe nói các anh phá án được rồi à? Hiệu suất làm việc cao quá nhĩ!" Giọng Đại Bảo vang lên, "Đã về chưa? Khi nào về thì qua thẳng phòng thầy

nhé!"

"Văn phòng chỗ thầy sao?" Tôi hỏi, "Chắc tầm tám, chín giờ tối chúng tôi mới về đến nơi."

"Bất kể mấy giờ, tôi cũng sẽ đợi anh trong văn phòng của thầy." Đại Bảo nói hấp tấp.

"Được rồi! Chúng tôi sẽ đến thẳng đó khi về đến nơi." Tôi nói.

"Không! Không phải! Không phải tất cả các anh." Đại Bảo kêu lên, "Chỉ một mình anh đến thôi, đừng dẫn những người khác cùng đến. Nhớ kỹ đấy!"

Lòng tôi có dự cảm không lành, nhìn qua gương chiếu hậu thấy Lâm Đào và Trần Thi Vũ đang đùa nhau, tôi lẳng lặng tắt điện thoại di động.

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vĩ Thanh. Cuộc Chiến Lúc Bình Minh (1)

Suốt dọc đường tôi chìm trong suy nghĩ mông lung. Đại Bảo được chúng tôi cho ở lại phòng nghiên cứu chuyên án "Kẻ dọn rác", vậy tại sao cậu ta lại gấp gáp muốn gặp tôi tại phòng của thầy, khả năng lớn nhất chính là cậu ta đã phát hiện ra điều gì đó. Nếu phát hiện ra manh mối mới thì đó là chuyện tốt, cứ sao tôi lại thấy tim đập như trống dồn thế này nhỉ? Rốt cuộc cậu ta đã phát hiện ra điều gì? Liệu có phải phát hiện thấy manh mối trực tiếp của tội phạm qua các bức ảnh hoặc camera không? Liệu có phải cậu ta cũng nghi ngờ phạm vi khoanh vùng của chúng tôi khi trước giống như tôi lúc này không?

Đúng vậy, một khi nghi ngờ phạm vi khoanh vùng khi trước thì rất có khả năng việc phá án sẽ phải đổi mặt với tình trạng không còn bất kỳ manh mối nào. Lâm Đào và Trần Thi Vũ vẫn đang sôi nổi thảo luận với nhau các đức kết có giá trị trong vụ án mạng ở thành phố Lệ Kiều, thỉnh thoảng Hàn Lượng lại đệm thêm một đôi câu. Một mình tôi tựa vào ghế phụ lái lim dim mắt phỏng đoán hàm ý trong câu nói vừa rồi của Đại Bảo.

Khi xe vừa đến vùng nội thành của thành phố Long Phiên thì đồng hồ đã chỉ tám giờ, lúc này màn đêm bắt đầu buông xuống.

"Không còn sớm nữa, mọi người về nhà nghỉ ngơi đi!" Tôi nói.

"Thế còn anh?" Hàn Lượng nghe ra ẩn ý của tôi.

"Tôi? Tôi... tôi muốn đến văn phòng báo cáo với thầy vài chuyện." Tôi nói.

"Vậy thì chúng ta cùng đi." Lâm Đào đề nghị.

"Không không không!" Tôi xua tay, "Chuyện này không liên quan gì đến mọi người, một mình tôi đi được rồi."

"Xì! Lại còn bày đặt bí mật nữa sao? Tôi chẳng thèm." Trần Thi Vũ bĩu môi.

Tôi lúng túng gãi đầu, nói: "Chỉ là chút chuyện riêng của tôi thôi mà."

"A, nghĩ ra rồi, chị Linh Đan sắp sinh nên anh muốn xin nghỉ thai sản chứ gì? Đúng không?" Lâm Đào nói với vẻ hỉ hả.

"Hi hi! Đúng đấy! Cậu thông minh đột xuất từ lúc nào thế?" Tôi nường theo ý của Lâm Đào.

"Được rồi! Để anh thuận lợi được thầy cho phép nghỉ thai sản, chúng tôi không kéo đến quấy rầy nữa." Lâm Đào làm mặt hài hước.

"Này! Tôi không xin nghỉ thai sản mà tôi xin nghỉ phép chăm sóc vợ sinh con, hiểu chưa?"

Hàn Lượng phanh xe rất điệu nghệ, chiếc xe công vụ dừng lại ngay lối vào tòa nhà Sở Cảnh sát một cách chuẩn xác. Tôi mở cửa xuống xe, nói vọng vào trong: "Mọi người về nghỉ sớm đi! Khi nào con trai tôi ra đời, mọi người cố gắng tranh thủ thời gian đến giúp đỡ nhé!"

"Được rồi! Yên tâm đi!" Lâm Đào vẫy tay chào tôi.

Tôi quay người đi, ba chân bốn cẳng chạy về phía văn phòng của thầy, nhưng vẫn đến muộn một bước. Khi còn đang ở hành lang, tôi đã nghe giọng thầy phần nộ vọng ra.

"Thối như rắm!" Thầy gầm lên.

"Thầy đừng tức giận, em nói vậy là có chứng cứ, em phải suy nghĩ suốt hơn một tuần mới phát hiện ra chứng cứ đó!" Giọng Đại Bảo yếu xìu.

"Tôi không muốn nghe cậu nói vớ vẩn nữa!" Tiếng gầm của thầy mỗi lúc một lớn hơn.

Tôi đẩy mạnh cửa xông vào, Đại Bảo quay người nhìn tôi với ánh mắt đầy oan ức. Còn hai mắt thầy mở trừng trừng vắn tia máu, thầy đứng sau bàn làm việc, hai tay chống trên mép bàn, thở hổn hển khó nhọc.

"Có chuyện gì vậy?" Tôi hỏi, "Đại Bảo, cậu chọc giận thầy à?"

"Anh Tần về rồi à? Tôi chỉ muốn trình bày với thầy một manh mối quan trọng trong chuyên án 'Kẻ dọn rác' mà tôi mới phát hiện được thôi, chẳng ngờ thầy lại... lại tức giận." Dường như Đại Bảo bị cơn cuồng nộ của thầy dọa cho sợ chết khiếp.

Có lẽ suốt mấy ngày nay thầy không nghỉ ngơi nên vẻ mặt trông rất mệt mỏi, kiệt sức, lúc này vì quá tức giận nên thầy gần như không đứng vững nổi nữa.

Tôi ra hiệu cho Đại Bảo đừng nói thêm gì, rồi đến bên cạnh dìu thầy ngồi xuống ghế.

Thầy nhắm mắt, lấy vài viên thuốc trợ tim khẩn cấp trong túi ra ngậm trong miệng. Vì thầy phải chịu áp lực công việc quá sức chịu đựng suốt thời gian dài nên sức khỏe bị ảnh hưởng trầm trọng, khi chúng tôi đi giám định hiện trường, thầy ở nhà đột ngột lên cơn đau tim. Thầy không muốn ảnh hưởng đến tốc độ phá án của chúng tôi nên giấu kín chẳng nói với ai, mãi khi chúng tôi phá án thành công và trở về văn phòng mới hay tin này. Đây là cũng là lý do vì sao bây giờ chúng tôi cố gắng không để thầy phải dẫn đi hiện trường.

"Thầy, bất kể Đại Bảo đã nói điều gì không nên không phải khiến thầy buồn, nhưng em mong thầy kiên nhẫn và bình tĩnh nghe cậu ấy nói hết đã." Tôi nói.

Thầy lẳng lặng gật đầu.

Tôi hất cằm ra hiệu cho Đại Bảo tiếp tục nói.

Đại Bảo gật đầu nói: "Tôi quả thực không rõ vì sao thầy lại tức giận, tôi chỉ căn cứ vào các điều kiện khắc họa trong chuyên án 'Kẻ dọn rác' hỏi thầy một câu 'Liệu có phải Trần Thi Vũ từng bị người nhật phế liệu hoặc bệnh nhân tâm thần xâm hại tình dục không?' thôi! Nếu cô ấy từng bị xâm hại tình dục thì rất có khả năng cô ấy chính là hung thủ! Tôi nghi ngờ Trần Thi Vũ là có căn cứ chứ đâu phải nói bừa."

"Trần Thi Vũ?" Tôi kinh ngạc hỏi, "Cậu nghi ngờ Long Vũ sao?"

"Tôi lại muốn nghe xem anh có căn cứ gì mà dám nghi ngờ Long Vũ là hung thủ." Lâm Đào và Trần Thi Vũ đột ngột đẩy cửa bước vào.

Rõ ràng hai người họ định đứng ngoài cửa nghe lén xem tôi nịnh bợ thầy thế nào để xin nghỉ phép đây mà, chẳng ngờ lại nghe thấy đoạn hội thoại vừa rồi của chúng tôi. Lâm Đào hùng hổ chất vấn Đại Bảo, trong khi Trần Thi Vũ lộ vẻ bị tổn thương.

Đại Bảo bị đẩy đến bờ vực, muốn không nhảy xuống cũng không được.

Cậu ta nói: "Thế này, chúng ta lần lượt mổ xẻ từng vụ trong năm vụ án thuộc chuyên án 'Kẻ dọn rác' nhé!"

Nói xong, cậu ta trải phẳng một trang bảng biểu lên bàn làm việc của thầy, chỉ từng mục và nói: "Mọi người còn nhớ không? Vụ án thứ nhất, vào hôm Tư 'đần' bị sát hại, Trần Thi Vũ đến tố công tác của chúng ta bắt đầu nhận

việc. Nói cách khác, thời gian gây án có lẽ là đêm hôm trước, vậy lúc đó Trần Thi Vũ hoàn toàn có khả năng gây án."

Mắt Lâm Đào tóe lửa, cậu ta hét lên: "Hằng ha sa số người có thời gian gây án chứ đâu phải mình cô ấy? Tối đó chúng ta cũng không ở cùng nhau, sao anh không nghi ngờ tôi?"

Đại Bảo xua tay: "Cậu đừng nóng, bình tĩnh nghe tôi nói đã! Vụ án thứ hai, khi chúng ta đi xử lý vụ án ở thành phố Phong Linh thì tên 'Kẻ dọn rác' gây án ở thành phố lân cận là Vân Thái. Tối đó chúng ta đều ở Phong Linh, nhưng Long Vũ ở một mình một phòng nên cô ấy hoàn toàn có thời gian bắt xe đến thành phố gần đó là thành phố Vân Thái để gây án."

"Lý do vẫn rất khiên cưỡng." Tôi nói.

"Vụ án thứ ba lại xảy ra ở Long Phiên, tại bãi rác phía đông thành phố. Hôm đó, chúng ta vừa mới phá án thành công ở thành phố Đinh Đường và từ Đinh Đường vội vã trở về Long Phiên. Thời gian xảy ra vụ án này tương đối muộn, có khả năng vì chúng ta vội về trong ngày nên cô ấy cũng cần thời gian chuẩn bị, đến tối mới gây án. Vụ án thứ tư xảy ra ở thành phố Sâm Nguyên. Không biết mọi người còn nhớ không, khi xử lý vụ án trong ngôi mộ cổ ở Sâm Nguyên, trong quá trình xử lý, có một đêm chúng ta phải xuống thám hiểm mộ cổ, nhưng Long Vũ không đi cùng chúng ta. Ngày hôm sau, khi chúng ta phá án thành công và rời đi thì nhận ngay điện thoại của thầy nói rằng vụ án thứ tư của chuyên án 'Kẻ dọn rác' xảy ra ở thành phố Sâm Nguyên. Khi đó Lâm Đào còn nói một câu 'Vì sao chúng ta đi đến đâu là 'Kẻ dọn rác' đi theo đến đây?'"

Trần Thi Vũ và thầy đưa mắt nhìn nhau.

Đại Bảo nói tiếp: "Vụ án thứ năm, thời gian xảy ra án mạng vừa đúng lúc Trần Thi Vũ đang ở cùng tổ khám nghiệm của chúng ta. Nhưng trước đó cô

ấy phải về trường Đại học Cảnh sát để chuẩn bị thi tốt nghiệp. Tối hôm xảy ra án mạng, cô ấy vừa vặn từ trường Đại học Cảnh sát trở lại chỗ chúng ta. Các anh nói xem, làm gì có chuyện trùng hợp một cách ngẫu nhiên như thế? Hung thủ không chỉ có ý thức xóa dấu vết, mà còn kiểm soát mọi việc trong lòng bàn tay, am hiểu kiến thức về y học, chỉ cần một dao là lấy được mạng nạn nhân. Đây đều là những thứ có thể học được từ trường Đại học Cảnh sát. Mỗi lần hung thủ gây án gần như đều song hành với bước đi của chúng ta."

"Trong năm vụ án chỉ có hai vụ án xảy ra ở thành phố khác." Tôi nói, "Có thể đó hoàn toàn chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi!"

"Trùng hợp ngẫu nhiên?" Đại Bảo bật kêu lên, "Vì sao hung thủ không chọn thành phố Thanh Hương? Không chọn thành phố Trình Thành? Những thành phố đó có nhiều người nhật phế liệu và bệnh nhân tâm thần hơn. Vì sao khi chúng ta đang ở Phong Linh thì hung thủ lại chọn gây án ở thành phố Vân Thái? Vì sao khi chúng ta ở Sâm Nguyên, hung thủ cũng gây án ở Sâm Nguyên? Còn nữa, các anh vẫn chưa quên lời cậu bé Cầu Đản nói chứ? Cậu ta nói rằng dáng người của hung thủ giống dáng người của Long Vũ."

"Bao nhiêu người trên đời này có dáng dấp giống nhau hả?" Lâm Đào phản vấn.

"Không thể là Trần Thi Vũ!" Dường như thầy đã bình tĩnh lại nên giờ chỉ lạnh nhạt buông một câu.

"Thầy, không thể vì Long Vũ là học trò thầy yêu quý mà thầy để ấn tượng ban đầu ảnh hưởng đến phán đoán." Đại Bảo cố thuyết phục.

Thầy nhướng mi, nhìn Trần Thi Vũ một thoáng rồi nói: "Thi Vũ không chỉ là học trò của tôi, mà nó còn là con gái của tôi nữa."

"Con gái ư?" Máy người chúng tôi đồng thanh kêu lên kinh ngạc.

Không ngờ thầy giấu chúng tôi lâu thế.

"Đúng vậy!" Thầy gật đầu nói, "Các cậu đều biết tôi có con gái đang học đại học, nhưng chắc không biết nó học ở trường Đại học Cảnh sát và được phân về tổ khám nghiệm công tác đúng không? Tôi thường nói bác sĩ pháp y chúng ta chẳng khác nào những người nói thay lời người chết, tôi muốn con gái kế thừa chiếc áo trắng mà mình đang mặc nên mới đặt tên nó là Thi Vũ, đồng âm với từ 'thi ngữ'."

"À ra thế! Trách gì em cứ thấy cái tên này nói rất thuận miệng."

"Thi Vũ yêu thể thao nên lúc thi đại học, nó liền chọn Đại học Cảnh sát." Thầy đang nói bất giác chuyển đề tài, "Chuyện khiến tôi hối hận nhất trong cuộc đời chính là tôi đã nghi ngờ Tần Minh khi chúng ta xử lý chuyên án 63. Tuy cảnh sát hình sự cần nhìn tất cả mọi người bằng ánh mắt nghi ngờ, nhưng đối với những chiến hữu sớm chiều cận kề với mình thì nhất định phải giữ vững sự tin tưởng cao độ."

Đại Bảo hơi ngượng ngùng, khẽ cúi đầu.

Thầy nói tiếp: "Khi xảy ra vụ án ở Sâm Nguyên, các cậu đi thám hiểm mộ cổ vào buổi tối, Thi Vũ không tham gia vì hôm đó tôi đột ngột lên cơn đau tim, nó và Hàn Lượng vội vàng trở về giúp tôi làm thủ tục nhập viện."

"Hàn Lượng cũng biết chuyện này ư?" Tôi hỏi.

Thầy gật đầu đáp: "Vì không muốn các cậu phân tâm nên tôi bảo Hàn Lượng và Thi Vũ giữ kín. Hai đứa chúng nó vội vàng về Long Phiên, rồi ngay trong đêm đó lại vội vàng trở lại Sâm Nguyên."

"Thằng cha này!" Đại Bảo nghiêng răng ken két gặm gù trong miệng.

"Điều đó cũng có nghĩa là Trần Thi Vũ không có thời gian gây án." Thầy

lại nhẹ nhàng nói.

Đại Bảo ngẩng đầu liếc trộm Trần Thi Vũ một cái, lúc này cô đang cúi đầu cắn môi.

Đại Bảo khẽ khàng nói: "Lông Vũ, cho tôi xin lỗi nhé!"

Một Trần Thi Vũ luôn luôn kiêu hãnh giờ lại khoan hồng đại lượng trả lời: "Bố tôi nói rồi mà, với một cảnh sát hình sự, nghi ngờ tất cả mọi người không có gì không đúng cả. Tôi cũng cảm ơn anh đã nói thẳng những điều anh ngờ vực ngay trước mặt tôi. Từ nay về sau chúng ta vẫn là những người đồng chí, đồng đội tốt của nhau."

Tôi mỉm cười, gật đầu nói: "Có điều tôi vẫn muốn hỏi Đại Bảo một vấn đề."

Đại Bảo nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc.

Tôi hỏi: "Lông Vũ tóc ngắn, nhưng hung thủ trong chuyên án 'Kẻ dọn rác' lại có mái tóc dài, cậu có chú ý đến điểm này không?"

Đại Bảo ngại ngùng gật đầu đáp: "Chú ý chứ, tôi cũng nghĩ đến những vấn đề mà mọi người đang nghĩ đến. Nhưng khi sát hại người khác, hung thủ tự cải trang cho mình là chuyện rất bình thường mà!"

"Cậu trả lời hay lắm!" Tôi cười, "Điều tôi muốn nói chính là hai chữ 'cải trang'. Lông Vũ có thể hóa trang tóc ngắn thành tóc dài thì vì sao kẻ khác không thể cải trang nhỉ? Ví dụ, một người đàn ông cải trang thành phụ nữ chẳng hạn?"

"Đàn ông?" Thầy trầm giọng nhắc lại.

Tôi nói: "Lần đi xử lý án mạng xảy ra ở thành phố Lệ Kiều khiến tôi nhớ

lại vụ án 'Bóng ma trong ngõ hẻm' mà chúng ta xử lý vào năm ngoái."

Đại Bảo nói: "Ờ, tôi vẫn nhớ vụ đó."

Tôi nói tiếp: "Hung thủ vụ án đó cải trang thành ma nữ, điều đó khiến tôi không khỏi liên tưởng đến chuyên án 'Kẻ dọn rác'. Không biết các cậu có chú ý đến một điểm, đó là từ những vụ án vừa mới xảy ra kết hợp với hình ảnh trong camera và lời của nhân chứng, mỗi lần 'Kẻ dọn rác' ra tay hành động thì đều mặc một trang phục giống hệt nhau. Tóc dài, váy trắng, giày cao gót! Nếu hung thủ là phụ nữ thì cô ta hoàn toàn có thể lựa chọn các kiểu trang phục khác nhau để làm nhiễu loạn thị giác người chứng kiến, đồng thời làm xáo động đến tầm nhìn của cảnh sát."

"Nhưng nếu hung thủ là nam, vậy thì có khả năng anh ta chỉ có một bộ đồ giả gái duy nhất để hành nghề." Thầy bổ sung.

Tôi gật đầu nói tiếp: "Nếu lần nào trang phục hằn mặc khi xuất hiện cũng giống nhau thì chúng ta không thể không suy nghĩ đến khả năng hung thủ đã cải trang."

"Đương nhiên khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra, nhưng có căn cứ chứng minh hằn là đàn ông không?" Lâm Đào hỏi.

Tôi lắc đầu: "Không có chứng cứ gì hết! Nhưng khi này thầy nói chưa biết chừng hung thủ chỉ có một bộ trang phục để hành nghề. Mà các cậu có chú ý đến ba chữ 'Kẻ dọn rác' viết tại hiện trường không?"

Đại Bảo lấy bức ảnh chụp ba chữ "Thanh đạo phu" (Kẻ dọn rác) tại hiện trường từ tập hồ sơ rồi quan sát tỉ mỉ.

Tôi nói: "Chữ 'phu' trong chữ Hán cổ chỉ đàn ông con trai. Hung thủ dùng chữ 'phu' này liệu có phải ngầm ám chỉ hằn là đàn ông không?"

"Thì có ai nói 'thanh đạo phụ' bao giờ đâu?" Trần Thi Vũ hài hước phản bác.

Tôi nói: "Khi kẻ phạm tội có hành vi lưu lại ký hiệu cá nhân thì đặc trưng tâm lý chủ yếu của hắn là muốn tăng bốc bản thân để đạt được mục đích thỏa mãn nhu cầu tâm lý quái đản. Những loại người này luôn chọn những từ ngữ thích hợp với bản thân mình nhất dùng làm ký hiệu. Nếu giới tính của hung thủ không phải là nam thì từ 'phu' không thích hợp với hắn, như vậy hắn hoàn toàn có thể lựa chọn từ khác làm ký hiệu."

"Anh phân tích vậy làm tôi không khỏi liên tưởng đến chuyên án 63." Đại Bảo nói, "Khi đó chúng ta đã xảy ra mâu thuẫn trong việc xác định giới tính tội phạm."

"Vấn đề giới tính không phải vấn đề lớn." Tôi nói, "Phạm vi điều tra mà chúng ta đóng khung ngay từ đầu là những gì nhỉ?"

"Những người đăng ký lưu trú ở thành phố Vân Thái, Sâm Nguyên và Long Phiên ở những khoảng thời gian đặc biệt." Lâm Đào đáp, "Những đối tượng từng học chuyên ngành y hoặc luật, có ý thức xóa dấu vết, những đối tượng từng bị nhóm người đặc biệt quấy rối, lạm dụng hoặc xâm hại tình dục."

"Phụ nữ!" Tôi nói, "Trọng điểm phạm vi điều tra ban đầu của chúng ta chính là nằm ở hai chữ 'phụ nữ'."

"Nếu hung thủ là đàn ông, vậy thì khi cảnh sát tiến hành điều tra loại trừ các thông tin lưu trú tại ba tỉnh nói trên, chắc chắn họ đã bỏ sót." Thầy nói, "Có khả năng đó chính là điểm then chốt khiến vụ án này mãi không thể đột phá được."

"Bởi vậy mới nói cho dù bây giờ chúng ta vẫn chưa có đầy đủ bằng chứng

chứng minh hung thủ rốt cuộc là nữ hay nam đóng giả nữ, nhưng chí ít chúng ta có thể mở rộng phạm vi điều tra." Tôi nói, "Mà phần mở rộng này lại chính là trọng điểm của bước điều tra tiếp theo."

"Xem ra đúng là tôi sai thật rồi, tôi đã phạm phải lỗi để ấn tượng ban đầu chi phối quá trình phán đoán." Đại Bảo nói.

"Không chỉ vậy, cậu còn mắc phải lỗi giống như tôi trước đây từng mắc phải, đó là nghi ngờ đồng đội của mình." Thầy bổ sung.

"Nhưng nếu cậu không mắc phải sai lầm này thì chí ít chúng ta không thể liên tưởng đến chuyện cải trang, không liên tưởng đến sai sót trong việc xác định giới tính hung thủ." Tôi an ủi Đại Bảo, "Vì thế công cậu đã ngang bằng với tội."

"Hừm, bây giờ tôi thấy sốt ruột muốn đi phá án ngay lập tức rồi đấy!" Trần Thi Vũ xoa hai bàn tay vào nhau.

Chúng tôi cùng nhìn thầy.

Thầy nói: "Bây giờ tôi sẽ lập tức gửi điện báo cho trưởng phòng Triệu để đồng sự của cậu ấy là người phụ trách thẩm định tin tình báo đến văn phòng đợi các cậu. Các cậu lập tức xuất phát đến Phòng Cảnh sát Long Phiên ngay đi, rồi cùng họ tiến hành nghiên cứu các thông tin lưu trữ."

"Đúng thế!" Vì sơ sót của chúng ta khiến bao nhiêu vụ án đã xảy ra, bao nhiêu người phải chết oan ức." Tôi rầu rĩ nói, "Không thể để tên 'Kẻ dọn rác' này gây thêm vụ án nào nữa!"

"Không cần tự trách bản thân như thế!" Thầy nói, "Hung thủ nấp trong bóng tối, lại còn bày mưu tính kế vô cùng tinh vi, các cậu nghĩ được đến đó đã rất đáng khen rồi. Cố gắng lên!"

*

Tại trung tâm nghiên cứu và thẩm định tin tình báo của Phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên.

Nửa đêm bị ai đó gọi ra khỏi giường thực sự chẳng phải chuyện hay ho gì, người phụ trách thẩm định tin tình báo tên là Vương Lực, trông cậu ta không mấy vui vẻ, vừa ngáp lấy ngáp để vừa sử dụng phần mềm tiến hành lọc nhóm đối tượng phù hợp với điều kiện lưu trú mà chúng tôi nêu ra."

"Tôi cảm thấy con đường này chắc sẽ bế tắc đấy!" Vương Lực nói, "Anh biết không? Thành phố Vân Thái và thành phố Sâm Nguyên là hai thành phố du lịch, lượng người vào thành phố mỗi ngày rất đông. Lần trước chỉ lọc đối tượng là nữ giới mà chúng tôi đã phải sàng lọc mấy trăm thông tin, giờ lại còn không giới hạn giới tính thì còn nhiều đến mức nào?"

"Đôi khi phá án còn phải nhờ vào vận may." Tôi nói, "Nhưng nếu không cố gắng thì đến cả cơ hội chạm vào vận may cũng chẳng có."

Vương Lực nhìn tôi một lát rồi gật đầu: "Ôi trời, lọc xong rồi đây, những một ngàn bốn trăm năm mươi bảy thông tin."

"Địa điểm gây án chủ yếu của hung thủ là ở thành phố Long Phiên." Tôi nói, "Giờ cậu thêm hai thông tin nữa vào bộ lọc cho tôi. Thứ nhất, đối tượng sống ở Long Phiên. Thứ hai, khi ba vụ án kia xảy ra, đối tượng đó lưu trú tại Long Phiên."

Vương Lực gật đầu rồi thoăn thoắt nhập dữ liệu bổ sung theo yêu cầu của tôi và tiến hành sàng lọc. Chẳng bao lâu sau, máy vi tính đã cho kết quả, lượng thông tin giảm xuống chỉ còn bảy trăm sáu mươi lăm."

"Vẫn nhiều lắm!" Ánh mắt Vương Lực nom âm đạm hẳn, cậu ta nói, "Những hơn bảy trăm người, muốn tiến hành điều tra loại trừ cũng phải mất

mấy tháng trời đấy!"

"Vậy cậu nhập thêm thông tin này nữa, đối tượng là nam giới." Tôi nói.

"Các anh bắt đầu không chắc chắn hung thủ là nữ giới rồi sao?" Vương Lực nói, "Sao bỗng dừng lại đổi thành nam? Kết quả nữ giới trước đây không cần nữa à?"

Tôi gật đầu.

Các dữ liệu trong máy vi tính chuyển động thần tốc, cuối cùng hiển thị con số gần ba trăm mười ba thông tin."

"Vẫn còn rất nhiều!" Đại Bảo cũng bắt đầu nản chí.

Tôi ngồi vào vị trí của Vương Lực, di chuột xem qua hơn ba trăm thông tin đó. Lâm Đào, Đại Bảo và Trần Thi Vũ im lặng đứng nhìn.

"Đợi chút! Đợi chút nào!" Đại Bảo bỗng kêu lên, "Mọi người xem cái tên kia kìa! Các anh thấy lạ không? Các anh có thấy cái tên đó quen quen không?"

Tôi nhìn theo hướng ngón tay Đại Bảo chỉ thì thấy hai chữ "Bộ Binh".

"Bộ Binh?" Tôi cố gắng lục lọi trí nhớ xem cái tên quen quen này gắn với hình ảnh người nào.

"Anh quên rồi à?" Đại Bảo nhắc, "Khi chúng ta xử lý vụ án mạng dưới mộ cổ ở thành phố Sâm Nguyên, đội trưởng Tiêu dẫn chúng ta đi ăn cơm cùng hai vị bác sĩ pháp y ở Phòng Giám định Tư pháp Hán Minh thuộc thành phố Long Phiên. Một trong hai vị bác sĩ pháp y là thầy Tề, còn người kia là học trò của ông ấy, anh ta tên là Bộ Binh."

Tôi vội vàng nhập số chứng minh nhân dân của Bộ Binh vào hệ thống tra

cứu tổng hợp của Phòng Cảnh sát thành phố Long Phiên.

Bộ Binh, nam, 37 tuổi, cao 1m70, nhóm máu AB, địa chỉ thường trú: Phòng 101, tòa nhà số 3, khu chung cư Hoa Viên, thành phố Long Phiên. Tốt nghiệp Học viện Y Hoàn Nam vào năm 2010. Tháng 6 năm 2010 chuyển hộ khẩu từ Học viện Y Hoàn Nam về địa chỉ hiện tại. Công tác tại Phòng Giám định Tư pháp Hán Minh của thành phố Long Phiên.

"Anh ta là bác sĩ pháp y!" Tôi và Lâm Đào đồng thanh kêu lên.

"Trong khoảng thời gian đặc biệt xảy ra các vụ án mạng, Bộ Binh lần lượt lưu trú ở hai thành phố Sâm Nguyên và Vân Thái." Đại Bảo nói.

"Các phòng giám định tư pháp bây giờ vì muốn kiếm được nhiều lợi ích kinh tế nên họ không chỉ nhận các vụ trong phạm vi thành phố, mà còn thường xuyên đến khắp các huyện thành thụ lý các vụ khám nghiệm tử thi sơ bộ và nhận định mức độ thương tích trong các vụ tai nạn giao thông." Tôi nói, "Điều đó có nghĩa là số lần Bộ Binh phải đi công tác thường xuyên hơn cả chúng ta. Liệu... đây có phải sự trùng hợp ngẫu nhiên không?"

"Nhưng anh ta là bác sĩ pháp y, đáng người lại tương tự với chiều cao của hung thủ mà chúng ta suy đoán trước đây." Lâm Đào nói, "Nếu quá nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên tập trung ở một người thì đó không còn là trùng hợp ngẫu nhiên nữa!"

"Có phải trùng hợp ngẫu nhiên hay không thì mai chúng ta đến Phòng Giám định Tư pháp Hán Minh là biết ngay chứ gì?" Đại Bảo đưa mắt ra hiệu cho tôi.

"Đúng đấy! Ý kiến hay!" Tôi vỗ tay, "Bây giờ mọi người cứ về nhà ngủ một giấc, tôi ở lại đây thanh toán nốt các vụ tai nạn giao thông trên hệ thống tư liệu tình báo cái đã!"

"Hả? Thanh toán nốt các vụ tai nạn giao thông là sao?" Trần Thi Vũ hỏi, "Anh nói vậy có ý gì?"

"Mai cô sẽ hiểu!" Tôi nói.

Sáng hôm sau, tôi, Trần Thi Vũ, Lâm Đào và Đại Bảo đến văn phòng của thầy Tề.

"Dạo này thầy có bận việc lắm không?" Tôi ngồi vắt chân sang một bên hỏi thăm thầy.

"Bận quay chong chóng, nhưng bận cũng tốt mà, kiếm được nhiều tiền." Thầy Tề không cần nói tránh, "Cả đời cống hiến sự nghiệp cảnh sát, lúc nghỉ hưu nhà chẳng có gì ngoài bốn vách tường, giờ đi làm ở Phòng Tư pháp mới kiếm được chút tiền dành dụm lúc tuổi già. Mà sau hôm nay các cậu lại có thời gian rảnh đến chỗ tôi chơi thế?"

"À!" Tôi nói, "Gần đây em phải về lại trường cũ giảng chuyên đề khám nghiệm tử thi trong các vụ tai nạn giao thông. Giờ đại bộ phận các vụ tai nạn giao thông đều được giao cho các bác sĩ pháp y thuộc cơ quan công an tiến hành khám nghiệm mà, em thấy chỗ thầy có rất nhiều vụ khám nghiệm dạng này nên em muốn mượn ít tư liệu nguyên bản để làm tài liệu tham khảo phục vụ cho buổi giảng dạy."

"Tư liệu à?" Thầy Tề mở các file trên máy vi tính rồi nói, "Sau khi nghỉ hưu, tôi liền đến đây làm việc. Lúc đầu, phần lớn các vụ khám nghiệm tử thi đều do cơ quan công an thực hiện, nhưng sau được chuyển lại cho các phòng giám định tư pháp, tôi thụ lý đại khái hơn hai ngàn vụ, tất cả ảnh chụp đều lưu giữ ở đây, cho cậu sao chép đĩa mà mang về. Truyền thụ kinh nghiệm cho lớp trẻ là trách nhiệm của thế hệ đi trước chúng tôi mà! Bây giờ tôi nghỉ hưu rồi, những công việc như vậy giao cho các cậu càng đáng thôi!"

"Em chỉ cần tư liệu của những vụ tai nạn xảy ra sau năm 2010." Tôi nói, "Trước khi đến em cũng có chuẩn bị, thầy xem, em thấy trên hệ thống dữ liệu hiển thị những vụ khám nghiệm tử thi tai nạn giao thông từ năm 2010 đều do thầy làm."

"Ha ha... Cậu cũng thật có tâm." Thầy Tề đặc ý, "Không thành vấn đề! Tôi sẽ bảo họ sao chép toàn bộ ảnh chụp và giấy giám định cho cậu."

"Không chỉ ảnh chụp và giấy giám định, em còn muốn cả bút lục khám nghiệm tử thi do tổ công tác của thầy thực hiện."

"Cần thứ đó làm gì?" Thầy Tề thắc mắc, "Bút lục đều là những ghi chép tại hiện trường, chữ viết không ngay ngắn, nội dung lộn xộn. Dẫu sao cũng đã đánh máy hết nội dung bút lục khám nghiệm tử thi vào giấy giám định khám nghiệm tử thi rồi thì còn cần bút lục làm gì?"

"Chuyện này ấy à, em chỉ cảm thấy bút lục mới là trạng thái ghi chép ở dạng nguyên thủy nhất." Tôi giải đầu, cố nghĩ ra lý do, "Mà em lại đang muốn hiệu đính lại những vấn đề tồn đọng phổ biến hiện nay trong các bút lục khám nghiệm tử thi. Bởi vậy em mới tìm đến phòng giám định tư pháp chỗ thầy để mượn ít bút lục về tham khảo."

"Thôi được rồi, tuy lý do của cậu rất khiên cưỡng." Thầy Tề mỉm cười, "Tôi sẽ bảo thư ký phòng hành chính photo bút lục những vụ án mà cậu cần, rồi đưa cho cậu."

"Thầy Tề, em hy vọng thầy có thể giữ bí mật chuyến viếng thăm hôm nay của chúng em, được không ạ?" Lâm Đào nói.

Thầy Tề gật đầu: "Tôi hiểu. 'Sơn vũ dục lai phong mãn lâu (1)' mà!"

(1) Câu thơ trong bài Hàm dương thành đông lâu của Hứa Hồn, nghĩa là cơn gió thổi đến báo hiệu trận mưa núi sắp tới. Ở đây dùng để chỉ sắp có sự

kiện lớn xảy ra.

Tôi cầm lấy tập bút lục khám nghiệm tử thi, chào thầy Tề ra về, rồi vội vàng đến khoa Giám định chữ viết chỗ anh Ngô. Anh Ngô đã đợi sẵn ở đó từ lâu.

"Giỏi đấy! Dùng cách đó mà lừa lấy được bút tích của nghi phạm cơ à?" Anh Ngô nhìn thấy xấp giấy A4 trong tay tôi liền cất lời khen.

Tôi cười: "Bây giờ các văn phòng đều đẩy mạnh hình thức không làm việc bằng giấy tờ, điều này mang đến khá nhiều phiền phức cho công tác giám định chữ viết. Nếu không phải đến giờ chúng ta vẫn thường xuyên sử dụng bút lục viết tay tại hiện trường thì chỉ e khó mà lấy được vật này."

"Nhưng sao anh lại đặc biệt chọn bút lục của những vụ tai nạn đó?" Trần Thi Vũ thắc mắc.

Tôi mỉm cười giải thích: "Năm 2010, Bộ Binh mới tốt nghiệp bậc thạc sĩ, bởi vậy tôi chọn những vụ án xảy ra sau năm 2010. Mà Bộ Binh và thầy Tề lại cùng một tổ công tác nên tôi chọn những vụ tai nạn giao thông do Đại đội Giao thông số 3 xử lý vì trước đây đại đội này có mối quan hệ rất tốt với thầy Tề. Vì mối quan hệ này nên chắc chắn các vụ án do Đại đội 3 thụ lý sẽ giao cho thầy Tề tiến hành khám nghiệm. Nếu chọn những vụ mới xảy ra thì có khả năng Bộ Binh sẽ tự cầm dao đứng bàn giải phẫu chứ không phải cầm bút đứng cạnh bác sĩ pháp y ghi chép bút lục nữa. Bởi vậy tôi chọn những vụ tai nạn giao thông xảy ra khi Bộ Binh vừa tốt nghiệp, khi ấy chắc chắn anh ta chỉ được giao nhiệm vụ ghi bút lục còn thầy Tề đích thân khám nghiệm tử thi."

Trần Thi Vũ giơ ngón tay cái lên khen tôi.

Tôi trải phẳng các trang giấy A4 lên mặt bàn của anh Ngô, nói: "Anh cả, anh xem đi!"

"Còn cần xem nữa sao?" Anh Ngô chỉ vào nét chữ trên một trang trong sổ đó rồi nói, "Bút lục khám nghiệm tử thi của nạn nhân tai nạn giao thông Lý Tần Đạo. Chữ 'Đạo' trong 'Lý Tần Đạo' cũng có những ba nét gạch ngang, cách viết này đồng nhất với thói quen viết sai chữ 'đạo' trong cụm từ 'Thanh đạo phu' (Kẻ dọn rác)."

Tôi rút một vài tờ giấy khác xuất hiện chữ "đạo" trong nội dung bút lục, quả nhiên hễ ở cột "Người lập biên bản" được ký tên là Bộ Binh, thì tất cả chữ "đạo" đều viết sai.

"Cuối cùng chúng ta cũng tìm ra tên khốn kiếp đó rồi!" Đại Bảo không kiềm chế được niềm phấn khích trong lòng nên reo lên vui mừng.

"Nhưng thói quen viết sai chữ này có thể mang ra làm bằng chứng trước tòa không?" Tôi hỏi.

Anh Ngô chu miệng nói: "Sử dụng làm bằng chứng trước tòa đương nhiên không thành vấn đề, nhưng không thể sử dụng làm bằng chứng trực tiếp được. Cậu cần biết, chứng cứ phải có tính loại trừ các đối tượng khác mới được coi là chứng cứ trực tiếp. Những người có thói quen viết sai chữ như thế này chắc chắn không phải chỉ mình Bộ Binh. Bởi vậy chỉ dựa vào chứng cứ viết chữ sai để định tội cho nghi phạm khẳng định là điều không thể. Dấu sao thói quen viết sai chữ không có tính chất loại trừ đối tượng khác giống ADN hay dấu vân tay."

Tinh thần chúng tôi đang hân hoan tận trời xanh đột ngột rớt xuống vực sâu vạn trượng.

Anh Ngô nhìn chúng tôi, cất tiếng cười lớn: "Các cậu đừng vội nản chí, nỗ lực bao nhiêu tháng cuối cùng cũng nhìn thấy tia sáng hy vọng rồi đấy thôi. Nghi phạm ở ngay trước mắt, xem các cậu làm cách nào để hãn phủ phục dưới lưới pháp luật. Trời sắp sáng rồi, đây là cuộc chiến lúc bình minh của

các cậu đấy!"

"Có những chữ viết sai này làm đối chứng, chúng tôi có thể đề nghị cấp trên ban lệnh lục soát bí mật không?" Tôi hỏi.

Anh Ngô đáp: "Tôi nghĩ là được."

"Ok!" Tôi đập mặt bàn rồi nói, "Lập tức nhờ thầy liên hệ với trưởng phòng Triệu Kỳ Quốc xin lệnh lục soát, chúng ta sẽ nhân cơ hội Bộ Binh đi làm để vào nhà hãn tiến hành lục soát."

KẺ DỌN RÁC

Tân Minh
www.dtv-ebook.com

Vĩ Thanh. Cuộc Chiến Lúc Bình Minh (2)

Kỹ thuật mở khóa của Lâm Đào thực sự khiến người ta thán phục, chưa đầy năm phút, cánh cửa chống trộm nặng trịch nhà Bộ Binh đã được Lâm Đào mở ra.

Chúng tôi lặng lẽ mặc trang phục khám nghiệm, lắp máy ảnh, bước vào nhà Bộ Binh.

Năm nay Bộ Binh đã ba mươi bảy tuổi nhưng vẫn chưa kết hôn, chỉ sống một mình. Có điều căn phòng nhỏ nhắn này không giống phòng của đàn ông độc thân bởi nó được quét dọn sạch sẽ đến nỗi không sờ thấy một hạt bụi, mọi vật dụng trong nhà được bày biện ngay ngắn, ngăn nắp, có trật tự và có gu thẩm mỹ. Ngay cả Trần Thi Vũ khi bước vào căn phòng cũng phải ngạc nhiên và tự thấy hổ thẹn vì mình cũng không thể dọn dẹp được đến mức ấy.

"Anh bảo một người đàn ông chín chu thế này sao mãi không tìm được vợ nhỉ?" Trần Thi Vũ hỏi.

Đại Bảo đáp: "Thầy Tề nói rồi còn gì, không phải anh ta không tìm được vợ mà là anh ta không muốn tìm. Mọi người trong phòng thường giới thiệu bạn gái cho Bộ Binh nhưng anh ta chẳng ngó ngang đến. Ban đầu mọi người còn nghĩ chắc anh ta có người trong mộng rồi, sau đó lại chuyển sang nghi ngờ hay anh ta mắc phải chứng bệnh gì?"

"Có thể là vậy! Anh ta quá chấp nhất với lý tưởng của mình." Tôi nói, "Cả năm vụ trong chuỗi huyết án đều được thực hiện một cách hoàn hảo, không hề xảy ra sơ sót hay để lại dấu vết, cả năm vụ đều lưu lại ký hiệu độc nhất vô

nhị của cá nhân. Điều đó thể hiện anh ta mắc phải vấn đề về tâm lý, cụ thể là mắc chứng rối loạn nhân cách Paranoia (1). Đặc biệt khi thấy nhà anh ta thu dọn sạch sẽ như li như lau thế này càng chứng tỏ anh ta đã mắc phải chứng bệnh ấy."

(1) Một loại rối loạn nhân cách, có một số nét nổi bật như đa nghi, dễ tự ái quá mức; tự đánh giá bản thân quá cao. Bệnh nhân mắc chứng rối loạn này thường có nét tính cách: hiếu chiến, háo thắng, lý tưởng hóa đam mê điên cuồng, ghen tuông bệnh hoạn.

"Đồng ý!" Lâm Đào nói, "Đến mẹ tôi cũng không thể thu dọn sạch sẽ như thế!"

"Đừng nói chuyện nữa! Mau tranh thủ thời gian!" Tôi vừa nhìn đồng hồ vừa nói, "Chúng ta chỉ có hai tiếng rưỡi đồng hồ. Trong khoảng thời gian đó, trọng điểm tìm kiếm là vật dụng cải trang thành nữ, những vết lấm chấm đáng nghi giống vết máu, cần dùng que thử để test nhanh xem có phải vết máu không, nếu cho ra kết quả dương tính là lập tức thu về. Sau khi lục soát xong, chúng ta lưu ý cất đồ vật về đúng vị trí cũ, không được xê dịch đi chút nào, kẻo tên Paranoia đó dễ dàng phát hiện có người vào nhà mình."

Từng giây phút trôi qua, mọi người chia nhau ra tìm kiếm nhưng không thu hoạch được gì. Cuối cùng, ánh mắt mọi người đều tập trung vào chiếc vali đặt cạnh ghế sofa ở phòng khách.

"Bộ Binh thường xuyên đi công tác giống chúng ta, nên anh ta cũng có một chiếc vali để khi cần là sẵn sàng xách lên và đi." Tôi vừa nói vừa nâng chiếc vali lên, nhẹ nhàng mở ra.

Vật dụng bên trong vali được sắp xếp rất ngăn nắp, một tuýp kem đánh răng, mấy bộ quần áo. Điều khiến người ta chú ý nhất chính là một chiếc hộp sắt khóa mật mã đặt cạnh đó.

"Trong này có gì vậy nhỉ?" Nhìn thấy hộp chứa mật mã, cơn nghiện phá khóa của Lâm Đào liền trỗi dậy, cậu ta chuẩn bị táy máy mở mật mã.

"Đợi chút!" Vào khoảnh khắc Lâm Đào sắp chạm vào khóa mật mã, tôi vội ngăn cậu ta lại, "Tôi từng trông thấy loại khóa mật mã này một lần rồi, đó là khóa mật mã bằng điện tử kiểu mới do Đức sản xuất."

"Ô! Tôi cũng biết loại này!" Lâm Đào nói, "Tôi còn đang thắc mắc sao nút xoay bên trên lại không có chữ số, thực ra trên đó có loại hộp mật mã giống như nút vặn của máy nghe nhạc cầm tay. Nếu xoay sai một lần thì nhấp ký điện tử bên trên sẽ hiển thị tất cả số lần xoay sai."

"Đúng thế!" Tôi gật đầu, "Bây giờ chúng ta không nên đánh rần động cỏ."

"Chẳng biết bên trong liệu có đồ nghề cải trang thành phụ nữ mà chúng ta cần tìm không nhỉ?" Đại Bảo ngây người nhìn chằm chằm vào hộp mật mã.

"Không còn quan trọng nữa!" Tôi nói, "Chỉ ít về mặt cơ bản bây giờ chúng ta có thể nắm được nơi cất giấu công cụ gây tội ác, sau đây điều chúng ta cần làm là đợi anh ta tự mở chiếc hộp đó ra."

"Anh ta sẽ tự mở hộp mật mã đó ra sao?" Đại Bảo hỏi.

"Chuyện này cứ giao cho tôi!" Trần Thi Vũ xung phong nhận nhiệm vụ, "Để tôi cắm chốt!"

"Được!" Tôi mỉm cười, nói, "Trưởng phòng Triệu Kỳ Quốc sẽ cử người trợ giúp cô, mọi chuyện về sau đều trông cậy vào cô cả đấy nhé!"

Trần Thi Vũ tạm thời rời khỏi tổ công tác của chúng tôi và gia nhập tổ điều tra số 4 ngày đêm giám sát nhà của Bộ Binh. Thời gian trôi qua ngày lại ngày, tổ điều tra với niềm tin kiên định không giây phút nào lơ là bám sát mục tiêu.

Trải qua một tuần gian khổ, cuối cùng rạng sáng ngày mùng 1 tháng 8, tôi nhận được điện thoại của Trần Thi Vũ.

"Rắn bò ra khỏi ổ rồi!" Trần Thi Vũ vừa thở gấp vừa nói, "Nhận được mệnh lệnh của trưởng phòng Triệu, ngay khi nghi phạm vừa mở hộp mật mã, chúng tôi lập tức phá cửa xông vào, chẳng ngờ cửa nhà hắc khó phá quá nên mất rất nhiều thời gian. Lúc chúng tôi vào nhà thì nghi phạm đã tự sát. Hầy, nếu có anh Lâm Đào ở đây thì tốt biết mấy!"

"Cái gì?" Tôi kêu lên, "Tự sát rồi sao?"

"Anh đừng lo lắng!" Trần Thi Vũ trấn an, "Chúng tôi đang trên đường đưa hắc đến bệnh viện, hiện trường đã được các đồng chí đồng nghiệp của chúng ta bảo vệ, các anh mau đến hiện trường lục soát chứng cứ đi!"

"Với kỹ thuật một dao lấy mạng của Bộ Binh mà tự sát thì giờ đưa hắc đi bệnh viện liệu còn cứu chữa được không?" Lòng tôi nóng như kiến bò chảo lửa, bởi nếu để hắc tự sát thành công thì cuộc chiến lúc bình minh của chúng tôi chẳng phải không thể toàn thắng trở về sao?

"Một đồng chí cảnh sát đã kịp thời bắn trúng tay cầm dao của hắc, nên hắc cửa chệch vị trí. Khi hắc định vung dao lên lần nữa thì đã bị chúng tôi khống chế." Trần Thi Vũ nói, "Có điều tôi thấy vị trí bị dao đâm không đến nỗi chí mạng."

Xem ra theo chúng tôi lâu ngày, Trần Thi Vũ đã hiểu về cơ thể người rõ ràng như trong lòng bàn tay.

Lúc này tôi mới thấy hơi yên tâm, lập tức bấm điện thoại gọi Đại Bảo và Lâm Đào, hẹn gặp nhau ở trước cửa nhà Bộ Binh.

Khi đến nhà Bộ Binh lần nữa, thì căn phòng vốn sạch sẽ gọn gàng giờ hoàn toàn thay đổi hình dạng. Khắp phòng khách chật hẹp, chỗ nào cũng có

dấu vết của cuộc ẩu đả kịch liệt. Bàn uống trà lật úp. Ở vị trí đối diện, lọ hoa trên tủ ti vi cũng vỡ tan, thậm chí trên tường còn lấm tấm vài vết máu. Có thể tưởng tượng viên đạn then chốt đó đã bay xuyên qua tay cầm dao của Bộ Binh và bắn vỡ lọ hoa ở phía đối diện như thế nào. Bên cạnh bàn trà có một vũng máu, rõ ràng đó là máu của Bộ Binh.

Trong phòng khách còn có một vật thu hút sự chú ý của chúng tôi, đó chính là chiếc vali đang mở tung. Hộp mật mã trong vali đã được mở ra, bên trong có bộ tóc giả đen nhánh.

"Quả nhiên là hắc!" Đại Bảo cảm thán.

Tôi đeo găng tay, thận trọng cầm hộp mật mã lên rồi chụp ảnh, sau đó lần lượt lấy từng đồ vật bên trong ra và đặt lên ghế sofa.

Một bộ tóc giả, một chiếc áo lót ngực của phụ nữ, hai miếng đệm ngực bằng silicon, một chiếc váy liền màu trắng, một đôi giày cao gót, còn có cả chiếc túi nilon đựng một đôi găng tay cao su và bọc giày.

"Còn nữa, một con dao phẫu thuật." Đại Bảo nhặt con dao phẫu thuật sáng loáng ánh thép từ trong vũng máu lên.

Áo lót ngực màu trắng và bọc giày được tẩy giặt nhiều lần nên đương nhiên vô cùng sạch sẽ.

"Nhưng làm cách nào mới chứng tỏ được những vật này có liên quan đến chuyên án 'Kẻ dọn rác' được nhỉ?"

Tôi nói: "Đúng là quần áo và bọc giày thoát trông thì không thể giám định ra vết máu. Bây giờ chỉ còn cách xem bộ tóc giả kia thế nào. Cậu nhìn này, bộ tóc giả này rất giống thật, có lẽ làm bằng tơ nhân tạo. Vật liệu này không thể chịu được nhiệt độ cao, mà cũng không thể thường xuyên giặt rửa. Hung thủ toàn tìm yếu huyệt của nạn nhân để ra tay sát hại, nên dao vừa đâm

xuống, chắc chắn máu phun trào như nham thạch núi lửa, mà chắc chắn nạn nhân sẽ giãy dụa và hung thủ phải tìm cách khống chế, vậy thì máu nhất định sẽ bắn lên mái tóc giả đen nhánh rất đẹp mà hung thủ đội trên đầu. Bởi vậy chúng ta buộc phải tìm thấy vết máu của người bị hại bắn lên tóc giả của hắn."

"Chuyện đó đơn giản thôi." Lâm Đào nói, "Trước đây thầy hướng dẫn chúng ta nghiên cứu và chế tạo máy chiết xuất mẫu sinh học, cuối cùng cũng đến lúc sử dụng nó rồi!"

Để tìm được những vết máu nhỏ li ti bám trên cả bộ tóc giả quả không phải chuyện đơn giản, càng không thể mang bộ tóc giả đó vào phòng xét nghiệm ADN, làm vậy chẳng khác nào mò kim đáy bể. May mà trước đây thầy đã nghĩ ra cách chiết xuất mẫu sinh học để đối phó với những vụ án như thế này, rồi thầy nghiên cứu sáng chế ra một loại thiết bị gọi là thiết bị chiết xuất mẫu sinh học. Hiện tại thiết bị này vẫn chưa được các chuyên gia kiểm tra và nghiệm thu, nói cách khác nó vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm.

Loại máy này lợi dụng tia laser màu xanh lam để kích thích quang phổ huỳnh quang của mẫu sinh học cơ thể người có thể tồn tại trên vật chất. Dưới ánh đèn laser rọi vào, các bác sĩ xét nghiệm sẽ đeo kính mắt màu xanh lục để có thể nhìn thấy ánh huỳnh quang yếu ớt trên mẫu sinh học cơ thể người.

Chúng tôi cầm bộ tóc giả đến thẳng phòng thí nghiệm của Sở Cảnh sát, mở máy chiết xuất mẫu sinh học ra.

Dưới sự khúc xạ của kính mắt màu xanh lục, tôi thấy rất nhiều vết huỳnh quang lấp lánh ẩn giấu trong mái tóc đen nhánh đẹp đẽ.

"Mời đồng chí Trịnh, trưởng khoa Xét nghiệm ADN dậy mau lên!" Tôi nhìn đồng hồ, lúc này mới hai rưỡi sáng, đây là thời khắc dễ nhìn thấy ma quỷ nhất, quả nhiên con ác quỷ giết người không chớp mắt này cuối cùng đã

hiện hình.

Sáng sớm hôm sau, khi chúng tôi cầm báo cáo kiểm tra ADN đến thẳng Phòng Hồi sức cấp cứu của bệnh viện Nhân dân số 1 ở thành phố Long Biên thì gặp Trần Thị Vũ đang đứng trước cửa ra vào.

"Không sợ hấn không khai nữa!" Tôi huơ huơ bản báo cáo trong tay,
"Chúng ta đã có bằng chứng thép trong tay rồi!"

Trần Thị Vũ lắc đầu nói: "Hấn khai rồi, dường như vừa tỉnh lại là hấn lập tức khai luôn, bây giờ hai đồng chí thuộc tổ điều tra đang làm bút lục cho hấn."

"Khai rồi sao? Không phản kháng gì à?" Tôi sửng sốt tốt độ.

Trần Thị Vũ nói: "Đúng vậy! Gã này kỳ quái lắm! Tối qua khi chúng tôi bắt được Bộ Binh, hấn còn kỳ quái hơn, lúc cầm dao đâm vào tim mình, hấn bất ngờ hét lên một câu 'Chúng mày đã hủy hoại lý tưởng của tao!' Thật không hiểu nổi hấn, lẽ nào lý tưởng của hấn là giết người sao? May mà tay súng thiện xạ của chúng ta đã bắn trúng cánh tay hấn, bằng không trong đầu hấn nghĩ gì, chúng ta mãi mãi không thể nào hiểu được."

"Cái mà hấn gọi là lý tưởng có lẽ chính là muốn trở thành một 'Kẻ dọn rác!'" Tôi cúi đầu bước vào phòng hồi sức cấp cứu, ngồi trên chiếc ghế dành cho người nhà bệnh nhân kê cạnh giường, lắng lắng nghe Bộ Binh tự thú.

Tôi tên là Bộ Binh, năm nay ba mươi bảy tuổi, độc thân.

Mười bốn năm trước, sau khi tốt nghiệp trường Đại học Y, tôi luôn theo đuổi ước mơ trở thành bác sĩ pháp y, chiến đấu với bọn tội phạm, bảo vệ người dân, vì tôi muốn dọn sạch rác rưởi của xã hội. Nhưng sau nhiều năm

tham gia thi công chức và vào đến vòng phỏng vấn cuối cùng, tôi lại bị người ta đào thải một cách tàn nhẫn chỉ bởi vì tôi không phải sinh viên khoa Pháp y chính quy.

Tôi cảm thấy rất bất công.

Thế là tôi trút hết phần nộ vào việc học hành, cầm lại sách vở bắt đầu sự nghiệp đèn sách, đồng thời năm 2007 tôi thi đỗ bậc thạc sĩ khoa Pháp y. Nhưng ngàn lần cũng không thể ngờ nổi đúng năm tôi tốt nghiệp là năm 2010 thì điều kiện thi công chức lại thêm một quy định rất khắc nghiệt: "Đối tượng thi công chức phải dưới ba mươi lăm tuổi." Năm đó tôi vừa tròn ba mươi lăm tuổi.

Nói cách khác, đợt thi công chức năm 2010 là cơ hội duy nhất giúp tôi có thể vào cơ quan công an làm bác sĩ pháp y, bởi thế tôi vô cùng trân trọng cơ hội này.

Ba tháng! Suốt ba tháng ròng tôi chuẩn bị thật kỹ lưỡng cho kỳ thi công chức, mục tiêu của tôi là phải vào được Phòng Cảnh sát thành phố Long Biên. Mà tôi rất tin tưởng vào khả năng thành công của mình.

Nhưng thật không ngờ lý tưởng cuộc đời tôi lại bị một gã nhặt rác hủy hoại.

Sáng hôm đó là ngày thi môn thứ nhất của kỳ thi công chức, môn "Trắc nghiệm kỹ năng nghiệp vụ hành chính", tôi ra khỏi nhà từ sáng sớm để đến trường thi. Nhưng trên đường, trong một ngõ nhỏ vắng vẻ, tôi đột nhiên nhìn thấy một tên lang thang quần áo rách nát chặn đường một cô bé.

Hắn chính là loại cặn bã, là rác rưởi của xã hội!

Khi đó lửa giận trong tôi cháy bùng bùng, tôi lao đến đâm tên rác rưởi đó cho đến khi hắn phải quỳ xuống đất xin tha mạng. Có điều cô bé đó chẳng

những không đứng lại cảm ơn tôi mà còn không đứng lại giúp tôi làm chứng. Rõ ràng tôi đã cứu cô ta mà? Vì sao cô ta phải trốn đi? Ngược lại cảnh sát ập đến, họ giải tôi về đồn.

Kể từ ngày hôm đó, trở thành cảnh sát không còn là lý tưởng của tôi nữa. Sao cảnh sát các người lại không thể phân biệt được phải trái đúng sai? Chỉ vì đám cảnh sát không biết phân biệt trắng đen các người mà tôi không thể tham gia kỳ thi, tôi mất đi cơ hội duy nhất trở thành bác sĩ pháp y.

Vì phải tính kế sinh nhai nên tôi nghĩ đến việc trở thành giảng viên, nhưng cuối cùng tôi quyết định công tác tại Phòng Giám định tư pháp. Tôi chọn nghề này không chỉ vì kiếm được nhiều tiền mà quan trọng hơn, tôi có thể thông qua sự yểm trợ của nghề này đi thực hiện lý tưởng mới của mình.

Lý tưởng của tôi là trở thành "Kẻ dọn rác", dọn sạch sẽ toàn bộ rác rưởi không nên tồn tại trong xã hội này. Đây chính là lý tưởng tối cao của cuộc đời tôi. Tôi có khả năng quét sạch bọn họ, cũng có khả năng trốn thoát khỏi sự truy lùng của đám cảnh sát bất phân phải trái các người.

Nhưng năm 2011, lần đầu tiên đi "dọn rác", tôi bị một nhóm lang thang tấn cho một trận nhớ đời. Không thể không thừa nhận tố chất sức khỏe không phải ưu thế của tôi.

Làm sao mới có thể tiếp cận lũ rác rưởi này một cách thần không biết quỷ không hay? Làm sao mới có thể khiến bọn chúng lơ lửng cảnh giác? Tôi nghĩ mãi vẫn chưa ra cách cho đến khi bất chợt bắt gặp một gã ăn mày lang thang đứng ngã giá với ả gái điếm...

Thật rác rưởi!

Có điều nhờ chuyện đó mà tôi nghĩ ra một cách tuyệt hảo, chính là đóng giả gái điếm. Đám lang thang này ngày nào chẳng nghĩ đến mấy chuyện bậy

bạ kia? Thế thì tôi sẽ thỏa mãn chúng! Khi chúng hành sự tất nhiên không thể kéo bè kết đảng, tất nhiên phải tách mình khỏi đám đông, tất nhiên sẽ lơ lửng cảnh giác. Để dọn sạch đám rác rưởi này, tôi phải đóng giả gái bán hoa cũng đâu nghĩa lý gì.

Sự thật chứng minh kế hoạch của tôi đã thành công mỹ mãn! Kế hoạch quá chính xác và hoàn hảo.

Thằng đàn tên gì ấy nhỉ? À, Tứ "đần", chẳng ngờ nhìn thấy gái đẹp cũng biết cởi quần áo, cũng muốn làm chuyện ấy! Ha ha ha! Nực cười quá đi mất! Nó tuyệt đối không thể ngờ mình sẽ bị một nhát dao phẫu thuật cắt đứt cổ họng.

Tôi hiểu rất sâu về giải phẫu cơ thể người, nhưng chẳng ngờ sau khi cắt đứt động mạch cổ, máu lại phun ra xối xả khiếp thế. Cả người tôi ướt đầm máu, mãi mới tránh được sự dòm ngó của người đi đường và ống kính camera để về nhà. Từ đó trở đi, tôi quyết định hạ thủ vào tim lũ rác rưởi đó.

Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày bị các người tóm cổ, nhưng gặp được đối thủ như các người, tôi chết cũng đáng!

Bước ra khỏi Phòng Hồi sức cấp cứu, tâm trạng tôi u ám như rơi xuống vực thẳm. Dầu sao đó cũng là đồng nghiệp, là bạn học cùng trường với chúng tôi. Hẳn từng có lý tưởng cao đẹp là trở thành bác sĩ pháp y, nhưng kết cục hẳn lại hành động như vậy, hẳn tự bước chân vào con đường không còn lối trở về.

"Theo anh, nếu trở thành bác sĩ pháp y, liệu hẳn có thể trở thành một bác sĩ ưu tú được không?" Lâm Đào hỏi.

Tôi lắc đầu: "Chứng rối loạn nhân cách của hẳn quá trầm trọng. Một bác

sĩ pháp y cứng nhắc, chấp nhất và thích tự đẩy mình vào ngõ cụt như vậy thì làm sao có thể trở thành một bác sĩ pháp y xuất sắc được?"

Tôi vừa dứt lời thì điện thoại di động trong túi reo vang.

"Anh về nhà mau lên! Em đau bụng quá!" Giọng Linh Đan giục giã tôi qua điện thoại.

Tôi vẫn ngỡ ngác chưa thoát ra khỏi chuỗi huyết án 'Kẻ dọn rác', lơ mơ tắt điện thoại, đến khi nhìn đồng hồ, tôi mới giật mình kêu lên: "Thời gian trôi nhanh quá! Ngoảnh đi ngoảnh lại một cái đã đến ngày Linh Đan lâm bồn rồi! Tôi sắp được làm bố rồi!"

"Đúng là song hỷ lâm môn!" Đại Bảo vỗ tay tôi nói, "À không! Phải là tam hỷ lâm môn chứ! Anh em của anh cũng sắp lấy vợ rồi đây này!"

*

Ba ngày trước khi con trai Tiểu Tiểu Tần của tôi đầy tháng, cuối cùng Đại Bảo cũng kết hôn với chị Bảo.

Ngày nào các đồng nghiệp ở tổ giám định, khám nghiệm, điều tra cũng hớn hờ lo liệu cho đám cưới của Đại Bảo, bất kể ý tưởng kỳ quặc nào họ cũng nghĩ ra được. Còn Đại Bảo không ngủ không nghỉ suốt mấy hôm, thích mê vai trò chỉ huy. Đại Bảo và chị Bảo đều là người ngoại tỉnh, nên các anh em trong tổ công tác quyết định thuê vài căn phòng trong khách sạn ở vùng ngoại ô làm "khuê phòng" cho cô dâu. Bố mẹ cô dâu và vài người bạn thân thiết ở những phòng kế bên để chuẩn bị cho nghi thức rước dâu vào hôm sau.

Trước hôm cưới một ngày, Đại Bảo ở cùng tôi, hưng phấn đến nỗi cả đêm không chợp mắt. Vừa tàn sáng hôm sau, cậu ta đã gọi tôi dậy thật sớm. Chúng tôi đánh răng rửa mặt xong thì lái đoàn xe rất dài hướng về phía khách sạn ngoại ô nơi cô dâu đang ở.

Trung Quốc có phong tục nhà trai phải mang phong bao màu đỏ rồi gõ cửa phòng cô dâu với tất cả thành ý, như thế cô dâu mới chịu đi theo. Nhưng khi đoàn nhà trai đến khách sạn, chúng tôi phát hiện không phải đoàn nhà trai chúng tôi gõ cửa phòng cô dâu, mà cả gia đình nhà gái đang áp cả người vào cửa phòng, gõ cửa thành thành.

"Không biết Mộng Hàm nhà chúng ta xảy ra chuyện gì rồi!" Mẹ chị Bảo vừa khóc vừa hét gọi, "Từ sáng đến giờ gõ cửa mãi không thấy mở, gọi nhân viên phục vụ đến mở cửa phòng, chẳng ngờ bên trong lại được khóa bằng xích chống trộm, nhìn qua khe cửa không thấy nó đâu cả!"

"Liệu có phải chị Bảo giận dữ gì anh không?" Lâm Đào quay sang Đại Bảo hỏi, "Anh còn chưa kể tôi nghe lần trước làm cách nào dỗ được chị Bảo quay về. Hay chị ấy vẫn giận anh từ bấy giờ nên không muốn mở cửa?"

"Nói lắm thế!" Trần Thi Vũ bước lên đập tung cửa phòng chị Bảo. Cánh cửa vừa bật mở, mọi người liền ủa vào. Nhưng trong phòng trống trơn, chẳng thấy chị Bảo đâu!

"Chị Bảo bỏ đi rồi à?" Lâm Đào hỏi.

"Bỏ đi sao còn phải khóa trong bằng khóa chống trộm?" Tôi hỏi.

"Thế chuyện gì xảy ra vậy?" Trần Thi Vũ hỏi.

Đại Bảo bị mọi người chen ra ngoài cửa, đột nhiên cậu ta ngã phịch xuống đất. Tiếng ngã đánh "Rầm!" khiến mọi người giật nảy mình, tất cả đều quay đầu lại nhìn.

Đại Bảo tựa vào tường phía ngoài cửa chính, ngậy người nhìn chiếc tủ tường ở phía đối diện.

Ở khe tủ lộ ra một góc của chiếc váy cưới, vết máu đỏ tươi in trên nền

voan trắng tinh khôi vô cùng nổi bật.....